Infernul lui Gabriel

Sylvain Reynard

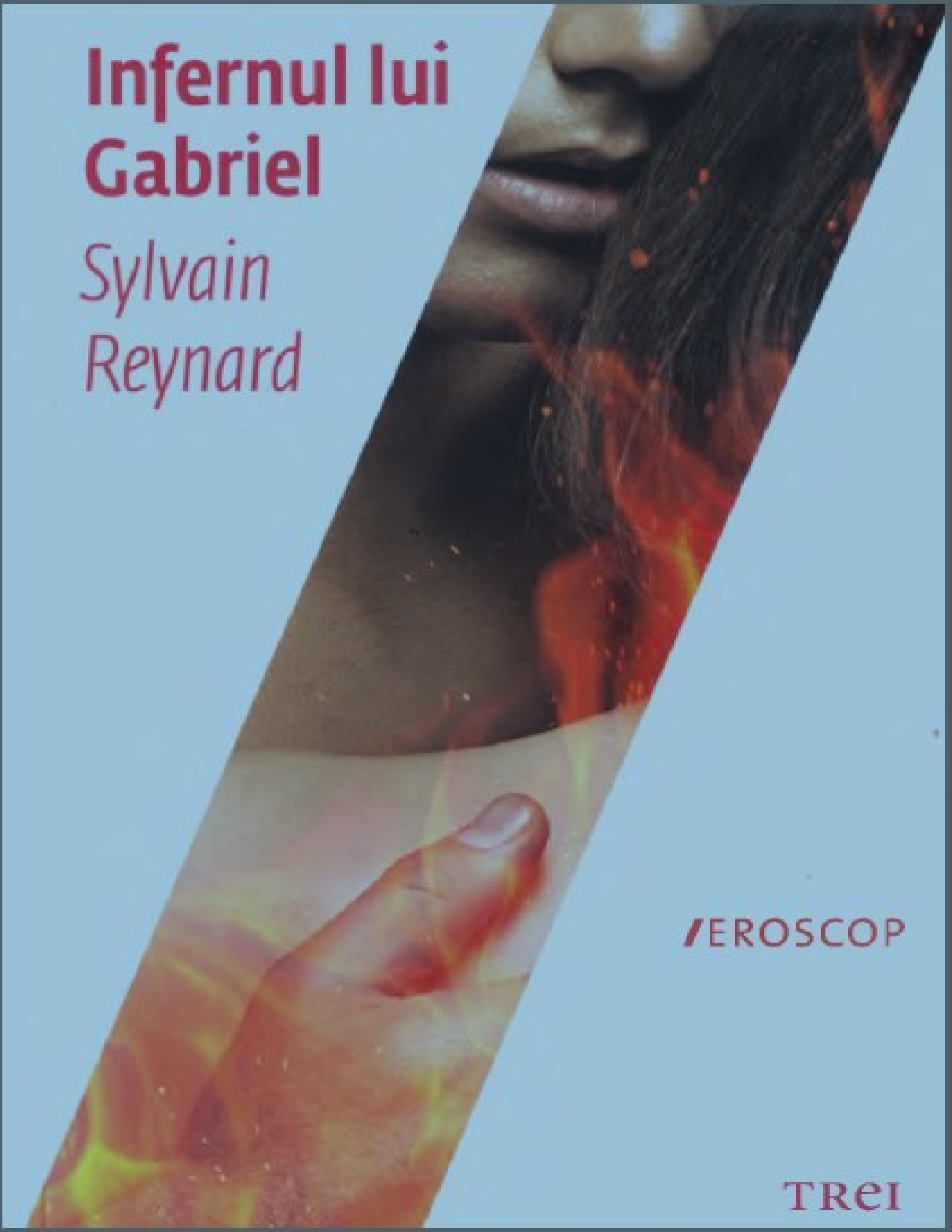

EROSCOP

TREI

Enigmatic și sexy, profesorul Gabriel Emerson este un foarte respectat specialist în Dante în timpul zilei și un adept al plăcerilor lipsite de inhibiții, în timpul nopții. Se folosește de șarmul său pentru a-și satisface orice capriciu, dar este torturat de un trecut întunecat și măcinat de convingerea profundă că nu mai are nicio speranță de mântuire.
Când fermecătoarea și inocenta Julia Mitchell se înscrie la cursul său, atracția pe care o simte față de ea nu numai că îi pericliteză cariera, dar îl trimite într-o călătorie în care trecutul și prezentul se ciocnesc.
O provocatoare explorare a seducției și a iubirii interzise.
ISBN: 978-606-719-022-9
9 786067 190229
EROSCOP
TREI
www.edituratrei.ro

Sylvain Reynard

VOLUMUL I

Infernul lui Gabriel

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Editura Trei
Bucureşti, 2014

Titlul original: Gabriel's Inferno
Autor: Sylvain Reynard
Copyright ©2011 by Sylvain Reynard This edition published by arrangement with the Berkley Publishing Group, a member of Penguin Group USA, a Penguin Random House Company

In memoriam Maiae.
Resurgam.

Prolog

Florența, 1283

Poetul stătea în dreptul podului, privind-o pe tânăra femeie care se apropia. Lumea păru să încremenească pentru o clipă când îi observă ochii mari, căprui-închis, şi părul castaniu, cu bucle delicate.

La început n-o recunoscu. Frumusețea ei îți tăia răsuflarea, iar gesturile ei erau sigure şi pline de grație. Dar chipul şi silueta ei aveau ceva care-i amintea de fata de care se îndrăgostise cu multă vreme în urmă. Drumurile lor se despărțiseră şi el jelise în tot acest răstimp pierderea ei, a îngerului său, a muzei sale, a iubitei sale Beatrice. Fără ea, viața lui fusese singuratică şi meschină. *A apărut şi fericirea lui*[1].

Când se apropie de el cu însoțitorii ei, o salută cu o plecăciune curtenitoare. Nu se aştepta ca ea să dea vreun semn că l-ar fi observat. Era deopotrivă desăvârşită şi de neatins, un înger cu ochi căprui înveşminte albe, luminoase, pe când el era mai bătrân, obosit de viață şi plin de păcate.

Aproape că trecuse de el când ochii lui plecați zăriră un vârf de condur – un condur care se opri, şovăind, în fața lui. Inima începu să-i bată frenetic în timp ce aştepta, cu respirația tăiată. O voce dulce şi suavă îl smulse din reverie, când ea i se adresă blând. Îşi ridică tulburat privirea spre ea. Ani de-a rândul tânjise după acest moment, îl visase chiar, dar nu-şi închipuise în veci c-o va întâlni într-un mod aşa de neprevăzut. Şi niciodată nu îndrăznise să spere că va fi întâmpinat atât de afectuos.

Luat pe neaşteptate, mormăi câteva politețuri şi îşi îngădui chiar să schițeze un zâmbet – drept răspuns primi un zâmbet infinit mai luminos din partea muzei lui. Simți cum îi creşte inima, inundată de

o dragoste încă şi mai mare pentru ea, care-i mistuia pieptul ca flăcările infernului.

Dar, vai, de-abia apucară să schimbe câteva cuvinte şi ea anunță că trebuia să plece. Poetul făcu o plecăciune, ea porni mai departe, iar el rămase uitându-se lung după silueta care se îndepărta. Bucuria pe care i-o trezise reîntâlnirea lor fu umbrită de o undă de tristețe şi se întrebă dacă avea s-o mai revadă vreodată...

Capitolul 1

— ... Domnişoară Mitchell? Vocea profesorului Gabriel Emerson, care i se adresa tinerei atrăgătoare, cu ochi căprui, aşezată în spatele amfiteatrului, reverberă în întreaga încăpere. Cufundată în gânduri sau în traducere, fata scria de zor în caiet, cu capul plecat.

Zece perechi de ochi se întoarseră spre ea, spre chipul ei palid, cu, gene lungi, şi degetele lungi şi albe cu care ținea stiloul. Apoi, aceleaşi perechi de ochi se întoarseră, din nou, spre profesor, care rămase complet nemişcat, începând să se încrunte. Expresia lui ucigătoare contrasta acut cu simetria trăsăturilor lui, cu ochii mari, expresivi, şi gura senzuală. Era un bărbat chipeş, cu trăsături uşor colțuroase, dar, în momentul respectiv, aerul lui sever spulbera impresia agreabilă pecare ți-ar fi putut-o face.

— *Hm, hm.*

O tuse discretă, de undeva din dreapta ei, îi atrase atenția fetei.

Se uită surprinsă la bărbatul lat în umeri aşezat lângă ea. El îi zâmbi, făcându-i semn din ochi spre profesor.

Ea îi urmări încet privirea, întâlnind nişte ochi albaştri, care o scrutau cu o expresie furioasă. I se puse un nod în gât.

— Aştept să-mi răspundeți la întrebare, domnişoară Mitchell. *Dacă binevoiți să reveniți printre noi.*

Tonul lui era glacial, ca şi privirea ațintită asupra ei.

Ceilalți masteranzi şi doctoranzi începură să se foiască, uitându-se pe furiş unul la altul. Expresiile lor păreau a spune „L-a muşcat ceva de cur?” Dar nimeni nu comentă. (Pentru că, se ştie bine, masteranzii şi doctoranzii nu se înghesuie să-şi înfrunte profesorii în nicio împrejurare, cu atât mai puțin când aceştia se poartă urât cu ei.)

Tânăra deschise gura şi o închise pe dată, uitându-se țintă, cu nişte ochi mari, de iepuraş speriat în acei ochi care-o priveau fără să clipească.

— Cumva engleza nu e limba ta maternă? o ironiză el.

O brunetă aşezată în dreapta lui încercă să-şi reţină un hohot de râs, înăbuşindu-l într-o tuse nu foarte convingătoare. Toate privirile se întoarseră din nou spre iepuraşul speriat, care se înroşi până în vârful urechilor şi îşi lăsă capul în pământ, sustrăgându-se în sfârşit privirii profesorului.

— Dat fiind că domnişoara Mitchell pare să aibă un alt seminar, într-o altă limbă, binevoieşte altcineva să-mi răspundă la întrebare?

Frumoasa din dreapta lui atât aştepta. Se întoarse spre el şi-i răspunse la întrebare în amănunt, cu un zâmbet larg, dându-se în spectacol prin felul în care gesticula în timp ce-l cita pe Dante în original. Când termină în sfârşit, schiţă un zâmbet sarcastic adresat celor din ultimele rânduri, apoi îşi ridică privirea spre profesor cu un oftat. Mai lipsea să sară pe podea şi să înceapă să se frece de piciorul lui, ca un căţeluş credincios. (Nu că el ar fi gustat acest gest.)

Profesorul se încruntă aproape imperceptibil, nu neapărat la cineva anume, şi se întoarse cu spatele pentru a scrie ceva pe tablă. Iepuraşul speriat clipi pentru a-şi reţine lacrimile, continuând să ia notiţe, dar, din fericire, reuşi să nu izbucnească în plâns.

După câteva minute, în timp ce profesorul vorbea pe un ton monoton despre conflictul dintre guelfi şi ghibelini, pe dicţionarul italian-englez al iepuraşului speriat apăru un petic de hârtie împăturit. Ea nu-l observă la început, dar, din nou, o tuse discretă din partea tânărului arătos de lângă ea îi atrase atenţia. Acesta îi zâmbi mai larg de data asta şi îi arătă cu privirea hârtia, aproape entuziasmat.

Ea clipi văzând peticul de hârtie. Fixând precaută cu privirea spatele profesorului, care desena cercuri peste cercuri în jurul unui lung şir de cuvinte în italiană, trase pe furiş bileţelul în poală şi-l despături încetişor.

Emerson e un măgar.

Nimeni n-ar fi observat, pentru că nimeni nu se uita la ea, cu excepția bărbatului de lângă ea. Citind aceste cuvinte, pe chipul ei apăru un alt soi de roşeață, două pete trandafirii pe obraji, şi schiță un zâmbet. Nu un zâmbet larg sau unul care face să-ți apară gropițe în obraji şi riduri de expresie, dar un zâmbet, totuşi.

Îşi ridică ochii mari spre bărbatul de lângă ea, privindu-l puțin sfios. Pe chipul lui apăru un zâmbet larg, prietenos.

— Ați descoperit ceva amuzant, domnişoară Mitchell?

Fata făcu ochii mari, îngrozită. Zâmbetul noului ei prieten dispăru rapid.

Avea mai multă minte decât să se uite în ochii albaştri şi reci ai profesorului. În schimb, îşi lăsă capul în jos şi începu să-şi muşte nervos buza inferioară.

— Eu sunt de vină, domnule profesor. Tocmai o întrebam la ce pagină suntem, interveni tânărul prietenos, luându-i apărarea.

— O întrebare cam deplasată din partea unui doctorand, Paul. Dar, dacă tot întrebi, am început cu primul cânt. Sper că-l poți găsi şi fără ajutorul domnişoarei Mitchell. Oh, şi domnişoară Mitchell?

Iepuraşul speriat îşi ridică privirea şi codița îi tremură aproape imperceptibil.

— Te aştept în biroul meu după oră.

Capitolul 2

La sfârşitul seminarului, Julia Mitchell îndesă grăbită bilețelul pe care-l ținuse în poală în dicționarul italian-englez, în dreptul cuvântului *asino.*

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Eu sunt Paul Norris, spuse tânărul prietenos, întinzându-i mâna lui ca de urs.

Ea îi strânse uşurel mâna, minunându-se cât de mică era mâna ei pe lângă a lui. Ar fi putut să-i lase o vânătaie doar îndoindu-şi palma.

— Bună, Paul. Eu sunt Julia. Julia Mitchell.

— Încântat de cunoştință, Julia. Îmi pare rău că domnul profesor a fost aşa măgar. Nu ştiu ce l-a apucat, spuse Paul, folosind titlul preferat al lui Emerson cu o notă vădită de sarcasm.

Ea se îmbujoră un pic şi se întoarse spre teancul de cărți.

— Eşti nou-venită? insistă el, înclinându-şi un pic capul ca şi cum încerca să-i atragă privirea.

— Abia m-am înscris. Vin de la Saint Joseph s University.

El încuviință ca şi cum numele îi spunea ceva.

— Şi eşti la masterat?

— Da, răspunse fata, arătând spre primele rânduri ale amfiteatrului acum pustiu. Deşi nu s-ar părea, teoretic mă specializez în opera lui Dante.

Paul scoase un fluierat.

— Aşadar, ai venit să studiezi cu Emerson?

Ea încuviință şi băiatul observă că venele de la gât începură să-i zvâcnească, semn că i se accelerase pulsul. Cum nu reuşea să-şi explice reacția ei, pe moment o ignoră. Dar avea să-şi amintească scena ulterior.

— E o persoană dificilă, aşa că n-are prea mulți studenți pe care-i coordonează. Eu îmi scriu teza cu el, la fel şi Christa Peterson, pe care ai cunoscut-o deja.

— Christa? întrebă Julia, privindu-l intrigată.

— Paraşuta din primul rând. E cealaltă doctorandă a lui, dar obiectivul ei e să devină doamna Emerson. De-abia s-a înscris la doctorat şi deja îi face prăjituri, îl tot vizitează la birou, îi lasă mesaje pe telefon. E ceva de necrezut.

Julia încuviinţă din nou, fără să spună nimic.

— Christa nu pare a fi la curent cu politica Universităţii din Toronto, care interzice strict relaţiile dintre profesori şi studenţi, spuse Paul, dându-şi ochii peste cap.

Comentariul lui fu răsplătit cu un zâmbet superb. Îşi spuse că va trebui s-o facă să zâmbească mai des. Dar proiectul ăsta trebuia amânat, deocamdată.

— Ar fi cazul s-o iei din loc. Te-a chemat în biroul lui după oră şi probabil că te aşteaptă.

Julia îşi aruncă rapid lucrurile într-un rucsac ponosit L.L. Bean, pe care-l avea din anul I de facultate.

— Hm, nu ştiu exact unde e biroul lui.

— Cum ieşi din amfiteatru, o iei la stânga şi apoi înc-o dată la stânga. Biroul lui e cel din colţ, la capătul holului. Baftă şi ne vedem data viitoare la curs, dacă nu şi mai devreme.

Ea îi zâmbi recunoscătoare şi ieşi.

Când coti la stânga, văzu că uşa de la biroul profesorului era întredeschisă. Se opri în faţa uşii, emoţionată, întrebându-se dacă să bată mai întâi sau să bage capul pe uşă. După un moment de reflecţie, optă pentru prima variantă. Îndreptându-şi umerii, trase adânc aer în piept şi îşi apropie degetele de uşă. Şi atunci îl auzi.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat imediat, eram la oră! exclamă o voce furioasă, deja binecunoscută.

Urmă o scurtă pauză, apoi bărbatul continuă:

— Pentru că e primul seminar din an, boule, şi pentru că ultima dată când am vorbit cu ea mi-a zis că se simte bine!

Julie se trase imediat înapoi. Părea că zbiară la cineva la telefon. Nu voia să înceapă să zbiere şi la ea, aşa că se hotărî să dea bir cu fugiţii şi să înfrunte mai târziu consecinţele. Dar la urechi îi ajunse brusc un hohot sfâşietor de plâns. Şi de asta nu putea să fugă.

— Evident că mi-aş fi dorit să fiu acolo! O iubeam. Evident că mi-aş fi dorit să fiu acolo!

Din birou se auzi un nou hohot de plâns.

— Nu ştiu la ce oră o să ajung. Spune-le că vin. Plec direct spre aeroport şi-o să iau primul avion, dar nu ştiu ce zbor pot să prind aşa din scurt.

Făcu o pauză.

— Ştiu. Spune-le că-mi pare rău. Îmi pare nespus de rău... – vocea i se frânse într-un plâns înfundat, în hohote, şi Julia îl auzi punând receptorul în furcă.

Fără să se mai gândească ce face, Iulia băgă precaut capul pe uşă.

Bărbatul de vreo treizeci şi ceva de ani stătea cu coatele pe birou şi cu capul în mâini, nişte mâini cu degete lungi şi delicate, plângând. Se uita cum i se scuturau umerii de plâns. Îi auzi hohotele îndurerate, care păreau să-i sfâşie întreaga ființă. O cuprinse un sentiment de compasiune.

Îşi dori să se apropie de el, să-şi exprime condoleanțele, să-l aline cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Îşi dori să-l mângâie pe păr şisă-i spună cât de rău îi pare. Îşi închipui pentru o clipă cum ar fi să-i şteargă lacrimile de pe ochii lui expresivi, albaştri ca safirul, şi să-l vadă privind-o cu blândețe. Se gândi să-l sărute pe obraz pentru a-şi arăta compasiunea.

Dar, pe moment, imaginea bărbatului care plângea de parcă i se rupea sufletul o țintui locului, aşa că nu făcu niciunul din aceste gesturi. Când realiză, într-un final, unde se afla, se furişă repede înapoi în hol, scoase pe bâjbâite un petic de hârtie din rucsac şi scrise:

Îmi pare rău.

Julia Mitchell

Apoi, neştiind prea bine ce să facă, lipi bilețelul pe tocul uşii şi-lfixă acolo trăgând uşor uşa după ea.

* * *

Timiditatea nu era trăsătura distinctivă a Juliei. Cea mai importantă calitate a ei, cea care o definea, era compasiunea,

o calitate pe care n-o moştenise de la niciunul dintre părinți. Tatăl ei, care era un om cumsecade, tindea să fie o persoană rigidă şi intransigentă. Mama ei, care murise, nu dăduse niciodată dovadă de compasiune, nici măcar față de propria-i fiică.

Tom Mitchell era un bărbat taciturn, dar era popular şi lumea îl simpatiza în general. Era administrator la Susquehanna University şi şeful brigăzii de pompieri din Districtul Selinsgrove, Pennsylvania. Dat fiind că serviciul de pompieri era exclusiv pe bază de voluntariat, el şi ceilalți pompieri erau chemați la datorie la orice oră. Bărbatul îşi îndeplinea rolul cu mândrie şi cu multă dăruire, astfel că nu stătea prea mult pe-acasă, chiar şi atunci când n-avea vreo urgență. În seara zilei în care Julia avusese primul seminar la master, o sună de la stația de pompieri, bucuros că hotărâse într-un final să-i răspundă la telefon.

— Cum îți merge, Jules?

Simți o căldură plăcută la auzul vocii lui, care o alina fără a fi câtuşi de puțin duioasă.

Julia oftă.

— Bine. Prima zi a fost… interesantă, dar totul e în regulă.

— Canadienii se poartă frumos cu tine?

— Oh, da. Toți sunt foarte amabili.

„Americanii sunt ăia care se poartă ca nişte măgari. Mă rog, un american”.

Tom îşi drese glasul o dată sau de două ori şi Julia simți un nod în gât. Îl cunoştea prea bine şi ştia că se pregătea să-i spună o chestie gravă. Se întrebă despre ce era vorba.

— Scumpo, Grace Clark s-a stins azi.

Julia se ridică în capul oaselor şi rămase cu privirea pierdută în gol.

— Ai auzit ce-am zis?

— Da. Da, am auzit.

— Cancerul a recidivat. Au crezut că se vindecase. Dar boala s-a declanşat din nou şi, când au descoperit-o, se

răspândise deja la nivelul oaselor şi al ficatului. Richard şi copiii sunt daţi peste cap.

Julia îşi muşcă buza şi îşi reţinu un hohot de plâns.

— Ştiam c-o să te afecteze vestea. Ţi-a fost ca o mamă, iar tu şi Rachel aţi fost aşa bune prietene în liceu. Ai mai vorbit cu ea?

— Îm, nu. Nu, n-am mai vorbit. De ce nu m-a anunţat?

— Nu ştiu sigur când au descoperit că boala a recidivat. Am trecut să-i văd puţin mai devreme şi Gabriel nici măcar nu venise. Asta a declanşat discuţii. Nu ştiu ce-o să-l aştepte când ajunge. E multă râcă în familia aia, spuse Tom, înjurând înfundat.

— O să trimiţi o coroană?

— Probabil. Nu prea mă pricep la chestii de-astea, dar aş putea s-o rog pe Deb să m-ajute.

Deb Lundy era iubita lui Tom. Julia îşi dădu ochii peste cap la auzul numelui lui Deb, dar se abţinu să comenteze.

— Roag-o să trimită nişte flori şi din partea mea. Lui Grace îi plăceau foarte mult gardeniile. Şi roag-o să semneze ea bileţelul.

— Aşa o să fac. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mă descurc.

— Ai nevoie de bani?

— Nu, tată. Pot să mă întreţin din bursă, dacă mă chibzuiesc.

Tom făcu o pauză şi, până să apuce să zică ceva, Julia ştiu ce-avea să spună.

— Îmi pare rău că n-ai intrat la Harvard. Poate la anu'.

Julia se îndreptă de spate şi se sili să zâmbească, deşi taică-său n-avea cum s-o vadă.

— Poate. Ne-auzim.

— Pa, scumpo.

În dimineaţa următoare, Julia porni ceva mai agale spre facultate, ascultând muzică la ipod. Încerca să formuleze în gând un mesaj de condoleanţe şi scuze pentru Rachel, scriind şi rescriind din mers.

Adierea vântului din acea zi de septembrie la Toronto era caldă şi blândă şi îi plăcea lucrul ăsta. Îi plăcea că se afla atât de aproape de lac. Îi plăceau zilele însorite şi oamenii prietenoşi. Îi plăceau străzile curate, fără urmă de mizerie. Îi plăcea faptul că era la Toronto şi nu la Selinsgrove sau în Philadelphia – că era la sute de kilometri depărtare de *el.* Spera doar că asta n-avea să se schimbe prea curând.

Încă mai compunea în gând e-mailul către Rachel când intră în biroul Catedrei de Italienistică pentru a verifica dacă avea vreun mesaj. Simți că cineva o bate pe umăr şi văzu o siluetă cu coada ochiului. Îşi scoase căştile din urechi.

— Paul… bună!

El îi zâmbi, coborându-şi privirea spre ea, şi avea ceva de coborât. Julia era minionă, mai ales în tenişi, şi de-abia ajungea cu creştetul până în dreptul pectoralilor lui.

— Cum a decurs întâlnirea cu Emerson?

Zâmbetul ei păli şi el o privi îngrijorat.

Julia îşi muşcă buza, un tic nervos de care ar fi trebuit să se dezbare, dar nu putea, în primul rând pentru că era ceva inconştient.

— Hm, nu m-am dus.

El închise ochii şi-şi dădu capul pe spate.

— Asta… nu-i o idee bună.

Julia încercă să-i explice cum se petrecuseră lucrurile.

— Uşa de la biroul lui era închisă, cred că vorbea la telefon… nu sunt sigură. Aşa că i-am lăsat un bilet.

Paul observă cât de agitată părea şi felul în care sprâncenele ei delicat arcuite se uneau când se încrunta. O compătimi şi îl ocărî în sinea lui pe profesor pentru că fusese atât de dur cu ea. Părea genul de persoană uşor de rănit şi Emerson nu-şi dădea seama ce efect avea atitudinea lui asupra studenților. Aşa că Paul se hotărî s-o ajute.

— Dacă vorbea la telefon, n-ar fi vrut să fie întrerupt. Să sperăm că asta făcea. Altfel, s-ar zice că ți-ai dat foc la valiză.

Se îndreptă cât era el de lung şi-şi îndoi degajat brațele.

— Să mă anunți dacă apar consecințe nedorite şi o să văd cum te pot ajuta. Eu n-am probleme dacă țipă la mine. Însă n-aş vrea să țipe la tine.

„Pentru că, după cum arăți, probabil c-ai muri de spaimă, Iepuraş Speriat”.

Julia păru că vrea să spună ceva, dar rămase tăcută. Schiță un zâmbet timid şi încuviință. Apoi se îndreptă spre tăvițele de corespondență şi goli tăvița cu numele ei.

În mare parte, mesaje lipsite de importanță. Câteva anunțuri din partea catedrei, inclusiv o invitație la o prelegere publică pe care urma s-o susțină conferențiarul Gabriel O. Emerson, intitulată *Pofta trupească în* Infernul *lui Dante: Păcatul capital împotriva sinelui.* Julia citi de mai multe ori titlul până să-l poată procesa. Dar, odată ce i se întipări în minte, începu să-l fredoneze încet în sinea ei.

Încă îl mai fredona când observă un al doilea anunț, care spunea că prelegerea profesorului Emerson fusese anulată şi urma să fie reprogramată. Şi, tot fredonând, zări şi un al treilea anunț, în care se menționa că toate seminarele, întâlnirile cu studenții şi şedințele profesorului Emerson erau anulate şi urmau să fie reprogramate.

Şi fredona în continuare când băgă mâna mai adânc în tăviță, după un petic de hârtie. Îl despături şi citi:

Îmi pare rău.

Julia Mitchell

Fredona în continuare cuvintele, întrebându-se intrigată de ce şi-ar fi găsit propriul mesaj în tăvița ei de corespondență la o zi după ce-l lăsase pe uşa profesorului Emerson. Dar într-un final se opri din fredonat şi inima îi stătu în loc când întoarse peticul de hârtie şi citi, pe verso:

Emerson e un măgar.

Capitolul 3

Altă dată, după un episod aşa de jenant, Julia s-ar fi făcut ghem pe podea, dorindu-şi să nu se mai ridice vreodată. Dar, la douăzeci şi trei de ani, era mai călită. Aşa că, în loc să rămână țintuită în fața tăvițelor de corespondență, reflectând asupra faptului că tocmai se alesese praful de scurta ei carieră universitară, îşi termină rapid treburile la universitate şi se întoarse acasă.

Lăsând deoparte toate gândurile legate de carieră, Julia făcu patru lucruri:

Unu – scoase nişte bani din fondul de urgență plasat strategic într-o caserolă de plastic sub pat.

Doi – se duse la cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice şi cumpără o sticlă uriaşă de tequila ordinară.

Trei – se întoarse acasă şi-i scrise un e-mail lung de condoleanțe lui Rachel, în care-şi cerea scuze. Intenționat, evită să-i spună unde se afla şi cu ce se îndeletnicea şi trimise mesajul de pe adresa ei de Gmail şi nu de pe aceea de la facultate.

Patru – se duse la cumpărături. Această activitate era mai curând un omagiu înlăcrimat adus, cu inima sfâşiată de durere, lui Grace şi Rachel, pentru că lor le plăcuseră lucrurile scumpe, iar Julia era, de fapt, prea săracă pentru a-şi permite să meargă la cumpărături.

Julia nu-şi permitea să meargă la cumpărături când s-a mutat în Selinsgrove şi a cunoscut-o pe Rachel, pe când erau amândouă în clasa a unsprezecea. De-abia îşi permitea să meargă la cumpărături acum, când trăia la limita subzistenței din bursa ei de masterand, neavând dreptul să se angajeze în afara universității pentru a-şi suplimenta veniturile. Ca oricare cetățean american venit cu viză de studiu, avea drept de muncă doar în anumite condiții.

Mergând încet pe lângă vitrinele îmbietoare de pe Bloor Street, se gândea la vechea ei prietenă şi la femeia care-i

fusese ca o mamă. Se opri în fața magazinului Prada, amintindu-şi de singura dată când Rachel o luase cu ea la cumpărături, în căutarea unor pantofi de firmă. Avea şi acum pantofii aceia negri cu toc cui de la Prada, îndesați într-o cutie în fundul dulapului. Îi purtase o singură dată, în noaptea în care descoperise c-a fost înşelată, şi, deşi i-ar fi plăcut să-i distrugă, aşa cum făcuse cu rochia, nu s-a îndurat. Rachel îi cumpărase pentru ea cu scopul de a sărbători întoarcerea ei acasă, fără să aibă habar la ce se întorcea Julia de fapt.

Apoi rămase țintuită o bună bucată de vreme în fața vitrinei Chanel, plângând şi amintindu-şi de Grace. Amintindu-şi cum o întâmpina cu un zâmbet şi o îmbrățişare de fiecare dată când îi vizita. Cum, atunci când propria ei mamă murise în condiții tragice, Grace îi spusese că o iubeşte şi că i-ar plăcea să joace rolul unei mame pentru ea, dacă şi ea voia asta. Cum Grace îi fusese o mamă mult mai bună decât fusese vreodată Sharon, spre ruşinea acesteia din urmă şi stânjeneala Juliei.

Şi apoi, când rămase fără lacrimi şi magazinele îşi trăseseră obloanele, Julia se întoarse agale spre casă şi începu să-şi facă procese de conştiință pentru că fusese o fiică de suflet sub orice critică, o prietenă groaznică şi o imbecilă nesimțită care n-avusese atâta mintesă verifice dacă un petic de hârtie era gol înainte să-l lase, cu semnătura ei, ca mesaj pentru cineva căruia tocmai îi murise mama.

Ce i-o fi trecut prin minte când a găsit biletul ăla? Făcându-şi curaj cu unul, două, trei shot-uri de tequila, Julia îşi îngădui să-şi pună nişte întrebări simple. *„Şi oare ce părere are despre mine acum?”*

Se imaginä strângându-şi toate catrafusele şi luând primul autobuz Greyhound spre oraşul ei natal, Selingsrove, numai ca să nu trebuiască să dea ochii cu el. Se simțea ruşinată că nu-şi dăduse seama că la Grace se referise profesorul în timpul convorbirii telefonice din acea zi oribilă. Dar nici măcar nu luase în calcul ideea că boala lui Grace ar fi putut

recidiva, cu atât mai puțin că ea ar fi putut să moară. Şi fusese atât de necăjită că ea şi profesorul începuseră cu stângul. Ostilitatea lui era şocantă. Dar fusese încă şi mai şocant să-i vadă chipul în timp ce plângea. Tot ce-i trecuse prin minte în momentul acela groaznic fusese cum să-l aline şi gândul în sine îi distrăsese atenția de la ce-ar fi putut să-l îndurereze atât.

Nu fusese de-ajuns să audă că Grace murise, fără ca el să apuce să-şi ia rămas-bun sau să-i spună cât de mult o iubea, veste care-i sfâşiase inima. Nu fusese de ajuns că cineva, probabil fratele lui, Scott, îi sărise efectiv la jugulară pentru că nu venise acasă. Nu, după ce că era devastat şi începuse să plângă ca un copil, avusese minunata experiență de a deschide uşa de la birou, grăbit să ajungă la aeroport, şi de a descoperi bilețelul ei de condoleanțe. Şi ce scrisese Paul pe verso.

Minunat.

Julia se miră că profesorul n-o exmatriculase pe loc. „Poate mă ține minte". Încă un shot de tequila îi dădu curajul de a formula acest gând, dar fără a-l duce mai departe, căci căzu în nesimțire pe podea.

* * *

Două săptămâni mai târziu, Julia tocmai îşi verifica tăvița de corespondență, simțindu-se un pic mai bine. Da, era ca un condamnat la moarte care n-avea nicio speranță că va fi grațiat. Nu, nu se lăsase de şcoală şi nu se întorsese acasă.

E adevărat că roşea ca o şcolăriță şi era extrem de timidă. Dar Julia era o persoană încăpățânată. Tenace. Îşi dorea foarte mult să studieze opera lui Dante şi, dacă asta însemna să invoce un complice neidentificat spre a scăpa de pedeapsa cu moartea, era dispusă s-o facă.

Doar că nu-i dezvăluise asta lui Paul. Nu încă.

— Julianne? Poți veni o clipă? o chemă doamna Jenkins, secretara catedrei, o doamnă în vârstă, foarte drăguță.

Julia se apropie ascultătoare de biroul ei.

— Ai avut vreo neînțelegere cu domnul profesor Emerson?

— Eu, hm... nu ştiu, zise, înroşindu-se şi începând să-şi muşte obrazul, mai să-i dea sângele.

— Am primit două e-mailuri urgente azi-dimineață în care mă roagă să-ți programez o întâlnire cu dumnealui de îndată ce se întoarce. Profesorii nu-mi cer niciodată să fac asta. Preferă să-şi programeze singuri întâlnirile. Din nu ştiu ce motiv, a insistat să-ți programez o întâlnire cu el şi s-o trec la dosarul tău.

Julia încuviință şi-şi scoase calendarul din ghiozdan, încercând din răsputeri să nu se gândească la ce-o fi scris despre ea în acele mesaje.

Doamna Jenkins o privea întrebător.

— Aşadar, mâine?

Juliei îi pică fața.

— Mâine?

— Se întoarce în seara asta şi vrea să te vadă mâine la patru după-amiaza în biroul lui. Poți ajunge? Trebuie să-i trimit un mesaj de confirmare.

Julia încuviință şi-şi notă întâlnirea în agendă, prefăcându-se că era nevoie s-o noteze.

— N-a zis despre ce e vorba, dar a zis că e ceva serios. Mă întreb ce-o însemna... spuse doamna Jenkins, pe gânduri, fără a termina propoziția.

Julia îşi rezolvă treburile la facultate şi se întoarse acasă să-şi facă bagajul, cu ajutorul *Senoritei* Tequila.

* * *

În dimineața următoare, majoritatea hainelor Juliei erau deja împăturite în două valize mari. Nefiind dispusă să-şi recunoască înfrângerea, față de ea însăşi (sau față de sticla de tequila), hotărî să nu strângă chiar tot, aşa că se trezi trosnind din degete, agitată, în căutarea unei activități care să-i distragă atenția. Astfel sfârşi prin a face singurul lucru pe care l-ar face orice masterand sau doctorand predispus la procrastinare, care se respectă, într-o situație ca asta, în afară de a bea şi a chefui cu alți masteranzi şi doctoranzi care pierd vremea – şi-a făcut curățenie în casă.

Nu i-a luat prea mult. Dar, când a terminat, peste tot era ordine perfectă, curățenie desăvârşită şi un parfum discret de lămâie. Julia se simți foarte mândră de munca ei şi îşi adună lucrurile în rucsac cu capul sus.

Între timp, profesorul Emerson bătea nervos holurile facultății, dându-le amețeli studenților şi colegilor. Era prost dispus şi nimeni n-avea curajul să-l calce pe coadă.

În momentul ăsta era oricum prost dispus, dar irascibilitatea sa fusese exacerbată de stres şi de nopțile nedormite. Fusese osândit de zeii de la Air Canada şi în avionul dinspre Philadelphia fusese aşezat lângă un tată cu un copil de doi ani. Copilul începuse să orăcăie şi făcuse pe el (şi pe profesorul Emerson), în timp ce tatăl dormea neîntors. În avionul cufundat în penumbră, profesorul reflectase asupra justeții sterilizării obligatorii pentru părinții care dau dovadă de neglijență, în timp ce-şi curăța pantalonii Armani de urme de urină.

Julia ajunse fără întârziere la întâlnirea ei cu profesorul Emerson şi fu încântată să descopere uşa de la biroul lui închisă. Încântarea îi pieri rapid când realiză că profesorul era în birou şi se rățoia la Paul.

Când Paul ieşi din birou zece minute mai târziu, la fel de impunător la înălțimea lui de un metru nouăzeci, dar vădit tulburat, Julia îşi întoarse involuntar privirea spre ieşirea de incendiu. Ar fi trebuit să coboare doar cinci trepte şi apoi ar fi putut să fugă pe uşa batantă. Părea o idee tentantă.

Paul îi întâlni privirea şi clătină din cap, schițând pe muteşte câteva înjurături colorate la adresa profesorului, înainte de a o întreba zâmbind:

— Ți-ar plăcea să bem o cafea împreună la un moment dat?

Julia se uită surprinsă la el. Deja nu era în apele ei din cauza întâlnirii pe care urma s-o aibă, aşa că, fără a sta prea mult pe gânduri, acceptă invitația.

El îi zâmbi, aplecându-se spre ea.

— Ar fi mai uşor dacă aş avea numărul tău de telefon.

Ea se înroşi şi scoase repede o hârtie, asigurându-se că nu mai era nimic altceva scris pe ea, şi apoi îşi notă grăbită numărul de telefon.

Paul luă hârtia, se uită la ea şi o bătu pe braț.

— Fă-l praf, Iepuraş!

Julia nu apucă să-l întrebe de ce-şi închipuia că i se spunea sau ar fi trebuit să i se spună „Iepuraş”, pentru că se auzi chemată de o voce atrăgătoare, dar iritată.

— *Acum,* domnişoara Mitchell!

Intră în birou şi rămase, şovăind, lângă uşă.

Profesorul Emerson avea un aer obosit. Avea cearcăne vineții şi era foarte palid, ceea ce-l făcea să pară şi mai supt la față. În timp ce studia cu atenție un dosar, scoase involuntar limba şi-şi linse încet buza inferioară.

Julia rămase uitându-se fix la el, fascinată de gura lui senzuală. După un moment, reuşi, cu un efort supraomenesc, să-şi desprindă privirea de la buzele lui, îndreptând-o spre ochelarii pe care-i purta. Nu-i mai văzuse până atunci; poate că-i purta doar când avea ochii obosiți. Dar, de data asta, ochii lui de safir erau ascunşi parțial de o pereche de ochelari Prada cu rame negre, care contrastau cu părul lui de un castaniu-închis şi albastrul ochilor, astfel că îți atrăgeau inevitabil privirea. Realiză pe dată că era nu numai cel mai atrăgătorprofesor pe care-l întâlnise vreodată, ci şi cel mai preocupat de imaginea sa. Ar fi putut să apară într-o campanie publicitară la Prada, lucru pe care nu-l mai făcuse niciun profesor universitar vreodată.

(Pentru că trebuie remarcat că profesorii universitari nu sunt recunoscuți pentru simțul lor vestimentar.)

Îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că e o fire imprevizibilă. Îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că, cel puțin în ultimul timp, era obsedat de politețe şi etichetă. Ştia că, probabil, n-ar fi fost nicio problemă dacă se aşeza într-unul din fotoliile lui comode de piele fără a fi poftită s-o facă, mai ales dacă o ținea minte. Dar, având în vedere felul în care i se adresase, rămase în picioare.

— Te rog să iei loc, domnişoară Mitchell, îi spuse cu o voce rece şi aspră, arătând spre un scaun de metal care părea foarte incomod.

Julia oftă şi se îndreptă spre scaunul țeapăn de la Ikea care era aşezat în fața unuia din corpurile masive de bibliotecă încastrate în perete. Şi-ar fi dorit să-i fi dat voie să se aşeze în altă parte, dar alese să nu despice firul în patru.

— Mută-ți scaunul în fața biroului meu. N-am de gând să-mi sucesc gâtul ca să mă pot uita la tine.

Se ridică de pe scaun şi făcu ce i se ceruse, scăpându-şi rucsacul pe podea de emoție. Tresări şi se înroşi toată în timp ce din rucsac i se revărsară tot soiul de mărunțişuri, inclusiv un tampon care ajunse chiar sub biroul profesorului Emerson, la un centimetru de servieta lui de piele.

„Poate că n-o să-l observe decât după ce-am plecat".

Stânjenită, Julia se lăsă pe vine şi începu să adune celelalte nimicuri revărsate din rucsac. Tocmai terminase când breteaua sacului ei antic şi de demult se rupse şi tot ce era în ghiozdan căzu pe podea cu un zgomot răsunător. Se lăsă repede în genunchi în timp ce hârtiile, pixurile, ipod-ul, telefonul mobil şi un măr verde se împrăştiau pe superbul covor persan din biroul profesorului.

„Oh, zei ai masteranzilor şi ai gafelor care se țin lanț, ucideți-mă acum. Vă rog".

— Vă place să faceți pe clovnul, domnişoară Mitchell?

Julia se crispă involuntar auzind comentariul sarcastic şi-şi ridică privirea către el. Văzându-i expresia, fu cât pe-aci să izbucnească în plâns.

Cum putea o persoană cu un nume atât de angelic să se poarte cu atâta cruzime? Cum putea o voce atât de melodioasă să adopte inflexiuni aşa aspre? Pentru o clipă se pierdu în ochii lui glaciali, tânjind după vremea când o priviseră cu blândețe. Dar, în loc să se lase copleşită de deznădejde, inspiră adânc şi decise că era cazul să se adapteze la noul lui fel de a fi, deşi acesta îi trezea o dezamăgire profundă şi amară. Fără un cuvânt, începu să

adune din nou toate cele în rucsacul acum rupt, clătinând din cap.

— Când pun o întrebare, aştept un răspuns. Sigur ți-ai învățat lecția până acum?

O studie rapid, apoi îşi întoarse din nou privirea spre dosarul pe care-l ținea în mână.

— Poate că nu eşti chiar atât de inteligentă.

— Îmi cer scuze, domnule doctor Emerson.

Ea însăşi fu surprinsă de tonul ei. Era calm, dar tăios.

Nu ştia de unde-i venise curajul, dar... pentru orice eventualitate... Le mulțumi în sinea ei zeilor masteranzilor pentru că îi veniseră în ajutor.

— Domnule *profesor,* se răsti el. Doctori găseşti pe toate drumurile. Până şi chiropracticienii şi pedologii se autointitulează „doctori".

Simțind că i se făcuse morală îndeajuns, Julia încercă să tragă fermoarul rucsacului. Din nefericire, fermoarul se rupsese şi el. Îşi ținu respirația în timp ce trăgea de el, încercând să-l facă să se urnească, înjurând în sinea ei.

— Vrei, te rog, să nu-ți mai faci de lucru cu drăcia aia de sac şi să stai pe scaun ca omul?

Îşi dădu seama că deja era furios, aşa că-şi puse drăcia de sac pe podea şi se aşează cuminte pe scaunul incomod. Îşi încrucişă mâinile în poală, ca să nu înceapă să şi le frângă, şi aşteptă.

— Probabil îți închipui că eşti nostimă. Sunt sigur că şi *chestia asta* ți s-a părut amuzantă, spuse profesorul, aruncând o hârtiuță care căzu la milimetru de tenişii ei.

Aplecându-se s-o ridice, realiză că era o copie xerox a biletului oribil pe care i-l lăsase în ziua când murise Grace.

— Pot să vă explic ce s-a întâmplat. A fost o greşeală. N-am scris eu pe amândouă...

— Nu mă interesează scuzele tale! Te-am rugat să vii la ultima întâlnire şi ai venit, nu-i aşa?

— Dar vorbeați la telefon. Uşa era închisă şi...

— Uşa nu era închisă!

Aruncă înspre ea ceva ce semăna cu o carte de vizită.

— Bănuiesc că şi chestia asta a vrut să fie nostimă.

Julia ridică hârtia aruncată şi tresări. Era un bilețel de condoleanțe, din cele care se trimit cu aranjamentele florale la înmormântări.

Regrete eterne pentru pierderea suferită.

Sincere condoleanțe.

Cu afecțiune.

Julia Mitchell

Se uită cu coada ochiului la el şi văzu că era atât de furios încât vorbea cu precipitații. Clipi rapid căutându-şi cuvintele prin care să-i explice cum stăteau lucrurile.

— Ați înțeles greşit. Voiam să vă spun că-mi pare rău şi...

— N-o făcuseşi deja prin biletul pe care l-ai lăsat?

— Dar mesajul acesta era pentru membrii familiei, care...

— Nu amesteca familia mea în povestea asta!

Îi întoarse spatele şi închise ochii, scoțându-şi ochelarii şi trecându-şi mâinile peste față.

Julia fusese aruncată de pe tărâmul surprinderii drept în universul consternării. *Nimeni nu-i explicase.* Îi interpretase complet greşit mesajul de condoleanțe şi nimeni nu-i spusese cum stăteau lucrurile de fapt. Simțind un gol în stomac, începu să se întrebe ce însemna lucrul ăsta. Ignorând meditațiile în care se cufundase ea, profesorul păru să se liniştească, cu un efort supraomenesc, închise dosarul şi îl trânti disprețuitor pe birou. Se uită încruntat la ea.

— Văd aici c-ai venit la această facultate cu bursă să studiezi opera lui Dante. În momentul de față eu sunt singurul profesor de la această catedră care coordonează disertații pe această temă. Dat fiind că toată chestia asta – arătă de la unul la altul – n-o să meargă, va trebui să-ți schimbi tema disertației şi să-ți găseşti un alt îndrumător. Sau să te transferi la altă secție sau, şi mai bine, la altă facultate. Îl voi informa pe directorul programului de decizia mea, care va intra în aplicare imediat. Acum, te rog să mă scuzi.

Se răsuci în scaun cu fața spre laptop şi începu să tasteze furios.

Julia rămase împietrită. În timp ce stătea țintuită locului, procesând în tăcere nu doar tirada lui, ci şi concluzia cu care încheiase, profesorul i se adresă din nou, fără a se obosi măcar să se mai uite la ea:

— Asta a fost tot, domnişoară Mitchell.

Nu încercă să-l contrazică pentru că, de fapt, nu mai avea niciun rost. Se ridică greoi în picioare, simțindu-se încă amețită, şi-şi luă rucsacul care-l iritase pe profesor. Îl strânse la piept, puțin stângaci, şi ieşi încet din biroul lui, arătând ca un zombie.

Ieşind din clădire şi traversând Bloor Street, Julia realiză că nu-şi alesese o zi bună să plece de-acasă fără haină. Temperatura scăzuse şi începuse să toarne cu găleata. După cinci paşi, bluza ei subțire, cu mânecă lungă, era deja udă leoarcă. Nu se gândise să-şi ia umbrela, aşa că acum trebuia să străbată trei străzi lungi prin frig, ploaie şi vânt ca să ajungă la apartamentul ei.

„Oh, zei ai karmei crude şi ai ploilor torențiale, milostiviți-vă de mine!”

Cum mergea aşa, o consolă un pic gândul că drăcia ei de rucsac îndeplinea acum rolul foarte cuviincios de a-i acoperi bluza udă, prin care probabil că i se vedea deja sutienul de bumbac. „Ia de-aici, dom profesor!”

Mergând, se gândea doar la cele petrecute în biroul lui. Se pregătise strângându-şi lucrurile în două valize în ajun, pentru orice eventualitate. Dar crezuse sincer că el o să-şi amintească de ea. Crezuse c-o să fie blând cu ea. Dar nu fusese.

Nu-i lăsase răgazul să-i explice gafa de proporții pe care o făcuse cu biletul. El interpretase greşit gestul cu florile şi mesajul de condoleanțe. Şi efectiv o eliminase din programul de master. Totul se sfârşise. Acum trebuia să se întoarcă în căsuța minusculă a lui Tom din Selinsgrove cu coada între picioare... şi *el* o să afle că s-a întors şi-o să râdă de ea. O să

râdă *amândoi* de ea. Fraiera de Julia. Şi-a închipuit c-o să plece din Selinsgrove şi-o să ajungă ceva. Şi-a închipuit c-o să facă masterat şi doctorat şi-o să ajungă profesor universitar... Pe cine încerca să aburească? Totul se sfârşise acum, cel puțin pentru anul acesta universitar.

Julia se uită la rucsacul rupt şi acum îmbibat cu apă de parcă ar fi fost un copil şi-l strânse şi mai tare la piept. După spectacolul jalnic pe care-l oferise, îşi pierduse până şi demnitatea. Şi gândul că se făcuse de râs în fața lui, după atâția ani, ei bine, asta chiar era de neîndurat.

Se gândi la tamponul stingher care zăcea sub biroul lui şi ştiu că, atunci când el avea să se aplece să-şi ia servieta, va fi umilită complet şi definitiv. Măcar n-avea să fie de față şi nu va vedea reacția lui de consternare şi dezgust. Şi-l închipui făcând ca toți dracii, la propriu, când avea să-l descopere – întinzându-se pe acel covor persan superb din biroul lui şi zvârcolindu-se ca un demonizat.

La vreo două străzi distanță de casă, părul ei lung şi castaniu era deja ud leoarcă, lipindu-i-se de cap în şuvițe. Tenişii ei scârțâiau la fiecare pas. Apa curgea de pe ea de parcă ar fi stat sub un burlan. Maşini şi autobuze treceau în trombă pe lângă ea, dar ea nici măcar nu mai încerca să se ferească atunci când valuri de apă mizerabilă se revărsau peste ea dinspre strada aglomerată. Le accepta resemnată, ca pe celelalte dezamăgiri ale vieții.

În momentul acela, o altă maşină se apropie de ea, una al cărei şofer încetini curtenitor, ca să n-o stropească. Era un Jaguar negru care părea nou-nouț.

Jaguarul încetini şi mai mult şi se opri. Trecând pe lângă ea, Julia văzu cum se deschide portiera din dreapta şi o voce masculină îi strigă:

— Urcă!

Şovăi, cu siguranță şoferul nu vorbea cu ea. Se uită în jur, dar era singura persoană îndeajuns de nesăbuită încât să meargă pe jos printr-o ploaie torențială. Curioasă, făcu un pas spre maşină.

Avea mai multă minte decât să se urce în maşină cu un necunoscut, chiar şi într-un oraş canadian. Dar, când se uită la bărbatul de la volan şi întâlni privirea unor ochi albaştri, pătrunzători, se apropie încet de el.

— O să mori de pneumonie. Urcă. Te duc acasă.

Vocea lui era mai blândă de data asta, lipsită de înverşunare. Era aproape cum şi-o amintea ea. Aşa că, de dragul acelei amintiri, fără vreun alt motiv, se urcă pe scaunul din dreapta şi trase portiera, cerându-şi iertare în sinea ei zeilor maşinilor Jaguar pentru că întina scaunele impecabile din piele neagră şi covoraşele imaculate.

Făcu o pauză când la urechi îi ajunseră acordurile *Nocturnei op. 9 numărul 2* de Chopin şi zâmbi în sinea ei. Întotdeauna îi plăcuse acea bucată.

Se întoarse spre bărbatul aflat la volan.

— Mulțumesc foarte mult, domnule profesor Emerson.

Capitolul 4

Profesorul Emerson o luase pe un drum greşit. Probabil că întreaga lui viață putea fi descrisă ca o succesiune de drumuri greşite, dar de data asta fusese ceva pur accidental. Era cu ochii pe ecranul iphone-ului – citind un e-mail furios de la fratele lui – în timp ce conducea Jaguarul prin furtună, în centru, la o oră de vârf. Ca urmare, o luase la stânga în loc s-o ia la dreapta cum se intra pe Bloor Street dinspre Queen s Park. Asta însemna c-o luase în direcție opusă față de zona în care locuia.

N-avea nicio şansă să întoarcă pe Bloor Street la o oră de vârf, iar traficul era atât de aglomerat, încât îi era greu să găsească un loc unde să tragă pe dreapta. Aşa se făcu că dădu întâmplător peste domnişoara Mitchell, făcută ciuciulete, mergând amărâtă pe stradă, arătând ca un câine ud, şi aşa se făcu că, într-un acces de vinovăție, o pofti să se urce în maşina lui.

— Îmi cer scuze că vă fac praf tapiseria, spuse ea timid.

Mâinile lui se încordară pe volan.

— O dau la curățat când se murdăreşte.

Julia îşi lăsă capul în piept, rănită de răspunsul lui. Implicit, o comparase cu ceva jegos, dar, cu siguranță, aşa o considera acum, totuna cu praful pe care-l călca în picioare.

— Unde locuieşti? o întrebă, încercând să inițieze o conversație politicoasă care să umple ceea ce spera că va fi un scurt răstimp petrecut împreună.

— Pe Madison. E puțin mai în față la dreapta, spuse, arătând la o oarecare distanță.

— Ştiu unde e Madison, se burzului el.

Privindu-l cu coada ochiului, Julia se ghemui, lipindu-se de geam. Întoarse încet capul să se uite afară şi îşi muşcă involuntar buza inferioară.

Profesorul Emerson înjură înfundat. Chiar şi cu coama ei de păr negru ud şi răvăşit, era tare drăguță – un înger cu ochi

căprui în blugi şi tenişi. Ceva din descrierea aceasta îl făcu să tresară pentru o clipă, în mod straniu, expresia „înger cu ochi căprui” i se părea cunoscută, dar, pentru că nu reuşea să-şi dea seama de unde, alungă acel gând.

— La ce număr pe Madison? întrebă, cu o voce atât de blândă, încât Julia mai că nu-i auzi întrebarea.

— Numărul 45.

Încuviință şi nu după mult timp trase în fața casei de cărămidă roşie cu trei etaje care fusese transformată într-un bloc cu mai multe apartamente.

— Mulțumesc, murmură ea şi întinse grăbită mâna spre portieră ca să fugă cât mai repede.

— Aşteaptă, o somă el, întinzând mâna spre bancheta din spate şi luând de-acolo o umbrelă mare, neagră.

Ea aşteptă şi rămase şocată să-l vadă pe domnul profesor dând ocol maşinii ca să-i deschidă portiera, ținându-i umbrela în timp ce ea cobora cu drăcia ei de sac din Jaguar şi conducând-o de-a lungul aleii şi pe treptele de la intrarea în clădire.

— Mulțumesc, repetă, în timp ce trăgea de fermoarul rucsacului, încercând să-l deschidă ca să-şi scoată cheia.

Profesorul încercă să-şi ascundă dezgustul la vederea drăciei de ghiozdan, dar nu spuse nimic. Aşteptă în timp ce ea se chinuia cu fermoarul, privind-o cum se înroşea, din ce în ce mai necăjită că nu reuşea să-l deschidă. Îşi aminti de expresia ei când îngenunchease pe covorul persan din biroul lui şi-i trecu prin minte că problema pe care o avea acum era probabil din vina lui.

Fără a scoate o vorbă, îi trase ghiozdanul din mână şi-i întinse umbrela acum închisă. Forță fermoarul, întinzându-i sacul ca să scoată cheile.

Ea le găsi, dar era atât de agitată că le scăpă pe jos. Când le ridică, mâinile îi tremurau aşa tare încât nu reuşi să găsească imediat cheia potrivită.

Pierzându-şi răbdarea, profesorul îi smulse inelul cu chei din mână şi începu să le încerce pe rând. Când reuşi să

descuie, o lăsă să intre şi-i înapoie cheile.

Julia îi luă din mână sacul odios şi-i mulțumi înfundat.

— Te conduc până la apartamentul tău, spuse el, urmând-o în hol. O persoană fără adăpost m-a acostat odată în holul clădirii în care stau. E mai bine să fii cu ochii-n patru.

Julia se rugă în sinea ei zeilor garsonierelor, implorându-i s-o ajute să-şi găsească repede cheia. Aceştia îi răspunseră la rugăciune. Chiar când era pe punctul de a se strecura pe uşă şi a i-o închide politicos, dar ferm, în față, se opri. Apoi, ca şi cum se ştiau de-o viață, îi zâmbi şi-l întrebă politicos dacă ar vrea un ceai.

Deşi invitația ei îl luă prin surprindere, profesorul Emerson se trezi intrând în apartamentul ei până să apuce să cântărească dacă era o idee inspirată. Uitându-se în jur la cămăruța înghesuită şi sărăcăcioasă, conchise rapid că nu era.

— Vreți să vă iau haina, domnule profesor?

Vocea veselă şi suavă a Juliei îl smulse din reflecție.

— Ca s-o pui unde? întrebă el, strâmbând din nas când observă că nu părea să fie vreun cuier sau vreun dulap de haine în apropierea uşii.

Ea îşi lăsă capul în pământ. Văzând-o cum îşi muşcă buza, profesorul regretă pe dată comentariul nepoliticos.

— Îmi cer iertare, spuse, întinzându-i trendul Burberry, de care era nespus de mândru. Mulțumesc.

Julia îi atârnă cu grijă haina în cârligul aflat pe uşă şi-şi lăsă grăbită rucsacul pe parchet.

— Intrați şi faceți-vă comod. Eu pun de ceai.

Profesorul Emerson se îndreptă spre unul din cele două scaune din garsonieră şi se aşeză, încercând, de dragul ei, să-şi ascundă dezgustul. Garsoniera era mai mică decât baia lui de oaspeți, iar mobilierul însemna doar un pat mic, lipit de perete, o măsuță cu două scaune, un raft de cărți de la Ikea şi un scrin. Avea baie şi minidebara, dar n-avea bucătărie.

Se uită împrejur, căutând dovada vreunei activități culinare, până când dădu cu ochii de un cuptor cu microunde

şi o plită electrică aşezate destul de precar deasupra unui dulap. În apropierea acestuia, pe podea, se afla un minifrigider.

— Am un fierbător electric, spuse Julia pe un ton vesel, ca şi cum îl anunța că avea un diamant de la Tiffany s.

Profesorul observă că apa curgea în continuare şiroaie de pe ea, apoi începu să observe hainele de pe care curgea apa, apoi, din cauza frigului, începu să observe ce se ascundea sub haine... şi îi sugeră repede, cu o voce uşor îngroşată, să amâne pregătirea ceaiului ca să se usuce mai întâi.

Ea plecă din nou capul în pământ şi se îmbujoră înainte de a da fuga în baie pentru a lua un prosop. Ieşi câteva secunde mai târziu cu un prosop mov înfăşurat în jurul umerilor şi al bustului, peste hainele ude, şi un al doilea prosop în mână. Era gata să se lase în patru labe pe podea ca să şteargă dâra de apă pe care o lăsase de la uşă până în mijlocul camerei, dar profesorul se ridică şi-o opri.

— Dă-mi voie, spuse. Ar trebui să te schimbi în nişte haine uscate înainte să faci pneumonie.

— Şi să mori, adăugă ea, mai mult pentru sine, apoi se vârî în debara, încercând să nu se împiedice de cele două geamantane.

Profesorul se întrebă în treacăt de ce nu-şi desfăcuse încă bagajele, dar se gândi că răspunsul nu era prea important.

Se încruntă în timp ce ştergea apa de pe parchetul vechi şi zgâriat. Când termină, se uită la pereți şi observă că probabil fuseseră albi cândva, dar acum erau un bej murdar, iar vopseaua se umflase şi începuse să se cojească. Studie tavanul şi observă mai multe pete mari de igrasie şi ceea ce părea a fi un început de mucegai într-un colț. Se cutremură, întrebându-se de ce naiba o fată drăguță, ca domnişoara Mitchell trăia într-un loc aşa oribil. Deşi, trebuia să recunoască, apartamentul era foarte curat şi ordonat. Extrem de ordonat.

— Cât plăteşti chiria aici? o întrebă, strâmbându-se un pic când se încovoie, la statura lui de aproape un metru

nouăzeci, spre a se putea aşeza într-un echilibru precar pe chestia sinistră care voia să i fie un scaun pliant.

— Opt sute pe lună, plus utilitățile, îi strigă ea chiar înainte de a, intra în baie.

Profesorul Emerson se gândi cu o undă de regret la pantalonii Armani pe care îi aruncase după zborul de întoarcere din Pennsylvania. Nu putuse suporta gândul de a purta ceva care fusese îmbibat în urină, deşi îi dăduse la curățat, aşa că-i aruncase. Dar banii pe care-i dăduse Paulina pe pantalonii ăia ar fi putut acoperi chiria domnişoarei Mitchell pe o lună întreagă. Ba chiar mai mult.

Era evident şi sfâşietor, pentru oricine se uita de jur-împrejur, în garsoniera micuță, că ea încercase s-o transforme într-un cămin, aşa modestă cum era. Lângă pat era agățat un poster mare cu o reproducere a picturii lui Henry Holiday, *Dante o întâlneşte pe Beatrice la Ponte Santa Trinita.* Profesorul şi-o imagină sprijinită pe pernă, cu părul ei lung, strălucitor, revărsat pe lângă corp, admirând imaginea lui Dante înainte de a adormi. Îşi alungă gândul, aşa cum se cădea, şi reflectă asupra coincidenței stranii care făcea să aibă amândoitabloul acela. Se uită mai atent la el şi observă, surprins, că Julia semăna izbitor cu Beatrice – o asemănare pe care n-o remarcase până atunci. Gândul ăsta i se învârti chinuitor în minte, dar refuză să zăbovească asupra lui.

Observă alte poze mai mici cu diverse imagini din Italia pe pereții cojiți ai garsonierei: un desen care reprezenta Domul din Florența, un crochiu cu San Marco din Veneția şi o fotografie alb-negru reprezentând domul bazilicii San Pietro din Roma. Văzu mai multe ghivece cu plante înşirate de-a lungul pervazului, împreună cu un vlăstar de filodendron pe care părea că încerca să-l aducă la maturitate.

Observă că draperiile erau chiar drăguțe – într-o nuanță de lila-aprins care se asorta cu pernele şi cuvertura. Raftul ei de cărți era încărcat cu multe volume în engleză şi italiană. Profesorul trecu rapid în revistă titlurile şi colecția ei de cărți nu-l dădu pe spate. Dar, pe scurt, garsoniera era veche,

minusculă, într-o stare proastă şi nu avea bucătărie, iar profesorul Emerson nu şi-ar fi lăsat nici măcar câinele să stea într-un loc ca ăsta, dacă ar fi avut câine.

Julia se întoarse îmbrăcată într-un soi de echipament de gimnastică – un hanorac negru şi pantaloni de trening. Îşi strânsese părul ei superb şi şi-l prinsese aproape de creştetul capului cu un soi de agrafă. Chiar şi într-o ținută atât de degajată, era foarte atrăgătoare, observă el – nespus de atrăgătoare şi, s-o spună oare, subțire ca o silfidă.

— Am ceai English Breakfast sau Lady Grey, îi spuse ea, din spate, lăsându-se în patru labe ca să scoată ştecherul de la fierbătorul electric din priza de sub dulap.

Profesorul o privi în timp ce se lăsa în genunchi şi clătină din cap, fără să spună nimic. Julia era o persoană lipsită de fumuri sau mândrie deşartă, ceea ce, ştia şi el, era un lucru bun, dar îl deranja s-o vadă mereu în genunchi, deşi n-ar fi ştiut să spună exact de ce.

— English Breakfast. De ce locuieşti aici?

Julia se ridică pe dată, reacționând la tonul lui tăios. Rămase cu spatele la el, în timp ce scotea un ceainic mare, maro, şi două ceşti de porțelan, neaşteptat de rafinate, cu farfurioare asortate.

— E o stradă liniştită dintr-un cartier bun. N-am maşină şi trebuia să pot ajunge la şcoală pe jos.

Făcu o pauză ca să pună câte o linguriță de argint pe fiecare farfurie.

— Acesta a fost unul din cele mai bune apartamente pe care le-am găsit, din ce-mi puteam permite.

Puse ceştile elegante de ceai pe măsuță, fără să se uite la el, şi se întoarse la dulap.

— De ce nu te-ai mutat în căminul pentru masteranzi de pe Charles Street?

Juliei îi scăpă ceva din mână. Profesorul nu văzu ce era.

— Speram să ajung la o altă universitate, dar nu mi-a ieşit figura. Când m-am hotărât să vin aici, deja nu mai erau locuri la cămin.

— Şi unde anume îți propuseseşi să mergi?

Ea începu să-şi muşte nervos buza inferioară.

— Domnişoară Mitchell?

— La Harvard.

Profesorul Emerson fu cât pe-aci să cadă de pe scaunul incomod.

— La Harvard? Cum naiba ai ajuns aici?

Julia îşi reținu un zâmbet, ca şi cum ştia motivul furiei lui.

— Toronto este Harvardul nordului.

— Nu te codi să-mi răspunzi, domnişoară Mitchell. Ți-am pus o întrebare.

— Da, domnule profesor. Şi ştiu că, întotdeauna când puneți o întrebare, aşteptați un răspuns.

Ridică din sprânceană şi el îşi întoarse privirea.

— Tatăl meu nu şi-a permis să plătească partea din taxă care mi-ar fi revenit, aşa că bursa pe care mi-au oferit-o nu era suficientă, iar cheltuielile de întreținere sunt mult mai mari la Cambridge decât la Toronto. Deja am împrumuturi neachitate de câteva mii de dolari din care mi-am acoperit studiile la Saint Joseph s University, aşa că m-am hotărât să nu sporesc acele datorii. Aşa am ajuns aici.

Se lăsă din nou în patru labe ca să scoată fierbătorul din priză, în timp ce profesorul clătina din cap, şocat.

— Asta nu apărea în dosarul pe care mi l-a dat doamna Jenkins, protestă. Ar fi trebuit să spui ceva.

Julia îl ignoră şi începu să pună frunzele de ceai în ceainic.

El se aplecă în față, gesticulând nestăpânit.

— Ăsta-i un loc oribil în care să locuieşti – n-ai nici măcar o, bucătărie ca lumea. Ce mănânci aici?

Ea puse ceainicul şi o strecurătoare mică de argint pe măsuță şise aşează pe celălalt scaun pliant. Începu să-şi frângă mâinile.

— Mănânc multe legume. Pot să-mi fac supă şi cuşcuş pe plita electrică. Cuşcuşul e foarte hrănitor.

! îi tremura un pic vocea, dar încerca să pară veselă.

— Nu poți să trăieşti mâncând prostii din astea – până şi un câine mănâncă mai bine!

Julia îşi lăsă capul în pământ şi se înroşi toată, simțind lacrimi în ochi.

Profesorul se uită pentru o clipă la ea, apoi o văzu în sfârşit.

Privind expresia chinuită care-i întuneca trăsăturile frumoase, începu încet să realizeze că el, domnul profesor Gabriel O. Emerson, era un ticălos egocentric. O umilise pentru că era săracă. Dar nu era nicio ruşine în asta. Şi el fusese sărac cândva, sărac-lipit.

Era o femeie inteligentă şi atrăgătoare, care era, totodată, studentă.

Nu era nicio ruşine în asta. Dar el intrase în căsuța ei modestă, pe care ea încercase s-o facă primitoare pentru că n-avea unde altundeva să se ducă, iar el îi zisese că nu era potrivită nici măcar pentru un câine. O făcuse să se simtă ca ultimul om, ca o imbecilă, când nu era niciuna, nici alta. Oare ce-ar fi zis Grace dacă l-ar fi auzit acum?

Profesorul Emerson era un măgar. Dar măcar acum o ştia şi el.

— Îmi cer iertare, începu, pe un ton poticnit. Nu ştiu ce m-a apucat.

Închise ochii şi îşi trecu mâinile peste ei.

— Tocmai v-ați pierdut mama, spuse Julia, cu o voce blândă, pe un ton neaşteptat de înțelegător.

Avu o tresărire.

— N-ar trebui să mă aflu aici.

Se ridică repede.

— Trebuie să plec.

Julia îl conduse până la uşă. Luă umbrela şi-i întinse trenciul. Apoi rămase țintuită locului, cu obrajii îmbujorați şi cu ochii-n pământ, aşteptând să plece. Îi părea rău că-i arătase unde stă, deoarece în mod vădit era o locuință mult prea modestă pentru el. Dacă, acum câteva ore, era mândră de văgăuna ei de hobbit, mică, dar îngrijită, acum era

stânjenită la culme. Iar faptul că se făcuse din nou de râs în fața lui nu făcea decât să agraveze lucrurile.

El o salută cu un gest din cap sau ceva de genul ăsta, mormăi ceva în barbă şi ieşi din apartament. Julia se sprijini cu spatele de uşa închisă şi dădu în sfârşit drumul lacrimilor stăpânite până atunci.

Cioc-cioc.

Ştia cine e. Pur şi simplu nu voia să-i răspundă.

„Vă rog, zei ai văgăunelor de hobbit la suprapreț, care nu sunt potrivite nici măcar pentru un câine, faceți cumva încât să mă lase pur şi simplu în pace".

Rugăciunea ei rămase neascultată.

Cioc-cioc-cioc.

Îşi şterse repede lacrimile şi crăpă un pic uşa.

Profesorul îi zâmbea larg, părând să nu observe că, în mod clar, Julia plânsese în acest răstimp. Ea îşi drese glasul şi se uită în jos la pantofii lui italieneşti, cu botul ascuțit.

— Când ai mâncat ultima dată o friptură?

Julia izbucni în râs, clătinând din cap. Nici ea nu mai ştia.

— Ei bine, o să mănânci una în seara asta. Sunt lihnit de foame şi o să luăm cina împreună.

Ea nu rezistă tentației de a schița un zâmbet discret, dar răutăcios.

— Sunteți sigur, domnule profesor? Credeam că toată *chestia asta* – imită gestul lui de mai devreme – n-o să meargă.

El se îmbujoră un pic.

— Hai să uităm de asta deocamdată. Numai că…

Privirea îi alunecă spre hainele pe care le purta, zăbovind, poate, un picuț cam mult asupra sânilor ei frumos conturați. Julia îşi plecă privirea.

— Aş putea să mă schimb.

— N-ar fi rău. Să te îmbraci adecvat.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu o expresie profund jignită.

— Oi fi eu săracă, dar am câteva ținute drăguțe. Niciuna nu e indecentă, dacă vă temeți că v-aş putea face de râs

îmbrăcându-mă ca o femeie uşoară.

Profesorul se înroşi din nou.

— Voiam să spun... adecvat pentru genul de restaurant unde eu va trebui să port costum şi cravată.

Schiță un zâmbet timid, menit să-l scuze.

Julia îşi lăsă privirea să alunece peste cămaşa şi puloverul lui, zăbovind, poate, un picuț cam mult asupra pectoralilor lui frumos conturați.

— Accept cu o condiție.

— Nu eşti în măsură să pui condiții.

— Atunci la revedere, domnule profesor.

— Aşteaptă!

Ținu uşa cu pantoful lui scump, italienesc, fără a se gândi măcar c-ar putea să-l scâlcieze.

— Să auzim.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l pentru o clipă în tăcere.

— Dați-mi un motiv pentru care ar trebui să iau cina cu dumneavoastră, după tot ce mi-ați spus.

El se uită la ea, ca şi cum nu pricepea. Apoi se înroşi tot şi începu să se bâlbâie.

— Eu – hm... adică, cred... s-ar putea spune că noi... sau tu...

Julia ridică din sprânceană şi începu să închidă uşa.

— Stai.

Ridică mâna ca să țină uşa, pentru a-şi mai odihni piciorul drept care începuse deja să-l doară.

— Pentru că e adevărat ce a scris Paul: „Emerson e un măgar”. Dar măcar acum s-a prins şi el.

În clipa aceea ea îi zâmbi şi el se trezi zâmbindu-i la rândul lui, involuntar. Chiar era frumoasă atunci când zâmbea. Va trebui să facă în aşa fel încât s-o vadă zâmbind mai des, din motive pur estetice.

— Te aştept aici.

Fără a-i mai lăsa răgazul să protesteze, întinse mâna şi trase uşa după el. În apartament, Julia închise ochii şi gemu.

Capitolul 5

Profesorul Emerson măsură holul câteva minute, apoi se sprijini de un perete şi îşi trecu mâinile peste faţă. Nu ştia cum ajunsese acolo sau ce-l împinsese să se comporte astfel, dar era pe cale să fie prins într-o încurcătură de proporţii. Se comportase lipsit de profesionalism faţă de domnişoara Mitchell în biroul lui, fiind la un pas de a o hărţui verbal. O luase cu maşina, fără un însoţitor, şi intrase în apartamentul ei. Acest comportament era total împotriva regulilor.

Dacă ar fi condus-o cu maşina pe domnişoara Peterson, probabil că s-ar fi aplecat înspre el şi i-ar fi tras fermoarul de la pantaloni cu dinţii în timp ce el era la volan. Se cutremură la gândul ăsta. Acum era pe cale s-o scoată pe domnişoara Mitchell la cină, la o *friptură,* nici mai mult, nici mai puţin. Dacă asta nu încălca politica universităţii, care interzicea relaţiile dintre profesori şi studenţi, orice altceva era admis.

Inspiră adânc, încercând să se liniştească. Domnişoara Mitchell era o adevărată Calamity Jane, un uragan. Avusese un lung şir de ghinioane, începând cu faptul că nu reuşise să intre la Harvard şitotul părea să se ducă de râpă în urma ei – inclusiv calmul şi stăpânirea lui de sine. Deşi îi părea rău că ea trăia în condiţii mizere, n-avea să-şi rişte cariera ca s-o ajute. Ar fi fost perfect îndreptăţită să se ducă la şeful de catedră mâine şi să-l acuze de hărţuire. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva.

Traversă holul din doi paşi şi ridică mâna, gata să bată în uşă. Avea să invoce o scuză jalnică, ceea ce era, oricum, mai bine decât să dispară pur şi simplu. Dar se opri de îndată ce auzi paşi înăuntru.

Domnişoara Mitchell deschise uşa şi se opri în prag, cu ochii-n pământ, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, dar elegantă, până la genunchi, cu decolteu în V. Profesorul măsură din priviri formele ei graţioase şi picioarele ei surprinzător de lungi. Iar pantofii ei... Julia n-avea de unde

să ştie, dar profesorul Emerson avea o slăbiciune pentru femei în pantofi eleganți cu toc cui. Înghiți în sec la vederea pantofilor ei cu toc cui, evident semnați de un designer, careți tăiau răsuflarea. Profesorul îşi dorea să-i atingă...

— *Hm-hm* – Julia tuşi încetişor şi el îşi luă cu părere de rău ochii de la pantofi, îndreptându-şi privirea spre chipul ei.

Îl fixa cu o expresie amuzată. Îşi prinsese părul în creştet cu agrafe, dar mai multe şuvițe îi scăpaseră din coc şi îi atârnau grațios în jurul feței. Se machiase un pic, tenul ei de porțelan era palid, dar strălucitor, înviorat de două pete trandafirii pe obraji. Iar genele ei păreau încă şi mai lungi şi mai negre decât şi le amintea el.

Domnişoara Julianne Mitchell era chiar *atrăgătoare.*

Îşi trase pe ea un trenci bleumarin şi încuie repede uşa apartamentului. Profesorul o îndemnă s-o ia înainte şi o urmă în tăcere de-a lungul holului. De îndată ce ieşiră pe uşa principală, îşi desfăcu umbrela şi rămase locului, un pic stângaci.

Julia se uită la el, intrigată.

— Mi-ar fi mai uşor să țin umbrela pentru amândoi dacă mai lua de braț, spuse el, oferindu-i brațul cu care ținea umbrela. Dacă nu te superi, adăugă.

Julia îl luă de braț şi se uită la el cu o expresie blândă.

Merseră în tăcere până la faleză, un loc de care Julia auzise, dar pe care nu-l explorase încă. Înainte ca profesorul să-i dea cheile băiatului de la restaurant, o rugă pe Julia să-i dea cravata din torpedo. Ea făcu ce i se ceruse, zâmbind în sinea ei, amuzată de faptul că ținea în maşină o cutie cu o cravată imaculată de mătase.

Când se apropie de el, profesorului îi ajunse la nări parfumul ei şi închise ochii, doar pentru o clipă.

— Vanilie, murmură.

— Poftim? întrebă ea, fără să fi înțeles.

— Nimic.

Îşi scoase puloverul şi Julia avu ocazia să-i admire pentru scurt timp pieptul şi câțiva cârlionți de păr negru care se

întrezăreau prin cămaşa descheiată la gât. Profesorul Emerson era sexy. Avea un chip atrăgător şi Julia bănuia că trupul ascuns acum de haine s-ar dovedi la fel de atrăgător. Încercă din răsputeri să nu se gândească prea mult la asta, pentru binele ei.

Dar asta n-o împiedică să-l privească, cuprinsă de o fascinație mută, în timp ce-şi făcea nod la cravată fără oglindă. Din păcate, cravata era strâmbă.

— S-ar părea că... Nu văd.

Se frământă încercând să-şi îndrepte cravata, însă fără efect.

— Îmi permiteți? întrebă ea timid, nedorind să-l atingă fără a-i cere voie mai întâi.

— Mulțumesc.

Julia îi îndreptă şi-i netezi cravata cu îndemânare, plimbându-şi degetele de-a lungul gulerului lui până la ceafă, unde trase gulerul în jos spre a acoperi cravata la spate. Când îşi retrase mâna, gâfâia şi se înroşise la față.

Profesorul nu-i observă reacția pentru că era prea prins în reflecții privind strania senzație de familiaritate pe care i-o dădeau degetele ei, întrebându-se de ce atingerea Paulinei nu-i dăduse niciodată această senzație. Îşi luă haina de pe umeraşul agățat în spatele scaunului lui şi o îmbrăcă repede. Apoi, cu un zâmbet, coborâră din maşină.

Harbour Sixty Steakhouse era un loc de referință în Toronto, un restaurant celebru şi foarte scump, frecventat de directori de companii, politicieni şi alte personalități marcante. Profesorul Emerson obişnuia să ia masa acolo pentru că serveau cele mai bune fripturi şi pentru că el nu se mulțumea decât cu ce era mai bun. Aşa că nici nu i-a trecut prin minte s-o ducă pe domnişoara Mitchell în altă parte.

Antonio, proprietarul, îl întâmpină călduros, cu o strângere de mână şi un şuvoi de cuvinte în italiană.

Profesorul îi răspunse la fel de călduros şi tot în italiană.

— Şi cine e frumoasa?

Antonio îi sărută mâna Juliei, în timp ce continua să turuie într-o italiană foarte colorată, comentând despre ochii, pielea şi tenul ei. Julia se îmbujoră şi-i mulțumi, pe un ton timid, dar ferm, în limba lui maternă.

Domnişoara Mitchell avea o voce minunată, ce-i drept, dar s-o vezi şi s-o auzi pe domnişoara Mitchell vorbind în italiană era ceva divin. Felul în care se închideau şi se desfăceau buzele ei de rubin, modul ei suav, aproape cântat, de a rosti cuvintele, felul în care îşi umezea involuntar buzele din când în când... Profesorul Emerson rămăsese cu gura căscată şi trebui să-şi amintească s-o închidă.

Antonio fu atât de surprins şi de încântat de răspunsul ei, încât o pupă de două ori pe fiecare obraz şi îi conduse grăbit în celălalt capăt al restaurantului, unde îi instală la cea mai romantică masă pentru două persoane. Profesorul rămase stânjenit în dreptul scaunului când realiză ce făcea Antonio. Stătuse chiar la masa asta, nu cu mult timp în urmă, dar cu altcineva. Era o greşeală pe care trebuia s-o corecteze, dar, chiar când îşi drese glasul pentru a-l lămuri, Antonio o întrebă pe Julia dacă dorea un vin foarte special produs în podgoria familiei sale din Toscana.

Julia îi mulțumi călduros, dar spuse că *Il Profesore* avea, poate, alte preferințe. El se aşeză repede şi, nedorind să jignească gazda, spuse că el se declara încântat de orice le oferea Antonio. Acesta din urmă zâmbi larg şi se retrase grăbit.

— Pentru că suntem în public, cred c-ar fi mai bine să nu-mi mai spui „domnul profesor Emerson”.

Julia zâmbi încântată şi încuviință.

— Aşa că spune-mi doar „domnule Emerson”.

Domnul Emerson era prea ocupat cu studierea meniului pentru a observa că Julia făcuse ochii mari, plecându-şi apoi privirea.

— Ai un accent toscan, remarcă el absent, cufundat în continuare în meniu.

— Da.

— Cum l-ai căpătat?

— Am făcut penultimul an de facultate la Florența.

— Italiana ta e destul de avansată pentru cineva care a făcut doar un an în străinătate.

— Am început s-o studiez în liceu.

Se uită la ea peste măsuța retrasă şi văzu că îi evita privirea. Studia meniul ca şi cum ar fi fost un subiect de examen, muşcându-şi buza inferioară.

— Eşti invitata mea, domnişoară Mitchell.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fac cinste. Comandă ce doreşti, dar te rog comandă ceva cu carne.

Simți nevoia să adauge asta, deoarece scopul declarat al cinei era să-i ofere ceva mai hrănitor decât cuşcuş.

— Nu ştiu ce să aleg.

— Aş putea să comand eu pentru tine, dacă preferi.

Ea încuviință şi închise meniul, continuând să-şi muşte buza.

Antonio se întoarse şi le prezentă mândru o sticlă de Chianti cu o etichetă scrisă de mână. Julia îi zâmbi în timp ce el desfăcu sticla şi îi turnă un pic în pahar.

Domnul Emerson o privi, aproape cu respirația tăiată, rotind vinul în pahar ca un expert, ridicând apoi paharul pentru a-l studia mai atent la lumina lumânărilor. Duse paharul la nas, închise ochii şi inspiră. Apoi apropie paharul de buzele ei pline şi gustă vinul, ținându-l un pic în gură înainte de a-l înghiți. Deschise ochii, zâmbi şi mai larg şi-i mulțumi lui Antonio pentru darul lui prețios.

Antonio se lumină la față, îl felicită un pic cam prea entuziast pe domnul Emerson pentru însoțitoarea aleasă şi le umplu paharele cu vinul lui preferat.

Între timp, domnul Emerson încercase să-şi ascundă erecția pe sub masă pentru că imaginea domnişoarei Mitchell degustând vinul era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată. Nu era pur şi simplu atrăgătoare; era de-a dreptul frumoasă, ca un înger sau o muză. Şi nu doar atât; avea ceva

senzual şi hipnotic, dar avea de asemenea o anume inocență. Ochii ei reflectau sentimente profunde şi o puritate luminoasă pe care n-o observase până atunci.

Trebui să-şi ia ochii de la ea, în timp ce-şi ascundea şi mai bine părțile compromițătoare, simțindu-se deodată murdar şi foarte ruşinat de reacția pe care i-o trezea. O reacție de care va trebui să se ocupe mai târziu, în cursul serii. Când avea să fie singur. Înconjurat de parfumul de vanilie.

Comandă de mâncare, asigurându-se că aveau să le aducă cele mai mari porții de *filet mignon.* Când domnişoara Mitchell protestă, o linişti cu un gest nonşalant, spunându-i că, dacă n-avea să-şi termine porția, putea să ia restul la pachet. Dacă lucrurile ieşeau cum îşi dorea domnul Emerson, masa asta avea să-i ajungă câteva zile Juliei.

Se întrebă ce-o să mănânce ea după ce îşi va epuiza proviziile de-aici, dar refuză să se mai gândească la asta. Acesta era un eveniment care n-avea să se mai repete şi o făcea doar pentru că țipase la ea şi o umilise. După această seară, relația dintre ei avea să fie una strict profesională. Iar ea va trebui să înfrunte problemele viitoare pe cont propriu.

În ceea ce-o privea, Julia era fericită să fie cu el. Îşi dorea să poată vorbi cu el, să-i poată vorbi *cu adevărat*, să-l întrebe despre familia lui şi despre înmormântare. Îşi dorea să-l aline pentru că-şi pierduse mama. Îşi dorea să-i împărtăşească secretele ei şi să-l audă şoptindu-i la ureche propriile lui secrete. Dar văzând privirea lui imperioasă, dar cumva distantă, ațintită asupra ei, ştia că nu putea avea ceea ce-şi dorea. Aşa că îi zâmbea şi-şi făcea de lucru cu tacâmurile, sperând că el nu va fi iritat de emoțiile ei şi de modul în care şi le exterioriza.

— De ce te-ai apucat să înveți italiana în liceu?

Julia tresări. Făcu ochii mari şi buzele ei roşii rămaseră întredeschise.

Domnul Emerson se încruntă, intrigat de reacția ei. Era o reacție complet deplasată la întrebarea lui; n-o întrebase cât poartă la sutien. Privirea îi alunecă involuntar spre sânii ei,

revenind apoi la ochii ei. Se înroşi când îi veniră, ca prin minune, un număr şi o literă în minte.

— Hm, am devenit interesată de literatura italiană. De Dante şi Beatrice.

Îşi împături şi reîmpături şervetul de in din poală, lăsând să-i cadă câteva şuviţe răzleţe peste chipul ei oval. El se gândi la pictura din apartamentul ei şi la asemănarea extraordinară dintre ea şi Beatrice. Din nou, gândul i se învârti în minte şi, din nou, îl alungă.

— Acestea sunt nişte pasiuni foarte neobişnuite pentru o adolescentă, insistă el, în timp ce-şi întipărea în minte fiecare detaliu al chipului ei.

— Am avut... un prieten care mi-a trezit interesul pentru ele.

Părea îndurerată şi profund abătută.

Profesorul realiză că era gata să atingă o rană veche, aşa că schimbă rapid subiectul, încercând să găsească un teren mai lin.

— Antonio e foarte încântat de tine.

Julia îşi ridică privirea, zâmbind încântător.

— E un om foarte bun.

— Te deschizi când cineva îţi arată bunătate, nu-i aşa? Ca un trandafir.

Cuvintele îi scăpară până să apuce să le cântărească şi, când le rostise deja şi Julia îi aruncase o privire plină de căldură, era prea târziu să le mai retragă.

Acela a fost momentul de cotitură. Domnul profesor Emerson se concentră asupra paharului cu vin; se întunecă la faţă şi atitudinea lui deveni glacială. Julia observă schimbarea, dar o acceptă şi nu mai încercă să iniţieze vreo conversaţie.

De-a lungul cinei, Antonio, în mod clar fermecat, petrecu mai mult timp decât ar fi fost cazul la masa lor, sporovăind în italiană cu frumoasa Julianne şi invitând-o să ia cina cu familia lui la Clubul Italo-American duminica următoare. Ea acceptă politicos invitaţia şi fu răsplătită ulterior cu un

tiramisu, un espresso, biscotti, grappa[2] şi, la final, o bomboană de ciocolată Baci, servite într-un ritm foarte relaxat. Profesorul Emerson nu fu răsplătit cu aceste bunătăți, aşa că stătea nemişcat, înnegurat, privind-o pe domnişoara Mitchell care savura experiența.

La sfârşitul serii, Antonio îi pusese în brațe ceea ce părea să fie un coş mare cu mâncare, neacceptând un refuz. O sărută de mai multe ori pe obraz, după ce o ajută să se îmbrace, rugându-l călduros pe domnul profesor să mai vină cu ea la restaurant cât de curând şi cât mai des.

Domnul profesor se îndreptă de spate şi-i aruncă o privire glacială lui Antonio.

— Imposibil.

Făcând stânga împrejur, ieşi din restaurant, lăsând-o pe Julia să vină abătută după el, târând coşul greu cu mâncare. Privind cum se îndepărtează această pereche bizară, Antonio se întrebă de ce domnul profesor o fi venit cu această făptură superbă într-un loc romantic doar pentru a sta neclintit, fără să-i vorbească, ca şi cum l-ar fi chinuit ceva.

Când ajunseră la apartamentul domnişoarei Mitchell, profesorul Emerson îi deschise amabil uşa şi luă coşul de pe bancheta din spate a Jaguarului. Se uită curios la ce era înăuntru, mutând câteva chestii ca să vadă mai bine.

— Vin, ulei de măsline, oțet balsamic, biscotti, un borcan de sos marinara făcut de soția lui Antonio, mâncarea rămasă de azi. O să ai provizii serioase câteva zile de-acum încolo.

— Mulțumită dumneavoastră, spuse Julia, zâmbind şi întinzând mâna ca să-i ia coşul.

— E greu. Ți-l duc eu.

O conduse până la veranda din față şi aşteptă până ce ea descuie uşa. Apoi îi întinse mâncarea. Ea îşi fixă privirea asupra pantofilor pe care-i purta, îmbujorându-se în timp ce se gândea la ce trebuia să-i spună.

— Mulțumesc, domnule profesor Emerson, pentru o seară agreabilă. A fost foarte generos din partea dumneavoastră

să...

— Domnişoară Mitchell, o întrerupse, să nu facem această situație mai stânjenitoare decât este deja. Îmi cer scuze pentru... mojicia mea de mai devreme. Singurele scuze pe care le pot invoca sunt, hm, motive personale. Aşa că haide să dăm mâna şi să depăşim momentul.

Îi întinse mâna, iar ea făcu la fel. Îi strânse la rândul lui mâna, încercând din greu să nu-i lase o vânătaie şi ignorând în mod hotărât fiorul care-i străbătu ființa la atingerea pielii ei delicate şi catifelate.

— Noapte bună, domnişoară Mitchell!

— Noapte bună, domnule profesor Emerson!

Şi imediat se făcu nevăzută în clădire, despărțindu-se de domnul profesor în termeni ceva mai amiabili decât o făcuseră în cursul după-amiezii.

După vreo oră, Julia stătea pe pat, uitându-se la fotografia pe care o ținea dintotdeauna sub pernă. O privi o bună bucată de vreme, încercând să se hotărască dacă ar trebui s-o distrugă, s-o lase unde o ținea de obicei sau s-o ascundă într-un sertar. Îi plăcuse dintotdeauna poza aia. Îi plăcea la nebunie zâmbetul lui. Era cea mai frumoasă fotografie pe care o văzuse vreodată, dar o durea de asemenea când se uita la ea.

Îşi ridică ochii spre reproducerea minunată agățată deasupra patului ei şi se chinui să-şi rețină lacrimile. Nu ştia ce sperase că va face Dante al ei, dar cu siguranță nu primise ceea ce visase. Aşadar, cu înțelepciunea la care ajungi doar după ce cineva ți-a frânt inima, se hotărî să-l uite odată pentru totdeauna.

Se gândi la cămara ei încărcată cu provizii acum şi la bunătatea pe care i-o arătase Antonio. Se gândi la mesajele trimise de Paul, care se arătase îngrijorat c-o lăsase singură cu domnul profesor şi o ruga să-l sune la orice oră ca să-i spună că e bine. Se apropie lipăind de dulap, desfăcu sertarul de sus şi, cu un gest ceremonios, dar hotărât, puse fotografia în spate de tot, sub lenjeria sexy pe care n-o purtase

niciodată. Şi, după ce-şi întipărise bine în minte contrastul dintre cei trei bărbați, se întoarse în pat, închise ochii şi începu să viseze o livadă de meri în paragină.

Capitolul 6

Vineri, Julia găsi un formular oficial în cutia poştală, care o anunța că Profesorul Emerson acceptase să-i fie îndrumător. Se uita uluită la formular, întrebându-se de ce se răzgândise, când Paul apăru în spatele ei.

— Eşti gata?

Îl întâmpină cu un zâmbet în timp ce strecura formularul în rucsacul ei cârpit nu foarte îndemânatic. Ieşiră din clădire şi o luară pe Bloor Street, îndreptându-se spre cel mai apropiat Starbucks, care era la mai puțin de o stradă distanță.

— Vreau să te întreb cum a decurs întâlnirea cu Emerson, dar, înainte s-o fac, trebuie să-ți spun ceva.

Paul părea grav. Julia se uită la el cu o expresie care sugera neliniște.

— Nu te speria, Iepuraşule. N-o să doară.

Îi mângâie brațul. Paul avea o inimă cât el de mare şi era foarte sensibil la suferința altora.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu biletul nostru.

Julia închise ochii şi înjură.

— Paul, îmi pare nespus de rău. Aveam de gând să-ți spun că am făcut-o de oaie şi-am scris pe biletul tău, dar n-am avut ocazia. Nu i-am spus că e scrisul tău.

Paul îi puse mâna pe antebraț pentru a o opri.

— Ştiu. I-am spus *eu.*

Se uită uluită la el.

— De ce-ai face aşa ceva?

În timp ce se cufunda în ochii ei căprui, Paul ştiu, fără umbră de îndoială, că ar face orice pentru a-i împiedica pe oameni s-o rănească. Chiar dacă asta însemna să-şi sacrifice cariera academică. Chiar dacă însemna să-l tragă pe Emerson în spatele Catedrei de Italienistică ca să-i tragă o mamă de bătaie pe care o merita fundul lui plin de fițe.

— Doamna Jenkins mi-a zis că Emerson te-a luat pe sus şi am dedus c-avea de gând să-ți facă morală. Am găsit o copie a

biletului nostru într-un teanc de hârtii pe care mi le-a lăsat să le trag la xerox.

Ridică din umeri.

— Riscurile meseriei când eşti asistentul de cercetare al unui ticălos de prima mână.

Paul o trase uşor de mână ca s-o convingă să meargă înainte, dar nu-i mai spuse nimic decât după ce-i puse în față o cafea latte cu vanilie, fără zahăr. De îndată ce ea se cuibărise ca o pisică într-un fotoliu de catifea mov, iar el se asigurase că stă comod, se întoarse spre ea cu o expresie înțelegătoare.

— Ştiu c-a fost un accident. Erai atât de tulburată după acel prim seminar. Ar fi trebuit să te conduc personal la biroul lui. Sincer, Julia, nu l-am văzut niciodată comportându-se cum s-a comportat în ziua aceea. Poate să fie destul de arogant şi irascibil în unele privințe, dar n-a mai fost niciodată atât de agresiv cu o studentă. A fost o scenă tulburătoare.

Julia sorbi din cafea, aşteptând ca el să continue.

— Aşadar, când am găsit o copie a biletului nostru printre toate porcăriile pe care mi le-a lăsat, am ştiut c-o să te tortureze un pic. Am descoperit la ce oră urma să te întâlneşti cu el şi am programat o întâlnire înainte. Apoi i-am mărturisit că eu am scris biletul. Ba chiar am minţit şi am încercat să-i spun că îți falsificasem semnătura în glumă, dar nu m-a crezut.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

Paul zâmbi, îndoindu-şi relaxat brațele musculoase.

— Încercam să joc rolul de scut uman. M-am gândit că, dacă zbiară şi se descarcă pe mine, n-o să mai aibă muniție şi pentru tine.

O studie preocupat.

— Dar n-a mers figura, este?

Ea îl privi cu un aer recunoscător.

— Nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine. Îți sunt datoare vândută.

— Stai calmă! Mi-aş fi dorit să-şi fi descărcat nervii pe mine. Ce ți-a zis?

Ea îşi concentră toată atenția asupra cănii cu cafea, părând că nu-l auzise.

— Aşa nasol a fost?

Paul îşi frecă bărbia gânditor.

— Ei bine, trebuie să-i mai fi trecut, s-a purtat politicos cu tine la ultimul seminar.

Julia râse.

— Sigur. Dar nu m-a lăsat să răspund la nicio întrebare, nici măcar atunci când am ridicat mâna. Era prea ocupat s-o lase pe Christa Peterson să vorbească.

Paul observă amuzat accesul ei subit de indignare.

— Nu-ți face griji în privința ei. O s-o cam încurce cu Emerson legat de tema ei de disertație. Lui nu-i place abordarea ei. Mi-a spus.

— Groaznic. Ea ştie?

Paul ridică din umeri.

— Ar trebui să-şi dea seama. Dar cine ştie? E atât de pornită să-l seducă, încât s-a lăsat pe tânjală cu lucrul. E jenant.

Julia îşi întipări în minte toate aceste informații gândindu-se că aveau să-i folosească. Se sprijini de spătarul scaunului, se relaxă şi savură restul după-amiezii cu Paul, care era fermecător, amabil şi o făcea să se bucure că e în Toronto. Pe la cinci, începură să-i chiorăie mațele şi îşi atinse stânjenită burta.

Paul zâmbi, încercând să-i alunge stânjeneala. Era atât de adorabilă în tot ceea ce făcea, chiar şi atunci când îi chiorăia burta.

— Îți place mâncarea thailandeză?

— Da. Era un restaurant fain în Philadelphia unde obişnuiam să merg cu…

Se opri înainte să apuce să-i rostească numele cu voce tare. Restaurantul acela era locul unde obişnuia să meargă cu *el.*

Se întrebă în sinea ei dacă *ei doi* mergeau acolo împreună acum, mâncând la masa ei, râzând de meniu şi pe seama ei...

Paul îşi drese glasul, spre a o readuce în prezent.

— Scuze.

Julia îşi lăsă capul în jos, prefăcându-se că scotoceşte după ceva în rucsac.

— E un restaurant thailandez minunat în apropiere. E la câteva străzi de-aici, aşa că e ceva de mers pe jos. Dar mâncarea e foarte bună. Dacă n-ai alte planuri, te invit să luăm cina împreună.

Emoția îi era trădată doar de faptul că bătea uşurel din piciorul drept, gest pe care Julia îl observă cu coada ochiului, peste măsuță, îşi ridică privirea, cufundându-se în ochii lui negri, plini de căldură, şi se gândi, pentru o clipă, că bunătatea valora mult mai mult decât pasiunea. Acceptă fără să mai ezite.

El zâmbi, ca şi cum acceptarea invitației îl încânta nespus, şi îi luă rucsacul, aruncându-l degajat pe umăr.

— E o greutate prea mare pentru tine, zise, uitându-se în ochii ei şi alegându-şi cuvintele cu grijă. Lasă-mă s-o duc o vreme.

Julia zâmbi, cu privirea în pământ, şi ieşi în urma lui.

* * *

Profesorul Emerson se întorcea pe jos acasă de la facultate. Nu era un drum lung, dar atunci când vremea nu era prielnică sau când avea întâlniri planificate seara, folosea maşina.

Mergând, se gândea la prelegerea pe care urma s-o țină la facultate, pe tema desfrânării în opera lui Dante. Desfrânarea era un păcat la care se trezea gândindu-se des şi cu multă plăcere. De fapt, gândul la desfrânare şi nenumăratele-i delectări era atât de ispititor, încât profesorul Emerson se văzu silit să-şi tragă trenciul în jurul lui spre a-şi masca prohabul devenit brusc foarte proeminent, pentru a nu atrage priviri indiscrete.

În clipa aceea o văzu. Se opri, uitându-se la bruneta atrăgătoare aflată pe celălalt trotuar.

Calamity Julianne.

Numai că nu era singură. Paul mergea alături de ea, ținându-i drăcia de rucsac. Sporovăiau relaxați, râzând şi mergând periculos de aproape unul de celălalt.

„Îi duci cărțile, aşadar? Cât de adolescentin, Paul".

Profesorului Emerson îi urmări în timp ce mâinile li se atingeau, gest ce-i inspiră un zâmbet timid dar afectuos domnişoarei Mitchell. Emerson se trezi mârâind involuntar, din rărunchi, şi arătându-şi colții.

„Ce dracu a fost chestia asta?" se întrebă.

Profesorului Emerson îi trebui un moment să se adune şi se sprijini de vitrina magazinului Louis Vuitton, încercând să-şi dea seama ce naiba se întâmplase adineauri. Era o persoană rațională. Purta haine spre a-şi ascunde goliciunea, circula cu maşina, mânca folosind cuțitul, furculița şi un şervet de in. Era angajat într-un post care presupunea capacități intelectuale. Îşi controla impulsurile sexuale prin diverse metode caracteristice unei persoane civilizate şi n-ar fi profitat niciodată de o femeie.

Şi totuşi, uitându-se la Paul şi la domnişoara Mitchell, realiză că era un animal. O creatură primitivă. O creatură sălbatică. Şi îşi dorea să se apropie de ei, să-i smulgă brațele lui Paul şi s-o ia pe sus pe domnişoara Mitchell. S-o sărute până ce n-avea să mai ştie de ea, să-şi lipească buzele de gâtul ei şi s-o revendice.

„Ce dracu?"

Gândul acesta îl sperie de moarte pe profesorul Emerson. Pe lângă faptul că era un măgar şi un ticălos plin de el, era un om de Neanderthal care mergea ca o gorilă, căruia probabil îi puțea gura şi care simțea că avea un drept de proprietate asupra unei femei mai tinere pe care de-abia dacă o cunoştea şi care îl detesta. Şi care, pe deasupra, îi mai era şi studentă.

Trebuia să meargă acasă, să se întindă în pat şi să facă exerciții de respirație până ce se liniştea naibii. Apoi va avea nevoie de altceva, ceva mai tare, ca să-şi potolească poftele. Domnul profesor Emerson îşi reluă drumul spre casă, desprinzându-se cu greu de priveliştea celor doi tineri. Din mers, îşi scoase iphone-ul şi începu să-l butoneze rapid.

La al treilea apel, îi răspunse o voce de femeie:

— Alo?

— Bună, eu sunt. Ne putem vedea diseară?

* * *

Miercurea următoare, Julia ieşea din clădirea facultății după seminarul lui Emerson când se auzi strigată de o voce cunoscută.

— Julia? Julia Mitchell, tu eşti?

Se întoarse şi se trezi c-o strânge cineva în brațe mai s-o sufoce.

— Rachel, îngăimă, respirând poticnit.

Fata blondă şi zveltă chiți încântată şi o îmbrățişă din nou pe Julia.

— Mi-a fost dor de tine. Nu-mi vine să cred de când nu ne-am mai văzut! Ce-i cu tine aici?

— Rachel, îmi pare nespus de rău. Îmi pare rău pentru tot şi pentru ce s-a întâmplat cu mama ta şi... pentru tot.

Cele două prietene rămaseră îmbrățişate în tăcere o bună bucată de vreme, unite de o durere comună.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la înmormântare. Cum se simte tatăl tău? întrebă Julia, ştergându-şi lacrimile.

— E pierdut fără ea. Ca noi toți. Şi-a luat concediu de la Susquehanna acum, încearcă să rezolve nişte chestii. Mi-am luat şi eu concediu, dar a trebuit să plec un pic. De ce nu mi-ai zis că eşti aici? îi reproşă Rachel, cu lacrimi în ochi.

Julia îşi plimbă stânjenită privirea de la prietena ei la domnul profesor Emerson, care tocmai ieşise din clădire şi se uita la ea cu gura căscată.

— Nu eram sigură c-o să rămân. Primele săptămâni au fost, hm, tare dificile.

Rachel, care era, incontestabil, o persoană foarte inteligentă, detectă tensiunea stranie şi oarecum contradictorie dintre prietena ei şi fratele ei adoptiv, dar, pentru moment, decise s-o ignore.

— Tocmai îi spuneam lui Gabriel c-o să-i gătesc ceva în seara asta. Hai şi tu cu noi!

Julia făcu ochii mari şi păru uşor panicată.

Gabriel îşi drese glasul.

— Ăă, Rachel, sunt sigur că domnişoara Mitchell are alte planuri.

Julia îi întâlni privirea, plină de subînțeles, şi dădu repede din cap, ca un copil ascultător.

Rachel se întoarse spre el.

— *Domnişoara Mitchell*? A fost cea mai bună prietenă a mea în liceu şi am rămas prietene până în ziua de azi. Nu ştiai?

Rachel se uită în ochii fratelui ei şi nu văzu nici măcar un semn c-ar fi recunoscut-o pe Julia.

— Am uitat că voi doi nu v-ați întâlnit niciodată. Chiar şi-aşa, fițele tale sunt prea din cale-afară. Fii drăguț şi scoate-ți bățul din cur.

Se întoarse spre Julia, care părea că-şi va înghiți limba. Se făcuse aproape vânătă la față şi începu să tuşească.

— Poate-ar fi mai bine să luăm prânzul împreună. Sunt sigură că domnul prof... că fratele tău preferă să fiți singuri.

Julia se sili să zâmbească, conştientă de faptul că el îi arunca priviri otrăvite peste capul surorii lui.

Rachel îşi îngustă ochii.

— E *Gabriel,* Julia. Care-i faza cu voi doi?

— Mi-e studentă. Există un regulament.

Tonul lui Gabriel era din ce în ce mai rece şi mai distant.

— E prietena mea, *Gabriel.* Şi eu zic mai dă-l în mă-sa de regulament!

Rachel se uită de la unul la altul, văzând cum Julia îşi pleacă privirea în pământ, în timp ce Gabriel se uita furios la amândouă.

— Binevoieşte vreunul din voi să-mi spună ce se întâmplă?

Cum nici Julia, nici Gabriel nu-i răspunseră, Rachel îşi încrucişă braţele la piept, privindu-i circumspectă. Reflectă o clipă asupra vorbelor Juliei cum că primele săptămâni la facultate fuseseră dificile şi trase rapid concluzia.

— Gabriel Owen Emerson, ai fost măgar cu Julia?

Julia îşi reţinu cu greu un hohot de râs, iar Gabriel se încruntă. Deşi niciunul nu spuse nimic, oricare din aceste două reacţii ar fi fost suficientă pentru a-i confirma lui Rachel că o nimerise.

— Ei bine, n-am timp de prostiile astea. N-aveţi decât să vă pupaţi şi să cădeţi la pace. Nu stau decât o săptămână şi îmi propun să-mi petrec cât mai mult timp cu amândoi.

Rachel îi luă pe amândoi de câte-o aripă şi îi târî spre maşină.

Rachel Clark nu semăna deloc cu fratele ei adoptiv. Era secretara ataşatului de presă al Primăriei din Philadelphia, ceea ce suna ca o funcţie importantă, dar nu era de fapt. Îşi petrecea majoritatea timpului parcurgând ziarele locale, căutând toate articolele în care era pomenit numele primarului sau blogul acestuia, sau multiplica comunicate de presă. În zilele cu adevărat norocoase, i se permitea să updateze blogul primarului. Ca aspect, Rachel era zveltă, cu trăsături rafinate, păr lung şi drept, pistrui şi ochi albaştri-cenuşii. Era, totodată, o fire foarte sociabilă, ceea ce-l exaspera uneori pe fratele ei mult mai mare şi mai introvertit din fire.

Gabriel nu scoase o vorbă tot drumul până la apartamentul lui, pe când cele două femei sporovăiau pe bancheta din spate, ca nişte şcolăriţe, chicotind şi depănând amintiri. Nu-l încânta ideea de a petrece o seară întreagă cu amândouă, dar sora lui suferea în momentul de faţă şi n-avea de gând s-o facă să sufere şi mai mult.

În curând trioul lua liftul în Manulife Building, un zgârie-nori impresionant, de lux, de pe Bloor Street. Coborând din lift la ultimul etaj, Julia observă că pe palier erau doar patru uşi.

„Oau, apartamentele astea trebuie să fie uriaşe”.

De îndată ce Julia intră în apartament, traversând holul, urmându-l pe Gabriel, şi intrând în camera de zi, un spațiu uriaş, larg deschis, realiză de ce profesorul se simțise atât de ofensat de garsoniera ei. Apartamentul lui spațios avea ferestre cât peretele, acoperite cu draperii de mătase albastru-marin, de efect, cu vedere spre Turnul Televiziunii Canadiene şi Lacul Ontario. Parchetul era din lemn negru, scump, acoperit de covoare persane, şi pereții erau zugrăviți într-o nuanță de gri-deschis.

Mobila din camera de zi părea să fi fost aleasă din colecția Restoration Hardware şi includea, printre altele, o canapea mare cafenie de piele, capitonată, două fotolii de piele asortate şi un fotoliu îmbrăcat în catifea roşie, aşezat în diagonală lângă şemineu.

Julia se uită cu mult jind la fotoliul roşu, superb, şi la divanul asortat. Era un loc ideal în care să te cuibăreşti într-o zi ploioasă, cu o cană de ceai şi o carte preferată. Nu c-o să aibă vreodată ocazia să facă asta.

Şemineul funcționa cu gaz şi Gabriel atârnase deasupra un televizor LCD, ca şi cum ar fi fost o pictură. Pereții şi o parte din piesele de mobilier erau împodobite cu diverse obiecte de artă, picturi în ulei şi sculpturi. Avea sticlărie romană şi ceramică grecească, piese valoroase care ar fi putut fi găsite într-un muzeu, printre care erau înserate reproduceri după sculpturi celebre, inclusiv statuia lui *Venus din Milo* şi *Apollo şi Daphne* al lui Bernini. De fapt, constată Julia, avea mult prea multe sculpturi, toate reprezentând nuduri feminine.

Dar nu avea nicio fotografie personală. Juliei i se păru foarte ciudat că în cameră erau expuse mai multe fotografii alb-negru cu peisaje din Paris, Roma, Londra, Florența, Veneția şi Oxford, dar nu se vedea nicio poză cu familia Clark, nici măcar cu Grace.

În camera alăturată, în apropierea mesei mari, pentru cine festive, se afla un bufet de abanos, larg şi elegant. Julia îl privi admirativ. Nu era nimic pe el, cu excepția unei vaze mari

de cristal şi a unei tăvi de argint bogat împodobite, pe care se aflau mai multe carafe cu lichide chihlimbarii, o ladă frigorifică şi pahare de cristal foarte vechi. Imaginea era desăvârşită de un cleşte din argint pentru gheață, aşezat înclinat pe un teanc de şervețele albe, pătrate, de in, pe care erau brodate inițialele G. O. *E.* Julia chicoti în sinea ei, imaginându-şi cum ar fi arătat acele şervețele dacă numele de familie al lui Gabriel ar fi fost, de pildă, *Davidson*[3].

Pe scurt, apartamentul profesorului Emerson era agreabil din punct de vedere estetic, decorat cu gust, imaculat, deliberat masculin şi foarte impersonal. Julia se întrebă, în treacăt, dacă aducea vreodată femei acasă, în acest loc rece, apoi se strădui din răsputeri să nu-şi închipuie ce le făcea când venea cu ele acasă. Poate avea o cameră dedicată unor astfel de activități, ca să nu-i întineze obiectele prețioase... Îşi trecu mâna peste blatul rece, negru, de granit din bucătărie şi o străbătu un frison.

Rachel aprinse cuptorul şi se spălă pe mâini. – Gabriel, ce-ar fi să-i prezinți Juliei casa în timp ce eu m-apuc să pregătesc cina?

Julia îşi strânse rucsacul la piept, nevrând să lase un asemenea obiect pe mobila lui. Gabriel i-l luă din mână şi-l puse pe podea, sub o măsuță. I Ea îi zâmbi recunoscătoare şi el se trezi zâmbindu-i la rândul său.

Nu voia să-i facă turul apartamentului. Şi cu siguranță n-avea de gând să-i arate dormitorul şi fotografiile alb-negru de pe pereți.

Dar, când Rachel îi aminti de obligațiile care-i reveneau unei gazde amabile (de voie, de nevoie), nu văzu nicio cale de a se sustrage de la asta.

Şi aşa ajunseră în biroul lui, care fusese inițial unul din dormitoare şi pe care îl transformase într-o bibliotecă, instalând rafturi din lemn negru, cât peretele. Julia se uită cu gura căscată la toate cărțile de pe rafturi – noi apariții şi rarități, majoritatea cartonate, în italiană, latină, franceză,

engleză şi germană. Camera, ca şi restul apartamentului, avea un aer deliberat masculin. Aceleaşi draperii albastru-marin, acelaşi mobilier din lemn negru şi un covor persan, vechi, aşezat în mijlocul încăperii.

Gabriel se aşează la biroul lui din lemn de stejar, bogat împodobit şi destul de impunător.

— Îți place? întrebă el, arătând spre bibliotecă.

— Foarte mult, spuse Julia. E superbă.

Întinse mâna, gata să atingă fotoliul de catifea roşie, perechea celui aşezat în dreptul şemineului. Dar se gândi că lui nu i-ar plăcea chestia asta. Profesorul Emerson era genul de persoană căreia nu îi plăcea să umble altcineva cu lucrurile lui, aşa că se opri la timp. Probabil că s-ar burzului la ea pentru că-l mânjeşte cu mânuțele ei murdare.

— Acela e fotoliul meu preferat. E foarte comod. Poți să-l încerci, dacă vrei.

Julia zâmbi ca şi cum i-ar fi făcut un cadou şi se aşează încântată, trăgându-şi picioarele sub ea şi cuibărindu-se ca o mâță.

Gabriel ar fi putut să jure c-o auzi torcând. Zâmbi când o văzu aşa, relaxată pe moment şi aproape fericită, pentru un lucru atât de neînsemnat. Dintr-un capriciu, se hotărî să-i arate una din cele mai valoroase comori ale lui.

— Hai să-ți arăt ceva!

Îi făcu semn să se apropie şi ea veni, oprindu-se în fața biroului lui. Gabriel trase sertarul şi scoase două perechi de mănuşi albe de bumbac.

— Pune-ți astea!

Îi întinse una din perechi, pe care ea o acceptă fără un cuvânt, imitând gesturile cu care Gabriel îşi trase mănuşile pe degetele lungi.

— E una din cele mai prețioase comori ale mele, îi explică, scoțând o cutie mare de lemn dintr-un sertar pe care-l descuiase.

Puse cutia pe birou şi, pentru o clipă, Julia se temu de ce avea să descopere înăuntru.

„Un cap mumificat? Care i-a aparținut, poate, unui fost masterand?”

El deschise cutia şi scoase de-acolo ceea ce părea a fi o carte. Când o deschise, se dovedi a fi o serie de plicuri de hârtie lipite unul de altul. Pe fiecare din ele scria ceva în italiană. Le răsfoi cu grijă până ce ajunse la plicul pe care-l căuta, apoi scoase ceva de-acolo, ținându-l cu mâinile făcute căuş.

Julia scoase o exclamație şocată. Gabriel zâmbi mândru.

— O recunoşti?

— Bineînțeles! Dar nu… nu se poate să fie *originalul,* este?

El râse înfundat.

— Din păcate, nu. Acela ar fi prea scump raportat la averea mea modestă. Originalele datează din secolul al XV-lea. Acestea sunt reproduceri, din secolul al XVI-lea.

Ținea în mână o reproducere a unei celebre ilustrații cu Dante şi Beatrice sub stelele fixe ale Paradisului, al cărei original era un desen în cerneală al lui Sandro Botticelli. Ilustrația măsura cam patruzeci pe cincizeci şi, deşi era un desen în cerneală pe pergament, detaliile minuțioase îți tăiau răsuflarea.

— Cum ați pus mâna pe aşa ceva? Nu ştiam că există reproduceri după ele.

— Nu numai că sunt reproduceri, dar probabil că sunt făcute de un fost elev de-al lui Botticelli. Dar această colecție e completă. Botticelli a creat o sută de ilustrații inspirate de *Divina Comedie,* dar numai nouăzeci şi două s-au păstrat. Eu le am şi pe celelalte.

Julia făcu ochii mari, entuziasmată.

— Glumiți!

Gabriel râse.

— Nu, nu glumesc.

— Am fost să văd originalele când au fost expuse la Galeria Uffizi din Florența. Cred că opt din ele sunt în colecția de artă a Vaticanului, iar restul aparțin unui muzeu din Berlin.

— Aşa e. Mi-am închipuit c-o să-ți placă.

— Dar nu le-am văzut niciodată pe celelalte opt.

— Aproape nimeni nu le-a văzut. Hai să ți le-arăt.

Nici nu şi-a dat seama cum a trecut timpul admirând în tăcere comorile pe care Gabriel i le arăta, până când auziră vocea lui Rachel din hol.

— Gabriel, serveşte-o pe Julia cu ceva de băut, bine? Şi n-o mai plictisi cu vechiturile tale!

El îşi dădu ochii peste cap şi Julia chicoti.

— Cum ați reuşit să puneți mâna pe ele? Cum de nu sunt într-un muzeu? îl întrebă în timp ce el punea fiecare ilustrație la loc în plicul ei.

Gabriel îşi încreți buzele.

— Nu sunt într-un muzeu pentru că refuz să mă despart de ele. Şi nimeni nu ştie că sunt în posesia mea, cu excepția avocatului meu, a agentului meu de asigurări şi, acum, a ta.

Îşi încleştă maxilarul parcă arătându-i că discuția s-a încheiat, aşa că Julia hotărî să nu mai insiste.

Probabil că ilustrațiile fuseseră furate dintr-un muzeu şi Gabriel le cumpărase de pe piața neagră. Asta ar explica rezerva lui în a le face cunoscute. Julia simți un fior realizând că văzuse ceva pe care mai puțin de şase oameni din întreaga lume avuseseră ocazia să vadă. Şi erau atât de frumoase încât îți tăiau răsuflarea – o capodoperă, fără doar şi poate.

— Gabriel…

Rachel apăru în prag, dojenitoare.

— Bine, bine. Ce-ați dori să beți, domnişoară Mitchell?

Ieşiră din birou şi el se îndreptă spre frigiderul pentru vinuri aflat în bucătărie.

— Gabriel!

— Julianne?

Ea tresări auzind numele străin rostit de buzele lui. Rachel observă reacția ei stranie şi îşi băgă nasul într-o debara, în căutare de tigăi şi oale.

— Orice aveți, mulțumesc, domnule… Gabriel.

Julia închise ochii, savurând plăcerea de a-i putea spune în sfârşit pe nume. Apoi se aşează pe unul din taburetele elegante

din dreptul barului. Gabriel scoase o sticlă de Chianti şi o puse pe bufet.

— Îl las să ajungă la temperatura camerei, explică el, fără a se adresa cuiva anume.

Se scuză şi se făcu nevăzut, probabil pentru a se schimba în ceva mai comod.

— Julia, şuieră Rachel conspirativ, în timp ce punea o grămăjoară de zarzavat într-unul din compartimentele chiuvetei duble. Care-i treaba cu tine şi Gabriel?

— Trebuie să-l întrebi pe el.

— Chiar îmi propun s-o fac. Dar de ce se comportă aşa ciudat? Şi de ce nu i-ai spus pur şi simplu cine eşti?

Julia părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Am crezut c-o să-şi amintească de mine. Dar nu-şi aminteşte.

Vocea îi tremura şi îşi lăsă privirea în jos.

Rachel fu intrigată de cuvintele prietenei sale şi de aerul ei foarte tulburat şi se repezi s-o îmbrățişeze.

— Nu-ți face griji. Acum sunt aici şi o să-l aduc eu pe calea cea bună. Nu e complet lipsit de inimă, e ascunsă bine pe undeva, dincolo de toate cele. Ştiu, i-am văzut-o odată. Acum ajută-mă să spăl zarzavatul. Am băgat deja mielul la cuptor.

Când Gabriel se întoarse, se grăbi să desfacă vinul, zâmbind răutăcios pe sub mustață. Urma să aibă parte de delicii aparte şi o ştia. Ştia cum arată Julianne când degustă vinul şi acum avea să asistela o nouă reprezentație a spectacolului incitant pe care i-l oferise deunăzi. Simți furnicături de emoție şi îşi dori să fi avut o cameră video ascunsă pe undeva în apartament. Probabil c-ar fi bătut la ochi dacă şi-ar fi scos pur şi simplu aparatul foto şi ar fi început să-i facă poze.

Îi arătă mai întâi sticla, observând încântat aerul ei impresionat atunci când citi eticheta. Adusese acest vin special din Toscana şi i-ar fi părut rău să-l irosească oferindu-i-l cuiva care nu ştia să-l aprecieze. Îi turnă un pic

în pahar şi se dădu înapoi, privind-o şi încercând din răsputeri să-şi reţină rânjetul.

Ca şi data trecută, Julia roti încetişor vinul în pahar. Îl studie în lumina becurilor cu halogen. Închise ochii şi-l mirosi. Apoi îşi lipi buzele numai bune de sărutat de buza pocalului şi gustă pe îndelete, ţinând vinul în gură un minut sau două înainte de a-l înghiţi.

Gabriel oftă, privind-o cum înghite, urmărind cum aluneca vinul de-a lungul gâtului ei graţios, de lebădă.

Când Julia deschise ochii, îl văzu pe Gabriel în faţa ei, clătinându-se un pic, cu o umbră în ochii lui albaştri, respirând uşor tulburat, în timp ce partea din faţă a pantalonilor lui de culoarea ardeziei... Se uită fix la el, cu un aer încruntat.

— Te simţi bine?

El îşi trecu mâna peste ochi, silindu-se să-şi vină în fire.

— Da. Scuze.

Îi turnă vin într-un pahar mare, apoi îşi turnă şi lui, sorbind senzual din pahar şi privind-o atent peste marginea paharului.

— Probabil că eşti lihnit de foame, Gabriel. Ştiu că te transformi într-o adevărată fiară când ţi-e foame, spuse Rachel peste umăr în timp ce amesteca într-un sos sau ceva de genul aflat pe foc.

— Ce garnitură avem la friptura de miel?

O privea pe Julia ca o pasăre de pradă când duse din nou paharul la gură, gura ei atât de apetisantă, şi sorbi adânc.

Rachel puse o cutie pe marginea barului.

— Cuşcuş!

Julia scuipă ce-avea în gură, împroşcându-l pe Gabriel, şi cămaşa lui albă, cu vin. Şocată de reacţia ei subită, scăpă paharul de vin din mână, vărsându-l pe ea şi pe parchetul din lemn masiv. Paharul de cristal se făcu cioburi când se izbi de parchet, lângă piciorul scăunelului pe care stătea.

Gabriel începu să curețe stropii de vin de pe cămaşa lui scumpă, înjurând. Tare. Julia se lăsă în genunchi, încercând

grăbită să adune cioburile cu mâinile goale.

— Opreşte-te, îi spuse el încet, privind-o de sus peste marginea barului.

Julia îşi continuă eforturile disperate, simțind că-i dau lacrimile.

— Opreşte-te, îi spuse el mai tare, ocolind barul.

Ea mută o parte din cioburi în cealaltă mână şi încercă să le culeagă pe celelalte unul câte unul, târându-se pe podea cu un aer jalnic, arătând ca un cățeluş rănit care-şi târăşte lăbuța ruptă.

— Opreşte-te! Pentru Dumnezeu, femeie, *opreşte-te!* o să te tai, exclamă Gabriel, dominând-o de la înălțimea lui, cu un aer amenințător, revărsând un nor de furie asupra ei, ce părea să evoce mânia Domnului.

O trase în picioare, apucând-o de umeri, şi o sili să lase cioburile din mână într-un bol aflat pe bufet, conducând-o apoi de-a lungul holului, înspre baia de oaspeți.

— Stai jos, îi porunci.

Julia se aşează pe capacul vasului de toaletă, cu un oftat care era mai curând un hohot înfundat, din rărunchi.

— Întinde mâinile.

Mâinile ei erau pătate de vin roşu şi câteva firicele de sânge. Câteva cristale de sticlă îi străluceau în palme, printre tăieturi. Gabriel înjură de câteva ori şi clătină din cap, în timp ce deschidea dulăpiorul cu medicamente.

— Nu prea eşti obişnuită să asculți, nu-i aşa?

Julia clipi de câteva ori, spre a-şi limpezi ochii plini de lacrimi, necăjită că nu şi le putea şterge.

— Şi nu faci ce ți se spune să faci.

Se uită la ea şi se opri brusc.

Nu ştia să spună de ce se oprise şi, dacă ulterior ar fi fost întrebat de ce o făcuse, ar fi ridicat din umeri, fără să dea vreo explicație. Dar, odată ce se opri şi văzu sărmana făptură ghemuită într-un colț, plângând, simți... ceva. Nu era nici iritare, nici furie, nici vinovăție, nici excitare. Era *compasiune* pentru ea. Şi îi păru rău c-o făcuse să plângă.

Se aplecă spre ea şi începu să-i şteargă lacrimile, nespus de blând, cu vârful degetelor. Observă zumzetul ca un fredonat pe care-l scoase de îndată ce-o atinse şi observă, încă o dată, că pielea ei îi trezea o senzație cunoscută. Şi, odată ce-i şterse lacrimile, îi cuprinse fața palidă în mâini, ridicându-i bărbia... apoi se retrase repede şi începu să-i curețe tăieturile.

— Mulțumesc, murmură ea, observând gesturile grijulii cu care-i scotea cioburile din palmă, cu o pensetă, căutând atent şi cel mai mic ciobuleț rămas în piele.

— N-ai pentru ce.

De îndată ce termină de scos toate cioburile, turnă iod pe câteva rotocoale de vată.

— O să usture.

O văzu pregătindu-se pentru ce-avea să urmeze şi se crispă un pic. Nu-l încânta gândul de a-i provoca durere. Şi era atât de fragilă şi gingaşă. Îi trebui un minut şi jumătate să-şi ia inima-n dinți şi să-i dea cu iod peste tăieturi şi, în tot acest timp, ea stătea nemişcată, cu ochii mari, muşcându-şi buza şi aşteptând ca el să termine odată.

— Gata, spuse el morocănos, în timp ce ştergea ultimii stropi de sânge. E mai bine acum.

— Îmi pare rău că ți-am spart paharul. Ştiu că era de cristal.

Tocmai punea trusa de prim-ajutor la loc în dulăpior, când vocea ei blândă îl smulse din reverie.

El dădu din mână, cu un gest nonşalant.

— Am câteva zeci E un magazin de sticlărie jos. O să cumpăr altul dacă am nevoie.

— Aş vrea să-ți iau altul în loc.

— N-ai de unde.

Cuvintele îi ieşiră involuntar, până să se poată cenzura. O privi consternat îmbujorându-se şi apoi pălind. Evident că-şi lăsă din nou capul în pământ, muşcându-şi obrazul.

— Domnişoară Mitchell, nici nu se pune problema să accept bani din partea ta. Ar fi o încălcare a legii ospitalității.

„Şi nu putem accepta una ca asta”, îşi zise Julia.

— Dar ți-am pătat cămaşa. Lasă-mă să achit măcar cât te va costa s-o dai la curățat.

Gabriel îşi plecă privirea, uitându-se la cămaşa lui albă, superbă, dar în mod evident distrusă, înjurând în sinea lui. Îi plăcuse întotdeauna cămaşa asta. I-o cumpărase Paulina când erau la Londra. Şi o pată de Chianti amestecat cu salivă clar n-avea să mai iasă vreodată.

— Am mai multe, minți fără să clipească. Şi sunt sigur că petele vor ieşi. O să mă ajute Rachel s-o curăț.

Julia începu iarăşi să-şi muşte buza inferioară.

Văzând-o, Gabriel avu o senzație de rău, ca şi cum ar fi avut rău de mare, dar buzele ei erau atât de roşii şi îmbietoare încât nu reuşea să-şi ia ochii de la ele. Parcă ar fi privit fascinat un accident de maşină în timp ce se afla pe puntea unui vas.

Se aplecă spre ea şi o bătu pe mână.

— Se mai întâmplă şi accidente. Nu e vina nimănui.

Îi zâmbi şi fu răsplătit cu un zâmbet fermecător.

„Uită-te la ea. Chiar se deschide când i se arată bunătate. Exact ca un trandafir care-şi deschide petalele”.

— Se simte bine? întrebă Rachel, ivindu-se pe neaşteptate lângă ei.

Gabriel îşi trase imediat mâna, oftând.

— Da. Dar, se pare, Julianne detestă cuşcuşul.

Îi făcu complice cu ochiul, privind roşeața care-i apăru în obraji, răspândindu-se pe pielea ei precum porțelanul. Era, fără doar şi poate, un înger cu ochi căprui.

— Nu-i nimic. O să fac pilaf atunci.

Rachel se făcu nevăzută şi Gabriel ieşi după ea, lăsând-o pe Julia cu inima bătând gata să-i spargă pieptul.

În timp ce Rachel punea în congelator cuşcuşul intrat în dizgrație, Gabriel se duse în dormitor să-şi schimbe cămaşa pătată, aruncând-o la coş cu durere în suflet. Apoi se întoarse în bucătărie ca să curețe cioburile şi vinul împrăştiat pe parchet.

— Trebuie să-ți spun nişte chestii legate de Julia, începu Rachel, vorbindu-i peste umăr.

Gabriel duse făraşul cu cioburile la coş.

— Aş prefera să nu mi le spui.

— Ce-i cu tine? E prietena mea, pentru Dumnezeu!

— Şi e studenta *mea.* N-ar trebui să ştiu nimic despre viața ei personală. Faptul că e prietena ta deja constituie un conflict de interese despre care nu ştiam.

Rachel se îndreptă de spate şi clătină din cap, cu un aer îndărătnic. Ochii ei cenuşii se întunecaseră.

— Ştii ce? Nu mă interesează! O iubesc foarte mult şi mama a iubit-o mult. Aşa că să te gândeşti la chestia asta data viitoare când te simți tentat să te rățoieşti la ea. Cineva i-a frânt inima, dobitocule! De-asta n-am mai păstrat legătura anul ăsta. Şi acum a ieşit *în sfârşit* din carapace, o carapace din care, drept să spun, m-am temut că nu va mai ieşi *niciodată,* iar tu o faci să se închidă la loc cu... cu aroganța şi condescendența ta! Aşa că termină cu figurile tale de englezoi căruia nu-i ajungi cu prăjina la nas, alde Mr. Rochester şi Mr. Darcy şi Heathcliff, şi trateaz-o cum se cuvine, ca pe o comoară de fată ce e! Sau o să fac cale întoarsă până aici şi o să-ți înfig un toc în cur!

Gabriel se îndreptă de spate şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Prin „toc” bănuiesc că te referi la un pantof cu toc?

Rachel nu se lăsă impresionată. Nici măcar nu tresări. Din contră, păru şi mai fermă pe poziție. Aproape amenințătoare.

— Bine, Rachel.

— Bun. Nu-mi vine să cred că nu i-ai recunoscut numele, după ce ți-am spus de atâtea ori cât de pasionată era de Dante. Pe bune, câți admiratori ai lui Dante din Selinsgrove cunoşti?

El se aplecă spre ea şi-o sărută pe fruntea încruntată.

— Înțelege-mă, Rachel. Încerc să nu mă gândesc prea mult la chestii legate de Selinsgrove, atât cât se poate.

La auzul spuselor lui, furia i se risipi şi îl îmbrățişă strâns.

— Ştiu.

După câteva ore şi încă o sticlă de Chianti de prima mână, Julia se ridică, gata să plece.

— Vă mulțumesc pentru cină. E cazul să o iau spre casă.

— Te conducem noi cu maşina, se oferi Rachel, ducându-se să-şi ia haina.

Gabriel se încruntă şi se scuză, ieşind după ea.

— Nu-i nevoie. Pot să merg pe jos. Nu-i departe de-aici, strigă Julia după ei.

— Nici gând. S-a întunecat şi nu mă interesează cât de sigure sunt străzile din Toronto. Pe deasupra, plouă, îi strigă Rachel, înainte de a începe o discuție în contradictoriu cu Gabriel.

Julia se îndreptă spre uşă, ca să nu trebuiască să-l audă spunând că nu voia s-o conducă acasă. Dar cei doi frați reveniră în scurt timp şi ieşiră toți trei în hol, îndreptându-se spre lift. Lui Rachel îi sună mobilul.

— E Aaron.

O strânse în brațe pe Julia.

— Am încercat să-l prind toată ziua şi a tot fost în şedințe. Hai să luăm prânzul împreună. N-ai de ce să te îngrijorezi, frățioare, am cheia ta de rezervă!

Rachel se întoarse în apartament, lăsându-i pe Gabriel, care adoptase o expresie încruntată, şi pe Julia, deja stânjenită, să ia împreună liftul spre garaj.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată cine eşti?

Era o undă de acuzație în glasul lui.

Julia clătină din cap, strângându-şi rucsacul ei de tot râsul la piept

El se uită la rucsac şi decise, pe loc, că trebuia să sfârşească la coş. Dacă mai vedea o dată hidoşenia aia, avea să-şi iasă din fire. Şi Paul pusese mâna pe el, ceea ce însemna că era întinat acum. Va trebui să-l arunce.

Gabriel o conduse spre locul lui de parcare şi ea se îndreptă imediat spre uşa din dreapta a Jaguarului. El apăsă pe un buton şi se auzi un zumzăit dinspre Range Roverul parcat lângă Jaguar.

— Hm, hai s-o luăm pe-asta mai bine. O maşină 4x4 e mai potrivită pe ploaie. Nu-mi place să scot Jaguarul pe o vreme ca asta, decât dacă n-am de ales.

Julia încercă să-şi ascundă surprinderea stârnită de stilul de viață luxos al lui Gabriel, mai ales când acesta îi deschise portiera şi o ajută să urce în maşină. În timp ce se făcea comodă, se întrebă dacă simțise şi el scânteia dintre ei când îi atinsese mâna. Evident c-o simțise! – M-ai lăsat să mă fac de râs în ultimul hal, spuse el încruntat în timp ce ieşea din garaj. „Asta ai făcut-o singur-singurel, fără supărare". Gândul ei nerostit pâlpâia între ei şi Julia se întrebă în treacăt cât de bine ştia domnul profesor să interpreteze semnalele non-verbale.

— M-aş fi comportat altfel. M-aş fi comportat mai frumos cu tine, dacă aş fi ştiut.

— Ah, da? Serios? Şi ai fi găsit o altă studentă pe care s-o faci franjuri? Dacă asta era alternativa, mă bucur că ți-ai descărcat furia pe mine. Aşa n-ai mai putut s-o descarci asupra altcuiva.

Gabriel îi aruncă o privire glacială.

— Asta nu schimbă nimic. Mă bucur că eşti prietena lui Rachel, dar mi-eşti în continuare studentă, ceea ce înseamnă că trebuie să menținem o relație strict profesională, domnişoară Mitchell. Şi va trebui să ai grijă cum mi te adresezi acum şi pe viitor.

— Da, domnule profesor Emerson.

El îi studie chipul, căutând vreun semn de sarcasm, dar nu văzu niciunul. Stătea cu umerii lăsați şi cu capul plecat. Bobocul de trandafir era pe cale să se veştejească. Se alesese praful de orice încercare de-a o mai face să se deschidă.

„Bobocul tău de trandafir? Ce mama naibii, Emerson?"

— Rachel se bucură foarte tare că eşti aici. Ştiai c-a fost logodită?

Julia clătină din cap.

— A fost? Nu mai e?

— Aaron Webster a cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat, dar asta s-a întâmplat înainte ca Grace...

Oftă adânc.

— Rachel nu se simte în stare să planifice o nuntă acum, aşa c-a anulat-o. De-asta a venit aici.

— Oh, nu, îmi pare tare rău! Biata Rachel...

Oftă la rândul ei.

— Bietul Aaron! îmi era tare drag.

Gabriel se încruntă.

— Sunt în continuare împreună. Aaron o iubeşte, evident, şi a fost de acord c-avea nevoie să plece puțin. Au fost multe... certuri în casa părintească atunci când am fost acasă. A venit să mă vadă ca să scape de toate astea. Ceea ce e ilar, de fapt, gândindu-ne că eu sunt oaia neagră a familiei şi ea e favorita.

Julia încuviință ca şi cum înțelegea unde bate.

— Am o problemă în a-mi controla furia, domnişoară Mitchell. Sunt iute la mânie, mi-e greu s-o țin în frâu şi, când îmi ies din fire, tind să am un comportament distructiv.

Ea făcu ochii mari la auzul declarației lui şi rămase cu gura întredeschisă, dar nu spuse nimic.

— Nu mi-aş... dori să-mi ies din fire în preajma unei persoane ca tine. Ar fi un lucru care ne-ar face mult rău, amându-rora.

Declarația lui era atât de sinceră şi de înspăimântătoare, încât cuvintele o străbătură ca o văpaie.

— Mânia e unul din cele şapte păcate capitale, remarcă ea, întorcându-şi privirea spre geam şi încercând să ostoiască văpaia pe care o simțea în vintre.

Gabriel râse amar.

— În mod remarcabil, le am pe toate şapte; nu te obosi să le numeri. Mândria, invidia, mânia, lenea, iubirea de arginți, îmbuibarea şi *desfrânarea.*

Ea ridică din sprânceană, fără a se întoarce.

— Cumva, nu prea-mi vine a crede.

— Nu mă aştept să înţelegi. Tu ai doar darul de a atrage belele, domnişoară Mitchell, în timp ce eu atrag păcatul.

De data asta se întoarse spre el. Gabriel îi zâmbi cu un aer resemnat şi ea îl privi cu compătimire.

— Păcatul nu e atras de cineva, domnule profesor. E mai curând invers.

— Nu şi din experienţa mea. Păcatul pare să-mi dea de urmă chiar şi când nu pornesc în căutarea lui. Şi nu prea reuşesc să rezist ispitelor.

Îi aruncă o privire, întorcându-se apoi din nou către drum.

— Prietenia ta cu Rachel explică de ce ai trimis gardeniile. Şi de ce ai semnat mesajul cu acele cuvinte.

— Îmi pare rău pentru Grace. Şi eu am iubit-o.

Se uită în ochii ei. Îl priveau blând şi deschis, dar citi în ei urme de tristeţe şi ecourile unor pierderi nemăsurate.

— Realizez acum, recunoscu el.

— Ai radio prin satelit? întrebă Julia, arătând spre bord când el dădu drumul la radio şi apăsă pe unul din butoanele cu posturile de radio salvate.

— Da. De obicei ascult unul din posturile de jazz, dar depinde în ce dispoziţie sunt.

Julia întinse sfioasă degetul spre radio, dar îşi retrase mâna.

Gabriel zâmbi văzându-i reticenţa, amintindu-şi cât de încântată fusese, gata să toarcă, când îi dăduse voie să se aşeze în fotoliul lui preferat. Îşi dorea s-o facă din nou să toarcă.

— Nu te sfii. Poţi să alegi ce-ţi place.

Ea luă la rând posturile de radio, zâmbind pe măsură ce-i descoperea preferinţele, care includeau CBC-ul în franceză şi BBC News, până ce ajunse la ultimul post, în dreptul căruia apăru scris Nine Inch Nails.

— Există un post de radio dedicat exclusiv lor? întrebă, nevenindu-i a crede.

— Da.

Gabriel părea uşor cam stingherit, ca şi cum ea descoperise un secret compromițător.

— Şi-ți plac?

— Când sunt într-o anumită dispoziție.

Julia apăsă pe butonul din dreptul postului de jazz.

Gabriel îi simți mai curând decât îi observă reacția visceralã. N-o înțelegea, dar hotărî să nu investigheze problema.

Julia detesta formația Nine Inch Nails. Schimba postul oricând îi auzea la radio. Dacă undeva se difuza vreo melodie de-a lor, ieşea din încăpere sau din clădire. Acordurile muzicii lor şi în special vocea lui Trent Reznor o îngrozeau, deşi n-a spus niciodată nimănui din ce cauză.

Îi auzise prima dată într-un club din Philadelphia. Dansa cu *el* şi *el* se tot freca de ea. La început n-o deranjase, aşa făcea *el* mereu, dar apoi începu cântecul acela şi, de îndată ce auzi primele acorduri, Julia avu o senzație difuză de rău. Era ceva legat de acea suită stranie de la început, la care se adăugă vocea şi apoi versurile alea despre a te fute ca animalele, şi expresia de pe fața *lui* când îşi lipi fruntea de a ei şi i le şopti, uitându-se parcă până în adâncul ființei ei.

Oricare ar fi fost convingerile religioase ale Juliei, dincolo de obiceiul ei de a se ruga, în virtutea inerției, unor zeități minore, în clipa aceea era convinsă că a auzit vocea Diavolului. Lucifer în persoană o strânsese în brațe, şoptindu-i acele vorbe. Şi ideea în sine, împletită cu acele cuvinte, o înspăimântase.

Se smulsese din brațele lui şi fugise la toaletă, uitându-se la fata palidă din oglindă, care tremura toată, întrebându-se ce naiba se întâmplase. Nu ştia de ce *el* îi adresase acele cuvinte sau de ce alesese acel moment să-şi mărturisească dorințele. Însă *îl* cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că versurile pe care i le repetase nu erau doar repetarea absentă a unui cântec, ci o mărturisire a celor mai profunde şi, poate, a celor mai întunecate dorințe ale lui.

Dar Julia nu dorea să fie fututã ca un animal; îşi dorea să fie iubită. Ar fi renunțat la sex pentru totdeauna dacă ar fi crezut că aşa va avea parte de genul de iubire cântată în poezii şi mituri. După o astfel de afecțiune tânjea cu disperare, fără a crede c-o meritã cu adevărat. Îşi dorea să fie muza cuiva – să fie venerată şi adorată, cu trup şi suflet. Îşi dorea să devină Beatrice şi să trăiască pururi alături de el în Paradis. Şi să ducă o viață la fel de plină de frumusețe ca ilustrațiile lui Botticelli.

Şi, din acest motiv, la douăzeci şi trei de ani, Julia Mitchell era încă virgină şi ținea ascunsă în fundul sertarului pentru lenjerie poza bărbatului din cauza căruia n-avea să-şi găsească niciodată fericirea alături de altcineva. De şase ani dormea cu poza lui sub pernă. Niciun bărbat nu reuşise să-i ajungă nici măcar până la degetul mic; orice sentiment de afecțiune pe care-l simțise ea în acest răstimp nu reuşise să atingă vreodată în intensitate dragostea şi devotamentul pe care i le trezea el. Întreaga lor relație se baza pe o singură noapte, o noapte pe care o retrăia, în amintire, la nesfârşit...

Capitolul 7

Julia îşi parcă bicicleta lângă casa mare şi albă a familiei Clark şi se îndreptă spre intrare. Nu bătea niciodată la uşă când venea la ei, aşa că urcă sprințară scările şi trase uşa cu plasă. Avu un şoc la vederea scenei dinăuntru.

Măsuța de sticlă din living era făcută bucăți şi pe covor se vedeau pete de sânge. În jur erau împrăştiate scaune şi pernuțe, iar Rachel şi Aaron stăteau ghemuiți unul într-altul pe canapeaua din mijlocul camerei. Rachel plângea în hohote.

Julia rămase încremenită, uitându-se îngrozită în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Gabriel, spuse Aaron.

— Gabriel? E rănit?

— N-are nici pe naiba! răspunse Rachel, râzând aproape isteric. N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore de când e acasă şi deja a avut o repriză de îmbrânceli cu tata, a făcut-o pe mama să plângă de două ori şi l-a băgat pe Scott în spital.

Aaron continua să-şi maseze prietena pe spate, ca s-o liniştească, cu o expresie sumbră pe față.

— De ce? exclamă Julia şocată.

— Cine ştie? Nimeni nu ştie niciodată care-i treaba cu el. S-a luat la ceartă cu tata, mama s-a băgat între ei şi Gabriel a îmbrâncit-o. Scott i-a zis că-l omoară dacă se mai atinge de mama, aşa că Gabriel i-a tras un pumn şi i-a spart nasul.

Julia se uită în jos, la cioburile înfipte în covor, acoperite de urme de sânge. Printre cioburile de la măsuță şi pe lângă ele erau o groază de fursecuri, fărâmițate acum, şi, probabil, resturile de la nişte ceşti de cafea.

— Şi chestiile astea? întrebă, arătând spre scena dezolantă.

— Gabriel l-a împins pe Scott drept în măsuța de cafea. Tata şi Scott sunt la spital, mama s-a încuiat în camera ei, iar eu o să rămân peste noapte la Aaron.

Rachel începu să-şi tragă prietenul spre ieşire.

Julia rămase țintuită locului.

— Poate c-o să încerc să stau de vorbă cu mama ta.

— Nu pot să mai rămân niciun minut în casa asta. Familia mea tocmai a fost distrusă, spuse Rachel.

Şi, fără a mai spune altceva, ieşi grăbită împreună cu Aaron.

Julia tocmai îşi propunea să urce scările pentru a o căuta pe Grace, dar auzi un zgomot care venea dinspre bucătărie, aşa că o porni tiptil spre spatele casei. Prin uşa deschisă din spate văzu o siluetă aşezată pe verandă, ducând o sticlă de bere la gură. Soarele care asfinţea lumina o claie de păr şaten. Julia îl recunoscu din fotografiile lui Rachel.

Până să-şi dea seama ce face, ieşi pe uşa din spate şi se trezi că se aşază la o oarecare distanţă de el, pe un şezlong, cu genunchii traşi la piept. Îşi strânse genunchii cu braţele şi se uită înspre el.

El o ignoră.

Julia îl măsură atent din priviri, sperând să-şi întipărească acea imagine în minte. Era mult mai arătos în carne şi oase. Se uită la ochii lui albaştri, injectaţi, deasupra cărora străjuiau sprâncenele lui şatene. Studie unghiul pe care-l descriau pomeţii lui înalţi, nasul luidrept, rafinat, şi maxilarul pătrat, observând barba nerasă de vreo două-trei zile şi o gropiţă aproape imperceptibilă. Ochii ei poposiră apoi pe buzele lui pline, observând curbura şi rotunjimea buzei inferioare, îndurându-se cu greu să-şi ia ochii de la ea pentru a-i studia vânătăile.

Gabriel avea vânătăi şi urme de sânge pe mâna dreaptă şi o uşoară vânătaie pe obrazul stâng. Pumnul lui Scott îl nimerise, dar, surprinzător, Gabriel nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Ai cam întârziat dacă voiai să prinzi spectacolul de la şase. S-a încheiat acum jumătate de oră.

Vocea lui era blândă şi aproape la fel de agreabilă ca trăsăturile. Julia se gândi în treacăt cum ar fi fost să-şi audă numele rostit de vocea aceea.

O străbătu un fior.

— E o pătură acolo, zise el, arătând spre o bucată de țesătură mare de lână, cadrilată, care era făcută grămadă lângă el.

Bătu cu mâna pătura, fără să se uite la Julia.

Ea îl privi precaută. Convingându-se că valul de furie se potolise, veni mai aproape de el şi se aşeză pe un scăunel învecinat, păstrând totuşi o distanță bunicică între ei. Se întrebă cât de rapid era el. Şi cât de repede ar fi putut să fugă ea fiind urmărită de el.

Gabriel îi întinse pătura.

— Mulțumesc, murmură ea, punându-şi-o pe umeri.

Îl studie cu coada ochiului, observând cum se instalase relaxat, în ciuda înălțimii sale, într-un şezlong Adirondack. Umerii lui păreau mai lați în geaca de piele neagră, iar pectoralii lui se întrezăreau sub tricoul negru mulat. Picioarele lui lungi se profilau în blugii negri pe care-i purta şi Julia observă că părea mai înalt şi mai solid decât era în pozele mai vechi ale surorii lui.

Simțea nevoia să-i spună ceva. Îşi dorea să-l întrebe de ce îl apucase amocul împotriva celor mai drăguți oameni pe care-i cunoscuse vreodată. Dar era prea sfioasă şi prea speriată pentru a face una ca asta. Aşa că-l întrebă, în schimb, dacă avea un tirbuşon.

El o privi intrigat, scoțând unul din buzunarul lui de la spate şi întinzându-i-l. Ea-i mulțumi şi rămase nemişcată pe scaun, fără a mai scoate vreun cuvânt. El se întoarse spre lada de bere pe jumătate goală din spatele lui, luă o sticlă şi i-o întinse.

— Dă-mi voie, te rog, spuse, privind-o de data asta şi zâmbindu-i.

Îi luă tirbuşonul din mână, îi desfăcu sticla dintr-o singură mişcare şi ciocniră.

— Noroc!

Pentru că nu a vrut să-l refuze, Julia luă o gură de bere, încercând să nu se înece când simți în gură gustul ciudat, de drojdie. Scoase un sunet involuntar, în expectativă.

— Ai mai băut bere până acum? o întrebă Gabriel, zâmbind larg.

Ea clătină din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care-o faci.

Ea se îmbujora, ascunzându-şi fața în pletele lungi, castanii-arămii.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă, cu un aer curios.

Julia făcu o pauză, întrebându-se cum să-şi formuleze răspunsul.

— Am fost invitată la cină.

„Speram să te cunosc în sfârşit”.

Gabriel râse.

— Mă tem că s-a ales praful de cină din cauza mea. Aşadar, domnişoară Ochi Căprui, poți s-o treci în contul meu.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Încercă să-şi păstreze vocea neutră şi sigură.

— Pot să te întreb de ce n-ai luat-o la goană până acum?

Ochii lui albaştri îi căutară pe-ai ei şi o privi tăios.

Ea îşi lăsă iar capul în jos, sperând că acest gest supus avea să îmblânzească accesul lui subit de mânie. Era o prostie din partea ei să stea aici cu Gabriel după tot ce se întâmplase. Era băut şi n-avea cine să-i sară în ajutor dacă devenea violent. Acum i se oferea ocazia să plece.

Inexplicabil însă, Gabriel întinse brațul şi-o atinse. Îi dădu părul pe spate, trecându-şi degetele prin buclele ei încet, nespus de încet, şi-şi retrase apoi mâna. La atingerea lui, păru să se înfiripe o conexiune între ei. Julia se lăsă străbătută de acea senzație şi scoase din nou acel fredonat înfundat, uitând complet de întrebarea lui.

— Miroşi a vanilie, remarcă el, întorcându-se pentru a se uita mai bine la ea.

— Şamponul meu miroase aşa.

El termină berea şi mai desfăcu o sticlă, trăgând cu sete din ea şi întorcându-se apoi din nou spre Julia.

— Lucrurile nu trebuiau să decurgă aşa.

— Te iubesc, să ştii. Numai de tine vorbesc.

— Fiul rătăcitor. Sau, poate, un demon. *Demonul Gabriel,* spuse el, cu un râs amar, terminându-şi berea aproape dintr-o înghițitură.

Desfăcu altă sticlă.

— Erau atât de fericiți că vii acasă. De-asta m-a invitat mama ta la cină.

— Nu e mama mea. Şi poate că Grace te-a invitat pentru că ştia c-am nevoie de un înger cu ochi căprui care să vegheze asupra mea.

Gabriel se trase mai aproape de ea, cuprinzându-i obrazul în palmă. Julia tresări, surprinsă de atingerea lui, în timp ce el o privea galeş, cu ochii lui mari, albaştri, în care se contopeau surprinderea şi confuzia cuiva care băuse cam mult. Gabriel îşi plimbă degetul mare de-a lungul obrazului ei îmbujorat, şovăind, aproape ca şi cum ar fi vrut să absoarbă căldura pielii ei. Când îşi retrase mâna, Julia îşi reținu cu greu o exclamație, ca şi cum i se răpise ceva.

El lăsă sticla pe verandă şi se ridică în grabă.

— Soarele stă să apună. Vrei să facem o plimbare?

Julia îşi muşcă buza. Ştia c-ar trebui să-l refuze. Dar era Gabriel cel din fotografie şi aceasta avea să fie, probabil, singura ocazie de a-l vedea şi a petrece puțin timp cu el. După

ce se întâmplase mai devreme, se îndoia că el va mai veni vreodată acasă. Cel puțin nu pentru o bună bucată de vreme.

Lăsă pătura la o parte şi se ridică.

— Ia şi pătura, spuse el, şi, când Julia o luase sub braț, îi cuprinse mâna, mult mai mică decât a lui.

Ea scoase o exclamație involuntară. Simți o furnicătură, mai întâi în vârful degetelor, de unde senzația urcă încet de-a lungul brațului ei, țâşnindu-i drept în inimă şi făcând-o să bată mult mai repede.

El îşi lăsă capul înspre ea.

— Ai mai ținut vreun băiat de mână până acum?

Ea clătină din cap şi Gabriel râse încetişor.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care-o faci.

O luară agale prin pădure şi în curând casa familiei Clark rămase nevăzută în urma lor. Juliei îi plăcea felul în care mâna ei începea în a lui şi cum degetele lui lungi se închideau în jurul mâinii ei. O ținea blând, dar ferm, strângându-i din când în când mâna, pentru a o linişti, poate, amintindu-i că e cu el. Julia se gândi că aşa trebuia că aşa trebuie să te simți când te ții de mână cu cineva. Nu c-ar fi avut vreun pic de experiență în această privință.

Nu se aventurase decât o dată sau de două ori prin această pădurice şi, chiar şi atunci, însoțită de Rachel. Ştia că, dacă se întâmpla ceva, cel mai probabil s-ar rătăci încercând să găsească drumul spre casă. Alungă astfel de gânduri şi îşi concentră atenția exclusiv asupra senzațiilor pe care i le trezea mâna caldă, puternică a lui Gabriel, ce o strângea pe-a ei.

— Petreceam multă vreme aici. E un loc foarte liniştit. Mai sus e o livadă de meri în paragină. Ți-a arătat-o Rachel?

Julia clătină din cap.

Gabriel îşi coborî privirea spre ea, cu un aer grav.

— Eşti tare tăcută. Nu te sfii să vorbeşti. Promit că nu muşc.

Schiță zâmbetul lui fermecător, pe care Julia îl recunoscu din fotografiile lui Rachel.

— De ce-ai venit acasă?

Îi ignoră întrebarea Juliei şi merse înainte, dar ea observă că începuse să-i strângă mâna. I-o strânse şi ea la rândul ei, pentru a-i da de înțeles că nu se teme de el. Deşi se temea.

— N-am vrut să vin acasă, nu aşa. Am pierdut ceva şi de câteva săptămâni o țin tot într-o beție.

Sinceritatea lui Gabriel o luă prin surprindere.

— Dar, dacă ai pierdut ceva, poți încerca să regăseşti acel lucru.

El o privi cu ochii îngustați.

— Ceea ce-am pierdut e pierdut pe veci.

Grăbi pasul şi Julia trebui să facă la fel pentru a se ține după el.

— Am venit acasă după bani. Aşa de disperat şi de varză sunt, spuse cu o voce înmuiată şi Julia îl simți înfiorându-se. Eram varză încă dinainte de a distruge totul şi pe toată lumea. Dinainte ca tu să fi apărut.

— Îmi pare rău, nespus de rău.

El ridică din umeri şi începu s-o tragă undeva-n stânga.

— Aproape-am ajuns.

Se strecurară printr-o porțiune mai rară de pădurice şi ajunseră într-o poieniță acoperită de iarbă deasă. Toată acea întindere verde era presărată cu flori de câmp, buruieni şi buturugi putrezite. În jurul lor domnea pacea şi era un zumzăit în aer. La capătul luminişului erau mai mulți meri bătrâni, care păreau osteniți şi gârboviți.

— Aici e, spuse el cu un gest larg. Aici e Paradisul.

O trase pe Julia pe o stâncă mare care străjuia, dintr-un motiv inexplicabil, la marginea poienii şi o ridică apucând-o de mijloc. Apoi se urcă lângă ea. Pe Julia o trecu un fior. Stânca era rece în umbra soarelui care asfințea şi deja o lua cu frig, prin blugii ei subțiri.

Gabriel îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— N-aş vrea să mori de pneumonie, spuse pe un ton absent, cuprinzând-o cu brațul şi trăgând-o lângă el.

Simți căldura pe care o emanau brațele lui goale, corpul lui, chiar şi prin tricou, alungându-i imediat senzația de frig. Inspiră adânc şi oftă de mulțumire, minunându-se cât de bine o cuprindea brațul lui îndoit. Ca şi cum ar fi fost făcută pe măsura lui.

— Tu eşti Beatrice.

— Beatrice?

— Beatrice a lui Dante.

Julia se înroşi.

— Nu ştiu cine e.

Gabriel râse înfundat, lipindu-şi nasul de urechea ei. Julia îi simțea răsuflarea caldă pe față.

— Nu ți-au spus? Nu ți-au spus că fiul rătăcitor scrie o carte despre Dante şi Beatrice?

Când Julia nu-i răspunse, îşi lipi buzele de creştetul ei şi o sărută blând pe păr.

— Dante a fost poet. Beatrice era muza lui. A întâlnit-o când era foarte tânără şi a iubit-o de la distanță toată viața. Beatrice a fost călăuza lui în Paradis.

Julia îl asculta cu ochii închişi, inspirând mirosul pielii lui. Mirosea a mosc, a sudoare şi a bere, dar Julia ignoră aceste detalii şi se concentră pe parfumul specific pe care-l emana Gabriel, un miros foarte masculin, cu o notă periculoasă.

— Un pictor numit Holiday are un tablou cu ei. Semeni cu Beatrice aşa cum a zugrăvit-o el.

Gabriel întinse mâna şi-i duse degetele palide la buze, sărutându-i pielea aproape reverențios.

— Familia ta te iubeşte. Ar trebui să te împaci cu ei.

Julia fu ea însăşi surprinsă de ce spusese, dar singura lui reacție fu s-o tragă mai aproape de el.

— Nu sunt familia mea. Nu cu adevărat. Şi, oricum, e prea târziu, Beatrice.

Julia tresări la auzul numelui şi realiză că băutura începuse să-şi facă efectul. Dar nu-şi luă capul de pe umărul lui. La puțin timp după asta, el începu să-i frece brațul, încercând să-i atragă atenția.

— N-ai apucat să iei cina.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Vrei să te hrănesc?

Deşi ar fi preferat să n-o facă, îşi luă capul de pe umărul lui. El îi zâmbi şi se îndreptă spre unul din merii încă verzi. Studie ramurile încărcate cu fructe şi alese un măr roşu, cel mai mare şi mai copt, apoi unul mai mititel. Îl băgă pe cel mai mic în buzunar şi se întoarse la ea.

— Beatrice, îi spuse zâmbind, întinzându-i mărul.

Julia se uită la fruct fascinată, ca şi cum ar fi fost o comoară.

Gabriel râse şi-i întinse mărul în căuşul palmei drepte, ca un copil care-i întinde un cub de zahăr unui ponei. Julia luă mărul şi-l duse imediat la gură, muşcând cu poftă din el.

El o privi cum muşcă, cum înghite. Apoi, mulțumit, fără un cuvânt, îşi reluă poziția dinainte, cu brațul în jurul mijlocului ei. Îi trase încetişor capul pe umărul lui şi începu să muşte din mărul mai mic pe care-l strecurase în buzunar.

Rămaseră nemişcați, în lumina soarelui care apunea, şi, chiar înainte să se lase întunericul peste livadă, Gabriel îi luă pătura de sub braț şi o întinse pe iarbă, ca pe un pat.

— Vino, Beatrice, spuse întinzându-i mâna.

Julia ştia că ar fi un gest nesăbuit să-l ia de mână şi să se aşeze împreună pe pătură. Dar nu-i păsa. Făcuse o pasiune pentru el încă de când Rachel îi arătase prima dată poza lui şi Julia i-o furase. Acum că Gabriel era aici, viu, în carne şi oase, nu putea face altceva decât să-l ia de mână.

— Ai mai stat întinsă pe iarbă alături de un băiat, uitându-te la stele, până acum?

O trase pe pătură şi o privi cum stăteau întinşi pe spate, unul lângă altul.

— Nu.

Gabriel îşi împleti degetele cu ale ei ducând mâinile lor împreunate la piept, chiar deasupra inimii lui. Julia îi simți

inima bătând încetişor sub mâna ei şi se simți liniştită de bătăile ritmice.

— Eşti frumoasă, Beatrice. Precum un înger cu ochi căprui.

Julia îşi întoarse capul să se uite la el şi-i zâmbi.

— Şi tu eşti frumos.

Sfioasă, îşi lăsă degetele să-i alunece de-a lungul maxilarului lui, minunându-se de senzația pe care i-o dădea obrazul lui nebărbierit.

Gabriel zâmbi şi închise ochii. Ea îşi plimbă degetele de-a lungul trăsăturilor lui o bună bucată de vreme, până când îi amorți brațul.

— Mulțumesc, spuse Gabriel, deschizând ochii.

Julia zâmbi şi-i strânse mâna, simțind că inima lui începe să bată mai repede.

— Te-ai sărutat până acum cu un băiat?

Ea se înroşi toată, clătinând din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci.

Gabriel se sprijini într-un cot şi se aplecă înspre ea. Îi zâmbi, cu o lumină blândă în ochi. Julia reuşi să închidă ochii înainte ca gura lui perfect conturată s-o cuprindă pe a ei. Simți că pluteşte.

Buzele lui Gabriel erau calde şi îmbietoare şi îi şterseră încet gura, ca şi cum se temea c-ar putea s-o rănească. Neştiind să sărute, simțindu-se încă un pic temătoare, Julia nu-şi desfăcu buzele. Gabriel ridică mâna şi-i cuprinse obrazul în palmă, mângâindu-i pielea cu degetul mare, în timp ce buzele lui alunecau uşurel peste ale ei.

Sărutul nu fusese cum şi-l imaginase.

Îşi imaginase că el va fi indiferent la nevoile ei sau puțin brutal, îşi imaginase că sărutul lui va fi frenetic, violent, că degetele lui vor aluneca, poate, pe pielea ei, de-a lungul trupului ei, atingând locuri unde ea nu era pregătită să-i simtă atingerea. Dar el îşi ținu mâinile exact acolo unde erau, una pe obrazul ei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia spatele. Sărutul lui era tandru şi blând – genul de sărut, îşi imagina

ea, cu care un iubit şi-ar întâmpina iubita după o lungă despărțire.

Gabriel o sărută pe Julia ca şi cum o cunoştea, ca şi cum era a lui. Sărutul lui era pătimaş şi plin de emoție, ca şi cum fiecare părticică a ființei lui se topise şi i se concentrase pe buze, pentru a se dărui, cu totul ei. Gândul acesta făcu să-i sară inima din piept. Nu îndrăznise niciodată să viseze la un aşa prim sărut. Cumva, pe măsură cebuzele lui se desprindeau de ale ei, mai că-i dădură lacrimile, ştiind că nimeni n-avea s-o mai sărute vreodată aşa. Îi spulberase orice şansă de a fi fericită cu un alt bărbat. Pentru totdeauna.

Gabriel oftă din rărunchi când îi dădu drumul şi o sărută blând pe frunte.

— Deschide ochii.

Julia se trezi privind fix într-o pereche de ochi albaştri, tulburător de limpezi şi plini de emoții, pe care ea nu reuşea să le descifreze. El îi zâmbi şi-o sărută din nou pe frunte, întorcându-se apoi pe spate şi ridicându-şi ochii spre cerul înstelat.

— La ce te gândeşti?

Se cuibări aproape de el, fără ca trupurile lor să se atingă.

— Mă gândeam că te-am aşteptat. Te-am aşteptat atâta amar de vreme şi n-ai venit, îi spuse Gabriel, cu un zâmbet trist.

— Îmi pare rău, Gabriel.

— Acum eşti aici. *Apparuit iam beatitudo vestra.*

— Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse ea timid.

— Înseamnă „A apărut şi fericirea ta”. De fapt, ar trebui să fie „A apărut şi fericirea mea”. Acum că eşti aici.

O trase mai aproape, strecurându-şi brațul sub gâtul ei şi întinzându-l de-a lungul spatelui ei, răsfirându-şi degetele chiar deasupra mijlocului ei.

— De azi înainte, toată viața mea voi visa cum îmi şopteşti numele.

Julia zâmbi în întuneric.

— Ai mai dormit în brațele unui băiat până acum, Beatrice?

Clătină din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci.

O trase lângă el, cu capul pe pieptul lui, lângă inima lui, şi trupul ei delicat se îmbină perfect cu al lui.

— Precum coasta lui Adam, şopti în părul ei.

— Chiar trebuie să pleci? îi şopti ea, plimbându-şi timid mâinile pe pieptul lui.

— Da, dar nu în seara asta.

— O să te întorci?

Vocea ei era mai curând o şoaptă.

Gabriel oftă adânc.

— Mâine voi fi alungat din Paradis, Beatrice. Singura noastră speranță e ca tu să mă găseşti după aceea. Caută-mă în Infern.

O întoarse blând pe spate şi-şi puse mâinile de-o parte şi de alta a trupului ei, stând deasupra ei – cu ochii mari – privind-o țintă, cu nesaț, pătimaş, părând să vadă până în străfundurile ființei ei.

Şi apoi îşi lipi buzele de ale ei...

Capitolul 8

În dimineața zilei de joi, Rachel stătea la bar, în bucătăria lui Gabriel, bând o cafea latte şi răsfoind ediția franțuzească *Vogue.* Nu era genul de revistă pe care-o citea de obicei. Pe noptiera ei din Philadelphia tronau volume despre politică, PR, economie şi sociologie, pe care le citea în speranța că într-o zi superiorii ei îi vor cere părerea, în loc să-i ceară doar să copieze declarațiile altcuiva. Acum că era în concediu, avea răgazul să citească şi chestii care n-aveau legătură cu administrația locală.

Se simțea mai bine în dimineața asta. Mult mai bine. Discuția ei cu Aaron din ajun decursese bine. Deşi era în continuare dezamăgit că anulaseră nunta, îi repeta întruna că ceea ce contează e s-o aibă pe ea, mai curând decât o nuntă.

„Nu e musai să ne căsătorim imediat. Putem să amânăm nunta până ce trece perioada de doliu. Dar eu te vreau în continuare, Rachel. Te voi dori mereu. Ca soție, ca iubită... Deocamdată, o să mă mulțumesc cu orice poți să-mi oferi, pentru că te iubesc. Întoarce-te la mine".

Cuvintele lui Aaron îi scăpărară în minte ca o văpaie, risipind negura depresiei şi suferinței produse de moartea mamei ei. Şi, deodată, mintea i se limpezi. Îşi închipuise că fuge de Scott şi de tatăl ei şi de fantoma mamei sale. Dar poate că fugea şi de Aaron şi, când îl auzi rostind acele cuvinte... ca şi cum ar fi putut să-l părăsească. Ca şi cum ar fi putut să conceapă ideea de a sta departe de el.

Declarația lui aproape că-i frânsese inima, făcând-o să realizeze cât de mult îşi dorea, de fapt, să devină soția lui. Şi cât de hotărâtă era să nu-l lase să aştepte prea mult până ce avea să-i devină soț, cât încerca ea să se adune. Viața era prea scurtă pentru a fi trăită în nefericire. Era unul din lucrurile învățate de la mama ei.

Gabriel intră în bucătărie cu ochelarii la ochi, o sărută pe creştet şi îi puse dinainte un teanc de bancnote. Rachel se

uită suspicioasă la bani şi-i luă în mână, făcând ochii cât cepele.

— Ce-i cu ăştia?

El îşi drese glasul şi se aşează lângă ea.

— Nu te duci la cumpărături cu Julianne?

Rachel îşi dădu ochii peste cap.

— O cheamă Julia, Gabriel. Şi nu, nu ne ducem. O să lucreze toată ziua la nu-ştiu-ce proiect cu un tip pe nume Paul. Şi apoi o să ia cina cu el.

„Violator de îngeri", îşi zise Gabriel. Invectivul îi veni în minte din senin, involuntar, fără a se putea cenzura, şi se încordă, simțind cum îi bubuie inima în piept.

Rachel împinse banii spre el, revenind la revistă.

El îi puse iarăşi banii în față.

— Ia-i!

— De ce?

— Ia-i ceva prietenei tale.

Rachel îşi îngustă ochii.

— De ce? Sunt o grămadă de bani aici.

— Ştiu, zise el încet.

— Sunt cinci sute de dolari. Ştiu că dolarii canadieni valorează mai puțin decât dolarul american, dar, zău aşa, Gabriel, exagerezi.

— Ai văzut apartamentul în care stă?

— Nu. Tu l-ai văzut?

Gabriel se foi pe taburet.

— Doar în treacăt. A prins-o ploaia şi am condus-o acasă şi…

— Şi?

Rachel îşi lăsă brațul pe umărul lui şi se aplecă spre el, zâmbindu-i larg.

— Spune-mi tot.

Gabriel îi dădu mâna la o parte şi îi aruncă o privire furioasă.

— N-a fost nimic de genul ăla. Dar am văzut în treacăt unde stă şi e ceva de vise rele. N-are nici măcar bucătărie, pentru

numele lui Dumnezeu.

— N-are bucătărie? Cum naiba?

— Trăieşte într-o sărăcie lucie. Ca să nu mai spun că umblă tot timpul cu oroarea aia de rucsac. Din banii ăştia cumpără-i o servietă ca lumea, nu mă interesează. Pentru că, dacă mai văd o dată rucsacul ăla, i-l pun pe foc.

Gabriel îşi trecu degetele răsfirate prin coama castanie şi rămase cu mâinile înfipte în păr, aplecat peste barul pentru micul dejun, înzestrată cu puterea de pătrundere pe care doar o soră o poate avea, Rachel îl studie atent. Gabriel părea să aibă temperamentul ideal pentru un bun jucător de poker: impasibil, cerebral, rece. Oh, atât de rece! Nu genul de răcoare plăcută pe care ți-o dau o adiere sau apa unui pârâu într-o zi de toamnă, ci *glacial.* Dându-ți aceeaşi senzație de răceală pe care o ai când atingi o stâncă învăluită în umbră la asfințitul soarelui. Rachel considera această răceală cel mai mare defect al lui – tendința de a spune şi de a face chestii fără a ține cont de sentimentele celorlalți, inclusiv când era vorba de membrii familiei lui.

În ciuda defectelor lui, Gabriel era preferatul ei. Şi, pentru că ea era mezina familiei, cu zece ani mai mică decât el, şi ea era preferata lui. Cu ea nu avusese niciodată certurile pe care le avusese cu Scottsau cu tatăl lor. Pe ea (şi doar pe ea) o protejase întotdeauna – mai mult, o iubea. Chiar şi în momentele lui cele mai proaste, nici nu se punea problema s-o rănească intenționat pe Rachel. O rănise doar prin felul în care le făcea rău celorlalți. În special lui însuşi.

Ştia că, dacă-l studiai mai îndeaproape, Gabriel nu s-ar fi dovedit un jucător prea bun de poker. Existau prea multe semne care-i trădau frământările interioare. Când era pe punctul de a-şi ieşi din fire, închidea ochii, când era frustrat, îşi freca fața, iar când începea să se plimbe de colo-colo, era un semn că e tulburat sau speriat de ceva. Rachel îl privi cum începe să măsoare încăperea şi se întrebă de ce se temea.

— De ce îți faci atâtea griji pentru ea? Nu te-ai purtat prea prietenos când a luat cina cu noi. Nu vrei nici măcar să-i

spui*Julia.*

— Mi-e studentă. Trebuie să mă comport ca un profesionist.

— Ca un profesionist nesuferit?

Gabriel rămase locului, privind-o încruntat.

— Bine. O să iau banii pentru Julia şi o să-i iau o servietă. *Dar aş prefera să-i iau o pereche de pantofi.*

Gabriel se aşează din nou pe taburet.

— Pantofi?

— Da. Ce-ar fi să-i luăm şi ceva de îmbrăcat? îi plac lucrurile frumoase, pur şi simplu nu şi le permite. Şi e o fată drăguță, nu ți se pare?

Gabriel simți ceva zvâcnind pe sub pantalonii gri de lână. Îşi strânse coapsele, pentru a ascunde acest semn alarmant de privirile surorii lui.

— Cumpără-i ce vrei, dar trebuie să-i iei ceva în locul rucsacului ăluia.

— Bun! O să-i iau ceva fabulos. Dar probabil c-o să am nevoie de mai mulți bani... şi ar trebui s-o invităm într-un loc special ca să inaugureze noua ținută, spuse Rachel, fluturând ştrengăreşte din gene.

Fără alte comentarii sau obiecții, Gabriel scoase o carte de vizită din portofel, îşi luă stiloul Montblanc şi îi desfăcu încet capacul.

— Mai scrie cineva cu genul ăsta de stilou? Sau doar medieviştii? întrebă Rachel, aplecându-se curioasă spre el. Mă mir că nu scrii cu pana de gâscă.

Gabriel se încruntă.

— E un *Meisterstück 149*, răspunse, ca şi cum numele ar fi trebuit să-i spună ceva.

Rachel îşi dădu ochii peste cap în timp ce el nota, cu scrisul lui sigur, aproape desuet, şi cu penița din aur de optsprezece carate, un scurt mesaj pe dosul cărții lui de vizită. Fratele ei era plin de fițe.

— Poftim, spuse, întinzându-i cartea de vizită. Am un cont la Hoit Renfrew. Arată-i asta persoanei de la recepție şi o să te trimită la Hilary, asistenta mea personală în materie de

cumpărături. Ea o să treacă totul în contul meu. Nu-ți face prea tare de cap, Rachel, iar banii gheață poți să-i păstrezi pentru tine. La mulți ani anticipat, chiar dacă mai sunt şase luni până la ziua ta.

Ea se aplecă şi-l sărută uşurel pe obraz.

— Mulțumesc. Ce e, mai precis, Hoit Renfrew?

— Echivalentul canadian al Saks Fifth Avenue – au de toate. Dar trebuie neapărat să-i iei altceva în locul rucsacului. Asta e tot ce mă interesează. Restul sunt… detalii.

În tonul lui se strecurase, brusc, o undă de îmbufnare.

— Bine. Dar vreau să-mi spui de ce te agiți atâta din cauza unui rucsac L.L. Bean. Orice student a avut unul la viața lui. Şi eu am avut unul, la naiba. Înainte să mă fac mare şi să descopăr Longchamp.

— Nu ştiu.

Gabriel îşi scoase ochelarii şi începu să se frece la ochi.

— Hmmm. Să adaug şi nişte articole de lenjerie intimă pe lista mea? îți place de ea – ştii tu, ca femeie? îl întrebă Rachel, cu un rânjet enervant.

Gabriel pufni.

— Zău aşa, Rachel, nu mai suntem puştani. În caz c-ai uitat, mi-e studentă. Nu e o chestie romanțioasă – e o formă de penitență.

— Penitență?

— Penitență. Pentru un păcat. Pentru că am păcătuit.

Rachel pufni la rândul ei.

— Zău, parc-ai veni direct din Evul Mediu. Cu ce-ai păcătuit față de Julia? Cu excepția faptului c-ai fost măgar cu ea! Nici măcar n-o cunoşti…

El îşi puse ochelarii la ochi, foindu-se stânjenit pe scaun. Corpul lui reacționa şi numai dacă se *gândea* la păcat şi la domnişoara Mitchell. Împreună. În aceeaşi cameră. Cu el. Şi nimic altceva… poate doar o pereche de pantofi couture cu toc cui… pe care să-i poată atinge în sfârşit…

— Gabriel… Aştept…

— N-am nevoie să-mi mărturisesc păcatele ție, Rachel. Trebuie doar să le răscumpăr, spuse, luându-i revista din mână.

Rachel îşi încleştă maxilarul.

— Cât de bine ştii să citeşti în franceză? Şi cât de bine te pricepi la moda pentru femei?

Gabriel se uită la revista deschisă şi dădu cu ochii de poza evident retuşată a unui model într-o poziție languroasă, într-un costum de baie alb *très petit*[4]. Făcu ochii cât cepele.

Rachel îşi strânse brațele la piept, nervoasă, şi îl privi încruntată.

— Nu te rățoi la mine. Eu nu sunt una din studentele tale şi n-am de gând să-ți înghit mizeriile.

El oftă şi se frecă din nou la ochi, rearanjându-şi pedant ochelarii.

— Îmi pare rău, mormăi, întinzându-i revista, nu înainte de a mai arunca o privire atentă modelului, în interes pur academic, *bien sûr.*

— De ce eşti aşa irascibil? Ai necazuri cu femeile? Măcar ai vreo drăguță în momentul de față? Când ai fost ultima dată cu cineva? Şi, apropo, care-i faza cu pozele alea din…

El o întrerupse rapid.

— N-am de gând să am această conversație cu tine. Eu nu te întreb cu cine ți-o tragi.

Rachel îşi muşcă limba, abținându-se cu greu să nu-i zică vreo două, şi trase aer în piept.

— Te iert pentru remarca asta, deşi a fost culmea nesimțirii. Când o să te pui în genunchi să-ți faci penitența, include şi păcatul invidiei pe listă, bine? Ştii bine că Aaron e singura persoană cu care am fost vreodată. Şi cred că ştii că relația pe care o am cu el e mult mai profundă decât *ce ai spus tu.* Ce-i cu tine?

Gabriel mormăi o scuză, evitându-i privirea. Dar focul lui de avertisment îşi îndeplinise scopul, îi distrăsese atenția de la

furia din întrebări. Aşa că nu simțea nici urmă de remuşcare. Chiar deloc.

Rachel îşi făcu de lucru cu cartea lui de vizită pentru un moment, încercând să se calmeze. *F*

— Dacă nu-ți place de Julia, atunci înseamnă că ți-e milă de ea. De ce? Doar pentru că e săracă?

— Nu ştiu, zise Gabriel, oftând şi clătinând din cap.

— Julia le trezeşte oamenilor instinctul protector. Întotdeauna a fost o persoană un pic pierdută, un pic mai tristă decât restul. Dar nu te lăsa înşelat de asta, e o femeie foarte puternică. A supraviețuit traiului cu o mamă alcoolică şi relației cu un iubit care...

Gabriel îşi întoarse privirea spre ea, curios.

— Care...?

— Ai zis că nu vrei să ştii nimic despre viața ei personală. Păcat. Dacă n-ați fi avut o relație profesională, s-ar fi putut chiar să-ți placă de ea. Ați fi putut fi prieteni.

Îi zâmbi, încercând marea cu degetul, dar Gabriel rămase cu privirea ațintită asupra barului, frecându-şi absent bărbia.

Rachel începu să bată darabana pe marginea barului.

— Vrei să-i spun că servieta şi pantofii sunt de la tine?

— Evident că nu! Aş putea fi concediat pentru aşa ceva. Cineva ar putea să tragă o concluzie greşită şi o să mă trezesc în fața Comisiei de disciplină.

— Credeam că ai post de profesor.

— Nu contează, murmură el.

— Aşadar vrei să cheltuiesc toți banii ăştia pentru Julia şi ai prefera să nu ştie că toate cadourile sunt de la tine? E un pic *a la* Cyrano de Bergerac, nu ți se pare? Deduc că stai mai bine cu franceza decât credeam.

El se ridică, ignorând-o cu desăvârşire, şi se îndreptă spre espressorul aflat pe unul din dulapurile de bucătărie. Începu procesul relativ laborios de pregătire a cafelei perfecte, postându-se cu spatele la nesuferita de soră-sa.

Ea oftă.

— Fie. Vrei să faci un lucru drăguț pentru Julia. Poți să-i spui penitență, dacă vrei, dar poate e pur şi simplu un gest generos. E şi mai generos dacă vrei să păstrezi secretul, fără s-o stânjeneşti sau s-o faci să se simtă îndatorată față de tine. Sunt impresionată. Oarecum.

— *Vreau s-o fac să se deschidă ca o floare,* şopti Gabriel.

Rachel consideră mărturisirea lui drept o bălmăjeală fără sens, pentru că nu-i venea să creadă că spusese ce auzise ea. Era o replică prea bizară.

— Nu crezi c-ar trebui s-o tratezi pe Julia ca pe o femeie în toată firea şi să-i spui că darurile sunt din partea ta? S-o laşi pe ea să decidă dacă le acceptă sau nu?

— Dac-ar şti că sunt din partea mea nu le-ar accepta. Mă urăşte.

Rachel izbucni în râs.

— Julia nu e genul de persoană care să urască pe cineva. Iartă mult prea uşor, ca să urască. Deşi, dacă într-adevăr te urăşte, probabil c-o meriți. Dar ai dreptate – nu acceptă pomeni. Nu mă lăsa niciodată să-i cumpăr ceva, decât la ocazii speciale.

— Atunci spune-i că îi iei nişte cadouri de Crăciun cu întârziere. Sau spune-i că sunt din partea lui Grace.

Cei doi frați se priviră cu subînțeles şi lui Rachel îi dădură lacrimile.

— Mama a fost singura persoană de la care Julia accepta daruri, pentru că îi era ca o mamă.

Gabriel veni îndată lângă sora lui şi o strânse în brațe, încercând s-o aline cum ştia mai bine.

În adâncul sufletului său, ştia exact de ce încerca să-şi convingă sora să-i cumpere lucruri frumoase, feminine, domnişoarei Mitchell. Netezea calea spre iad cu eforturile lui – cumpăra îngăduirea, iertarea pentru păcatele lui. Nicio femeie nu-l mai făcuse vreodată să reacționeze astfel. Dar nu, Gabriel n-avea să se abandoneze unor astfel de gânduri. Nu i-ar folosi la nimic, absolut la nimic.

Ştia că trăieşte în infern. Accepta lucrul ăsta. Rareori se plângea. Dar, dacă era să spună adevărul, îşi dorea cu disperare să poată evada. Din nefericire, n-avea niciun Virgiliu şi nicio Beatrice care să-i vină în ajutor. Rugăciunile lui rămâneau fără răspuns, iar planurile lui de a reveni pe calea cea bună erau aproape invariabil spulberate când de una, când de alta. Cel mai frecvent, erau spulberate de vreo blondă cu ditamai tocurile care-i lăsa urme de gheare pe spate în timp ce-i striga numele până nu mai putea...

Dată fiind situația actuală, cel mai bun lucru pe care-l putea face în încercarea de a se lepăda de rele era să ia banii murdari ai bătrânului şi să-i reverse asupra unui înger cu ochi căprui. Un înger care nu-şi permitea să închirieze un apartament cu bucătărie şi care avea să se deschidă un picuț, sfioasă ca o floare, când prietena ei cea mai bună o să-i cumpere o rochie frumoasă şi o pereche nouă de pantofi.

Gabriel îşi dorea să facă mai mult decât să-i cumpere o servietă, deşi n-ar fi recunoscut în veci ce-şi dorea cu adevărat; îşi dorea s-o facă pe Julianne să zâmbească.

În timp ce Gabriel şi Rachel discutau despre penitență, iertare şi ghiozdane ordinare, Paul o aştepta pe Julia în fața intrării de la Robarts Library, cea mai mare bibliotecă din campusul Universității din Toronto. Deşi Julia nu putea decât să bănuiască, în scurtul răstimp de când se cunoscuseră, Paul începuse s-o placă foarte tare.

Era obişnuit să aibă un cerc larg de prieteni, care includea multe femei. Şi avusese destule relații, atât cu fete aşezate, cât şi cu unele care aveau diverse probleme. Cea mai recentă relație pe careo avusese îşi dăduse obştescul sfârşit. Allison dorise să rămână în Vermont şi să se angajeze profesoară la o şcoală. El îşi dorise să se mute la Toronto şi să facă studii postuniversitare, pentru a se dedica unei cariere academice. După o relație la distanță care durase doi ani, se dăduseră bătuți. Dar se despărțiseră amiabil – fără ca vreunul din ei să-i taie cauciucurile celuilalt, fără fotografii aruncate pe foc. Mai mult, rămăseseră prieteni şi Paul era mândru de asta.

Dar acum, c-o întâlnise pe Iepuraş, începu să realizeze că o relaţie cu o persoană care-i împărtăşea pasiunile şi obiectivele profesionale putea fi foarte incitantă şi plină de satisfacţii.

Paul era un băiat de modă veche. Mai întâi îi făcea curte unei femei. Lua lucrurile încet. Aşa că era mulţumit să înceapă prin a fi prieten cu Iepuraş cea frumoasă şi sperioasă, până când aveau să se cunoască îndeajuns de bine şi să-i mărturisească sentimentele. Şi până când era sigur că ea îl privea cu aceeaşi afecţiune. Era hotărât să-şi petreacă timpul cu ea şi s-o trateze aşa cum se cuvine şi să-i acorde cât mai multă atenţie astfel încât, dacă apărea altcineva între timp şi încerca să se bage pe fir, să-i poată spune individului să stea naibii la locul lui.

Juliei îi părea rău c-avea să rateze o repriză de cumpărături cu Rachel, dar deja îi promisese lui Paul că-şi va petrece ziua cu el la bibliotecă. Trebuia să se apuce să lucreze la prezentarea propunerii de teză acum că domnul profesor Emerson acceptase să-i fie îndrumător. Era foarte motivată – puţin spus – să facă o figură bună la cursul lui şi să-l impresioneze cu propunerea ei, deşi, judecând după comportamentul lui de până atunci, ştia că era puţin probabil să-i reuşească figura.

— Bună!

Paul o salută entuziast şi-i luă imediat rucsacul greu din spate, trăgându-l pe umărul lui vânjos, fără a simţi greutatea.

Julia îi zâmbi, uşurată şi la propriu, şi la figurat.

— Mulţumesc c-ai acceptat să-mi fii ghid. Ultima dată când am fost aici m-am rătăcit. M-am trezit într-un loc izolat de la etajul patru, alocat exclusiv hărţilor, spuse simţind c-o ia cu frig.

Paul râse.

— E o bibliotecă imensă. O să-ţi arăt colecţia dedicată lui Dante, care-i la etajul nouă, şi apoi te conduc în biroul meu.

Îi ţinu uşa şi Julia intră graţios, simţindu-se ca o prinţesă. Paul avea maniere impecabile şi nu le folosea ca pe o armă. Julia se gândi cum unii oameni, al căror nume nu trebuia

rostit, îşi foloseau manierele pentru a-şi intimida şi manipula semenii, în timp ce alții, cum era Paul, le foloseau ca un omagiu, pentru a-i face pe ceilalți să se simtă speciali. Ba chiar foarte speciali.

— Ai biroul tău? îl întrebă, în timp ce-i arătau paznicului de lângă lift legitimațiile lor de studenți.

— Oarecum.

Îi ținu uşa de la lift.

— Locul meu de studiu e lângă sectorul dedicat lui Dante.

— Pot să fac cerere pentru un loc de studiu individual?

Paul se strâmbă.

— Sunt la mare preț. E aproape imposibil să obții unul, mai ales dacă eşti masterand.

Citi întrebarea nerostită din ochii ei şi se grăbi să adauge:

— Eu consider că masteranzii sunt la fel de importanți ca doctoranzii. Dar nu sunt destule locuri de studiu individuale pentru toată lumea. Cel pe care-l folosesc eu nu-i de fapt al meu – e al lui Emerson.

Dacă Paul ar fi întins mâna să apese butonul de la lift în locul Juliei, ar fi văzut-o înverzindu-se un pic şi ar fi simțit cum i se taie răsuflarea. Dar o lăsă pe ea să apese.

Odată ajunşi la etajul nouă, o călăuzi răbdător prin colecția Dante, arătându-i deopotrivă izvoarele primare şi pe cele secundare. Şi o privi cu încântare cum mângâia cotoarele cărților, afectuos, ca şi cum saluta nişte prieteni vechi.

— Julia, pot să-ți pun o întrebare personală?

Ea rămase nemişcată, ținând în mână un volum *incvarto* cu o copertă de piele tocită. Inspiră adânc mirosul pe care-l răspândea cartea ca să se linişteascăşi încuviință.

— Emerson m-a rugat să-ți iau dosarul de la doamna Jenkins şi…

Ea îşi întoarse privirea spre el, cu ochii mari, fără să clipească. „Oh, nu”, îşi zise.

Paul ridică mâna, pentru a o linişti.

— Nu l-am citit. Nu-ți face griji, spuse, râzând înfundat. Oricum nu e nimic prea personal în dosarele alea. Se pare că

voia să scoată o hârtie pe care-o pusese acolo. Dar m-a surprins ce a făcut apoi.

Julia îl privi cu sprâncenele ridicate, aşteptând să spună odată ce-avea de zis.

— L-a sunat pe Greg Matthews, şeful Catedrei de Romanistică de la Harvard.

Clipi de câteva ori, reflectând la spusele lui.

— De unde ştii?

— Tocmai îi lăsam nişte copii şi l-am auzit vorbind la telefon. Îl întreba pe Matthews de tine.

— De ce-ar face una ca asta?

— Asta voiam să te-ntreb şi eu. A întrebat de ce n-aveau burse suficient de generoase pentru masteranzi. E absolvent al acelei secții, ştii. Matthews era şeful de catedră când şi-a terminat el doctoratul.

„La naiba. Mă verifica? Evident. Nu i-a venit să creadă că eu chiar am intrat la Harvard, ca şi el". Julia închise ochii, agățându-se de raftul bibliotecii.

— N-am auzit tot ce spunea Matthews. Dar l-am auzit pe Emerson.

Rămase cu ochii închişi, aşteptând lovitura de grație. Spera doar că Paul o s-o comită cât mai repede şi într-un mod cât mai puțin dureros.

— Nu ştiam c-ai intrat la Harvard, Julia. Este extraordinar. Emerson a întrebat dacă ai fost într-adevăr acceptată acolo şi pe ce loc te-ai clasat în rândul celor care-au aplicat.

— Evident, murmură ea. Sunt dintr-un orăşel de provincie din Pennsylvania. Am absolvit la o universitate înființată de iezuiți, cu doar vreo şapte mii de studenți. Cum aş fi putut eu să intru la Harvard?

Paul se încruntă. „Bietul Iepuraş. Ticălosul ăla bolnav i-a făcut o figură mârşavă. Chiar ar merita să-i tăbăcesc fundul. Şi apoi ar merita să-i iau la tăbăcit şi alte părți...

— Care-i problema cu şcolile catolice? Eu am făcut facultatea la St. Mike s în Vermont şi am făcut şcoală serioasă. La Catedra de engleză aveau un profesor specializat

în Dante, iar la Catedra de Istorie aveau un specialist în istoria Florenței.

Iulia încuviință, ca şi cum l-ar fi ascultat, deşi nu auzise nimic.

— Ascultă, încă n-am terminat povestea. Faza e că Matthews a încercat să-l convingă să te trimită înapoi să faci doctoratul acolo. A zis c-ai obținut un punctaj foarte bun. Asta e mare lucru, având în vedere sursa. Am aplicat şi eu la departamentul ăla şi m-au respins din start.

Zâmbi mânzeşte, neştiind cum avea să reacționeze ea la acea informație.

— Aşa că, dacă nu e o întrebare prea indiscretă, de ce nu te-ai dus la Harvard?

— N-am vrut să vin aici, şopti ea, cu o voce vinovată. Ştiam că el predă aici. Dar n-am avut de ales. Încă mai am datorii de ordinul miilor la St. Joseph s... Pur şi simplu nu mi-am permis să merg la Harvard. Speram să-mi termin masteratul repede şi să merg anul viitor la Harvard. Dacă obțin o bursă mai mare, nu va trebui să fac un împrumut pentru doctorat.

Paul încuviință, cu o expresie încurajatoare, şi, în timp ce Julia se întoarse să studieze mai atent cărțile, rămase uitându-se la ea. Julia nu părea să realizeze detaliul important pe care i-l dezvăluise involuntar. Detaliul care îi spusese mult mai mult decât motivul pentru care nu se dusese la Harvard.

În timp ce-o privea răsfoind tomurile prăfuite, cu ochii mari şi cu o umbră de zâmbet pe buzele ei îmbietoare, realiză că porecla de „Iepuraş” i se potrivea şi mai bine decât crezuse inițial. Pentru că da, aducea tare mult cu un iepuraş pe care-l zăreşti pe imaş sau ceva de genul. Dar semăna, de asemenea, de minune cu „Iepuraşul de catifea”[5].

Paul n-ar fi spus niciodată aşa ceva cu voce tare şi, dacă l-ai fi întrebat dacă auzise de cartea cu pricina, ar fi mințit fără să clipească. Dar lui Allison îi plăcuse la nebunie cartea şi, la începutul relației lor, îl somase s-o citească pentru a putea s-

o înțeleagă pe deplin pe ea. Iar Paul, ditamai vlăjganul, ca orice băietan crescut la o fermă din Vermont, citise drăcovenia aia de poveste pe furiş pentru c-o iubea.

Deşi n-ar fi recunoscut-o în veci, îi plăcuse la nebunie povestea.

Uitându-se la Iepuraş, avea senzația că ea aştepta cu jind să devină o făptură în carne şi oase. Mai mult, că aştepta pe cineva care s-o iubească. Iar aşteptarea lăsase urme asupra ei. Nu asupra chipului şi trupului ei, care erau foarte atrăgătoare (deşi Paul ar fi zis că era, fără doar şi poate, prea slabă şi prea palidă, neajunsuri care se puteau remedia cu o dietă bogată în lapte şi produse lactate, specifice Vermontului). Nu asupra fizicului, ci asupra sufletului ei, care, după aprecierea lui, era la fel de frumos, dar trist.

Paul nici măcar nu era sigur dacă să creadă sau nu în existența sufletului până s-o cunoască pe Iepuraş. Acum că o cunoscuse, nu putea decât să creadă. Spera în sinea lui că într-o bună zi ea va deveni ceea ce-şi dorea să fie; că va găsi pe cineva care s-o iubească şi se va transforma din iepuraş sperios în altceva. Într-o făptură mai curajoasă. Şi fericită.

Nedorind să-şi lase prea mult imaginația să zburde pe coclauri, Paul decise că trebuia să-i ia gândul Iepuraşului de la ceea ce-o necăjea, aşa că-i zâmbi din nou. Apoi o conduse spre o uşă cu o plăcuță din aramă pe care era scris, foarte frumos, de mână: *Profesor Gabriel O. Emerson, Catedra de Italienistică.*

Julia observă cu interes că pe niciuna din celelalte uşi nu era vreo plăcuță cu nume. Observă, de asemenea, că Paul lipise, sub plăcuță, o fişă pe care îşi scrisese numele. Şi-l imaginã pe domnul profesor Emerson venind şi rupând cartonaşul de ciudă. Apoi observă numele complet al lui Paul: Paul V. Norris, Masterand.

— De la ce vine „V”-ul? îl întrebă, arătând spre plăcuța improvizată cu numele.

Paul păru stânjenit.

— Nu-mi place să-mi folosesc al doilea prenume.

— Nici eu nu-l folosesc pe-al meu. Şi te înțeleg dacă nu vrei să-mi spui, zise zâmbind şi întorcându-şi curioasă privirea spre uşa încuiată.

— O să râzi.

— Mă îndoiesc. Numele meu de familie e Mitchell. Nu e un nume cu care să te mândreşti.

— Mie mi se pare drăguț.

Julia se îmbujora un picuț.

Paul oftă, cedând.

— Îmi promiți că nu mai spui nimănui?

— Sigur. Şi îți spun şi eu celălalt nume al meu: Helen.

— Şi ăsta e frumos.

Inspiră adânc şi închise ochii. Apoi aşteptă. Când nu-şi mai putea ține răsuflarea şi plămânii săi păreau gata să plesnească, expiră.

— Virgil.

Ea-l privi neîncrezătoare.

— Virgil?

— Da.

Deschise ochii şi o studie o clipă, temându-se c-o să râdă de el.

— Te pregăteşti să te specializezi în opera lui Dante şi al doilea prenume al tău e Virgil? Glumeşti?

— E un nume cu tradiție în familie. Aşa-l chema pe străbunicul meu... El nu l-a citit în viața lui pe Dante, crede-mă pe cuvânt. Era un fermier din Essex, Vermont, care creştea vaci de lapte.

Julia zâmbi admirativ.

— Mie mi se pare un nume frumos. Şi e o mare onoare să porți numele unui poet.

— La fel de mare ca aceea de a purta numele Elenei din Troia, Julia Helen. Un nume care ți se potriveşte, de altfel.

Ochii lui se îmblânziseră şi-o privea cu admirație. Julia îşi întoarse privirea, stânjenită.

Paul îşi drese glasul, încercând să risipească tensiunea creată.

— Emerson nu foloseşte niciodată birouaşul ăsta – doar pentru a lăsa diverse chestii pentru mine. Dar e al lui şi el plăteşte abonamentul.

— Nu sunt gratuite?

Paul clătină din cap, descuind uşa.

— Nu. Dar merită, pentru că au încălzire şi aer condiționat, acces la internet wireless şi poți să laşi cărți aici fără să trebuiască să le împrumuți la ghişeu. Aşadar, dacă e vreo carte de care ai nevoie – chiar şi dicționare şi enciclopedii care nu se pot împrumuta acasă – poți s-o laşi aici.

Julia se uită la încăperea micuță, dar comodă, ca şi cum ar fi fost Pământul Făgăduinței, privind cu ochii mari biroul solid, fixat în perete, fotoliile comode şi rafturile de cărți cât peretele. Printr-o fereastră micuță se vedea o panoramă cu siluetele clădirilor din centru şi turnul Televiziunii Canadiene. Se întrebă cât ar costa-o, oare, să se mute într-un birouaş de studiu în locul văgăunii ei de hobbit, care nu era bună nici de cuşcă de câine.

— De fapt, zise Paul, strângând nişte hârtii de pe unul din rafturi, o să-ți las ție raftul ăsta. Şi pot să-ți dau cheia mea de rezervă.

Scotoci prin birou şi pescui o cheie de rezervă, scriind un număr pe o hârtie.

— Ăsta e numărul de pe uşă, în caz că ai iar probleme şi nu mai dai de el, iar asta e cheia.

Julia rămase încremenită, cu gura căscată.

— Nu pot să accept. Mă urăşte, n-o să-i placă chestia asta.

— Dă-l naibii.

Îl privi surprinsă, cu ochii cât cepele.

— Iartă-mă. Nu înjur de obicei – nu prea mult. Cel puțin nu când sunt fete de față. *Femei,* vreau să zic.

Ea încuviință, dar nu de-asta era surprinsă, de fapt.

— Emerson nu stă niciodată pe-aici. Poți să-ți laşi cărțile şi-o să creadă că-s ale mele. Dacă nu vrei să te prindă, nu e nevoie să studiezi aici. Vino când sunt eu aici – şi sunt destul

de des. Aşa, dacă te vede, o să creadă că studiem împreună. Sau ceva de genul ăsta.

Zâmbi spăşit. Îşi dorea tare mult să-i dea *cheia ei* – ca ea să ştie că poate veni oricând. Să poată vedea lucrurile ei pe rafturi... să poată studia şi lucra alături de ea.

Dar Julia nu dorea să i se înmâneze *cheia ei.*

— Te rog.

Îi luă mâna palidă în a lui şi-i desfăcu blând degetele. O simți şovăind, aşa că-i mângâie dosul palmei cu degetul mare, doar ca s-o liniştească. Îi puse cheia şi hârtia în palmă şi-i închise pumnul, având grijă să nu apese prea tare ca nu cumva să-i lase o vânătaie. Ştia că Emerson o rănise îndeajuns.

— Real nu e ceea ce eşti, ci ceea ce ți se întâmplă; e ceva care ți se întâmplă. Şi în momentul de față, ai nevoie să ți se întâmple ceva bun.

Julia tresări la auzul spuselor lui, pentru că el nici nu bănuia cât de bine i se potriveau.

„Oare parafrazează din...? Imposibil".

Se uită în ochii lui, care o priveau cald şi prietenos. Nu văzu nicio urmă de meschinărie sau cruzime în ochii lui, nimic care să sugereze viclenie sau brutalitate. Poate o plăcea sincer. Sau poate îi era doar milă de ea. Oricare ar fi fost motivația lui misterioasă, în clipa aceea Julia alese să creadă că Universul nu era cu desăvârşire sumbru şi dezolant, că mai existau vestigii de bunătate şi virtute, astfel că acceptă cheia, cu capul în pământ.

— Nu plânge, Iepuraşule!

Paul întinse mâna să-i şteargă o lacrimă abia apărută, dar se răzgândi şi-şi retrase mâna.

Julia se întoarse, stânjenită de valul de emoții intense care-o năpădise subit, şi, culmea, pentru că îi dăduse *propria lui cheie* şi pentru că îi citase un fragment dintr-o carte îndrăgită pentru copii, în timp ce se uita cu disperare după ceva, orice, care să-i distragă atenția, dădu cu ochii de un CD care stătea stingher pe unul din rafturi. Îl luă. *Recviemul* lui Mozart.

— Îți place Mozart? îl întrebă studiind carcasa.

Paul îşi întoarse privirea incomodat.

Gestul o surprinse. Vru să pună CD-ul la loc pe raft, temându-se că-l stânjenise umblând prin lucrurile lui, dar el o opri.

— Stai calmă, poți să te uiți la el. Dar nu-i al meu. E al lui Emerson.

Din nou, Julia simți c-o ia cu frig şi avu o senzație de greață. De data asta, Paul îi observă reacția şi se grăbi să adauge:

— Să nu mă dai de gol, dar i l-am furat.

Julia făcu ochii mari.

— Ştiu – e oribil din partea mea. Dar asculta *aceeaşi bucată* de pe drăcia aia de disc *la infinit* în biroul lui, în timp ce înregistram o parte din cărțile din biblioteca lui personală. *Lacrimosa, lacrimosa* şi iar *lacrimosa,* în puii mei. N-am mai rezistat! E atât de deprimantă. Aşa că i l-am şterpelit din birou şi i l-am ascuns aici. Am rezolvat problema.

Julia izbucni în râs. Închise ochii şi râse.

Zâmbi uşurat văzându-i reacția.

— Nu l-ai ascuns prea bine. Mie mi-a luat – cât? – vreo treizeci de secunde să-l găsesc, spuse Julia, chicotind, şi vru să-i întindă CD-ul.

El îi dădu precaut părul peste umăr, ca să-i poată vedea fața.

— Ce-ar fi să-l ascunzi la tine?

Ea se încordă involuntar şi făcu un pas înapoi.

Paul văzu că-şi lasă din nou capul în pământ, muşcându-şi buza. Se întrebă ce gafă făcuse... poate n-ar fi trebuit s-o atingă? Oare Julia se temea ca Emerson să nu descopere la cine e CD-ul?

— Julia? o întrebă încetişor, fără a mai încerca s-o atingă. Îmi pare rău. Te-am supărat cu ceva?

— Nu, nu-i nimic.

Se uită fâstâcită la el, punând CD-ul la loc.

— Îmi place foarte mult *Recviemul* lui Mozart şi *Lacrimosa* e bucata mea preferată. Nu ştiam că-i place şi lui. Sunt doar... hm... surprinsă.

— Ia-l cu împrumut.

Îi puse discul în mână.

— Dacă întreabă Emerson, o să-i spun că e la mine. Dar măcar aşa poți să-l copiezi pe ipod-ul tău şi să mi-l dai înapoi luni.

Julia se uită la CD.

— Nu ştiu...

— L-am ținut toată săptămâna şi n-a întrebat de el. Poate i s-a schimbat starea de spirit. A început să-l asculte după ce s-a întors de la Philadelphia. Nu ştiu sigur de ce...

Cedând unui impuls, Julia strecură CD-ul în rucsacul ei tocit.

— Mulțumesc.

— Orice pentru tine, Julia, zise Paul zâmbind.

Îşi dorea s-o ia de mână. Sau măcar să i-o strângă o clipă. Dar era evident, se fâstâcea uşor, aşa că încercă să nu se apropie prea mult de ea în timp ce-o conducea în hol, pentru a continua turul bibliotecii.

— Ăă, weekendul ăsta e Festivalul de Film de la Toronto. Am bilete la câteva din filmele de sâmbătă. Ai chef să vii cu mine? o întrebă, conducând-o spre lift şi încercând să pară degajat.

— Ce filme?

— Unul franțuzesc şi unul nemțesc. Eu prefer filmele europene.

Îi zâmbi sfios.

— Aş putea să le schimb cu bilete la filme mai autohtone...

Julia clătină din cap.

— Şi mie-mi plac filmele europene. Cu condiția să fie subtitrate. Nu ştiu boabă de franceză, iar în germană ştiu doar înjurături.

Paul chemă liftul şi se întoarse, privind-o îndelung, cu atenție. Apoi zâmbi răutăcios.

— Ştii înjurături în germană? Cum aşa?

— Am stat la căminul pentru studenți străini de la St. Joseph. Una din studentele venite cu bursă era din Frankfurt şi înjura ca un birjar. La sfârşitul semestrului, învățasem cu toții să înjurăm în nemțeşte. Ştii tu, ca-n cămin.

Se îmbujoră un pic şi îşi foi picioarele.

Julia ştia că Paul era la doctorat, ceea ce însemna că, probabil, deja făcuse cursuri de franceză şi germană. Fără îndoială, ar fi râs de cunoştințele ei superficiale de limbi străine, aşa cum făcuse Christa după un seminar. Se aşteptă la o replică sarcastică sau un gest uşor superior.

Dar Paul îi zâmbi, în timp ce-i ținea uşa de la lift.

— Eu sunt dezastru la germană. Poate mă înveți câteva înjurături – ar fi o schimbare în bine.

Julia se întoarse spre el, zâmbindu-i la rândul ei. Un zâmbet larg, de data asta.

— Poate. Şi mi-ar plăcea să merg cu tine la film sâmbătă. Mulțumesc pentru invitație.

— Cu plăcere.

Era mulțumit de el. Frumoasa Julia o să-l însoțească la Festivalul de Film şi, apoi, vor lua cina împreună. Încă nu-i prezentase restaurantul indian unde-i plăcea cel mai mult să meargă. Sau poate-ar trebui s-o ducă acolo în seara asta şi s-o invite undeva în Chinatown după film. Apoi o s-o ducă la Greg s să mănânce înghețată de casă... iar weekendul viitor o s-o invite să viziteze împreună noua clădire a Galeriei de Artă din Ontario, recent renovată de Frank Gehry.

În timp ce-şi continuau turul, Paul îşi spuse în sinea lui c-avea să fie răbdător. Foarte răbdător. Şi precaut, de fiecare dată întindea timid mâna să-i întindă un morcov sau s-o mângâie blând pe blăniță. Altfel, avea s-o sperie pe Iepuraş şi nu va putea s-o ajute să devină o făptură în carne şi oase.

* * *

În dimineața următoare, Julia stătea în pătucul ei îngust cu laptopul ei vechi, lucrând la teză şi ascultând Mozart. Gusturile muzicale ale domnului profesor Emerson o

surprindeau. Cum putea să treacă de la Nine Inch Nails la *aşa ceva?* Oare îl asculta doar din cauza lui Grace? Sau exista vreun alt motiv pentru care se tortura ascultând neîntrerupt aceeaşi bucată de tăiat venele?

Julia închise ochii şi se concentră pe versurile de la *Lacrimosa,* cântate răsunător şi sfâşietor, în latineşte, de corul pe mai multe voci…

Zi a Plângerii, în care cel păcătos se va ridica din cenuşă, spre a fi adus la judecată.

Miluieşte-l, Doamne, pe omul acesta.

Doamne Iisuse, odihneşte-i, în mare mila ta.

Amin!

„Oare de ce ascultă Gabriel întruna chestia asta? Şi ce spune despre mine faptul că mă simt, fără să vreau, mai aproape de el când o ascult? N-am făcut altceva decât să-i înlocuiesc fotografia cu CD-ul lui – atâta doar că nu dorm cu el sub pernă. Sunt jalnică, sunt ca un cățeluş amorezat”. Julia scutură din cap şi încercă să se concentreze pe propunerea de disertație, gândindu-se la Paul şi la ce făcuseră în ajun pentru a-şi lua gândul de la muzica tânguitoare.

Îi fusese de mare ajutor. Pe lângă faptul că-i dăduse propria ei cheie la birouaşul de studiu al domnului profesor, îi dăduse sfaturi legate de cum să-şi structureze cât mai bine propunerea de disertație şi o făcuse să râdă de mai multe ori – cu siguranță de mai multe ori decât râsese în ultimul timp. Era manierat; îi ținea uşa şi îi ducearucsacul greu şi hidos. Era un adevărat cavaler şi Juliei îi plăcea de el. Era plăcut să fii în compania unui bărbat care era deopotrivă chipeş şi amabil – o combinație adesea disprețuită şi relativ rară. Îi era recunoscătoare şi pentru că-i fusese ghid. Pentru că, într-adevăr, cine altcineva decât Virgil, călăuza lui Dante prin Infern, ar fi putut s-o călăuzească mai bine prin hățişurile propunerii de disertație?

Îşi dorea ca propunerea ei să-l impresioneze pe domnul profesor Emerson, să-l convingă că era o studentă bună şi

destul de inteligentă. Chiar dacă ştia că el, probabil, ar fi contrazis-o în ambele privințe, orice i-ar fi zis domnul profesor Greg Matthews de la Harvard despre ea. Şi ar fi mințit dacă spunea că nu încerca, cumva, să-l împungă subtil să-şi amintească de ea.

Se întrebă ce era mai rău – că Gabriel o uitase? Sau că Gabriel se transformase în domnul profesor Emerson? Aproape că i se făcu greață cântărind a doua opțiune, aşa că refuză să zăbovească – prea mult – asupra ei. Cu siguranță prefera ca Gabriel s-o fi uitat, rămânând însă bărbatul tandru şi blând pe care-l sărutase în livada uscată, decât să se transforme în domnul profesor Emerson, cu toate viciile acestuia, fără a o fi uitat.

Ideea ei de teză era relativ simplă. Dorea să facă o comparație între iubirea curtenească, aşa cum era reflectată aceasta în relația castă dintre Dante şi Beatrice, şi pofta carnală desfrânată manifestată în relația adulteră dintre Paolo şi Francesca, perechea pe care Dante o plasase în cercul al doilea al Infernului, cercul păcătoşilor din dragoste. Julia dorea să analizeze virtuțile castității, o temă care-i trezea un interes profund, şi s-o compare cu erotismul sublimat al *Divinei Comedii.*

În timp ce lucra la prezentare, se trezi uitându-se când la pictura lui Holiday, atârnată deasupra patului ei, când la o vedere cu *Sărutul* lui Rodin. Rodin îi sculptase pe Paolo şi Francesca astfel încât buzele lor nu se atingeau; şi totuşi, sculptura era plină de erotism şi Julia nu cumpărase o reproducere când vizitase Muzeul Rodin în Paris pentru că i se păruse prea erotică. Şi sfâşietor de tristă.

Se mulțumise cu o vedere pe care o lipise pe perete.

Pe lângă franceza de *boulangerie şi fromagerie* pe care o vorbea, ştia îndeajuns de bine limba cât să-şi dea seama că titlul sculpturii lui Rodin, *Le Baiser* în franțuzeşte, contribuia la aspectul său subversiv. Pentru că, în franceză, *baiser* putea sugera fie inocența unui sărut, fie o partidă de sex animalic. Dacă spuneai *le baiser,* te refereai la un sărut, dar dacă

cineva spunea *Baise-moi,* te implora să i-o tragi. Înocența şi dorința imploratoare se contopeau în îmbrățişarea acestor îndrăgostiți ale căror buze nu se atingeau: încremeniți laolaltă, şi totuşi despărțiți pe veci. Julia îşi dorea să-i elibereze din această îmbrățişare împietrită şi spera, în taină, că teza ei îi va oferi o cale în acest sens.

Din când în când, de-a lungul anilor, Julia cedase tentației de a-şi aminti noaptea din livada în paragină din spatele casei familiei Clark, retrăind acel prim sărut cu Gabriel şi o parte din lucrurile care se întâmplaseră apoi, dar cel mai adesea revenea acolo în vis. Nu se gândea aproape niciodată la dimineața de după, la frământările şi lacrimile pe care le adusese. Era o amintire prea dureroasă. Era amintirea unei trădări pe care o retrăia doar în coşmaruri... şi, din nefericire pentru ea, asta se întâmpla mult prea des. Era motivul pentru care nu-l căutase niciodată.

Chiar atunci, îi sună telefonul, întrerupându-i studiul.

— Hei, Julia, ai planuri diseară?

Era Rachel. Julia îl auzea pe Gabriel în fundal bombănind ceva.

Imediat închise sonorul laptopului, ca nu cumva Gabriel să audă muzica prin telefon. Aşteptă cu răsuflarea tăiată să vadă dacă auzise ceva...

— Julia? Mai eşti?

— Da, sunt.

Julia nu-şi dădea seama din mormăielile lui Gabriel dacă e furios sau pur şi simplu se plânge de ceva. Nu c-ar fi surprins-o vreuna din variante.

— Ce s-a întâmplat? Eşti OK?

— Da, n-am nimic. Hm, nu, n-am planuri. N-am planuri diseară.

Julia îşi muşcă buza, simțind un val de uşurare. Nu auzise CD-ul. Sau cel puțin, nu părea să-l fi auzit.

— Bun. Vreau să ieşim în club.

— Oh, pe bune acum. Ştii că nu-mi plac astfel de locuri. Nu ştiu să dansez şi muzica e întotdeauna prea tare.

Rachel începu să râdă cu poftă.

— Ce coincidență! Gabriel mi-a zis cam acelaşi lucru. Mai puțin partea cu dansatul. El îşi *închipuie* că ştie să danseze – numai că refuză s-o facă.

Julia se ridică în capul oaselor.

— O să vină şi Gabriel?

— Mai sunt doar două zile şi plec. Mă scoate într-un loc drăguț să luăm cina, apoi vreau să mergem într-un club. Nu e prea încântat de asta, dar n-a refuzat. M-am gândit c-ar fi fain dacă vii şi tu cu noi după cină. Ce zici?

Julia închise ochii.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Rachel. Dar n-am cu ce să mă îmbrac. Îmi pare rău.

Rachel chicoti.

— Îmbracă-te într-o rochiță neagră. Ceva simplu. Sunt sigură că ai ceva care să meargă.

În clipa aceea sună cineva la uşă, întrerupându-le conversația.

— Stai un pic, Rachel, sună cineva la uşă.

Julia ieşi în hol, observând un individ de la o firmă de curierat în fața uşii principale. Îi deschise.

— Da?

— Am o livrare pentru Julia Mitchell. Dumneavoastră sunteți?

Încuviință şi semnă pentru ceea ce se dovedi afiun pachet foarte mare, dreptunghiular.

— Mulțumesc, mormăi, luând pachetul sub braț şi ducând telefonul mobil la ureche.

— Rachel, mai eşti?

Rachel părea amuzată de ceva.

— Da. Cine era?

— Nu ştiu ce livrare. Pentru mine.

— Ei bine, ce e?

— Nu ştiu. E o cutie mare.

— Deschide-o!

Julia încuie uşa de la apartament şi puse cutia pe pat. Ținea telefonul cu umărul, ca să poată vorbi în timp ce desfăcea pachetul.

— E o etichetă pe cutie – Hoit Renfrew. Nu ştiu de ce mi-ar trimite cineva un cadou... Rachel, nu se poate!

Julia auzi un râs cristalin la celălalt capăt al firului.

Deschise cutia şi văzu o rochie superbă de ocazie, violet, cu un umăr dezgolit. Julia nu recunoscu numele de pe etichetă, Badgley Mischka, dar era probabil una dintre cele mai feminine rochii pe care le văzuse vreodată.

Într-o cutie aşezată lângă rochie descoperi o pereche de pantofi de lac Christian Loboutin. Se uită uluită la talpa roşie şi la tocul foarte înalt. Pantofii aveau câte o fundiță drăgălaşă de catifea roşie în dreptul fiecărui deget şi Julia ştia că făcuseră probabil cât chiria ei pe-o lună. În colțul cutiei era cuibărită, ca şi cum cineva îşi amintise brusc să bifeze şi asta, o poşetuță cu mărgele.

Pentru o clipă, Julia se simți precum Cenuşăreasa.

— Îți place tot ansamblul? Le-au ales cei de la magazin, eu am cerut doar să-mi arate rochii violet.

Julia simți o undă de şovăială în glasul lui Rachel.

— Sunt superbe, Rachel. Tot ansamblul. Stai aşa, de unde mi-ai ştiut măsura?

— N-am ştiut-o. Pari să-ți fi păstrat conformația din vremea facultății, dar am luat-o pe ghicite. Aşa că va trebui să probezi rochia şi să vezi dacă-ți vine.

— Dar e prea mult. Numai pantofii... Pur şi simplu nu pot să...

— Julia, te rog. Mă bucur aşa mult că ne-am regăsit. Faptul că ne-am reîntâlnit întâmplător şi că am ocazia de a mă apropia dinnou de Gabriel sunt singurele lucruri bune care mi s-au întâmplat de când s-a îmbolnăvit mama. Te rog, nu-mi răpi plăcerea asta.

„Rachel se pricepe de minune să te facă să te simți vinovat”.

Julia trase încet aer în piept.

— Nu ştiu ce să zic...

— Nu le-am luat din banii mei. Sunt o moştenire de familie. De când a murit mama…

Rachel nu termină propoziția, sperând că prietena ei va trage singură concluziile (greşite).

Şi Julia exact asta făcu.

— Mama ta ar fi vrut să-ți iei ceva pentru tine din banii ăştia.

— Ea-şi dorea să-i facă fericiți pe toți cei dragi ei, inclusiv pe tine. Şi nu prea a mai apucat să te răsfețe după… după ce s-a întâmplat. Sunt sigură că ştie c-am reluat legătura şi se bucură pentru noi. Fă-o fericită de dragul meu, Julia.

Acum simți că-i dădeau lacrimile. Şi Rachel se simți vinovată pentru c-o manipula. Gabriel nici nu se simți vinovat, nici nu-i dădură lacrimile, şi-şi dori ca fetele să ajungă odată la un consens, ca să poată naibii să dea şi el un telefon.

— Pot măcar să-ți dau o parte din bani înapoi? Aş putea să-ți dau banii pentru pantofi… în rate?

Gabriel probabil c-o auzise, pentru că în fundal distinse nişte înjurături şi nişte vociferări. Mormăia ceva de genul „luciu” sau „lucie”. Ce-o mai fi însemnat şi asta?

— Gabriel! Lasă-mă pe mine să rezolv problema, zise Rachel.

Julia auzea frânturi ale unei discuții în contradictoriu între frate şi soră.

— Dacă aşa vrei, fie. (*Gabriel, încetează!)* Dar e ultima seară în care ieşim împreună şi vreau să vii şi tu cu noi. Aşa că îmbracă-te cu rochia, vino şi vedem noi mai încolo cum facem cu banii. Mult mai încolo. De exemplu, când o să mă întorc în Philadelphia. Şi o să trăiesc din ajutor social.

Julia oftă din rărunchi şi îi mulțumi în sinea ei lui Grace, care fusese întotdeauna atât de bună cu ea.

— Mulțumesc, Rachel. Îți rămân datoare. Din nou.

Rachel chiui de încântare.

— Gabriel, vine şi Julia cu noi!

Julia depărtă telefonul de ureche ca să nu mai audă zbieretele prietenei sale.

— Să fii gata în jur de nouă... trecem să te luăm de-acasă. Gabriel zice că ştie să ajungă.

— E o oră cam târzie... eşti sigură?

— Te rog! Gabriel a ales clubul şi spune că nici măcar nu deschid înainte de nouă. Chiar şi-aşa o să ajungem cam devreme. Pregăteşte-te pe îndelete şi ne vedem diseară. O să arăți mortal!

Şi astfel încheiară convorbirea şi Julia începu să-şi admire rochia nouă. Rachel moştenise firea generoasă şi plină de compasiune a mamei sale. Păcat că aceste calități nu se lipiseră şi de Gabriel...

Se întrebă cum va putea să danseze încălțată cu pantofii aceia sexy şi periculoşi. Reflectă asupra posibilității incitante şi uşor înspăimântătoare de a ajunge să danseze cu un anume domn profesor...

„Dar Rachel a zis că el nu dansează. Normal".

Mânată de un impuls, Julia se îndreptă spre comodă şi deschise precaută sertarul pentru lenjerie. Fără să se uite la fotografia ascunsă în fundul sertarului, trase repede un fel de şnur minuscul şi sexy care, cu multă generozitate, s-ar fi putut numi *lenjerie* dacă şi numai dacă erai de părere că orice chestie purtată pe sub haine se putea numi lenjerie.

Julia ținu şnurul în palmă (atât de minuscul era) şi meditä cu privirea ațintită asupra lui ca şi cum ar fi fost o statuetă a lui Buddha. Şi, dintr-un impuls de moment, decise c-avea să-l poarte, sperând că, asemenea unui talisman, avea să-i dea curajul şi încrederea necesare pentru a face ceea ce avea de făcut. Ce-şi dorea să facă. Anume, să-i amintească lui Dante ce pierduse când o părăsise.

Beatrice avea să termine cu *lacrimosa.*

Capitolul 9

Lobby era un bar select aflat pe Bloor Street. În cea mai pură tradiție dantescă, Gabriel îl numea *Vestibulul,* pentru că se amăgea cu gândul că obişnuiții barului semănau cu păgânii fără de păcat care-şi petreceau viața veşnică în Limbul imaginat de Dante[6]. În realitate însă, Lobby şi genul de oameni care-l frecventau aveau mult mai multe în comun cu diversele cercuri ale Infernului.

Gabriel nu voia s-o ducă pe Julianne acolo, cu atât mai puțin pe Rachel, pentru că Lobby era terenul lui de vânătoare, locul unde venea să-şi satisfacă poftele. Prea mulți oameni îl ştiau acolo, sau îi ştiau reputația, şi se temea de ce-ar fi putut spune – de ce secrete ar fi putut fi date în vileag de buze roşii ca sângele.

Dar se simțea în largul lui la Lobby, era un mediu pe care-l putea controla. Sub nicio formă n-avea de gând să le ducă pe Rachel şi pe Julianne într-un mediu pe care nu-l putea controla. Pentru o noapte, avea să fie Beowulf în loc de Dante, războinic mai curând decât poet.

Va păşi cu sabia scoasă din teacă şi-i va ucide pe Grendel şi toți ai lui dacă îndrăzneau fie şi să se *uite* la domnițele aflate în grija lui. Chiar dacă era perfect conştient de cât de ipocrită era toată treaba, îmbrățişă imaginea ca să-i facă pe plac lui Rachel.

Când Rachel şi Julia coborâră ascultătoare din taxi după el, îndreptându-se spre uşa barului, au fost întâmpinate de mulțimea de oameni care stăteau la coadă să intre în club. Gabriel ignoră coada şi se îndreptă spre agentul de securitate, un tip solid şi chelios, de origine africană, care purta diamante la urechi. Acesta dădu mâna cu Gabriel şi-l salută ceremonios.

— Domnule Emerson.

— Ethan, ți-o prezint pe sora mea, Rachel, iar aceasta e prietena ei, Julianne, spuse Gabriel, arătând spre cele două

tinere, iar Ethan le salută zâmbitor, cu un gest din cap, şi se dădu la o parte ca să le lase să intre.

— Ce-a fost cu faza asta? o întrebă Julia în şoaptă pe Rachel în timp ce intrau într-o încăpere modernă, decorată cu gust, în alb şi negru.

— Se pare că Gabriel e pe lista invitaților de onoare. Nu mă întreba, spuse Rachel, strâmbând din nas.

Gabriel le conduse spre o încăpere aflată mai în spate, separeul pe care îl rezervase, cunoscut sub numele de Salonul Alb, o denumire inspirată având în vedere decorul monocrom. Cele două prietene se aşezară pe un colțar alb, jos, instalându-se comod pe pernele acoperite cu blană de hermină. De unde stăteau cocoțate, vedeau ringul de dans care era plasat în centru, înconjurat de intrările în separeuri. În momentul de față era gol.

Rachel îi aruncă o privire admirativă protejatei ei.

— Julia arată minunat, nu-i aşa, Gabriel? Superb.

Julia se înroşi ca racul şi începu să se joace cu tivul rochiei.

— Rachel, te rog, şopti.

— Ce e? Nu e superbă? întrebă Rachel, uitându-se încruntată la fratele ei, care-i aruncă o privire de avertizare.

— Amândouă arătați bine, zise, fără a recunoaşte nimic, foindu-se de parcă l-ar fi durut ceva.

Julia clătină din cap şi se ocărî înfundat, întrebându-se de ce-i păsa aşa de tare de părerea lui şi de ce lui Gabriel îi era atât de greu să se poarte frumos. Lângă ea, Rachel ridică din umeri. Erau banii lui Gabriel. Dacă el n-avea nicio problemă în a sparge aproape două mii de dolari ca s-o facă pe Julia să arate *bine,* ce treabă avea ea să comenteze? Atâta doar că lipsa lui vădită de entuziasm submina abilitatea ei de a obține o reacție din partea lui. Aşa că acceptă provocarea.

— Hei, Julia… cum a decurs întâlnirea cu Paul? începu, asigurându-se că Gabriel o aude şi privindu-l cu coada ochiului.

Obrajii Juliei rămaseră la fel de roşii.

— A fost foarte plăcut. E un adevărat gentleman. De modă veche.

Rezistă tentației de a se întoarce spre Gabriel ca să se asigure că ascultă. Nici n-ar fi trebuit să se obosească. Rachel îl studia cât pentru amândouă.

— Ai luat şi cina cu el?

— Da. Am fost la Nataraj, restaurantul indian preferat de el. Mâine mergem să vedem două filme la Festivalul de Film şi apoi în Chinatown.

— E drăguț?

Julia se foi stânjenită.

— Numai dacă un jucător de rugby poate fi numit „drăguț”. Dar arată bine şi e cumsecade. Mă tratează ca pe o prințesă.

— *Violator de îngeri.*

Rachel şi Julia se întoarseră spre Gabriel, nevenindu-le să creadă că auziseră ce li se păruse că auziseră. Julia ridică din sprânceană şi, încruntându-se, se uită în altă parte.

Mulțumită că obținuse o reacție de la fratele ei, pe măsura ultimei lui abateri, Rachel se întoarse pe canapea ca să-şi verifice machiajul în oglinda din spatele lor. Tocmai îşi reîmprospăta rujul trandafiriu Chanel, când se opri brusc uitându-se fix la o persoană care venea spre masa lor.

— Gabriel, femeia aia te dezbracă din priviri! Ce naiba!

Ca şi cum ar fi răspuns exclamației lui Rachel, o chelneriță vopsită blond se apropie imediat de masa lor.

— Domnule Emerson! Ce plăcere să vă revăd.

Chelnerița se aplecă, lăsând să se vadă un decolteu destul de generos, şi punându-i pe umăr o mână foarte îngrijită, cu unghii de culoarea coralului, care străluceau în lumina difuză.

Julia se încruntă involuntar şi se întrebă dacă femeia avea de gând să-şi folosească unghiile asupra lui Gabriel sau dacă le expunea doar ca să sperie alte femei.

Femeia le salută cu un gest din cap.

— Mă numesc Alicia şi vă voi servi în seara asta.

— Trece totul în contul meu, te rog. Asta include ce comandăm noi trei şi ceva de băut pentru tine şi Ethan, desigur.

Gabriel îi puse o bancnotă în palmă, desprinzându-i foarte eficient mâna de pe umărul lui.

Ea schiță un zâmbet slab şi puse banii bine.

— Doamnelor? întrebă, fără să-şi ia ochii de la Gabriel şi zâmbind provocator, lăsând să i se vadă vârful limbii printre buzele ca mărgeanul.

— Un Cosmo pentru mine, spuse Rachel.

Julia se blocă.

— Tu ce vrei? îi dădu un cot Rachel.

— Eu... nu ştiu, se bâlbâi Julia, întrebându-se ce-ar putea să comande ca să nu se facă de râs.

Într-un loc ca ăsta, nu prea putea să comande o bere sau shoturi de tequila, ce bea ea de obicei.

— Atunci două Cosmo-uri.

Rachel se întoarse spre prietena ei.

— O să-ți placă, sunt grozave.

— Un shot dublu de Laphroaig vechi de douăzeci şi cinci de ani, fără gheață, te rog. Şi roagă-l pe barman să-mi pună alături un păhărel de apă minerală, plată, spuse Gabriel, ocolind privirea chelneriței.

Fata plecă şi Rachel izbucni în râs.

— Dragul meu frate, doar tu poți să ai asemenea fițe când comanzi ceva de băut.

Julia chicoti, pentru că-i plăcea să-l vadă pe Gabriel iritat de felul cum îl caracterizase sora lui.

— Ce-i aia Laphroaig? întrebă.

— E o marcă de scotch single malt.

— Şi apa minerală?

— Un strop de apă îți deschide gustul. O să-ți dau să guşti când vine comanda, spuse Gabriel, schițând un zâmbet timid.

Julia îşi întoarse privirea, admirându-şi pantofii ei de vis.

El îi urmă privirea şi se trezi uitându-se fascinat la pantofii fini şi eleganți. Rachel nici nu bănuia ce achiziție inspirată

fuseseră. Să vadă picioarele superbe ale domnişoarei Mitchell, ce păreau şi mai lungi şi mai grațioase în acei pantofi minunați, făcea toți banii. Se foi stânjenit pe banchetă, sperând că mişcarea va atenua erecția lui din ce în ce mai greu de ignorat. Nu-i ieşi figura.

— Cred că poți să rămâi tu la masă să aştepți comanda, Gabriel. Eu şi Julia ne ducem să dansăm.

Până ca Julia să apuce să protesteze, Rachel o trăsese deja pe ringul de dans, îi făcuse semn DJ-ului să dea muzica mai tare şi începuse să danseze cu foc.

Julia, în schimb, nu se simțea în largul ei. Văzu că Gabriel se mutase ca să se poată holba la ea, sprijinindu-se comod de canapea şi privind-o țintă, fără să clipească, cu ochi scăpărători. Se întrebă dacă observase că ea nu purta chiloți.

„Oare e genul de chestie pe care bărbații o observă? Linia chilotului?"

Nu reuşea să-şi ia ochii de la Gabriel, care-o măsura agale, din cap până-n picioare, zăbovind mai mult decât ar fi fost nevoie asupra picioarelor ei dezgolite şi a pantofilor cu talpă roşie.

— Nu pot să dansez încălțată cu pantofii ăştia, se plânse Julia la ureche lui Rachel.

— Aiurea! Mişcă-ți corpul şi nu da prea mult din picioare! Şi, apropo, arăți minunat. Fratele meu e un imbecil.

Julia îi întoarse spatele profesorului şi începu să danseze, închizând ochii şi lăsându-se purtată de muzică. Era o senzație remarcabilă. De îndată ce uită de el şi de ochii lui albaştri şi pătrunzători, reuşi chiar să se simtă bine. Cât de cât.

„Mă întreb dacă îmi vede linia slipului prin materialul rochiei. Nu. Sper c-o vede. Sper că-l zgândăre. Admirați privelişte a, domnule profesor, pentru că doar de asta veți avea parte".

Când melodia se termină, Rachel se apropie de DJ zâmbitoare, întrebându-l ce plănuia să le pună în continuare. Indiferent ce i-o fi zis acesta, răspunsul trebuie s-o fi

mulțumit, pentru că trase un pumn în aer, un gest nu tocmai feminin, şi mai că nu scoase şi-un chiot.

— Super! strigă, traversând ringul înapoi spre Julia, apucând-o de mână şi învârtind-o pe loc.

Acum că Julia şi Rachel se puseseră pe dansat (şi în mod vădit se distrau), mai mulți indivizi din separeurile alăturate se hotărâră să li se alăture, între care şi un tip blond şi arătos.

— Bună, zise, apropiindu-se de Julia şi mişcându-se în ritmul muzicii.

— Bună, murmură ea, simțindu-se uşor stingherită.

Se gândi la vechea teorie conform căreia femeile asociază dansul cu sexul. Acest bărbat, oricine o fi fost el, ar fi fără îndoială foarte bun la a doua activitate, având în vedere că se descurca de minune – într-un mod foarte masculin, de altfel – la prima. Felul lui de a dansa îți tăia răsuflarea.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, spuse el zâmbind.

Julia îi observă dinții impecabil de albi şi ochii de un albastru strălucitor, ca albăstrelele. Pentru o clipă uită să-i răspundă, distrasă de culoarea tulburătoare a ochilor lui.

— Eu sunt Brad. Pe tine cum te cheamă?

Se aplecă spre ea, aproape lipindu-şi urechea de buzele ei pentru a-i auzi răspunsul peste muzica care făcea să vibreze încăperea.

Ea clipi, un pic şocată de apropiere.

— Julia.

— Încântat de cunoştință, Julia. Ce nume frumos!

Ea-i dădu de înțeles că-l auzise şi-i aruncă o privire disperată lui Rachel, sperând că-i va veni în ajutor. Dar Rachel dansa cu ochii închişi, cufundată în muzică, pentru că, se pare, îi plăcea la nebunie cântecul respectiv.

— Pot să-ți fac cinste cu un pahar? Eu şi prietenii mei avem o masă în față, spuse bărbatul, arătând într-o direcție imprecisă, dar Julia nu se uită într-acolo.

— Mulțumesc, dar sunt cu prietena mea.

El zâmbi, fără să se dea bătut, şi se trase şi mai aproape de ea.

— Ia-o şi pe prietena ta. Ai nişte ochi absolut minunați. Nu m-aş putea ierta dacă te-aş lăsa să-mi scapi fără să-ți cer numărul de telefon.

— Hm... nu ştiu...

— Dă-mi voie măcar să-ți dau numărul meu.

Julia se uită la Rachel, o idee proastă pentru că nu-l mai văzu pe Brad venind spre ea. Sfârşi prin a-l călca pe picior, astfel că el se îndoi de durere şi-o împinse involuntar.

O prinse chiar înainte să cadă şi o strânse la piept până ce ea-şi recăpătă echilibrul. Trebuia să recunoască, avea un piept foarte musculos. Şi brațe surprinzător de vânjoase pentru un tip îmbrăcat la costum.

— Ai grijă, frumoaso. Îmi pare rău că te-am împins aşa. Eşti OK?

O ținea în continuare de braț cu mâna stângă şi, cu dreapta, îi ridică părul de pe ochi. Se uită la ea şi-i zâmbi.

— Sunt bine. Mulțumesc că m-ai prins.

— Aş fi un nătâng să te scap din mâini, Julia.

Ea observă, în treacăt, că zâmbetul lui nu sugera nimic pervers. Ba chiar părea un tip drăguț. Era la costum pentru că venea probabil la club după o zi de muncă şi pentru că probabil lucra undeva încentru, la o companie importantă – un loc unde încă li se mai impunea angajaților să se îmbrace la costum, cu cravată. Şi să poarte pantofi negri foarte strălucitori.

Era încrezător, îşi zise ea, dar nu arogant. Şi vorbele lui, deşi alese cu grijă, nu păreau un text studiat. Era, poate, genul de bărbat cu care-şi imagina c-ar putea ieşi un scurt răstimp, dar se îndoia c-ar avea prea multe în comun. Cu siguranță, să danseze nu era o chestie pe care-şi propunea s-o mai facă prea curând. Deşi să danseze cu el...

Era mult prea timidă ca să ducă mai departe conversația. Deschise gura să-şi ceară scuze, dar chiar atunci cineva o apucă de braț şi efectiv se puse între ea şi Brad. Simți o undă

de şoc de-a lungul braţului şi realiză imediat ale cui erau degetele lungi şi reci care-i strângeau antebraţul.

— Te simţi bine? o întrebă Gabriel, adresându-i-se Juliei, fără să-şi ia ochii de la ea.

Tonul lui calm şi grijuliu era în contradicţie flagrantă cu furia inexplicabilă care i se citea în ochi. Năucită de furia lui, Julia nu-i răspunse. Părea uluită, lucru pe care Brad îl observă pe dată.

— Ticălosul ăsta ţi-a făcut ceva? întrebă el, îndreptându-şi umerii şi uitându-se încruntat la Gabriel.

Făcu un pas înainte, cu un aer oarecum ameninţător.

Julia clătină din cap, încă şi mai şocată.

— Am venit împreună, mârâi Gabriel, fără a se obosi să se uite la Brad.

Acesta se retrase un pic, intimidat de mârâitul fioros al lui Gabriel.

— Vino, o somă pe Julia, trăgând-o de pe ringul de dans, înapoi la masa lor.

Julia îi aruncă o privire stânjenită lui Brad peste umăr şi se conformă.

Gabriel îi întinse un pahar, încercând să se calmeze. Era surprins de propria sa reacţie şi de elanul cu care-i sărise în ajutor Juliei până s-apuce să reflecteze asupra consecinţelor.

În timp ce Julia sorbea din paharul cu Cosmopolitan, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase, Gabriel se întoarse spre ea, strângând în mână paharul lui deja pe jumătate gol.

— Trebuie să fii mai atentă. Astfel de locuri pot fi foarte periculoase pentru o fată ca tine şi tu, draga mea, eşti făcută să intri în belele.

Julia îşi încleştă maxilarul.

— Mă simţeam bine. Şi s-a purtat drăguţ!

— Te-a atins.

— Şi ce? *Dansam* şi m-a prins când m-am împiedicat şi eram să cad! Nu te-am auzit pe *tine* invitându-mă la dans.

Gabriel se sprijini de spătarul banchetei, privind-o cu un zâmbet alunecos.

— Dacă aş face asta, n-aş mai putea să *te privesc*.

Ea-şi dădu părul pe spate şi-şi desprinse privirea de ochii lui albaştri ca safirul, şi mai strălucitori după whisky-ul pe care-l băuse, îl văzu pe Brad încercând să-i atragă privirea de pe ringul de dans şi încercă să-i sugereze, prin gesturi, că ea şi Gabriel nu erau împreună. Văzu o sclipire în ochii lui, semn că înțelesese. Brad dădu din cap şi se făcu nevăzut.

— Ți-am promis că-ți dau să guşti.

Gabriel se trase mai aproape de Julia şi-i duse paharul la gură.

— Nu, pufni ea, strâmbând din nas şi întorcându-se într-o parte.

— Insist.

Tonul lui era mai poruncitor.

Julia oftă şi încercă să-i ia paharul din mână, dar el îl ținea strâns.

— Lasă-mă să te hrănesc, şopti el, răguşit dintr-odată.

Avea o voce precum sexul. Sau, cel puțin, cum îşi închipuia Julia că ar vorbi o personificare a sexului dacă ar sta comod pe o canapea albă, privind-o cu ochi albaştri, strălucitori, şi un maxilar încleştat, arogant, încercând să-i ducă la gură un pahar aburit.

„Oh Doamne, Gabriel. Oh Doamne, Gabriel. Oh Doamne, Gabriel. Oh… Doamne… Gabriel”.

— Pot să beau şi singură, murmură ea, cu o voce tremurândă.

— Sigur că poți. Dar de ce s-o faci, când mă ai pe mine aici, dornic să te ajut? spuse Gabriel, zâmbind şi dezvelindu-şi dantura perfectă.

Julia nu voia din greşeală să scape paharul cu scotch scump, aşa că-l lăsă să-i lipească paharul de buzele ei, gest pe care Gabriel îl făcu încet şi senzual. Închise ochii şi pentru câteva clipe se concentră asupra senzației pe care i-o dădea paharul rece lipit de pielea ei. El înclină puțin paharul până

când lichidul uşor afumat îi alunecă printre buzele întredeschise, umplându-i gura.

O surprinse faptul că era atât de îndrăzneț, atât de senzual cu ea. Dar o surprinse şi mai tare când simți gustul de scotch şi parcă-i luă gura foc. Înghiți repede.

— E oribil! exclamă. Are un gust de foc de tabără!

El se dădu înapoi şi-i analiză chipul. Era îmbujorată şi animată.

— E de la turbă. E un gust special odată ce te obişnuieşti cu el. S-ar putea să ajungi la concluzia că *merită* să te obişnuieşti cu el, după ce-l încerci de câteva ori, spuse Gabriel, cu un rânjet în colțul gurii.

Ea clătină din cap şi tuşi.

— Mă îndoiesc. Şi, ca să ştii, nu sunt o fetiță, pot să am grijă de mine. Aşa că, dacă nu-ți cer explicit ajutorul, lasă-mă în pace.

— Aiurea, spuse Gabriel, arătând nelămurit spre ringul de dans. Grendel şi ai lui te-ar devora cu prima ocazie şi nu te obosi să mă contrazici.

— Poftim? Cine te crezi?

— Cineva care recunoaşte naivitatea şi inocența de îndată ce le vede. Acum bea-ți încetişor cocktailul, ca o fată cuminte, şi nu te mai preface că te simți în largul tău într-un loc ca ăsta.

Gabriel se uită furios la ea şi-şi termină scotchul dintr-o înghițitură. *Calamity Julianne.*

— Cum adică „naivitate şi inocență”? Ce vrei să spui mai exact cu asta, Gabriel?

— Chiar trebuie să spun lucrurilor pe nume?

Se strâmbă şi se aplecă spre ea, vorbindu-i în şoaptă. Julia îşi dădu ochii peste cap fără să vrea, simțindu-i răsuflarea caldă pe gât.

— Roşeşti ca o fetişcană, Julia. Şi îți simt inocența. E mai mult decât evident că eşti încă virgină. Aşa că nu mai juca teatru.

— *Tu!* Tu…

Julia se trase de lângă el, încercând să găsească un epitet îndeajuns de jignitor în engleză. Din păcate, se văzu silită să apeleze la italiană:

— *Stronzo!*

La început Gabriel păru furios, apoi chipul i se îmblânzi şi izbucni în râs – un râs homeric, din toți rărunchii.

Julia era mânioasă. Rămase țintuită locului, fierbând de furie, dând pe gât cocktailul şi întrebându-se cum putuse Gabriel să ghicească adevărul despre ea într-un interval atât de scurt de când se reîntâlniseră. De bună seamă Rachel nu-i... Clătină din cap. Rachel n-ar face una ca asta. Era o informație personală şi nu i-ar fi împărtăşit-o nimănui în afară de Aaron. Iar Aaron era un bărbat mult prea bine-crescut ca să spună vreodată aşa ceva.

În timp ce Gabriel zâmbea, Julia plângea în sinea ei că Gabriel reuşise practic să-i spulbere şansa de a cunoaşte o persoană care părea de treabă. Probabil că nu i-ar fi dat numărul ei lui Brad, pentru că nu era genul de lucru pe care să-l facă, dar ar fi vrut să decidă singură lucrul ăsta, nu profesorul. Chiar era un mare ticălos. Şi era momentul să se schimbe.

După câteva minute, chelnerița vopsită blond veni la masa lor şi-i întinse Juliei o cutiuță aurită.

— E pentru tine.

— Îmi pare rău, trebuie să fie o confuzie. N-am comandat aşa ceva.

— Evident că nu, drăguță. Ți-a trimis-o unul din tipii de la masa bancherilor. Şi mi-a spus să-ți zic că, dacă i-o trimiți înapoi, o să-i frângi inima.

Îi zâmbi seducător lui Gabriel.

— Să vă mai aduc ceva, domnule Emerson?

— Cred că suntem foarte bine deocamdată, mulțumim.

Rămase cu privirea ațintită asupra Juliei, privind-o cum răsucea cutiuța în mână. Înăuntru descoperi o carte de vizită şi o trufă înfăşurată în staniol. Pe cartea de vizită scria

Brad Curtis, MBA

Vicepreşedinte, Capital Markets
The Bank of Montreal
Bloor Street West nr. 55, etajul 5
Toronto, Ontario
Tel. 416 – 555 – 2525

O întoarse şi descoperi pe verso un mesaj scris cu o mână sigură.

Julia.

Îmi pare rău că ne-am cam călcat pe bătături.

Bomboanele de ciocolată îmi amintesc de ochii tăi frumoşi.

Brad

Sună-mă: 416 – 555 – 1491

Julia întoarse cartea de vizită cu faţa-n sus şi pe chipul ei oval se întipări un zâmbet. Făcuse o glumă. El nu considerase stângăcia ei un motiv s-o respingă. Şi nu-i spusese că e *virgină* ca şi cum ar fi fost o chestie ruşinoasă. Îi admirase ochii şi o considera atrăgătoare.

Desfăcu uşurel trufa şi o băgă în gură. *Dumnezeiesc.* De unde-o fi ştiut că-i place ciocolata fină? Era un semn. Închise ochii şi savură gustul intens de ciocolată neagră, lingându-se pe buze ca să nu-i scape nicio bucăţică. Gemu involuntar.

„De ce n-oi fi întâlnit un tip ca el când eram în anul întâi la Saint Joseph?”

Între timp, Gabriel îşi muşca degetele de la mâna dreaptă ca un animal furios. Din nou, imaginea oferită de domnişoara Mitchell savurând micile bucurii ale vieţii era unul din cele mai erotice spectacole pe care le văzuse vreodată. Felul în care făcuse ochii mari la vederea trufei, roşeaţa care i se răspândise pe obraji anticipând plăcerea de a o gusta, modul în care gemuse cu gura întredeschisă, lingându-se apoi pe buze pentru a şterge orice urmă de cacao de pe buzele ei rubinii… era ceva de neîndurat.

Aşa că, evident, trebuia să-i strice plăcerea.

— Spune-mi că n-ai înfulecat chestia aia!

Julia întoarse capul. Uitase că Gabriel e acolo, atât de tare se cufundase în extazul ei aproape orgasmic indus de

ciocolata neagră.

— A fost delicioasă.

— Ar fi putut să te drogheze. N-ai învățat că nu trebuie să accepți bomboane de la necunoscuți, fetițo?

— Să înțeleg că pot să accept *mere,* Gabriel?

El îşi îngustă ochii, intrigat de replica ei aparent fără noimă. Îi scăpa ceva.

— Şi nu sunt o fetiță, pufni Julia.

— Atunci nu te mai comporta ca şi cum ai fi. Sper că n-ai de gând să păstrezi chestia aia, nu? întrebă, arătând spre cutiuța care se ițea acum din poşeta ei minusculă.

— De ce nu? Pare un tip drăguț.

— Chiar ai face aşa ceva? Ai agăța un tip într-un bar?

Ea se încruntă şi buza de jos începu să-i tremure.

— Nu l-am *agățat* şi sunt sigură că tu unul n-ai agățat *niciodată o* femeie într-un bar – şi nici nu te-ai întors acasă cu ea, lucru pe care, aş putea adăuga, eu nu l-am făcut *niciodată. Nu* c-ar fi câtuşi de puțin treaba ta, *domnule profesor!*

Gabriel se înroşi tot. Nu putea s-o contrazică; n-avea de gând să fie chiar atât de ipocrit. Dar ceva legat de ceea ce tocmai se petrecuse între domnişoara Mitchell şi Grendel-bancherul-blond îl iritala culme, deşi n-ar fi ştiut să spună de ce. Chemă pe dată chelnerița ca să mai comande un scotch.

La rândul ei, Julia mai comandă un Cosmopolitan, sperând că cocktailul dulceag, dar tare o va ajuta să-şi ia gândul de la bărbatul crud, dar fascinant aşezat chinuitor de aproape de ea, dar care n-avea să fie niciodată al ei.

Când Rachel se întoarse, trântindu-se extenuată pe canapea, Julia se ridică şi se scuză. Se îndreptă spre holul din capăt în căutarea toaletei. Aroganța şi condescendența lui Gabriel chiar o scoteau din sărite. N-o voia, dar nici nu voia ca altcineva s-o aibă. Care era problema lui?

Era atât de cufundată în gânduri că nu observă bărbatul postat în hol. Intră drept în el, dezechilibrându-se, gata să cadă. Din fericire, bărbatul o prinse.

— Mulțumesc, murmură, ridicându-şi privirea şi dând cu ochii de chipul amuzat al lui Ethan, agentul de securitate.

— Cu plăcere, spuse el, dându-i imediat drumul.

— Căutam toaleta.

El îi arătă cu telefonul mobil.

— Dincolo.

Întorcându-se la mesajul pe care tocmai îl scria înainte ca ea să intre în el, înjură.

— La naiba.

— Ți-am stricat ceva?

Ethan clătină din cap.

— Nu. Doar că... nu prea mă descurc la scris mesaje.

Julia zâmbi înțelegătoare.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

O studie admirativ.

— Sunt impresionat. De obicei Emerson nu *vine* însoțit de o doamnă.

— De ce nu?

Ethan pufni amuzat.

— Vorbeşti serios? Uită-te înjur. Câte din cuplurile de-aici crezi c-au venit împreună?

— Oh, zise ea. Vine des aici?

Ethan se uită precaut la ea, întrebându-se cât de mult ar trebui să-i dezvăluie.

— Probabil c-ar trebui să-l întrebi pe el.

Julia se schimbă la față. Când îi văzu expresia, Ethan încercă s-o consoleze.

— Hei, în seara asta e cu tine aici. Asta înseamnă ceva, nu?

Ea îşi lăsă capul în jos, făcându-şi de lucru cu unghiile.

— Hm, nu e *cu* mine de fapt. Sunt doar o veche prietenă de-a surorii lui.

Părea atât de tristă, cu ochii ei mari şi căprui şi cu buza-i tremurândă. Ethan încercă să găsească o metodă de a-i distrage atenția.

— Julianne, se întâmplă cumva să ştii italiană?

Ea zâmbi.

— Mă cheamă Julia, de fapt. Şi da, ştiu. Fac italiană la facultate.

Ethan se lumină imediat la față.

— Ai putea să mă ajuți să-i scriu un mesaj prietenei mele? E italiancă. Aş vrea s-o dau pe spate.

— Gabriel ştie italiană mai bine decât mine. Ar trebui să-l rogi pe el.

Ethan îi aruncă o privire.

— Glumeşti? Nu vreau să aibă de-a face cu iubita mea. Am văzut ce efect are asupra femeilor. Se țin de el ca râia.

Julia simți iarăşi că i se face rău, dar îşi stăpâni greața.

— Sigur, pot să traduc orice vrei tu.

Ethan îi întinse telefonul şi ea începu să tasteze cuvintele în italiană. Se hlizi un pic la unele expresii mai intime, dar, în general, o impresionă plăcut faptul că, în ciuda aerului de tip dur şi necizelat, Ethan ținea destul de mult la prietena lui, încât să-i spună cât de mult o iubeşte şi s-o asigure că ținea la distanță femeile din club.

Tocmai termina mesajul când apăru cineva din spatele lor, tuşind cu subînțeles.

Ridicând capul, Julia întâlni doi ochi albaştri foarte cunoscuți, în care se citea furie.

— Domnule Emerson, zise Ethan.

— Ethan, mârâi Gabriel.

Julia nu era sigură că a auzit bine. I se păruse că Gabriel scosese un mârâit înfundat, de animal sălbatic, dar era imposibil.

Apăsă „Trimite” şi-i întinse telefonul lui Ethan.

— Poftim. Am rezolvat-o.

— Mulțumesc, Julia. Îți fac cinste cu ceva de băut din partea casei.

Ethan îl salută din cap pe Gabriel şi se făcu nevăzut după colț.

Julia o luă înspre toaletă.

— Unde crezi că te duci? o întrebă Gabriel, luându-se după ea.

— La toaletă. Ce te interesează pe tine?

Întinse mâna şi-o apucă de încheietură, trecându-şi partea cărnoasă a degetului mare peste venele care zvâcneau sub pielea ei palidă. Juliei i se tăie răsuflarea.

O trase până când se făcură nevăzuți pe un culoar lung, întunecos, şi-o lipi de perete. O ținea în continuare de încheietură, savurând senzația îmbătătoare dată de pulsul ei accelerat, şi-şi lăsă cealaltă mână pe perete, lângă umărul ei. Era prinsă ca într-o capcană.

Gabriel zăbovi o clipă, pentru a inspira parfumul de vanilie pe care-l răspândea Julia, şi-şi linse buzele, dar expresia lui numai fericită nu era.

— De ce i-ai dat numărul tău? E cuplat cu cineva, să ştii. Acum îți face cinste cu băutură şi-ți spune *Julia?*

— Aşa mă cheamă, domnule profesor! Tu eşti singurul care nu-mi spune aşa. Şi, în momentul de față, chiar dacă ai vrea să-mi spui pe nume, nu te-aş lăsa. Cred c-ar trebui să-mi

spui numai *domnişoara Mitchell* de acum înainte. Şi nu i-am dat numărul meu.

— Ți-ai tastat numărul în telefonul lui. Chiar îți place să-ți scoți farmecele la înaintare cu mai mulți bărbați în acelaşi timp?

Julia clătină din cap, prea furioasă pentru a-i răspunde, şi încercă să se strecoare pe sub mâna lui, dar el o prinse de mijloc.

— Dansează cu mine.

Ea râse disprețuitor.

— Nici gând.

— Nu fi aşa căpoasă.

— De-abia am început să fiu căpoasă cu dumneata, domnule profesor.

— Ai *grijă*, o avertiză, pe un ton amenințător.

Julia rămase tăcută o clipă, simțind cum fiorul produs de tonul lui o trecu pe şira spinării.

— Ce-ar fi să-mi înfigi pur şi simplu un cuțit în inimă şi să terminăm odată? şopti, privindu-l drept în ochi. Nu m-ai rănit destul?

Gabriel îi dădu drumul imediat, clătinându-se.

— *Julianne.*

Numele ei îi țâşni pe buze exprimând ceva nelămurit, între un reproş şi o întrebare. Fruntea i se încreți şi părea foarte tulburat. Nu furios, ci tulburat. Rănit, poate.

— Chiar atât de malefic sunt? o întrebă aproape şoptit.

Julia dădu din cap şi simți cum i se lasă umerii.

— N-am nicio intenție de a te răni. Din contră.

Se uită la postura ei, era supusă, şi privirea lui se îndreptă instinctiv spre gura ei. Văzu că buza ei de jos era uşor împinsă în afară şi tremura. Ochii ei se mişcau neliniştiți de colo-colo.

„E speriată, dobitocule. Las-o mai moale!”

— Ai pomenit mai devreme că nu te-am invitat la dans. Ei bine, acum o fac, spuse, cu o voce mult mai blândă. Julianne, îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans? Te rog?

Schiță un zâmbet seducător şi înclină uşor din cap... unul din gesturile lui de seducție caracteristice. Dar nu avu efectul dorit, pentru că Julia refuza să-şi ridice privirea. Întinse mâna şi-i atinse uşurel încheietura, ca şi cum îşi cerea iertare pielii.

(Nu că pielea ei i-ar fi acceptat scuzele.)

Julia îşi duse involuntar mâna la gât, simțind subit o reacție fizică la fluctuațiile lui emoționale. Gabriel se uită la mâna care tremura uşurel, lipită de gâtul ei alb ca laptele, şi văzu din nou vinişoarele albăstrii zvâcnind odată cu fiecare bătaie a inimii ei.

„Ca o păsăruică, îşi zise. Atât de micuță. Atât de fragilă. Ai grijă...”

Ea înghiți şi porni grăbită în căutarea unei ieşiri.

— Te rog, repetă el, cu ochii scânteietori în întuneric.

— Nu ştiu să dansez.

— Ai dansat adineauri.

— Nu ştiu să dansez în doi. O să te calc pe picior şi-o să-ți fac răni cu tocurile astea. Sau o să mă împiedic şi-o să cad cât sunt de lungă şi-o să te fac de râs. Deja eşti furios pe mine...

Buza de jos începu să-i tremure şi mai tare.

El făcu un pas înspre ea şi Julia se lipi de perete, aproape ca şi cum ar fi încercat să treacă prin perete şi să scape din mâinile lui. O luă de mână şi îi duse mâna la buze, curtenitor. Apoi, cu un zâmbet larg pe față, se apropie de ea, aplecându-se şi lipindu-şi gura de urechea ei. Julia avu senzația că o furnică ceva, simțindu-i răsuflarea pe pielea ei.

— Julianne, cum aş putea să fiu furios pe o persoană atât de dulce? îți promit că n-o să mă supăr şi n-o să mă simt umilit. O să poți dansa cu mine.

Tonul lui era deopotrivă blând şi încurajator, sexy şi seducător, iar respirația îi mirosea a scotch şi mentă.

— *Haide!*

O luă de mână şi ea simți din nou scânteia cunoscută pe care i-o trezea atingerea lui. Aşteptând răspunsul ei, o simți

liniştindu-se la atingerea lui şi îl mira reacția stranie. Se părea că farmecul lui chiar funcționa, deşi doar cu o clipă în urmă tremura toată.

— Vă rog, domnule profesor, şopti ea, cu ochii ațintiți asupra pieptului cămăşii lui, evitându-i privirea.

— Credeam că în seara asta suntem Gabriel şi Julianne.

— Nu vrei cu adevărat să dansezi cu mine. De la scotch ți se trage.

El făcu ochii mari şi trebui să-şi muşte buza ca să nu-i dea o replică acidă. Îl scotea din sărite, era ca şi cum ştia exact cum şi când să-l împungă.

— Un singur dans în doi. Asta e tot ce-ți cer.

— De ce-ai vrea să dansezi cu o virgină? îl întrebă ea în şoaptă, fascinată brusc de fundițele de la pantofi.

El se încordă ca un arc.

— Nu cu orice virgină, ci cu *tine,* Julianne. Am crezut c-ai vrea, poate, să dansezi cu cineva care n-are de gând să te molesteze pe ringul de dans şi să sară calul cu tine într-un club plin de bărbați cu un comportament sexual agresiv.

Ea nu păru prea convinsă, dar nu spuse nimic.

— Încerc să te apăr de lupi, îi spuse, cu o voce joasă.

„Un leu care să-i țină în frâu pe lupi, îşi zise ea. Foarte la îndemână.

El nu glumise; o privea cu un aer serios, țintuind-o cu ochii lui albaştri.

— Doar un dans cu mine şi-o să bage la cap să te lase-n pace. Asta ar fi o schimbare în bine față de situația de acum.

Schiță un zâmbet.

— Dacă am noroc, n-o să te mai deranjeze nimeni toată seara şi nu va mai trebui să păzesc atât de strict domnița aflată sub ocrotirea mea.

Ea se zbârli auzind formularea, dar se dădu bătută, realizând că, la vârsta lui, se obişnuise să obțină întotdeauna ceea ce voia.

„N-a fost întotdeauna aşa, corect, Gabriel?”

— Pe ce melodie să dansăm?

O convinse să se întoarcă, punându-i o mână pe spate.

— O să-i cer DJ-ului ce melodie vrei. Ce-ai zice de ceva de la Nine Inch Nails? *Closer*, poate?

Zâmbi larg pentru a o asigura că era doar o glumă. Dar Julia nu se uita la el, se uita pe unde mergea ca nu cumva să se împiedice şi să se facă (sau să-l facă) de râs. Cu toate astea, de îndată ce auzi titlul *acelui cântec,* încremeni.

Se opri atât de brusc, încât Gabriel aproape că intră în ea. Îi simți în vârful degetelor pielea rece ca gheața şi regretă amarnic faptul că rostise acele cuvinte. Se trase într-o parte ca să-i poată vedea fața şi expresia ei îl tulbură nespus.

— Julianne, uită-te la mine!

Ei i se tăie răsuflarea.

— Te rog, adăugă.

Ascultătoare, îşi ridică ochii mari şi căprui spre el şi îl privi printre gene. Gabriel văzu teamă şi o nelinişte profundă pe chipul ei şi simți că i se strânge inima.

— A fost o glumă. O glumă proastă. Iartă-mă. N-aş cere niciodată cântecul ăla pentru un dans cu tine. Ar fi o blasfemie să expun o persoană ca tine unor asemenea versuri.

Julia clipi nedumerită.

— Ştiu c-am fost cam… *stronzo* în seara asta. Dar o să aleg o melodie frumoasă. Promit.

Nedorind să-i dea drumul, de teamă c-o s-o rupă la fugă, Gabriel o trase cu el lângă cabina DJ-ului şi-i strecură acestuia o bancnotă, şoptind titlul melodiei pe care-o dorea. DJ-ul încuviință zâmbind şi dând onorul spre Julia înainte de a căuta melodia cerută.

Gabriel o conduse spre ringul de dans şi o trase mai aproape, dar nu prea aproape. Observă că mâinile ei, atât de mici pe lângă ale lui, începuseră să transpire. Nu-i trecu prin cap că, poate, avea reacția asta din cauza cântecului pe care-l pomenise. Nu, singura chestie care-i trecu prin cap fu că îl detesta şi că el agravase lucrurile purtându-se jignitor şi

arogant cu ea, când tot ce-şi dorea de fapt era s-o salveze de lupii care îi dădeau târcoale şi-o adulmecau.

„De ce naiba îmi pasă? Nu e o copilă. Nici măcar nu suntem prieteni”.

O simți înfiorându-se şi regretă, încă o dată, că fusese brutal cu ea. Era o ființă delicată şi în mod vădit foarte sensibilă. N-ar fi trebuit să-i spună că îşi dăduse seama că e virgină. Fusese o bădărănie din partea lui. Grace ar fi fost oripilată de lipsa lui de maniere, şi pe bună dreptate.

Poate avea şansa să-şi răscumpere greşeala față de frumoasa Julianne dansând atent cu ea şi dovedindu-i că se putea comporta ca un cavaler, de fapt. O luă de mijloc şi o strânse uşurel. Imediat, simți că pulsul ei se accelerase.

— Liniştește-te, îi şopti, ştergându-i din greşeală obrazul cu buzele.

O trase lângă el, astfel ca ea să-i poată simți pieptul lipit de al ei. Prin straturile de haine, trupul vânjos şi musculos se lipi de cel firav şi delicat. Gabriel era decis să se comporte impecabil.

Julia nu recunoscu cântecul pe care-l ceruse el. Solistul cânta în spaniolă şi versurile nu-i sunau cunoscut, deşi recunoscu refrenul *besame mucho.* Ştia că înseamnă *sărută-mă mult.* Era un fel de jazz lent cu influențe latino-americane şi se legănau încet în ritmul muzicii. Gabriel o purta pe ringul de dans asemenea unui profesionist. Faptul că alesese un cântec atât de romantic o făcu să roşească.

„Te-am sărutat mult, Gabriel, pentru o seară minunată. Dar tu nu-ți mai aminteşti, mă întreb dacă ți-ai aminti de mine dacă te-aş săruta...”

Îi simți degetul mic poposind chiar deasupra liniei slipului ei ca o ață, prin rochie, şi se întrebă dacă el ştia ce se află chiar sub degetul lui. La gândul că ştia, poate, simți că-i ia pielea foc. Îşi feri privirea, ațintindu-şi ochii asupra nasturilor de la cămaşa lui.

— Ar fi mai bine dacă m-ai privi în ochi. Aşa o să-ți fie mai uşor să-mi urmăreşti paşii.

Îi remarcă zâmbetul pe chip, un zâmbet larg şi sincer pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Îi zvâcni inima-n piept şi-i răspunsecu un zâmbet la fel de larg, lăsând garda jos pentru o clipă doar (dar nu şi slipul).

Zâmbetul lui păli un pic.

— Chipul tău mi-e cunoscut. Eşti sigură că Rachel nu ne-a făcut niciodată cunoştință când am mai venit pe-acasă?

În ochii Juliei sclipi ceva ce părea a fi speranță.

— Nu ne-a făcut cunoştință, nu, dar…

— Aş putea să jur că te ştiu de undeva.

Se încruntă nedumerit.

— Gabriel? murmură ea, încercând să-i dezvăluie adevărul din priviri.

El oftă încet, clătinând din cap.

— Nu, bănuiesc că nu ne-am mai întâlnit. Dar îmi aminteşti de Beatrice, cea din pictura lui Holiday. Nu e ciudat că ai tabloul ăla?

Dacă Gabriel ar fi ştiut la ce să se uite sau dacă ar fi ştiut s-o „citească" mai bine, ar fi observat că Julia se schimbase un pic la față şi orice rază de speranță pierise de pe chipul ei.

Îşi muşcă absentă buza.

— Un… un prieten mi-a pomenit de tabloul acela. De-aia l-am cumpărat.

— Prietenul tău are gusturi bune.

Ceva din răspunsul ei îl irită, dar punea această iritare pe faptul că o simțea foarte încordată în brațele lui. Oftă şi-şi lipi fruntea de a ei, astfel că Julia îi simțea răsuflarea caldă pe față. Mirosea a Laphroaig şi a altceva, un miros aparte, mirosul trupului lui, incitant şi primejdios.

— Julianne, promit că nu muşc. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ea se crispă, deşi ştia că el încearcă doar s-o facă să se relaxeze. Dar o necăjise de nenumărate ori şi se luase de chestia asta. Nu era o marionetă cu care el putea să se joace doar ca să-şi satisfacă un capriciu, doar pentru că un bancher blond îi trimisese o trufă. Părea că acest dans era doar un pretext ca el să-şi dovedească superioritatea.

— Nu cred că ceea ce facem e o dovadă de profesionalism, începu, cu o privire care arunca văpăi.

Zâmbetul lui dispăru şi o privi drept în ochi.

— Nu, nu e, domnişoară Mitchell. Nu dau deloc dovadă de profesionalism în prezența ta. Bănuiesc că nu mă pot scuza spunând că am vrut să dansez cu cea mai frumoasă fată din club?

Ea rămase cu gura căscată, închizând-o într-un final.

— Nu te cred.

— Ce anume? Faptul că eşti de departe cea mai frumoasă femeie de-aici? Cu tot respectul pentru sora mea? Sau că eu, deşi sunt un ticălos fără inimă, am vrut să dansez cu tine pe o melodie suavă?

— Nu face mişto de mine, se zbârli Julia la el.

— Nu fac, *Julianne.*

Îşi încordă brațul pe mijlocul ei şi Juliei i se tăie răsuflarea, pentru că gestul stârni ceva înlăuntrul ei. El o ştia, desigur, şi se aşteptase la o reacție. Ceea ce nu ştia era c-o mai atinsese o dată, chiar în acel loc; că era primul bărbat care atinsese vreodată acea parte a trupului ei. Şi pielea ei tânjise de-atunci neîncetat după atingerea lui.

El îi privi reacția iritată.

— Când nu te încrunți la mine, când mă priveşti cu ochii mari şi blânzi, eşti foarte frumoasă. Eşti mereu atrăgătoare, dar, în acele momente, arăți ca un înger. Parc-ai fi... semeni cu...

Unda unei amintiri trecu peste chipul lui şi Julia se opri din dans. Îi strânse mâna şi se uită în ochii lui, parcă îndemnându-l să-şi amintească.

— Ce e, Gabriel? Semăn cu cineva?

Expresia de pe chipul lui dispăru la fel de repede cum apăruse. El clătină din cap, cu un zâmbet blând.

— Mi s-a părut doar. Nu-ți face griji, domnişoară Mitchell, dansul se apropie de sfârşit. Apoi o să scapi de mine.

— Aş vrea eu, murmură ea.

— Poftim?

Îşi apropie iar fruntea de a ei.

Fără a se gândi cât de intim avea să fie gestul, îi dădu drumul la mână şi-i ridică uşurel o şuviță de pe ceafă, lăsându-şi degetele să zăbovească pe pielea ei mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Arăți minunat, şopti.

— Mă simt precum Cenuşăreasa. Rachel mi-a cumpărat rochia şi pantofii, spuse Julia, vrând să schimbe subiectul

El îşi retrase mâna.

— Chiar te simți precum Cenuşăreasa?

Julia încuviință.

— Îți trebuie atât de puțin pentru a te simți fericită, spuse el, mai mult pentru sine. Rochia e superbă. Rachel trebuie să-ți fi ştiut culoarea preferată.

— De unde ai ştiut că violetul e culoarea mea preferată?

— Apartamentul tău e plin de violet.

Ea se strâmbă amintindu-şi singura lui vizită în văgăuna ei de hobbit.

Gabriel îşi dorea s-o facă să se uite la el – şi numai la el.

— Pantofii sunt absolut minunați, spuse, măsurând-o din cap până-n picioare.

Ea ridică din umeri.

— Mă tem mereu c-o să cad.

— N-o să te las să cazi.

— Rachel e foarte generoasă.

— Aşa e. Cum era şi Grace.

Julia încuviință.

— Spre deosebire de mine.

Comentariul lui sună aproape ca o întrebare şi îi căută privirea.

— N-am zis niciodată asta. De fapt, cred că poți fi foarte generos, când vrei.

— Când vreau?

— Da, mi-era foame şi m-ai hrănit.

De două ori, îşi zise Julia.

— Ți-era foame?

Tonul lui era aspru, şocat, şi se opri imediat din dans.

— *Faci foamea?*

Ochii lui căpătară o strălucire glacială, de diamante albăstrii, iar tonul lui deveni la fel de glacial.

— Nu eram lihnită de foame, domnule profesor, mi-era doar un pic foame – mi-era poftă de o friptură. Şi de mere.

Îşi ridică sfioasă privirea spre el, sperând să-i potolească accesul subit de furie.

Gabriel era mult prea tulburat spre a procesa comentariul ei despre mere. Simți un nod în gât gândindu-se la cruda realitate a vieții unui student sărac – o realitate pe care o cunoştea foarte bine – şi privind-o pe sărmana domnişoară Mitchell, mereu înfometată. Nu-i de mirare că era atât de palidă şi firavă.

— Spune-mi adevărul. Ai din ce trăi sau nu? O să mă duc la şeful de catedră chiar luni şi-o să-i spun să-ți mărească bursa dacă îmi spui că ai nevoie de mai mulți bani. O să-ți dau cardul meu American Express chiar în seara asta, pentru Dumnezeu. N-am de gând să te las să faci foamea. Nu accept aşa ceva.

Julia amuți, uluită de reacția lui.

— Mă descurc, domnule profesor. Îmi ajung banii dacă mă chibzuiesc. Gătitul e o problemă, dat fiind că n-am bucătărie, dar garantez, nu fac foamea.

Gabriel reluă încet dansul, conducând-o blând pe ringul de dans.

Se uită la pantofii eleganți.

— O să-i vinzi ca să-ți iei de mâncare? Sau să plăteşti chiria?

— Sigur că nu! Sunt un dar de la Grace, ca să spun aşa. N-aş putea în veci să mă despart de ei. Orice s-ar întâmpla.

— Îmi promiți că, dacă ai vreodată mare nevoie de bani, o să-mi ceri ajutorul? De dragul lui Grace?

Julia îşi feri privirea, alegând să nu spună nimic.

El oftă şi-şi coborî glasul.

— Ştiu că nu merit încrederea ta, dar îți cer să mi-o acorzi doar în privința asta. Îmi promiți?

Ea inspiră adânc şi ținu aerul în piept.

— E o chestie foarte importantă pentru tine?

— Extrem de importantă. Da.

Julia oftă.

— Atunci da, promit.

— Mulțumesc, spuse Gabriel, răsuflând uşurat.

— Rachel şi Grace s-au purtat întotdeauna frumos cu mine, mai ales după moartea mamei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când eram în ultimul an de liceu. La momentul ăla deja mă mutasem cu tata în Selinsgrove. Ea locuia în St. Louis.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri.

— Nu te sfii, şopti el. Spune.

O privi încurajator şi, pentru o clipă, Julia uită ce voia să spună. Dar îşi reveni.

— Hm, voiam doar să spun că, dacă simți vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva – despre Grace, vreau să spun... Ştiu că Rachel se întoarce în Philadelphia. Dar eu o să fiu pe aici, hm, evident. N-o fi o chestie foarte profesionistă, dar o să fiu pe-aici. Hm. Da, cam asta ar fi.

Îi evită privirea şi Gabriel o simți încordându-se ca şi cum se călea pentru dezastrul care-avea să urmeze.

„Ce i-am făcut bietei fete? E îngrozită c-o să-i sar la beregată sau ceva de genul ăsta”.

Gabriel ştia că avea dreptate să fie precaută în preajma lui, aşa că decise să fie bun şi atent cu ea... cel puțin până ce-avea să se termine melodia şi vor trebui să-şi reia rolurile oficiale. Atunci va fi distant, dar blând.

— Julianne, uită-te la mine. Ştii, nu mă deranjează ca oamenii să mă privească în ochi.

Ea îl privi şovăind.

— Eşti foarte amabil. Mulțumesc. Nu-mi place să vorbesc despre anumite lucruri, dar o să țin minte că pot conta pe tine.

Îi zâmbi din nou şi, de data asta, zâmbetul i-a rămas.

— Eşti înzestrată deopotrivă cu blândețe şi caritate, două dintre cele mai importante virtuți cereşti. De fapt, sunt sigur că eşti înzestrată cu toate şapte.

„Mai ales fecioria", îşi zise fiecare în sinea lui. „Iar el o consideră ceva de luat în râs", îşi mai zise Julia.

— N-am mai dansat aşa până acum, zise ea cu o undă de tristețe.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci, spuse Gabriel, strângându-i afectuos mâna.

Julia încremeni.

— Julianne? Ce s-a întâmplat?

Ochii îi deveniră sticloşi şi pielea-i era rece ca gheața. Gabriel văzu cum roşeața care-i acoperise obrajii cu doar două minute înainte dispăru, lăsând în urmă un chip alb ca varul. Îşi ferea privirea de el şi, când îşi încordă mâna în jurul mijlocului ei, ea nici nu păru să simtă.

Când Julia ieşi din transă sau din starea de şoc sau ce-o fi fost, încercă s-o facă să vorbească, dar era prea tulburată pentru a-i putea spune ceva. Habar n-avea ce se întâmplase, aşa că-i făcu semn lui Rachel să vină şi s-o conducă pe Julia la toaletă. Apoi se duse la bar şi comandă un whisky dublu, dându-l pe gât rapid, până să se întoarcă ele.

Fără a le mai cere părerea, Gabriel decise că era momentul să plece. În mod clar, domnişoara Mitchell nu se simțea bine şi *Vestibulul* nu era un loc potrivit pentru ea, chiar şi în circumstanțe normale. Ştia că la un moment dat în cursul serii bărbații aveau să se îmbete şi nu-şi vor mai ține mâinile acasă, iar femeile se vor ameți şi-o să aibă chef de hârjoană. Nu voia ca sora lui mai mică şi frumoasa şi casta domnişoară Mitchell să fie expuse unor astfel de comportamente. Aşa că achită nota şi-l rugă pe Ethan să le cheme două taxiuri, hotărât să plătească şoferul taxiului pentru domnişoara

Mitchell, cu instrucțiuni clare să aştepte în fața casei ca să se asigure c-a intrat cu bine în clădire.

Din păcate pentru bietul Gabriel, Rachel avea propriul ei plan.

— Noapte bună, Julia! Gabriel, ne vedem acasă. Mulțumesc pentru că o conduci personal acasă!

Rachel se urcă într-unul din taxiuri, trântind uşa după ea, şi-i întinse taximetristului o bancnotă de douăzeci de dolari ca s-o ia din loc până să apuce Gabriel să facă un pas spre ea.

Acum era mai curând cu arțag decât cu chef, dat fiind că era clar ce punea la cale soră-sa. Chiar şi-aşa, era mult mai puțin probabil ca ea să dea nas în nas cu personaje dubioase în holul de la Manulife Building, păzită non-stop, decât era pentru domnişoara Mitchell pe Madison Avenue. Aşa că se văzu silit să-i dea dreptate.

Mai întâi o ajută pe Julia să urce în taxi, apoi urcă şi el. Când opriră în fața clădirii, o sili să bage banii la loc şi-i ceru taximetristului să-l aştepte. O conduse pe Julia până la uşa de la intrare şi rămase neclintit în lumina difuză a verandei cât îşi căuta ea cheile.

Evident că le scăpă din mână, pentru că încă îi mai tremurau mâinile după ce se întâmplase la club. Gabriel le ridică, încercând pe rând cheile în broască până ce reuşi să descuie uşa. Îi înapoie inelul cu chei, mângâindu-i cu un deget dosul palmei. Apoi rămase cu privirea ațintită asupra ei, cu o expresie stranie pe chip.

Julia inspiră adânc şi începu să țină un discurs adresat pantofilor lui negri, cu bot ascuțit (care erau un picuț cam prea eleganți chiar şi pentru Gabriel), pentru că, dacă s-ar fi uitat în ochii lui frumoşi şi reci, n-ar fi putut să-i spună ce trebuia să-i spună.

— Domnule profesor Emerson, vă mulțumesc pentru că îmi deschideți uşa când intrăm undeva şi pentru că m-ați invitat la dans. Sunt sigură că a fost o umilință pentru dumneavoastră să trebuiască să vă purtați astfel cu o

studentă. Ştiu că mă suportați doar pentru că e Rachel aici şi că, odată cu plecarea ei, totul va reveni la normal. Şi promit că n-o să spun nimic – nimănui. Ştiu foarte bine să țin un secret. O să cer un nou îndrumător. Ştiu că nu mă considerați prea inteligentă şi că v-ați răzgândit doar pentru că vi s-a făcut milă de mine când mi-ați văzut garsoniera. Din ce mi-ați spus în seara asta, e limpede că mă considerați sub nivelul dumneavoastră şi că e un chin să îndurați o conversație cu o virgină fără minte. Rămas-bun!

Cu inima ca de plumb, se întoarse să intre în clădire.

Gabriel îi ținu calea.

— Ai terminat? o întrebă, pe un ton extrem de aspru.

Julia îi întâlni privirea, cu ochii mari şi tremurând.

— Ți-ai ținut discursul; cred că bunele maniere cer să mi se de-a dreptul la replică. Aşadar, dacă-mi dai voie...

Se dădu la o parte din prag şi rămase nemişcat, privind-o cu o expresie de furie controlată.

— Îți deschid uşa când intrăm undeva pentru că aşa trebuie să te porți cu o doamnă şi eşti, la urma urmelor, o doamnă, domnişoară Mitchell. Nu m-am comportat întotdeauna ca un domn, dar Grace şi-a dat silința cu mine. Cât despre Rachel, e o fată de treabă, dar e foarte sentimentală. Dac-ar fi după ea, ar trebui să-ți recit sonete sub fereastră ca un puştan. Aşadar, hai să n-o amestecăm pe sora mea în povestea asta, bine? Cât despre tine, dacă Grace te-a adoptat aşa cum m-a adoptat şi pe mine, asta-mi spune că a văzut ceva special în tine. Avea darul de a vindeca oamenii cu dragostea ei. Din nefericire, în cazul tău, ca şi în cazul meu, probabil c-a apărut uşor tardiv.

Julia făcu ochii mari la auzul ultimei propoziții, întrebându-se în sinea ei ce voia să spună prin asta, dar nu avu curajul să-l întrebe.

— Te-am invitat la dans pentru că îmi doream compania ta. Eşti inteligentă şi ai o personalitate fermecătoare. Dacă vrei un alt îndrumător, e dreptul tău. Dar, sincer, mă dezamăgeşti. Nu te credeam genul care se dă bătut uşor.

Dacă-ți închipui că am făcut ceva pentru tine din milă, atunci nu mă cunoşti prea bine. Sunt un ticălos egoist şi plin de el care de-abia dacă observă problemele altora. La naiba cu micul tău discurs, la naiba cu lipsa ta de încredere în tine şi la naiba cu masteratul.

Pufni exasperat, încercând din greu să nu ridice glasul.

— Virginitatea ta nu e un lucru de care să te ruşinezi şi cu siguranță nu e treaba mea. Voiam doar să te fac să zâmbeşti şi…

Tăcu brusc în timp ce mâna lui se îndrepta spre bărbia Juliei. Îi ridică blând fața şi privirile li se întâlniră. Se trezi trăgându-se mai aproape de ea, apropiindu-şi fața de a ei, până când buzele lor aproape că se atingeau. Atât de aproape încât ea-i simțea răsuflarea caldă pe față.

„Scotch şi mentă…”

Amândoi inspirară adânc, savurând parfumul celuilalt. Ea închise ochii şi-şi umezi involuntar buza de jos. Aşteptă.

— *Facilis descensus Averni,* şopti el.

Cuvintele lui stranii şi rău-prevestitoare o loviră drept în inimă.

— E uşor să te scobori în Infern.

Gabriel se îndreptă de spate, îi dădu drumul la bărbie şi o luă cu paşi mari spre taxi, trântind portiera.

Julia deschise ochii şi văzu cum maşina se îndepărta. Se sprijini cu spatele de uşă, simțind c-o lasă picioarele.

Capitolul 10

În club, Julia avu momente când era convinsă că Gabriel îşi aminteşte de ea. Dar acele momente erau trecătoare şi străvezii şi se risipiră ca pânzele de păianjen spulberate de o boare de vânt.

Poate că prima ei întâlnire cu Gabriel fusese un vis. Poate se îndrăgostise de poza lui şi-şi închipuise evenimentele care se petrecuseră după ce Rachel şi Aaron dăduseră bir cu fugiții. Poate adormise singură în livadă, care devenise scena jalnică a unui vis singuratic şi deznădăjduit, țesut de o fată tânără dintr-o familie destrămată, care nu se simțise niciodată iubită până atunci.

Era o posibilitate.

Când toată lumea crede o chestie, iar tu eşti singura persoană care crede altceva, e foarte uşor să te laşi ispitit de opinia majorității. Tot ce-avea de făcut Julia era să uite, să nege, să-şi reprime amintirile. Atunci avea să fie asemenea tuturor celorlalți oameni.

Dar Julia era prea puternică pentru a face asta. Nu, nu se simțise în stare să-l înfrunte pe Gabriel direct pentru comentariul legat de virginitatea ei, pentru că asta ar fi atras atenția asupra unui fapt de care era, pe undeva, ruşinată. Şi nu, n-avea de gând să-l oblige să-şi amintească de ea sau de noaptea pe care o petrecuseră împreună, pentru că Julia era o persoană cu un suflet curat şi nu voia să oblige pe nimeni să facă ceva.

Când văzu confuzia de pe chipul lui în timp ce dansau şi realiză că mintea lui bloca acea amintire, se retrase. Se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea o dezvăluire subită, se temea că mintea lui s-ar putea face țăndări, precum măsuța de cafea a lui Grace, aşa că alese să nu facă nimic.

Julia era un om bun. Şi uneori bunătatea ascunde unele lucruri. Uneori, bunătatea aşteaptă momentul potrivit şi se descurcă aşa cum poate cu ce i se oferă.

Profesorul Emerson nu era bărbatul de care se îndrăgostise în livadă. De fapt, Julia ajunsese la concluzia că domnul profesor avea nişte probleme foarte grave. Nu era doar posomorât sau deprimat, era *dezechilibrat.* Şi, având experiența unei mame alcoolice, se temea că el era predispus la alcoolism. Dar, pentru că ea era o persoană bună, n-avea de gând să-l distrugă aşa cum fusese distrusă ea, silindu-l să înfrunte ceva ce nu voia să vadă.

Ar fi făcut orice pentru Gabriel, bărbatul cu care-şi petrecuse noaptea în crâng, dacă el i-ar fi dat cel mai mic semn c-o dorea. Ar fi coborât în Infern în căutarea lui, până ce i-ar fi dat de urmă. Ar fi luat cu asalt porțile Iadului şi l-ar fi adus înapoi între cei vii. I-ar fi fost alături aşa cum îi fusese Sam lui Frodo şi l-ar fi urmat până-n măruntaiele Muntelui Osândei.

Dar el nu era Gabriel al ei. Gabriel al ei pierise. Dispăruse. Lăsând în urmă doar vestigii ale bărbatului care fusese, în trupul unei clone cu un suflet aspru şi zbuciumat. Gabriel aproape că-i frânsese o dată inima Juliei. Era hotărâtă să nu-l mai lase s-o facă şi-a doua oară.

Înainte ca Rachel să plece din Toronto pentru a se întoarce la Aaron şi la coşmarul în care se transformase familia ei, insistă să viziteze garsoniera Juliei. Julia o dusese cu vorba zile întregi, iar Gabriel încercase să-şi convingă sora să nu apară neanunțată la uşaJuliei. Ştia că, de îndată ce va vedea în ce condiții stă prietena ei, o să-i facă personal bagajul şi-o s-o oblige să se mute într-un loc mai acătării, preferabil în camera lui de oaspeți.

(Puteai doar să-ți imaginezi reacția lui Gabriel la o asemenea idee, dar era ceva de genul „Futu-i, nici gând!”.)

Aşadar, duminică după-amiază, Rachel bătu la uşa Juliei ca să ia ceaiul împreună şi să-şi ia rămas-bun înainte ca Gabriel s-o conducă la aeroport.

Julia avea emoții. Ea era înzestrată cu virtutea cardinală a tăriei, precum un sfânt medieval îndărătnic, astfel că diverse lipsuri şi privațiuni nu tindeau s-o deranjeze. Ca urmare,

văgăuna ei micuță de hobbit nu i se păruse chiar aşa de rea când semnase contractul de închiriere. Era un loc sigur, curat şi pe măsura bugetului ei. Dar una era să creadă asta şi alta era să-i arate garsoniera lui Rachel.

— Trebuie să te avertizez că e micuță. Dar nu uita, trăiesc dintr-o bursă de masterand, şi asta înseamnă o sumă fixă. Nu pot să-mi găsesc ceva de lucru aici pentru că n-am permis de muncă. Şi nu-mi permit să locuiesc în clădirea unde stă Gabriel sau într-un loc nici pe jumătate atât de fain, îi explică Julia prietenei sale în timp ce-o poftea să intre.

Rachel încuviință şi puse o cutie mare, pătrată, pe pat.

Gabriel o avertizase cât de minuscul era apartamentul. O rugase să nu facă o scenă, pentru că el încă regreta în sinea lui modul oribil în care se purtase în timpul singurei sale vizite.

Dar, chiar şi-aşa, nimic din ce-i spusese Julia sau Gabriel n-o pregătise pe Rachel pentru ce avea să descopere trecând pragul apartamentului. Încăperea era minusculă şi veche, iar toată mobila şi restul chestiilor erau ordinare sau la mâna a doua, cu excepția perdelelor, a aşternuturilor şi a lucrurilor pe care Julia le adusese cu ea de-acasă. Spre lauda ei, Rachel străbătu mai întâi garsoniera, ceea ce nu-i luă mai mult de cinci paşi, se uită la debara, studie baia şi intră în „secțiunea" alocată bucătăriei, privind reşoul prăpădit şi un cuptor cu microunde antic şi de demult. Apoi îşi lăsă fața în mâini şi izbucni în plâns.

Julia rămase țintuită locului, neştiind cum să reacționeze. Pe Rachel o deranjau lucrurile urâte, ştia asta, dar ea încercase să-şi înfrumusețeze garsoniera, şi-o împodobise cu nuanțele ei preferate de violet. De bună seamă, Rachel trebuia să vadă asta.

Rachel îşi veni în fire după câteva momente, ştergându-şi lacrimile şi chicotind.

— Îmi pare rău, mi se trage de la hormoni şi nopți nedormite şi sunt mai emotivă de când cu mama. Apoi mai sunt şi chestiile cu tata şi Aaron şi nunta. Oh, Julia, mi-aş

dori să pot să te iau acasă cu mine şi să poți să te muți cu noi în Philadelphia. Avem ditamai casa. Şi bucătăria noastră e mai mare decât tot apartamentul tău.

Julia o strânse în brațe până ce-o făcu să zâmbească.

— Gabriel a zis că faci ceaiul cu dichis. A fost impresionat de modul tău de a-l prepara. Şi ştii că pe el nu-l impresionează *nimic.* Aşa c-o să mă fac colac în patul tău lila, care arată minunat, ca să-ți fur secretul.

Rachel se trânti pe cuvertura de pe pat, ținând cutia pătrată în poală, şi încercând să pară veselă de dragul Juliei.

Julia rămase surprinsă că Gabriel îşi amintea, de fapt, de ceai, la cât de preocupat fusese să-i critice dieta în timpul vizitei. Dar alungă astfel de gânduri şi se concentră s-o facă pe Rachel să se simtă ca acasă şi să-şi ia gândul de la problemele ei. În scurt timp erau cuibărite amândouă în pat, cu ceştile de porțelan în mână, savurând trufele de ciocolată pe care Julia le cumpărase special pentru această reuniune din fondul pentru urgențe.

Rachel îşi plimbă degetul de-a lungul buzei ceştii.

— Trebuie să-ți spun ceva despre Gabriel.

— Nu vreau să ştiu.

Rachel se uită la ea, încruntându-se.

— De ce nu?

— Pentru că e proful meu. E... e mai sigur dacă ne facem că nu ne cunoaştem. Crede-mă.

Rachel clătină din cap.

— El mi-a zis ceva asemănător, ştii. Dar o să-ți spun ce i-am zis şi lui: *Nu mă interesează.* E fratele meu şi îl iubesc. Şi trebuie să ştii nişte lucruri despre el.

Julia oftă, dându-se bătută.

— M-ar ucide dac-ar şti că-ți spun asta, dar cred că asta o să te ajute să-i înțelegi mai bine comportamentul. Mama ți-a povestit vreodată cum a ajuns să-l adopte?

— Vorbea doar despre lucrurile frumoase: cât de mândră era de el, cât de bine s-a descurcat el la Princeton şi la Oxford. Nu mi-a povestit niciodată despre copilăria lui.

— Mama l-a întâlnit când avea nouă ani, umblând de colo-colo prin spitalul din Sunbury. Călătorea cu mama lui, care era o alcoolică țicnită şi care s-a îmbolnăvit. Au sfârşit în Sunbury şi mama lui a murit, de pneumonie, cred. Oricum, mama l-a descoperit în spital şi n-avea niciun ban în buzunar. N-avea bani nici măcar să-şi cumpere ceva de la automat. A fost şi mai necăjită când a dat de urma rudelor mamei lui, care i-au zis că n-are decât să-l păstreze. Ştia că ai lui nu-l doresc. Şi, oricâte au făcut ai mei, nu cred că s-a simțit vreodată la noi ca acasă. N-a devenit niciodată unul de-al nostru.

Julia şi-l imaginã pe Gabriel ca băiețel, speriat şi înfometat, şi simți că-i dau lacrimile. Îşi închipui ochii lui mari şi albaştri, pe un chip palid, dar angelic. O coamă de păr şaten, ciufulit şi țepos. Cu hainele murdare şi o mamă nebună. Julia ştia cum e să ai o mamă alcoolică. Ştia cum e să adormi plângând, dorindu-ți să te iubească şi pe tine cineva, oricine. Ea şi Gabriel aveau mai multe în comun decât ar fi vrut să recunoască. Mult mai multe.

— Îmi pare rău, Rachel. N-am ştiut.

— Nu încerc să-i scuz bădărănia. Îți spun doar cine e. Ştiai că, după scandalul cu Scott, mama aprindea în fiecare seară o lumânare şi o punea în fereastră? Se gândea că, dacă se întâmpla cumva ca Gabriel să treacă prin Selinsgrove şi vedea lumânarea, o să ştie că-l aşteaptă, că-l iubeşte, o să urce scările şi-o să intre.

Julia clătină din cap. Nu ştiuse, dar nu-i venea greu s-o creadă. Era ceva tipic pentru Grace – fusese un om de o bunătate nemărginită.

— Se preface c-ar fi împăcat cu sine, dar i-a fost frântă inima. Şi, în adâncul inimii lui, se urăşte pe sine. I-am spus să se poarte frumos cu tine, aşadar, cred c-o să vezi o schimbare în bine. Dacă nu, dă-mi de veste şi mă ocup eu de el.

Julia pufni.

— Cel mai des, mă ignoră. Sunt o umilă masterandă şi nu mă lasă să uit lucrul ăsta.

— Mi-e greu să cred asta. Mă îndoiesc sincer că s-ar holba aşa atent la tine dacă te-ar considera o „umilă” masterandă.

Julia îşi făcu de lucru cu bomboana de ciocolată.

— Se holbează la mine?

Se străduia din răsputeri să pară nonşalantă, dar vocea ei suna bizar, aproape că-i tremura.

— Se holbează mereu la tine. N-ai observat? L-am surprins uitându-se la tine în timpul cinei acum câteva seri şi când am fost în club. De fiecare dată când beai ceva, de fapt. Şi, când i-am făcut cu ochiul, s-a strâmbat la mine.

Rachel o privi gânditoare.

— V-am văzut împreună şi am senzația că-mi scapă ceva... Ştia că urma să mă duc la cumpărături săptămâna asta şi, nu numai că m-a încurajat, mi-a dat şi bani.

— Şi? Foarte frumos. Aşa fac frații mai mari. Ce ți-ai luat?

— Mi-a dat bani să-ți iau ție ceva.

Julia se încruntă şi se întoarse de-a curmezişul patului, cu picioarele încrucişate, ca să poată sta față în față cu prietena ei.

— De ce naiba ar face una ca asta?

— Tu să-mi spui.

Rachel îşi înclină capul într-o parte.

— Habar n-am. S-a purtat urât cu mine de când am venit aici.

— Ei bine, mi-a dat nişte bani şi mi-a spus să-ți cumpăr un cadou. A precizat şi ce anume. Aşadar, poftim.

Îi puse în poală cutia.

— Nu-l vreau.

Încercă să i-o înapoieze, dar Rachel refuză.

— Măcar deschide-l ca să vezi ce e.

Julia clătină din cap, dar Rachel insistă. Aşa că deschise cutia.

Înăuntru era o geantă de umăr foarte frumoasă, ciocolatie, din piele italiană. O ridică de curea şi se uită la ea. Pe

etichetă scria *Fendi.*

„La naiba”, îşi zise.

— Ei bine? Ce părere ai?

— Nu... nu ştiu, se bâlbâi, uitându-se uluită la geanta clasică şi elegantă.

Rachel i-o luă din mână şi începu să scotocească prin ea, mormăind chestii despre cusătura din interior, numeroasele compartimente şi lucrătura de calitate.

— Uite, e perfectă. E deopotrivă funcțională şi feminină, pentru că e o geantă de umăr, nu o servietă, şi e italienească. Şi ştim amândouă că tu şi Gabriel aveți o pasiune... pentru Italia, adăugă, după o pauză menită să stârnească un soi de reacție.

Îmbujorarea foarte grăitoare a Juliei şi stânjeneala ei subită îi spuseră lui Rachel tot ce dorea să ştie, dar decise să nu-şi stingherească şi mai mult prietena.

— N-a vrut să-ți spun că e din partea lui. A fost foarte categoric. Evident, l-am ignorat, spuse Rachel râzând.

— Fratele tău a vrut să-mi cumpere asta pentru că nu-i place să se uite la rucsacul meu vechi şi prăpădit. Până şi faptul că există o asemenea oroare îi ofensează sensibilitățile aristocratice, aşa că îşi închipuie că se poate folosi de tine ca să mă convingă să scap de el. Dar n-am de gând s-o fac. E un ghiozdan L.L. Bean, la naiba, şi ei oferă garanție pe viață. O să-l trimit la reprezentanță în Maine şi-or să-mi trimită unul nou în loc. N-are decât să-şi ia geanta de umăr şi să şi-o vâre într-un loc moale, cu toate fițele lui de „La valoarea mea, n-am de gând să cumpăr produse autohtone”.

Rachel amuți pentru o clipă.

— Nu se poate spune că îi pare rău după bani. E putred de bogat.

— Profesorii universitari nu câştigă chiar atât de mulți bani.

— Aşa e. I-a moştenit.

— De la Grace?

— De la tatăl lui biologic. Acum câțiva ani, un avocat i-a dat de urmă lui Gabriel şi l-a anunțat că tatăl lui murise şi-i

lăsase o avere. Habar nu am dacă ştia măcar numele de familie al tatălui său până în acel moment. La început a refuzat moştenirea, dar ulterior s-a răzgândit.

— De ce?

— Nu ştiu. S-a întâmplat după cearta cu Scott. După aceea, n-am mai vorbit mult timp cu Gabriel. Dar, în ceea ce priveşte banii, cred că încearcă să-i cheltuiască mai repede decât le ia să aducă dobândă. Aşa că n-o considera un dar de la Gabriel – consider-o o metodă prin care el îi dă cu tifla tatălui lui. *Vrea* să împartă bani în stânga şi-n dreapta. Şi a vrut să-ți iau ceva frumos din banii ăia. Mi-a zis-o.

Julia clătină din cap.

— Nu pot s-o accept. Nu-mi pasă de unde au venit banii sau de ce.

Rachel o privi îndurerată.

— Te rog, Julia. Gabriel s-a ținut departe de noi toți atâta amar de vreme. În sfârşit mă primeşte înapoi în viața lui. Nu cred c-aş putea să-l pierd acum după tot ce...

Avea o expresie crispată şi părea foarte tulburată.

— Îmi pare rău, dar e prea mult. E profesorul meu – o să intre în bucluc!

Rachel o apucă de mână.

— Aidegând să-l pârăşti?

— Evident că nu.

— Bun, pentru că, teoretic, trebuia să-ți spun că e un cadou întârziat pentru ziua ta de la mine sau de la mama.

Rachel făcu ochii mari, realizându-şi gafa.

— Oh, Doamne, Julia, ziua ta. Am uitat. Iartă-mă.

Julia încleştă un pic din dinți.

— Nu prea o mai sărbătoresc. Pur şi simplu mi-e prea greu... Nu pot...

— *El* îți mai dă vreun semn de viață?

Julia simți că i se face greață.

— Doar când se îmbată sau e cu capsa pusă. Dar mi-am schimbat numărul de mobil când m-am mutat aici ca să nu mă mai poată suna.

— Javra, zise Rachel. Oricum, nu trebuia să-ți spun că geanta e din partea lui Gabriel, dar pur şi simplu n-am putut să te mint. Ştiu cât de mult te supără când eşti minţită şi n-aveam de gând să-ți fac una ca asta.

Cele două prietene se priviră cu subînțeles. Julia studie singurul dar pe care i-l oferise Gabriel, cu toate implicațiile sale rostite şi nerostite. Nu voia să primească un dar de la el. O respinsese, scurt şi la obiect. Oare ar putea să țină geanta asta în vizuina ei? Putea s-o folosească, să se ducă la şcoală cu ea, ştiind în tot acest timp că e de la el? Ştiind că el avea s-o privească umflându-se în pene, închipuindu-şi că-i făcuse o favoare? Nu putea s-o facă pentru Gabriel. Nici pentru tot aurul din lume.

Rachel citi hotărârea de pe chipul Juliei până ca ea să apuce s-o exprime.

— Dacă nu accepți geanta, o să ştie că s-a întâmplat ceva. O să dea vina pe mine.

Julia îl ocărî în sinea ei. „O, zei ai specialiştilor în opera lui Dante cărora nu le ajungi cu prăjina la nas, procopsiți-l cu o iritație pe il *pene*[7]. Vă rog. Ceva care să-i dea o mâncărime groaznică".

Dar, pentru Rachel, ar fi făcut orice.

— Fie. O s-o accept de dragul tău. Dar poți, te rog, să-i spui lui Gabriel să nu-mi mai cumpere şi alte chestii? încep să mă simt ca unul din copiii ăia ajutați de UNICEF, pentru care se strâng donații de Halloween.

Rachel încuviință, zâmbind şi muşcând dintr-o bomboană. Se linse pe buze şi închise ochii. Tare bun.

Julia strânse geanta la piept, ca pe un scut, şi inspiră mirosul minunat de piele.

„Gabriel a vrut să-mi facă un cadou. Probabil că simte ceva pentru mine, fie şi milă. Şi acum mai am ceva de-al lui, pe lângă poză... ceva care-o să-mi rămână toată viața".

Aşteptă o clipă înainte de a schimba delicat vorba.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat la înmormântare? Am trimis flori, cu un mesaj, şi Gabriel le-a văzut, dar habar n-avea cine le-a trimis.

— Am auzit. Am văzut gardeniile şi Scott a zis că erau de la tine, dar bilețelul cu mesajul a dispărut până să apuc să-i explic lui Gabriel. Eram varză. Frații mei se certau şi eu încercam să stau între ei înainte ca vreunul să zboare prin geam. Sau peste vreo măsuță de cafea.

Julia îşi aminti de cioburile şi petele de sânge de pe covorul alb şi o trecu un fior.

— De ce se ceartă mereu?

Rachel oftă.

— Nu era aşa la început. Gabriel s-a schimbat după ce-a plecat la Harvard…

Nu-şi termină propoziția.

Julia se simți prea stingherită ca s-o iscodească, aşa că nu întrebă nimic.

— După cum ştii, Gabriel n-a mai trecut pe acasă ani buni după cearta cu Scott şi, când venea, stătea doar câteva zile. Insista să rămână peste noapte la hotel, lucru care i-a frânt inima mamei. Scott nu vrea să-l lase să uite – cât a suferit mama din cauza lui, spuse Rachel, molfâind îngândurată dintr-o bomboană. Scott îl admira foarte mult pe Gabriel. L-a durut foarte mult când s-au îndepărtat unul de altul Acum de-abia dacă-şi mai vorbesc şi, când o fac…

Se cutremură.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Aaron. Probabil c-aş fi fugit de acasă şi nu m-aş mai fi întors.

— Până şi o familie cu probleme e mai bună decât să n-ai deloc familie, spuse Julia încetişor.

Rachel o privi abătută.

— Mda, asta suntem acum. Familia Clark – o familie *cu probleme.* Mama decedată, tatăl cuprins de jale, oaia neagră a familiei, căruia îi sare țandăra imediat, şi un frate îndărătnic pe nume Scott. Bănuiesc că eu sunt cireaşa de pe tort.

— Scott e cu cineva?

— Avea o relație cu o colegă de serviciu, dar s-au despărțit imediat după ce s-a îmbolnăvit mama.

— Îmi pare rău.

Rachel oftă.

— Familia mea e desprinsă dintr-un roman de Dickens, Julia. Nu, e mai rău de-atât. Suntem o combinație bizară de Arthur Miller şi John Steinbeck, cu un praf de Dostoievski şi Tolstoi.

— Chiar aşa de rău e?

— Da, pentru că am senzația că, în adâncuri, pândesc elemente din Thomas Hardy. Şi ştii cât de mult îl detest. Un ticălos căruia îi place să se joace cu mințile noastre.

Julia reflectă asupra spuselor prietenei sale şi, de dragul ei, speră că romanul lui Hardy care rezuma cel mai bine viața lui Rachel Clark acum era mai curând *Primarul din Casterbridge* decât *Tess d'Urberville* sau, Doamne fereşte, *Jude neştiutul.*

(Din păcate, Julia nu mai stătu să se întrebe ce roman de Hardy descria cel mai bine propria ei viață…)

— De când s-a prăpădit mama, totul e cu fundu-n sus. Tata zice c-ar vrea să se pensioneze şi să vândă casa. Vrea să se mute la Philadelphia ca să fie mai aproape de mine şi de Scott. Când l-a întrebat pe Gabriel dacă l-ar deranja planul de a vinde casa, Gabriel şi-a ieşit din fire şi a plecat de nebun în pădure. Nu l-am mai văzut câteva ore bune.

Juliei i se tăie răsuflarea. Începu să-şi facă de lucru cu geanta de umăr.

Rachel tocmai punea ceaşca de ceai pe masă şi se îndrepta spre baie, aşa că nu-i observă reacția, dar ceva ce spusese o tulburase profund pe Julia. Când se întoarse Rachel, Julia se calmase, cu mari eforturi, şi turna apă fierbinte în ceainic.

Rachel o privi preocupată.

— Ce ți-a spus Gabriel în timp ce dansați de te-a tulburat aşa tare? Şi, apropo, nu mi-am mai exersat de mult spaniola, dar *Besame Mucho* e un cântec al naibii de romantic! Ai ascultat măcar versurile?

Julia îşi fixă privirea asupra ceaiului, încercând din greu să-şi tempereze pulsul. Ştia că va trebui s-o mintă pe Rachel şi nu era un lucru pe care să-l facă cu uşurință.

— Am vorbit doar despre faptul că ştie că sunt virgină.

— Ticălosul! De ce naiba face chestii din astea?

Rachel clătină din cap.

— Stai să vezi cum o să şi-o ia. Are nişte fotografii în dormitor şi o să...

— Nu te obosi. E adevărat. De ce-aş ascunde lucrul ăsta?

Îşi muşcă buza.

— Doar că nu-mi dau seama cum de-a ştiut. Nu se poate spune că e genul de chestie pe care o pomeneşti într-o conversație uzuală: „Bună ziua, domnule profesor Emerson. Sunt domnişoara Mitchell şi sunt o virgină din Selinsgrove, Pennsylvania. Încântată de cunoştință".

Rachel scutură din mână.

— Ia gândeşte-te. N-a dus niciodată lipsă de companie feminină. Sunt sigură că tu îi pari diferită; erai probabil singura fată din club, în afară de mine, care nu era în limbă după el.

Julia părea dezgustată, şi pe bună dreptate, dar nu spuse nimic.

— Când te-ai întors de pe ringul de dans, arătai ca şi cum ai fi văzut o fantomă. Cam cum îmi imaginez că arătai în noaptea când l-ai văzut pe Si...

— Rachel, te rog! Nu! Nu pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta.

— Mai că-mi vine să-l calc cu maşina pentru ce ți-a făcut. Nu e timpul pierdut. E în Philadelphia cumva? Dă-mi adresa lui.

— Te rog, o imploră Julia, strângându-şi brațele la piept.

Rachel o îmbrățişă afectuos.

— Nu-ți face griji. Vei fi fericită într-o zi. O să te îndrăgosteşti de un băiat frumos care o să te iubească sfâşietor de tare. Şi-o să vă căsătoriți şi-o să aveți o fetiță şi-o

să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți. În New England, aş zice. Cel puțin, asta e povestea pe care aş scrie-o eu pentru tine, dacă aş putea.

— Sper ca povestea ta să devină realitate. Mi-aş dori să cred că e posibilă o astfel de poveste, chiar şi pentru mine. Altfel, pur şi simplu nu ştiu...

Rachel zâmbi.

— Tu, mai mult ca oricine, meriți un final fericit. În ciuda a tot ceea ce ți s-a întâmplat, nu eşti acră. Nu eşti rece şi indiferentă. Doar ai devenit un pic mai introvertită şi mai timidă şi nu-i nimic rău în asta. Dac-aş fi zâna cea bună, ți-aş împlini dorința într-o clipită. Şi ți-aş şterge lacrimile şi ți-aş spune să nu mai plângi. Mi-aş dori ca Gabriel să fie mai mult ca tine, domnişoară Julia. Ar fi putut învăța câte ceva de la tine despre cum să treci peste o inimă frântă.

Rachel îi dădu drumul, privind-o atent înainte de a-i spune:

— Ştiu că cer foarte mult de la tine, dar poți, te rog, să fii cu ochii pe Gabriel?

Julia înclină dinadins ceainicul, umplând din nou ceştile, pentru a evita privirea lui Rachel.

— Gabriel mă disprețuieşte. Mă tolerează doar de dragul tău.

— Nu-i adevărat. Crede-mă, chiar nu-i adevărat. Am văzut cum se uită la tine. E... rece uneori. Dar, în afara părinților lui naturali, nu cred c-a urât vreodată pe cineva, doar pe sine. Nici măcar pe Scott, când au avut cearta aia cruntă.

Julia ridică din umeri.

— Nu pot să fac nimic.

— Nu-ți cer să faci ceva, de fapt. Doar să fii cu ochii pe el. Şi, dacă vezi că... începe să se poarte ciudat sau are probleme, vreau să mă suni. La orice oră.

Julia o privi neîncrezătoare.

— Vorbesc serios, Julia. Acum că mama s-a dus, îmi fac griji c-o s-o ia din nou pe căi greşite. Şi nu pot să-l pierd din nou. Uneori am senzația că stă pe marginea unei stânci înalte şi cea mai mică mişcare, cea mai mică boare de vânt o să-l

împingă peste buza prăpastiei. Nu pot să las să se întâmple asta.

Julia se încruntă şi încuviință.

— O să fac tot ce-mi stă-n puteri.

Rachel închise ochii, răsuflând uşurată.

— Mă simt mult mai liniştită ştiind că eşti în preajma lui. Poți să fii îngerul lui păzitor.

Râse încetişor.

— Poate o să-i transmiți un pic din norocul tău.

— N-am avut decât ghinioane la viața mea şi tu o ştii mai bine ca oricine.

— L-ai cunoscut pe Paul. Pare un tip de treabă.

Julia zâmbi.

Rachel fu încântată de zâmbetul ei.

— Paul nu pare genul de bărbat pe care l-ar deranja că eşti ăă... ştii tu. Nu c-ar fi ceva rău în asta.

Julia râse.

— Poți să spui cuvântul, Rachel – nu e o vorbă de ocară. Şi nu, nu cred că pe Paul l-ar deranja că sunt virgină. Dar nu vorbim despre chestii de-astea.

În scurt timp, Rachel o îmbrățişă de rămas-bun şi luă un taxi înapoi, la apartamentul fratelui ei.

— Când o să rezolv în sfârşit mormanul de probleme pe care le am pe cap, am de gând să pun la cale o nuntă. Şi sper c-o să-mi fii domnişoară de onoare.

Julia simți lacrimi în colțul ochilor.

— Sigur. Trebuie doar să alegi o dată. Şi pot să te ajut şi cu organizarea, dac-o să ai nevoie de ajutor.

Rachel îi trimise o bezea pe geamul deschis al maşinii.

— Mă temeam să vin aici, dar mă bucur tare mult c-am venit. Măcar două din părțile răsfirate ale vieții mele s-au îmbinat la loc. Şi, dacă Gabriel îți face zile amare, sub orice formă, sună-mă şi mă urc în primul avion.

Odată cu plecarea lui Rachel, Julia şi Gabriel fură siliți să se despartă de Sfânta Lucia a lor, cea pe care se putea

întotdeauna conta[8]. Dar, ca o adevărată sfântă, îşi îndeplinise misiunea înainte de a se întoarce acasă şi sădise seminţe care aveau să încolţească în curând, pe căi nebănuite.

Capitolul 11

Marți, spre seară, Julia şi Paul stăteau în Starbucks-ul de pe Bloor Street savurând câte o cafea şi vorbind, cuibăriți pe una din canapelușele din catifea violet. Stăteau destul de apropiați, dar nu prea mult. Îndeajuns de apropiați încât Paul să-i poată admira frumusețea, dar, totodată, la o distanță de la care Julia se putea uita în ochii lui mari şi blânzi fără să se simtă stingherită. Sau înghesuită.

— Îți place Nine Inch Nails? îl întrebă, ținând ceaşca de cafea cu amândouă mâinile.

Paul fu şocat de întrebare.

— Hm, nu. Nu, nu-mi place.

Ridică din umeri.

— Trent Reznor mă face cu nervii. Mai puțin când a cântat ca backup pentru Tori Amos. De ce, ție-ți place muzica lor?

Julia simți c-o ia cu frig.

— Categoric nu.

El scoase un CD din servietă şi i-l întinse.

— Mie-mi plac chestii de genul ăsta. Genul de muzică pe care pot să scriu la teză.

— N-am auzit de Bem până acum, spuse, răsucind carcasa în mână.

— Au o melodie care cred c-o să-ți placă. Se numeşte *Half Acre.* S-ar putea să-l fi auzit într-o reclamă la o firmă de asigurări. E superb. Şi nu zbiară nimeni c-ar vrea să te fu…

Se opri brusc, înroşindu-se tot. Se străduia din răsputeri să-şi controleze limbajul în preajma ei, dar nu reuşea decât pe alocuri.

Julia încercă să-i dea CD-ul înapoi, dar el nu acceptă.

— L-am cumpărat special pentru tine. Rabbit Songs[9] pentru Iepuraş.

— Mulțumesc, dar nu pot să-l primesc.

El păru jignit. Şi rănit.

— De ce nu?

— Pur şi simplu nu pot. Dar mulțumesc oricum.

Paul se uită la geanta nouă de umăr a Juliei, aşezată la picioarele ei. Se chiori la ea.

— Ai primit o geantă de la cineva. Un cadou de Crăciun oferit în avans, de la vreun iubit?

— N-am iubit, recunoscu ea stânjenită. Mama celei mai bune prietene ale mele a vrut să-mi ofere în dar geanta asta. A murit recent.

— Îmi pare tare rău, Iepuraş. N-am ştiut.

Paul se întinse şi-i atinse mâna, punând CD-ul pe canapea între ei. Observă că ea nu-şi retrase mâna. De fapt, scotoci prin geantă după CD-ul domnului profesor Emerson şi i-l întinse cu cealaltă mână, fără să-şi tragă degetele din mâna lui.

— Ce pot să fac să te conving să-mi accepți cadoul? o întrebă, evitându-i privirea în timp ce-şi băga CD-ul cu Mozart în geantă.

— Nimic. Am primit prea multe cadouri în ultimul timp. Mi-am făcut plinul.

Paul se îndreptă şi zâmbi.

— Lasă-mă să încerc. Ai nişte mâini aşa mici. Mai mici decât ploaia măruntă.

Îi mişcă mâna odată cu a lui, încoace şi-ncolo, ridicând-o spre becul cu halogen. Părea minusculă cuibărită în a lui.

Julia îl privi intrigată.

— Ce frumos. Ai compus-o acum?

Paul îşi sprijini capul de canapea şi îi trase mâna mai aproape, mângâindu-i linia vieții cu degetul mare, de parcă ar fi încercat să-i ghicească în palmă pe pipăite.

— Nu, parafrazam din *Undeva unde nu am călătorit niciodată,* de E. E. Cummings. N-ai auzit-o până acum?

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o aud.

Julia păru dintr-odată foarte sfioasă.

— Atunci o să ți-o citesc la un moment dat.

Paul se uită în ochii ei căprui-închis cu un zâmbet.

— Mi-ar plăcea.

— Nu e Dante, dar e fain.

Degetul lui găsi punctul central al liniei vieții din palma ei şi-l apăsă nespus de blând.

— Poezia asta îmi aminteşte de tine. Tu eşti undeva unde nu am călătorit niciodată; cu aerul tău fragil şi mâinile tale atât de mici.

Julia se aplecă să-şi ascundă roşeața subită şi luă o gură de cafea. Dar îl lăsă să-i mângâie în continuare palma, cu gesturi molatice. În timp ce ducea cafeaua la gură, puloverul ei violet, antic şi de demult, îi alunecă aproape provocator de pe umăr, dezvelind două degete din breteaua albă de la sutien şi conturul unui umăr de alabastru.

Paul îi dădu imediat drumul la mână şi-i ridică blând puloverul pentru a acoperi breteaua inofensivă, ferindu-şi privirea şi apăsându-i umărul ca să aşeze puloverul la loc.

— Gata, zise încetişor. Am rezolvat-o.

Apoi îşi retrase repede mâna ca nu cumva să întreacă măsura, împletindu-şi iarăşi, sfios, degetele cu ale ei, temându-se că ea şi-ar putea retrage oricând mâna.

Julia îi urmări gesturile cu respirația tăiată, ca şi cum vedea totul cu încetinitorul. Ceva din gestul lui o emoționă profund. Era un gest intim, dar foarte cast; o *învelea.* Învelea o părticică minusculă şi inocentă a trupului ei, ferind-o de priviri indiscrete şi, poate, indecente, şi, prin acest gest, îşi exprima respectul şi admirația lui. Virgil îi aducea un omagiu.

Prin acel singur gest, prin acel gest cavaleresc, Paul îşi croise drum spre inima ei. Nu până-n străfundurile inimii ei, dar pătrunsese în *Vestibul,* metaforic vorbind. Dacă gestul acesta îi dezvăluia sufletul, Julia se gândi că nu l-ar deranja faptul că era virgină şi că, odată ce-ar fi aflat acest lucru, înțelegerea lui ar fi învelit-o blând.

Nu avea să-şi râdă de ea şi n-o va da în vileag. Va păstra orice secrete îi încredința doar între ei doi. Nu avea s-o trateze ca pe un animal menit a fi futut şi posedat. Nu va vrea s-o împartă cu altcineva.

Astfel că făcu un gest impulsiv – se aplecă spre el şi-l sărută, sfios şi cast. Nu simți nicio zvâcnire, nu simți că-i ia pielea foc sau că sângele îi goneşte năvalnic prin vene. Buzele lui erau blânde şi-i răspunse şovăind. Julia îi simți surprinderea după modul în care îşi încleştase maxilarul. Se încordă sub atingerea buzelor ei, fără îndoială şocat de îndrăzneala ei. Juliei îi păru rău pentru asta. Îi păru rău că buzele lui nu erau buzele lui Gabriel. Şi că sărutul acesta nu era ca acelea.

Într-o fracțiune de secundă, o năpădi un val uriaş de tristețe şi se ocări pentru că gustase cu atâta amar de vreme în urmă din ceva ce nu va mai putea avea vreodată. Căci, odată ce cunoscuse acel gust, totul era pierdut. Gustul mărului era cunoaşterea în sine şi acum o ştia.

Julia se retrase înainte ca Paul să apuce s-o respingă, întrebându-se cum reuşise să fie aşa de îndrăzneață. Întrebându-se ce va crede el despre ea acum. „Tocmai mi-am sărutat singurul prieten din Toronto şi-am pus capăt prieteniei noastre, îşi zise. La naiba”.

— Iepuraş.

Paul o privi tandru şi-i mângâie obrazul cu degetele. Atingerea lui n-o electriza, dar era blândă şi liniştitoare. Până şi pielea lui respira bunătate.

O cuprinse cu brațele şi o lipi de pieptul lui, ca să-i poată mângâia părul şi ca să-i şoptească ceva duios la ureche... ceva care s-o liniştească... ceva care să alunge amestecul de durere şi confuzie care se citea pe chipul ei. Şoaptele lui fură întrerupte de apariția unei harpii cu aripi cât toate zilele, care purta tocuri înalte şi ruj stacojiu şi ducea două pahare de plastic.

— Hopa, cineva se simte ca acasă!

O voce rece şi tăioasă le întrerupse momentul de tandrețe şi Julia întâlni ochii căprui şi ostili ai Christei Peterson.

Julia se îndreptă imediat şi încercă să se desprindă de Paul, dar el nu-i dădu drumul.

— Christa, o salută pe un ton neutru.

— Îți faci de cap cu masteranzii, Paul? Ce dovadă de solidaritate, spuse, ignorând-o cu desăvârşire pe Julia.

— Ia vezi, Christa!

Tonul lui ascundea o undă de avertisment.

— Azi iei două de-odată? Cam mult Plănuieşti să faci o noapte albă? întrebă, arătând spre cafelele pe care le ținea, câte una în fiecare mână.

— Nici nu bănuieşti, gânguri ea. Una e pentru mine, cealaltă pentru Gabriel, desigur. Oh, scuze, nu te-am văzut, Julianne. Bănuiesc că tu-l ştii în continuare ca „domnul profesor Emerson", spuse Christa, cu un râs care suna mai curând a cotcodăcit.

Julia ridică din sprânceană, dar rezistă tentației de a o corecta pe Christa sau de a-i şterge zâmbetul ăla îngâmfat de pe mutră. Pentru că era o doamnă. Şi îi plăcea senzația pe care i-o dădea brațul lui Paul încolăcit în jurul umerilor ei şi n-avea de gând să se urnească. Cel puțin, nu încă.

— Nu i-ai spus niciodată *Gabriel* în față, Christa. N-ai tupeu să-i zici aşa data viitoare când îl vezi.

Ochii Christei se întunecară şi-i aruncă o căutătură urâtă lui Paul. Apoi zâmbi.

— *Tu* îmi spui că n-am tupeu? Nostim. Asta e o fază din Vermont? Ceva ce-şi spun fermierii unul altuia în timp ce curăță bălegarul? După întâlnirea mea cu Gabriel, probabil c-o să mergem în Lobby să bem ceva. Îi place să meargă acolo după ore. Sunt sigură c-o să împărtăşim multe lucruri intime în seara asta, nu doar, ăă... a ne spune pe nume.

Scoase limba şi începu să-şi lingă buza languros.

Julia simți că-i vine să vomite.

— Şi o să te ia pe tine acolo?

Paul nu părea prea convins.

— Da. Oh, da.

Julia simți un spasm şi-şi reținu cu greu senzația de vomă. Pentru că, numai la gândul că Gabriel ar putea fi cu această... *târfă a lui Emerson,* i se întorcea stomacul pe dos.

Până şi chelneriţa de la Lobby ar fi o pereche mai bună pentru el decât Christa.

— Nu eşti genul lui, şezi blând, mormăi Julia.

— Poftim?

O privi cu ochii îngustaţi şi-şi cântări opţiunile pentru o fracţiune de secundă. Şi decise că îndrăzneala nu însemna nimic fără precauţie.

— Am zis… *n-aş crede tot ce aud.*

— Despre?

— Despre Lobby. Nu-i aşa grozav.

Christa schiţă un zâmbet glacial.

— Ca şi cum agentul de la intrare te-ar lăsa să intri. Lobby e un club exclusivist.

O măsură pe Julia din cap până-n picioare de parcă ar fi fost un exemplar inferior. Un ponei bătrân, uitat şi pe jumătate orb, de la o grădină zoologică pentru copii. Julia se simţi brusc urâtă şi foarte stingherită. Simţi că-i dau lacrimile, dar încercă din răsputeri să şi le stăpânească.

Paul observă exact ce făcea domnişoara Peterson, măsurând-o pe Julia din priviri şi sugerând că nu era îndeajuns de bună. O simţi tremurând, reacţionând la provocarea Christei, care părea o mâţă ce-şi ascute ghearele. Aşadar, cu o strângere de inimă, îşi luă braţul de pe umerii Juliei şi se împinse în faţă pe canapea, încordându-şi muşchii braţelor.

„Nu mă face să mă ridic, scorpie”, îşi zise.

— De ce să n-o lase să intre pe Julia, Christa? Mai nou primesc doar fete care prestează?

Christa se făcu roşie ca racul.

— Ce ştii tu de chestii de-astea, Paul? Tu duci o viaţă de călugăr, de fapt! Sau poate asta fac călugării – plătesc pentru plăcerile carnale.

Aruncă o privire cu subînţeles spre geanta nouă şi scumpă a Juliei.

— Christa, fă bine şi taci sau o să mă ridic. Şi apoi n-o să mai fiu băiat finuţ.

Paul se uită furios la ea, repetându-şi că nu trebuie să dai într-o femeie. Şi că, da, Christa era totuşi o femeie, şi nu o scroafă anorectică în călduri. Paul n-ar fi comparat-o niciodată pe Christa cu o vacă, pentru că avea multă prețuire pentru vaci. (în special pentru rasa Holstein.)

— Sunt sigură că există mai multe explicații. Poate n-ar lăsa-o să intre la Lobby pentru că n-o duce capul. Gabriel spune că nu eşti prea inteligentă, Julianne.

Christa zâmbi triumfător în timp ce Julia îşi lăsă capul în pământ, simțindu-se mică şi necăjită. Paul îşi lăsă toată greutatea în pământ. N-avea de gând s-o pocnească pe Christa; voia doar să-i închidă gura. Şi poate s-o târască spre ieşire sau ceva de genul ăsta. Dar n-a mai fost nevoie.

— Oh, serios? Şi ce altceva mai spune *Gabriel?*

Cei trei se întoarseră încet şi dădură cu ochii de profesorul specialist în Dante care se apropiase neobservat de ei. Niciunul nu era sigur cât de mult auzise sau de cât timp era acolo. Dar ochii lui aruncau scântei şi Julia îi simți furia îndreptată spre Christa. Se învolbura în jurul lui ca un nor. Dar, din fericire, nu se învolbura înspre ea.

„Degetele când mă pişcă, vreun păgân încoa se mişcă”[10], îşi zise Paul.

— Paul, îl salută rece Gabriel, observând distanța dintre Julianne şi asistentul lui de cercetare, ceva mai mare acum.

„Violator de îngeri. Fix aşa – jos labele de pe înger, dobitocule”.

— Domnişoară Mitchell, mă bucur să te revăd, îi spuse Juliei, cu un zâmbet puțin crispat. Arăți la fel de *inteligentă* şi elegantă ca întotdeauna.

„Da, înger cu ochi căprui. Am auzit ce ți-a spus. Nu-ți face griji. O pun eu la punct”.

— Domnişoară Peterson, continuă, cu o voce rece, făcându-i semn să-l urmeze ca unui câine.

„Te-ai uitat la Julianne ca şi cum ar fi fost un gunoi. N-o să mai faci niciodată chestia asta. Am eu grijă de asta”.

Julia îl privi refuzând cafeaua pe care i-o cumpărase Christa şi îndreptându-se spre tejghea să comande altceva. Văzu că umerii Christei tremurau de furie.

Paul se întoarse spre Julia oftând.

— Unde rămăsesem?

Ea inspiră adânc, luându-şi un răgaz să se adune înainte de a face ceea ce ştia că are de făcut.

— N-ar fi trebuit să te sărut. Îmi pare rău.

Îşi lăsă capul în jos, fixând geanta de piele şi simțindu-se foarte stânjenită.

— Mie nu-mi pare rău. Îmi pare rău doar că ție îți pare rău.

Paul îşi apropie fața de a ei şi zâmbi.

— Dar nu-i nimic, nu m-am supărat.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi stă în fire să fac aşa ceva – să sărut pur şi simplu pe cineva.

— Dar eu nu sunt cineva oarecare, nu?

O privi curios.

— Îmi doresc să te sărut de nu ştiu când. De la acel prim seminar, cred. Dar atunci ar fi fost prea curând.

Încercă s-o convingă să se uite la el, dar ea îşi feri privirea. Se uită spre o altă masă şi la cele două persoane care se ciondăneau acolo. Oftă.

— Julia, sărutul nu schimbă nimic. Consideră-l o chestie între prieteni. Nu e musai să-l repetăm, decât dacă vrei s-o facem.

Îi studie chipul, îngrijorat.

— Te-ai simți mai bine dacă am face asta? Dacă o lăsăm aşa?

Ea încuviință stingherită.

— Îmi pare rău, Paul. Ai fost tot timpul drăguț cu mine.

— Nu-mi datorezi nimic. Nu aştept o răsplată de la tine. Sunt drăguț cu tine pentru că aşa vreau să fiu. De-asta ți-am luat CD-ul. De-asta poezia îmi aminteşte de tine. Mă inspiri.

Se aplecă spre ea ca să-i şoptească la ureche, realizând că o pereche de ochi albaştri ca safirul îl țintuiau brusc plini de furie.

— Te rog nu te simți obligată să faci nimic din ce nu doreşti să faci. O să rămân prietenul tău orice s-ar întâmpla.

Făcu o pauză.

— A fost un sărut nevinovat, ca între prieteni, în locul unei îmbrățişări. Dar, de-acum înainte, putem să ne limităm la îmbrățişări. Şi, într-o bună zi, dacă vei dori mai mult...

— Nu mă simt pregătită, murmură Julia, oarecum surprinsă că îşi găsise atât de repede cuvintele şi că era atât de sinceră.

— Ştiu. De-asta am fost rezervat, deşi mi-am dorit să te sărut. Dar a fost foarte plăcut. Mulțumesc. Ştiu că nu laşi pe oricine să se apropie de tine. Mă simt onorat că m-ai sărutat.

O bătu pe mână şi-i zâmbi din nou. Ea deschise gura să spună ceva, dar el i-o luă înainte.

— Îmi vine să-i rup gâtul Christei pentru ce ți-a zis. N-o să mă mai obosesc să-i vorbesc data viitoare.

Îşi întoarse privirea spre masa profesorului, observând oarecum uşurat că ochii plini de furie ai acestuia erau acum ațintiți asupra Christei, care îşi lăsase capul în jos şi părea gata să izbucnească în lacrimi.

Julia ridică din umeri.

— Nu-mi pasă de ce zice.

— Mie-mi pasă. Am văzut cum se uita la tine. Şi te-am simțit cum ai reacționat: te-ai făcut mică. Te-ai făcut *mică,* în puii mei, Julia. De ce nu i-ai zis să se ducă naibii?

— Nu fac astfel de lucruri decât dacă n-am de ales. Încerc să nu mă cobor la nivelul ei. Uneori, sunt atât de... surprinsă că cineva se poartă urât cu mine, încât nici nu mai gândesc. Amuțesc.

— Oamenii se poartă... urât cu tine?

Paul începea să se înfurie.

— Uneori.

— Emerson? întrebă el şoptit.

— El s-a mai înmuiat. L-ai văzut mai devreme – a fost amabil.

Paul încuviință, cu inima îndoită. „Domnul profesor Emerson”.

Julia îşi făcu de lucru cu mâinile.

— Nu vreau s-o fac pe... Sfânta Tereza sau mai ştiu eu cine, dar oricine poate să arunce cu înjurături. De ce-ar trebui să mă comport ca ea? De ce să nu crezi că uneori – numai uneori – poți să înfrângi răutatea prin tăcere? Şi să-i laşi pe oameni în ale lor, să-şi recunoască singuri propria mârşăvie, fără a le distrage atenția. Poate că, uneori, bunătatea e îndeajuns de puternică încât să demaşte răul. Mai bine decât să încerci să înfrunți răutatea tot cu răutate. Nu c-aş fi o persoană bună. Nu cred că sunt.

Făcu o pauză şi se uită la Paul.

— Nu prea are logică ce zic.

El zâmbi.

— Are foarte multă logică. Am discutat despre asta în cadrul seminarului meu despre Toma daquino – răul poartă în sine propria pedeapsă. Uită-te la Christa. Crezi că e fericită? Cum ar putea să fie, la felul în care se poartă? Unii oameni sunt atât de egocentricişi cufundați în propriile amăgiri încât, oricât ai zbiera la ei, nu i-ai convinge de propriile cusururi.

— Şi n-ai reuşi să le trezeşti amintirile, mormăi Julia, uitându-se lung la cealaltă masă şi clătinând din cap.

În ziua următoare, se afla la Catedra de italienistică, verificându-şi corespondența înaintea seminarului despre Dante. Asculta CD-ul pe care i-l dăruise Paul, pe care-l acceptase într-un final şi-l încărcase pe ipod. Paul avusese dreptate; se îndrăgostise de acel album de cum îl ascultase. Şi descoperi că scria mult mai cu spor la propunerea de disertație pe muzica de la el decât când asculta Mozart. *Lacrimosa* era o bucată mult prea deprimantă.

După zile întregi în care tăvița ei de corespondență fusese goală, primise în sfârşit ceva. Trei mesaje, de fapt.

Primul o anunța că prelegerea domnului profesor Emerson, *Pofta trupească în* Infernul *lui Dante: Păcatul capital împotriva*

sinelui, fusese reprogramată. Julia îşi notă noua dată şi îşi propuse să-l întrebe pe Paul dacă voia s-o însoţească la prelegere.

Al doilea mesaj era un plic micuţ, crem. Julia îl desfăcu şi descoperi, surprinsă, un bon de cadouri de la Starbucks. Fusese personalizat, observă, şi imaginea de pe card era un bec mare. Peste el scria: „Eşti foarte inteligentă, Julianne".

Julia se uită pe verso şi văzu că era în valoare de o sută de dolari. „Drace", îşi zise. „Poţi să-ţi iei multă cafea de banii ăştia". Era evident cine i-l trimisese şi de ce. Şi totuşi, fu foarte surprinsă. Până când scoase ultima scrisoare din tăviţă.

Era un plic lunguleţ, elegant, pe care-l deschise imediat. Era o scrisoare de la şeful Catedrei de Italienistică, prin care era felicitată pentru bursa pe care o câştigase. Ajunse doar până la valoarea bursei, de cinci mii de dolari pe semestru, care aveau să se adauge la bursa ei de masterand.

„O, zei ai masteranzilor săraci lipiţi, care locuiesc în văgăuni de hobbit unde n-ar sta niciun câine, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!"

— Julianne, te simţi bine?

Vocea blândă şi liniştitoare a doamnei Jenkins o smulse din transă.

Se îndreptă împleticindu-se spre biroul acesteia şi-i întinse, fără să poată spune ceva, scrisoarea legată de bursă.

— Oh, da, am auzit de asta, spuse femeia, zâmbind amabil. E extraordinar, nu-i aşa? Bursele acestea se oferă foarte rar şi luni dimineaţă am primit din senin un apel care ne anunţa că o fundaţie a donat mii de dolari pentru această bursă.

Julia încuviinţă, încă şocată.

Doamna Jenkins se uită la scrisoare.

— Mă întreb cine-o fi.

— Cine?

— Persoana în numele căreia s-a instituit bursa.

— N-am citit până acolo.

Doamna Jenkins ridică scrisoarea şi-i arătă un nume scris cu litere de-o şchioapă.

— Scrie că ți se acordă *Bursa de Merit M. P. Emerson.* Mă întrebam cine o fi M. P. Emerson. Mă întreb dacă are vreo relație de rudenie cu domnul profesor Emerson. Deşi Emerson e un nume destul de răspândit. Probabil e doar o coincidență de nume.

Capitolul 12

Profesorul Emerson văzu că în birouaşul său de studiu era lumină, dar, pentru că Paul lipise hârtie cafenie peste gemuleţul îngust de la uşă, nu se putea uita înăuntru. Fu surprins să vadă că Paul rămăsese să lucreze aşa târziu într-o seară de joi. Era zece şi jumătate seara şi biblioteca avea să se închidă într-o jumătate de oră.

Îşi căută cheile în buzunar şi descuie fără să bată la uşă. Când intră, rămase ţintuit locului. Domnişoara Mitchell era cuibărită pe un scaun, cu capul sprijinit pe braţele aşezate delicat pe birou. Avea ochii închişi şi gura întredeschisă, dar nu zâmbea. Obrajii îi erau îmbujoraţi de somn şi pieptul i se mişca în ritmul respiraţiei, uşor, ca valurile oceanului pe o plajă liniştită. Rămase în prag, fascinat, gândindu-se că doar sunetul respiraţiei ei ar fi fost perfect pe un CD de relaxare. Unul pe care l-ar fi putut asculta seară de seară înainte de a adormi.

Avea laptopul deschis şi Gabriel văzu screen saver-ul, o derulare de ilustraţii de mână ce păreau inspirate de o poveste pentru copii – ceva cu animale – între care un iepuraş alb caraghios, cu urechi pleoştite care-i ajungeau până-n pământ. În încăpere se auzea muzică şi Gabriel realiză că venea dinspre computerul ei. Văzu un CD cu poza unui iepure. Începu să se întrebe de ce domnişoara Mitchell era atât de obsedată de iepuri.

„Poate are un fetiş legat de Paşti?” Gabriel tocmai îşi imagina în cele mai mici detalii în ce ar putea consta un astfel de fetiş până să-şi vină în fire. Intră repede în birouaş şi închise uşa după el, încuind-o. N-ar fi fost cel mai fericit lucru să fie prinşi împreună astfel.

O privi cum stătea aşa, atât de liniştită, nevrând s-o tulbure din ceea ce părea a fi un vis frumos. Acum zâmbea. Găsi cartea pe care o căuta şi tocmai se pregătea să iasă, când

dădu cu ochii de un caiețel pe care degetele ei aproape că-l atingeau.

Gabriel, citi. *Dragul meu Gabriel.*

Să-şi vadă numele scris afectuos, chiar dacă la întâmplare, de mai multe ori în caietul ei îl atrase ca un cântec de sirenă şi-i dădu fiori pe şira spinării. Rămase țintuit locului, cu mâna întinsă.

Desigur, era posibil ca ea să scrie despre un alt Gabriel. I se părea de necrezut că ea ar putea să scrie despre el şi să-l considere „al ei".

Uitându-se fascinat la ea, realiză că, dacă rămânea, totul avea să se schimbe. Ştiu că, dacă o atingea, nu va putea rezista dorinței – dorința primordială – de a o face pe frumoasa şi inocenta domnişoară Mitchell a lui. Era acolo, aşteptându-l, chemându-l, iar parfumul ei de vanilie umplea încăperea prea mică, în care era prea cald.

„Dragul meu Gabriel". Îşi închipui glasul ei unduindu-se în jurul numelui lui, precum sărutarea unei iubite de-a lungul unui trup... Mintea lui începu să se mişte cu viteza luminii, în timp ce îşi imagina cum ar trage-o în brațele lui. Sărutând-o, îmbrățişând-o. Urcând-o pe birou şi desfăcându-i genunchii, în timp ce mâinile ei i se înfigeau în păr, îl apucau de pulover, de cămaşă, îi desfăceau papionul şi-l aruncau pe podea.

Avea să-şi treacă degetele prin părul ei ondulat, coborând blând de-a lungul gâtului ei, făcând fiecare centimetru de piele, fiecare por, să ia foc – o să-şi lipească nasul de obrazul ei, de urechea ei, de gâtul ei alb ca laptele. O să-i simtă pulsul la gât şi cum ritmul blând îl linişteşte şi cum îi unesc bătăile inimii ei, mai ales când se vor accelera sub atingerea lui. O să se întrebe dacă, atunci când sunt destul de aproape, inimile lor vor bate la unison... sau dacă asta e doar rodul imaginației poetice.

Ea o să fie sfioasă la început. Dar el va insista cu blândețe, şoptindu-i vorbe dulci în păr. O să-i spună orice ar vrea ea să audă şi ea o să-l creadă. O să-şi coboare mâinile de pe umerii ei de-a lungul formelor ei minunate, inocente, minunându-se

de cât de sensibile se vor dovedi, făcând-o să se deschidă ca o floare sub atingerea lui.

Pentru că niciun bărbat n-o va mai fi atins aşa. Într-un final, ea va fi dornică şi deschisă. Oh, atât de deschisă dorințelor lui. Se vor săruta şi va fi ceva electrizant – intens – exploziv. Limbile lor se vor împleti într-un dans frenetic, ca şi cum ar fi primul sărut pentru fiecare din ei.

Ea o să poarte prea multe haine. El va vrea să-i scoată fiecare lucruşor şi să lase sărutări uşoare pe fiecare centimetru al pielii ei de porțelan. În special de-a lungul gâtului ei minunat, acoperit de o hartă de vinişoare albăstrii. Ea va roşi precum Eva, dar el o va săruta până ce nu va mai simți nici urmă de stânjeneală. În curând va sta goală şi deschisă dinaintea lui, gândindu-se doar la el şi la fascinația lui, fără a mai simți aerul din încăpere pe pielea ei palidă, trandafirie.

Îi va lăuda frumusețea prin ode şi imprecații şi nume de alint abia murmurate şi ea nu va simți nici urmă de ruşine. „Iubito, scumpo, draga mea, frumoasa mea...” Avea s-o convingă de adorația lui şi acea convingere nu va fi cu totul neîntemeiată.

Într-un final tachinările se vor dovedi de neîndurat şi o va lăsa blând pe birou, ținându-i capul în căuşul mâinii. Nu-şi va retrage mâna până la sfârşit, de teamă c-ar putea s-o rănească. Nu voia ca ea să dea cu capul de birou, ca o jucărie pe care n-o iubeşte nimeni.

Nu era un iubit crud. N-avea să fie brutal sau indiferent. Va fi senzual, pătimaş, dar blând. Pentru că ştia adevărul despre ea. Şi îşidorea ca ea să aibă parte de la fel de multă plăcere ca el, prima dată când făcea dragoste. Dar şi-o dorea întinsă sub el, îmbietoare, cu respirația tăiată şi ochii mari, larg deschişi, scânteind de dorință.

Îşi va încorda cealaltă mână de-a lungul spatelui ei, întinderea arcuită de piele, uitându-se în ochii ei mari şi umezi şi ascultându-i gemetele. O va face să geamă de plăcere. El şi numai el.

Ea o să-şi muşte buza, cu ochii întredeschişi, în timp ce se va apropia de ea, liniştind-o pe şoptite în timp ce ea i se va dărui. Aşa avea să fie mai uşor pentru ea, dat fiind că era prima dată. El îşi va ține în frâu elanul şi-o va lua încet. O să se abțină, nu va fi brutal. Poate c-o să se oprească?

Îngerul lui minunat, desăvârşit, cu ochi căprui... cu pieptul mişcându-i-se în ritmul respirației, cu roşeața de pe obraji răspândindu-se pe tot trupul. Va fi precum un trandafir în ochii lui şi se va deschide sub atingerea lui. Pentru că va fi blând cu ea şi-o va face să se deschidă. O va urmări fermecat, aproape cu încetinitorul... cu toate simțurile... devenind din fată femeie, prin pierderea fecioriei, datorită lui. Doar datorită lui.

Feciorie? îi va curge sânge. Pentru că păcatul aduce întotdeauna cu el o jertfă de sânge. Şi o mică moarte.

Gabriel simți că i se opreşte inima-n loc. Se opri, apoi începu să bată de două ori mai repede când îl izbi revelația. Îi veniră pe buze versurile unuia din poeții metafizici, o amintire demult uitată din vremea când era la Magdalen College. Căci, în clipa aceea, înțelese limpede că el, domnul profesor Gabriel O. Emerson, potențialul seducător al frumoasei şi inocentei Julianne, era un purice, îi răsunară în minte versurile lui John Donne:

Ia seama la acest purice şi oi vedea apoi
Cât de mărunt e ce a-mi da nu voi;
Tepişc-acum pe tine, din mine întâi sorbi,
Şi-n trupul lui noi doi ne-om contopi.
Nu-i un păcat, nici vreo ruşine, ştii.
Nici pierderea scumpei tale feciorii;
Şi totuşi se desfată astfel făr-a se nunti.
Din doi țesând un sânge, se-mbuibă zi de zi
— Pe lângă fapta asta, ce-ți cer nimic n-ar fi.

Ştia de ce subconştientul lui alesese acel moment pentru a-l confrunta cu poezia lui Donne; poemul acela era o pledoarie

menită să seducă. Donne i se adresa celei pe care voia s-o seducă, o fecioară, şi declara că pierderea virginității era un lucru mai neînsemnat decât o muşcătură de purice. O îndemna să i se dăruiască pe dată, fără a mai sta pe gânduri. Fără ezitare. Fără regrete.

De îndată ce versurile îi veniră în minte, Gabriel ştiu că i se potriveau de minune. Descriau întocmai ceea ce-şi dorea să-i facă. Erau scuza perfectă.

Să guşti. Să iei. Să sorbi. *Să păcătuieşti. S-o storci. S-o părăseşti.*

Era o ființă pură şi nevinovată. O dorea.

Facilis descensus Averni.

Dar n-avea să fie el cel care-o să facă să sângereze. Nu putea, nu-şi dorea să-i facă asta altei fete cât trăia. Toate gândurile de a o seduce şi de a face sex pătimaş, nebuneşte, pe birouri şi scaune, lipiți de perete şi de rafturi şi ferestre, se risipiră. Nu avea s-o facă a lui. N-o va trece pe răboj şi nu va revendica ceva asupra căruia n-avea niciun drept.

Gabriel Emerson era un păcătos blazat, care se căia doar pe jumătate. Mereu cu gândul la sexul opus şi la propriile plăceri, ştia să se lase purtat de pofta trupească. Aceasta nu lăsa niciodată loc unor sentimente mai profunde, cum ar fi fost dragostea. Cu toate astea, în ciuda acestor slăbiciuni şi a altora, în ciuda faptului că nu reuşea niciodată să reziste tentației, Gabriel mai avea un ultim principiu moral. O linie dincolo de care nu voia să păşească.

Domnul profesor Emerson nu seducea virgine. Nu le lua virginitatea, niciodată, chiar dacă îi era oferită de bunăvoie. Nu-şi satisfăcea pofta culcându-se cu virgine; sorbea doar plăcerile oferite decele care gustaseră deja din fructul oprit şi care, odată ce-l gustaseră, nu se mai săturau. Şi nu avea de gând să-şi încalce acest ultim principiu pentru o oră sau două de plăceri desfrânate cu o masterandă fermecătoare aflată în birouaşul lui de studiu. Până şi un înger căzut avea principii.

Gabriel avea să-i lase virtutea neatinsă. O s-o lase aşa cum a găsit-o, îngerul cu ochi căprui, înconjurată de iepuraşi, cuibărită ca o pisică în scăunelul ei. Va dormi mai departe netulburată, nesărutată, neatinsă şi neîntinată. Strânse mâna pe clanță şi era pe punctul de a descuia uşa când auzi o mişcare în spatele lui.

Oftă şi-şi lăsă capul în pământ. Nu renunța la perspectiva unei nopți de plăceri cu ea din ură, ci din dragoste – de dragul binelui după care tânjea şi care şi-ar fi dorit să domnească în viața lui. Şi poate de dragul amintirii lui cel de odinioară, dinainte ca păcatul şi viciul să prindă rădăcini şi să crească, precum un mărăciniş, încolăcindu-şi tulpinile şi sufocându-i virtuțile. Luă mâna de pe clanță şi inspiră adânc. Îşi îndreptă umerii şi închise ochii, întrebându-se ce-avea să-i spună.

Se întoarse încet şi o văzu pe domnişoara Mitchell gemând uşurel şi întinzându-se. Pleoapele-i fluturară şi-şi ascunse un căscat.

Dar, când îl văzu pe domnul profesor Emerson stând lângă uşă, deschise larg ochii. Tulburată, scânci şi sări de pe scaun, lipindu-se de perete. Se ghemui confuză la vederea lui şi gestul aproape că-i frânse inima lui Gabriel.

(Ceea ce ar fi trebuit, măcar, să dovedească faptul că nu era lipsit de inimă.)

— Sssst. Julianne, eu sunt.

Întinse mâinile spre ea, ca şi cum s-ar fi predat. Încercă să-i zâmbească dezarmant.

Julia era şocată. Îl visase cu doar câteva minute înainte. Şi acum îi stătea dinainte. Se frecă la ochi. Era tot acolo. Se ciupi de braț. El era tot acolo.

„La naiba. M-a prins”.

— Eu sunt, Julianne. Te simți bine?

Ea clipi de câteva ori şi începu să se frece din nou la ochi.

— Ăă... nu ştiu.

— De cât timp eşti aici? o întrebă, lăsându-şi mâinile de-a lungul corpului.

— Ăă... nu ştiu.

Încerca să se trezească şi să-şi amintească în acelaşi timp.

— E ŞI Paul cu tine?

— Nu.

Dintr-un motiv obscur, Gabriel se simți uşurat.

— Cum ai intrat aici? E biroul meu.

Julia se uită la el, încercând să-i aprecieze reacția. „Am încurcat-o. Şi eu, şi Paul. Emerson o să-l scoată în şuturi de-aici”.

Veni grăbită spre el, dărâmând scaunul şi împiedicându-se de un teanc de cărți aflate lângă mâna ei. În toată agitația, împrăştie o grămadă de foi de caiet, care începură să cadă în jurul ei ca nişte fulgi uriaşi, în dungi. Gabriel îşi zise că arăta ca un înger – un înger aflat într-un glob de zăpadă, înconjurat de un vârtej alb.

„E superbă”, îşi zise.

Julia începu să se agite, încercând să pună totul în ordine. Îşi cerea scuze necontenit, de parcă ar fi spus rozariul, mormăind ceva despre faptul că împrumutase cheia de la Paul. Îşi cerea scuze. Mii de scuze.

Dintr-un pas, Gabriel ajunse lângă ea, punându-i mâna pe umăr, blând, dar ferm.

— E în regulă. Eşti binevenită aici. Linişteşte-te.

Julia închise ochii şi încercă să-şi potolească bătăile inimii. Nu era un lucru uşor; se temea că el o să-şi iasă din fire şi-l va scoate pe Paul în şuturi din prețiosul birou de studiu. Pe veci.

Gabriel inspiră adânc şi ea deschise ochii, încremenită de atingerea lui.

Îşi apropie fața de a ei şi o studie atent.

— Julianne? Eşti palidă. Ți-e rău?

Nu ştia ce să facă. De ce se purta ea aşa bizar? Poate era slăbită din cauză că nu mâncase sau încă nu se dezmeticise bine. Era foarte cald în încăpere. Prea cald. Julianne lăsase radiatorul deschis. O prinse înainte să cadă moale pe podea, strângând-o în brațe şi trăgând-o la pieptul lui. Nu căzuse în nesimțire, cel puțin nu încă.

— Julianne?

Îi dădu la o parte părul de pe ochi şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

Ea murmură ceva şi Gabriel realiză că nu leşinase, ci se sprijinea de el, ca şi cum n-avea destulă putere să se țină pe picioare. O ținu bine, ca nu cumva să cadă pe podea sau să se lovească de scaunul răsturnat.

— Te simți bine?

Încercă s-o mute ca s-o aşeze pe un scaun, dar ea se agăță de el, cuprinzându-i gâtul cu brațele fără să şovăie. Îi plăcea s-o simtă lipită de el, aşa c-o strânse mai tare şi, oarecum clandestin, se aplecă să-i miroasă părul. *Vanilie.* Trupul ei firav se potrivea de minune cu al lui, ca şi cum formele lor erau menite să se completeze reciproc. Era ceva uimitor.

— Ce s-a întâmplat? murmură ea cu nasul în puloverul lui, de un verde minunat, care-i punea în valoare albastrul ochilor.

— Nu sunt sigur. Cred că te-a luat cu amețeală pentru că te-ai ridicat prea repede de pe scaun. Şi e zăpuşeală aici.

Ea schiță un zâmbet sfios, care făcu să i se topească inima-n piept.

Julia îşi dorea cu disperare să-l sărute. Era aproape. Atât de aproape de ea. Doar cinci centimetri şi ar fi putut atinge acele buze... din nou. Şi ochii lui erau calzi şi blânzi... şi era drăguț cu ea...

Se îndepărtă infinitezimal de ea, ca să vadă dacă se ținea pe picioare acum. Când se asigură, o lăsă blând pe birou şi îndreptă scaunul. Apoi se retrase spre uşa biroului şi-şi îndreptă cravata.

— Nu mă deranjează dacă foloseşti biroul de studiu – deloc. Pur şi simplu am fost surprins să te găsesc aici. De fapt, mă bucur că Paul ți-a sugerat să-l foloseşti. Nu e nicio problemă.

Îi zâmbi pentru a o linişti, privind-o cum se agăța de marginea biroului ca să-şi țină echilibrul.

— Căutam o carte pe care a împrumutat-o Paul.

Ridică tomul şi se întoarse din nou spre ea.

Mişcându-se încet, dar cu grijă, Julia se ridică şi începu să aşeze cărțile teanc pe birou şi să adune foile care se împrăştiaseră pe podea.

— Trebuia să te întâlneşti cu Paul în seara asta?

— E plecat la Princeton, la o conferință pentru masteranzi şi doctoranzi. Prezintă o lucrare mâine.

Se uită la el precaută şi, când văzu că-şi lăsase capul într-o parte şi îi zâmbea în continuare, se relaxă. Cât de cât.

— La Princeton. Da, aşa e. Am uitat. Ce geantă frumoasă ai, spuse, zâmbind cu aerul unui cunoscător şi arătând spre geanta sprijinită de perete.

Julia se înroşi, încercând din răsputeri să nu-i dea de înțeles că-i ştia secretul.

— Dar pare să fie ceva viu în ea. Văd nişte urechi îțite dintr-unul din buzunare.

Se întoarse pe călcâie. Gabriel avea dreptate; din geantă se ițeau două urechiuşe cafenii, ca şi cum ar fi încercat să strecoare pe furiş un animăluț în bibliotecă. Julia se înroşi şi mai tare.

— Îmi dai voie? întrebă Gabriel arătând spre geantă, dar rămânând pe loc în aşteptarea încuviințării ei.

Şovăind, Julia scoase jucăria de pluş din geantă şi i-o întinse, muşcându-şi buza, stingherită.

„În mod clar domnişoara Mitchell are un fetiş legat de iepuri”.

Gabriel apucă iepuraşul de jucărie între degetul mare şi arătător, studiindu-l curios de parcă n-ar fi ştiut ce e. De parcă s-ar fi temut că, apucat de pandalii, iepurele s-ar putea decide să recreeze celebra scenă din *Monty Python and the Holy Grail*, sărindu-i la beregată. Gabriel îşi duse mâna la gât pentru orice eventualitate şi rezistă impulsului subit şi copleşitor de a spune Ni[11].

Jucăria era cafenie, evident, şi pufoasă, făcută dintr-un soi de catifea. Avea urechi lungi, lăbuțe scurte şi mustăți foarte simpatice. Stătea drept în două lăbuțe, părând uşor cam

țeapăn. Ciudat, i se părea cunoscut. Genul de lucru pe care l-ar fi avut Grace şi pe care l-ar fi iubit. Ceva dintr-o copilărie pe care el n-o avusese.

La gât cineva îi legase foarte stângaci o fundiță roz. Gabriel măsură funda din priviri şi conchise că cel care-o legase fie era uşor handicapat (ceea ce nu se voia a fi o jignire), fie avea mâinile foarte mari şi nu era deloc îndemânatic la lucrurile care presupuneau finețe (cum era el). Lângă fundă era şi un bilețel.

Nedorind s-o stânjenească şi mai mult, zâmbi şi trase cu coada ochiului la bilețel.

I,
Cineva care să-ți țină companie în lipsa mea.
Ne vedem când mă întorc.
Cu drag,
Paul

„Violatorul de îngeri atacă din nou", mârâi Gabriel în sinea lui.

Îi înapoie iepuraşul Juliei.

— E foarte... ăă... drăgălaş.

— Mulțumesc.

— Dar cine e „I"?

Julia se întoarse cu spatele, pentru a pune ultimul cadou de la Paul la loc în geantă, având grijă să nu-i prindă urechile cu fermoarul.

— E una din poreclele mele.

— Dar de ce „I"? De ce nu ceva care să înceapă cu „P"?

Julia îl privi chiorâş.

„Cum ar fi? Pusă pe harță? Parşivă? Proastă? Pufoşenie?"

— *Perfectă,* spuse Gabriel.

Apoi se înroşi, pentru că-i scăpase porumbelul fără să vrea.

— Aşadar, dormi de câteva ore bune aici, cu *Rabbit Songs* şi un iepuraş care să-ți țină companie? Nu mi-am dat seama că-ți plac iepuraşii.

Julia părea stânjenită. Gabriel nu se putuse abține; epitetul i se părea evident, chiar dacă aducea a încercare de flirt.

— Îmi plac gusturile tale muzicale.

— Mulțumesc.

Ea se grăbi să închidă jaful ei de laptop şi-l puse cu grijă în geantă, cu CD-ul.

— Biblioteca o să se închidă în curând. Ce te făceai dacă nu veneam eu?

Ea se uită în jur, puțin confuză.

— Nu ştiu.

— Dacă nu observa nimeni că e lumină aici în timp ce dădeau turul, ai fi putut rămâne încuiată în bibliotecă toată noaptea. Fără mâncare.

Numai la gândul ăsta, zâmbetul i se şterse de pe chip.

— Cum o să te asiguri că aşa ceva n-o să se mai repete?

Ea se uită în jur.

— O să pun ceasul lui Paul să sune?

El încuviință ca şi cum răspunsul îl mulțumea, deşi nu era aşa.

— Ți-e foame?

— Ar trebui să plec, domnule profesor. Îmi cer scuze că v-am invadat spațiul personal.

„Oh, dac-ai şti ce adevăr grăieşti, Julianne”.

— Domnişoară Mitchell, stai!

Făcu un pas spre ea în timp ce Julia îşi lua geanta cu o mână şi strângea lucrurile de pe birou cu cealaltă.

— Ai luat cina?

— Nu.

Gabriel se întunecă la față.

— Când ai mâncat de prânz?

— La amiază.

Se uită furios la ea.

— Asta a fost acum aproape unsprezece ore. Ce-ai mâncat de prânz?

— Un hot dog de la vânzătorul ambulant din față.

Gabriel înjură.

— Nu poți să trăieşti din porcării din astea. Şi nu te-aş sfătui să iei carne de la vânzători ambulanți *niciodată.* Mi-ai promis că o să-mi spui dacă n-ai ce mânca – şi acum îmi leşini în brațe.

Se uită la Rolex-ul lui Day-Date din aur alb.

— E prea târziu să mergem să mâncăm o friptură – au închis la Harbour Sixty. Ce-ar fi să iei cina cu mine în altă parte? Şi eu am fost prins, pregătindu-mi prelegerea, şi n-am apucat să mănânc.

Julia se uită lung la el.

— Sunteți sigur?

Expresia lui se înăspri.

— Domnişoară Mitchell, nu sunt genul de persoană care face invitații doar ca să se afle în treabă. Dacă te invit la cină, atunci sunt sigur. Acum, vii sau nu?

— Nu sunt îmbrăcată pentru cină, mulțumesc oricum, spuse Julia, ridicând din sprânceană.

Vocea ei era precum o lamă învelită în mătase. Trecuse peste şocul inițial provocat de faptul că fusese prinsă în biroul lui de studiu şi acum era complet lucidă şi complet scoasă din sărite de tonul lui.

El o măsură agale din priviri, admirându-i silueta grațioasă şi zăbovind apoi asupra tenişilor ei. Nu-i plăcea să vadă femei încălțate în tenişi, pentru că i se părea că irosesc o bună ocazie de a-şi pune picioarele în valoare. Îşi drese glasul.

— Arăți bine. Cred că culoarea bluzei îți scoate în evidență roşeața pielii şi sclipirile de caramel din ochi. Arăți foarte bine, de fapt.

Îi zâmbi un pic cam prea afectuos şi-şi feri privirea.

„Am sclipiri de caramel în ochi? De când? Şi de când s-a uitat îndeajuns de mult în ochii mei ca să le observe?!”

— Ştiu un locşor lângă blocul meu unde merg în timpul săptămânii, mai ales când termin mai târziu. Îți fac cinste cu ceva de mâncare şi putem să stăm la o şuetă despre propunerea ta de disertație. Ce zici?

— Mulțumesc, domnule profesor.

O bună bucată de vreme nu se uitară unul la altul, dar într-un final privirile li se întâlniră şi amândoi schiţară zâmbete prietenoase şi oarecum timide.

El o aşteptă răbdător să-şi aranjeze lucrurile, dându-se apoi la o parte din prag şi poftind-o să treacă.

— Te rog.

Ea îi mulţumi şi, în timp ce trecea pe lângă el, Gabriel întinse mâna şi apucă cureaua genţii de umăr, atingându-i un deget. Julia se retrase instinctiv, scăpând geanta din mână.

Din fericire, Gabriel o prinse.

— E o geantă minunată. Aş vrea să ţi-o duc eu un pic. Dacă nu te superi.

Îi zâmbi larg şi Julia se îmbujoră.

— Mulţumesc, murmură. Îmi place foarte mult. E perfectă.

Gabriel nu făcu nicio încercare s-o antreneze în conversaţie până ce nu ajunseră la restaurant, Caffé Volo de pe Yonge Street. Cafeneaua era un loc liniştit, cu o ambianţă prietenoasă, care oferea probabil cea mai variată şi exclusivistă gamă de beri din tot oraşul. Aveau de asemenea un bucătar italian de prima mână, astfel că era unul din cele mai bune restaurante din cartier în materie de bucătărie italiană – oferind specialităţi simple, dar delicioase. Restaurantul în sine era micuţ, doar zece mese, cărora li se adăuga vara o terasă. Decorul era rustic şi includea antichităţi, între care strane de biserică recondiţionate şi mese lungi de banchet. Îi evocă Juliei un soi de cramă nemţească, în genul restaurantului Vinum, pe care-l vizitase cu un grup de prieteni când fusese la Frankfurt.

Lui Gabriel îi plăcea pentru că aveau varietatea lui preferată de bere fabricată de călugării trapişti, Chimay Première, şi se delectacombinând acea bere cu o pizza în stil napolitan. (Ca întotdeauna, nu tolera lucrurile mediocre.) Pentru că era unul din obişnuiţii locului, şi cârcotaş pe deasupra, i se oferi cea mai bună masă, o masă pentru două persoane ascunsă într-

un colțişor, lângă fereastra mare cu vedere spre Yonge Street, care era într-o forfotă continuă noaptea.

Travestiți, studenți, membri ai frăților studenţeşti, polițişti, perechi de îndrăgostiți – heterosexuali sau gay – vedete care coborau în rândul muritorilor de rând, tineri corporatişti care-şi plimbau animalele de companie de fițe, ecologişti, oameni ai străzii, muzicanți ambulanți, personaje probabil interlope, mafioți ruşi, câte un profesor universitar sau parlamentar rătăcit, sau doi sau patru etc. Era un spectacol fascinant al naturii umane, live şi gratuit.

Julia se aşează precaută pe locul ei, care era o fostă stranã recondiționată, şi trase în jurul ei pielea de oaie pe care chelnerul o pusese pe spătarul banchetei.

— Ți-e frig? îl rog pe Christopher să ne mute lângă şemineu.

Gabriel se pregătea să-i facă semn chelnerului, dar Julia îl opri.

— Îmi place să mă uit la lume, zise timid.

— Şi mie, recunoscu el. Dar arăți ca Yeti.

Julia se înroşi.

— Iartă-mă, spuse el repede. Dar sigur putem găsi ceva mai bun decât un covoraş din piele de oaie care Dumnezeu ştie pe unde a fost. Probabil că, la un moment dat, a acoperit podelele din apartamentul lui Christopher. Şi cine ştie ce drăcării s-or fi petrecut pe ea.

„Chiar a folosit cuvântul drăcărie într-o propoziție?”

Şi, în clipa următoare, domnul profesor Emerson îşi scotea cu un gest elegant puloverul de caşmir verde ca muşchiul, peste papionul lui de fițe şi peste cap, şi i-l întindea. Julia îl acceptă şi lăsă la o parte covoraşul de Yeti care îl nemulțumise. Îşi trase cu grijă pe ea puloverul lui mult prea larg.

— Ți-e mai bine? o întrebă el zâmbind, încercând să-şi aranjeze părul zbârlit.

— Mai bine, zâmbi şi ea.

Îi era mult mai cald şi bine, înfăşurată în puloverul care păstra căldura şi mirosul lui Gabriel. Îndoise destul de mult

manşetele, pentru că braţele lui erau mult mai lungi ca ale ei.

— Ai fost în Lobby marţi? îl întrebă.

— Nu. Acum, ce-ar fi să-mi povesteşti despre propunerea ta?

Adoptase pe dată un ton grav, profesoral.

Din fericire, chiar atunci îi întrerupse Christopher, venit să le ia comanda, ceea ce-i oferi Juliei un răgaz preţios să-şi adune gândurile.

— Salata Caesar e foarte bună la ei, ca şi pizza napolitană. Dar amândouă sunt cam măricele pentru o singură persoană. Îţi place să împarţi? o întrebă Gabriel.

Julia rămase cu gura căscată.

— Vreau să zic, ai vrea să comandăm amândoi ceva şi să împărţim? Sau poţi să comanzi orice vrei tu. Poate nu vrei salată şi pizza.

Gabriel se încruntă, încercând din răsputeri să nu pară un profesor arogant şi condescendent, cinci minute măcar.

Christopher bătu discret din picior, pentru că nu voia ca domnul profesor să observe gestul de nerăbdare. Îl văzuse pe dom profesor când se enerva şi nu-şi dorea să retrăiască experienţa. Deşi poate s-ar comporta altfel acum că avea o însoţitoare de sex feminin (remediul pe care-l recomanda Christopher pentru orice tulburare de personalitate, mai mult sau mai puţin gravă).

— Aş vrea să comandăm o pizza şi o salată împreună. Mulţumesc, puse Julia capăt deliberărilor cu o voce moale.

Gabriel comandă pentru amândoi şi, la scurt timp, Christopher apăru cu două sticle de Chimay, din care Gabriel a insistat ca Julia să guste.

— Noroc! spuse el, ciocnind.

— *Prost!* răspunse ea.

Sorbi încetişor din bere, fără a putea uita prima bere din viaţa ei şi persoana cu care o băuse. Berea aceea fusese o marcă autohtonă. Aceasta era cafeniu-roşiatică şi avea o aromă dulceagă, cu un gust pronunţat de malţ. Îi plăcu foarte mult şi zumzăi de încântare.

— Costă peste zece dolari sticla, şopti, nevenindu-i să creadă, dar nedorind să se facă de râs sau să-l facă de râs pe Gabriel.

— Dar e cea mai bună. Şi n-ai prefera să bei o sticlă de bere din asta decât două de Budweiser, care are gust de zoaie ordinare?

„Aş presupune că zoaiele au prin definiție un gust ordinar, domnule profesor Emerson, dar vă cred pe cuvânt. Ciudatule”.

— Ei bine? S-auzim, o îndemnă. La ce te gândeşti? Văd cum ți se învârtesc rotițele în căpşorul ăla al tău. Aşadar, s-auzim.

Îşi încrucişă brațele la piept şi zâmbi larg, ca şi cum căpşorul ei îi trezea un amuzament tainic şi condescendent nemărginit.

Julia se zbârli. O deranja faptul că folosise un diminutiv vorbind despre capul ei, căci părea să sugereze disprețul lui față de intelectul ei. Aşa că se hotărî să-l atace la rândul ei.

— Mă bucur că am ocazia să vă vorbesc între patru ochi, începu, scoțând două plicuri din geantă. Nu pot accepta astea.

Îi întinse peste masă bonul de cadouri de la Starbucks şi scrisoarea prin care i se oferea bursa.

Gabriel se uită la cele două obiecte, le recunoscu pe dată şi se încruntă.

— Ce te face să crezi că sunt de la mine?

Le împinse înapoi spre ea.

— Capacitatea de deducție. Sunteți singura persoană care-mi spune Julianne. Sunteți singura persoană care are un cont îndeajuns de substanțial pentru a institui o bursă.

Îi înapoie plicurile.

El rămase tăcut o clipă. Oare chiar era singura persoană care-i spunea lui Julianne pe nume? Ceilalți cum îi spuneau?

Julia.

— Trebuie să le accepți.

Împinse din nou hârtiile spre ea.

— Nu, nu trebuie. Cadourile mă fac să mă simt foarte prost, iar cardul de la Starbucks e prea mult. Ca să nu mai zic de bursă. Nu voi putea niciodată să-mi răscumpăr datoria față de tine şi deja am o datorie uriaşă față de familia ta. Nu le pot accepta.

Le împinse înapoi.

— *Poți* să le accepți şi os-o faci. Cardul de la Starbucks e nimica toată; dau mult mai mult de-atât pe cafea în fiecare lună. Trebuie să-ți dovedesc, printr-un gest concret, că îți respect inteligența. Într-un moment de nesăbuință am spus un lucru pe care domnişoara Peterson l-a citat scos din context. Aşadar, nici măcar nu e un dar – e mai curând o formă de compensație. Te-am calomniat şi acum te laud. Trebuie să-l accepți sau acest act de nedreptate va dăinui între noi şi n-o să cred că m-ai iertat pentru gafa pe care am comis-o în fața colegei tale.

Împinse plicurile peste masă, privind-o, totodată, încruntat.

Julia îşi aţinti privirea asupra papionului lui legat cu dichis pentru a-i evita ochii albaştri, ce aruncau scântei. Se întrebă cum de reuşise să facă un nod atât de drept şi perfect. „Poate a angajat pe cineva care îi face nod la papion. O persoană vopsită blond, cu tocuri. Şi unghii kilometrice”.

Împinse cardul de Starbucks înapoi spre el, cu un aer sfidător. Şi, spre surprinderea ei, trăsăturile lui se înăspriră şi băgă cardul în buzunar.

— N-am de gând să joc ping-pong cu cardul toată seara cu tine, se burzului la ea. Dar bursa nu poate fi returnată. Banii nu vin de la mine. Eu pur şi simplu i-am atras atenția domnului Randall, directorul organizației caritabile, asupra meritelor tale.

— Şi asupra sărăciei mele, mormăi Julia.

— Dacă ai ceva de zis, domnişoară Mitchell, dă dovadă de bună-creştere şi vorbeşte să te audă omul.

Se uită țintă la ea, cu ochii aruncând văpăi.

Îi înfruntă privirea, la fel de furioasă.

— Nu mi se pare un gest demn de un *profesionist,* domnule profesor Emerson. Oricum ați reuşit figura, îmi virați mii de dolari printr-o bursă. Pare că încercați să mă cumpărați.

Gabriel inspiră adânc şi numără până la zece, pentru a nu face o criză de furie.

— Să te cumpăr? Crede-mă, domnişoară Mitchell, ăsta e ultimul lucru la care m-aş fi gândit! Mă simt profund jignit să mă văd ponegrit astfel. Dacă te-aş vrea măcar, cu siguranță n-ar trebui să te cumpăr.

Julia făcu ochii mari şi îi aruncă o căutătură cruntă.

— *Hei!*

El se foi stingherit de privirea ei, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Ea savură reacția lui.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că n-aş *vrea* niciodată să te tratez ca pe un obiect. Şi nu eşti genul de fată care poate fi cumpărată, este?

Julia îl privi glacial, întorcându-şi într-un final privirea. Clătină din cap şi începu să se uite spre uşă, întrebându-se dacă era cazul s-o ia la fugă.

— De ce faci chestia asta? o întrebă el şoptit, după câteva minute.

— Ce anume?

— Mă provoci.

— Nu... nu... nu vă provoc. Spun un adevăr.

— Chiar şi aşa, mă *provoci.* De fiecare dată când încerc să stau de vorbă cu tine ca un om normal, mă provoci.

— Sunteți profesorul meu.

— Da, şi fratele mai mare al celei mai bune prietene ale tale. Nu putem fi doar Gabriel şi Julianne pentru o seară? Nu putem avea o conversație plăcută şi o cină şi mai plăcută şi toate cele? Poate nu ți-e foarte clar, dar încerc să mă comport ca o ființă umană.

Închise ochii, frustrat.

— Serios?

Fusese o întrebare nevinovată, pusă cu bună-credință. Julia îşi acoperi gura cu mâna când îşi dădu seama cum

sunase rostită cu voce tare.

Gabriel îşi deschise încet ochii de un albastru-intens, precum dragonul din povestea lui Tolkien, dar nu muşcă momeala oferită de impertinența ei. Şi nu suflă flăcări pe nări. Nu încă.

— Dacă vrei să fii tratată ca un profesionist, atunci comportă-te ca atare. Orice masterandă obişnuită, odată ce-ar primi o bursă, ar fi recunoscătoare pentru norocul ei şi ar accepta banii. Aşadar, comportă-te ca o *profesionistă,* domnişoară Mitchell. Aş fi putut ascunde orice legătură cu bursa, dar am ales să te tratez ca pe un adult. Am ales să-ți respect inteligența şi să nu încerc să te amăgesc. Cu toate astea, am avut mare grijă să ascund că am ceva de-a face cu bursa de membrii catedrei. Organizația caritabilă nu este înregistrată oficial pe numele meu, aşadar, nimeni nu poate face legătura cu mine. Şi Emerson e un nume foarte comun. Prin urmare, nimeni n-o să te creadă dacă dezvălui că eu sunt în spatele acelei burse.

Îşi scoase iphone-ul din buzunar, deschise aplicațiile de notepad şi începu să tasteze.

— N-aveam de gând să mă plâng… începu Julia.

— Ai fi putut să zici mulțumesc.

— *Mulțumesc,* domnule profesor Emerson. Dar puneți-vă în locul meu – nu vreau să joc rolul lui Heloase în timp ce dumneavoastră îl jucați pe al lui Abilard.

Se uită la argintărie şi începu să aşeze tacâmurile până le alinia simetric.

Gabriel îşi aminti pe dată că o mai văzuse o dată făcând acest gest, când luau cina la Harbour Sixty. Puse telefonul pe masă şi se uită la ea cu o expresie chinuită, încă şi mai jalnică din cauza vinovăției pe care o simțea legat de ce fusese cât pe-aci să se întâmple în biroul lui de studiu. Da, fusese cât pe-aci să se lase ispitit de farmecul nemăsurat al domnişoarei Mitchell, riscând să sfârşească precum Abilard, pentru că, fără doar şi poate, Rachel l-ar fi castrat dacă

descoperea că a sedus-o pe prietena ei. Printr-o minune însă, dăduse dovadă de mai mult autocontrol decât Abelard.

— N-aş seduce *niciodată* o studentă.

— Atunci mulțumesc, murmură ea. Şi mulțumesc pentru *gestul* de a-mi oferi bursa, chiar dacă nu pot să promit c-o s-o accept. Ştiu că pentru dumneavoastră e o sumă infimă, dar pentru mine ar însemna contravaloarea biletelor de avion pentru Ziua Recunoştinței şi Crăciun şi vacanța de primăvară şi Paşti. Şi bani pentru mult mai multe luxuri decât îmi permit acum. Inclusiv o friptură, din când în când.

— De ce ai da banii pe bilete de avion? M-aş fi aşteptat să-i foloseşti ca să-ți asiguri o locuință mai bună.

— Nu cred că pot anula contractul de închiriere. Şi, oricum, e important pentru mine să merg acasă şi să-l văd pe tata. E singura rudă pe care-o mai am. Şi aş fi vrut să-l văd pe Richard înainte să vândă casa şi să se mute la Philadelphia.

„De fapt, ar merita să accept bursa ca să pot să-i fac o vizită lui Richard şi să revăd livada. Mă întreb dacă mărul meu preferat mai există... Mă întreb dacă ar observa cineva, dacă îmi scrijelesc inițialele în scoarța lui...”

Gabriel se uită încruntat la ea, din mai multe motive.

— Altfel nu te-ai fi dus acasă?

Clătină din cap.

— Tata voia să mă duc acasă de Crăciun cu avionul mai curând decât cu autocarul. Dar la Air Canada au nişte prețuri astronomice. Mi-ar fi fost ruşine să-l las să-mi cumpere bilet.

— Să nu-ți fie niciodată ruşine să accepți un dar când ți se oferă necondiționat.

— Parc-ai fi Grace. Ea spunea astfel de lucruri.

El se foi pe scaun, scărpinându-şi involuntar ceafa.

— De unde crezi că am învățat să fiu generos? Nu de la mama mea biologică.

Julia se uită la Gabriel, întâlnindu-i privirea fără să clipească şi fără să roşească. Apoi oftă şi puse scrisoarea în geantă, hotărând c-avea să reflecteze mai pe îndelete la cum era mai bine să procedeze, când nu va mai fi influențată de

prezența hipnotică a domnului profesor. Realiză că n-avea să ajungă la vreun rezultat discutând în contradictoriu cu el. În acea privință, ca în multe altele, era exact precum Pierre Abelard – sexy, inteligent şi seducător.

El se uită lung la ea.

— Dar, în ciuda a tot ceea ce am încercat să fac, nu prea multe, recunosc, faci în continuare foamea?

— Gabriel, n-am o relație foarte strânsă cu stomacul meu. Uit să mănânc când sunt ocupată sau prinsă cu ceva sau... sau tristă. Nu are nimic de-a face cu banii – pur şi simplu aşa sunt eu. Te rog nu-ți face probleme din cauza mea.

Mai aranjă o dată tacâmurile, de parcă tot nu era mulțumită.

— Aşadar... eşti tristă?

Ea sorbi încet din bere, ignorându-i întrebarea.

— Dante te întristează?

— Uneori, şopti ea.

— Şi alteori?

Îşi ridică privirea spre el şi un zâmbet luminos i se întipări pe față.

— Nu mă pot abține – mă face să mă simt în culmea fericirii. Uneori, în timp ce studiez *Divina Comedie,* am senzația că fac ceea ce am fost menită să fac. Că mi-am descoperit pasiunea, vocația. Nu mai sunt acea fetişcană timidă din Selinsgrove. Pot să fac lucrul ăsta, sunt bună la ceea ce fac şi asta mă face să mă simt... importantă.

Spusese prea mult. Prea multe informații de prisos. Era din cauza berii băute prea repede, a sângelui care i se urcase la cap, din cauza parfumului lui îmbătător care adăsta în pulover şi-o copleşea. N-ar fi trebuit să spună niciodată lucrurile alea, mai ales lui.

Dar el o privea cu căldură, ceea ce o surprinse.

— Eşti timidă, e adevărat, murmură el. Dar asta cu siguranță nu e un viciu.

Îşi drese glasul.

— Îți invidiez pasiunea pentru Dante. Aşa mă simțeam şi eu cândva. Dar, pentru mine, a trecut mult de-atunci. Prea mult.

Îi zâmbi din nou şi-şi întoarse privirea.

Julia se aplecă peste masă şi-l întrebă şoptit:

— Cine e M.P. Emerson?

Ochii lui albaştri o priviră şocați, cu intensitatea unui laser.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Tonul lui nu era aspru, ci glacial, şi Julia realiză că atinsese o rană profundă, nevindecată, care încă mai zvâcnea de durere. Îi luă o clipă să se adune şi, până să cântărească dacă era o întrebare înțeleaptă, spuse ce-i stătea pe limbă:

— Încerci să-mi devii prieten? Asta ai încercat să-mi transmiți prin intermediul bursei?

Gabriel se încruntă.

— Rachel te-a pus să mă întrebi asta?

— Nu. De ce?

— Crede c-ar trebui să fim prieteni. Dar o să-ți spun ce i-am spus şi ei – e imposibil.

Julia simți un nod în gât.

— De ce?

— Suntem amândoi în vizor, riscând tot timpul să ne abatem de la ceea ce e definit drept un comportament profesionist. Profesorii nu pot fi prieteni cu studenții. Şi, chiar dacă am fi doar Julianne şi Gabriel care mănâncă o pizza împreună, n-ar trebui să-ți doreşti să-mi fii prietenă. Eu atrag păcatul ca un magnet, spre deosebire de tine.

Îi zâmbi trist.

— Aşadar, vezi, nu-i nicio speranță. *Voi ce intrați, lăsați orice speranță.*

— Nu-mi place să consider niciun lucru fără speranță, şopti ea, cu ochii la tacâmuri.

— Aristotel spunea că prietenia nu poate exista decât între *două* persoane virtuoase. Aşadar, nu poate exista o prietenie între noi.

— Nimeni nu e cu adevărat virtuos.

— Tu eşti.

Gabriel se uită în ochii ei, cu un soi de patimă şi admiraţie.

— Rachel zicea că eşti pe lista invitaților de onoare de la Lobby.

Julia schimbă vorba repede, din nou, fără a cântări ce spune.

— Aşa e.

— A spus-o ca şi cum era un secret la mijloc. De ce?

Gabriel se strâmbă.

— Tu de ce crezi?

— Nu ştiu. De-asta te-întreb.

O privi țintă şi coborî glasul.

— Mă duc acolo regulat, de-aici statutul privilegiat. Deşi n-am mai fost prea des pe-acolo în ultimul timp.

— De ce te duci? Nu-ți place să dansezi. Te duci doar ca să bei?

Julia se uită în jur, la cafeneaua decorată simplu, dar îmbietoare.

— Aici e un loc la fel de bun ca oricare altul unde poți veni să bei ceva. Mie mi se pare mult mai plăcut aici. *Egemiitlich* – primitor.

„Şi nu pare să fie nicio târfă de-a lui Emerson la vedere”.

— Nu, domnişoară Mitchell, în general nu mă duc în *Vestibul* să beau.

— Atunci de ce te duci?

— Nu e evident? o întrebă încruntat.

Apoi clătină din cap.

— Probabil nu e pentru cineva ca tine.

— Ce vrea să însemne asta? *Cineva ca mine?*

— Înseamnă că nu ştii ce mă întrebi, exclamă el, privind-o furios. Altfel nu m-ai sili s-o spun! Vrei să ştii de ce mă duc acolo? O să-ți spun de ce mă duc acolo. Mă duc ca să agăț femei pe care să le fut, domnişoară Mitchell.

Îşi ieşise din fire acum şi se uita încruntat la ea.

— Eşti fericită acum? mârâi.

Julia inspiră adânc şi rămase aşa o vreme. Când nu mai rezistă, clătină din cap şi expiră.

— Nu, spuse încet, privindu-şi mâinile. De ce m-ar face fericită lucrul ăsta? îmi întoarce stomacul pe dos, de fapt. Nici nu bănuieşti în ce hal.

Gabriel oftă din rărunchi şi-şi puse amândouă mâinile pe ceafă.

Nu era supărat pe ea; era supărat pe el. Şi se simțea ruşinat. O partedin el îşi dorise dinadins s-o dezguste – să stea dezgolit dinaintea ei, fără a-i ascunde nimic – ca ea să-l vadă aşa cum era de fapt, o făptură întunecată, sinistră, demascată de virtutea ei. Atunci ea avea să plece, îndepărtându-se de el.

Poate că subconştientul lui încerca deja să facă asta prin aceste accese ridicole, deloc demne de un profesionist. Pentru că nu i-ar fi spus niciodată unui masterand, cu atât mai mult unei masterande, ceea ce tocmai îi spusese ei, nici într-o mie de ani, chiar dacă era adevărat. Ea îi nimicea orice fărâmă de autocontrol, încet, dar sigur, şi nu înțelegea cum făcea chestia asta.

Ochii lui priviră țintă în ai ei. Şi pe chipul lui palid şi frumos se citea remuşcare.

— Iartă-mă. Ştiu că te-am dezgustat, spuse foarte încet. Dar crede-mă când îți spun că asta e reacția normală. Ar *trebui* să fii dezgustată de mine. De fiecare dată când sunt în preajma ta, te *corup*.

— Nu mă simt coruptă.

Se uită la ea trist.

— Doar pentru că nu ştii ce înseamnă. Şi, când vei realiza, va fi prea târziu. Adam şi Eva nu şi-au dat seama ce-au pierdut decât după ce-au fost alungați din Paradis.

— Ştiu câte ceva despre asta, murmură Julia. Şi nu e ceva ce-am învățat citindu-l pe Milton.

Chiar atunci Christopher le aduse pizza, punând capăt conversației lor stângace. Gabriel făcu pe gazda, servind-o mai întâi pe Julia cu salată şi pizza şi asigurându-se că pune mai multe crutoane şi mai mult parmezan ras în farfuria ei. Şi

nu era pentru că nu i-ar fi plăcut acele ingrediente; îi plăceau foarte mult.

În timp ce mâncau şi Julia îşi amintea prima masă pe care-o luaseră împreună, în tăcere, din boxe începu să răsune o melodie atât de suavă, încât lăsă furculița din mână ca s-o asculte.

Gabriel auzi şi el cântecul şi începu să-l fredoneze încet, pentru sine, aproape înfundat, ceva despre rai şi iad, şi virtute, şi păcat.

Pe Julia o izbi coincidența stranie. Dar apoi Gabriel se opri, stingherit brusc, şi îşi concentră atenția asupra farfuriei cu pizza. Ea se uită la el cu gura căscată. Nu ştiuse că are voce. Şi să audă acele cuvinte cântate cu vocea lui desăvârşită, de buzele lui desăvârşite…

— Ce cântec frumos! Cine-l cântă?

— Se numeşte *You and Me* şi e scris de Matthew Barber, un localnic. Ai auzit versul acela despre *virtute şi viciu*? Cred că ştim care din aceşti termeni se aplică fiecăruia din noi.

— E frumos, dar trist.

— Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru lucrurile frumoase, dar triste.

Se uită atent la ea, întorcându-şi apoi privirea.

— Cred că ar trebui să începem să discutăm despre propunerea ta de disertație acum, domnişoară Mitchell.

Julia văzu că adoptase din nou masca profesorului. Inspiră adânc şi începu să-şi descrie proiectul, pomenind de Paolo şi Francesca şi Dante şi Beatrice, când lui Gabriel îi sună telefonul.

Soneria era dangătul de clopote al Big Ben-ului. Ridică un deget pentru a o opri pe Julia uitându-se la ecranul telefonului. O expresie stranie îi străbătu chipul.

— Trebuie să răspund. Îmi cer scuze.

Gabriel se ridică şi răspunse la telefon dintr-o singură mişcare.

— Paulina?

Trecu în camera alăturată, dar Julia îl mai auzi spunând:

— Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

Apoi vocea lui începu să se audă înfundat.

Julia îşi făcu de lucru cu berea şi mâncarea, întrebându-se cine era Paulina. Era prima oară când auzea numele. Gabriel păruse extrem de tulburat când văzuse ce-o fi văzut pe ecranul telefonului.

„Oare M.P. Emerson e Paulina? E fosta lui soție? Sau M.P. Simbolizează ceva şi îşi bate joc de mine?”

Gabriel se întoarse după vreun sfert de oră. Rămase în picioare. Era extrem de agitat, palid şi aproape că tremura.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Am achitat nota şi l-am rugat pe Christopher să-ți cheme un taxi când termini.

— Pot să mă duc pe jos.

Julia se aplecă să-şi ridice geanta.

El întinse mâna s-o oprească.

— În niciun caz. Nu de una singură pe Yonge Street noaptea târziu.

Îi întinse o bancnotă împăturită.

— Ca să ai de taxi şi dacă vrei să-ți mai comanzi ceva de mâncare sau de băut. Te rog rămâi şi termină de mâncat. Şi, dacă mai rămâne mâncare, ia-o la pachet, bine?

— Nu pot să-ți iau banii.

Schiță gestul de a-i înapoia bancnota şi el îi aruncă o privire tulbure.

— Te rog, Julianne. Nu acum.

Se freca cu o mână la ochi.

I se făcu milă de el, aşa că decise să se dea bătută.

— Îmi pare rău că trebuie să te las. Îmi…

Îi părea rău, nespus de rău, pentru ceva. Îl frământa ceva, gemu involuntar. Instinctiv, ea-şi strecură mâna în mâna lui, un gest de compasiune şi solidaritate. Fu surprinsă când el nu tresări şi nu-i respinse mâna.

Îi strânse degetele pe dată, ca şi cum ar fi fost recunoscător pentru gest şi apropiere. Deschise ochii şi se uită la ea şi încet îşi trecu degetele peste dosul palmei ei, mângâind-o uşor. Era un gest atât de blând şi familiar. Ca şi cum ar fi făcut-o de o

mie de ori. Ca şi cum era a lui. Îi duse mâna la gură şi se uită lung la mâinile lor împreunate.

— *Tot mai miroase a sânge aici! Toate balsamurile Arabiei nu vor putea să curețe mâna asta mică*[12], şopti.

Îi sărută reverențios mâna, dar îşi privea propria mână.

— Noapte bună, Julianne. Ne vedem miercuri... dacă mai sunt pe-aici.

Julia încuviință şi-l privi părăsind cafeneaua şi luând-o la fugă de cum ieşi în stradă. Abia după ce plecase, îşi dădu seama că nu-i dăduse înapoi puloverul lui scump de caşmir şi că în bancnota împăturită pe care i-o lăsase era ascuns cardul de Starbucks, cu un mesaj scris pe dosul plicului.

I,

Doar nu credeai c-o să mă dau bătut aşa uşor, nu?

Să nu-ți fie niciodată ruşine să accepți un dar când ți se oferă necondiționat.

Ce ți se oferă acum e necondiționat.

Cu drag,

Gabriel

Capitolul 13

În dimineața următoare, Julia încă nu se hotărâse ce să facă în legătură cu bursa. Nu dorea să facă nimic ce ar fi putut dezvălui minților bănuitoare din conducerea Universității gestul generos al lui Gabriel, pentru că ştia că l-ar fi pus în pericol.

Şi nu se grăbea să facă nimic prin care s-ar fi arătat a fi altceva decât o masterandă pusă pe carte, aşa că avea rezerve în a merge la şeful de catedră pentru a-i declara că nu doreşte bursa. Pentru că bursa ar da foarte bine în CV-ul ei şi se presupunea că masteranzii puşi pe carte țineau la astfel de lucruri mai mult decât țineau la mărunțişuri cum ar fi orgoliul personal.

Pentru a folosi o metaforă clasică, domnişoara Mitchell se trezi prinsă între Scylla nevoii de a-l proteja pe Gabriel şi propria persoană şi Caribda nevoii de a-şi apăra mândria. Din nefericire pentru mândria ei, adevăratul pericol ținea de refuzarea bursei; putea evita acest pericol dacă accepta banii. Nu-i plăcea chestia asta. Deloc. Mai ales în contextul generozității cu care Rachel îi cumpărase o rochie şi o pereche de pantofi şi al încercării nu foarte bine tăinuite a lui Gabriel de a-i înlocui ghiozdanul.

Omise să-i spună că trimisese ghiozdanul înapoi la L.L. Bean şi aştepta cu nerăbdare noul model. Şi era foarte hotărâtă să-l poarte când avea să-l primească, doar pentru a-şi afirma independența.

Vineri după-amiază, dornică să găsească un răspuns, Julia îi trimise un mesaj lui Rachel, spunându-i de bursă şi întrebând-o dacă ştia cine e M.P. Emerson.

Rachel îi răspunse imediat:

CE-a făcut G? N-am auzit niciodată de fundație. Nici de MPE. MP = mama lui naturală? Bunica? XOXO16.02.2017[13]*, R.*

P.S. Salutări şi mulțumiri din partea lui A.

Mesajul o puse pe gânduri, dar Julia hotărî că M.P. trebuie să fie bunica lui Gabriel, pentru că nu-şi imagina c-ar fi instituit o bursă dedicată unei persoane pe care o ura. Şi era sigură că Gabriel îşi ura mama naturală.

Deşi era posibil, îşi zise, ca Gabriel să fie secretos chiar şi cu Rachel şi să-i fi ascuns multe lucruri. Aşadar, într-un acces de curaj, declanşat de unu, hai, două shoturi de tequila, îi mai trimise un mesaj lui Rachel întrebând-o dacă Gabriel avea vreo prietenă la Toronto pe care ar fi putut s-o întrebe de bursă. Şi primi imediat răspunsul următor pe e-mail:

Julia!

La naiba cu SMS-urile – butoanele sunt prea mici.

Gabriel n-a avut NICIODATĂ vreo prietenă, din câte ştiu. N-a venit niciodată acasă cu o fată pe care să le-o prezinte mamei şi tatii, nici măcar atunci când era în liceu. Scott i-a zis odată c-ar fi gay. Dar Scott e total pe dinafară la chestii de-astea.

Ai văzut cum e decorat apartamentul lui Gabriel? Şi fotografiile din dormitorul lui? Stai aşa. Le-ai văzut cumva?? N-are nicio iubită în oraş – sunt sigură. Cred că doar partenere ocazionale. Deşi a reacționat ciudat când l-am întrebat de asta. Are 33 de ani, pentru Dumnezeu – un bărbat de vârsta lui care zburdă din floare-n floare deja nu mai e simpatic.

Eşti sigură că M.P. Emerson nu e un nume inventat? O să-l întreb pe Scott şi-ți dau un semn. Nu vreau să-l necăjesc pe tata cu astfel de întrebări – oricum e dat peste cap şi... ştii tu.

Eu şi Aaron suntem în drum spre Insulele Queen Charlotte, o să petrecem două săptămâni într-o cabană acolo. Fără net, fără telefoane mobile. Doar noi – linişte şi pace şi un jacuzzi în aer liber.

Te rog nu-l lăsa pe Gabriel s-o ia pe căi greşite până mă întorc.

Cu drag

R.

P.S. Aaron vrea să te salute personal Dragule, ai legătura.

Bună, Julia! Sunt Aaron.

Mulțumesc pentru grija pe care ai avut-o pentru logodnica mea cât a fost în Canada. Când s-a întors, era alt om şi ştiu că nu e opera lui Gabriel.

Ți-am simțit cu toții lipsa la înmormântare – ne-am bucura să te revedem de Ziua Recunoştinței. Dacă n-ai de gând să vii acasă de sărbători, poate te mai gândeşti. O să ne fie greu fără Grace. Richard şi Rachel au nevoie de întreaga familie în jurul lor, şi asta te include şi pe tine.

Eu călătoresc frecvent cu avionul, aşa c-am multe reduceri – aş putea să-ți cumpăr eu bilet.

Gândeşte-te la propunerea mea.

Te iubesc, fată dragă.

Aaron

Julia îşi şterse o lacrimă, mişcată de cât de drăguț era Aaron, simțindu-se fericită şi uşurată că el şi logodnica lui se iubeau în continuare foarte mult. Ce n-ar fi dat să fie iubită şi ea aşa...

Se întrebă de ce oferta lui Aaron de a-i cumpăra un bilet nu-i păru un gest făcut de milă. De ce fusese imediat tentată să accepte oferta lui generoasă. Atunci realiză – Grace avea dreptate. Când cineva îți oferea un dar necondiționat, din dragoste sau din prietenie, care e tot un fel de dragoste, nu era nicio ruşine în a accepta. Dacă accepta darul lui Aaron, putea să-i fie alături lui Richard în primul an când trebuia să sărbătorească Ziua Recunoştinței fără Grace, înapoindu-i, totodată, bursa lui Emerson.

Gândindu-se la Grace, Julia se întrebă dacă ar fi ajutat să i se roage în gând pentru ea şi Gabriel. Grace fusese o adevărată sfântă, o maică cerească, care avea fără îndoială să vină în ajutorul copiilor ei. Aşadar, în timp ce Sfânta Lucia pleca în vacanță cu iubitul ei Aaron, Julia îşi întoarse privirea spre ceruri şi o rugă pe mama ei din cer să pună o vorbă bună pentru ei toți, aprinzând o lumânare în memoria lui Grace în fereastra cămăruței ei, într-o noapte de vineri când se simțea singură. Şi, înainte de a se băga în patul ei de o

persoană cu iepuraşul de catifea, decise să accepte cu recunoştință darul lui Aaron, ca dovadă a proaspetei ei hotărâri de a primi gesturi de generozitate cu inima deschisă şi de a-şi înghiți mândria când era nevoie. Ceea ce însemna, lucru deloc surprinzător, că păcatul ei capital nu era chiar aşa de capital.

* * *

În lipsa lui Paul, Julia petrecu aproape toată ziua de sâmbătă la bibliotecă, lucrând la propunerea de disertație în birouaşul domnului profesor Emerson. O parte din ea spera, în taină, că domnul profesor avea s-o surprindă din nou acolo, dar el nu mai apăru. Şi îi veniră în minte cuvintele lui: „Ne vedem miercuri… dacă mai sunt pe-aici".

Julia îşi dădu seama că, în ciuda spuselor lui Rachel, era foarte posibil ca Gabriel să aibă o iubită pe nume Paulina. Îşi aminti căGabriel alesese un ton de apel personalizat pentru Paulina – dangătul de clopot al Big Ben-ului. Oare Paulina se afla la Londra? Era englezoaică? Sau Gabriel asocia acel sunet cu ceva important? Julia căută „Big Ben" pe Wikipedia, dar nu găsi nimic care s-o lămurească.

(Un lucru nu tocmai atipic pentru Wikipedia.)

Nu era naivă, în ciuda părerii lui Gabriel despre ea. Ştia că nu e virgin şi că nu fusese încă de când îl întâlnise prima dată. Şi totuşi, una era să ştie asta şi alta era să i se arunce în față acest lucru.

Se trezi imaginându-şi-l pe Gabriel cu Paulina sau cu o altă fată, fără nume, fără chip, dezgoliți şi lipiți unul de altul, încolăciți unul în jurul celuilalt. Şi-l închipui pe Gabriel sărutând-o pe buze pe fată, explorându-i trupul cu buzele, cu mâinile, cu ochii. Şi-l închipui primind şi dăruind plăcere, în brațele unei blonde înalte, cu forme perfecte. Şi-l imagină în extaz, strigând numele fetei, uitându-se în ochii ei în timp ce ajungea la orgasm. Şi-l închipui contopindu-se cu o altă ființă, dăruindu-se, astfel, unei alte femei. Oare acea femeie l-ar iubi? Ar fi blândă cu el? Ar vrea să-l facă un om mai bun sau l-ar dori doar pentru trupul lui, pentru patima lui, pentru

ceea ce era doar natură animalică în el? I-ar păsa, măcar, de faptul că dincolo de acei ochi frumoşi se ascunde sufletul unui om rătăcit de sine, rănit, care avea nevoie deopotrivă de vindecare şi izbăvire? Sau ar vrea să-l tragă şi mai jos, prinzându-l în mreje cu trupul şi ghearele ei?

Gândul că Gabriel ar fi putut să primească o altă fată, orice fată, în patul lui, poate chiar şi în sufletul lui, o rănea profund. Dar, cumva, gândul că exista o altă fată care îi încălzise aşternutul mai mult de-o noapte era devastator – pentru că îşi dorise ca ea să fie singura fată din viața lui, pentru totdeauna.

Oricât de triste şi sordide ar fi fost închipuirile ei, n-o împiedicară să-i poarte puloverul verde de caşmir la bibliotecă, cam jalnic, şi să-şi strângă brațele la piept, doar ca să se simtă învăluită în atingerea şi parfumul lui. Că aşa credea că se va apropia cel mai mult de ideea de a-i simți trupul lipit de al ei.

În birouaşul domnului profesor Emerson, Julia lăsă la o parte CD-ul de la Paul în favoarea lui Yael Naim. Îi plăcea la nebunie cântecul *Far Far*[14], deşi nici nu bănuia cât de bine i se potriveau versurile lui Yael. Julia îşi petrecuse cea mai mare parte din viață aşteptând să i se întâmple lucruri bune, ascunzându-şi visele şi speranțele de ceilalți. Dar în curând avea să vină ziua când ea avea să pună lucrurile în mişcare.

Muzica o liniştea şi îi alunga gândurile negre, ajutând-o să facă progrese serioase cu propunerea pentru disertație, astfel că lucră cu spor până se făcu ora de închidere.

Ieşind din bibliotecă, îşi băgă căştile în urechi şi ignoră căruciorul de hot dog din față, în favoarea unei cine lichide. Cumpără un smoothie mare de mango şi o luă pe jos spre casă, sorbind din pahar şi gândindu-se la una, alta. Tocmai pentru că era cufundată în gânduri, întrebându-se pe unde-o fi fost Gabriel şi ce făcea, mai că nu-l văzu pe Ethan, care îi făcu cu mâna când Julia ajunse în dreptul mulțimii de oameni care stăteau la coadă să intre în Lobby.

— Salut, Ethan, îi zise zâmbind, în timp ce-şi scotea căştile din urechi.

El îi făcu semn să se apropie.

— Bună, Julia. Mulțam încă o dată că m-ai ajutat cu mesajul pentru Raphaela. I-a plăcut tare mult.

Dacă pe chipul lui Ethan s-ar fi putut vedea roşeață, s-ar fi înroşit tot; o privi cu ochii scânteietori, zâmbindu-i cu toată gura.

— Mă învață italiană acum.

Julia zâmbi larg, bucuroasă că el şi prietena lui erau fericiți.

— Aşadar, cum merge treaba azi? Lume multă?

Se uită cu coada ochiului la mulțimea de oameni.

— Mă pregătesc să las câțiva oameni să intre, dar mai întâi trebuie să dau pe cineva afară.

— Serios? Nu sună bine.

El clătină din cap.

— Prietenul tău e înăuntru şi bea de stinge. Barmanul refuză să-l mai servească, ceea ce înseamnă că trebuie să-l urc într-un taxi şi să-l trimit acasă.

Julia făcu ochii mari. „Gabriel e aici? Cum rămâne cu Paulina?”

— Ultima dată când am încercat să-l dau afară, a vrut să-mi tragă una. Acum, aştept ca unul din ceilalți agenți de securitate să-mi ia locul la intrare. Va trebui să intru şi să-l scot de-acolo şi probabil c-o să am nevoie de întăriri.

O măsură pe Julia din priviri.

— Dacă nu cumva poți să-l convingi tu să iasă de bunăvoie.

Julia clătină din cap.

— Glumeşti? N-o să mă asculte pe mine. Nici măcar nu suntem prieteni.

— Nu asta e impresia pe care mi-am făcut-o când ai fost aici, dar te înțeleg. Nu-i bai.

Ridică nonşalant din umeri şi se uită la ceas.

Julia luă o gură din smoothie şi începu să se gândească la promisiunea pe care i-o făcuse lui Rachel. Se întrebă dacă

aceasta putea fi considerată o situație în care avea obligația morală de a veghea asupra lui Gabriel. „Dacă plec fără să fac nimic şi el sfârşeşte în închisoare? A încercat să se poarte frumos cu mine săptămâna asta. Nu pot să ignor lucrul ăsta – ar atrage karma negativă”.

— Hm, aş putea încerca să vorbesc cu el. Să văd dacă iese de bunăvoie, sugeră şovăielnic. Nu vreau să fie arestat.

— Nici eu. Ne place ca oaspeții noştri de onoare să fie mulțumiți. Dar el dă pe gât whisky-uri duble de când a venit şi nu-i mai pot da de băut. Poate o să asculte de vocea rațiunii şi o să accepte să se ducă acasă şi să doarmă până îşi revine.

Ethan desfăcu cordonul de catifea pentru a o lăsa să intre.

— Nu sunt îmbrăcată de club.

Julia se uită la tenişii şi blugii ei rupți şi la puloverul lui Gabriel, care răspândea un parfum minunat, dar îi era mare.

— Arăți foarte bine. Dar, auzi, dacă e prea beat sau pur şi simplu nu te simți în stare să-i faci față, întoarce-te imediat. Poate să fie o pacoste când se îmbată.

Julia ştia foarte bine cum era Gabriel, de obicei, când se îmbăta, dar îşi aminti că se purtase cu gingăşie cu ea în noaptea aceea, cu atâta amar de vreme în urmă.

Intră în club, sperând că nimeni n-avea s-o recunoască. Îşi desfăcu repede părul prins într-o coadă de cal şi-l lăsă să-i cadă peste față, ca un văl menit s-o ascundă de priviri indiscrete. Se rugă cu foc zeilor barurilor selecte să nu i-l scoată în cale în seara aceea pe Brad Curtis, MBA. Nu voia să dea nas în nas cu el arătând în halul ăsta. Îşi strânse haina militară în jurul corpului, încheind toți nasturii, pentru că nu voia ca Gabriel să vadă că-i purta – în continuare – puloverul.

Nu i-a luat mult să-l găsească. Era aşezat la bar şi stătea de vorbă cu o femeie atrăgătoare, întoarsă cu spatele la Julia. Nu se uita la bruneta care-şi înfipsese mâna în părul lui şi-l trăgea de cravată, ci privea țintă paharul lui gol de whisky. Nu părea prea fericit, dar asta avea, probabil, mai mult de-a face cu tovarăşa lui de pahar decât cu orice altceva.

Din locul din care-i observa, aflat la câțiva metri distanță, Julia văzu că paraşuta lui Emerson, care, practic, i se aşezase în poală şi-şi flutura decolteul în dreptul buzelor lui, nu era nimeni altcineva decât Christa Petersen. „Ptiu, drace. Are de gând să se ducă acasă cu ea?”

Julia realiză, fără umbră de îndoială, că aceasta era o situație în care trebuia să-l apere pe Gabriel de pericol. Dacă se culca cu Christa, el nu numai c-avea să încalce politica strictă ce interzicea relațiile dintre profesori şi studenți, punându-şi cariera universitară în pericol, dar avea să sfârşească, cel mai probabil, amestecat într-o situație personală nasoală cu aspiranta la titlul de viitoare doamnă Emerson. Era foarte posibil ca ea să încerce să-l seducă ca să se răzbune pentru ce se întâmplase la Starbucks la începutul săptămânii – pentru gesturile pe care Gabriel le făcuse pentru a-i lua apărarea Juliei.

Oricum ar fi fost, Julia n-avea de gând s-o lase să-şi pună în practică planul de seducție. Nici măcar o clipă.

„Jos labele de pe Neprețuit, Gollum!”

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din club, oprindu-se în spatele lui Ethan şi şoptindu-i la ureche:

— Am nevoie de ajutorul tău. E cu o fată pe care n-ar trebui s-o ia cu el acasă. E una din studentele lui, aşa că trebuie să-i despart înainte să-l urci în taxi.

Ethan ridică din umeri.

— Nu prea ştiu cum aş putea face asta. E treaba lui.

— Şi dacă unul din chelneri ar vărsa nişte băutură pe ea, obligând-o să se ducă la toaletă? Atunci poate aş reuşi să-l conving pe Gabriel să iasă.

— Crezi că poți să-l convingi?

Julia clipi, reflectând asupra acestei întrebări.

— Nu ştiu. Dar o să am mai multe şanse dacă-i despărțim. Mă îndoiesc că poate să i se înfiripe vreun gând coerent în minte cu silicoanele ei sub nas.

„O, zei ai masteranzilor care încearcă din răsputeri să facă o faptă bună pentru o veche prietenă, ajutați-mă să o desprind

pe paraşuta lui Emerson de mădularul lui. Vă rog”.

Ethan izbucni în râs.

— Cam tras de păr, nu crezi? Dar fie, cred că barmanul ne poate ajuta. Are simțul umorului. Dacă Emerson îți dă bătăi de cap, roagă-l pe barman să mă cheme. Bine?

— Bine.

Ethan dădu un telefon pe mobil şi, după două minute, îi făcea semn Juliei să se îndrepte spre Gabriel. Ea inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi se întoarse în club. Gabriel râdea. Ceva i se păruse amuzant şi râdea în hohote, cu capul dat pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă.

Era încă şi mai chipeş când zâmbea, trebui să recunoască Julia. Purta o cămaşă verde-deschis descheiată la primii doi nasturi, lăsând să i se vadă o porțiune din părul de pe piept, care se ițea ca nişte fire de iarbă deasupra tricoului lui alb. Din fericire, depăşise anii 50 şi renunțase la papion; purta o cravată de mătase neagră, cu dungi tot pe negru, care-i atârna lejer la gât. Purta, totodată, o pereche de pantaloni negri care-i veneau ca turnați şi pantofi negri, bine lustruiți şi mult prea ascuțiți.

Pe scurt, era beat, dar arăta perfect.

— Domnule profesor?

El se opri din râs şi se întoarse spre Julia, cu un zâmbet larg pe față. Părea foarte încântat s-o vadă. *Prea* încântat.

— Domnişoară Mitchell! Cărui fapt îi datorez această neaşteptată plăcere?

Îi luă mâna în a lui şi o duse la buze, ținând-o câteva secunde.

Julia se încruntă involuntar. Nu părea beat, dar era prietenos, ba chiar pus pe flirt, aşadar, trebuie că era beat.

(Sau trebuie că făcuse schimb de personalitate cu o persoană fermecătoare, de pildă Daniel Craig.)

— M-ați putea ajuta să chem un taxi? Trebuie să ajung acasă.

Julia îşi retrase mâna, stânjenită de scuza penibilă.

— Orice pentru tine, domnişoară Mitchell. Absolut *orice.* Pot să-ți ofer mai întâi ceva de băut? o întrebă zâmbind, în timp ce-i întindea câteva bancnote barmanului.

— Hm, nu. Am, zise, fluturându-i în față smoothie-ul.

Barmanul se uită chiorâş la paharul ei de plastic viu colorat, dar îi făcu nota lui Gabriel şi-şi văzu apoi de ale lui.

— De ce bei chestia aia? Merge la cuşcuş? o întrebă Gabriel, râzând în barbă.

Julia îşi muşcă buza.

El se opri imediat din râs şi se încruntă, trăgându-i destul de brutal buza cu degetul, până ce-o făcu să-i dea drumul.

— Nu mai face chestia asta. Nu vreau să-ți dea sângele.

Îşi retrase degetul şi-şi apropie fața de a ei – mult prea mult.

— Ce-am zis de cuşcuş a fost o glumă.

Julia încă mai încerca să-şi tragă sufletul după valul de căldură care-o străbătuse când îi simțise degetul între buze.

— N-a fost o glumă bună, nu-i aşa? E urât să râzi de sărăcia cuiva. Şi tu eşti o fetiță drăguță.

Julia îşi încleştă maxilarul, întrebându-se câtă condescendență putea înghiți din partea lui înainte de a decide să-l lase (cu mădularul lui cu tot) în ghearele Christei.

— Domnule profesor, eu…

— Tocmai stăteam de vorbă cu cineva. O ştii şi tu – e o şerpoaică şi jumătate.

Privirea lui tulbure dădu roată în jurul încăperii, revenind apoi asupra Juliei.

— A plecat acum. Mă bucur. E o cățea afurisită.

Julia încuviință zâmbind.

— S-a uitat la tine ca la un gunoi, dar am pus-o la punct Dacă te mai supără, o las pe vară. De-acum înainte n-o să mai ai probleme cu ea.

Îşi apropie din nou fața de a ei, lingându-şi nespus de încet buzele roşii şi perfect desenate.

— N-ar trebui să fii într-un loc ca ăsta. A trecut ora ta de culcare, nu-i aşa? Ar trebui să fii deja adormită în pătucul tău

violet, cuibărită ca o pisicuță. O pisicuță drăgălaşă, cu ochii mari şi căprui. Mi-ar plăcea să te mângâi.

Julia ridică din sprânceană. „De unde naiba scoate textele astea?”

— Hm, chiar trebuie să plec. Chiar acum. Vreți, vă rog, să veniți cu mine să mă ajutați să chem un taxi? Vă rog, domnule profesor!

Făcu un semn nelămurit spre ieşire, încercând să pună puțină distanță între ei.

El îşi luă imediat haina.

— Iartă-mă. Te-am lăsat să pleci neînsoțită joi. N-o să mai fac una ca asta. Hai să te conducem acasă, pisoiaş.

Îi întinse brațul, cu un gest foarte curtenitor, de modă veche, şi ea îl luă de braț, întrebându-se cine conducea de fapt pe cine. Când ieşiră, Ethan stătea în dreptul unui taxi, ținându-le portiera deschisă.

— Domnişoară Mitchell, murmură Gabriel, punându-i mâna pe spate şi împingând-o uşurel spre portiera deschisă.

— Dacă mă gândesc mai bine, pot să plec şi pe jos, protestă ea, încercând să se dea la o parte.

Dar Gabriel insistă, ca şi Ethan, probabil pentru că încerca să-i scoată pe amândoi de acolo înainte ca Gabriel să se hotărască să rămână. Aşadar, ca să nu piardă vremea şi pentru a o fenta pe Christa, care putea apărea în orice clipă, precum Gollum, încercând să-i smulgă Neprețuitul din mâini, Julia se urcă în taxi, strecurându-se la capătul opus al banchetei.

Gabriel se urcă după ea. Julia încerca să-şi țină cât de cât respirația ca să nu se amețească de la mirosul de whisky pe care-l răspândea el.

— Manulife Building, îi zise Gabriel taximetristului.

Julia era gata să-l corecteze pe domnul profesor şi să-i dea şoferului adresa ei când Gabriel spuse:

— N-ai venit la *Vestibul* doar ca să bei ceva.

Se uita la hainele ei, zăbovind cu o expresie lacomă asupra genunchilor ei, dezgoliți pe sub blugii rupți.

— Ghinionul meu. Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Nu cred, murmură el, cu un zâmbet în colțul gurii. Aş zice că e mai curând *norocul* tău. Şi acum că te-am văzut, şi al meu.

Julia oftă. Era prea târziu să-i mai ceară taximetristului să întoarcă; mergea în direcția opusă. Va trebui să se asigure că domnul profesor ajunge cu bine acasă şi s-o ia apoi pe jos spre apartamentul ei. Clătină din cap şi sorbi cu sete din smoothie.

— Mă spionai?

Se uită la ea bănuitor.

— Pentru Rachel?

— Evident că nu. Mă întorceam acasă de la bibliotecă şi v-am văzut pe geam.

— M-ai văzut şi te-ai hotărât să intri să vorbeşti cu mine?

Părea surprins.

— Da, minți Julia.

— De ce?

— Ştiu doar doi oameni în Toronto, domnule profesor. Dumneavoastră sunteți unul dintre ei.

— Păcat. Presupun că celălalt e Paul.

Julia îl privi precaută, dar nu zise nimic.

— *Violator de îngeri.*

Ea se încruntă.

— De ce-i tot spuneți aşa?

— Pentru că asta e, domnişoară Mitchell. Sau, mai curând, asta *visează* să devină. N-o să-l las nici mort. Să-i spui asta – să-i spui că, dacă încearcă să şi-o tragă cu îngerul, o face pe riscul lui.

Julia ridică din sprânceană la auzul acestei imprecații excentrice, cu o tentă vădit medievală, însoțită de explicația de rigoare. Îl mai văzuse beat, desigur, şi ştia că, atunci când se îmbăta, oscila între momente de perfectă luciditate şi momente de nebunie fără margini.

„Cum ți-o tragi mai exact cu un înger? îngerii sunt ființe imateriale, spirituale. N-au organe genitale. Gabriel, oi fi tu expert în Dante, dar eşti dus”.

Ajunseră în scurt timp în dreptul clădirii lui şi coborâră împreună din taxi. Julia nu avea aşa mult de mers pe jos de-acolo – doar vreo patru străzi. Şi oricum n-avea bani de aruncat pe un taxi. Aşadar, îi zâmbi lui Gabriel, îi ură noapte bună şi se felicită că făcuse o faptă bună pentru Rachel. Apoi porni, cu smoothie-ul cu tot, în călătoria singuratică spre casă.

— Mi-am pierdut cheile, o strigă el, bătându-şi buzunarele de la pantaloni şi sprijinindu-se precar de un ghiveci în care era o plantă de plastic. Dar mi-am găsit ochelarii!

Ridică ochelarii Prada cu rame negre.

Julia închise ochii şi trase aer în piept. Îşi dorea să-l lase acolo, îşi dorea să-l lase în grija unui alt bun samaritean, preferabil vreo persoană fără adăpost aflată în trecere pe-acolo. Dar, când se uită la expresia confuză de pe chipul lui şi-l văzu înclinându-se într-o parte, ca şi cum era gata să cadă, cu tot cu ghiveci (un biet palmier care nu făcuse niciun rău nimănui), ştiu că are nevoie de ajutorul ei. Fusese cândva băieţelul lui Grace şi nu putea să-l abandoneze pur şi simplu. Şi, în adâncul inimii ei, ştia că nicio faptă bună, oricât de măruntă, nu era vreodată în zadar.

„Nu e în stare nici măcar să-şi găsească cheile, pentru numele lui Dante”. Lăsă paharul de suc pe jumătate gol într-un coş de gunoi, oftând.

— Haide.

Îl cuprinse cu braţul de mijloc, crispându-se un pic când el îşi puse braţul în jurul umărului ei şi strângând-o mult prea afectuos, aproape.

Intrară în hol precum o corabie înclinată, făcându-i cu mâna portarului, care-l recunoscu pe Gabriel şi le dădu drumul înăuntru. Odată ce ajunseră la lift, lui Gabriel păru că i se urcase şi mai tare băutura la cap. Stătea cu ochii închişi, cu capul lăsat pe spate şi gemea din când în când.

Julia profită de ocazie ca să-l caute de chei, pe care le găsi cu uşurință de îndată ce-i trase trendul de pe el.

— M-ai agățat, pisicuță nebunatică. Credeam că nu obişnuieşti să mergi acasă cu bărbați întâlniți în baruri.

Până şi beat, domnul profesor Emerson era tot măgar.

— Nu vă *agăț,* domnule profesor. Vă *las* acasă. Şi, dac-o mai țineți aşa, o să vă las *eu* pe vară, mormăi Julia exasperată.

După mai multe încercări, descoperi cheia de la apartament şi, odată ce descuie, îl ajută să intre şi scoase cheia din broască. Îşi propusese să-l lase acolo, presupunând c-o să-şi revină şi singur, dar el începu să mormăie că-i era greață. Şi-l imagină înecându-se cu propria vomă şi murind pe pardoseala din baie, singur şi părăsit de prieteni ca o vedetă rock, aşa că se hotărî să mai rămână cât să-lconducă în dormitor şi să se asigure că n-o să borască (şi n-o să moară). Îi lăsă cheile şi haina pe măsuța din hol. Şi îşi scoase repede paltonul, punându-l deasupra genții ei de umăr.

Gabriel stătea sprijinit de perete, cu ochii închişi, ceea ce însemna că n-o să observe că Julia purta şi-acum puloverul lui, ca o fetişcană amorezată.

— Haideți, domnule profesor.

Julia îi trase brațul, punându-l în jurul umerilor ei, şi-l cuprinse iar de umăr, încercând să-l tragă de-a lungul holului.

— Unde mă duci?

Deschise ochii şi se uită în jur.

— În pat.

Gabriel izbucni în râs. Se opri şi se sprijini de perete, uitându-se lung la ea.

— Ce-i aşa amuzant?

— Tu, domnişoară Mitchell, murmură el, cu o voce deodată îngroşată. Mă conduci spre pat, dar nici măcar nu m-ai sărutat până acum. Nu crezi c-ar trebui să *începem* prin a ne săruta şi a sta cuibăriți împreună pe canapea câteva seri? Şi *apoi* să ne băgăm în pat? Nici măcar n-am apucat să te

mângâi până acum, pisicuță nebunatică! Şi apoi eşti virgină, nu-i aşa?

Julia se zbârli, mai ales la auzul ultimei propoziții.

— N-ai stat în viața ta cuibărit cu cineva. Şi nu te duc în *pat,* dobitocule. Te conduc în *dormitor* ca să poți să dormi până te-oi trezi din beție. Acum mişcă! Şi lasă vrăjeala.

— Sărută-mă, Julianne. Sărută-mă de noapte bună.

Gabriel o privea cu ochii măriți deodată. Îşi coborî glasul, şoptind cu o voce ca mătasea:

— Apoi o să mă duc la culcare ca un băiețel cuminte. Şi poate, dacă eşti o pisicuță cuminte, o să te las în pat lângă mine.

Juliei i se tăie răsuflarea. Nu mai părea beat deloc. Părea extrem de lucid şi ochii lui o mângâiau, o atingeau, zăbovind mai mult decât ar fi trebuit asupra pieptului ei. Începu să se lingă pe buze.

„Acum vine zâmbetul seducător... peste cinci, patru, trei, doi, unu... să leşini, nu alta". (Noroc că nu era niciun pericol să leşine, având în vedere în ce dispoziție era.)

Julia îi dădu drumul imediat şi se dădu înapoi, ferindu-şi privirea, pentru că, fără exagerare, să te uiți la acel zâmbet strălucitor era ca şi cum te-ai fi uitat direct la soare. El se desprinse de perete şi făcu un pas spre ea. Era prinsă ca într-o cuşcă. Era lipită cu spatele de celălalt perete şi el se apropia din ce în ce mai mult.

Julia făcu ochii mari. O încolțise. Şi părea hămesit.

— Te rog, nu. Te rog nu... nu mă răni, scânci ea.

Pe fruntea lui apăru o cută de încruntare. Se întinse şi-i cuprinse blând fața în mâini, ridicând-o astfel încât se uita drept în ochii lui strălucitori, ce-o măsurau îndrăzneț.

— Niciodată.

Şi, în clipa următoare, îşi lipi buzele de ale ei.

De îndată ce se atinseră, Julia nu mai fu în stare să gândească, copleşită de emoții. Nu-şi mai simțise niciodată atât de viu trupul; nu se mai simțise niciodată atât de desprinsă de mintea ei. Gura lui caldă aluneca foarte încet

peste a ei. Avea buzele umede şi surprinzător de moi. Nu ştia dacă o sărută aşa pentru că se îmbătase sau dintr-un alt motiv, dar părea că buzele lor rămăseseră încremenite laolaltă. Ca şi cum legătura dintre ei, atât de intensă şi reală, nu se putea frânge nici măcar o clipă. Julia nu îndrăznea să-şi mişte gura ca nu cumva Gabriel să-i dea drumul pentru a nu o mai săruta niciodată.

O săruta ferm, dar blând, mângâind-o uşor pe obraz. Nu deschise gura, dar valul care-i străbătea era mai puternic ca oricând. Julia simțea că-i bubuie sângele în urechi. Simți că se înroşeşte toată şi-i ia fața foc când se lipi de pieptul lui şi-şi încolăci brațele în jurul lui. Îi simțea muşchii pe sub cămaşă. Aproape că-i simțea inima bătând în pieptul ei. Dar era atât de blând, de tandru. Sărutul lui o făcu să tânjească după mai mult – mult mai mult.

N-ar fi ştiut să spună cât a durat sărutul, dar, când îi dădu drumul, Julia simți c-o ia cu amețeală. Era o experiență emoționantă, aproape transcendentală. Împlinirea de-o clipă a celui mai adânc dor al ei. O năpădiră amintirile şi visele din livadă. Nu erau rodul imaginației ei – scânteia, atracția dintre ei, era reală şi o tulbura până-n străfundul sufletului. Nu şi-o imaginase, dar se întrebă dacă o simțea şi el. Sau poate acum era imun la astfel de sentimente.

— Preafrumoasa Julianne, murmură el, dându-se în spate, împleticit. Dulce ca o bomboană.

Se linse pe buze ca şi cum savura gustul ei, iar bruma de luciditate pe care o avusese se risipise brusc. Închise ochii şi se prelinse de-a lungul peretelui, gata să-şi piardă cunoştința.

Când Julia îşi veni în sfârşit în fire, după mai bine de un minut, reuşi să-l conducă, aproape târându-l, în dormitor. Şi totul s-ar fi sfârşit cu bine. Totul s-ar fi sfârşit cu bine dacă el n-ar fi deschis gura chiar în clipa aia, vomitând peste ea. Şi peste puloverul lui scump de caşmir, verde-crud, dar pe care nu se mai vedea urmă de verde după ce Gabriel vărsă.

Julia gemu, dezgustată de privelişte şi miros, pentru c-avea un stomac foarte sensibil. „Mi-a vomitat până şi-n păr. O, zei

ai bunilor samariteni, grăbiți-vă să-mi veniți în ajutor!”

— Îmi pare rău, Julianne. Îmi pare rău că n-am fost cuminte.

Vocea lui părea o voce de copil.

Julia îşi ținu răsuflarea şi clătină din cap.

— Nu-i nimic. Haide.

Îl trase spre baia mare şi apucă să-l aşeze în genunchi, cu capul deasupra toaletei, până să aibă următorul acces de vomă.

În timp ce el vomita, Julia-şi puse mâna la nas şi încercă să-şi distragă atenția observând baia elegantă şi spațioasă. O cadă mare pentru două sau mai multe persoane? Avem. Cabină de duş mare pentru două sau mai multe persoane cu duş suspendat decadent, gen cascadă, şi mai multe panouri cu jeturi? Avem. Prosoape mari, albe şi pufoase, numai bune să ştergi voma? Avem şi de-alea.

Când Gabriel termină, îi întinse un prosopel absorbant să se şteargă la gură. El gemu tare şi-i ignoră oferta. Atunci Julia seaplecă şi-i şterse blând fața cu prosopul, dându-i apoi nişte apă să-şi clătească gura.

Se uită lung la el. În ciuda familiei ei infernale şi a propriilor ei rezerve în privința căsătoriei, îşi imaginase din când în când cum ar fi să aibă un copil – un băiețel sau o fetiță care să semene cu ea şi cu soțul ei. Uitându-se la Gabriel, care arăta în continuare foarte rău, se imaginã în chip de mamă, având grijă de copilul ei bolnav. Vulnerabilitatea lui o mişcă profund, pentru că nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil, cu excepția unui singur moment, când începuse să plângă în biroul lui aflând de moartea lui Grace.

„Grace s-ar bucura că am grijă de fiul ei”.

— Poți să stai singur o clipă? îl întrebă, ridicându-i părul de pe ochi.

El gemu din nou, cu ochii închişi, şi ea o luă ca pe un răspuns afirmativ. Dar nu-i venea să-l lase. Aşa că, în timp ce el stătea acolo, gemând, îl alină un pic, mângâindu-l pe păr şi vorbindu-i ca unui copil.

— Nu-i nimic, Gabriel. Nu-i nimic. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu bună cu tine... să am un pic grijă de tine... chiar dacă ție nu ți-a păsat niciodată de mine.

Când crezu că poate să-l lase singur câteva minute, se duse în camera lui şi începu să caute grăbită prin sertare ceva, orice, în care se putea schimba. Rezistă tentației de a scotoci prin sertarul lui cu lenjerie după vreun trofeu pe care să-l poată lua acasă (sau să-l vândă pe ebay) şi înşfacă prima pereche de boxeri pe care-o găsi. Erau negri şi purtau emblema de la Magdalen College. Păreau cam mici pentru posteriorul apetisant al lui Gabriel.

„Până şi lenjeria lui de corp e de fițe", îşi zise Julia, căutând şi un tricou.

Intră în baia de oaspeți şi-şi scoase repede hainele murdare, făcu un duş-fulger ca să-şi clătească voma din păr şi să alunge mirosul infect care-i intrase în piele, apoi se schimbă în hainele lui.

Apoi încercă să facă ceva cu puloverul de caşmir al lui Gabriel, care arăta în ultimul hal. Îl curăță cum putu mai bine, lăsându-l să se înmoaie un pic în chiuvetă. În cele din urmă, îl lăsă la uscat pe blatul de marmură. Gabriel va trebui să-l dea la curățat (sau să-i dea foc). Julia îşi adună restul hainelor, le puse în maşina de spălat şi se întoarse în baia mare.

Gabriel stătea cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii la piept şi cu fața în mâini. Gemea în continuare.

Julia curăță repede toaleta şi îngenunche lângă el. Nu-i venea să-l lase în hainele alea acoperite de vomă, dar nici nu-i venea să-l dezbrace. Probabil c-ar acuza-o de hărțuire sexuală sau ceva de genul ăsta şi nu voia să aibă de-a face cu domnul profesor Emerson într-un acces de furie produs de beție. Sau într-un acces de furie când se va trezi din beție. Pentru că, asemenea unui dragon, tindea să te atace imediat dacă-l călcai pe coadă.

— Gabriel, te-ai umplut de vomă. Înțelegi ce-ți zic? Vrei să rămâi aşa sau… – nu-şi termină propoziția.

El clătină din cap, dând impresia c-ar fi înțeles, şi încercă să-şi scoată cravata. Desigur, cu ochii închişi, n-avu cine ştie ce succes. Aşa că Julia îi desfăcu blând cravata şi i-o scoase încet peste cap. O curăță cum putu mai bine, lăsând-o pe dulăpiorul de baie. Va trebui să dea şi cravata la curățat.

Cât era ea întoarsă cu spatele, Gabriel începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Dar treaba se dovedi mult mai dificilă decât îşi imaginase, aşa că începu să înjure şi trase de nasturi, mai să-i rupă.

Julia oftă.

— Lasă-mă pe mine.

Îngenunche din nou lângă el, îi dădu la o parte degetele lungi şi-i descheie repede nasturii.

El îşi scoase brațele din mânecile cămăşii şi-şi trase imediat tricoul peste cap. Pentru că era amețit, rămase cu tricoul peste cap, înfăşurat în jurul lui ca un turban.

Era o imagine chiar caraghioasă, de fapt. Julia îşi înăbuşi râsul, dorindu-şi să fi avut mobilul la îndemână să-i facă o poză. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă poza aia pe post de screen saver. Sau ca poză de profil, în caz c-ar fi avut vreodată nevoie de una. Îl ajută blând să-şi scoată capul din tricou şi se lăsă pe călcâie, cu respirația tăiată.

Pieptul dezgolit al lui Gabriel era spectaculos. De fapt, tot bustul lui era o imagine a perfecțiunii. Avea brațe masive, musculoase, umerii lați şi pectorali perfect lucrați. Întotdeauna păruse să aibă o constituție firavă, îşi zise Julia, mai ales când purta pulovere sau sacouri care-i ascundeau formele. Dar acum nu mai părea câtuşi de puțin firav.

Şi avea un tatuaj, ceea ce o surprinse foarte tare. Văzuse poze cu Gabriel şi Scott la bustul gol – poze făcute în vacanțe de vară, dinaintea venirii ei la Selinsgrove. Dar ar fi putut să jure că în acele poze Gabriel nu avea niciun tatuaj. Aşadar, şi-l făcuse recent, în ultimii şase sau şapte ani.

Tatuajul era deasupra pectoralului stâng, deasupra sfârcului, şi se întindea de-a lungul sternului. Reprezenta un dragon înaripat, în stil medieval, încolăcit în jurul unei inimi uriaşe, pe care o zdrobea cu labele din față. Inima era mai curând o reprezentare anatomică fidelă decât una stilizată, iar dragonul îşi înfigea atât de adânc ghearele în ea încât rănile erau scăldate în sânge.

Julia rămase cu gura căscată, şocată de imaginea sumbră, tulburătoare. Dragonul era desenat în nuanțe de verde şi negru, cu o coadă încolăcită, cu țepi, şi aripi uriaşe, care păreau că flutură în bătaia vântului. Din gura lui larg deschisă țâşneau flăcări. Dar ceea ce-i atrase atenția fu un nume scris cu litere negre de jur-împrejurul inimii. Reuşi să distingă literele MAIA. Maia. Sau să fi fost M.A.I.A. – un acronim?

Julia habar n-avea cine sau ce era M.A.I.A. Nu auzise niciodată numele, nici de la Rachel, nici de la ceilalți membri ai familiei Clark. Părea ceva cu totul atipic pentru Gabriel, acel Gabriel pe care abia apucase să-l cunoască cândva şi pe

care tocmai începe să-l redescopere, să aibă un tatuaj de orice fel, cu atât mai mult unul atât de mare şi şocant.

„Are un asemenea tatuaj pe sub haine şi poartă papion? La pulover?!”

Julia se întrebă ce alte secrete pândeau ascunse de-a lungul pielii lui şi ochii îi coborâră involuntar puțin mai jos. Chiar şi din poziția în care se afla, nu putu să nu-i observe muşchii abdominali bine conturați şi secțiunea amplă, în formă de V, care cobora din dreptul şoldurilor lui până sub elasticul pantalonilor lui de lână.

„Ptiu, drace. Probabil că domnul profesor Emerson merge la sală... des. Oare aş putea să fac o poză cu muşchii lui abdominali – şi zona bazinului – şi s-o instalez ca screen saver?”

Julia se înroşi şi se întoarse cu spatele. Nu era deloc frumos ce făcea, cum îşi dezbrăca din priviri proful. Nu şi-ar fi dorit niciodată ca altcineva să-i facă chestia asta ei, mai ales când nu se simțea bine. Aşadar, cuprinsă de vinovăție, îi adună hainele mânjite şi prosopul cu care ştersese voma de pe covorul persan din baie şi le duse în spălător. Puse grăbită totul în maşina de spălat, adăugă detergent şi porni maşina. Apoi se îndreptă spre bucătărie ca să ia un pahar şi o carafă cu apă filtrată din frigider.

În lipsa ei, Gabriel reuşise să se apropie împleticit de patul impunător, cu aşternuturi de mătase, care trona în mijlocul dormitorului. Acum stătea pe marginea patului, desculț, având pe el doar o pereche de boxeri negri, cu părul ciufulit şi țepos.

„Drace!”

Deşi Gabriel pe jumătate dezbrăcat şi aşezat în pat era, probabil, cea mai fierbinte privelişte din Univers (în afară, poate, de suprafața solară), Julia îşi feri privirea şi puse apa pe noptieră. Voia să-l întrebe cum se simte, dar îşi zise că poate avea nevoie de un răgaz. Aşadar, se trase înapoi şi se uită în jurul ei. Şi fu uluită de ceea ce văzu.

Pasiunea lui Gabriel pentru fotografii alb-negru se făcea mai viu simțită aici, pentru că trei dintre pereți erau acoperiți cu câte douăfotografii imense, cu rame impunătoare, negre. Subiectul fotografiilor o surprinse pe Julia.

Erau fotografii erotice. Imagini ale unor nuduri, preponderent feminine, deşi uneori includeau o siluetă feminină şi una masculină, ale căror chipuri şi organe genitale nu se vedeau sau erau umbrite. Fotografiate cu gust, erau foarte frumoase şi Julia n-ar fi putut să le considere obscene. Dar imaginile erau extrem de erotice şi senzuale, mult mai sofisticate decât pozele porno de duzină şi mult mai excitante.

Una înfățişa un el şi o ea văzuți din profil, față în față, călare pe un soi de bancă. Aveau piepturile lipite şi mâinile lui erau încolăcite în părul ei lung şi blond. Julia se îmbujoră, întrebându-se dacă poza fusese făcută înainte, în timpul sau după ce cei doi făcuseră dragoste, pentru că nu-şi dădea seama.

O alta reprezenta o siluetă feminină văzută din spate, pe care se profilau două mâini de bărbat, una care-i cuprindea noada, cealaltă postată în jurul feselor. Pe şoldul ei se întindea un tatuaj, cu un text în arabă, deduse Julia, astfel că nu putea desluşi ce spune.

Dar fotografiile mai mari, atârnate deasupra patului, au fost cele care i-au atras atenția.

Una dintre ele reprezenta o femeie întinsă pe burtă. Deasupra ei se întrezărea o siluetă masculină, arătând aproape ca un înger întunecat, sărutând-o pe omoplat şi întinzându-şi posesiv mâna stângă de-a lungul mijlocului ei. Postura lor îi aminti Juliei de o sculptură a lui Rodin, *Visul,* aşa că se întrebă dacă fotograful fusese inspirat de opera respectivă.

A doua fotografie îi tăie răsuflarea, pentru că era cea mai erotică, şi Julia se simți dezgustată imediat de imaginea brutală şi agresivă. Reprezenta o femeie văzută din profil, întinsă pe burtă. Corpul i se vedea doar de la jumătatea

bustului până în dreptul genunchilor. O siluetă masculină se profila deasupra ei. Mâna lui era încleştată pe şoldul ei stâng, cuprinzându-i şi fesa, şi şoldurile lui erau lipite de fesele ei. Bărbatul avea un fesier mare foarte atrăgător din profil şi degete lungi, elegante. Julia se simți tulburată de fotografie şi se uită imediat în altă parte.

„De ce ar avea cineva o fotografie ca asta atârnată pe perete?" se întrebă, clătinând din cap. După ce te uitai la fotografii, un lucru era limpede: „Domnului profesor Emerson îi place pe la spate".

Având în vedere decorul şi operele de artă alese, dormitorul lui Gabriel părea să fie menit unui singur scop, acela de a servi drept creuzet al dorinței mistuitoare. Bazându-se pe propriile ei observații, ştia că probabil acesta era scopul pe care-l urmărise el, în ciuda aspectului vădit impersonal al camerei – în consonanță cu atmosfera glacială a întregului apartament. În încăperea cu pereți gri domnea un aer ce-ți dădea fiori. La acesta contribuiau fotografiile, aşternuturile şi perdelele de mătase într-o nuanță de albastru-marin şi mobilierul minimalist, exclusiv pe negru, dominat de un pat imens, cu un spătar înalt, bogat împodobit la capul patului şi un blat jos, la fel de bogat împodobit, la picioare.

„În stil medieval", îşi zise Julia. „Foarte adecvat".

Dar ceva încă şi mai surprinzător îi distrase atenția de la fotografii. Se uită şocată, cu gura căscată, la tabloul de pe peretele opus.

Pe peretele aflat vizavi de patul mare, medieval, făcând notă discordantă cu fotografiile erotice alb-negru, se afla o pictură prerafaelită în ulei, în culori vii, strălucitoare. Era o reproducere în mărime naturală a tabloului lui Henry Holiday cu Dante şi Beatrice, pictura care era atârnată şi deasupra patului ei.

Privirea îi fugi involuntar de la tablou la Gabriel şi înapoi la tablou. El putea să vadă tabloul din pat. Şi-l imagină adormind în fiecare noapte cu ochii la chipul lui Beatrice. Era ultimul lucru pe care-l vedea înainte de a adormi şi primul

lucru pe care-l vedea când se trezea. Julia nu ştiuse că el are acel tablou. El era motivul pentru care ea cumpărase acea reproducere; era posibil, oare, ca el s-o fi cumpărat-o din cauza ei?

Gândul o făcu să tremure. Indiferent cine intra în dormitorul lui, indiferent ce fete aducea Gabriel acasă ca să-i încălzească aşternutul, Beatrice era mereu acolo. Beatrice era o prezență constantă.

Dar el nu-şi mai amintea că ea era Beatrice.

Julia clătină din cap pentru a alunga astfel de gânduri şi îl convinse cu blândețe pe Gabriel să se întindă. Îl înveli cu cearşaful şi cuvertura de mătase, trăgându-le peste pieptul lui, până la subsuori. Se aşeză pe pat lângă el, privindu-l cum se uita la ea.

— Ascultam muzică, îi şopti el, ca şi cum ar fi continuat o conversație.

Ea se încruntă nedumerită.

— Ce fel de muzică?

— *Hurt*. Johnny Cash. Iar şi iar.

— De ce asculți asta?

— Ca să-mi amintesc.

— Oh, Gabriel, de ce?

Julia clipi încercând să-şi alunge lacrimile, pentru că acela era singurul cântec interpretat de Trent Reznor pe care-l putea asculta fără să i se facă greață, dar o făcea întotdeauna să plângă.

El nu-i răspunse.

Se aplecă spre el.

— Gabriel? Scumpule, nu mai asculta astfel de muzică, bine? Ajunge cu *Lacrimosa* şi Nine Inch Nails. Ieşi din întuneric şi păşeşte spre lumină.

— Unde e lumina? murmură el.

Julia oftă adânc.

— De ce bei aşa mult?

— Ca să uit, spuse el, închizând ochii şi lăsând capul pe pernă.

Cât el stătea cu ochii închişi, Julia îl putu admira. Îşi imaginã cã trebuie sã fi arãtat foarte drãguț în adolescențã – cu ochii mari şi albaştri, pãrul sexy, şaten, şi buzele numai bune de sãrutat. Poate cã va fi fost timid mai curând decât trist sau furios. Poate cã va fi fost o persoanã bunã, plinã de noblețe. Dacã el şi Julia ar fi fost apropiați ca vârstã, poate c-ar fi sãrutat-o pe veranda casei tatãlui ei, ar fi însoțit-o la balul de absolvire şi ar fi fãcut pentru prima datã dragoste cu ea pe o pãturã sub cerul înstelat, în vechea livadã din spatele casei alor lui. Într-un univers mai bine orânduit, poate c-ar fi fost prima lui iubitã.

Julia se întrebã câtã durere putea îndura un suflet de om, sufletul ei, înainte sã se usuce cu totul şi se întoarse, gata sã plece. O mânã caldã se întinse s-o reținã.

— Nu mã pãrãsi, şopti Gabriel.

Ochii lui întredeschişi o priveau rugãtor…

— Te rog, Julianne.

Ştia cine e, şi totuşi îşi dorea ca ea sã rãmânã. În ochii şi în glasul lui se citea o undã de deznãdejde… nu-i putea refuza nimic când o privea aşa.

Îi cuprinse mâna în a ei şi se aşezã din nou lângã el.

— N-am de gând sã te pãrãsesc. Dormi acum. E luminã peste tot în jurul tãu. Atâta luminã…

Pe buzele lui perfect modelate apãru un zâmbet şi-l auzi oftând; mâna lui îşi slãbi strânsoarea. Julia inspirã adânc, ținu aerul în piept şi-şi lãsã degetul sã alunece aproape imperceptibil de-a lungul sprâncenelor lui. Vãzând cã nu tresare şi nu deschide ochii, îi mângâie blând fiecare sprânceanã. Mama ei obişnuia sã facã asta când era ea micã şi nu putea sã adoarmã. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmã, cu mult înainte ca mama ei sã înceapã s-o neglijeze pentru a se dedica altor preocupãri, mai stringente pentru ea.

Gabriel zâmbea în continuare, aşa cã Julia înaintã cu îndrãzneală, trecându-şi mâna prin pãrul lui. Senzația pe care o avea în timp ce-şi trecea degetele prin şuvițele lui rãzvrãtite îi aminti de ziua petrecutã la o fermã din Toscana.

Un băiat de pe-acolo o plimbase printr-un lan şi Julia îşi lăsase mâna să alunece deasupra ierburilor înalte. Părul lui Gabriel era moale la atingere, ca ierburile şopotitoare de pe acel câmp din Italia.

Începu să-i mângâie părul, aşa cum trebuie să fi făcut Grace odinioară. Îşi plimbă degetele de-a lungul obrazului lui, conturându-i maxilarul ascuțit, frecându-se blând de pielea lui nebărbierită. Atinse gropița minusculă din bărbia lui şi îşi lăsă dosul palmei să alunece de-a lungul pometților lui înalți, distinşi. N-avea niciodată să mai fieatât de aproape de el; dacă ar fi fost treaz, n-ar fi lăsat-o să facă asta. I-ar fi muşcat mâna, era sigură de asta, şi i-ar fi sărit la beregată.

Pieptul lui perfect proporțional se ridica şi cobora în ritmul respirației lui, acum regulat. Părea să fi adormit.

Se uită îndelung la gâtul lui, la muşchii umerilor lui, la antebrațele lui, la clavicula şi la pectoralii lui. Dacă ar fi fost palid, ar fi arătat ca o statuie romană sculptată în marmură albă, rece. Dar o tentă aproape infinitezimală de bronz, lăsată în urmă de soarele verii, îi dădea o strălucire aproape aurie pielii lui, în lumina veiozei.

Julia îşi sărută două degete şi-şi lipi blând degetele de buzele lui întredeschise.

— *Ti amo, Dante. Eccomi Beatrice.* Te iubesc, Dante. Iată-mă, sunt eu, Beatrice.

Chiar atunci, sună telefonul lui Gabriel.

Ea tresări surprinsă. Telefonul suna foarte tare. Gabriel începea să se foiască, semn că zarva aceea îi tulbura odihna. Aşa că Julia răspunse.

— Alo?

— Cine dracu e la telefon? întrebă o voce de femeie, şocată şi stridentă.

— Ați sunat acasă la Gabriel Emerson. Cine sunteți *dumneavoastră?*

— Paulina. Dă-mi-l pe Gabriel la telefon!

Julia simți că-i zvâcneşte inima în piept, de două ori chiar, şi că se opreşte înainte de a începe din nou să bată

nebuneşte. Se ridică, luând telefonul fără fir cu ea, şi intră în baie, închizând uşa după ea.

— Nu poate răspunde acum. E o urgență?

— Cum adică *nu poate?* Spune-i că-l caută Paulina.

— Hm, e indispus.

— Indispus?! Ascultă, târfulițo, întoarce-l pe Gabriel pe-o parte şi pune-i telefonul în mână. Îl sun de la...

— Nu poate să vorbească acum. Vă rog să reveniți mâine.

Julia închise, întrerupând tirada furibundă a Paulinei şi simțindu-se dezgustată la culme.

„Are prea multe pretenții ca să fie o parteneră de ocazie. Probabil că e amanta lui – şi o să se înfurie c-am răspuns la telefon. Poate c-o să se înfurie aşa tare, c-o să-l părăsească".

Julia se crispă gândindu-se c-o ținea numai în ghinioane şi-şi scoase prosopul din păr, punându-l la uscat. Se întoarse în dormitor şi puse telefonul în furcă. Îşi propuse să-l lase pe Gabriel să doarmă liniştit şi să se refugieze în camera de oaspeți, pentru că-i promisese că n-o să-l părăsească.

Deodată, cei doi ochi albaştri se deschiseră larg şi o priviră până în străfund.

— Beatrice, şopti, întinzând mâna spre ea.

Julia începu să tremure toată.

— *Beatrice,* şopti el din nou, uitându-se în ochii ei fără să clipească, părând c-o recunoştea.

— Gabriel? murmură ea, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

Capitolul 14

Gabriel închise ochii, pentru o clipă doar, şi pe chipul lui apăru uşor un zâmbet suav. Ochii lui se îmblânziră, umplându-se de căldură.

— M-ai găsit.

Julia îşi muşcă obrazul, încercând din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi la auzul vocii lui. Aceasta era vocea pe care şi-o amintea. Şi aşteptase atâta vreme s-o audă din nou. Îl aşteptase atâta amar de vreme să se întoarcă la ea.

— Beatrice.

Îi cuprinse încheietura, trăgând-o spre el. Se trase un pic mai încolo ca să-i facă loc lângă el, strângând-o în braţe, şi Julia îşi lăsă capul pe pieptul lui gol.

— Am crezut că m-ai uitat.

— Niciodată, exclamă ea, cu vocea sugrumată de plâns, dând frâu liber lacrimilor. M-am gândit la tine în fiecare zi.

— Nu plânge. M-ai găsit.

Gabriel închise ochii şi întoarse capul, începând din nou să respire regulat. Julia rămase nemişcată, ca nu cumva hohotele ei deplâns să-l tulbure, încercând din răsputeri să nu mişte patul în timp ce se lăsa străbătută de valurile de durere şi uşurare. Lacrimile îi curgeau în şiroaie mici pe obrajii palizi, picurând pe pieptul bronzat şi tatuat de sub capul ei.

Gabriel al ei îşi amintise de ea. Gabriel al ei se întorsese în sfârşit.

— Beatrice.

Braţul lui îi cuprinse mai strâns mijlocul în timp ce şoptea, cu buzele lipite de părul ei, încă umed de la duş.

— Nu plânge.

Cu ochii închişi, Gabriel îşi lipi buzele de fruntea ei, o dată, de două, de trei ori.

— Mi-a fost tare dor de tine, şopti ea, atingându-i tatuajul cu buzele.

— M-ai găsit, murmură el. Ar fi trebuit să te aştept. Te iubesc. Julia începu să plângă şi mai tare, agățându-se de el ca şi cum era gata să se înece şi el era salvatorul ei. Îi sărută pieptul dezgolit şi-şi plimbă degetele de-a lungul abdomenului lui.

Drept răspuns, degetele lui Gabriel îi coborâră de-a lungul brațelor, pe care i se făcuse pielea de găină, strecurându-se apoi sub tricoul ei lejer. Degetele lui alunecară nespus de delicat pe pielea ei, oprindu-se într-un final pe mijlocul ei. Oftă adânc şi păru să se cufunde din nou în lumea viselor.

— Te iubesc, Gabriel. Sfâşietor de mult, spuse ea, lăsându-şi mâna în dreptul inimii lui, ce bătea uşurel.

Îi recită ea lui versurile lui Dante, parafrazându-le un pic:

M-a prins şi m-a deprins lung timpAmorul cu marea lui atotputernicie, că, aspru-ntâipe cât a fost să fie, pe-atât în piept îi simt azi blând fiorul.

Şi simt cum – când mi-e forței răpitorul, de spirite lăsându-mi-o pustie – dulceața slabul suflet îmi îmbie, iar de pe chip culoarea îşi ia zborul, şi mă-nrobeşte-Amor atât de iute, că spiritele, vorba-i mi le-ndeamnă să-l cheme pe-al meu dulce Gabriel, ca mântuirea dându-mi, să-mi ajute. La fel simt eu oriunde el mă vede, înduioşată cât nu se poate crede[15].

Când lacrimile i se uscară pe obraz, Julia lăsă câteva sărutări timide pe buzele lui moi, îmblânzite, şi se cufundă într-un somn adânc, fără vise, în brațele iubitului ei.

Când se trezi, era şapte şi-un pic. Gabriel dormea în continuare netulburat. Ba chiar sforăia şi, se pare, dormiseră amândoi neîntorşi. Nu mai avusese niciodată parte de un somn aşa liniştit, cu o singură excepție.

Nu voia să se mişte. Nu voia să se îndepărteze de el, nici măcar cât o adiere. Îşi dorea să rămână întinsă pe veci în brațele lui şi să se poarte de parcă n-ar fi fost despărțiți niciodată. „M-a recunoscut. Mă iubeşte. În sfârşit”. Nu se mai simțise niciodată iubită până atunci. Nu cu adevărat. Oh, *el* i-

o spusese bălmăjit şi mama ei îi strigase c-o iubeşte, dar numai la beție, aşa că acele cuvinte nu-i pătrunseseră niciodată în minte Juliei. Sau în inimă. Nu-i crezuse niciodată pentru că acțiunile lor dovediseră că vorbele erau mincinoase. Dar îl crezu pe Gabriel.

Aşadar, în dimineața aceasta, pentru prima dată în viața ei, Julia se simțea iubită. Zâmbi larg. Îşi lipi buzele de gâtul lui Gabriel şi-şifrecă nasul de obrazul lui neras. El gemu încetişor şi o strânse mai tare, dar, după respirația lui adâncă, ritmică, se vedea că dormea în continuare adânc.

Julia avusese îndeajuns de-a face cu bețivi pentru a şti că la trezire Gabriel avea să fie mahmur şi irascibil. Aşa că nu se grăbea să-l trezească. Mulțumi Cerului în sinea ei că, noaptea trecută cel puțin, Gabriel fusese un bețivan inofensiv, pus pe flirt. Unui astfel de bețiv îi putea face față. Celălalt tip o speria.

Zăbovi cam o oră în pat, inspirându-i mirosul, simțindu-i căldura, savurând apropierea dintre ei şi plimbându-şi sfios mâinile de-a lungul bustului lui. În afara serii pe care o petrecuse cu el în pădure, aceste momente erau cele mai fericite din viața ei. Dar, într-un final, trebui să se scoale.

Se desprinse uşurel de sub brațul lui şi se îndreptă spre baie, închizând uşa după ea. Observă o sticlă de colonie Aramis aşezată pe măsuța de toaletă. O ridică, o deschise şi mirosi. Nu era mirosul pe care şi-l amintea din livadă. Mirosul pe care îl răspândea el atunci fusese mai natural, sălbatic chiar.

„Acesta e noul parfum al lui Gabriel. Şi, ca şi el, îți taie răsuflarea. Şi acum e al meu…”

Se spălă pe dinți, îşi strânse părul ondulat într-un soi de coc răvăşit şi intră în bucătărie căutând un elastic sau un creion cu care să şi-l prindă. Cu părul prins aşa, se îndreptă, parcă plutind, spre spălător şi mută hainele spălate, dar încă umede, în uscător. Nu putea să plece până nu i se uscau hainele. Dar n-avea nicio intenție să plece acum când el îşi amintise de ea.

„Cum rămâne cu Paulina? Sau cu M.A.I.A?” Julia alungă astfel de întrebări, pentru simplul motiv că n-aveau nicio relevanță. Gabriel o iubea. De bună seamă, se va despărți de Paulina.

„Cum rămâne cu faptul că mi-e profesor? Şi dacă e alcoolic?”

Îşi jurase cu mult timp în urmă că nu va avea niciodată o relație cu un alcoolic. Dar, mai curând decât să înfrunte acea posibilitate direct, înăbuşi hotărâtă toate îndoielile care-o rodeau, ițindu-se la suprafață, pentru că, sincer, voia să creadă că dragostea lor putea învinge orice obstacol.

„Nu-s stavili două firi când se cunună”[16], îşi zise, citând versul din Shakespeare ca pe un talisman menit să-i alunge teama.

Era convinsă că viciile lui Gabriel erau rodul singurătății şi al deznădejdii. Dar acum că se regăsiseră, dragostea lor va fi suficientă pentru a-i salva pe amândoi din propriile lumi întunecate. Împreună vor fi mult mai puternici şi mai plini de viață decât fuseseră separat.

Reflectând asupra acestor lucruri în sinea ei, Julia se uita prin dulapurile din bucătăria lui excelent aprovizionată. Nu era sigură că el va vrea să mănânce ceva la micul dejun, din cauza mahmurelii. Sharon refuzase întotdeauna mâncarea în favoarea unei licori matinale, gen Seabreeze, pe care Julia învățase (din păcate) s-o facă la vârsta de opt ani. Cu toate astea, după ce-şi luă micul dejun – omletă, şuncă şi cafea, îi pregăti acelaşi meniu şi lui Gabriel.

Neştiind dacă remediul lui era pe principiul „cui pe cui se scoate”, dar dorind să-i ofere şi acea opțiune, îi pregăti un cocktail Walters. Găsi rețeta în ghidul lui de băuturi şi alese (bine, spera ea) carafa de pe bufet în care se afla whisky-ul cel mai puțin gustat de el, nedorind să-i boteze cu suc scotchul single malt de cea mai bună calitate.

Pe scurt, Julia era în culmea fericirii că avea ocazia să-l răsfețe un pic pe Gabriel, aşa că-i pregăti cu cea mai mare

grijă o tavă pentru micul dejun. Tăie câteva fire de pătrunjel din ghivecele de pe bufet cu care ornă feliile de portocală tăiate şi aşezase în formă de floare lângă bucăţile de şuncă. Mai mult, îi înfăşură tacâmurile într-un şervet de in, pe care-l împături destul de stângaci în formă de buzunar. Îşi dori să fi fost îndeajuns de îndemânatică să creeze ceva mai sofisticat decât un buzunar, un păun, poate, sau un evantai, şi decise să investigheze acele opţiuni când avea să mai navigheze pe net. Martha Stewart probabil că ştia cum se face. Martha Stewart ştia întotdeauna.

Apoi intră cu îndrăzneală în biroul lui Gabriel, găsind un carneţel şi un stilou pe masa lui mare de lemn, şi îi scrise un bilet.

Octombrie 2009
Dragă Gabriel,
Îmi pierdusem speranţa, până când te-ai uitat aseară în ochii mei şi m-ai văzut în sfârşit.
Apparuit iam beatitudo vestra.
A apărut şi fericirea ta.
A ta Beatrice.

Sprijini biletul de paharul de vin în care îi turnase sucul de portocale. Nedorind să-l trezească încă, puse toată tava, cu cocktail cu tot, în frigiderul lui mare, pe jumătate gol. Apoi se sprijini de uşă, mulţumită.

Cioc-cioc!

O bătaie în uşă îi întrerupse brusc ritualul de zeiţă casnică.

„La naiba, îşi zise. Te pomeneşti c-o fi...?”

La început, nu ştiu ce să facă. Oare-ar trebui să aştepte să vadă dacă Paulina are cheie? Sau ar trebui să dea fuga să se ascundă în braţele lui Gabriel? După ce aşteptă un minut-două, curiozitatea îi învinse temerea şi se trezi apropiindu-se pe vârfuri de uşă.

„O, zei ai tuturor masteranzilor ce tocmai şi-au regăsit sufletul-pereche după o aşteptare chinuitoare de şase ani, la

naiba, vă rog n-o lăsați pe (viitoarea fostă) amantă a sufletului meu pereche să strice totul. Vă rog!”

Inspiră adânc şi se uită pe vizor. Nu era nimeni în hol. Cu coada ochiului, văzu o chestie care zăcea pe jos. Şovăind, crăpă uşa şi întinse speriată mâna spre acel obiect, răsuflând uşurată când dădu cu mâna de suplimentul de duminică de la *Globe and Mail.*

Zâmbind din nou, uşurată că minunata ei regăsire cu Gabriel nu fusese distrusă de fosta lui amantă, Julia luă ziarul şi încuie grăbită uşa. La fel de zâmbitoare, îşi puse un pahar de suc de portocale şi se cuibări în fotoliul de catifea roşie aşezat pieziş în dreptul şemineului, întinzându-şi picioarele desculțe pe divanul asortat. Scoase un sunet de mulțumire.

Dacă ai fi întrebat-o, cu vreo două săptămâni în urmă, când vizita apartamentul împreună cu Rachel, dacă se gândise vreodată c-avea să stea în fotoliul lui preferat într-o dimineață de duminică, răspunsul ar fi fost „nu”. Nu-şi imaginase că aşa ceva ar fi posibil, chiar şi cu ajutorul lui Grace din ceruri. Dar acum, că se afla aici, era în culmea fericirii.

Optă pentru o dimineață cu program de voie, cu suc de portocale şi suplimentul de duminică, şi decise că fericirea ei merita sărbătorită cu nişte muzică cubaneză; mai exact, cu un strop de *Buena Vista Social Club.* În timp ce asculta *Pueblo Nuevo* pe ipod, studie rubrica de artă din ziarul lui Gabriel. Royal Ontario Museum urma să găzduiască o expoziție temporară de artă florentină, exponate din colecția permanentă de la Galeria Uffizi. Poate că Gabriel *o* să vrea să meargă împreună. Să iasă împreună la muzeu.

Da, rataseră balul de absolvire şi toate petrecerile firoscoase de la Saint Joseph. Dar Julia era sigură că va avea ocazia să recupereze înzecit cu Gabriel tot timpul şi toate ocaziile pierdute. Fericită, sări în picioare chiar când trompetistul pe care-l asculta în căşti începu să cânte câteva acorduri din *Stormy Weather,* un contrapunct la melodia cubaneză. Julia cânta tare, mult prea tare, dansând cu sucul de portocale în

mână, îmbrăcată în chiloții de fițe ai lui Gabriel, fără să-l observe pe bărbatul pe jumătate dezbrăcat care se apropia cu paşi mari de ea.

— Ce mama naibii faci?

— *Aaa!!!*

Julia sări de trei coți în sus la auzul vocii lui aspre, furioase. Îşi scoase repede căştile din urechi şi se întoarse. Şi fu doborâtă de ceea ce văzu pe chipul lui.

— Ți-am pus o întrebare! se răți oi Gabriel la ea, cu ochii întunecați de furie. Ce dracu faci îmbrăcată în chiloții *mei,* țopăind în camera *mea* de zi?

Bang!

Oare ce se auzise era inima Juliei, spărgându-se în bucăți? Sau era ultimul cui bătut în sicriul în care se odihnea, dar nu în pace, iubirea ei ucisă?

Poate c-a fost din cauza tonului lui, poruncitor şi furios. Sau poate din cauza faptului că, dintr-o singură întrebare, realizase că el n-o mai vedea ca pe Beatrice şi toate visele ei împlinite tocmai fuseseră sugrumate în faşă. Dar, oricare ar fi fost motivul, ipod-ul şi paharul cu suc de portocale îi căzură din mână. Paharul se făcu țăndări pe dată, iar vechitura ei de ipod începu să plutească în băltoaca strălucitoare care i se lățea la picioare.

Julia rămase încremenită câteva secunde, uitându-se fix la dezastrul de la picioarele ei şi încercând să înțeleagă ce se petrecuse. Părea că nu înțelege că sticla se poate sparge, provocând asemenea ravagii, precum o stea care explodează. Într-un final, se lăsă în genunchi ca să adune cioburile, în timp ce în minte i se învârteau două întrebări.

„De ce e atât de furios pe mine? De ce nu-şi mai aminteşte?”

Gabriel o privea de sus de la înălțimea lui, cu pieptul gol. Era doar în chiloți, ceea ce-l făcea să arate deopotrivă sexy şi ridicol. Avea pumnii încleştați şi Julia observă cum se profilau tendoanele pe sub pielea brațelor lui musculoase.

— Nu mai ții minte ce s-a întâmplat azi-noapte, Gabriel?

— Nu, din fericire, nu. Şi ridică-te! Petreci mai mult timp în genunchi decât majoritatea curvelor, mârâi el, cu dinții încleştați, uitându-se încruntat la postura ei umilă.

Julia ridică involuntar capul. Îi căută privirea, observându-i iritarea şi aparenta lui amnezie. Ar fi putut la fel de bine s-o străpungă cu o sabie. Simți cum lama îi străpunge inima, care începu să sângereze încetişor.

„Exact ca în tatuajul lui, îşi zise. El e dragonul, iar eu sunt inima însângerată”.

În clipa în care avu acea revelație tăcută, se întâmplă un lucru remarcabil. Se declanşă *în sfârşit* ceva, ceva care mocnea de şase ani în ea.

— Te cred pe cuvânt în privința comportamentului curvelor, Emerson. Tu ştii cel mai bine, mârâi.

Apoi, ca şi cum acel comentariu sarcastic n-ar fi reuşit să aline durerea din inima ei sfâşiată, lăsă baltă orice încercare să adune cioburile şi sări în picioare. Şi îşi ieşi complet din fire.

— Să nu *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti aşa, beţivan ordinar ce eşti! se zbârli la el. Cine dracu te crezi? După tot ce-am făcut pentru tine azi-noapte? Ar fi trebuit să te las în ghearele lui Gollum! Ar fi trebuit s-o las să ți-o tragă în fața tuturor pe tejgheaua barului din Lobby!

— Ce tot spui?

Se aplecă spre el, îmbujorată, cu ochii aruncând scântei şi buzele tremurânde. Tremura de furie, simțind cum o străbate valul de adrenalină. Îi venea să-l pocnească. Îi venea să-i şteargă acea expresie de pe față cu pumnii. Îi venea să-i smulgă părul din cap smocurismocuri şi să-l lase chel. Definitiv.

Gabriel îi inspiră parfumul, erotic şi îmbietor, şi îşi linse buzele involuntar. Un gest nu foarte inspirat când avea de-a face cu o femeie furioasă, cum era domnişoara Mitchell atunci.

Ea scutură nervoasă din cap şi străbătu holul cu paşi apăsați, mormăind tot soiul de imprecații exotice, în engleză

şi italiană. Când le epuiză pe acestea, trecu la germană, un semn sigur că era furioasă.

— *Hau ab! Verpiss dicht!* o auzi burzuluindu-se din spălător.

Gabriel începu să se frece agale la ochi pentru că în primul rând era îngrozitor de mahmur, şi apoi îl încânta s-o vadă pe domnişoara Mitchell îmbrăcată în tricoul şi boxerii lui, furioasă la culme şi țipând la el într-o multitudine de limbi vest-europene. Peisajul era pe locul doi în topul celor mai erotice spectacole la care asistase vreodată. Şi n-avea nicio treabă cu tema discuției.

— Unde ai învățat să înjuri în germană?

Luându-se după sunetul vocii ei, care continua să-l înjure *auf Deutsch,* o urmă până-n spălător, unde Julia tocmai îşi scotea hainele pe jumătate uscate din uscător.

— Să mă pupi undeva, Gabriel!

În clipa aceea, atenția îi fu distrasă de un sutien negru de dantelă care zăcea provocator, dar cu un aer oarecum firesc, pe uscător. Se uită la el şi observă că numărul şi mărimea care-i veniseră în minte în noaptea în care o luase să ia cina la Harbour Sixty fuseseră absolut corecte. Se felicită în sinea lui.

Îi căută privirea. În ochii ei se vedeau scântei, firicele luminoase de culoarea caramelului presărate în ciocolată neagră, la fel de apetisante precum o înghețată asortată.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac? Mă car naibii de-aici ca nu cumva să ajung să te strâng de gât cu unul din papioanele tale afurisite.

Gabriel se încruntă intrigat. Crezuse întotdeauna că papioanele acelea îi dădeau un aer distins.

— Cine e Gollum?

— Afurisita de Christa Peterson.

Gabriel făcu ochii mari. „Christa? Bănuiesc că aduce oarecum cu Gollum. De departe”.

— Dă-o naibii pe Christa. Mă doare-n cot de ea. Te-ai culcat cu mine? o întrebă, încrucişându-şi braţele, pe un ton grav.

— Ai vrea tu, Gabriel!

— Ăsta nu e un răspuns negativ, domnişoară Mitchell.

Îi puse mâna pe braţ, silind-o să se oprească din ceea ce făcea.

— Şi nu-mi spune că n-ai vrea şi tu.

— Ia-ţi labele de pe mine, ticălos arogant ce eşti!

Julia se trase atât de violent, încât fu cât pe-aci să cadă pe spate.

— Evident, trebuie să fii beat ca să vrei să ţi-o tragi cu *mine.*

Gabriel se înroşi.

— Încetează. Cine-a pomenit despre aşa ceva?

— Ce altceva mi-ai face? Doar sunt târfulița nebună care se lasă în genunchi una, două. Orice s-ar fi întâmplat, zi mersi că nu-ţi mai aminteşti! Sunt sigură că n-a fost câtuşi de puţin memorabil.

Gabriel îi apucă strâns bărbia în mână, ridicându-i faţa până ce doar câţiva centimetri mai erau între ei.

— *Încetează!* am zis.

O privi şi Julia citi un avertisment grav în ochii lui.

— Nu eşti o curvă. Şi să nu mai spui niciodată aşa ceva despre tine.

Simţi că îngheaţă toată când îi auzi tonul.

Gabriel îi dădu drumul şi făcu un pas mare înapoi. Respira afectat şi ochii lui aruncau văpăi. Strânse pleoapele şi inspiră adânc. Chiar şi cu mintea încă tulbure, ştia că situaţia escalada nepermis de mult. Trebuia să se calmeze, la dracu, rapid, şi apoi trebuia s-o calmeze şi pe ea, înainte să facă un gest pripit.

Privirea din ochii ei era nespus de grăitoare; o încolţise ca pe un animal. Era furioasă şi rănită, şi speriată, şi abătută – o pisicuţă rănită, agitată, care scosese ghearele, cu lacrimi în colţul ochiului. El o adusese în starea asta. El o adusese în starea asta pe ea, un înger cu ochi căprui, atunci când o

comparase cu o curvă şi nu reuşise să-şi amintească ce se petrecuse între ei în urmă cu o noapte.

„Probabil că ai sedus-o dacă reacționează aşa... Emerson, eşti un mare ticălos. Şi tocmai ți-ai distrus cariera".

Julia profită de faptul că Gabriel încă procesa, într-un ritm nu foarte alert, ca s-o şteargă. Înjurându-l îndeajuns de tare, îşi înşfăcă hainele din uscător şi fugi spre camera de oaspeți, trântind şi încuind uşa în urma ei.

Îşi scoase boxerii lui, lăsându-i să cadă pe podea cu un gest disprețuitor, şi-şi trase grăbită pe ea blugii şi şosetele încă umede. Când îşi dădu seama că-şi lăsase sutienul pe uscător, hotărî c-avea să plece fără el. „N-are decât să-l adauge la colecție". Ticălosul. Decise să rămână în tricoul lui pentru că lăsa mai puține la vedere decât al ei. Şi, dacă îndrăznea să-i ceară tricoul înapoi, avea să-i scoată ochii.

Îşi lipi urechea de uşă, să vadă dacă se auzea vreo mişcare în hol. Îndoielile în acest sens îi lăsară un răgaz prețios în care să reflecteze un pic.

Îşi ieşise din fire şi se comportase prosteşte. Ştia de ce e în stare Gabriel; văzuse măsuța de cafea făcută praf şi urmele de sânge de pe covorul lui Grace. Deşi era sigură că Gabriel al ei n-ar putea niciodată s-o lovească, n-avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut reacționa domnul profesor Emerson când era provocat.

Dar o înfuriase aşa tare. Şi nu avusese niciodată prilejul să-i zică vreo două până atunci. Era ca şi cum toată furia ei acumulată abia aştepta să se descarce. Trebuia să-l înfrunte; trebuia să şi-l scoată o dată pentru totdeauna din minte. Îşi irosise viața tânjind după cineva care nu exista cu adevărat, după un personaj care apărea doar la beție, şi astăzi avea în sfârşit să pună punct acestei poveşti.

„Ai zbierat la el şi l-ai înjurat. Şterge-o naibii de-aici înainte să-ți tragă vreo două!"

În timp ce Julia se îmbrăca, Gabriel se îndreptă împleticindu-se spre bucătărie, căutând ceva care să-i

limpezească mintea de cețurile provocate de scotch. Deschise frigiderul şi se sprijini de el, scăldat în lumina fluorescentă.

Se uită chiorâş la ce era prin el, până ce dădu cu ochii de o tavă mare, albă. O tavă mare, albă, foarte cochetă. O tavă mare, albă, foarte cochetă şi foarte feminină, pe care era ceva de mâncare, suc de portocale şi ceea ce părea a fi un cocktail.

Şi oare chestia aia era...? „A şi ornat tava, la naiba!"

Gabriel se uită lung la tavă. Domnişoara Mitchell părea o persoană sufletistă, dar care erau şansele ca ea să-i fi pregătit micul dejun din alt motiv decât acela că se culcase cu ea? Tava frumos ornată părea dovada limpede că o sedusese şi, din acel motiv, i se făcu greață când o văzu.

Cu toate astea, îi fu recunoscător pentru cocktail, pe care îl dădu lacom pe gât. Era exact antidotul de care avea nevoie inima lui, care bătea să-i spargă pieptul, şi, după câteva minute, simți o oarecare uşurare.

Privirea îi poposi agale pe bilețelul sprijinit de paharul cu suc. Studie încet scrisul, fără a înțelege prea bine de ce domnişoara Mitchell alesese să i se adreseze în acel mod. Citi şi reciti biletul, zăbovind în Cele din urmă asupra acestor cuvinte:

Apparuit i-am beatitudo vestra.

A apărut şi fericirea ta.

A ta Beatrice.

Aruncă iritat biletul. Dacă nu confirma faptul că avuseseră o noapte de amor, era dovada unei pasiuni adolescentine din partea ei. Nu era de mirare că fusese atât de uşor s-o corupă, în ciuda virginității ei. Studenții erau de obicei fascinați de figuri aflate în poziții de autoritate şi făceau pasiuni deplasate pentru ele. În cazul lui Julianne, îl percepea prin prisma cercetării ei, văzându-se pe sine ca Beatrice şi pe el ca Dante. Doar o pasiune trecătoare, dar una interzisă. O pasiune pe care el o încurajase în mod egoist, cu mintea înceţoşată de aburii beției. Acum îi pierise pofta de mâncare. „Ce-o să zică Rachel când va afla?"

Ocărându-se pentru lipsa sa de autocontrol, trecu pe lângă uşa închisă a camerei de oaspeți, îndreptându-se spre dormitor. Îi veneau în minte frânturi din ajun. Îşi aminti c-o sărutase pe Julianne în hol şi senzația pe care o avusese atingându-i pielea. Îşi aminti c-o dorise cu tărie, dulceața buzelor ei, răsuflarea ei caldă pe fața lui, cum tremurase la atingerea lui. Deşi nu-şi amintea actul propriu-zis sau voluptatea de a vedea trupul ei gol, îşi aminti cum îi privise chipul, întins în pat. Simți din nou cum mâna ei îi atinsese obrazul, îndemnându-l să păşească spre lumină. Avea un chip de înger. Un înger nespus de frumos, cu ochi căprui.

„Mi-a venit în ajutor şi uite cum m-am purtat cu ea. I-am răpit virginitatea şi nici măcar nu-mi amintesc. Merita mai mult Mult mai mult".

Scoase un geamăt de suflet chinuit în timp ce-şi trăgea pe el o pereche de blugi şi un tricou vechi, încercând apoi să-şi găsească ochelarii. Chiar când să iasă din dormitor, se opri şi privirea îi fu atrasă inexplicabil de tabloul în ulei de pe perete.

Beatrice.

Se apropie de tablou, oprindu-se la câțiva centimetri de chipul ei minunat, de silueta albă, care-i era familiară şiîlliniştea. Îngerul lui cu ochi căprui. Îi licări în minte o nălucă a ceva care nu putea fi, dar se risipi ca un fuior de fum. Era mahmur şi nu gândea limpede.

Julia descuie tiptil uşa şi scrută atentă holul. Era pustiu. O luă pe vârfuri spre bucătărie, îşi luă tenişii în picioare, îşi înşfăcă lucrurile şi o luă la fugă spre ieşire. Gabriel o aştepta în prag.

Scheisse.

— Nu te las să pleci până nu primesc nişte răspunsuri.

Julia înghiți în sec.

— Lasă-mă să plec. Sau sun la poliție.

— Sună. O să le spun c-ai intrat prin efracție.

— N-ai decât, eu o să le spun că m-ai ținut aici cu forța şi m-ai agresat.

Iarăşi vorbea fără să gândească, o mişcare nu foarte inspirată.

Şi acum îl amenința cu o minciună. Orice s-ar fi petrecut între ei, fusese ceva liber consimțit, cast şi plin de afecțiune – şi era acum spulberat pe veci. Dar Gabriel nu ştia asta.

— Te rog, Julianne. Spune-mi că nu…

Făcuse ochii mari şi rotunzi şi avea o expresie chinuită.

— Te rog, spune-mi că nu… că n-am fost brutal cu tine.

Se făcu aproape verde de greață şi duse o mână tremurândă la ochelari.

— Cât de rău te-am rănit?

Julia stătu în cumpănă, întrebându-se cât să-l perpelească, cum s-ar zice, dar se hotărî repede să nu-l mai fiarbă. Închise ochii, cu un geamăt.

— Nu m-ai rănit. Nu fizic, cel puțin. Voiai doar pe cineva care să te bage în pat şi să-ți țină companie. M-ai implorat să rămân, de fapt, dar numai ca prietenă. Te-ai purtat mai frumos cu mine azi-noapte decât te-ai purtat acum dimineață, ceea ce spune multe. Cred că te prefer când eşti beat.

— Să nu gândeşti niciodată asta, Julianne, spuse oftând şi clătinând din cap. Şi încă sunt beat. Sunt absolut uşurat că n-am fost primul.

Ea scoase o exclamație sugrumată şi Gabriel văzu că pe chipul ei frumos se întipăreşte o expresie chinuită.

— Dar hainele tale…

Se uită la pieptul ei, văzând cum i se profilau sfârcurile pe sub tricoul lui negru. Încercă să nu se holbeze la ea, dar nu reuşi.

— Glumeşti? se burzului ea. Chiar nu-ți aminteşti?

— Sunt fragmente pe care nu mi le amintesc – uneori, când beau, nu mai ştiu… începu Gabriel să mormăie incoerent.

Julia era la capătul răbdării.

— Ai vomitat pe mine. De-asta eram îmbrăcată în hainele tale. Din niciun alt motiv, crede-mă.

Pe chipul lui se citi un amestec de uşurare şi înțelegere.

— Îmi pare rău, spuse. Şi îmi cer scuze că te-am jignit. N-am vrut să spun ce-am spus mai devreme, sincer. Am fost şocat când am dat cu ochii de tine şi am văzut cum erai îmbrăcată, am crezut că...

Făcu un gest nelămurit.

— Aiurea.

Gabriel se uită urât la ea, silindu-se să nu-şi iasă din fire.

— Dacă cineva de la facultate ar afla c-ai petrecut noaptea aici, aş putea avea o mulțime de belele. Amândoi am intra în bucluc.

— N-o să spun nimic nimănui, Gabriel. Nu sunt neroadă, orice-ai crede tu despre mine.

El se încruntă.

— Ştiu că nu eşti neroadă. Dar, dacă ar afla Paul sau Christa, aş...

— Doar de asta îți pasă? Să te pui pe tine la adăpost? Ei bine, nu-ți face griji, te-am pus eu la adăpost. Am desprins-o pe Christa de pe mădularul tău azi-noapte înainte să apuci să-ți consumi relația nepermisă profesor-student cu ea. Ar trebui să-mi mulțumeşti!

Gabriel se întunecă la față, strângând din buze.

— *Mulțumesc,* domnişoară Mitchell. Dar dacă te vede cineva ieşind de-aici...

Julia îşi aruncă brațele în lături, exasperată. Chiar era bătut în cap.

— Dacă mă vede cineva, o să zic că i-am luat-o în gură vecinului tău de alături, ca să fac bani pentru o porție de cuşcuş. Sunt sigură că e o scuză plauzibilă.

Într-o fracțiune de secundă, Gabriel o apucă din nou de bărbie, mai strâns de data asta.

— Încetează. Ți-am zis să nu mai spui aşa ceva.

Julia încremeni, dar în secunda următoare se smulse din mâna lui.

— Nu mă atinge, şuieră.

Încercă să treacă pe lângă el, rugându-se ca el să nu se răzbune trăgându-i una, dar el puse mâna pe clanță şi se

postă în prag.

— La naiba! *Încetează* odată cu asta.

Ridică mâna, sperând s-o potolească.

Julia se feri instinctiv, trăgându-se înapoi. Gabriel înțelese foarte bine semnificația gestului şi simți că i se face rău.

— Julianne, te rog.

Îşi îmblânzi vocea, vorbindu-i aproape în şoaptă, şi o privi rugător.

— N-am de gând să te lovesc. Vreau doar să stăm de vorbă.

Îşi duse mâna la cap, strâmbându-se.

— Am făcut lucruri groaznice când nu mai ştiam de mine. Mă tem că m-am purtat urât cu tine azi-noapte. Mi-am descărcat nervii pe tine, dar sunt furios pe mine de fapt. Am o părere foarte bună despre tine. Foarte bună. Cum aş putea să gândesc altfel? Eşti... frumoasă şi inocentă şi blândă. Nu-mi place să te văd târându-te pe jos ca şi cum ai fi un animal sau un sclav, în puii mei. Nu mai încerca să aduni nişte cioburi nenorocite – mă doare-n cot de ele. Mai ții minte chestiile pe care mi le-ai zis când te-am condus acasă de la *Vestibul ?* Cuvintele alea mă tot bântuie. Aşadar, fie-ți milă de mine şi nu mai vorbi în halul ăsta despre tine. Nu suport să te aud.

Îşi drese de două ori glasul.

— Nu-mi amintesc tot ce s-a întâmplat cu domnişoara Peterson, dar îmi cer scuze. Am fost un imbecil şi tu mi-ai sărit în ajutor. *Mulțumesc.*

Îşi aranja încet ochelarii pe nas.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se poate repeta. Îmi cer iertare pentru că te-am sărutat. Sunt sigur c-a fost o experiență oribilă; să ai de-a face cu un bețivan bălos care te umple de ştampile. Iartă-mă.

Julia simți că i se taie răsuflarea. Se simțea rănită de scuzele lui Gabriel. Pentru că, după câte se părea, el îşi amintea sărutul altfel decât şi-l amintea ea. Şi asta o necăji foarte tare.

— Oh, faza aia, spuse, aparent nonşalantă. Uitasem complet de asta. A fost nimica toată.

Gabriel ridică din sprânceană. Dintr-un motiv oarecare, se întunecă la față şi se încruntă.

— Nimica toată? Eu aş zice c-a fost cu mult mai mult decât atât.

Se uită lung la ea, un minut sau două, întrebându-se dacă să aducă vorba de biletul pe care i-l lăsase pe tavă.

— Eşti supărată. Eu încă nu m-am trezit bine din beție. Hai să ne oprim aici, înainte ca lucrurile s-o ia razna, spuse tăios, cu o voce care redevenise glacială. La revedere, domnişoară Mitchell!

Descuie uşa şi i-o deschise.

— Gabriel?

Se opri în hol, întorcându-se să se uite la el.

— Da?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— S-auzim, spuse pe un ton sumbru.

— A sunat Paulina aseară, în timp ce erai... imposibil de contactat. Şi am răspuns eu.

El îşi scoase ochelarii şi începu să se frece la ochi.

— La naiba. Ce-a zis?

— M-a făcut târfuliță şi mi-a zis să te întorc pe o parte şi să-ți pun telefonul în mână. Eu am zis că eşti indispus.

— A zis de ce m-a sunat?

— Nu.

— I-ai zis cine eşti? Cum te numeşti?

Julia clătină din cap.

— *Slavă Domnului,* murmură el.

Se uită chiorâş la el. Se aşteptase să-şi ceară scuze pentru faza cu Paulina. Dar el n-o făcu. De fapt, nu părea deloc afectat de comportamentul ei, ca şi cum era mai preocupat de faptul că Julia ar fi putut s-o supere pe *ea* decât invers.

„Probabil că e amanta lui”.

Julia îi aruncă o privire glacială, simțind un val de furie.

— M-ai implorat să vin după tine – să te caut în Infern. Şi exact aici te găsesc. Şi n-ai decât să rămâi aici pe vecie, dacă e după mine.

El se trase înapoi, punându-şi ochelarii şi privind-o cu ochii îngustați.

— Ce tot spui acolo?

— Nimic. Am spus tot ce-aveam de zis, domnule profesor Emerson.

Se întoarse pe călcâie şi o luă spre lift.

El o privi nedumerit îndepărtându-se, cu gândurile împrăştiate. După o clipă, o luă la fugă după ea.

— De ce mi-ai scris biletul ăla ridicol?

Julia avu senzația că-i înfipsese un pumnal în inimă. Se îndreptă de umeri şi încercă să-şi ascundă tremurul din glas.

— Care bilet?

— Ştii foarte bine care bilet! Biletul pe care mi l-ai lăsat în frigider.

Julia ridică din umeri, uşor teatral.

El o apucă de cot şi o întoarse cu fața spre el.

— Chestia asta e un joc pentru tine?

— Evident că nu! Dă-mi drumul!

Îşi trase brațul din mâna lui şi începu să apese furioasă butonul de la lift, sperând c-avea să-i vină în ajutor. Era furioasă şi umilită şi se simțea ca o imbecilă, ca ultimul om. Ar fi luat-o la fugă pe scări, ar fi făcut orice, numai să scape cât mai repede de-acolo.

El făcu un pas spre ea.

— De ce ai semnat biletul aşa?

— Ce-ți pasă?

El auzi că vine liftul şi realiză că avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a primi răspunsuri la întrebările lui. Închise ochii şi în urechi îi răsunară din nou cuvintele ei. *A venit să-l caute în Infern.* Se rugase de îngerul cu ochi căprui să vină în căutarea lui. Evident, ea n-o făcuse. Halucinațiile nu ascultă de rugăminți.

„Şi dacă Beatrice n-a fost o halucinație? Şi dacă…”

Simți că-l străbate un fior, ceva ce semăna a teamă. Din nou, îi trecu pe dinaintea ochilor acea viziune imposibilă. Dacă se concentra, putea s-o vadă cu ochii minții, dar chipul ei era încețoşat.

Auzi țârâitul ce anunța venirea liftului.

Deschise brusc ochii.

Ea păşi în lift, clătinând din cap, văzându-i confuzia şi privirea încă tulbure. Totul depindea de acel moment. Putea să-i spună sau să păstreze taina cu privire la ce se întâmplase între ei, aşa cum făcuse şi până atunci. Cum făcuse de şase ani încoace, la naiba.

În timp ce uşa începu să se închidă încet, văzu lumina unei revelații pe chipul lui.

— *Beatrice?* întreabă şoptit.

— Da, spuse ea, apropiindu-se de uşă pentru a-l putea privi în ochi până în ultima clipă. Sunt Beatrice. Tu ai fost primul băiat cu care m-am sărutat. Am adormit în brațele tale în livada ta dragă.

Gabriel țâşni să blocheze uşa liftului.

— Beatrice! Aşteaptă!

Se mişcă prea încet. Uşa se închise chiar când îi rostea numele. Apăsă într-o frenezie pe buton, sperând c-o să se deschidă din nou uşile.

— Nu mai sunt Beatrice.

În timp ce liftul începu să coboare, încet, dar inexorabil, Julia izbucni în plâns.

Gabriel îşi lipi fruntea şi mâinile de uşa rece de oțel. „Ce-am făcut?”

Capitolul 15

Bătrânul domn Krangel se uită pe vizor, pândind la ce se întâmpla în hol. Nu văzu nimic ieşit din comun. Auzise voci, un bărbat şi o femeie care se certau, dar nu văzu pe nimeni. Auzise şi-un nume – *Beatrice.* Dar nu ştia să locuiască vreo Beatrice acolo. Şi acum holul părea pustiu.

Ieşise deja o dată din casă în dimineața aceea; trebuise să-i înapoieze ziarul de duminică vecinului pe care nu-l cunoştea. Ziarul fusese lăsat din greşeală la uşa lui. Soții Krangel nu primeau ziarul de duminică, dar doamna Krangel suferea de demență senilă şi îl luase în ajun, ascunzându-l în apartament.

Uşor iritat că dimineața de duminică îi era tulburată de un *kemfn*[17], domnul Krangel deschise uşa şi scoase capul în hol. La nici douăzeci de metri distanță, văzu un bărbat care stătea sprijinit de uşa de la lift. Umerii îi erau scuturați de suspine.

Domnul Krangel se simți pe dată stânjenit de scena jalnică, dar, pentru o clipă, rămase ca hipnotizat. Nu-l recunoscu pe bărbat şin-avea de gând să i se prezinte. De bună seamă un bărbat în toată firea care ieşise în hol, la etajul 30 al unui bloc de locuințe, desculț şi îmbrăcat ca prin casă şi... făcând indiferent ce, nu era genul de persoană pe care să-şi dorească s-o cunoască. Bărbații din generația lui nu plângeau *niciodată.* Şi, desigur, nu ieşeau niciodată desculți în hol. Dacă nu cumva erau – *bizari.* Sau trăiau în California.

Domnul Krangel se retrase repede, închise uşa şi o încuie, apoi îl sună pe portarul aflat la parter, spre a-l anunța că în hol era un bărbat desculț, care plângea şi tocmai avusese un *kemfn* violent cu o femeie pe nume Beatrice.

Îi luă vreo cinci minute (obositoare experiență) să-i explice portarului ce era acela un *kemfn.* Domnul Krangel deplânse îndelung acest fapt, dând vina pe Inspectoratul Şcolar al oraşului Toronto şi pe programa lor educațională îngustă, centrată pe anglofoni.

* * *

Era sfârşitul lui octombrie şi la Toronto vremea se răcise deja. Julia n-avea nimic mai gros pe sub haină în timp ce-şi croia încet şi abătută drumul spre casă pentru că nu mai luase cu ea puloverul mânjit al domnului profesor Emerson. Îşi strânse brațele la piept, ştergându-şi lacrimile de necaz şi resemnare.

Oamenii care treceau pe lângă ea o priveau compătimitor. Comportament tipic pentru canadieni – compătimire tăcută, dar păstrând, totodată, o distanță politicoasă. Julia le era recunoscătoare pentru compătimirea lor şi încă şi mai recunoscătoare că nimeni nu se opri s-o întrebe de ce plânge. Pentru că povestea ei era deopotrivă prea lungă şi prea de tot pentru a putea fi spusă.

Julia nu se întreba niciodată de ce oamenilor buni li se întâmplă chestii nasoale, pentru că ştia deja răspunsul: tuturor li se întâmplă chestii nasoale. Nu că asta ar fi fost o scuză sau o justificare spre a răni o altă ființă umană. Însă toți oamenii împărtăşeau această experiență – aceea a suferinței. Nu exista om pe lume care să nu fi vărsat o lacrimă, să nu fi cunoscut durerea şi să nu fi păşit prin mareaamărăciunii. De ce-ar fi fost viața ei altfel? De ce-ar fi trebuit să se aştepte la un tratament preferențial? Până şi Maica Tereza avusese parte de suferințe, şi ea fusese o sfântă.

Julia nu regreta că avusese grijă de domnul profesor cât fusese beat, deşi fapta ei bună nu rămăsese nepedepsită. Pentru că, dacă eşti sincer convins că niciun gest de bunătate nu e în zadar, trebuie să te agăți cu tărie de acea convingere, chiar şi atunci când gestul respectiv se întoarce împotriva ta.

Îi era ruşine că fusese atât de proastă, de netoată, de naivă, încât să-şi închipuie c-avea să-şi amintească de ea după o beție cruntă şi că puteau reveni la ce fusese (dar nu fusese cu adevărat, de fapt) între ei în noaptea aceea în livadă. Julia ştia că se lăsase purtată de o fantezie romantică, fără a se gândi nicio clipă la lumea *reală* şi la cum era Gabriel cel adevărat.

„Dar a fost ceva real – am simțit scânteia de odinioară. Când m-a sărutat, când m-a atins, m-am simțit iar ca electrizată. Trebuie s-o fi simțit şi el – n-a fost doar imaginația mea”. Julia se grăbi să alunge aceste gânduri, impunându-şi să respecte noul regim, care însemna eliminarea completă a lui Emerson din mintea ei. „E vremea să te maturizezi. Gata cu basmele. Nu i-a păsat îndeajuns de tine ca să te recunoască în septembrie şi acum o are pe Paulina”.

Când intră în căsuța ei de hobbit, făcu un duş prelungit şi se schimbă în pijamaua ei veche şi moale din flanelă. Era o pijama de culoare roz-deschis, cu rățuşte de cauciuc. Aruncă tricoul lui Gabriel în fundul dulapului, sperând c-avea să rămână uitat acolo. Se făcu colac în patul ei de o persoană, strângând la piept iepuraşul de catifea, şi adormi, epuizată fizic şi emoțional.

În timp ce Julia dormea, Gabriel se lupta cu mahmureala şi cu tentația de a se cufunda într-o sticlă de scotch şi a nu mai ieşi niciodată la suprafață. Nu se dusese după ea. Nu o luase la fugă pe scări, coborând treizeci de rânduri de trepte ca să-i iasă înainte în hol. Nu chemase imediat liftul ca să alerge în stradă după ea.

Nu, se întorsese împleticit în apartamentul lui şi se prăbuşise pe scaun, spre a se putea cufunda în greață şi dezgust față de propria persoană. Se ocărî pentru brutalitatea cu care o tratase, nu doar în dimineața aceea, ci în mod repetat, de la acel prim seminar în septembrie. O brutalitate agravată de faptul că ea îndurase totul în tăcere, ca o martiră, ştiind în tot acest timp cine era şi ce rol jucase în viața lui.

„Cum am putut fi atât de orb?”

Îşi aminti de prima dată când o văzuse. Se întorsese la Selinsgrove deprimat şi deznădăjduit. Dar Dumnezeu îi venise în ajutor, ca un adevărat *deus ex machina.* Dumnezeu îi trimisese un înger care să-l salveze din Infern – un înger gingaş, cu ochi căprui, în blugi şi tenişi, cu un chip frumos şi un suflet curat. Îl alinase în bezna în care se afla şi-i dăruise

speranță. Părea să aibă o afecțiune sinceră pentru el, în ciuda cusururilor lui.

„Ea m-a salvat”.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, îngerul îi apăruse pentru a doua oară, chiar în ziua în care pierduse, într-un mod dureros, cealaltă forță benefică din viața lui, pe Grace. Îngerul asistase la seminarul lui despre Dante, reamintindu-i de adevăr, frumusețe şi bunătate. Iar el o răsplătise prin a se răsti la ea şi prin a o amenința cu exmatricularea din programul de masterat. Apoi, în dimineața asta, fusese crud şi o comparase cu o curvă.

„Acum eu sunt violatorul de îngeri. Mi-am bătut joc de îngerul cu ochi căprui”. Gabriel înjură ironia pe care o conținea numele lui, îndreptându-se spre bucătărie pentru a se uita din nou la biletul ei.

Ținând în mână mesajul frumos şi delicat, îşi văzu propria urâțenie – nu una trupească, ci una sufletească. Biletul lăsat de Julianne, precum şi tava cu micul dejun îl obligară să-şi înfrunte păcatul în cel mai sever şi necruțător mod cu putință.

Ea n-avea de unde să ştie, dar, în clipa aceea, cuvintele pe care le rostise în urmă cu o săptămână se adevereau. Uneori, când sunt lăsați în ale lor, oamenii îşi pot recunoaşte singuri propria mârşăvie.

Uneori, bunătatea chiar e îndeajuns de puternică pentru a demasca răul.

Gabriel lăsă biletul să cadă pe blatul de bucătărie şi-şi îngropă fața în mâini.

* * *

Când Julia se trezi în sfârşit, era zece seara. Căscă şi se întinse şi, după ce-şi pregăti un castronel jalnic de terci de ovăz instant, din care abia reuşi să mănânce puțin cu noduri, se hotărî să-şi verifice mesajele.

Îşi închisese telefonul în ajun când ajunsese la Gabriel pentru că se aştepta s-o sune Paul. N-avea chef să vorbească cu el, nici atunci, nici acum, deşi ştia că ar fi înveselit-o,

poate. Voia doar să fie lăsată în pace, să-şi lingă rănile, ca un cățeluş ținut în şuturi.

Aşadar, îşi verifică mesajele cu inima îngreunată, ascultându-le mai întâi pe cele mai vechi şi încruntându-se când realiză că i se umpluse căsuța. Ei nu i se umplea niciodată căsuța, pentru că singurele persoane care o sunau erau tatăl ei, Rachel şi Paul, care-i lăsau întotdeauna mesaje scurte.

„Bună, Julia, eu sunt. E sâmbătă seară şi totul a mers bine la conferință. Ți-am luat ceva de la Princeton. E ceva mărunt, nu-ți face griji. Probabil că eşti la bibliotecă şi lucrezi. Sună-mă mai târziu. [Pauză cu subînțeles...] Mi-e dor de tine".

Julia oftă şi şterse primul mesaj de la Paul, trecând la următorul.

„Bună, Julia. Tot eu sunt. E duminică dimineață şi ar trebui să ajung acasă azi pe seară. Vrei să ne vedem şi să luăm o cină târzie? Ştiu un loc fain cu sushi chiar pe lângă tine. Sună-mă. Mi-e dor de tine, Iepuraş".

Şterse al doilea mesaj de la Paul şi-i scrise un SMS, spunând c-a făcut gripă şi vrea să se odihnească. O să-l sune când se reface şi speră c-a ajuns cu bine acasă. Nu i-a spus că i-e dor de el.

Al doilea mesaj era de pe un număr de Toronto pe care nu-l recunoscu.

„Julianne... hm, Julia. Sunt Gabriel. Eu... Te rog nu închide. Ştiu că sunt ultima persoană cu care ai vrea să vorbeşti, dar te sun ca să mă târăsc la picioarele tale. De fapt, sunt în fața casei tale, în ploaie, îmi făceam griji pentru tine şi am vrut să mă asigur c-ai ajuns cu bine. Mi-aş dori să ne putem întoarce în timp, dimineață, ca să-ți pot spune că n-am văzut niciodată o imagine mai frumoasă decât cea cu tine dansând fericită în camera mea de zi. Că sunt incredibil de norocos că m-ai salvat şi-ai rămas toată noaptea cu mine. Că sunt un dobitoc care distruge totul şi nu merit bunătatea ta. Deloc. Ştiu că te-am rănit, Julia, şi îmi pare rău. [Inspiră adânc şi expiră.] N-ar fi trebuit să te las să pleci azi-dimineață

– nu aşa. Ar fi trebuit să alerg după tine şi să te implor să rămâi. Am dat-o în bară, Julia. Am dat-o în bară. Ar fi trebuit să mă umilesc, ceea ce încerc să fac acum. Te rog, ieşi ca să-mi pot cere scuze. De fapt, nu ieşi – o să faci pneumonie. Vino doar până la uşa de la intrare şi ascultă-mă prin geam. O să stau aici şi-o să te aştept. Numărul meu de mobil e…”

Julia se strâmbă şi şterse mesajul, fără a se obosi măcar să-i salveze numărul. Încă în pijama, deschise uşa apartamentului şi traversă holul. N-avea de gând să-l asculte pe Gabriel; voia doar să vadă dacă mai aşteaptă afară, în ploaia rece, dezolantă.

Îşi lipi nasul de geamul uşii de la intrare, mânjindu-l, şi se chiori la bezna de afară. Nu mai ploua. Şi nu era nici urmă de domn profesor. Se întrebă cât timp aşteptase. Se întrebă dacă făcuse cale întoarsă spre casă fără umbrelă. Se îmbăţoşă şi-şi spuse că n-o interesa. N-are decât să facă pneumonie. Aşa-i trebuie, înainte de a se întoarce în casă, observă un buchet mare de zambile mov sprijinit de unul din stâlpii verandei. Era legat cu o fundă mare, roz, din care se ițea ceea ce părea a fi o felicitare mare de la Hallmark. Pe plic scria Julia.

„Oh, pe bune, domnule profesor Emerson? Nu ştiam că gama de felicitări de la Hallmark include una «pentru fata/masteranda pe care am făcut-o albie de porci după ce i-am spus că vreau s-o mângâi şi după ce am vomitat pe ea»”.

Se întoarse pe călcâie şi intră în apartament, bombănind şi clătinând din cap.

Făcându-se colac în pat, cu laptopul în brațe, se hotărî să caute pe net semnificația zambilelor mov, în caz că Gabriel (sau fata de la florărie) încerca să-i transmită un mesaj subliminal. Pe un site de horticultură, citi următoarea interpretare: Zambilele mov reprezintă tristețe, dorința de a-ți cere iertare sau scuze.

„Mda, ei bine, dacă n-ai fi fost aşa mârşav cu mine, Gabriel, n-ar mai fi nevoie să cumperi zambile ca să-ți ceri iertare.”. Clătinând în continuare din cap, nervoasă, Julia îşi lăsă

laptopul deoparte şi-şi verifică ultimul mesaj vocal. Era de la Gabriel şi-l lăsase cu doar câteva minute în urmă.

„Julia, am vrut să-ți spun chestia asta personal, dar nu pot să aştept. Nu pot să aştept. Nu te-am făcut curvă dimineață. Îți jur. A fost o comparație oribilă şi n-ar fi trebuit s-o spun, dar nu te făceam curvă. Protestam din cauza faptului că erai în genunchi. Lucrul ăsta chiar... mă deranjează. De fiecare dată. Ar trebui să fii adorată şi tratată cu respect. N-ar trebui să stai niciodată în genunchi. Niciodată, Julia, în fața nimănui. Orice ai crede despre mine, ăsta e adevărul. Ar fi trebuit să-mi cer scuze imediat pentru ce ți-a zis Paulina. Tocmai am pus-o la punct şi vreau să-ți transmit scuzele ei. Îi pare rău. Eu şi ea avem... hm... (tuse)... e complicat. Probabil că-ți poți imagina de ce s-a pripit cu concluziile şi are de-a face doar cu mine şi cu – ăăă – comportamentul meu anterior, n-are nimic de-a face cu tine. Îmi pare nespus de rău că te-a jignit. N-o să se mai întâmple, îți promit.

Mulțumesc pentru că mi-ai pregătit micul dejun în dimineața asta. Hm... [o pauză prelungită] când am văzut tava pe care mi-ai pregătit-o, am simțit ceva special. Nu pot s-o pun în cuvinte. Julia, nimeni n-a mai făcut niciodată aşa ceva pentru mine. Nimeni. Nici Grace, nici vreo prietenă sau iubită, nimeni. Eu... tu ai fost tot timpul bună şi blândă şi generoasă. Şi eu am fost tot timpul crud şi egoist cu tine. [îşi drege glasul.]

[Cu un glas răguşit deodată] Te rog, Julia, trebuie să vorbim despre biletul tău. Îl țin în mână acum şi n-am de gând să-i mai dau drumul. Dar trebuie să-ți explic nişte lucruri, lucruri grave, şi nu pot s-o fac la telefon. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat dimineață. E numai vina mea şi vreau să-mi răscumpăr greşeala. Te rog, spune-mi cum să-mi răscumpăr greşeala şi o s-o fac. Sună-mă”.

Din nou, Julia şterse mesajul şi, din nou, nu încercă să-i salveze numărul. Închise telefonul, îl puse pe măsuța pliantă, lângă laptop, şi se băgă la loc în pat, încercând să-şi scoată din minte vocea tristă şi chinuită a lui Gabriel.

În ziua următoare, Julia nu ieşi din casă, şi nici în următoarea. De fapt, îşi petrecu vremea schimbându-se dintr-o pijama în alta, ascultând muzică tare şi cufundându-se în diverse romane de Alexander Mccall Smith, în ediții broşate, antice şi de demult, încercând să-şi alunge din minte cele petrecute. Poveştile care se petreceau în Edinburgh erau preferatele ei, pentru că erau amuzante, uşor misterioase şi inteligent scrise. Poveştile lui o linişteau şi erau o alinare pentru sufletul ei. Îi făceau poftă de chestii tipic scoțiene, cum ar fi terciul de ovăz şi biscuiții cu unt Walker şi brânză Cheddar din Isle of Mull (nu neapărat în ordinea asta).

Deşi avusese o experiență traumatizantă cu Gabriel, la scurt timp după ce-şi petrecuse noaptea în brațele lui, era mai hotărâtă ca oricând că n-o să-l lase s-o zdrobească. Fusese deja zdrobită, *el* o zdrobise. Şi îşi jurase că n-o să se mai lase niciodată zdrobită. De nimeni.

Aşa că luă trei decizii:

Unu – n-avea să renunțe la cursul lui, pentru că avea nevoie de un seminar pe Dante spre a-şi demonstra competența.

Doi – n-avea să se lase de facultate şi n-avea să se întoarcă la Selinsgrove cu coada între picioare.

Trei – avea să-şi găsească un alt îndrumător şi avea să rezolve cu hârțogăraia fără ştirea lui Emerson, cât mai curând cu putință.

Marți, pe la miezul nopții, îşi deschise în sfârşit mobilul să-şi verifice mesajele. Din nou avea căsuța plină. Îşi dădu ochii peste capcând descoperi, lucru deloc surprinzător, că primul mesaj era de la Gabriel. I-l lăsase luni dimineață.

„Julianne… Ți-am lăsat ceva pe verandă aseară. Ai văzut? Ai citit mesajul? Te rog, citeşte-l. Apropo, a trebuit să-l sun pe Paul Norris ca să-i cer numărul tău de mobil. Am inventat o scuză cum c-aveam ceva de vorbit cu tine legat de teză, în caz că te întreabă. Ştiai că ți-ai uitat ipod-ul la mine? Am ascultat ce ai pe el. Am fost surprins să descopăr că-ți place Arcade Fire. Am tot ascultat *intervenție*, deşi sunt foarte mirat că o

persoană atât de echilibrată şi împăcată ca tine ascultă aşa un cântec de jale. Mi-aş dori să ți-l pot înapoia personal. Mi-aş dori să vorbeşti cu mine. Să țipi la mine. Să mă înjuri. Să arunci cu ceva în mine. Orice, numai tăcere nu. Te rog. [Un oftat adânc...] Doar câteva minute din timpul tău, atât îți cer. Sună-mă".

Julia îi şterse mesajul şi se îndreptă, în pijamaua ei de flanelă cu imprimeu scoțian, spre verandă. Luă felicitarea din buchetul de flori, o făcu bucățele şi le aruncă peste balustradă, în iarbă. Luă zambilele acum veştejite şi le aruncă tot acolo. Apoi trase adânc în piept aerul rece al nopții şi fugi înapoi în casă, trântind uşa după ea.

După ce se calmă, ascultă următorul mesaj, care era tot de la Gabriel. O sunase în cursul după-amiezii.

„Julianne, ştiai că Rachel e plecată pe un ştiu ce insulă uitată de lume din Canada? Şi n-are acces la telefon sau internet? A trebuit să-l sun pe Richard, pentru Dumnezeu, când nu mi-a răspuns la telefon, încercam să dau de ea ca ea să poată da de tine, pentru că nu vrei să-mi răspunzi la mesaje. Îmi fac griji pentru tine. M-am interesat şi nimeni, nici măcar Paul, nu te-a mai văzut de câteva zile bune. O să-ți trimit un e-mail, dar va fi unul oficial, pentru că Universitatea are acces la contul meu de mail. Sper să auzi mesajul ăsta înainte de a citi mailul, altfel o să crezi că mă port iar ca un măgar. Dar nu-i aşa. Doar că trebuie să fac pe măgarul într-un e-mail oficial. Dacă-mi răspunzi, nu uita că oricine din administrație poate citi acele mesaje. Aşa că ai grijă ce spui. Ne vedem mâine la seminarul meu. Dacă nu vii, o să-l sun pe tatăl tău să-l rog să-ți dea de urmă. Ai putea la fel de bine să fii deja într-un autobuz în drum spre Selinsgrove. Sună-mă, te rog. A trebuit să mă stăpânesc să nu vin la tine în fiecare zi de duminică încoace. [Pauză prelungită] Vreau doar să ştiu că eşti bine. Două vorbe, Julia. Scrie-mi doar două vorbe – spune-mi că eşti bine. Asta e tot ce-ți cer.

Julia se grăbi să deschidă laptopul şi-şi verifică contul de mail dat de universitate. În căsuța poştală o aştepta, ca o

bombă infectă, următorul mesaj de la domnul profesor Gabriel O. Emerson:

Dragă domnişoară Mitchell.

Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu o problemă oarecum urgentă. Te rog contactează-mă cât mai curând cu putință. Îmi poți telefona la acest număr: 416 – 555 – 0739 (tel. Mobil). Cele bune.

Conf. Dr. Gabriel O. Emerson Catedra de Italienistică Z Centrul de Studii Medievale Universitatea din Toronto

Julia şterse e-mailul şi mesajul fără a ezita nici măcar o clipă. Apoi îi scrise un e-mail rapid lui Paul, spunându-i că nu se simte bine şi nu poate veni la seminarul domnului profesor Emerson în ziua următoare şi rugându-l să-i transmită informația respectivă domnului profesor. Îi mulțumi lui Paul pentru numeroasele sale mesaje, îşi ceru scuze că nu-i răspunsese mai repede şi-l întrebă dacă ar vrea s-o însoțească la Royal Ontario Museum să vadă expoziția de artă florentină când îşi va reveni.

În ziua următoare, îşi petrecu o bună parte din după-amiază compunând un e-mail adresat doamnei profesoare Jennifer Leaming de la Catedra de Filosofie, în care încerca marea cu degetul. Doamna profesoară Leaming era specializată în Toma d'Aquino, dar începuse să cerceteze şi opera lui Dante. Deşi Julia n-o cunoştea personal.

Paul făcuse un curs cu ea şi era foarte încântat. Era tânără, amuzantă şi foarte populară în rândul studenților – exact opusul domnului profesor Emerson. Julia spera că doamna profesoară Leaming ar fi dispusă să-i devină îndrumător şi-şi exprimă această speranță în termeni ipotetici în mesajul ei.

Ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Paul în privința schimbării îndrumătorului, dar nu putea. Ştia că el va presupune că Emerson a respins-o şi va vrea probabil să-l ia la întrebări. Aşadar, îi trimise mailul doamnei profesoare Leaming, sperând că va fi bine primit şi că aceasta îi va răspunde prompt.

Mai târziu, în cursul serii, Julia îşi verifică mesageria şi, din nou, avea un mesaj de la Gabriel.

„Julianne, e miercuri seară. Mi-ai lipsit la seminar. Ştii, e de-ajuns să fii undeva şi se luminează camera. Îmi pare rău că nu ți-am spus asta până acum. Paul mi-a zis că eşti bolnavă. Pot să-ți aduc nişte supă de pui? înghețată? Suc de portocale? Aş putea să ți le trimit. N-o să fii obligată să mă vezi. Te rog, lasă-mă să te ajut. Mă simt groaznic ştiind că eşti singură şi bolnavă în apartamentul tău şi că nu pot face nimic. Măcar acum ştiu că eşti în siguranță şi nu eşti cine ştie unde într-un autobuz Greyhound. [Pauză – îşi drege glasul.] îmi amintesc că te-am sărutat. M-ai sărutat şi tu. M-ai sărutat şi tu, Julia. Ştiu c-ai făcut-o. N-ai simțit-o şi tu? E o scânteie între noi. Sau, cel puțin, a fost. Te rog, trebuie să vorbim. Nu-mi poți cere să mă resemnez aflându-ți adevărata identitate şi neputând vorbi cu tine despre asta. Trebuie să-ți explic nişte lucruri. Mai multe lucruri, bine? Sună-mă. Tot ce-ți cer e o discuție. Cred că-mi datorezi măcar atât”.

Tonul lui Gabriel era din ce în ce mai disperat. Julia închise telefonul, înăbuşindu-şi cu bună ştiință empatia ei înnăscută. Ştia că administrația Universității avea acces la contul de e-mail al lui Gabriel, dar n-o interesa. Trebuia să-l facă să înceteze cu mesajele; nu va putea niciodată să-şi ia gândul de la el dacă el continua s-o bată la cap. Şi nu părea c-are de gând să se dea bătut prea curând.

Aşa că Julia îi scrise un e-mail şi i-l trimise pe contul de la universitate, vărsându-şi furia şi amărăciunea în fiecare cuvânt.

Domnule conf. Dr. Emerson.

Nu mă mai hărțuiți.

Nu vă mai vreau. Nici măcar nu vreau să vă cunosc. Şi, dacă nu mă lăsați în pace, mă voi vedea silită să vă acuz de hărțuire. Şi, dacă-l sunați pe tata, chiar asta o să fac. Imediat.

Dacă vă închipuiți c-o să renunț la masterat din cauza unui mărunțiş ca ăsta, vă înşelați amarnic. Am nevoie de un nou

îndrumător, nu de un bilet de autobuz.

Cele bune.

Dra Julia H. Mitchell.

O umilă masterandă.

Mai mult timp în genunchi decât majoritatea curvelor.

P.S. Voi restitui bursa M.P. Emerson săptămâna viitoare. Felicitări, domnule profesor Abelard. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt ca ultimul om cum m-ați făcut dumneavoastră duminică dimineață.

Julia dădu Send fără a mai reciti mesajul şi, într-un acces de răzvrătire, bău două shoturi de tequila şi îşi puse *AII the Pretty Faces* de la The Killers. La maxim. Iar şi iar.

Un moment demn de Bridget Jones, fără doar şi poate.

Luă o perie de păr din baie şi începu să cânte la ea ca la microfon, dansând prin cameră într-o altă pijama de flanelă, una cu pinguini de data asta, arătând foarte caraghios. Şi simțindu-se ciudat de... îndrăzneață, periculoasă şi sfidătoare.

În zilele care urmară e mailului ei furios, domnul profesor Emerson n-o mai contactă. În fiecare zi spera, cumva, să primească vreun semn de la el, dar în fiecare zi acel semn se lăsa aşteptat. Până marțea următoare, când primi un alt mesaj vocal.

„Julianne, eşti furioasă şi rănită, înțeleg asta. Dar nu lăsa furia să te împingă să renunți la ceva ce ai câştigat prin forțe proprii, datorită faptului că te-ai clasat prima în rândul masteranzilor admişi anul acesta. Te rog nu refuza o sumă de bani cu care ai putea merge acasă să-ți vizitezi tatăl doar pentru că eu am fost măgar. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți ca ultimul om. Sunt sigur că, atunci când m-ai numit Abelard, n-ai vrut să-mi faci un compliment. Dar Abelard ținea cu adevărat la Heloase, iar eu țin la tine. Aşadar, în privința asta, avem ceva în comun. Şi el a rănit-o, aşa cum te-am rănit eu pe tine. Dar a regretat nespus faptul că i-a făcut rău. Ai citit scrisorile lui către ea? Citeşte a şasea scrisoare şi vezi dacă o să-ți schimbe părerea despre el... şi despre mine.

Bursa n-a fost acordată niciodată până acum pentru că n-am găsit niciodată o persoană îndeajuns de specială ca s-o merite, până la tine. Dacă o restitui, banii vor rămâne pur şi simplu în contul Fundației fără a folosi nimănui. N-am de gând să ofer nimănui banii aceia pentru că-ți aparțin. Încercam să întorc un rău în bine. Dar am dat-o în bară în privința asta, ca în toate celelalte. Întinez sau distrug orice ating... [Pauză prelungită...] Dar ceva tot pot face pentru tine, şi anume să-ți găsesc un alt îndrumător. Sunt prieten cu doamna profesoară Katherine Pieton şi, deşi s-a pensionat, a acceptat să te întâlnească pentru a discuta posibilitatea de a-ți coordona disertația. E o şansă extraordinară, din mai multe puncte de vedere. Te roagă s-o contactezi direct pe mail, cât de curând poți, pe adresa KPicton@ UToronto. Ca.

Ştiu că, oficial, e prea târziu ca să poți renunța la seminarul meu, dar sunt sigur că asta-ți doreşti. O s-o abordez pe una din colegele mele, să văd dacă vrea să te accepte la un curs de-al ei, ceea ce-ți va permite să aduni destule credite ca să poți absolvi, chiar dacă renunți la cursul meu. O să-ți semnez formularul de retragere şi o să mă ocup de partea administrativă. Spune-i lui Paul ce intenționezi să faci şi roagă-l să-mi transmită mesajul. Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine. [îşi drege glasul.] Paul e un bărbat cumsecade. [Mormăind]

Audentes fortuna juvat[18] [Pauză – aproape şoptit] îmi pare rău că nu mă mai vrei. Voi regreta toată viața că am irosit o a doua şansă de a te cunoaşte. Şi îți voi simți tot timpul lipsa. Dar nu te voi mai deranja, [îşi drege glasul de două ori.] Rămas-bun, Julianne". [O pauză foarte lungă, după care închide în sfârşit.]

Julia era şocată. Rămăsese cu gura căscată, cu telefonul în mână, încercând să proceseze mesajul. Îl ascultă de mai multe ori, reflectând asupra cuvintelor lui, dar singura parte pe care o credea fără ezitare era citatul din Vergiliu, „Norocul le surâde celor ce îndrăznesc".

Doar domnul profesor putea să considere un mesaj de scuze un bun prilej să-şi reafirme abilitățile intelectuale şi să-i țină Juliei o prelegere improvizată despre Pierre Abelard. Julia trecu peste iritarea pe care o simțea, hotărând să nu-i urmeze sugestia de a citi scrisorile lui Abelard. În schimb, îşi întoarse atenția asupra părții mai interesante a mesajului lui, în care pomenise de Katherine Pieton.

Doamna profesoară Pieton era o specialistă în opera lui Dante în vârstă de şaptezeci de ani, care studiase la Oxford şi predase la Cambridge şi Yale înainte de a fi ademenită la Universitatea din Toronto, unde i se oferise un post de profesor, cu bursă. Avea reputația unei persoane severe, exigente şi geniale, iar erudiția ei era comparabilă cu a lui Mark Musa. S-o aibă coordonatoare de teză i-ar fi dat un avânt considerabil carierei Juliei şi o ştia şi ea. Doamna profesoară Pieton putea s-o recomande oriunde pentru doctorat – Oxford, Cambridge, Harvard…

Gabriel îi oferea, de bunăvoie, cea mai mare şansă profesională din viața ei, ca un cadou frumos împachetat, cu o fundă strălucitoare – o şansă mult mai valoroasă decât geanta de umăr sau bursa M.P. Emerson. Dar ce aştepta în schimbul acestui dar?

„Ispăşire”, îşi zise Julia. „Încearcă să compenseze pentru toate lucrurile cu care m-a rănit”.

Gabriel o ruga pe Katherine Pieton să-i facă o favoare, pentru Julia. Profesorii emeriți rareori acceptau – poate chiar niciodată – să coordoneze teze de doctorat, cu atât mai puțin disertații de master. Era o favoare uriaşă, pentru care Gabriel probabil că îşi epuizase orice posibilitate de a mai apela la Pieton.

„Toate astea pentru mine”.

După ce cântări această informație din toate unghiurile, Julia alungă toate gândurile pentru a se concentra asupra acelei singure întrebări care-i umplea sufletul de teamă şi ruşine.

„Gabriel îşi ia rămas-bun de la mine?”

Ascultă mesajul de încă trei ori şi adormi plângând, în timp ce se muştruluia aprig în sinea ei. Căci, în ciuda atitudinii ei sfidătoare, în ființa ei ardea o văpaie care se vedea oglindită în Gabriel. Şi acea văpaie nu putea fi stinsă, decât dacă Julia era dispusă să stingă o parte din sine.

În zorii zilei următoare, îl sună pe Paul, sub pretextul programării unei întâlniri înaintea seminarului lui Emerson. Spera c-o să-i spună că Emerson s-a îmbolnăvit sau a plecat învăluit în mister în Anglia sau a făcut gripă porcină şi şi-a anulat seminarul pentru restul semestrului. Din nefericire, nu i se întâmplase nimic din toate astea.

Julia hotărî c-avea să meargă în continuare la seminarul despre Dante, dacă Gabriel nu va reuşi să-i găsească un curs alternativ. Mai mult, dacă doamna profesoară Pieton îi devenea îndrumător, era încrezătoare că va putea rezista să participe la seminarul lui Emerson pentru cele cinci săptămâni care mai rămăseseră din semestru. Aşadar, în după-amiaza aceea, intră în catedră pentru a-şi verifica tăvița de corespondență înaintea întâlnirii programate cu Paul.

Fu oarecum intrigată să descopere un plic cu bule, mare, în tăviță. Luându-l, observă că nu scria nimic pe el. Nu-i era adresat ei, nu exista adresa expeditorului şi nici vreo ştampilă.

Îşi strecură degetul prin marginea lipită, desfăcându-l repede. Fu şocată de ceea ce descoperi înăuntru. În plicul cafeniu, capitonat, era cuibărit, precum nişte pene de corb, un sutien negru de dantelă.

Sutienul *ei* negru de dantelă. Sutienul negru de dantelă pe care-l uitase, din păcate, pe uscătorul lui Gabriel.

„Ticălosul!”

Se înfurie aşa tare, că începu să tremure. Cum îndrăzneşte să i-l lase în *tăvița ei de mesaje*? Ar fi putut fi oricine, *oricine*, lângă ea în timp ce deschidea plicul. „Încearcă să mă umilească? Sau i se pare nostim?” (Nu observă că în plic era şi ipod-ul ei.)

— Bună, frumoaso!

Sări cât colo şi scoase un țipăt.

— Hopa, n-am vrut să te sperii.

Se uită în ochii negri, blânzi ai lui Paul, care o privea intrigat.

— Eşti agitată azi. Ce-i aia? o întrebă, arătând spre plic, ținând în continuare mâinile ridicate.

— Chestii promoționale.

Îndesă plicul în noul ei rucsac L.L. Bean şi se sili să zâmbească.

— Eşti gata pentru seminarul lui Emerson? Cred c-o să fie unul bun.

— Nu cred. Iar e prost dispus. Trebuie să te avertizez să nu-l calci pe coadă azi – de două săptămâni nu e în apele lui.

Paul o privi foarte grav.

— Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat ultima dată când a fost în starea asta.

Julia îşi dădu părul pe spate, cu un zâmbet larg. „De fapt, cred că trebuie să-i spui lui Emerson să nu mă calce pe coadă. Sunt un pachet de nervi, am în mână un sutien negru şi un slip tanga pe mine. El e cel care a încurcat-o, nu eu”.

— Mă bucur mult că te simți mai bine. Chiar mi-am făcut griji pentru tine.

Paul întinse mâna şi-o cuprinse pe-a ei, desfăcându-i palma şi punându-i în mână ceva rece. Îi îndoi degetele în palmă şi strânse uşor. Julia îşi retrase mâna şi-şi desfăcu degetele. În palma ei era un breloc superb, argintiu, cu un P cu dungulițe atârnat ca un pendul de inelul de chei.

— Acum, te rog, nu-mi spune că nu-l poți primi. Ştiu că n-ai un breloc ca lumea şi voiam să-ți arăt că m-am gândit la tine cât am fost plecat. Aşa că, te rog, nu mi-l înapoia.

Julia se îmbujoră.

— N-am de gând să ți-l înapoiez. Nu vreau să fiu genul de om care le aruncă altora în față gesturile frumoase. Cunosc sentimentul.

Se uită grăbită în jur, ca să se asigure că nu-i vede nimeni.

— Mulțumesc, Paul. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se apropie de el şi îşi încolăci sfioasă brațele în jurul pieptului lui lat, strângând în mână brelocul. Îşi lipi obrazul de nasturii cămăşii lui, îmbrățişându-l.

— Mulțumesc, spuse ea oftând, în timp ce el o cuprindea cu brațele lui lungi şi musculoase.

O sărută timid pe creştet.

— Cu plăcere, Iepuraş.

Fără ştirea lor, un specialist în Dante cu ochi albaştri, iute la mânie, tocmai intrase pe uşă, curios să vadă dacă un anumit obiect fusese recuperat de persoana căreia îi aparținea. Rămase împietrit văzând tânăra pereche îmbrățişată şi vorbind în şoaptă.

„Violatorul de îngeri trece la atac".

— Dar cine ți-a aruncat în față faptele tale frumoase? o întrebă Paul, fără să-l observe pe dragonul care stătea în spatele lui, suflând flăcări pe nări fără să scoată un sunet.

Julia nu-i răspunse nimic, strângându-l mai tare în brațe, involuntar.

— Spune-mi, Iepuraş, şi-l învăț eu minte. Sau o învăț. Oricine ar fi, murmură Paul, cu buzele lipite de părul ei. Ştii că eşti o persoană specială pentru mine, da? Dacă pot să te ajut cu ceva, trebuie doar să-mi spui. Orice. Bine?

Ea oftă, cu capul pe pieptul lui.

— Ştiu.

Dragonul cu ochi albaştri făcu stânga împrejur şi ieşi abrupt, mormăind furios ceva despre un *Violator de iepuraşi,* în timp ce se făcea nevăzut pe hol.

Julia se desprinse prima.

— Mulțumesc, Paul. Şi mulțumesc pentru asta, spuse, ridicând brelocul şi zâmbind.

„Aş putea privi zâmbetul ăsta o veşnicie", îşi zise el.

— Cu plăcere.

La scurt timp după aceea, intrară în sala de seminar. Julia îi evită intenționat privirea lui Gabriel, râzând încetişor la o glumă de-a lui Paul. Mâna lui poposise familiar pe mijlocul ei,

în timp ce o conducea spre locurile lor. În față, Gabriel fierbea de furie şi degetele lui lungi, albe erau încleştate pe pupitru.

„Ia labele de pe ea, Violatorule de Iepuraşi!”

Domnul profesor îl privi înciudat pe Paul până ce atenția îi fu distrasă brusc de rucsacul Juliei. Se întrebă cum reuşise să-l recondiționeze într-atât, încât să nu mai arate în halul de până atunci, şi de ce nu purta geanta dăruită de el. Gândul îl măcina.

„Oare Rachel i-a zis că geanta e de la mine?”

Îşi făcu de lucru cu papionul, atrăgând în mod intenționat atenția asupra lui. Şi-l pusese ca semn al propriei autoflagelări. Şi-l pusese ca să-i atragă atenția. Dar ea nu părea să-l observe şi cu siguranță nu se uita la el. În schimb, râdea şi şuşotea cu Paul, cu părul ei lung şi negru revărsat pe umeri, cu obrajii uşor îmbujorați şi cu buzele... Acum Julia era şi mai frumoasă decât şi-o amintea.

— Domnişoară Mitchell, am ceva de discutat cu tine după seminar, spuse zâmbindu-i şi lăsându-şi privirea în pământ, fixându-şi pantofii imaculați şi foindu-şi picioarele.

Era pe punctul de a-şi începe seminarul, când fu întrerupt de o voce subțire, dar hotărâtă din fundul sălii.

— Îmi pare rău, domnule profesor, nu pot. Am o întâlnire urgentă după curs care nu poate fi amânată.

Julia se uită spre Paul, făcându-i cu ochiul.

Gabriel îşi ridică încet privirea, uitându-se fix la ea. Zece masteranzi şi doctoranzi încremeniră şi se lipiră de scaune, temându-se c-avea să explodeze sau că ochii lui vor începe să arunce săgeți spreei. Ea îl ațâța. Şi el ştia lucrul ăsta. Tonul ei, faptul că stătea atât de aproape de Paul, felul cum îşi dădea părul peste umăr cu o mână...

Gabriel fu absorbit o clipă de curbura gâtului ei, de pielea ei delicată, de parfumul de vanilie care plutea spre el sau pe care doar şi-l amintea involuntar. Voia să spună ceva, s-o someze să stea de vorbă cu el, dar ştia că n-o poate face. Dacă-şi ieşea din fire acum, ea avea să fugă şi mai departe de

el, scăpându-i din mâini, şi-o va pierde. Nu putea lăsa să se întâmple una ca asta.

Gabriel clipi. De mai multe ori.

— În regulă, domnişoară Mitchell. Se mai întâmplă. Te rog trimite-mi un e-mail ca să programăm o întâlnire.

Încercă să zâmbească, dar îşi dădu seama că nu putea; i se ridica doar colțul gurii, având aerul cuiva lovit de paralizie.

Julia îşi întoarse privirea spre el, complet lipsită de expresie. Nu se înroşi. Nu clipi. Părea doar… absentă.

Gabriel îi observă expresia, una pe care n-o mai văzuse niciodată, şi începu să se panicheze. „Încerc să mă port frumos cu ea şi ea mă priveşte ca şi cum nici n-aş fi aici. Chiar e atât de surprinzător că pot fi prietenos? Că pot să nu-mi ies din fire?”

Paul îşi strecură mâna pe sub masă, strângându-i iute, dar blând, brațul Juliei. Atingerea lui îi distrase atenția şi se uită la el. Paul clătină din cap, aruncând o privire cu subînțeles spre capătul sălii şi apoi înapoi spre ea.

Gestul păru s-o trezească.

— Desigur, domnule profesor. Data viitoare.

Ca să fie tacâmul complet, îşi feri privirea, aşteptând, lipsită de expresie, să înceapă cursul.

Mintea lui Gabriel gonea turată la maximum. Dacă nu reuşea să stea de vorbă cu ea azi, va trebui să aştepte zile sau poate chiar săptămâni întregi fără să-i poată explica. Nu putea aştepta atât. Îndepărtarea dintre ei îl măcina. Cu cât aştepta mai mult, cu-atât mai puțin receptivă va fi la explicațiile lui. Trebuia să facă ceva. Trebuia să găsească o cale de a-i comunica lucrurile astea. Imediat.

— Hm, m-am hotărât ca, în locul unui seminar obişnuit, azi să vă țin o prelegere. Voi examina relația dintre Dante şi Beatrice. În special, ce s-a întâmplat când Dante a întâlnit-o a doua oară pe Beatrice şi ea l-a respins.

Julia îşi reținu cu greu o exclamație şi îl privi îngrozită.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta – tonul lui deveni conciliant – dar nu mi s-a lăsat nicio alternativă. A apărut o

neînțelegere care trebuie rezolvată înainte să fie prea târziu.

Îi întâlni privirea pentru câteva clipe doar şi apoi se aplecă asupra notițelor lui. Evident, n-aveau să-l ajute cu nimic în această prelegere.

Julia simți cum inima ei o ia la galop. „Oh, nu. N-ar îndrăzni…”

Gabriel inspiră adânc şi începu.

— Beatrice înseamnă multe lucruri pentru Dante. În primul rând, un ideal de feminitate. Beatrice e frumoasă. E inteligentă şi fermecătoare. Are toate calitățile morale pe care Dante le consideră esențiale la femeia ideală. O întâlneşte pentru prima dată când sunt amândoi foarte tineri, prea tineri pentru a avea o relație. Mai curând decât să întineze dragostea dintre ei printr-o relație prozaică sau sordidă, alege s-o venereze de la distanță, în semn de respect pentru vârsta şi lipsa ei de experiență. Timpul trece. O reîntâlneşte pe Beatrice. S-a maturizat, acum e o tânără talentată; e încă şi mai frumoasă şi mai dăruită. Acum sentimentele lui pentru ea sunt mult mai puternice, deşi e căsătorit cu altcineva. Îşi revarsă afecțiunea în poezie şi scrie mai multe sonete dedicate lui Beatrice, dar niciunul pentru soția lui. Dante n-o cunoaşte pe Beatrice. Interacționează puțin cu ea. Chiar şi aşa, o adoră de la distanță. După moartea ei la vârsta de douăzeci şi patru de ani, o cântă în scrierile lui. În *Divina Comedie*, cea mai faimoasă operă a lui Dante, Beatrice îl convinge pe Vergiliu să devină călăuza lui Dante în Infern pentru că ea, fiind unul din sufletele izbăvite din Paradis, nu poate coborî în Infern să-l salveze. De îndată ce Vergiliu îl poartă pe Dante în siguranță până la ieşirea din Infern, ea i se alătură şi-l călăuzeşte prin Purgatoriu şi Paradis.

În prelegerea mea de azi, vreau să pun următoarea întrebare: unde era Beatrice şi ce făcea ea între cele două întâlniri cu Dante? El a aşteptat-o ani întregi. Ştia unde locuieşte el. Îi cunoştea familia; era foarte apropiată de ei. Dacă ținea la el, de ce nu i-a scris? De ce n-a făcut nicio încercare să ia legătura cu el? Cred că răspunsul este evident:

relația lor era una unilaterală. Dante ținea la Beatrice, dar ea nu ținea *câtuşi de puțin* la Dante.

Julia era cât pe-aci să cadă de pe scaun. Toți masteranzii şi doctoranzii ascultau atent prelegerea şi luau notițe din belşug, deşi pentru Paul, Julia şi Christa, care cunoşteau bine biografia lui Dante, prelegerea lui nu aducea prea multe lucruri noi. Cu excepția ultimului paragraf, care n-avea absolut nimic de-a face cu Dante Alighieri şi Beatrice Portinari.

Ochii lui Gabriel îi întâlniră pe ai ei şi zăboviră doar cu puțin mai mult decât ar fi trebuit, întorcându-se apoi spre Christa, cu o undă de zâmbet seducător. Julia începu să spumege. O făcea dinadins – dinadins se uita la ea, întorcându-se apoi spre Christa-Gollum, spre a-i arăta cât de uşor o putea înlocui.

„Bine. Dacă vrea să jucăm jocul geloziei, să-i dăm drumul". Începu să bată cu stiloul în caiet, îndeajuns de tare pentru a-l deranja. Când Gabriel îşi întoarse ochii îngustați, căutând sursa zgomotului, şi poposi asupra mâinii ei stângi, Julia îşi apropie mâna dreaptă de mâna lui Paul, strângându-i-o. El se uită la ea cu un zâmbet afectuos şi ea se uită galeş în ochii lui, printre gene. Îşi întredeschise buzele, dezvelindu-şi dinții, şi schiță cel mai dulce şi mai fermecător zâmbet de care era în stare.

Dinspre catedră se auzi un sunet, care semăna a tuse şi a geamăt în acelaşi timp, care-l făcu pe Paul să-şi desprindă privirea de la ea, dând cu ochii de chipul furibund al domnului profesor Emerson. Îşi trase imediat mâna din cea a Juliei.

Rânjind acum, continuându-şi prelegerea fără vreo pauză, Gabriel începu să scrie ceva pe tablă. Se auziră exclamații şocate din rândul mai multor studenți când văzură ce scrisese acolo:

În viața reală, Beatrice n-a avut nicio problemă să-l lase pe Dante în Infern pentru că nu s-a obosit să-şi țină promisiunea.

Julia fu ultima persoană care-şi ridică privirea pentru că încă spumega din cauza celor petrecute. Când dădu cu ochii de tablă, Gabriel se sprijinise cu spatele de ea, cu brațele încrucişate la piept şi cu o expresie de îngâmfare. Cu riscul de a o exmatricula, Julia se hotărî pe loc să-i şteargă acea expresie îngâmfată de pe față. Imediat.

Ridică mâna şi aşteptă ca el să-i dea voie să vorbească.

— Asta-i o interpretare foarte arogantă şi egoistă, domnule profesor.

Paul îşi încleştă mâna pe brațul ei, trăgând-o uşor.

— Ai înnebunit? îi şopti.

Julia îl ignoră şi continuă.

— De ce să dăm vina pe Beatrice? Ea e victima în toată povestea asta. Dante a întâlnit-o înainte ca ea să fi împlinit optsprezece ani. Era imposibil ca ei să fie împreună, dacă nu cumva el era pedofil. Vreți să spuneți că Dante era pedofil, domnule profesor?

Una din studente scoase o exclamație şocată.

Gabriel se strâmbă.

— Sigur că nu! Simte o afecțiune sinceră pentru ea şi această afecțiune nu păleşte nici măcar cât sunt departe unul de altul. Dacă ea ar fi avut vreodată curajul să-l întrebe, i-ar fi spus asta. Fără echivoc.

Julia îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi cu ochii îngustați.

— E cam greu de crezut asta. Totul în viața lui Dante pare să graviteze în jurul sexului. Nu se poate raporta altfel la femei. Şi cu siguranță nu stă singur acasă în serile de vineri şi sâmbătă aşteptând-o pe Beatrice. Aşadar, probabil că n-a ținut aşa mult la ea.

Gabriel se înroşi tot şi-şi încrucişă brațele la piept, făcând un pas spre ea. Paul ridică imediat mâna, încercând să-i distragă atenția, dar Gabriel îl ignoră şi se mai apropie încă un pas.

— E un bărbat, la urma urmei, şi are nevoie de... ăăă... o companie. Şi, dacă asta vă consolează cu ceva, acele femei erau doar nişte *prietene dornice să-l ajute.* Nimic mai mult.

Atracția pe care o simte pentru Beatrice rămâne la fel de puternică. Pur şi simplu a încetat s-o mai aştepte, deoarece era evident că n-avea s-o mai revadă vreodată. Şi aici e vina ei, nu a lui.

Ea zâmbi suav, pregătindu-şi pumnalul.

— Dacă asta se numeşte afecțiune, prefer ura. Şi cuce-l *ajutau* mai precis aceste *prietene,* domnule profesor? Hmmmm? Nu-i sunt prietene – mai curând *tovarăşe de aşternut.* Oare un prieten nu şi-ar dori o viață bună pentru celălalt? O viață fericită? în loc să-l vadă agățându-se de plăceri trecătoare, ca un boşorog libidinos obsedat de sex.

Julia îl văzu tresărind, dar îi ignoră reacția şi continuă.

— E un lucru binecunoscut că aventurile lui Dante erau sordide şi pasagere. Dacă nu mă înşel, obişnuia să agațe femei *care făceau trotuarul* şi, când îşi satisfăcea poftele, le arunca la coş. Nu pare genul de persoană care să-i fie pe plac lui Beatrice. Ca să nu mai spun că avea o amantă pe nume Paulina.

Imediat, zece perechi de ochi se întoarseră curioase spre Julia. Ea se făcu roşie ca racul, dar continuă, uşor fâstâcită.

— Am... am găsit la un moment dat un studiu al unei femei din Philadelphia care descoperise dovezi ale relației lor. Dacă Beatrice n-a mai simțit afecțiune pentru Dante şi l-a respins la maturitate era ceva complet justificat. Dante era un fustangiu egocentric, crud şi arogant care trata femeile ca pe nişte obiecte menite să-l amuze.

În acest moment, Christa şi Paul se întrebau amândoi ce mama naibii se întâmplase cu seminarul lor despre Dante, pentru că niciunul din ei nu auzise vreodată de o specialistă în opera lui Dante din Philadelphia sau de vreo amantă pe nume Paulina. Îşi jurară amândoi în sinea lor că vor petrece mai mult timp la bibliotecă de acum înainte.

Gabriel se uită furios spre celălalt capăt al sălii.

— Cred că am auzit *de femeia* respectivă, dar nu e din Philadelphia. E dintr-un sătuc prăpădit din zona rurală a

Pennsylvaniei. Şi habar n-are de ce vorbeşte, aşadar, ar trebui să nu-şi mai dea cu părerea.

Julia simți că-i iau obrajii foc.

— Asta e o obiecție *ad hominem.* Locul din care provine nu-i afectează credibilitatea. Iar Dante şi familia lui proveneau şi ei dintr-un sătuc prăpădit. Nu că Dante ar recunoaşte vreodată asta.

Lui Gabriel începu să-i tremure uşor umerii şi încercă să se controleze.

— N-aş numi Florența secolului al XIV-lea un sătuc *prăpădit.* Cât despre amantă, ăsta-i un exemplu de cercetare făcută de mântuială. De fapt, o să merg mai departe de-atât. Femeia aia are numai tâmpenii în cap şi n-are nici măcar o dovadă pentru conjecturile ei.

— Nu i-aş respinge dovezile din start, domnule profesor, decât dacă sunteți dispus să le discutăm în amănunt. Şi nu ne-ați oferit niciun argument, doar un atac la persoană, îl contrazise, ridicând din sprânceană şi tremurând uşor.

Paul îi apucă mâna pe sub bancă şi i-o strânse.

— Opreşte-te, îi şopti, atât de încet încât doar ea îl putea auzi. Imediat.

Gabriel se înroşi din nou la față şi începu să respire pe gură.

— Dacă femeia aia ar fi vrut să afle ce simte cu adevărat Dante pentru Beatrice, ştia unde să găsească răspunsul. Atunci n-ar mai bate câmpii despre chestii de care nu are habar. Şi nu şi-ar compromite propria reputație şi pe cea a lui Dante. *În public.*

Christa se uita de la profesorul Emerson la Julia şi înapoi. Ceva nu era în regulă. Era cu siguranță ceva suspect la mijloc, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Era hotărâtă să afle.

Gabriel se întoarse spre tablă şi începu să scrie, încercând să se calmeze.

Dante a crezut c-a fost un vis.

— Limbajul pe care-l foloseşte Dante în descrierea primei sale întâlniri cu Beatrice are un caracter oniric. Din varii motive... ăă...personale, nu se încrede în propriile simțuri. Nu e sigur cine e ea. De fapt, conform unei teorii, Dante a crezut că Beatrice era un înger. Aşadar, ulterior, Beatrice se comportă complet deplasat presupunând că el îşi aminteşte totul legat de prima lor întâlnire şi judecându-l aspru în această privință şi nedându-i ocazia să se justifice. Evident, dacă el a crezut că Beatrice era un înger, n-avea nicio speranță că ea se va întoarce. Dante i-ar fi explicat toate aceste lucruri, dacă ea nu l-ar fi respins înainte ca el să apuce să se justifice. Aşadar, din nou, confuzia în această privință i se datorează ei. Nu e vina lui.

Christa ridică mâna şi Gabriel dădu din cap, cu inima îndoită, încordându-se în aşteptarea comentariului ei.

Dar Julia i-o luă înainte.

— Discuția legată de prima lor întâlnire e complet irelevantă, deoarece, fie că visase sau nu, Dante trebuie s-o fi recunoscut când a văzut-o a doua oară. Aşadar, de ce s-a prefăcut că n-o recunoaşte?

— Nu s-a prefăcut. Îi era cunoscută, dar se maturizase, iar el era confuz şi tulburat de alte aspecte din viața lui.

Vocea lui Gabriel părea chinuită acum.

— Sunt sigur că asta-şi spunea el ca să poată dormi noaptea, când nu se ținea de beții monstruoase prin vestibulele din centrul Florenței.

— Julia, ajunge.

Vocea lui Paul crescuse în intensitate.

Christa era pe cale să intervină, dar Gabriel ridică mâna şi-o opri.

— Asta n-are nimic de-a face cu subiectul nostru!

Inspiră şi expiră rapid, încercând zadarnic să-şi stăpânească emoțiile. Îşi coborî glasul şi se uită țintă la ea, ignorându-l pe Paul, care se mişcase pe scaun, gata să se posteze între domnul profesor şi Julia dac-ar fi fost nevoie.

— Nu te-ai simțit niciodată singură, domnişoară Mitchell? N-ai tânjit niciodată după companie, fie ea doar temporară şi trupească? Uneori, ăsta e singurul lucru de care poți avea parte. Aşa că-l accepți şi eşti recunoscător pentru el, chiar dacă e doar atât, pentru că *nu ai de ales.* În loc să judeci atât de aspru şi cu atâta fățărnicie stilul de viață al lui Dante, ar trebui să încerci să dai dovadă de puțină compasiune.

Gabriel tăcu brusc, realizând că dezvăluise mult mai mult decât îşi propusese s-o facă. Julia îl privea cu răceală, aşteptând ca el să continue.

— Dante era bântuit de amintirea lui Beatrice. Şi asta avea un efect negativ, nu unul pozitiv, pentru că nicio femeie nu se putea compara vreodată cu ea. Niciuna nu era îndeajuns de frumoasă, niciuna nu era îndeajuns de castă, niciuna nu-l făcea să se simtă cum îl făcuse ea. A dorit-o întotdeauna – doar că şi-a pierdut speranța c-o va regăsi vreodată. Crede-mă, dacă ea i s-ar fi înfățişat mai devreme şi i-ar fi spus cine este, el ar fi renunțat la tot şi la toate pentru ea. Pe dată.

Ochii lui priviră țintă în ochii căprui ai Juliei, cu un aer deznădăjduit.

— Ce era să facă, domnişoară Mitchell? Hmmm? Luminează-ne. Beatrice l-a respins. Nu-i mai rămăsese decât un lucru de valoare şi acela era cariera lui. Când ea i-a amenințat cariera, ce altceva putea să facă? A trebuit să renunțe la Beatrice, dar a fost *alegerea ei,* nu a lui.

Julia zâmbi suav la auzul tiradei lui şi el ştiu că urma lovitura de grație.

— Prelegerea dumneavoastră a fost foarte instructivă, domnule profesor. Dar mai am o singură întrebare. Aşadar, vreți să spuneți că Paulina nu e amanta lui Dante? Că e doar o tovarăşă de aşternut?

Se auzi o pocnitură asurzitoare, care răsună în întreg amfiteatrul. Toți masteranzii şi doctoranzii se uitară şocați la el, realizând că domnul profesor Emerson tocmai rupsese în două markerul cu care scria pe tablă. Cerneala neagră i se

întinse pe degete precum o noapte fără lună şi din ochii lui țâşneau văpăi albăstrii.

„Până aici. Până aici, futu-i”! îşi zise.

Paul o trase pe Julia spre el, cu un aer protector, apărând-o cu trupul lui, văzând că umerii domnului profesor începuseră să tremure de furie.

— Am terminat pe ziua de azi. Domnişoară Mitchell, în biroul meu. Acum!

Domnul profesor Emerson îşi îndesă furios notițele şi cărțile în servietă şi ieşi din sala de seminar, trântind uşa după el.

Capitolul 16

Masteranzii şi doctoranzii rămăseseră şocați în sala de seminar, cufundată în tăcere acum. Cum cei mai mulți nu erau specialişti în Dante, văzură altercația ca pe o dezbatere intestină (chiar dacă absurdă). Cercetătorii puteau fi foarte pătimaşi în legătură cu tema lor de studiu; toată lumea ştia asta. Unii, precum Julia şi domnul profesor, erau mai pătimaşi decât alții. De seminarul de azi se alesese praful cu siguranță, dar nu era cu totul surprinzător. Paul îşi spusese că nu fusese pe-atât de bizar ca unele din chestiile petrecute semestrul trecut la seminarul doamnei profesoare Singer despre „Metode medievale de tortură”... care se dovedise surprinzător de *aplicat...*

Pe măsură ce studenții începură să realizeze că lupta pe viață şi pe moarte, ca între gladiatori, la care asistaseră se încheiase şi n-avea să mai fie şi o a doua rundă (sau floricele), începură să iasă rânduri-rânduri, cu excepția Christei, Juliei şi a lui Paul.

Christa o fixă pe Julia cu ochii îngustați şi o luă după domnul profesor ca un boboc de rață care-şi caută mama.

Paul închise ochii şi oftă.

— Ai tendințe sinucigaşe?

Julia păru că iese dintr-o transă.

— Poftim?

— De ce l-ai provocat în halul ăsta? Caută un pretext să scape de tine!

Abia acum înțelese beleaua în care se băgase. Parcă se transformase într-o altă persoană, care împroşcase cu furie şi venin, fără a se gândi la cei care asistau la spectacol. Şi acum că se descărcase, simțea cum se dezumflă, ca un balon stingher, rămas în urma unei petreceri aniversare. Începu să-şi strângă încet lucrurile, încercând să-şi adune curajul pentru ceea ce ştia că va fi o conversație *foarte* neplăcută cu domnul profesor.

— Cred că n-ar trebui să te duci, spuse Paul.

— Nu vreau să mă duc.

— Atunci nu te duce. Trimite-i un e-mail. Spune-i că ți-e rău… şi că-ți ceri scuze.

Julia reflectă o clipă. Era foarte tentant. Dar ştia că singura ei şansă de a-şi salva cariera va fi să fie *bărbată* şi să-şi primească pedeapsa. Putea încerca să-şi pună ordine în viața personală pe urmă. Dacă mai era posibil s-o facă.

— Dacă nu mă duc în biroul lui, o să se înfurie şi mai tare. Ar putea să mă exmatriculeze. Şi am nevoie de acest seminar, altfel n-o să pot absolvi în mai.

— Atunci vin şi eu cu tine. Şi mai bine, o să vorbesc mai întâi eu cu el.

Paul se întinse cât era de lung şi-şi încordă brațele.

— Nu, e mai bine să nu te amesteci. O să mă duc şi-o să-mi cer scuze şi-o să-l las să urle la mine. Şi, când îşi va fi luat livra de carne[19], o să-mi dea drumul.

— *Virtutea milei n-o ai cu de-a sila*[20]. Nu c-ar şti el ceva de asta. De ce v-ați încontrat, de fapt? Dante n-avea o amantă pe nume Paulina.

Julia clipi de mai multe ori.

— Am descoperit un articol despre Pia de Tolomei. Paulina era una din poreclele ei.

— Pia de Tolomei n-a fost amanta lui Dante. Au existat zvonuri cum c-ar fi avut câteva amante şi copii din flori, aşadar, n-ai bătut complet câmpii. Dar, îmi pare rău, Julia, Emerson are dreptate – nimeni nu crede că Pia ar fi fost amanta lui Dante. Nimeni.

Julia îşi muşcă obrazul, stând pe gânduri.

— Dar nu m-a lăsat să explic. Şi pur şi simplu… mi-am ieşit din fire.

— Ți-ai ieşit din fire, am înțeles. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ți-aş face galerie, gândindu-mă c-a primit fix ce merita. *Ticălos arogant.* Dar, în cazul tău, am ştiut c-o să facă din țânțar armăsar.

Paul clătină din cap.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

— Tu îți scrii teza cu el, nu poți să-l înfurii. Dacă sare calul, o să plec. Şi o să înaintez o plângere, acuzându-l de hărțuire.

Paul o privi cu un aer foarte preocupat.

— Nu-mi miroase a bine. E furios.

— Ce poate să-mi facă? El e ditamai profesorul, eu sunt o biată masterandă. El are toată puterea.

— Puterea are efecte ciudate asupra oamenilor.

— Ce vrei să spui?

Paul scoase capul pe uşă, să se asigure că nu e nimeni pe hol.

— Emerson e un dement pervers. A avut o relație cu doamna profesoară Singer, ceea ce înseamnă că... – Paul se opri brusc, clătinând din cap.

— Ceea ce înseamnă că...

— Dacă te-a hărțuit sau a încercat să te convingă să faci anumite *chestii*, spune-mi şi o să te ajut. Putem înainta o plângere.

Julia îl privi cu chipul lipsit de expresie.

— Nu se întâmplă nimic dubios aici. E doar un profesor ursuz căruia nu-i place să fie contrazis. O să-mi pun cenuşă-n cap în biroul lui şi să sperăm că nu mă obligă să renunț la seminarul lui.

— Sper să ai dreptate. A respectat întotdeauna barierele profesionale în relația cu studenții. Dar, cu tine, e altfel.

Paul o conduse până la biroul profesorului şi, fără să-i lase vreun răgaz, bătu la uşă.

Domnul profesor Emerson deschise imediat uşa. Ochii lui albaştri ca lapislazuli aruncau în continuare văpăi.

— Tu ce vrei? exclamă, în timp ce-i arunca priviri ucigătoare Juliei.

— Doar un minut din timpul dumneavoastră, spuse Paul împăciuitor.

— Nu acum. Mâine.

— Dar, domnule profesor, eu...

— Mâine, domnule Norris. Nu mă scoate din pepeni.

Paul îi aruncă o privire îngrijorată Juliei, schițând un: „Îmi pare rău”.

Domnul profesor aşteptă până ce Paul dispăru după colț, dându-se apoi la o parte şi lăsând-o pe Julia să intre. Închise uşa după ea şi se îndreptă spre fereastră.

„Voi ce intrați, lăsați orice speranță.

Biroul domnului profesor era cufundat în întuneric, luminat doar de veioza de pe masă. Trăsese storurile şi acum se sprijinea de perete, ținându-se cât mai departe de ea şi frecându-se la ochi cu degetele mânjite de cerneală.

Julia îşi puse ghiozdanul în față, ca pe un scut, ținându-l cu amândouă mâinile. Cât el rămase tăcut, îşi făcu de lucru uitându-se în jur. Ochii îi poposiră pe un scaun – exact scaunul incomod de la Ikea pe care se aşezase în septembrie, în decursul primei ei întâlniride tristă amintire cu domnul profesor. Scaunul fusese făcut bucăți şi acele bucăți minuscule, îndoite, erau împrăştiate pe covorul persan.

Îşi plimbă încet privirea de la ce mai rămăsese din scaun la domnul profesor şi înapoi. „A făcut praf un scaun. A făcut praf un scaun de metal”.

El deschise ochii şi Julia citi în adâncurile acelor ochi albaştri un calm straniu şi primejdios. Era precum dragonul în vizuina lui. Şi ea venise neinarmată.

— Dacă ai fi oricine altcineva, te-aş exmatricula.

Julia începu să tremure de îndată ce-i auzi tonul. Era de un calm înşelător, catifelat precum mătasea ce alunecă pe un trup dezgolit. Dar sub această aparență străjuiau oțel şi gheață.

— Tocmai ai oferit cea mai dezgustătoare manifestare de comportament infantil la care am asistat vreodată. Atitudinea ta sfidătoare e absolut inacceptabilă. Pe deasupra, nu-mi pot exprima nici măcar o părticică din furia pe care o simt în legătură cu ce-ai spus despre Paulina. Nu ai dreptul să mai pomeneşti *niciodată* de ea. M-ai înțeles?

Julia înghiți în sec, dar se simțea prea tulburată pentru a-i răspunde.

— Am întrebat: *m-ai înțeles*? mârâi el.

— Da.

— Capacitatea mea de autocontrol e oricum limitată. Ai face bine să nu mi-o pui la încercare. Şi mă aştept să-ți înfrunți singură problemele, nu să-l manipulezi pe Paul să te salveze de consecințele propriei tale nesăbuințe. Are destule probleme şi singur.

Julia îşi aținti privirea asupra covorului, ferindu-şi ochii de ai lui, care păreau să sclipească în întuneric.

— Cred c-ai *vrut* să-mi ies din fire. Cred c-ai vrut să mă înfurii şi să fac scandal, ca să-ți ofer o scuză să fugi. Ai vrut să mă comport ca toți ceilalți ticăloşi agresivi care te-au ținut în şuturi. Ei bine, eu nu sunt un ticălos agresiv şi n-o să fac asta.

Ea se uită la scaunul distrus (un scaun simpatic, suedez, care nu făcuse *niciun rău* nimănui în scurta lui viață) şi apoi se uită din nou la profesor. Dar nu-l contrazise.

El scoase involuntar limba, lingându-se pe buze.

— Toată treaba asta e un joc pentru tine? Hmmm? Ne ațâți unul împotriva altuia, ca într-o bucată de Prokofiev? El e Petrică şi eu sunt Lupul. Tu cine eşti în cazul ăsta… rața?

Julia clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat la seminarul meu azi n-o să se mai repete *niciodată.* M-ai înțeles?

— Da, domnule profesor.

Apăsă pe clanța din spatele ei. Uşa era încuiată.

— O să-mi cer scuze în fața clasei.

— Ca să ne expui şi mai multor bârfe? N-o să faci în niciun caz una ca asta. De ce n-ai vrut să stai de vorbă cu mine? O singură întâlnire. Aş fi putut să-ți vorbesc şi prin uşă, pentru Dumnezeu. În loc de asta, ai ales să-mi vorbeşti în sfârşit în mijlocul seminarului *meu* pentru masteranzi şi doctoranzi, la dracu'!

— Mi-ai lăsat sutienul în tăviţa de corespondenţă... Am crezut că...

— Foloseşte-ţi creierul! se răsti el. Dacă ţi l-aş fi trimis prin poştă, ar fi existat dovezi scrise. Ar fi fost mult mai compromiţător. Şi doar nu era să-ţi las ipod-ul pe verandă în mijlocul furtunii.

Julia fu nedumerită de comentariul lui, ce părea aiurea în tramvai, dar decise să nu-l ia la bani mărunţi.

— Eu am declanşat catastrofa asta schimbând tema prelegerii, dar tu ai dus-o la bun sfârşit, Julianne, şi i-ai pus capac cu echivalentul unei bombe nucleare. *N-o* să te retragi de la cursul meu. E clar? *N-o* să te retragi din programul de master. O să ne purtăm ca şi cum dezastrul ăsta nu s-ar fi întâmplat şi-o să sperăm că ceilalţi studenţi sunt prea preocupaţi de problemele lor ca să observe ceva.

Gabriel o fixă cu un aer impasibil.

— Vino, spuse, arătând spre un loc de pe covor.

Ea făcu câţiva paşi înainte.

— Ai restituit bursa?

— Nu încă. Şeful de catedră are gripă porcină.

— Dar ai programat deja o întâlnire?

— Da.

— Aşadar, ai programat o întâlnire cu el, dar n-ai avut bunul-simţ să-mi trimiţi două vorbe când eram disperat să ştiu ce faci, mârâi el.

Julia clipi involuntar.

— O să anulezi întâlnirea.

— Dar nu vreau banii şi...

— O să anulezi întâlnirea, o să accepţi bursa şi o să-ţi ţii gura. Tu ai provocat încurcătura asta; eu trebuie s-o rezolv.

Se uită încruntat la ea.

— Ne-am înţeles?

Julia îşi ţinu răsuflarea şi încuviinţă în silă.

— E-mailul pe care mi l-ai trimis a fost jenant, o palmă în faţă după toate mesajele pe care ţi le-am lăsat. Le-ai ascultat măcar? Sau le-ai şters pur şi simplu?

— Le-am ascultat.

— Le-ai ascultat, dar nu m-ai crezut. Şi cu siguranță nu ai răspuns la ele. Ai folosit cuvântul „hărțuire” în e-mailul pe care mi l-ai trimis. Ce dracu sperai să obții cu asta?

— Hm… nu ştiu.

Gabriel se apropie la doar câțiva centimetri de ea.

— E foarte posibil ca e-mailul tău să fi atras deja atenția cuiva. Chiar dacă îl şterg – şi l-am şters deja – cineva tot ar putea să-l găsească. E-mailurile nu dispar niciodată, Julianne. N-o să-mi mai trimiți niciodată un e-mail. E limpede?

— Da.

— Pari singura persoană capabilă să mă scoată din fire – nu e o figură de stil – complet.

Julia se uită spre uşă, dorindu-şi s-o poată deschide ca să dea bir cu fugiții.

— Uită-te la mine, şopti el.

Când îi întâlni privirea, continuă:

— Va trebui să diminuez pagubele. Tocmai m-am ocupat de Christa şi acum, mulțumită ție, va trebui să mă ocup şi de Paul. Christa e o amenințare, dar Paul era un bun asistent de cercetare.

„Era un bun asistent de cercetare?”

— Te rog, nu-l concedia pe Paul. E vina mea c-a venit la tine. O să mă asigur că nu va spune nimic, îl imploră.

— Pe el îl doreşti?

Tonul lui Gabriel era glacial.

Julia îşi făcu de lucru cu ghiozdanul.

— *Răspunde-mi!*

— Am încercat.

— Şi?

— Şi nimic.

— Nu mi s-a părut c-ar fi nimic când te-am văzut în brațele lui în fața tăviților de corespondență. Nu mi se pare nimic când îmi bate la uşă, ca un cavaler medieval, gata să mă înfrunte ca să te apere. De ce nu poți să-mi spui ce vrei,

Julianne? Sau răspunzi doar la *Iepuraş*? o întrebă, cu o voce plină de sarcasm.

Julia făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Nu ştia ce să spună.

— Fie. Mă dau bătut.

Arătă disprețuitor spre uşă.

— Paul are cale liberă.

Îi trebui un minut până ce creierul le transmise membrelor ei comanda de a se urni spre uşă, dar, într-un final, o făcu. Mergea cu capul plecat şi umerii gârboviți, semănând izbitor de mult cu un fluture căruia i se smulseseră aripile. Dar n-o eliminase de la cursul lui şi n-o exmatriculase. O consolare măruntă raportată la celelalte pierderi pe care tocmai le suferise.

Gabriel rămase nemişcat în timp ce ea încerca să descuie pe bâjbâite. Îi scăpă un scâncet pe când se chinuia să descuie. El se apropie din spate şi-şi strecură brațul pe lângă mijlocul ei ca să-idescuie, atingându-i şoldul stâng. Văzând că nu tresare, se apropie şi mai mult de ea, murmurându-i la ureche.

— Aşadar, tot chinul ăsta a fost zadarnic?

Ea-i simțea căldura trupului lipit de spatele ei. Radia dinspre pieptul lui, învăluindu-i omoplații. Simți cum mătasea papionului i se strecura printre şuvițele de păr, atingându-i gâtul şi făcându-i pielea ca de găină.

— Ne-ai expus unor bârfe răutăcioase degeaba?

— Ai fost crud.

— Şi tu.

— M-ai rănit.

— Şi tu m-ai rănit. Răzbunarea e aşa cum ai sperat că va fi? continuă el să-i şoptească, simțindu-i astfel răsuflarea caldă pe gât.

— Te-ai transformat din Iepuraş într-o pisicuță furioasă. Ei bine, m-ai zgâriat adânc azi, pisicuța mea dragă. Fiecare cuvânt m-a făcut să sângerez. Eşti fericită acum? Acum că m-ai umilit în fața studenților mei dezvăluindu-mi toate păcatele

ascunse? A fost un adevărat rug al deşertăciunilor, iar tu ai fost cea care i-ai dat foc.

Îşi apropie şi mai mult buzele de urechea ei şi răsuflarea lui o făcu să se înfioare.

— *Eşti o laşă.*

— Nu sunt o laşă.

— Tu eşti cea care alege să plece.

— Tu mă trimiți la el.

— Pe dracu! întotdeauna faci ce-ți spun alții să faci? Unde e pisicuța mea înfuriată acum?

— Sunt o biată studentă, domnule profesor Emerson. Tu eşti cel care deține autoritatea. Ai putea... să mă distrugi.

— Prostii. Asta crezi tu? Că treaba asta e o luptă de putere?

Gabriel îi desprinse ghiozdanul din degetele încordate şi-l

aruncă deoparte. O întoarse spre el şi-i cuprinse obrajii în mâini.

— Crezi că aş fi în stare să te distrug? După ce-am trăit împreună?

— Nu eu sunt cea care are probleme de memorie. Crezi că sunt fericită? Crezi că asta-mi doresc? Sunt *foarte nefericită.* Să te revăd în sfârşit după atâția ani şi să te văd aşa? Nici măcar nu te mai recunosc!

— Nu mi-ai dat nici măcar o şansă. Cum naiba să ştiu ce vrei, Julianne, când nu vrei să vorbeşti cu mine, la dracu? Nu vrei să-mi spui nimic!

— N-o să mă convingi să vorbesc cu tine dacă zbieri la mine!

Gura lui o luă cu asalt pe a ei, într-un sărut pătimaş, dar scurt, desprinzându-se apoi de buzele ei pentru a-i şopti la ureche:

— Vorbeşte cu mine.

Buza lui inferioară coborî ispititor pe lobul urechii ei.

Ea rămase tăcută, simțind energia dintre ei, ca un şarpe care se face rotocol, înghițindu-şi coada, într-o împletire simbiotică de furie şi pasiune.

— Spune-mi că mă doreşti sau ieşi.

Pentru că ea nu-i răspunse, Gabriel se îndepărtă încet de ea. Simțindu-l că se desprinde de ea, o luă cu rău şi cuvintele îi țâşniră năvalnic de pe buze, fără a se gândi la ceea ce spune.

— N-am dorit niciodată pe altcineva.

El se uită țintă în ochii ei, înainte de a o săruta din nou. Buzele lor se lipiră, respirațiile lor se contopiră, gurile lor îşi ieşiră în întâmpinare umede şi alunecoase. Mâna lui dreaptă îi mângâie obrazul, ştergându-se încet de urechea ei, înainte de a-i cuprinde ceafa. În timp ce gura lui o cuprindea pe a ei, începu să-şi frece degetul mare de pielea ei, făcând-o să se relaxeze. Buzele lor alunecau contopite. După o clipă sau două, el îi înclină capul uşurel – o rugăminte fără cuvinte.

„S-a deschis dinaintea mea".

Julia nici măcar nu mai respira. Cum ar fi putut să respire când senzația era atât de intensă? Gustul de mentă, parfumul coloniei lui, felul în care răsuflarea lui părea s-o mistuie cu totul. Când ea nu răspunse rugăminții lui, limba lui Gabriel se aventură timid, explorându-i buza de jos, încolăcindu-se apoi peste ea şi trăgând-o cumăiestrie în gura lui. Julia gâfîi, copleşită de senzația stranie, dar cumva cunoscută.

Îi trase buza între buzele lui, tachinând-o. Totul era nespus de nou pentru ea, şi totuşi ciudat de familiar. Buze, dinți, jocul delicat al limbii lui. Pasiunea era la fel de vie, dar furia fu înlocuită de o senzație electrizantă. Aerul părea încărcat de scântei când Julia răspunse invitației lui şi întredeschise gura.

Maxilarul ei era încordat. O simțea. Gabriel îşi lăsă mâna stângă să alunece de-a lungul pometelui ei, până la osul maxilarului, şi începu să-i mângâie obrazul, încercând să-i risipească tensiunea. Pe măsură ce ea se relaxa sub atingerea lui, el prinse curaj. Cu vârful limbii, îi desfăcu buza de jos, trăgând de ea, şi limba lui o atinse încetişor pe a ei. Se făcură prezentările, timid la început, pe măsură ce limbile lor se întâlniră mai întâi ca prieteni, cu atingeri blânde şi sfioase, apoi ca amanți, senzual şi erotic, până ce gurile lor fură

cuprinse de o văpaie şi dansul în doi lăsă locul unui tango în care se contopeau.

Era mai plăcut decât îşi imaginase Gabriel – cu mult mai plăcutdecât în visele sau închipuirea lui. Era aievea. *Beatrice* era aievea. Câttimp îşi lipea buzele de buzele ei şi-i explora gura, putea spune căîn acele momente era a lui, cu trup şi suflet. Fie doar şi pentru acele momente.

„Atât de dulce, îşi zise Julia. Atât de cald".

Îl trase pe Gabriel mai aproape, înfigându-şi mâinile tremurânde în părul lui, trăgându-l până ce era prinsă între trupul lui şi uşă, cu trupul ei firav lipit de trupul lui înalt, musculos. Gabriel îi cuprinse capul în mâna lui dreaptă făcută căuş, ca pentru a o ocroti, până când începu să geamă tare în gura ei.

„Eu l-am făcut să geamă".

Geamătul fusese sonor, sălbatic şi senzual. Julia avea să-şi amintească acel sunet şi cum reverberase pe buzele ei, în gura ei, toată viața. Simțea cum îi goneşte sângele prin vine, fierbinte şi dens, pielea ei înflorea sub atingerea lui. În viața ei nu-şi dorise nimic mai mult decât să-i simtă brațele încolăcite în jurul ei şi buzele lipite de ale ei.

Paul dispăruse. La fel şi Christa. La fel şi întreaga Universitate. Nu mai erau decât ei.

Buzele lui Gabriel o cuprindeau, o posedau. Se aprinse un foc în ființa ei în timp ce trupurile lor se mişcau la unison, forme moi lipite de tăria oțelului. Julia inspira cu nesaț, dar nu era de ajuns. O luă cu amețeală.

Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât Gabriel ar fi putut să jure că-i simțea bătăile inimii prin cămaşă. Îşi strecură mâna stângă pe sub tivul bluzei ei pentru a urca uşor deasupra mijlocului ei. Gemu din nou, răsfirându-şi degetele de-a lungul văii de la baza coloanei ei, revendicând-o. N-avea nevoie s-o vadă pentru a şti că era un loc frumos şi prețios.

Până când... Julia începu să gâfâie, respirând greoi. Gabriel nu voia să se oprească. Îşi dorea să continue, s-o poarte spre

biroul lui şi s-o întindă acolo pentru a încheia ce începuseră. Îşi dorea să exploreze fiecare părticică a trupului ei şi să se uite țintă în ochii ei întunecați în timp ce trupul ei îşi dezvăluia tainele. Dar prudența triumfă şi îşi încetini mişcările, chiar dacă doar la gândul de a se desprinde de ea simțea o durere fizică.

O strânse în brațe, ținându-i în continuare capul în mâna făcută căuş, şi lăsă trei săruturi caste pe buzele ei întredeschise. Îşi lăsă buzele să-i alunece nespus de blând de-a lungul gâtului ei, până la curbura umărului. Încă un sărut după ureche, cu vârful limbii, mai curând o promisiune decât un rămas-bun, şi Gabriel se opri.

Îşi plimbă mâinile de-a lungul brațelor ei şi le lăsă să poposească pe şoldurile ei. Trasă modele complicate cu degetele mari, pentru a o face să deschidă ochii. Ar fi putut să jure că auzea cum le bat inimile, nebuneşte, dar aproape la unison, în liniştea din biroul lui. Ea îi făcea asta. Îl vrăjise, îi intrase în trup şi-n sânge. Se uită la ea, minunându-se, şi-şi mai şterse o dată buzele de buzele ei întredeschise. Ea nu-i răspunse la sărut. Gabriel se uită atent la ea, uşor speriat.

— Julia? Scumpo? Te simți bine?

Inima i se opri în loc când ea îi căzu moale în brațe.

Nu leşinase. Nu chiar. Pur şi simplu fusese copleşită de senzații şi din cauză că nu mâncase mai nimic. Dar simțea că el o ține strâns în brațe. Şi îl auzea şoptindu-i blând la ureche.

Gabriel îi mângâie fața cu vârful degetelor. Când gestul nu-i trezi nicio reacție, îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Beatrice?

Julia deschise ochii.

— De ce-mi spui aşa?

— Pentru că aşa te cheamă, murmură el, mângâindu-i părul. Te simți bine?

Ea inspiră şi expiră adânc.

— Cred că da.

O sărută din nou pe frunte.

Julia îşi aminti brusc de furia lui Gabriel şi de sclipirea stranie a ochilor lui albaştri.

— E o greşeală ce facem. Eşti profesorul meu. Sunt într-un mare bucluc.

Încercă să se desprindă din brațele lui, dar el nu-i dădu drumul. Se rezemă de uşă.

— Ce-am făcut?

Îşi duse o mână tremurândă la frunte.

Gabriel se încruntă şi-i dădu drumul.

— Mă dezamăgeşti, Julianne. Nu sunt genul de bărbat care se laudă cu cuceririle lui. O să te apăr, îți promit.

Îi ridică rucsacul şi şi-l puse pe umăr, apoi îşi luă servieta într-o mână şi îi cuprinse mijlocul cu celălalt braț, trăgând-o spre el.

— Vino cu mine.

— Mă aşteaptă Paul.

— La dracu cu Paul.

Julia clipi şocată.

— Eşti doar un animăluț de companie pentru el.

— Nu sunt un animăluț – sunt prietena lui. E singurul meu prieten în Toronto.

— Aş vrea să fiu eu prietenul tău, spuse Gabriel, uitându-se lung la ea. Şi o să-mi țin prietena foarte aproape ca să mă asigur că nu fuge din nou.

— E... e complicat. Şi periculos.

Julia se sili să uite senzația pe care i-o dăduseră buzele lui, lipite de ale ei, şi să se concentreze pe problemele lor insurmontabile. Dar era imposibil, mai ales că în minte continuau să-i răsune gemetele lui.

— Am avut impresia că nu ți se părea complicat şi periculos când zburdai în apartamentul meu îmbrăcată în lenjeria mea de corp. Nu ți s-a părut complicat când mi-ai lăsat o tavă cu micul dejun în frigider, cu ceea ce era, fără îndoială, o scrisoare de dragoste. De ce totul e mai complicat acum că te-am sărutat?

— Pentru că am fost... dați în vileag.

Expresia lui se înăspri.

— Ba n-am fost. În afara e-mailului, singura dovadă publică e o ceartă, care lasă loc la mai multe interpretări. Inamicii noştri sunt cei care trebuie să vină cu dovezi. Noi vom nega totul.

— Asta vrei să faci?

— Ce alternativă avem? în plus, în timpul seminarului, încă nu exista o relație.

El se aplecă şi ridică un breloc cu mai multe chei de pe podea.

— Sunt ale tale?

Ea întinse mâna.

— Da.

— *P* de la Princeton? Sau de la Paul? o ironiză Gabriel, fluturându-i cheile dinainte.

Julia i le smulse din mână, strâmbându-se, şi le îndesă în rucsacul pe care-l ținea el.

Gabriel zâmbi văzându-i reacția.

— Aşteaptă aici cât verific eu dacă Paul şi-a scos puşca şi stă la pândă, gata să-l împuşte pe lup şi să salveze rățuşca.

Scrută grăbit holul pustiu.

— Hai, fuga! O s-o luăm pe scări.

O trase pe Julia pe uşă şi încuie în urma lor.

— Eşti în stare să mergi pe jos? Putem s-o luăm pe scurtătură prin campusul de la Victoria College şi să ieşim pe Charles Street.

Sau aş putea să chem un taxi, îi şopti, în timp ce deschidea uşa care dădea spre scară.

— Unde mă duci?

— Acasă.

Ea se relaxă un picuț.

— Acasă… *la mine,* îi explică el, apropiindu-şi fața de a ei.

— Credeam că te scot complet din fire.

Gabriel se îndepărtă de ea şi se îndreptă de spate, parcă pentru a-şi accentua înălțimea.

— Da. Complet. Dar e şase seara şi tu leşini de foame. În niciun caz nu pot să te scot în oraş după ce s-a întâmplat. Şi la tine nu pot să-ți pregătesc o cină ca lumea.

— Dar eşti în continuare furios pe mine. O văd în ochii tăi.

— Sunt sigur că şi tu eşti în continuare furioasă pe mine. Dar să sperăm c-o să ne treacă. Deocamdată, de fiecare dată când mă uit la tine, tot ce-mi trece prin minte e că vreau să te sărut.

Gabriel îi dădu drumul şi o luă înaintea ei pe scări.

— Paul mă poate conduce acasă.

— Ți-am zis… la dracu cu Paul. Tu eşti Beatrice *a mea.* Locul tău e lângă *mine.*

— Gabriel, nu sunt Beatrice a nimănui. Fanteziile astea trebuie să înceteze.

El îi puse o mână pe braț ca s-o oprească.

— Niciunul din noi nu are monopol asupra fanteziilor. Singura noastră speranță e să ne acordăm răgazul de a descoperi cine suntem cu adevărat şi a decide dacă e o realitate cu care putem trăi. Mi-ai dat bătăi de cap cât pentru o viață întreagă, dar asta se încheie azi. O să stăm la masă şi o să avem discuția pe care am vrut s-o avem acum zece zile. Până atunci, nu te las să-mi scapi din ochi. Am încheiat, da?

Văzându-i expresia hotărâtă, Julia realiză că n-avea rost să încerce să-l contrazică. În timp ce el o conducea pe o uşiță laterală, care dădea în spatele facultății, îşi scoase mobilul şi-i trimise un SMS lui Paul, cu o undă de vinovăție. Îi spuse că e bine, că e prea stânjenită pentru a vorbi de cele petrecute şi că e deja în drum spre casă.

Paul stătuse la pândă în dreptul lifturilor, aşteptând-o să iasă. Trecuse o dată sau de două ori prin fața uşii domnului profesor, dar nu auzise nimic. Nu voise să-l irite pe Emerson aşteptând chiar în fața uşii.

De îndată ce primi mesajul, dădu fuga imediat spre birou. Bătu la uşa lui Emerson, dar nu primi niciun răspuns. O luă la goană spre scări şi le coborî în fugă, sperând c-o s-o prindă din urmă.

* * *

Gabriel intră după ea în apartament

— Ai mâncat ceva la prânz?

— Nu-mi amintesc.

— Julianne! Dar la micul dejun?

— Am băut o cafea...

El înjură înfundat.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Nu-i de mirare că eşti aşa palidă. Vino!

O conduse spre fotoliul de catifea roşie din living şi o invită să se aşeze, ridicându-i blând picioarele şi întinzându-i-le pe canapea.

— Nu-i nevoie să stau aici. Aş putea să stau cu tine în bucătărie.

El se încruntă, nu foarte fioros, în timp ce aprindea focul în şemineul cu gaz. O mângâie pe creştet, dându-i părul pe spate.

— După o zi ca asta pisicuțele trebuie să stea cuibărite într-un fotoliu, lângă foc. O să-ți fie mai bine aici decât pe unul din taburetele de la bar. O să pregătesc cina, dar trebuie să ies să cumpăr câte ceva. Te descurci dacă te las singură?

— Sigur, Gabriel. Nu sunt suferindă.

— Dacă simți că te prăjeşti, apasă pe întrerupător şi Infernul se va stinge.

Se aplecă spre ea şi-o sărută pe creştet, îndreptându-se apoi spre uşa de la intrare.

— Promite-mi că n-o să pleci până mă întorc, îi strigă.

— Promit.

Julia se întrebă dacă el se temea chiar atât de tare c-o s-o piardă.

Îşi aminti ce se întâmplase la curs şi evenimentele din biroul lui. Se întrebă dacă o luase cu ameţeală pentru că nu mâncase sau din cauza sărutului lui Gabriel. N-ar fi fost prima dată când avea acest efect asupra ei...

Închise ochii pentru o clipă, legănată de sunetul înfundat al focului din şemineu, şi adormi pe dată.

În cameră răsuna o voce de femeie, pătimaşă şi plină de emoţie. Julia recunoscu cântecul înainte de a deschide ochii. Gabriel asculta Edith Piaf, *Non, je ne regrette rien.* Era o alegere neobişnuită.

Julia deschise ochii şi-l descoperi aplecat asupra ei, zâmbindu-i, părând o întruchipare a unui înger zbuciumat – un înger cu părul negru, o gură plămădită pentru păcat şi ochi albaştri, pătrunzători. Se schimbase într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă neagră, cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebraţele musculoase.

— Julianne?

Îi zâmbi şi-i întinse mâna.

Ea îl luă de mână şi se lăsă condusă în sufragerie. Gabriel pusese masa ca pentru o ocazie specială, cu o faţă de masă albă, de in, şi aprinsese lumânările dintr-un sfeşnic de argint, bogat împodobit. Văzu două rânduri de porţelanuri, tacâmuri de argint şi pahare de cristal şi o sticlă care părea să fie de şampanie.

Pe etichetă scria *Veuve Clicquot Ponsardin 2002.*

— Îţi place?

Se aşeză în spatele ei şi-i frecă braţele cu mâinile.

— E superb, reuşi să îngaime, studiind cu un aer bănuitor sticla de şampanie.

— Atunci, te rog.

Îi trase scaunul şi-i întinse un şervet alb de in.

— Am mai făcut o încercare cu florile. Te rog să nu le rupi cum ai făcut cu celelalte, spuse, zâmbind mânzeşte, şi arătând spre o vază înaltă, modernă, în care era un aranjament de zambile mov.

— Dacă eşti cuminte, o să te las să citeşti felicitarea, îi şopti, turnându-i şampanie în pahar.

Fără a mai aştepta s-o vadă cum degustă şampania, se făcu nevăzut în bucătărie.

Uitându-se repede peste umăr, ca să se asigure că n-o vede, Julia scoase felicitarea cuibărită între flori şi citi mesajul:

Draga mea Julianne,
Dacă vrei să ştii ce simt pentru tine, întreabă-mă.
Al tău.

Gabriel

„Ticălos plin de el”, îşi zise, punând repede felicitarea la loc.

Cum stătea acolo, iritată, observă mai multe lucruri. Gabriel alesese Edith Piaf ca muzică de fond; acum cânta *La Vie en Rose*. Faţa de masă, tacâmurile, şampania, florile… nu-şi dăduse atâta osteneală când luaseră cina cu Rachel.

Toată ciondăneala şi patima din biroul lui aprinseseră o văpaie în ei. Iar felul cum o sărutase… nimeni n-o mai sărutase vreodată aşa, nici măcar el. Doar amintindu-şi, simţi c-o ia cu fiori de plăcere. Era o senzaţie inedită, dar nu neplăcută.

Preludiu.

Ştia că el trebuise să facă o sforţare spre a se opri din sărut, ca şi cum s-ar fi războit cu sine. Tensiunea dintre ei fusese palpabilă, concretă aproape. Ştia că el e un bărbat foarte senzual, care nu ducea niciodată lipsă de o companie feminină, după cum singur recunoscuse. Acum c-o gustase treaz, o dorea. Era o senzaţie copleşitoare să fii dorită de o fiinţă atât de ispititoare, de senzuală. Se simţea precumPsyche dorită de Cupidon. Şi nu putea nega atracţia pe care o simţea faţă de el sau felul cum tremura toată de dorinţă când o săruta el.

Dar Julia nu era dispusă să-l împartă, ceea ce făcea orice alte consideraţii romantice sau sexuale irelevante. Hotărî să aştepte până la salată să-i declare asta.

Când Gabriel se aşeză în capul mesei, lângă ea, ridică paharul cu apă şi toastă pentru seara care le stătea dinainte. În timp ce ciocneau, Julia realiză că el nu bea şampanie.

— Fără*Veuve Clicquot?* îl întrebă, sorbind neîncrezătoare din pahar.

El zâmbi, clătinând din cap.

— *Non, seulement de l’eau ce soir. Mon ange*[21].

Julia îşi dădu ochii peste cap auzindu-l vorbind franțuzeşte, dar nu pentru că n-ar fi vorbit-o bine.

— Probabil că n-o să-ți vină a crede, dar nu beau tot timpul. Cu toate astea, nu m-aştept să termini singură toată sticla. Os-o păstrăm să facem cocktailuri Mimosa pentru micul dejun.

Julia făcu ochii mari. „Pentru micul dejun? Eşti foarte sigur de tine, Casanova".

— Am căutat în colecția mea un vin din 2003, dar a trebuit să mă mulțumesc cu unul din 2002.

Juliei îi luă un moment să realizeze semnificația anului şi, când îi pică fisa, îşi lăsă capul în jos şi se îmbujora. Gabriel o privi peste bolul cu salată, dar nu zise nimic. Sperase la o reacție mai entuziastă din partea ei, dar deduse, rapid, că ea era copleşită după tot ce se întâmplase.

„E agitată; tremură şi s-a înroşit la față".

Din când în când, Gabriel întindea mâna pentru a-i atinge încheietura, doar ca s-o liniştească. Oricând privirile li se întâlneau, se oprea din ceea ce făcea şi îi zâmbea încurajator – sperând că ea va spune ceva. Dar ea îşi lăsa capul în jos şi nu-şi ridica privirea din farfurie – până când auziră acordurile unui anumit cântec.

Besame, besame mucho...

Gabriel o privi atent. Când văzu că reacționează la melodie, îmbujorându-se mai tare, îi făcu cu ochiul.

— Îți aminteşti de cântecul ăsta?

— Da.

— Cum stai cu spaniola?

O privea aşteptând un răspuns.

— Nu ştiu boabă.

— Păcat. Versurile sunt foarte frumoase.

Îi zâmbi cu o undă de tristețe şi ea îşi feri privirea.

Când nu cânta, Gabriel o privea, studiindu-i mişcările ochilor, cum îşi foia mâinile, roşeața din obraji. Şi, când melodia se termină, se ridică şi-o sărută apăsat pe creştet.

Strânse vasele, îi umplu din nou paharul cu şampanie şi servi aperitivele, *spaghetti con limone* cu capere şi crevete-tigru. Era o delicatesă şi una din mâncărurile preferate ale Juliei, aşa c-o surprinse că el o pregătise. Poate Rachel îi...

Clătină din cap. Povestea asta era doar între ea şi Gabriel. Punct. Cu excepția fantomei Paulinei, care-ibântuia pe amândoi...

— Nu mai eşti cel care-ai fost în livadă, declară Julia sec, simțind că şampania îi dădea curaj.

El îşi lăsă furculița în farfurie, încruntându-se.

— Ai dreptate – m-am schimbat în bine.

Julia râse cu amărăciune.

— Imposibil! El a fost drăguț cu mine şi nespus de blând. El n-ar fi putut niciodată să se poarte atât de rece şi indiferent cum te-ai purtat tu.

— Nu ştii ce vorbeşti.

Se uită drept în ochii ei.

— Nu te-am mințit niciodată. De ce te-aş mința tocmai acum?

Ea se înroşi, înfuriată.

— N-o să las întunericul din tine să mă mistuie.

Gabriel fu intrigat de ostilitatea ei subită şi fu foarte tentat s-o ia la întrebări. Surprinzător însă, îşi lăsă capul într-o parte. Ea îl priviumezindu-şi degetul în Perrier şi plimbându-l pe buza paharului, dându-i roată, cu un gest blând şi senzual. În curând, cristalul le reverbera în urechi.

Brusc, Gabriel se opri.

— Crezi că întunericul poate mistui lumina? Interesantă teorie. Hai să vedem dacă e valabilă.

Scutură din mână spre sfeşnic.

— Uite. Tocmai am aruncat ceva din întunericul meu în lumânările alea. Vezi cât de eficient am fost?

Rânji şi-şi întoarse atenția spre farfurie.

— Ştii ce vreau să zic! Nu mai fi atât de condescendent, la naiba!

Ochii lui Gabriel se întunecară.

— N-am de gând să te mistui, dar n-o să te mint spunându-ți că nu mă atrage lumina ta. Dacă eu sunt întunericul, atunci tu eşti lumina stelelor. De fapt, sunt fascinat de *la luce della tua umilitate*[22].

— N-o să te las să mă fuți.

La auzul spuselor ei, el se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie şocată şi dezgustată. Se gândi că ea băuse destulă şampanie pentru seara respectivă.

— Pardon, ți-am cerut-o cumva?

Vocea lui era calmă şi impasibilă, ceea ce-o irită şi mai mult pe Julia.

„Mincinosule! Mincinosule! Ochi albaştri care aruncă văpăi".

El îi zâmbi obraznic, privindu-i chipul peste buza paharului. Îşi şterse buzele cu şervetul şi-şi apropie fața de a ei, până la doar câțiva centimetri.

— Dacă ți-aş cere ceva, domnişoară Mitchell, n-ar fi asta.

Îi zâmbi, se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi termină de mâncat cu o expresie aproape amuzată, fără să mai scoată vreo vorbă.

Julia fierbea. Ştia că el se uită la ea; îi simțea privirea ațintită asupra feței, asupra gurii ei, asupra umerilor care-i tremurau. Nimicnu le scăpa acelor ochi albaştri şi pătrunzători. Avea senzația că el priveşte drept în sufletul ei şi totuşi nu-şi fereşte privirea.

— Julianne, spuse el într-un final.

Îi cuprinse încheietura pe sub masă şi-i trase mâna în poala lui, atingându-i în treacăt coapsa.

Glasul lui era blând şi mângâietor, iar Julia simți cum căldura atingerii lui i se răspândea până în vârful degetelor de la picioare.

— Uită-te la mine.

Încercă să-şi retragă mâna, dar el o ținea strâns.

— *Uită-te la mine când vorbesc cu tine.*

Julia îşi ridică încet ochii spre ai lui. O priveau blând, mai puțin amenințător decât tonul lui, dar foarte intens.

— Nu te-aş fute niciodată. Ne-am înțeles? Nu poți să fuți un înger.

— Atunci ce i-ar face cineva ca tine unui înger?

Vocea ei tremura un pic.

— *Cineva ca mine* ar prețui-o. Ar încerca s-o cunoască şi să-i dezlege misterul. Ar începe prin a fi... prieten cu ea, poate.

Julia se foi, încercând să scape strânsorii lui.

— Prieteni care fac sex?

— Julianne...

Vocea lui ascundea un avertisment. Îi dădu drumul la mână şi o privi pentru o clipă.

— E chiar atât de greu de crezut că *vreau* să te cunosc? Că vreau s-o iau pe îndelete?

— Da.

El îşi muşcă limba, reținându-şi o înjurătură.

— Asta e ceva nou pentru mine, Julianne. Prejudecata ta e justificată într-o oarecare măsură, dar nu încerca dinadins să-mi pui răbdarea la încercare.

— Ştim amândoi că profesorii nu pot fi prieteni cu studenții lor.

— Noi am putea fi, îi şopti el, dându-i cu blândețe părul peste umăr şi lăsându-şi degetele să-i atingă uşor gâtul dezvelit. Dacă asta vrei.

Ea nu ştiu cum să reacționeze la această declarație şocantă, aşa că se trase mai departe de el.

— Nu obişnuiesc să seduc virgine, Julia. Virtutea ta nu e în pericol cu mine.

Şi cu asta, Gabriel strânse farfuriile şi se făcu nevăzut în bucătărie.

Julia îşi termină paharul din două înghițituri.

„E un mincinos. Dacă nu l-aş fi refuzat, ar fi schițat zâmbetul lui binecunoscut şi m-ar fi trântit răşchirată în pat, goală-puşcă, până să apuce chiloții mei să atingă podeaua. Şi

probabil m-ar pune să reconstituim una din pozițiile din fotografiile lui alb-negru. Apoi Paulina ne-ar suna în toiul pasiunii”.

Gabriel se întoarse şi-i luă degrabă paharul şi sticla de şampanie. După câteva minute, îi aduse un espresso cu o fâşie spiralată de coajă de lămâie. Julia fu surprinsă. Îi era greu să şi-l imagineze decojindu-şi singur lămâile, şi totuşi, iată dovada – coajă de lămâie proaspătă şi îmbietoare.

— Mulțumesc, Gabriel. Espresso Roma e cafeaua mea preferată.

El o privi inflamat.

— M-am gândit că e momentul să treci pe o băutură non-alcoolică înainte să vomiți pe mine.

Julia se strâmbă la el. Se simțea foarte bine. Era mai puțin inhibată, dar încă era lucidă. Cel puțin aşa credea.

— Ce mi-ai scris în felicitare? Cea pe care mi-ai lăsat-o pe verandă?

Gabriel se crispă.

— Aşadar, n-ai citit-o?

— Eram supărată.

El ridică din umeri.

— Atunci e mai bine că n-ai citit-o.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru.

Julia sorbi agale din espresso, încercând să ghicească ce i-o fi scris. Trebuie să fi fost ceva îndeajuns de intim ca să-l necăjească faptul ăsta. Se întrebă dacă felicitarea făcută bucăți era încă împrăştiată peste rondul de flori din fața clădirii ei şi dacă ar putea s-o reconstituie.

După câteva minute, Gabriel se întoarse cu o felie de prăjitură cu ciocolată şi o singură furculiță.

— Desert?

Îşi trase scaunul ca să stea mai aproape de ea – prea aproape, de fapt.

— Julianne, îi susură la ureche. Ştiu c-ai o slăbiciune pentru ciocolată. Am cumpărat prăjitura asta ca să-ți fac o plăcere.

Îi băgă furculița sub nas, pentru a o ademeni cu aroma. Ea se linse involuntar pe buze. Mirosea fabulos. Întinse mâna să-i ia furculița, dar el o trase departe de mâna ei.

— Nu. Trebuie să mă laşi pe mine să te hrănesc.

— Nu sunt copil.

— Atunci nu te mai purta ca şi cum ai fi. *Ai încredere în mine.* Te rog.

Julia se întoarse şi clătină din cap, rezistând tentației de a-l privi cum duce furculița la gură şi linge puțină glazură.

— *Mmmmmm!* Ştii, gestul de a hrăni pe cineva e dovada supremă de grijă şi afecțiune... e o formă de a te împărtăşi pe tine cu altcineva prin hrană.

Îi vârî încă o bucată de prăjitură sub nas.

— Gândeşte-te la asta. Suntem hrăniți la împărtăşanie, suntem hrăniți de mamele noastre când suntem sugari, de părinții noştri în copilărie, de prieteni la petreceri, de un iubit când ne înfruptăm unul din trupul celuilalt... şi, din când în când, unul cu sufletul celuilalt. Nu *vrei* să te hrănesc? Nu vrei să te înfrupți din trupul meu, dar măcar înfruptă-te din prăjitura mea.

Gabriel râse uşor. Pentru că Julia nu-i răspunse, îşi întoarse atenția asupra desertului. Ea se strâmbă îmbufnată. Dacă el credea că spectacolul ăsta dezgustător de desfrâu culinar o să-i atragă atenția şi s-o excite până ce-avea să fie ca lutul în mâinile lui...

...avea perfectă dreptate.

Să-l vadă pe Gabriel mâncând prăjitură cu ciocolată era, probabil, cel mai erotic spectacol pe care-l văzuse vreodată. Savura fiecare bucățică, lingându-şi buzele sugestiv şi furculița după fiecare înghițitură. Închise ochii şi gemea din când în când, scoțând sunete guturale, de animal sălbatic, bine-cunoscute. Se mişca încet şi sinuos spre farfurie, cu tendoanele brațelor profilate limpede pe sub piele, întinzându-se înainte şi înapoi, privind-o drept în ochi la fiecare mişcare tărăgănată.

Înainte chiar ca el să ia ultima îmbucătură, Julia simți că în cameră se făcuse înăbuşitor de cald. Obrajii îi ardeau, respira greu şi simțea broboane de sudoare pe frunte. Iar mai jos...

„Ce-mi face? Mă simt ca şi cum..."

— Ultima ocazie, Julia.

Îi flutură furculița dinaintea ochilor.

Încercă să reziste ispitei. Încercă să-şi întoarcă privirea, dar, cumva, când deschise gura ca să-l refuze, el îi strecură furculița în gură.

— Mmmmmmm, zumzăi el, zâmbind larg şi dezvelindu-şi dinții albi şi drepți. Ce pisicuță cuminte!

Julia se înroşi şi mai tare şi-şi trecu degetele peste buze, adunând şi ultimele firimituri. Gabriel avea dreptate, prăjitura era delicioasă.

— N-a fost aşa rău, nu-i aşa? Vezi ce plăcut e să aibă cineva grijă de tine? îi şopti el. Vezi ce plăcut e să am... eu grijă de tine?

Ea începea să se întrebe dacă avea vreo şansă să reziste strategiei lui de seducție. Orice amintire a spuselor lui despre virtute îi pierise din minte.

Gabriel întinse mâna şi-i apucă încheietura, ducându-i degetele la buze.

— Ți-a mai rămas ciocolată, spuse, ca şi cum ar fi tors, uitându-se la ea printre gene. Îmi dai voie?

Juliei i se tăie răsuflarea. Nu ştia prea bine ce vrea el să facă, aşa că nu-i răspunse.

El îi zâmbi răutăcios, luând tăcerea ei drept o încuviințare, şi-i luă degetele în gură, unul câte unul, sugându-le uşor şi plimbându-şi limba agale în jurul fiecărui deget.

Julia îşi muşcă buza, înăbuşindu-şi un geamăt, simțind că-i ia pielea foc. „Pe toți dracii, Gabriel". Când el termină, ea închise ochii şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

Gabriel o privi în tăcere un răstimp ce păru că nu se mai termină.

— Eşti epuizată, spuse brusc, stingând lumânările. E ora de culcare.

Ea deschise ochii când el se aplecă asupra ei.

— Cum rămâne cu discuția noastră?

— Am discutat destul pe ziua de azi. Discuția noastră o să fie una lungă şi ar trebui s-o începem când avem amândoi mintea limpede.

— Te rog, Gabriel. Nu face asta.

Vocea ei era joasă şi disperată.

— O noapte. Rămâi peste noapte cu mine şi, dacă vrei să pleci mâine, eu n-o să te opresc.

O ridică grijuliu şi o strânse la piept.

Julia nu spuse nimic, simțind cum îşi pierde şi ultimele fărâme de autocontrol. Era stoarsă de puteri. O epuizase şi din împotrivirea ei nu mai rămăsese aproape nimic. Poate şampania era de vină. Sau poate toate emoțiile prin care trecuse şi întâlnirea explozivă din biroul lui. Oricare ar fi fost explicația, nu-i mai putea rezista. Inima-i bătea deja într-un ritm nebun, iar căldura care-i străbătea corpul aproape că-i mistuia măruntaiele. Şi mai jos încă, în jurul pântecelui, simțea o învolburare deloc subtilă de dorință.

„O să mă mistuie, trup şi suflet".

În visele ei, Gabriel era întotdeauna cel căruia îi dăruia virginitatea ei. Dar nu aşa. Nu simțind o asemenea dorință disperată în vintre, nu descoperind o asemenea, emoție, imposibil de desluşit, în ochii lui.

El o purtă de-a lungul holului până în dormitorul lui şi o aşeză blând în mijlocul patului mare, medieval. Aprinse câteva lumânărişi le puse de jur-împrejur, pe noptiere, pe dulap şi pe comoda de sub tabloul cu Dante şi Beatrice. Apoi stinse toate luminile şi se făcu nevăzut în baie.

Juliei i se păru o bună ocazie ca să studieze fotografiile alb-negru. Dar nu mai era niciuna. Nu mai era nimic pe pereți, doar reproducerea după Holiday şi şase cârlige cu sârmulițe care aminteau de prezența fotografiilor dispărute acum.

„De ce le-a dat jos? Şi când?"

Julia era fericită că dispăruseră. Se temea de cum ar fi arătat în lumina tremurătoare a lumânărilor, licărind brutal

şi demonic în clarobscur, anticipând soarta ei, ce-avea să fie pecetluită în curând. Un trup gol, fără nume, fără chip, fără suflet. Spera doar că cea mai agresivă dintre ele, a şasea fotografie, nu era ceea ce plănuia el pentru primul ei contact.

Oare asta va dori? Oare asta îi va cere? Să-i smulgă hainele, s-o trântească pe burtă, să se împingă în ea pe la spate... fără a se uita măcar în ochii ei în timp ce-i răpea virginitatea, fără sărutări, fără a face cu adevărat dragoste, nimic altceva decât agresiune şi dominaţie. Julia ştia despre preferinţele lui sexuale doar din poze şi din faptul că el descrisese ceea ce le făcea femeilor drept *futut.*

Respiraţia i se acceleră, simţind cum o cuprinde panica. Auzi în minte o voce din trecut care vorbea despre a te fute ca animalele.

Gabriel se întoarse îmbrăcat într-un tricou de culoarea ierbii şi o pereche de pantaloni de pijama cu imprimeu scoţian Black Watch. Puse un pahar cu apă pe noptieră, lângă una din lumânări, trase cuverturile şi-o ridică pe Julia ca s-o aşeze sub plapumă.

Ea se crispă, dar el se prefăcu că nu observă şi se lăsă într-o rână, la picioarele ei, trăgându-le la piept. Îi scoase tenişii şi şosetele, masându-i blând tălpile şi degetele de la picioare, făcând-o să geamă involuntar.

— Relaxează-te, Julianne. Nu te împotrivi. Ar trebui să savurezi chestia asta.

Din când în când murmura câte ceva, mai mult pentru el decât pentru a fi auzit de ea, şi, la un moment dat, Juliei i se păru că-l aude zicând*la sua immagine.* Dar nu putea fi sigură. Vocea lui era joasă, ca o şoaptă sau o rugăciune.

Se întrebă în sinea ei dacă se referea la ea sau la Beatrice şi căror zei desfrânaţi le înălţa rugi. Tot în sinea ei, îi imploră să-i vină în ajutor, în schimb.

„Vă rog, nu-l lăsaţi să mă mistuie”.

— Parcă-mi amintesc că ţi-au plăcut boxerii mei de la Magdalen College. Sunt în sertarul de sus, dacă vrei să-i împrumuţi. Mie nu-mi mai vin.

— Pozele tale… cele pe care le aveai atârnate pe pereți. Asta vrei? întrebă Julia înfundat.

El încremeni, cu mâinile pe picioarele ei.

— Ce tot spui?

Ea se uită agitată spre locul unde fusese atârnată a şasea fotografie şi apoi la Gabriel. El nu mai avea pe chip o expresie de surprindere, ci una de revoltă.

— Evident că nu! Drept cine mă iei?

Vocea lui era doar o şoaptă; părea întristat şi ofensat.

— Eşti aici, eşti obosită. Nu vreau să risc să te pierd din nou înainte să apucăm să vorbim.

Schiță un zâmbet timid.

— Vreau să-ți pregătesc un mic dejun la pat cu frunze de pătrunjel şi felii de portocale, nu să-ți răpesc virginitatea. Şi cu siguranță nu aşa.

Părea dezgustat.

— Nu sunt un barbar.

Văzând că ea nu răspunde, îi strecură picioarele sub cuvertură. O înveli ca pe un copil şi o sărută blând pe frunte, ridicându-i părul care-i cădea peste față.

— Hai să încercăm să ne iertăm unul pe altul, bine? Amândoi am fost răniți şi amândoi am irosit atâția ani. Hai să nu irosim şi mai mult timp pripindu-ne cu concluziile.

Se ridică, frecându-se la ochi cu dosul mâinilor.

— E foarte posibil ca mâine să nu mă vrei, oricum, mormăi.

Apoi luă poziția de drepți şi-i zâmbi sfios.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

În timp ce Julia se perpelea de una singură în pat, nereuşind să adoarmă, îl auzi pe Gabriel ascultând muzică în surdină. Nu recunoscu melodia, dar, ascultând arpegiile ce imitau sunetul cascadelor, se cufundă în cele din urmă într-un somn blând.

Târziu, în noapte, Gabriel stătea întins pe spate în patul din camera de oaspeți, cu brațul acoperindu-i fața. Plutea între somn şi starea de veghe, când simți o mişcare în stânga lui. Un trup cald se apropie de el, trăgând încet aşternuturile.

Trupul se strecură lângă el, lipindu-se de el. Simți bucle lungi şi moi care i se revărsau pe pieptul gol. Auzi un oftat mulțumit în timp ce un braț se strecură peste muşchii lui abdominali, bine conturați, poposind acolo. Gabriel sărută blând fruntea lăsată deasupra tatuajului lui şi-şi strecură brațul în jurul umerilor ei, coborând de-a lungul spatelui ei, mişcându-şi şovăielnic degetele pe sub tricoul ei până ce atinseră o piele moale şi catifelată. Şi gropițele de deasupra elasticului unei perechi de boxeri mult prea largi.

Se auzi însă un oftat şi buze moi îi atinseră gâtul, pe care se simțea un început de barbă.

— Am încercat să stau departe de tine... – vocea Juliei era ezitantă – dar n-am putut.

— Am încercat să nu-ți ling ciocolata de pe degete. Dar n-am putut.

Tonul lui era jucăuş, dar dincolo de el se ghicea o undă de tristețe.

Ea scoase un sunet involuntar la auzul vorbelor lui.

— De ce ai dat jos fotografiile din dormitorul tău?

El se foi în brațele ei.

— Pentru că mi-a fost ruşine.

— Înainte nu-ți era.

— Asta a fost înainte să mă hotărăsc să conduc un înger în patul meu.

Mâini leneşe, dar curioase mângâiau pielea dezvelită, explorând blând şi cast. Suspine se contopiră în întuneric, în timp ce două suflete respirau ca unul singur. Două inimi începură să bată la unison, recunoscându-se. Şi două minți agitate, frământate, îşi găsiră în sfârşit liniştea.

Chiar înainte să ațipească, lui Gabriel i se păru c-o aude vorbind în somn; nu erau cuvinte, doar exclamații din ce în ce mai panicate, care culminară cu rostirea întretăiată a unui nume pe care nu-l mai auzise până atunci.

„Simon”.

Capitolul 17

Când se trezi, Julia căscă şi-şi întinse mâna, dar... era singură. Gabriel dispăruse şi jumătatea lui de pat era rece. O cuprinse o senzație de nelinişte. Nu era o senzație nouă; o mai simțise şi înainte. Pentru o clipă o luă cu greață.

Puse picioarele pe podea şi observă un bilețel pe noptieră, sprijinit de o cupă de vin, plină cu apă în care pluteau felioare de lămâie. Biletul era scris cu stiloul.

Preafrumoasă Julianne,
Am ieşit să cumpăr ceva special pentru micul dejun.
Te rog să foloseşti baia de la dormitorul mare; e mai adecvată.
Ți-am lăsat câteva articole de toaletă acolo.
Alege orice vrei din dulapul meu.
Te rog nu pleca.
Cu drag

Gabriel

P.S. Iartă-mi îndrăzneala, dar tu, adormită în brațele mele în dimineața asta, erai de departe cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată.

„Ooh. Oare cum reuşeşte să facă asta?" se întrebă, înroşindu-se toată. Domnul profesor cu siguranță ştia cum să te ia... şi flori şi muzică şi prăjitură cu ciocolată... îşi duse mâna la frunte, încercând să se adune. Prăjitura cu ciocolată era noul ei desert preferat. Şi când îşi amintea cum îi cuprinsese el degetele în gura lui caldă şi felul cum limba lui lunecase cu măiestrie...

„Concentrează-te, Julia! Trebuie să faci un duş. Preferabil, unul rece". Bău repede apa pe care i-o lăsase el şi-şi izbi involuntar hârtiuța de dinți. Ultima dată când dormise în patul lui fusese trezită foarte brutal din vis în camera de zi. Deşi fusese blând cu ea noaptea trecută, se temea că s-ar putea burzului la ea acum, dimineața.

Deschise uşa camerei de oaspeţi şi băgă capul înăuntru, căutând vreun semn de viaţă. Când se asigură că era singură, se îndreptă încetişor spre dormitorul mare şi închise uşa după ea. Îşi recuperă hainele şi intră în baia lui mare, verificând dacă a încuiat uşa.

Gabriel îi lăsase un alt bilețel, lângă un pocal cu suc de portocale, ornat cu o felie de portocală. „Clar, are o slăbiciune pentru chestii ornate cu dichis", îşi zise.

Julianne,

Sper c-o să găseşti tot ce-ți trebuie aici.

Dacă nu, Rachel a umplut dulăpiorul din baia de oaspeți cu tot felul de articole de toaletă. Serveşte-te.

Hainele mele sunt la dispoziția ta.

Te rog să iei un pulover pentru că s-a lăsat frig azi.

Cu drag Gabriel

Julia sorbi din sucul de portocale, cercetând articolele aflate dinaintea ei. Pe măsuța de toaletă erau aliniate, la milimetru, o periuță de dinți nouă, încă nedesfăcută, un tub de pastă de dinți, un aparat de ras de unică folosință (pe care îl studie ridicând din sprânceană), diverse articole de toaletă tipic feminine de la o firmă numită Bliss, toate cu aromă de vanilie şi bergamotă, şi un burete de baie lila.

Oare Gabriel o rugase pe Rachel să cumpere toate aceste lucruri pentru musafirele lui? Sau Gabriel era genul de individ care avea o rezervă de bureți de duş nefolosiți pentru astfel de ocazii? Poate avea un cod pe culori: lila pentru virgine, roşu pentru Paulina, negru pentru doamna profesoară Singer, verde pentru târfele lui Emerson... Julia se îndoia că buretele lila mai fusese folosit până atunci.

„Un burete virgin pentru o virgină... foarte adecvat".

Julia se opri. Gabriel îi ceruse iertare şi îi sugerase, blând, că n-ar trebui să tragă concluzii pripite în privința lui. Şi uite cum se pripea cu concluziile, pornind de la un burete de baie.

Uitându-se în jur, descoperi un halat de baie alb din bumbac turcesc agățat pe uşă şi o pereche de papuci de damă în dreptul căzii, îi erau mult prea mari şi i-ar fi fost mari şi lui Rachel. De data asta, Julia se limită să-şi dea ochii peste cap.

Îi luă câteva minute bune până se lămuri cum să folosească duşul lui de fițe, pentru că avea mai multe jeturi şi manete pentru reglarea presiunii şi a temperaturii şi era foarte sofisticat. Pe Julia o interesa doar duşul central, care era acționat, evident, de ultima manetă pe care o trase.

În timp ce se cufunda în parfumul de vanilie şi bergamotă şi încerca să nu se gândească la ceai Cream Earl Grey, Julia îşi puse câteva întrebări foarte serioase. Bănuia că Gabriel va vrea să aibă acea discuție cât mai curând cu putință. Avea să fie dureros. Şi ce-o să facă după aceea? Va încerca să fie prietenă cu el? în ce scop?

Realiză că, dacă se concentra asupra viitorului, nu va reuşi niciodată să înfrunte problemele din trecut, cel puțin nu aşa cum trebuia. Aşadar, decise să se concentreze doar asupra interacțiunilor lor din trecut, inclusiv asupra comportamentului lui nepoliticosşi condescendent în decursul acestui semestru. Trebuia ca el să-şi explice comportamentul şi ea trebuia să-l asculte fără a se pripi cu concluziile. Apoi îi va spune exact ce crede despre el.

Da, avea să fie o experiență dureroasă pentru amândoi. Se întrista realizând că nu avusese niciodată o relație amoroasă normală, când unul din lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult în viață era să se bucure de dragoste şi afecțiune. Iar Gabriel, în ciuda faptului că provenea dintr-o familie bună, chiar dacă una adoptivă, şi deşi era inteligent, chipeş şi bogat, probabil că era incapabil să aibă o relație amoroasă normală.

Relațiile mamei ei erau departe de a fi normale sau sănătoase şi Julia asistase la prea multe dintre ele de la o vârstă fragedă, o paradă nesfârşită de tot felul de aberații. Prin contrast, relația tatălui ei cu Deb Lundy era relativ normală, chiar dacă un pic cam prea relaxată. Țineau unul la

altul, îşi zise Julia, dar afecțiunea lor era firavă şi cam rece, ca o stea din depărtări.

„Dragostea lui Gabriel ar arde mistuitoare ca soarele, dacă ar fi capabil să iubească pe cineva. În mod evident preferă sexul dragostei; sau poate că pur şi simplu le confundă. Oare ce e mai rău – să iei sexul drept dragoste sau să-ți închipui că cele două pot fi separate şi să alegi sexul?"

Julia se lăsă scăldată de apa caldă de la duş, încercând să-şi ia gândul de la atracția inexplicabilă pe care o simțea pentru el.

„Ce n-aş da să am măcar o parte din fericirea de care au avut parte Grace şi Richard. Au avut căsnicia ideală. Îşi vorbeau întotdeauna afectuos. Şi se iubeau atât de mult..."

Julia ieşi din cabina de duş şi în curând avea pe ea doar halatul de baie al lui Gabriel, cu un prosop alb, gros, înfăşurat ca un turban în jurul buclelor ei. Cel puțin, credea că e halatul lui. Nu păstra mirosul lui. Luă papucii în picioare şi intră în dormitor, căutând ceva de îmbrăcat. Găsi o pereche de şosete, un maiou alb şi o pereche de boxeri pe care scria Princeton în dulapul lui cu sertare, care păreau că s-ar putea să-i vină cât de cât. Îndreptându-se spre dressing, aprinse întrerupătorul. Din trei părți o înconjurau rânduri-rânduri de haine aranjate meticulos.

Se îndreptă spre peretele opus şi luă la rând un teanc de pulovere şi jersee, aproape toate din caşmir de la Loro Prana, aranjate cu grijă între stinghiile de lemn de pe un raft. Descoperi rapid puloverul verde-crud pe care-l împrumutase şi înainte şi observă mulțumită că părea din nou imaculat. Îl duse cu îndrăzneală la nas şi inspiră, zâmbind încântată când realiză că mirosea a colonie Aramis şi a Gabriel. Probabil că-l purtase după ce-l luase de la curățătorie.

Chiar atunci, observă ceva strălucitor. Erau fotografiile alb-negru ale lui Gabriel, rezemate de perete şi pe jumătate ascunse de umeraşele cu geci şi sacouri. Recunoscu fotografia de deasupra – era a cincea, cea care fusese atârnată deasupra patului lui. Emana un erotism blând, aproape tandru.

„N-ar fi trebuit să se ruşineze de asta”. Julia îşi dori ca spatele ei să fie la fel de frumos. Şi o parte din ea îşi dorea ca Gabriel s-o privească aşa cum se uita bărbatul din fotografie la femeia aceea. O dată doar.

Se întoarse repede în baie şi îşi studie chipul în oglindă. Părea obosită. Era palidă, ca de obicei, avea cearcăne. Îi sticleau ochii şi i se vedeau venele la gât. Avea un aer bolnăvicios de fapt, după câteva săptămâni de frământări şi nopți nedormite, iar contrastul dintre pielea ei palidă şi părul negru nu o favoriza. Nici faptul că Rachel nu se gândise să lase nişte produse de machiaj pentru musafirele lui Gabriel. Evident, era o scăpare din partea ei.

După ce se îmbrăcă, se aventură în bucătărie. Nu era nici urmă de Gabriel. Îşi îndesă hainele murdare în rucsac şi-şi scoase de-acolo telefonul şi plicul capitonat. Trântindu-se pe unul din scaunele de la bar, îşi verifică rapid mesageria. O aşteptau cinci mesaje de la Paul, unul mai imperios decât altul, culminând cu un mesaj în care spunea că e în fața casei ei de pe Madison Avenue şi sună la uşă.

Scheisse. Era imposibil să-i explice ce se întâmplase. Dar nici nu putea să-l ignore, aşa că inventă rapid o scuză şi-i trimise un mesaj.

„Paul, bună. Scuze. N-am auzit soneria. S-o fi stricat? Emerson m-a muştruluit, dar nu va trebui să renunț la cursul lui. (Pfuuu) Trebuie să-mi găsesc un alt îndrumător. Sunt în căutări. Vorbim mai târziu, mulțam. Julia”.

Spera că mesajul ei îi va distrage atenția până ce-avea să născocească o scuză mai bună. Bănuia că va trebui să stea de vorbă cu Gabriel ca să se pună de acord.

Ceva ce-i spusese Gabriel ieri îi stârni curiozitatea legat de ce se afla în plicul pe care i-l lăsase în tăvița pentru corespondență. Desfăcându-l, găsi înăuntru, pe lângă sutienul negru de dantelă, ipod-ul ei. Îl scoase, îşi puse căştile în urechi şi parcurse directoarele până ce ajunse la secțiunea de *Cântece adăugate recent*, unde descoperi că Gabriel adăugase două melodii noi.

Primul cântec era *Prospero s Speech,* de Loreena Mckennitt. Julia ascultă surprinsă interpretarea tulburătoare a unui fragment din *Furtuna* de Shakespeare.

Dar cu-aplauzele voastre
Rupeți lanțurile aste.
Cu suflarea-mi dați avânt,
De nu, piere-al meu țel sfânt
De-a vă fi pe plac.
Acum, Voi pieri precum un fum,
Fără duhuri şi-al meu har,
Ci mă izbăviți voi, dar,
Cu-ale voastre rugi curate,
Ce mă spală de păcate.
Izbăvirea ce-o doriți,
Şi mie mi-o dăruiți[23].

Julia ascultă cântecul de două ori, şocată de versuri şi de melodie. Ştia de mult că Gabriel e o fire pătimaşă; i-o spusese şi Grace. Şi ea simțise nemijlocit acea patimă la prima lor întâlnire, când el se uitase în ochii ei de parcă ar fi fost prima femeie pe care o văzuse vreodată.

— Julianne?

Ea scoase o exclamație involuntară şi-şi duse mâna la gură. Gabriel stătea dinaintea ei cu trei plăsuțe într-o mână şi un buchet de irişi violeți în cealaltă. Uitându-se fix la el, îşi scoase căştile din urechi. El se uită curios la ipod şi zâmbi.

Julia îi zâmbi la rândul ei. Răspunzându-i, Gabriel se aplecă spre ea, privind-o drept în ochi, şi-şi lipi încet buzele de obrazul ei stâng şi apoi de dreptul. Ea crezuse c-o va săruta pe gură, aşa că, atunci când buzele lui îi atinseră obrazul, se simți dezamăgită. Cu toate astea, buzele lui stârniră o scânteie înăuntrul inimii accelerându-i bătăile. Ea se înroşi şi-şi lăsă capul în jos.

— Bună dimineața, Julianne. Mă bucur c-ai rămas. Cum ai dormit? o întrebă blând.

— Am dormit bine… până la urmă.

El întinse mâna pe lângă ea, ca să pună cumpărăturile şi florile pe bar.

— Şi eu.

Nu încercă s-o atingă, dar îi urmări privirea, care poposi asupra propriilor degete.

Un fior o străbătu, amintindu-şi ce făcuse Gabriel cu degetele ei în noaptea de dinainte.

— Ți-e frig?

— Nu.

— Tremuri.

Fruntea i se încreți.

— Te simți agitată în preajma mea?

— Un pic.

El se retrase în bucătărie şi începu să scoată cumpărăturile.

— Ce-ai cumpărat? întrebă ea, arătând spre pungi.

— Chestii de patiserie şi o baghetă. E o brutărie franțuzească după colț care face cea mai bună *pain au chocolat* din oraş. Am mai luat nişte brânză de la magazinul de jos, fructe şi o surpriză.

— O surpriză?

— Da.

Gabriel îi zâmbi cercetător.

Ea strâmbă din nas.

— N-ai de gând să-mi spui care-i surpriza?

— Dacă-ți spun, n-o să mai fie o surpriză.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi el izbucni în râs.

— *Baci*, spuse.

Julia făcu o pauză. „Săruturi?”

Gabriel îi văzu reacția şi-şi dădu seama că nu se prinsese de dublul înțeles. Scoase ceva dintr-o pungă şi-l puse în palma lui dreaptă, întinzându-i-l ca şi cum ar fi întins un măr unui cal.

Similitudinea gesturilor nu-i scăpă Juliei, care strâmbă din nas la vederea bomboanei de ciocolată înfăşurate în staniol.

— Credeam că-ți plac, spuse el, uşor jignit. Când Antonio ți-a oferit una, ai zis că sunt preferatele tale.

— Sunt. Dar n-ar trebui să primesc bomboane de ciocolată de la bărbați, mai ții minte? Cred că mi-ai dat un ordin în acel sens când am fost la Lobby cu Rachel.

Julia luă bomboana, o desfăcu pe dată şi o băgă în gură.

— Eu nu-ți dau ordine.

Ea se uită cu gura căscată la el în timp ce înfuleca bomboana.

— Glumeşti?

— Nu.

— De pe ce planetă eşti? *Bună, eu sunt Gabriel şi sunt de pe planeta Celor care fac pe şefii şi n-au habar de asta.*

El se încruntă.

— Foarte amuzant, Julianne.

Îşi drese glasul, căutându-i privirea.

— Fii serioasă pentru o clipă doar. Crezi că-ți dau ordine?

— Gabriel, *doar* asta faci. Ai o singură formă de adresare şi e imperativul; *fă asta, fă aialaltă, vino-ncoace.* Pe deasupra, ca şi Paul, pari să crezi că locul meu e la zoo. Sau într-o carte pentru copii.

Doar la auzul numelui lui Paul, cuta de încruntare de pe frunte îi lăsă locul unui rictus.

— Unul din noi trebuia să abordeze situația noastră ieri. Încercam să te şi să mă protejez. Şi te-am rugat să stai de vorbă cu mine, Julianne. Am încercat să-ți vorbesc zile întregi, dar m-ai ignorat.

— Ce era să fac? Eşti ca un montagne-russe emoțional şi voiam să cobor. Nu ştiu niciodată când o să fii blând şi-o să spui ceva care-mi taie răsuflarea şi când o să spui ceva atât de *răutăcios* încât îmi frânge…

Se opri.

Gabriel îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze c-am fost răutăcios cu tine. N-am nicio scuză.

Ea mormăi ceva înfundat, în timp ce o privea țintă.

— Mi-e... greu să vorbesc cu tine uneori. Nu ştiu niciodată ce gândeşti şi spui lucrurilor pe nume doar când eşti furioasă. Ca acum.

Ea pufni.

— Nu sunt furioasă.

— Atunci vreau să stai un pic de vorbă cu mine.

Vocea lui deveni blândă din nou.

Îşi asumă riscul şi-şi trecu degetele prin buclele ei lungi, ude.

— Miroşi a vanilie, şopti.

— Şamponul tău miroase aşa.

— Aşadar, crezi că fac pe şeful?

— Da.

Gabriel oftă.

— Cred că e din obişnuință. După ani întregi în care am trăit singur, am ajuns un bădăran şi nu mai ştiu să fiu delicat. Dar o să încerc să fiu mai atent cum vorbesc cu tine de-acum înainte. Cât despre Paul şi numele de alint, e jignitor că-ți spune „iepuraş".

Iepurii sfârşesc în farfurie, aşa că trebuie să înceteze cu chestia asta. Dar ce-are „pisicuță"? Mie mi s-a părut... drăgălaş.

— Nu când eşti o femeie minionă de douăzeci şi trei de ani, care încearcă să fie luată în serios în lumea universitară.

— Dar dacă eşti o femeie *frumoasă* de douăzeci şi trei de ani şi un tip de treizeci şi trei de ani, care e şi profesor universitar pe deasupra, îți spune aşa pentru că, de fapt, te consideră foarte *sexy?*

Julia se îndepărtă de el.

— Nu face mişto de mine, Gabriel. E un gest răutăcios.

— N-aş face niciodată mişto de tine. O privi foarte grav.

— Julianne, uită-te la mine.

Ea rămase cu privirea în pământ.

El aşteptă uşor iritat până ce ea îi întâlni din nou privirea.

— N-aş face niciodată mişto de tine. Şi cu siguranță nu pe o temă ca asta.

Ea se strâmbă şi-şi feri privirea.

— Dar poate că „pisicuță” e termenul pe care l-ar folosi un iubit. Ea se înroşi în timp ce Gabriel continua să scoată cumpărăturile.

Într-un final, se întoarse spre ea.

— A însemnat foarte mult pentru mine să adorm strângându-te în brațe azi-noapte. Mulțumesc.

Ea îi evită privirea.

— Uită-te la mine, te rog, murmură el.

Privirile li se întâlniră şi Julia fu surprinsă de expresia lui. Părea *îngrijorat.*

— Ți-e ruşine de faptul că ai venit să dormi cu mine? Ea clătină din cap.

— Mi-a amintit de prima noastră noapte împreună.

— Şi mie, şopti ea.

— Îmi pare rău că n-am fost aici când te-ai trezit dimineață. M-am trezit în zori. Când te-am văzut cum dormi, mi-ai amintit de*La Scapigliata* lui da Vinci. Păreai foarte împăcată cu capul lăsat pe umărul meu. Şi nespus de frumoasă.

Se întinse peste bar şi-o sărută pe frunte.

— Aşadar, ai dormit… bine?

— Prea bine. De ce ai aprins lumânări în dormitorul tău?

El îşi trecu degetul peste sprânceana ei.

— Deja îmi spuseseşi ce părere ai despre întuneric. Voiam să vezi tabloul lui Holiday şi pe mine. Nu ştiam dacă o să vrei să rămâi peste noapte. Mă temeam c-o să fugi.

— A fost, hm, delicat din partea ta.

Mâna lui poposi pe obrazul ei, în timp ce ochii lui albaştri priveau țintă în ochii ei, aprinzând văpăi în ea.

— Sunt un iubit foarte bun, Julianne. În toate sensurile cuvântului.

Când se retrase, Julia încercă, aproape zadarnic, să-şi tragă suflul.

— Spune-mi de ce ți-am fost aşa antipatică.

— Nu mi-ai fost antipatică. La primul seminar, eram cu gândul aiurea şi irascibil. Îmi păreai cunoscută. Ți-am pus o

întrebare ca să te fac să te uiți la mine. Când m-ai ignorat, mi-am ieşit din fire. Nu sunt obişnuit ca oamenii să mă ignore.

Ea îşi muşcă un pic buza.

— Îmi dau seama că nu-i o scuză, îți ofer doar o explicație. A fost de-ajuns să mă uit la tine şi-am simțit nişte emoții foarte puternice. Nu ştiam de unde vin şi m-au iritat. Iritarea mea s-a transformat rapid în ceva violent. Dar grosolănia cu care m-am purtat cu tine e de neiertat.

Întinse mâna pentru a o împiedica să-şi mai muşte buza.

— Am fost pedepsit apoi pentru purtarea mea. Scott m-a sunat să mă anunțe de moartea lui Grace şi să-mi spună c-a murit şoptindu-mi numele pentru că nu eram acolo. Mi-a zis că a murit neîmpăcată din cauza mea...

Julia îi luă mâna în mâinile ei şi, fără să se gândească ce face, i-o sărută.

— Îmi pare foarte rău.

El îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută apăsat. Rămaseră nemişcați câteva minute până ce el începu să-şi treacă greutatea de pe un picior pe altul.

— Mi-e foame, murmură ea, înțelegând gestul.

— Vrei să te hrănesc?

Julia încuviință, simțind un val de căldură când îşi aminti cum o hrănise în ajun.

— Latte sau espresso? o întrebă, întorcându-se spre espressor.

— Latte, te rog.

Ea rămase nemişcată o clipă, privindu-l, uitându-se apoi mai de-aproape la irişii pe care-i cumpărase el.

— Poți să-i pui în apă, te rog? E o vază de cristal deasupra bufetului din sufragerie. Poți să muți zambilele de aseară sau să le laşi acolo.

Ea se îndreptă spre bufet, admirând din nou mobila frumoasă de abanos, şi veni cu vaza.

— Am auzit muzica pe care-o ascultai aseară. Era superbă.

— Muzica clasică mă linişteşte. Sper că nu te-am deranjat.

— Nu. De ce-ai ales irişi?

— *Fleur-de-lis,* spuse el simplu, turnându-i cafeaua într-un bol, în stil parizian, şi punându-i-o dinainte. Şi ştiu că violet e culoarea ta preferată.

— Sunt florile mele preferate, spuse ea timid, mai curând pentru sine.

— Şi ale mele, probabil pentru că sunt simbolul Florenței. Dar, pentru tine, cred că asocierea are semnificații mai profunde.

Îi făcu cu ochiul obraznic şi începu să pregătească micul dejun.

Julia se zbârli un pic. Ştia unde bate el: irisul era un simbol al Fecioarei în Evul Mediu, astfel c-a ajuns să fie asociat cu virginitatea. Oferindu-i irişi, Gabriel îi onora puritatea. Ceea ce era un gest straniu din partea unui viitor iubit, trebuia să recunoască.

„Poate c-a vorbit serios când a zis că vrea să fim prieteni, de fapt".

Luând florile şi cafeaua cu ea, se mută în sufragerie. Se aşeză şi sorbi din cafea, încercând să-şi planifice discursul.

El i se alătură în curând, aducându-i micul dejun şi aşezându-se pe scaunul de lângă ea, în capul mesei.

— *Buon appetito.*

Julia conchise rapid că nicăieri nu mâncase aşa bine ca la el, cu excepția Italiei. Îi pusese dinainte o farfurie cu fructe proaspete, *pain au chocolat,* baghetă tăiată felii cu brânzeturi – Brie, Mimolette şi Gorgonzola. Ba chiar ornase farfuriile cu frunze de pătrunjel şi felii de portocală.

El ridică paharul de şampanie şi aşteptă ca ea să-i imite gestul.

— Sunt cocktailuri Bellini, nu Mimosa. M-am gândit c-o să-ți placă mai mult.

Ciocniră şi Julia luă o gură. „Are gust de vin spumos cu piersică", îşi zise. Era mult mai bun decât sucul de portocale. Deşi se întrebă de ce el se hotărâse să bea din nou.

— Te pricepi foarte bine la chestia asta, spuse.

— La ce anume?

— Ritualuri de seducție culinară. Sunt sigură că musafirele care rămân peste noapte nu s-ar mai da duse.

Gabriel trânti furculița în farfurie şi se şterse la gură cu şervetul de in.

— Nu obişnuiesc să am musafire care rămân peste noapte. Şi cu siguranță nu la modul ăsta.

Se uită furios la ea.

— Am crezut că vei înțelege că *tu* eşti ceva aparte – că te tratez altfel.

Clătină din cap.

— Poate că nu înțelegi.

— Ai zis c-o să stăm de vorbă, interveni ea, schimbând subiectul.

— Da.

Se uită o clipă la ea.

— Am câteva întrebări pe care aş vrea să ți le pun şi am să-ți spun nişte lucruri.

— N-am acceptat să fiu interogată.

— Nu e nici pe departe un interogatoriu. Doar câteva întrebări, în primul rând pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, nu eram complet lucid. Aşa că iartă-mă dacă vreau să am o imagine mai limpede legată de ce s-a întâmplat de fapt.

Tonul lui era uşor sarcastic.

Ea înfipse furculița într-o căpşună şi-o înfulecă. „Bine. N-are decât să mă întrebe. Am şi eu câteva întrebări şi n-or să fie prea amabile”.

— Înainte să începem, cred c-ar trebui să stabilim câteva reguli de bază. Aş vrea să stăm de vorbă despre trecut înainte de a discuta despre prezent sau viitor. Eşti de acord?

— De acord.

— Şi îți promit că tot ce îmi spui va rămâne strict confidențial. Sper că asta e valabil şi pentru tine.

— Evident.

— E vreo regulă pe care ai vrea s-o propui?

— Hm, vreau doar să fim sinceri unul cu celălalt.

— Absolut. Acum, câți ani aveai când ne-am întâlnit prima dată?

— Sunt de-o vârstă cu Rachel, începu ea, evaziv, şi, când el o privi tăios, adăugă – şaptesprezece.

— *Şaptesprezece* ani?

Gabriel înjură de mai multe ori şi luă o gură zdravănă de Bellini. În mod evident era tulburat de această revelație, ceea ce chiar o surprinse.

— De ce-ai venit să mă vezi în seara aia?

— N-am venit să te văd. Am fost invitată la cină, dar, când am ajuns, Rachel şi Aaron tocmai o ştergeau pe uşă. Am auzit un zgomot şi te-am descoperit pe verandă.

Gabriel păru să reflecteze o clipă.

— Ştiai cine sunt?

— Vorbeau despre tine tot timpul.

— Ştiai cât de dat peste cap sunt?

— Nu. Nimeni n-a zis niciodată nimic rău despre tine, cel puțin nu de față cu mine. Nici măcar după. Spuneau doar lucruri frumoase.

— Ce s-a întâmplat în dimineața de după?

Aceasta era partea despre care Julia nu voia să vorbească. Îi ignoră întrebarea şi începu să mănânce *pain au chocolat,* ştiind că n-o să se aştepte să-i răspundă cu gura plină.

— E important, Julianne. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Amintirea mea în această privință e cam tulbure.

Se uită țintă la ea şi ea înghiți în sec.

— Serios? Ei bine, dă-mi voie să te luminez. M-am trezit înainte de răsăritul soarelui, singură, în pădure. *M-ai lăsat acolo.* Am fost îngrozită, aşa că am înşfăcat pătura şi-am fugit. Dar nu-mi mai aminteam pe unde venisem şi încă nu se luminase. M-am învârtit pe acolo ca nebuna aproape *două ore* până ce am găsit în sfârşit drumul spre casa alor tăi.

Julia începu să tremure.

— Nu credeam c-o să-l mai găsesc.

— Acolo te-ai dus, murmură el.

— Ce tot spui?

— Nu te-am lăsat.

— Cum i-ai spune atunci?

— Probabil că m-am trezit cu puțin timp înaintea ta. Dormeai în brațele mele şi n-am vrut să te trezesc, dar aveam o nevoie. Aşa că m-am îndepărtat un pic. Apoi m-am oprit să fumez o țigară şi să culeg câteva mere pentru micul dejun. Când m-am întors, dispăruseşi. M-am întors spre casă, dar tu nu erai acolo. Am presupus c-ai plecat şi am urcat în fostul meu dormitor, să trag un pui de somn.

— Ai presupus c-am plecat?

— Da.

Se uită la ea fără să clipească.

— Te-am strigat, Gabriel! Am strigat după tine.

— Nu te-am auzit. Eram mahmur şi poate m-am îndepărtat prea mult.

— N-ai fumat cât ai fost cu mine, spuse, pe un ton sceptic.

— Nu. Şi m-am lăsat la scurt timp după aceea.

— De ce n-ai încercat să mă găseşti?

Ochii lui se înnegurară şi-şi feri privirea.

— Ai mei m-au trezit, obligându-mă să înfrunt consecințele celor petrecute în ajun. Când am întrebat unde e Beatrice, Richard mi-a zis c-am avut vedenii.

— Şi Rachel?

— Am plecat până să se întoarcă ea. N-a mai vorbit cu mine câteva luni bune.

— Nu mă minți, Gabriel. Ți-am adus haina când m-am întors. Am împăturit-o şi am pus-o peste pătură şi le-am lăsat pe verandă. Ar fi trebuit să fie un indiciu. Şi nu mi-a văzut nimeni bicicleta?

— Nu ştiu ce-au văzut ei. Grace mi-a dat haina şi nimeni n-a pomenit de tine sau numele tău. Oricum nu l-aş fi recunoscut. Era ca şi cum ai fi fost o nălucă.

— Cum ai putut să crezi c-a fost doar un vis? Nu erai atât de beat.

El închise ochii şi-şi încleştă pumnii. Julia îi văzu tendoanele încordându-se, vălurite de-a lungul braţelor lui. Deschise ochii, dar rămase cu privirea plecată.

— Pentru că eram mahmur şi confuz şi luasem nişte cocainã la bord.

Bum.

Imaginea de basm din amintirea ei tocmai se izbi de zidul realii tăţii implacabile. Făcu ochii mari şi inspiră adânc.

— Rachel nu ţi-a spus niciodată ce-a provocat scandalul? Richard şi-a dat seama că eram drogat când m-a luat de la aeroportul din Harrisburg. Mi-a căutat prin cameră înainte de cină şi-a dat peste rezerva mea. Când m-a luat la întrebări, am explodat.

Julia închise ochii şi-şi lăsă capul în mâini.

El rămase nemişcat, aşteptând ca ea să spună ceva.

— Cocainã, şopti ea.

Gabriel se foi în scaun.

— Da.

— Am petrecut noaptea în pădure, singură cu un cocainoman de douăzeci şi şapte de ani, care era beat şi drogat. Ce imbecilă!

El îşi încleştă maxilarul.

— Julianne, *nu* eşti imbecilă. Eu am dat-o în bară. Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să te duc acolo în halul în care eram.

Ea expiră încet şi începură să-i tremure umerii.

— Uită-te la mine, Julianne.

Ea clătină din cap.

— L-am văzut pe tatăl tău în dimineaţa aceea.

Julia se uită fix la el.

— Serios?

— Ştii cum e când trăieşti într-un oraş mic. Bârfele au început când Richard l-a dus pe Scott la spital şi niciunul din ei n-a vrut să spună cum se rănise. Tatăl tău a auzit şi-a venit să vadă dacă au nevoie de ajutor.

— Nu mi-a pomenit niciodată de asta.

— Richard şi Grace erau stânjeniți. Sunt sigur că tatăl tău a vrut să-i apere de bârfe. Dat fiind că doar noi doi ştiam ce se întâmplase între noi...

Se întrerupse şi clătină din cap.

— De ce nu i-ai spus lui Rachel?

— Am fost traumatizată. Şi umilită.

Gabriel se strâmbă. Se întinse să-i ia mâna, privind-o drept în ochi.

— Nu-ți aminteşti ce s-a întâmplat între noi?

Julia îi respinse mâna.

— Sigur că-mi amintesc! De-asta am fost aşa dată peste cap. Uneori îmi aminteam de noaptea aceea şi credeam tot ce-mi spuseseşi. Încercam să mă conving că ai avut probabil un motiv să pleci.

Alteori, nu mă puteam gândi decât la cum m-ai lăsat acolo şi aveam coşmaruri în care mă rătăceam în pădure. Dar ştii care e chestia cea mai bolnăvicioasă? Am sperat c-o să te întorci. Ani întregi am sperat c-o să-mi bați la uşă şi-o să-mi spui că mă doreşti. Că ai vorbit serios când ai spus că te bucuri că m-ai găsit. Cât de jenantă e chestia asta?

— Nu e nimic jenant în asta. Sunt de acord că părea că te-am părăsit acolo, dar jur că nu-i aşa. Şi, crede-mă, dacă aş fi crezut pentru o clipă doar că exişti cu adevărat şi trăieşti în Selinsgrove, ți-aş fi bătut la uşă.

Îşi drese glasul şi Julia simți vibrația produsă de genunchiul lui, care juca sub masă.

— Sunt un dependent. Ăsta sunt. Simt nevoia să controlez lucrurile şi oamenii şi nevoia asta nu va dispărea niciodată.

— Eşti drogat acum?

— Sigur că nu! Crezi că ți-aş face una ca asta?

— Dacă eşti dependent, eşti dependent. Prezența mea nu contează.

— Contează pentru mine.

— Personalitățile predispuse la dependență se pot agăța de orice: droguri, alcool, sex, oameni... dacă ajungi dependent de mine?

— Sunt deja dependent de tine, Beatrice. Doar că eşti mult mai periculoasă decât cocaina.

Ea făcu ochii mari.

Gabriel se întinse iar s-o ia de mână, mângâind venele care se întrezăreau prin pielea palidă a încheieturii ei.

— Mă spovedesc dinaintea ta acum. Sunt o fire distructivă, capricioasă. Sunt iute la mânie. Unele din lucrurile astea au de-a face cu dependența, altele au de-a face cu... trecutul meu. Oare am greşit când te-am pus aşa de sus, încât singura mea explicație pentru existența ta a fost că erai fie produsul unei minți deznădăjduite, fie încununarea creației divine?

Cuvintele şi expresia lui erau atât de pătimaşe, încât Julia trebui să se tragă deoparte. Combinația dintre vocea lui şi senzația pe care i-o dădeau degetele lui lungi şi reci, mângâindu-i venele... Se temea c-o să-i ia pielea foc şi-o să fie mistuită pe dată, lăsând în urmă o grămăjoară de cenuşă.

— Te mai droghezi?

— Nu.

— Nici măcar ca distracție?

— Nu. După ce m-am purtat în halul ăla în Selinsgrove, Grace m-a convins să mă tratez. Aveam de gând să mă sinucid – aveam nevoie doar de nişte bani să-mi pun treburile în ordine. Noaptea pe care am petrecut-o cu tine a schimbat totul. Când mi-au spus că nu există nicio persoană numită Beatrice, am presupus c-ai fost o halucinație sau un înger. Şi, oricare ar fi fost adevărul, am crezut că cineva, Dumnezeu poate, s-a milostivit de mine şi te-a trimis ca să mă salvezi.*Io seme di felicita messo de Dio nell anima ben posta.*

Julia închise ochii, auzind cum recită cuvintele lui Dante din Il*Convivio. Sămânța fericirii pogorâtă de Dumnezeu într-un suflet ce i se deschide.*

Gabriel îşi drese glasul.

— Scott a acceptat să nu facă plângere cu condiția să încep imediat un tratament. Aşa că a doua zi Richard m-a dus cu maşina la Philadelphia şi m-a internat într-un spital. După

programul inițial de dezintoxicare, m-a dus la Boston şi m-a internat într-un centru special, ca să fiu aproape de... serviciu.

Se foi stânjenit.

Julia deschise ochii, cu o expresie tulburată.

— De ce-ai vrut să te sinucizi, Gabriel?

— Nu pot să-ți spun.

— De ce nu?

— Nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă aş trezi din nou acei demoni de demult, Beatrice.

— Te mai gândeşti la sinucidere?

El îşi drese glasul.

— Nu. O parte din depresia mea a fost provocată de droguri. O parte a fost provocată de... alți factori din viața mea cărora am încercat să le fac față. Dar ştii la fel de bine ca mine că o persoană care se gândeşte la sinucidere e o persoană care şi-a pierdut speranța. Eu mi-am regăsit-o când te-am întâlnit pe tine.

Ochii lui scăpărau şi Julia decise să schimbe subiectul.

— Mama ta era alcoolică?

— Da.

— Şi tatăl tău?

— Nu vorbesc despre el.

— Rachel mi-a zis despre moştenire.

— E singurul lucru bun care a rămas în urma lui, mârâi Gabriel.

— Nu-i adevărat, spuse Julia încet.

— Cum aşa?

— Pentru că te-a conceput pe tine, de-aia.

Chipul lui Gabriel se îmblânzi imediat şi-şi lipi buzele de dosul palmei ei.

— Tatăl tău era alcoolic şi el?

— Nu ştiu. Era preşedintele unei companii din New York şi a murit în urma unui atac de cord. Nu m-a interesat să descopăr nimic altceva despre el.

— Tu eşti alcoolic?

— Nu.

Julia îşi împături cu grijă şervetul, cu degete tremurânde, şi împinse scaunul în spate.

— Mă bucur că nu te mai droghezi şi că revii pe calea cea bună. Dar n-am de gând să încep o relație cu un alcoolic. Viața e prea scurtă ca să mă leg la cap cu atâta nefericire.

El o privi drept în ochi.

— De acord. Dar, dacă ai petrece ceva timp cu mine, ai realiza că nu sunt alcoolic. Şi jur că n-o să mă mai îmbăt. E un ghinion că m-am îmbătat o singură dată în ultimele şase luni şi tu s-a întâmplat să asişti la acest spectacol.

— Mama a încercat să se lase de băutură de mai multe ori şi n-a reuşit niciodată. Ce se întâmplă dacă începi din nou să te droghezi? Ca să nu mai spun că ai o viziune ireală a lui Beatrice. Nu sunt eu aceea, Gabriel. Tu-ți doreşti un ideal, sau o imagine eronată, indusă de droguri, nu pe mine.

— Nu mă mai droghez de şase ani. Nu e de parcă tocmai aş fi ieşit de la dezintoxicare. Cu toate astea, ştiu că sunt plin de defecte. Dar vreau să te cunosc, pe tine, aşa cum eşti cu adevărat. Vreau să fii tu însăți şi da, Julianne, ştiu că nu eşti doar un vis. Realitatea ta e mult mai frumoasă şi mai ispititoare decât orice vis. Te-aş alege oricând în locul visului.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei, pe care se grăbi să o şteargă.

— Nu mă cunoşti. Nu m-ai cunoscut niciodată. În noaptea aceea ai strâns-o în brațe pe Beatrice a lui Dante, imaginea din scrierile lui şi din tabloul lui Holiday, nu pe mine.

Gabriel clătină din cap.

— Ce-am simțit a fost aievea. Ce-am făcut a fost aievea.

— Ai crezut că e, dar făcea parte din vis.

— A fost aievea, Julia. A fost totul pentru mine. De îndată ce te-am atins, am ştiut... şi când te-am atins din nou... *mi-am amintit de tine.* Trupul meu şi-a amintit de tine. Doar mintea mea conştientă te uitase.

— Nu mai sunt fetița de-atunci. Şi-ai disprețuit de la prima vedere femeia care sunt acum.

— Nu-i adevărat. Ai devenit o tânără minunată.

— Tu vrei o pisicuță.

— Nu, Beatrice.

— Nu-mi mai spune aşa, spuse ea cu dinții încleştați.

— Îmi pare rău, Julianne. Ştiu că te-am rănit. Ştiu că am o latură întunecată. Mă laşi să-ți arăt că pot să fiu şi bun? Foarte, foarte bun?

— E prea târziu. Nu pot.

Deşi i se rupea inima, se îndreptă spre ieşire, luându-şi rucsacul şi haina din mers.

— Şi noaptea trecută? o întrebă, venind cu paşi mari după ea. N-a însemnat nimic pentru tine?

— Ce-ar fi trebuit să însemne? Spune-mi!

Îşi strânse rucsacul la piept, lipindu-se de perete.

El îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a umerilor ei, apropiindu-se de ea.

— Chiar trebuie să-ți explic? N-ai simțit-o şi tu?

Îşi apropie fața de a ei, cu buzele la câțiva centimetri de gura ei. Îi simțea răsuflarea caldă pe piele. Se înfioră.

— Ce să simt?

— Cum trupurile noastre s-au contopit. Ai venit la *mine* azi-noapte, Julianne. Ai venit să te strecori în patul meu. De ce-ai făcut asta? De ce mi-ai spus că n-ai putut sta departe de mine? Pentru că suntem suflete-pereche, întocmai cum le-a descris Aristofan – un singur suflet în două trupuri. Tu eşti *bashert-ul* meu.

— *Bashert?* Ştii măcar ce înseamnă asta? *Bashert* e *bashert,* Gabriel; *destinul e destin.* Poate să însemne orice vrei tu, nu neapărat eu.

El îi zâmbi larg.

— Cunoştințele tale lingvistice mă surprind constant.

— Am auzit de cuvântul ăsta.

— Sigur c-ai auzit, scumpa mea. Pentru că eşti inteligentă.

Îi atinse blând gâtul cu vârful degetelor, mângâind-o.

— Gabriel, opreşte-te!

Îl împinse la o parte, ca să poată gândi limpede.

— Nu te mai droghezi, dar eşti în continuare dependent. Eu sunt fiica unei mame alcoolice. N-o să las să se întâmple asta între noi.

— Nu te merit. Ştiu asta.*Conosco i segni dell anticaflamma*[24]. Am simțit-o la prima strângere de mână. De la primul sărut. Şi le-am simțit pe toate azi-noapte – fiecare emoție, fiecare amintire, fiecare senzație pe care am avut-o înainte erau la fel de vii. A fost aievea.Uită-te la mine şi spune-mi că n-a însemnat nimic pentru tine şi te las să pleci.

Ea închise ochii pentru a nu-i mai auzi rugămințile, spre a nu-l mai auzi spunând că vede bine „al vechii flăcări semn".

— Nu poți s-o faci, nu-i aşa? Pielea ta îşi aminteşte de mine, ca şi inima ta. Le-ai spus să mă uite, dar nu pot. Aminteşte-ți de mine, Beatrice! Aminteşte-ți c-am fost primul!

Buzele lui îi atinseră gâtul şi ea simți că i se accelerează pulsul sub atingerea lui. Trupul ei o trăda; nu voia să mintă. Nu voia să asculte glasul rațiunii. Ar fi putut să-i ceară orice când era în această poziție şi ea ar fi acceptat. Gândul o făcu să se cutremure.

— Te rog, Gabriel.

— Ce mă rogi? şopti el, lăsându-i sărutări ca nişte adieri pe gât, oprindu-se în sfârşit pentru a-i simți pulsul sub buze.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Nu pot.

Îi trase rucsacul şi haina din mână şi le lăsă să cadă pe podea.

— N-am încredere în tine.

— Ştiu.

— O să mă distrugi, Gabriel, n-o să mai rămână nimic din mine.

— Niciodată.

Îi cuprinse fața în mâini şi, chiar când ea închidea ochii, se opri. Îi zâmbi. Începu prin a-i mângâia fața, mângâieri gingaşe ici-colo, explorând fiecare rotunjime, fiecare trăsătură, ca şi

cum îşi întipărea în minte fiecare detaliu. Trecu la gâtul ei, plimbându-şi vârful degetului în sus şi-n jos. Julia se înfioră.

Îşi apropie buzele de urechea ei.

— Relaxează-te, iubito.

Îi muşcă în joacă urechea şi-şi îngropă nasul în gâtul ei.

— Lasă-mă să-ți arăt ce pot face când o iau încetişor.

Ținându-i fața în mâini, îşi şterse buzele de fruntea ei, de nasul ei, de obrajii şi bărbia ei. Abia când ea închise ochii a doua oară îi acoperi gura cu a lui. Juliei i se tăiase deja răsuflarea.

De îndată ce buzele lor se întâlniră, îi străbătu un val de sânge şi căldură şi energie. Dar Gabriel voia s-o ia uşor. Îi acoperi buzele cu buzele lui, mişcându-se înainte şi înapoi, creând o energie electrizantă, astfel că pielea lor părea să scapere la atingere. Dar nu deschise gura. Îşi strecură mâinile în părul ei, masându-i blând pielea capului şi coborând blând spre ceafă.

Julia îi cuprinse ceafa în mâini, mai puțin blând, trăgându-l de păr, răsucindu-şi şuvițele în jurul degetelor. Gurile lor erau în continuare lipite, alunecând una peste alta. El scoase limba şi-i linse languros buza de sus, gustând-o sfios, sugându-i apoi buza de jos între buzele lui.

Era ispititor. Era chinuitor. Nu mai sărutase pe nimeni atât de uşor. Şi sărutul îi făcea inima să-i bată mai repede. Când ea gemu, cu gura lipită de a lui, Gabriel îi dădu capul pe spate ca s-o facă să se deschidă. Dar nu voia să grăbească ritmul. Aşteptă ca maxilarul ei să se relaxeze şi abia când ea nu mai avea răbdare şi limba ei îi ieşi sfioasă în întâmpinare îi acceptă invitația.

Ea i-ar fi răspuns într-un ritm febril, dar Gabriel controla ritmul sărutului şi voia s-o sărute încetişor. Blând. Pe îndelete. Mâinilor lui le luă o veşnicie să alunece de pe chipul ei, de-a lungul gâtului, pentru a-i frământa umerii. Şi o jumătate de ev să coboare de-a lungul coloanei ei, strecurându-se pe sub haine pentru a-i atinge pielea. În tot

acest răstimp îi explora încet gura ca şi cum n-avea să mai aibă o a doua şansă.

Ea suspină şi gemu când mâinile lui atinseră gropițele pe care le descoperise noaptea trecută. Deja le considera un teritoriu virgin, care nu apărea pe nicio hartă, descoperit pentru prima dată în urma explorărilor lui, deşi n-avea niciun drept, absolut niciun drept, s-o revendice pentru sine.

Degetele lui alunecau pe pielea ei, făcând-o să scâncească şi să se agațe de el. Sunetele ei neputincioase erau mai excitante decât orice geamăt desfrânat pe care-l auzise vreodată. Îl pătrundeau şi-l aţâţau. Apoi se trezi lipindu-se de ea, tendoane şi oțel ce veneau în completarea formelor ei moi, delicate, făcând discret rocada, astfel că acum el era cel lipit de perete, pentru că nu voia s-o facă să se simtă încolțită, prinsă în cursă. În schimb, o lăsă pe ea să-l încolțească.

Julia respira răsuflarea lui, simțind-o fierbinte şi umedă în gură. El era aerul ei. Nu se putea opri din sărut îndeajuns de mult timp pentru a respira cu adevărat şi începu s-o ia cu amețeală. Ceea ce nu făcea decât să intensifice senzația pe care i-o trezeau buzele lui, aşa că nu încercă să se împotrivească. Se abandonă senzației, lingând şi sugând şi mişcându-se...

Gabriel se retrase numai puțin, oprindu-se din sărut.

Îşi lăsă degetele mari să alunece de-a lungul mijlocului ei dezgolit. Juliei i se tăie răsuflarea şi el o trase mai aproape, strângând-o în brațe şi simțindu-i sânii lipiți de pieptul lui.

— Trebuie să te obişnuieşti cu buzele mele, Julia, pentru că am de gând să te sărut neîntrerupt.

Îi sărută părul şi-i zâmbi, părând cu adevărat fericit.

Când ea îşi regăsi în sfârşit graiul, vocea îi tremura.

— Gabriel, nu-ți pot promite nimic. Nu mă angajez la nimic. Un sărut nu schimbă lucrul ăsta.

Zâmbetul lui pieri, dar continuă s-o strângă în brațe. Cu un deget îi ridică şuvițele care-i căzuseră peste față.

— Dă-mi o şansă doar. Putem s-o luăm încet şi să încercăm să ne vindecăm reciproc.

— Azi-noapte spuneai c-o să fim prieteni. Prietenii nu se sărută aşa.

El râse înfundat.

— Putem fi prieteni. Putem respecta modelul iubirii curteneşti, dacă vrei. Va trebui doar să-mi amintesc asta data viitoare când te sărut. Ca şi tine.

Julia îşi feri privirea.

— N-am încredere în tine că poți fi altceva decât eşti. Şi, chiar dac-aş avea, ai greşit persoana. O să te dezamăgesc amarnic.

— Ce tot spui?

— N-o să te mulțumeşti niciodată doar cu mine şi o să mă părăseşti când vei realiza asta. Aşadar, fie-ți milă de mine şi alege o persoană mai compatibilă sexual cu tine înainte ca vreunul din noi să aibă de suferit.

Văzu că el se înroşeşte la față şi ochii lui începură să arunce văpăi.

— Ce ți-a făcut?

Nu era întrebarea la care se aştepta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Gabriel o privi atent, studiindu-i expresia. Se desprinse de perete şi se îndreptă de spate, dominând-o prin înălțimea lui.

— Nu ştiu ce ți-a făcut de-ai ajuns să ai atât de puțină încredere în tine, dar *eu* nu sunt *el*. Oare noaptea din livadă nu ți-a dovedit că legătura dintre noi nu e bazată pe sex?

Îi mângâie părul o clipă, cu o blândețe care contrasta cu tonul lui înverşunat.

— Ar merita să-l omor pentru ce ți-a făcut, şopti, pentru că ți-a zdrobit spiritul. N-o să neg, m-am abandonat plăcerilor şi am fost departe de a fi monogam. Dar vreau mai mult de-atât, vreau o relație adevărată. Şi ştiu că asta vrei şi tu. Care sunt şansele ca viitorul tău prieten să fie virgin? Aproape zero. Lipsa ta de încredere în tine va fi o problemă în relația ta cu oricare bărbat, nu doar cu mine. Şi niciunui bărbat care ar fi în stare să te părăsească pentru că n-ai experiență sexuală nu merită să-i duci dorul. Trebuie să ai încredere şi speranță,

Julia. Chiar dacă n-ai nicio speranță legată de noi doi, trebuie să ai speranță pentru tine însăți. Altfel, n-o să laşi niciodată pe nimeni să te iubească.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

— Ştiu mai multe decât crezi despre tine şi vreau să descopăr restul. Învață-mă, Beatrice. O să mă înscriu la facultatea ta şi-o să-ți fiu student. Învață-mă să am grijă de tine.

— Te rog, Gabriel. Nu mai glumi!

— Nu glumesc. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt. Lucruri pe care abia aştept să le descopăr şi să le studiez.

— N-o să accept să mă împarți cu altcineva. El mârâi.

— N-am obiceiul să împart cu alții ceva ce e neprețuit pentru mine. N-o să las niciun alt bărbat să te atingă şi aici mă refer inclusiv la Paul şi la oricare alt potențial Violator de îngeri.

— Nici eu n-am de gând să te împart.

— Pe mine?

— Da.

— Asta se înțelege de la sine.

— Nu, nu se înțelege.

— Ce vrea să însemne asta? se burzului el.

— Asta presupune că n-o să te mai culci cu altcineva nici măcar cât... Ca o dovadă de bună-credință.

— De acord. Julia râse.

— O spui ca şi cum ar fi nimica toată! Eşti dispus să renunți la toate tovarăşele tale cât ai zice peşte ca să explorezi *posibilitatea* unei relații cu mine? Nu te cred.

— Câştig mult mai mult decât pierd, crede-mă. Şi îmi propun să-ți dovedesc asta, cât mai des.

Se aplecă spre ea şi-o sărută pe obraz.

— Paulina... şopti ea.

Gabriel continuă s-o sărute, coborând spre curbura umărului ei.

— Nu-ți face probleme din cauza ei.

— N-am de gând să te împart cu ea.

— Nu va trebui s-o faci. Părea iritat.

— Paulina e soția ta?

El se dădu înapoi, privind-o cu o expresie împietrită.

— Evident că nu. Drept cine mă iei?

— Fosta ta soție?

— Julianne, încetează. Nu, nu e fosta mea soție. Am încheiat discuția.

— Vreau să-mi vorbeşti despre ea.

— Nu.

— De ce nu?

— Din motive pe care aş prefera să nu le discut. Ți-am spus că nu mă culc cu ea şi nici n-o s-o fac. Asta ar trebui să fie suficient.

— Dar M-A-I-A? Trăsăturile lui se înăspriră.

— Nu.

— Am văzut tatuajul de pe pieptul tău, Gabriel. Am văzut literele. El îşi încrucişă brațele.

— Nu pot.

— Atunci nu pot nici eu.

Se aplecă să-şi ia rucsacul şi haina. El o opri.

— Julianne, spune-mi cine te-a făcut să te simți atât de neîncrezătoare în tine şi în abilitățile tale sexuale? Simon?

Ea se crispă.

— Spune-mi!

— Nu-i pronunța numele în fața mea.

— Tu l-ai pronunțat. I-ai rostit numele în somn. Păreai tulburată. Spune-mi!

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că mi se face rău, şopti ea, rugându-l, fără cuvinte, să schimbe vorba.

Un gând sumbru şi tulburător se înfiripă încet în mintea lui Gabriel. Şi, odată ce se înfiripă, nu mai reuşi să-l alunge.

— Julianne, nu... n-a abuzat de tine, nu? Ea îşi lăsă capul în jos.

— Nu, Gabriel. Sunt virgină.

El rămase tăcut o clipă, expirând încet.

— Ai fi virgină şi dacă ar fi abuzat de tine. Ai fi virgină pentru mine.

Vocea lui era atât de chinuită şi sinceră, încât aproape că-i frânse inima.

— E foarte nobil din partea ta. Dar n-am fost violată.

El închise ochii pentru câteva secunde şi oftă adânc.

— Amândoi avem secrete pe care nu vrem să le împărtăşim. N-o să te mint, dar nu-ți pot spune totul. Nu azi. Şi, judecând după expresia din ochii tăi, şi tu-mi ascunzi secrete dureroase. Dar accept lucrul ăsta. N-o să te forțez să vorbeşti despre ele.

Îşi încolăci brațul în jurul mijlocului ei şi-o lipi de el.

— Aşadar, o să avem secrete unul față de celălalt?

Părea intrigată.

— Deocamdată, da.

— Ar mai fi şi faptul că-ți sunt studentă.

El o sărută din nou pentru a o împiedica să mai spună ceva.

— Ăsta e un alt secret pe care va trebui să-l păstrăm. Dar, draga mea, nu vreau să continuăm discuția în holul ăsta nenorocit, întoarce-te la masă şi termină de mâncat. Putem sta de vorbă cât ne bem cafeaua sau putem mânca fără să vorbim. Dar, te rog, nu pleca. Te rog.

Ea se uită involuntar spre uşă.

— Trebuie să ştiu ce simți pentru mine, Gabriel, începu timid. Trebuie să ştiu că nu e doar un joc pentru tine. Îți place măcar de mine? De mine, cea adevărată?

El o privi intrigat.

— Evident că-mi place de tine. Şi aş vrea să-ți câştig afecțiunea, încotro o luăm de-aici depinde numai de tine.

Ea îl mângâie pe păr cu degete şovăielnice. Gabriel închise ochii şi se relaxă, savurându-i atingerea, respirând adânc. Când ea se opri, deschise ochii şi Julia îi citi foamea în ei.

Apoi zâmbi şi foamea fu înlocuită de altceva.

De *speranță.* Văzând speranța pe chipul lui Gabriel, îi dădură lacrimile.

— Nu e cum mi-am imaginat că va fi, spuse ea, plângând şi ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Te-am regăsit, dar nu e deloc ca-n visele mele. Şi nu eşti cine credeam că eşti.

— Ştiu.

Îşi încolăci brațele în jurul ei şi o sărută blând pe frunte.

— Am făcut o pasiune pentru tine, Gabriel, când aveam şaptesprezece ani. Prima dată când am făcut cu adevărat o pasiune pentru cineva. Şi nici măcar nu erai tu. Mi-am irosit viața visând la o himeră.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Mi-aş dori să fiu cavalerul, şi nu dragonul. Dar nu sunt.

Se dădu înapoi, cufundându-se în ochii ei.

— Alegerea îți aparține. Poți să mă salvezi sau să mă alungi cu un singur cuvânt.

Julia îşi îngropă fața în pieptul lui şi se întrebă dacă avusese vreodată de ales.

Capitolul 18

„Paul, bună. Scuze. N-am auzit soneria. S-o fi stricat? Emerson m-a muştruluit, dar nu va trebui să renunț la cursul lui. (Pfuuu) Trebuie să-mi găsesc un alt îndrumător. Sunt în căutări. Vorbim mai târziu, mulțam. Julia".

Paul se uită confuz la mesajul pe care tocmai îl primise de la Julia. I se stricase soneria? Părea o scuză *la îndemână.* Nu ştia dacă îl evita pentru că era ruşinată din cauza altercației cu Emerson sau dintr-un alt motiv. Indiferent care ar fi fost explicația, n-avea timp să-i dea de urmă şi să afle; Emerson îi trimisese un e-mail cu o listă de cărți pe care voia să i le împrumute de la bibliotecă şi să le aducă la birou înainte de ora unu.

Îi trimise un răspuns scurt Juliei, spunându-i că se bucură că e bine, şi ieşi grăbit din casă, îndreptându-se spre bibliotecă şi clătinând din cap.

* * *

Julia stătea pe canapeaua de piele cu spatele la el, cu bărbia sprijinită pe brațe. Panorama de la ferestrele uriaşe ale lui Gabriel era spectaculoasă. Din poziția în care se afla, vedea o bună parte din centru şi o porțiune din Lacul Ontario. Copacii din oraş îşi schimbaseră coloritul şi erau scăldați acum în nuanțe de galben şi auriu, şi portocaliu-aprins, şi roşu. Îi aminteau Juliei de câteva din peisajele tipic canadiene pe care le văzuse cu Paul la Galeria de Artă din Ontario.

Se oferise să-l ajute pe Gabriel să strângă după micul dejun, dar el nici nu vru s-audă. O sărută pe frunte şi-i spuse să se relaxeze, de parcă ar fi fost posibil. Contemplând peisajul citadin, putea să admire o privelişte superbă în timp ce în minte i se derula neîncetat conversația pe care o avusese cu el, încercând s-o raporteze la întâlnirile lor anterioare.

Cum de fusese atât de oarbă? Şi de ce îi ascunsese familia Clark adevărul despre dependența lui Gabriel? O trataseră

întotdeauna ca pe un membru al familiei. Dar nici măcar Rachel nu suflase o vorbă despre asta, dacă nu punea la socoteală ce spusese recent despre partea lui întunecată. Oare membrii familiei Clark vorbeau întotdeauna în metafore sofisticate, precum poeții metafizici? Julia ar fi avut nevoie de un curs de critică literară spre a le interpreta aluziile.

Gabriel se rezemă de şemineu, fixând-o cu privirea. Părea să se simtă în largul ei cuibărită pe canapeaua lui, uitându-se pe geam ca o pisică. Se aşează lângă ea, lăsând intenționat o distanță considerabilă între ei. Pentru că ea nu schiță niciun gest de apropiere şi nici măcar nu se uită la el, întinse mâna spre ea.

— Te rog, îi spuse zâmbind.

Julia îl luă de mână, cu inima îndoită, şi se trezi c-o trage lângă el. O cuprinse cu brațele amândouă şi-o sărută pe păr.

— E mai bine aşa.

Ea oftă şi închise ochii.

— Stai bine? o întrebă.

— Da.

Gabriel o simți cum se relaxează. După tot ce discutaseră, era surprins că ea se putea linişti în prezența lui.

— Când te-a ținut ultima dată cineva aşa?

Începu s-o mângâie pe păr, aparent absent, deşi în realitate era exact pe dos.

— Azi-noapte.

El râse înfundat.

— Parcă-mi amintesc ceva. Dar înainte de asta?

— Nu-mi amintesc.

Tonul ei era defensiv, aşa că decise să nu insiste.

„Probabil că tânjeşte după afecțiune fizică. Mamele alcoolice nu au resursele necesare pentru a avea grijă de copiii lor. Şi individul ăla, Simon, probabil că n-a îmbrățişat-o prea des – decât atunci când încerca s-o dezbrace”.

Simpla idee că cineva putea să se poarte atât de indiferent cu ea îl înfuria. Ştia că acea conexiune fizică dintre ei avea darul de a o linişti, ca şi pe el. Şi asta îl făcea să creadă că ea

nu avusese prea multe experiențe pozitive legate de contactul fizic.

— Îți place? Când te țin în brațe aşa? îi şopti în păr.

— Da.

— Bun.

Şi, parcă pentru a-şi întări spusele, îi mângâie fruntea, acolo unde începeau firele de păr, dându-i la o parte o şuviță de pe obraz.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti. Minunată.

Rămaseră aşa o vreme, până când Julia se hotărî să-i pună o întrebare care-o frământa.

— Fotografia pe care o aveai atârnată deasupra patului, în care bărbatul sărută umărul femeii... unde ai găsit-o?

Gabriel îşi încreți buzele.

— Nicăieri.

— Atunci de unde...

— Contează?

— Dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic. Am văzut-o în şifonier când căutam un pulover. E foarte frumoasă.

Încercă să se desprindă din brațele lui, dar el nu-i dădu drumul.

— Chiar crezi că e frumoasă?

Vocea lui se îmblânzise şi îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi.

— Da, murmură ea.

— Şi celelalte?

— Nu prea.

Gabriel părea foarte mândru de el.

— Eu le-am făcut.

— Tu le-ai făcut? Se retrase surprinsă. – Da.

— Dar sunt...

— Erotice? – Da.

El zâmbi mânzeşte.

— E greu de crezut că aş putea face o fotografie erotică reuşită, domnişoară Mitchell?

— Nu ştiam că eşti şi fotograf. Şi nu sunt nişte poze de duzină.

— Nu sunt cine ştie ce fotograf. Dar au ieşit binişor, aş zice. Mai am şi altele.

Julia rămase mută de uimire. *Şi altele?*

— Şi femeile?

— Femeile sunt, sau mai precis au fost, prietene de-ale mele.

— Modele?

— Nu.

Julia se încruntă nedumerită până ce-i pică în sfârşit fisa. Şi îl privi pe Gabriel foarte surprinsă, ridicând din sprânceană. El oftă, frecându-se la ochi.

— Da, sunt sigur c-a fost un gest de prost-gust să le expun. Şi cu siguranță a fost de prost-gust să te expun pe tine acelor imaginiavând în vedere caracterul lor personal. De-asta am considerat de cuviință să le dau jos înainte de a te aduce în dormitorul meu. Probabil c-ai observat că apar în câteva din ele, aşa că n-am fost doar un observator libidinos.

Copleşită de uimire, uită că voia să-l întrebe ce fotografie o reprezenta pe Paulina.

— Tu eşti bărbatul?

— Da.

— Tu eşti bărbatul din fotografia de care întrebam?

Fruntea lui se încreți.

— Nu e cazul să fii aşa uimită. Am crezut că mă consideri atrăgător.

— Dar în poza aia eşti dezbrăcat.

Foarte fâstâcită, Julia începu să-şi facă vânt cu mâna, pentru a-şi răcori pielea încinsă.

Gabriel râse cu poftă şi-o trase mai aproape.

— Sunt dezbrăcat în toate pozele alea, îi susură la ureche, cu o voce nespus de senzuală. Fotografia aceea e şi preferata mea, deşi, până la urmă, nu mi-a plăcut foarte mult de femeia din poză.

Îi zâmbi încet, seducător, şi-o sărută pe creştet.

— Mi-ar plăcea să te fotografiez.

— Nu prea cred.

— Eşti superbă, Julianne. O fotografie cu tine – cu zâmbetul tău sau cu tine din profil sau cu gâtul tău elegant – ar fi mult mai frumoasă decât toate operele de artă pe care le am, inclusiv tabloul lui Holiday.

Ea clătină din cap.

— O să te întreb din nou altă dată. Acum, ce-ar fi să facem o rezervare la Scaramouche în seara asta? E unul din restaurantele mele preferate.

— Nu cred că-i o idee bună să luăm cina în oraş.

Julia încă nu-şi recăpătase suflul.

— De ce nu?

— N-ai zis că n-ar trebui să fim văzuți în public?

Gabriel se încruntă.

— Îl cunosc pe proprietar. Pot să rezervmasa bucătarului, unde o să fim la adăpost de priviri indiscrete. Dacă nu cumva preferi să mergem la Harbour Sixty să-l vezi pe Antonio. Mă bate de mult la cap să te mai aduc.

— Pe bune?

— Pe bune. Mi-a povestit de masa pe care ai luat-o cu el şi familia lui la Clubul Italo-Canadian.

— Antonio a fost foarte drăguț cu mine.

Gabriel încuviință şi încercă s-o sărute, dar ea îi puse o mână pe piept.

— Nu pot să iau cina cu tine în seara asta. Mâine mă întâlnesc cu Katherine Pieton şi nu m-am pregătit.

— Mâine?

— M-a invitat să iau ceaiul la ea. Mă cam sperie.

— Stai s-o întâlneşti. Seamănă cu o bunicuță, dar nu te lăsa păcălită de asta – e genială şi ştie foarte bine ce vrea. O să se aştepte să i te adresezi cu „doamna profesoară Pieton” şi nu obişnuieşte să stea la şuete sau să discute chestii personale.

— Doar absolvenții cu fumuri de la Oxford se aşteaptă să li se folosească titlul, murmură Julia.

El o privi încruntat până ce Julia îi făcu cu ochiul.

— Ține la etichetă, dar e o profesoară foarte bună şi, dacă poți colabora cu ea, îți va folosi foarte mult. Fii o studentă model şi sunt sigur c-o să te simpatizeze. În măsura în care poate simpatiza pe cineva.

Julia se înfioră şi Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— Nu-ți face griji, o s-o intereseze propunerea ta. Sunt sigur c-o să vrea să faci nişte schimbări, dar, în locul tău, aş accepta modificările propuse de ea fără s-o contrazic. Ştie ce face.

— Sunt sigură c-are lucruri mai importante de făcut la pensie decât să coordoneze disertații.

— Îmi datora un serviciu. I-am zis că am o studentă eminentă pe care nu mă simțeam împăcat s-o coordonez pentru că e o prietenă de familie şi Katherine a acceptat să te întâlnească. E destul de sceptică în privința tineretului din ziua de azi – nu crede că sunt la fel de talentați sau de muncitori cum erau pe vremea când făcea ea doctoratul. Aşa că nu mi-a promis nimic.

— Nu era nevoie să faci asta pentru mine.

Gabriel îi răsuci o şuviță pe deget.

— Voiam să fac un gest frumos pentru tine. Îmi pare rău că n-ai putut să mergi la Harvard.

Julia îşi privi mâinile.

— Asta m-a adus înapoi la tine, nu?

El zâmbi cu toată fața.

— Aşa e.

După o clipă electrizantă, el se mişcă pentru a se uita la ceas. Gemu.

— Ce e? întrebă Julia.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva.

— Ar trebui să plec şi eu.

Se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre locul unde-şi lăsase ghiozdanul, punându-l pe umăr şi căutându-şi haina.

Gabriel străbătu camera din trei paşi şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu pleca. Nu lipsesc mult.

Ea îşi muşcă buza gânditoare.

Gabriel îşi strecură degetul mare între buza ei şi dinți, oprind-o să-şi mai chinuie buza.

— Opreşte-te. Mă supără când faci chestia asta.

Îşi retrase degrabă degetul, ca nu cumva ea să-i interpreteze greşit gestul, dar nu înainte de a-i atinge din greşeală limba. Era greu de spus a cui fusese greşeala.

— Cu cine te întâlneşti?

Gabriel se frecă la ochi.

— Cu Christa. Va fi nasol. Dar ar decurge mult mai uşor dacă aş şti că tu mă aştepți acasă.

— Am foarte mult de lucru şi trebuie să-l sun pe Paul. Se pare c-a trecut pe la garsoniera mea aseară să vadă ce fac.

Începu să vorbească din ce în ce mai repede.

— I-am trimis un SMS să-i spun că sunt bine. I-am zis că nu va trebui să renunț la cursul tău, dar că trebuie să găsesc un nou coordonator. Nu ştiu cum o să explic faptul că noul meu îndrumător e Katherine Pieton.

Gabriel spumega.

— Nu-i datorezi nicio explicație. Spune-i că nu e treaba lui.

— Suntem prieteni.

— Atunci zi-i că e ceva legat de dosarul de înscriere la Harvard. Katherine e prietenă cu Greg Matthews.

Julia încuviință şi începu să se încheie la haină.

— Aşteaptă.

Gabriel se îndreptă spre birou şi se făcu nevăzut pentru câteva clipe. Când se întoarse, îi puse în mână o carte veche cu coperta cartonată. Citi titlul – *Figura Beatricei: Un studiu asupra lui Dante* de Charles Williams.

— Vreau să-ți dau asta.

— Gabriel, vreau să nu-mi mai dai întruna cadouri.

I-o întinse înapoi.

— O s-o impresionezi pe Katherine dacă eşti familiarizată cu studiul ăsta. Ea apreciază studiile lui Dorothy L. Sayers şi

multe din ideile lui Sayers despre *Divina Comedie* sunt inspirate de Williams.

Îşi drese glasul.

— E un dar necondiționat, Julianne. Şi n-ai de ce să te simți ruşinată.

Se uită lung la carte, trecându-şi mâna peste cotorul ei vechi.

— Ia-o măcar până ce acceptă să-ți devină îndrumător.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, trebuie să vorbim despre altceva.

Ea îl privi agitată.

— Ar fi mult mai uşor dacă nu mi-ai fi studentă, dar eşti. Cel puțin deocamdată.

Ea inspiră adânc.

Gabriel se frecă la ochi.

— Scuze. N-a sunat cum aş fi vrut. Ideea e că nu-ți pot fi îndrumător, evident. Dar mai rămâne problema seminarului despre Dante.

— Dacă renunț la cursul tău, nu voi putea absolvi în mai. Ziceai în mesajele tale c-ai putea să-mi găseşti un curs alternativ, dar asta nu mă va ajuta. Am nevoie de un seminar pe Dante pentru specializare şi pentru disertație.

— Regulamentul interzice relațiile cu studenții cu care ai cursuri, nu doar cu cei pe care-i coordonezi. Asta înseamnă că nu pot avea o relație cu tine câtă vreme îmi eşti studentă. Semestrul viitor, desigur, lucrurile vor sta complet altfel. N-o să-mi fii studentă atunci.

Ştia asta. Chestia asta era explicată limpede în Declarația privind Drepturile şi Responsabilitățile Masteranzilor şi Doctoranzilor. Profesorilor le era interzis să se culce cu actualii lor studenți, asta era clar. Şi masteranzilor le era interzis să se culce cu profesorii coordonatori. În caz contrar...

Desigur, Julia n-avea de gând să se culce cu Gabriel. Se întrebă dacă el mai ținea minte acest aspect.

— N-o să te pierd din nou, şopti el. Şi n-o să te împiedic să faci lucrul pe care ai venit aici să-l faci. Aşa că va trebui să găsim o cale. Până atunci, o să am o discuție cu avocatul meu.

— Cu avocatul?

— O discuție confidențială, preventivă, despre ce-ar putea face facultatea dacă îmi propun să am o relație cu una din studentele mele câtă vreme avem cursuri împreună.

Julia îşi puse mâna tremurândă pe brațul lui.

— Vrei să fii dat afară?

— Evident că nu, spuse el tăios.

— Deja ți-am pus o dată cariera în pericol. N-am de gând s-o fac din nou. Va trebui să ne ținem departe unul de altul şi, când se va încheia semestrul, putem relua discuția. Poate c-o să te răzgândeşti, ştii, şi-o să decizi că nu mai vrei să fii cu mine.

Îşi fixă privirea asupra tenişilor, îndoindu-şi nervoasă degetele de la picioare.

— Asta n-o să se întâmple, Julianne.

— Încă ne descoperim unul pe celălalt. Poate cinci săptămâni de prietenie ne vor prinde bine.

— Prietenii iau cina împreună. Mâine-seară?

Ea clătină ferm din cap.

— Ce-ar fi să mă suni? Promit c-o să răspund la telefon.

Gabriel se încruntă.

— Atunci când o să te mai văd?

— Miercurea viitoare la seminar.

— E prea mult până atunci.

— Asta e, domnule profesor.

Julia zâmbi în colțul gurii şi se îndreptă spre uşă.

— N-ai uitat nimic?

Se uită repede în rucsac să vadă dacă-şi luase cheile.

— Nu cred.

Veni spre ea, cu ochii întunecați deodată.

— Niciun sărut de rămas-bun pentru sărmanul, însinguratul Gabriel? o întrebă şoptit, cu o voce voit

seducătoare.

Julia înghiți în sec.

— Prietenii nu se sărută cum săruți tu.

El se apropie mai mult, până când o lipi cu spatele de uşa de la intrare.

— Doar un pupic ca între prieteni. Pe cuvânt de cercetaş.

— Ai fost vreodată cercetaş?

— Nu.

Gabriel ridică încet mâna, ca să n-o sperie, şi-i mângâie blând obrazul. Îi zâmbi dezarmant şi ea se trezi zâmbind la rându-i. Îşi lipi buzele de ale ei, ferm, dar blând, şi rămase aşa.

Julia aşteptă ca el să facă ceva, să-şi deschidă gura, să se mişte, orice, dar el n-o făcu. Rămase încremenit, apăsându-i blând buzele, până când se desprinse şi zâmbi sfios.

— N-a fost aşa rău, este?

Râse uşor în timp ce-i mângâia maxilarul cu vârful degetului.

Ea clătină din cap.

— La revedere, Gabriel.

În timp ce uşa se închise în urma ei, el se rezemă de perete, frecându-se la ochi şi mormăind mai mult pentru sine.

*** ****

Când se întoarse acasă după o întâlnire foarte neplăcută şi oarecum colorată cu Christa, Gabriel luă o sticlă de Perrier din frigider şi formă numărul lui John Green, avocatul lui. Gabriel nu mai avusese nevoie de serviciile lui John de ceva vreme şi ar fi preferat să rămână aşa. John avea câțiva clienți dubioşi, dar era cel mai bun din branşă şi Gabriel o ştia, mai ales când venea vorba de codul penal canadian. Cu toate astea, John nu era specializat în dreptul muncii, lucru pe care îl sublinie de mai multe ori în decursul convorbirii de treizeci de minute cu Gabriel.

— Trebuie să te avertizez că, dacă respectarea regulamentului care interzice relațiile e o condiție inclusă în contractul de muncă, îl încalci pe riscul tău şi îți pui în

pericol slujba. Aşadar, dă-mi voie să te întreb ceva – te culci cu ea?

— Nu, spuse Gabriel încordat.

— Bun. N-o face nici de-acum încolo. De fapt, recomandarea mea profesională e să stai departe de fată până vorbim din nou. Ce vârstă are?

— Poftim?

— Fata, Gabriel, bucățica.

— Mai spune-i o dată aşa şi o să-mi caut un alt avocat.

John făcu o pauză. Gabriel era un ticălos afurisit, ştia, şi era cam certăreț din fire. Şi el n-avea energia pentru o altercație telefonică.

— Reformulez – domnişoara respectivă, ce vârstă are?

— Douăzeci şi trei.

John răsuflă uşurat.

— Bun. Măcar nu e minoră.

— Din nou, o să mă fac că n-am auzit chestia asta.

— Uite ce e, Emerson, sunt avocatul tău. Lasă-mă să-mi fac treaba. Nu pot să-ți dau o părere profesională privind situația ta până ce nu am toate datele. O colegă de la firma mea a dat în judecată Universitatea din Toronto anul trecut; o să mă consult cu ea. Dar, deocamdată, sfatul meu e să te ții departe de fată şi, orice ai face, să nu te culci cu ea. M-ai înțeles?

— Da.

— O să fiu şi mai explicit. Nu iniția niciun fel de activitate sexuală cu ea, niciun fel. Nu vrem să ne trezim prinşi într-o dezbatere ca la Clinton despre ce constituie relații sexuale. Nu face nimic cu ea; nu contează dacă e o activitate liber consimțită.

— Şi dacă avem o relație romantică, fără activități sexuale?

John rămase tăcut o clipă şi începu să-şi curețe ceara din ureche.

— N-am auzit bine.

— Am zis, dacă ieşim împreună, dar nu avem contacte sexuale.

John începu să râdă în hohote.

— Faci mişto de mine, Emerson? Nu te cred nici eu şi eu sunt plătit să te cred. N-o să te creadă nimeni altcineva.

— Nu asta e ideea. Ideea e, dacă nu întreţin relaţii sexuale cu studenta mea, relaţia noastră constituie o încălcare a regulamentului?

— Nimeni n-o să te creadă că ai o relaţie cu o studentă care nu presupune relaţii sexuale, mai ales cu reputaţia ta. Desigur, angajatorului îi revine obligaţia de a dovedi relaţia dintre voi, dacă nu cumva *chiquita* ta face o plângere împotriva ta sau cineva vă prinde într-o poziţie compromiţătoare. Sau dacă rămâne însărcinată.

— Asta n-o să se întâmple.

— Asta spun toţi, Emerson.

Gabriel îşi drese glasul.

— Da, dar în cazul ăsta, ar fi imposibil. Din mai multe motive.

John îşi dădu ochii peste cap şi decise să nu-i ţină domnului profesor o lecţie de anatomie.

— Cu toate astea, dacă aţi fi prinşi şi n-aţi avut contact sexual, probabil că te-ai alege doar cu o mustrare pentru c-ai avut o relaţie nepotrivită. Dar nu pot spune sigur fără să citesc regulamentul şi trebuie să aflu de la colega mea ce fel de precedente a stabilit Universitatea.

— Mulţumesc.

— Dacă sunteţi daţi în vileag, fundul tău va fi tăbăcit, nu al meu, aşa c-ai grijă ce faci. Eu sunt plătit oricum.

John îşi drese glasul.

— Şi, Gabriel…

— Da?

— Aş încerca să nu intru în belele în viitorul apropiat. Fără gagici, fără încăierări, fără scandaluri la beţie sau chestii de-astea. Orice proces cu universitatea îţi va scoate la lumină trecutul, nu uita. Hai să încercăm să lăsăm trecutul în urmă, bine?

— Bine, John.

Şi, cu aceste cuvinte, Gabriel îi închise şi puse mâna pe chei, hotărând să-şi descarce frustrarea la clubul de scrimă.

* * *

Când Julia se întoarse la garsonieră, căută zorită prin stratul de flori, intrate în hibernare acum, felicitarea făcută bucăți. Din nefericire, găsi doar câteva bucățele stinghere, nici pe departe suficiente pentru a reconstitui mesajul.

Îşi petrecu mare parte a zilei citind în diagonală cartea lui Charles Williams, luându-şi notițe care spera c-o s-o ajute în cursul întâlnirii cu Katherine. Trebuia să recunoască, prevederea lui Gabriel în această privință se dovedise aproape providențială. Williams avea o abordare aprofundată a operei lui Dante, care-i dădu o mulțime de idei pentru disertație.

Înainte să adoarmă, se aşează în pat, ascultând muzică la ipod şi gândindu-se la Gabriel. Îi pusese două cântece; al doilea era *Dante s Prayer,* tot de Loreena Mckennitt. Era o melodie emoționantă şi, ascultând-o, Juliei îi dădură lacrimile. În noaptea aceea adormi cu poza lui aşezată la loc sub pernă, meditând la multe lucruri.

Gabriel era dependent de droguri. Ştia, fără urmă de îndoială, că dacă el va fi cuprins din nou în ghearele dependenței, o va cuprinde şi pe ea, trăgând-o în hăuri în care nu voia să-şi ducă viața.

Mai mult, orice relație cu Gabriel risca să le compromită carierele amându-rora. Odată ce relația dintre ei era descoperită, el va fi tânărul profesor talentat care i-o trăsese unei bucățele bune de la seminar, devenit ținta aluziilor răutăcioase la petreceri date de facultate. Iar ea va deveni paraşuta care-şi desfăcuse picioarele pentru o diplomă, pentru că nu era destul de inteligentă pentru a o obține altfel. Nu conta, de fapt, dacă aşteptau sau nu până la terminarea semestrului, bârfele îi vor ponegri pe amândoi.

În sfârşit, se îndrăgostise de Gabriel Emerson când avea şaptesprezece ani. Acest lucru putea fi explicat de conexiunea intensă dintre ei, de felul cum se uita la ea sau de sentimentele pe care le exprimase el în timp ce-o strângea în

brațe. Oricare ar fi fost adevăratul motiv al pasiunii ei, se îndrăgostise nebuneşte de el. Încercase să-şi înăbuşe sentimentele când el n-a mai venit acasă; încercase să le sufoce cultivându-şi sentimente pentru altcineva. Dar, noaptea trecută, cuibărită în brațele lui, o năpădise un val de emoție şi toate zidurile ei de apărare fuseseră spulberate ca un castel de nisip. Iubirea ei pentru Gabriel era neschimbată, o flăcăruie care ardea viu, atât de viu că n-o puteau stinge toate apele mării.

Aşadar, poate că nu mai avea de ales acum, pentru că alesese deja atunci. Alesese când el îi ceruse să-i dea mâna şi ea i-o întinsese fără să şovăie. De îndată ce el o atinse, ştiu că era a lui. După aceea, o pândise întotdeauna din umbră, ca o fantomă care nu se lasă alungată. Şi acum fantoma hotărâse c-o dorea.

Dar Julia credea că n-o va iubi niciodată.

* * *

În dimineața următoare, îşi verifică mobilul şi fu surprinsă să descopere un mesaj de la Gabriel. O sunase după ce ea adormise.

„Julianne, mi-ai promis c-o să răspunzi la telefon. [Oftat] Presupun că eşti bine şi îți faci duş sau ceva de genul ăsta. Sună-mă când primeşti mesajul. Îmi pare rău că n-am putut lua cina împreună în seara asta, dar mi-ar plăcea s-o facem mâine seară. Am putea măcar să discutăm despre asta? [Pauză…] Sună-mă, *principessa.* Te rog".

Julia îi salvă imediat numărul în telefon, sub numele „Dante Alighieri". Când îl sună, intră imediat mesageria.

„Bună, eu sunt. Hm, scuze că n-am văzut mesajul aseară. Am adormit. Sigur că mi-ar plăcea să te văd, dar cred că e prea riscant să luăm cina împreună. Vreau să te cunosc din nou, Gabriel, şi sper că putem găsi o cale sigură să ne cunoaştem mai bine. Scuze că nu ți-am răspuns. Vorbim mai târziu".

Îşi petrecu mare parte din ziua de vineri lucrând la propunerea de disertație. Îşi ținu telefonul deschis, pentru

orice eventualitate. Dar Gabriel n-o mai sună. O sună Paul, însă. Conversația lor fu întreruptă brusc când domnul profesor Emerson intră peste el în birouaşul de studiu. Dat fiind că Emerson părea mult mai bine dispus, Paul n-avu decât oarecari rezerve în a crede că fusese îngăduitor cu Julia. Iar Julia îşi dădu silința să elimine acele rezerve. Criza fu evitată.

După întâlnirea foarte interesantă cu Katherine, Julia veni acasă şi mâncă doar o supă-cremă de roşii. După cină, făcu un duş şi se înfăşură într-un prosop mov care de-abia îi acoperea bustul şi mijlocul, luând-o spre şifonier să aleagă nişte pijamale. Deoarece era o seară răcoroasă de sfârşit de octombrie şi se apropia Halloween-ul, hotărî că pijamalele cu felinare din dovleci erau numai bune.

Cioc, cioc.

Julia tresări, speriată. Auzi o voce destul de sonoră vorbind înfundat în dreptul ferestrei şi cineva bătu din nou în geam. Dădu fuga spre geam, trase perdeaua şi dădu cu ochii de chipul îngrijorat al lui Gabriel.

— M-ai speriat la culme! zbieră ea, desfăcând piedica la fereastra antică şi de demult şi încercând s-o ridice c-o mână, în timp ce cu cealaltă ținea precaută prosopul.

— Nu răspundeai la telefon. Nici la uşă. M-am gândit c-ai pățit ceva. Am venit prin curtea din spate şi-am văzut lumina aprinsă.

Gabriel observă că se chinuia să deschidă şi-şi strecură degetele sub fereastră.

— Lasă-mă pe mine.

Dintr-un singur gest, ridică fereastra şi-i întinse nişte pungi de hârtie.

— Ce-i asta?

— Cina. Dă-te din geam, e frig.

Îşi puse mâinile pe pervaz, încercând să se ridice.

— Ce faci?

— Intru pe geam. Ce ți se pare că fac?

— Aş putea să-ți dau drumul pe uşă, ca unui om normal, protestă ea, punând pungile pe măsuța pliantă.

Gabriel o studie cu o expresie lacomă în timp ce-şi trecea picioarele peste pervaz.

— Nu despuiată cum eşti.

Închise bine geamul, puse piedica şi trase perdeaua.

— Ar trebui să iei ceva pe tine.

Julia tremură când el întinse un deget să-i mângâie umărul dezgolit.

„Catifelată, umedă şi caldă”, îşi zise el.

Ea-şi înfăşură mai bine prosopul în jurul trupului, în timp ce el îşi ferea privirea. Prosopul abia dac-o acoperea, era udă de la duş şi văzându-se cu ea acolo… simți că zvâcneşte. Nu doar o dată.

— Te rog, îmbracă-te acum, Julianne.

Vocea lui era joasă şi răguşită.

Ea reacționă la ceea ce-şi închipuia a fi stânjeneală din partea lui şi începu să se tragă înapoi.

— Mă schimb în baie, mormăi, căutând grăbită un trening şi botoşii ei cu blăniță.

— De ce n-ai dat drumul la căldură? strigă după ea, în timp ce ea intra glonț în baie.

— I-am *dat* drumul.

— Nu se simte. E aproape la fel de frig ca afară. Şi-o să te îmbolnăveşti dacă umbli doar c-un prosop pe tine.

Julia închise uşa după ea, punând capăt conversației.

Gabriel se scutură un pic şi începu să se uite după termostat, dar, evident, n-avea. În scurt timp era în patru labe, luptându-se cu radiatorul vechi – singura sursă de căldură din camera principală. „Cum poate trăi aşa? îți îngheață oasele aici”.

Când ieşi din baie, Julia îl descoperi pe Gabriel, îmbrăcat în continuare la costum, îngenuncheat în fața radiatorului de parcă ar fi fost un altar. Începu să râdă.

— Petreci mai mult timp în genunchi decât majoritatea profesorilor universitari.

El îi aruncă o privire iritată.

— Foarte amuzant, Julianne. Radiatorul ăsta e bun de aruncat. Ai o aerotermă cumva?

— E un radiator electric în baie. Dar nu-l folosesc.

El clătină din cap şi se ridică în picioare, luând-o spre baie. Dădu drumul la radiator şi lăsă uşa de la baie larg deschisă.

— Lasă-mă să-ți încălzesc un pic apartamentul. Ai părul ud şi-o să răceşti. Ar trebui să-ți fac un ceai, propuse, atârnându-şi haina în cuiul de pe uşă.

— Aş putea să-l fac şi eu, spuse ea duios.

— Lasă-mă pe mine.

O sărută pe frunte, apoi luă fierbătorul, îl umplu cu apă de la chiuveta din baie şi se lăsă în patru labe să-l bage în priza de sub dulap.

Julia încercă din răsputeri să nu se uite la felul în care se mulau pantalonii negri de lână pe posteriorul lui foarte apetisant, în timp ce băga fierbătorul în priză. Ca să-şi ia gândul de la asta, îşi aminti de ultima lui vizită în căsuța ei de hobbit. Era ca şi cum existau doi Gabriel şi abia acum o vizita Gabriel cel drăguț. „Noul model e la fel de arătos, dar infinit mai atrăgător”.

— Acum, zise el uitându-se în jur, trebuie să te încălzesc.

Gabriel se uită la ea şi-o trase în brațele lui, frecându-i spatele cu mâinile.

— Eşti bine?

— Da.

— De ce nu răspunzi la telefon?

— Răspund. Dar nu când dorm sau fac duş.

— Mi-am făcut griji. N-ai răspuns aseară şi n-ai răspuns nici acum o oră.

— Mă spălam pe cap.

Gabriel îşi îngropă fața în gâtul ei, mirosind-o. „Vanilie”.

— Julianne, începu, mângâindu-i chipul.

Ea clipi mărunt.

— Da?

Gabriel tăcu.

Îl privi surprinsă. Ochii lui erau întunecați şi o privea absorbit.

Se aplecă şi începu să-şi plimbe buzele de-a lungul gâtului ei, dinspre ureche spre umăr. O văpaie de dorință se aprinse în vintrele ei. Buzele lui abia dacă-i atingeau pielea şi tot sângele îi năvălea în acea părticică a corpului. Atingerea lui nu fusese niciodată atât de erotică, atât de afectuoasă.

De sus în jos, îi veneră curbura gâtului, lingându-i din când în când pielea. Îşi retrăgea buzele, pentru a o atinge blând cu nasul sau bărbia şi un început de barbă îi zgâria uşurel pielea. Îi acoperi pielea cu săruturi blânde, coborând până la scobitura de la baza gâtului ei, şi-şi lipi buzele de acel punct, începându-şi călătoria de cealaltă parte a gâtului ei.

Julia gemu şi închise ochii, ridicându-şi brațele şi trecându-şi mâinile prin părul lui. Degetele i se mişcau involuntar, mângâindu-ipielea, chiar acolo unde se termina părul lui, deasupra gulerului de la cămaşă.

— Mmmmmm, suspină ea.

— Îți place ce-ți fac? întrebă el şoptit, continuând s-o sărute uşor.

Ea murmură o încuviințare.

— Vreau să-ți provoc plăcere, Julianne. Mai mult decât îți închipui.

Zăbovi îndelung asupra pielii din jurul urechii şi de sub maxilarul ei, tachinând-o uşor cu limba.

— Spune-mi dacă-ți provoc plăcere.

Ea de-abia dacă auzi întrebarea, concentrată fiind pe mulțimea de senzații care-i străbăteau trupul şi pe văpaia care-i ardea carnea. Nu-i mai era frig. Nu mai simțea nimic altceva decât pe el.

— Îmi provoci plăcere, Gabriel, şopti amețită.

— Asta e o declarație de dorință, îi murmură el la ureche, făcând-o să tremure. Dacă am fi iubiți, te-aş săruta aşa pentru a-mi anunța intenția de a te duce în pat. Şi poți doar să-ți închipui ce plăceri te aşteaptă acolo. Dar, în momentul de față, pot doar să declar că sunt mistuit de dor după tine.

N-o să-mi dau voie să-ți ating buzele de teamă că n-o să mă mai pot opri.

Julia gemu şi mai tare şi Gabriel continuă, dându-i la o parte părul de pe umeri, ca să-şi poată continua explorarea. Îi potopi gâtul cu săruturi uşoare, apoi îi cuprinse lobul urechii între buze şi îl supse uşurel, trasându-i delicat conturul cu vârful limbii.

— Dacă aş simți gustul gurii tale acum, nu m-aş mai putea controla. Aşadar, pot doar să ador acest gât minunat. Ştiu că, în curând, va trebui să mă desprind de tine, înainte ca ispita să devină prea puternică. Deja e prea puternică. Nici nu bănuieşti cât de mult te doresc.

Vocea lui era răguşită şi părea să respire sacadat.

Julia simți c-o lasă picioarele şi începu să se clatine... Şi tocmai atunci fierbătorul găsi de cuviință să scoată un şuierat. Gabriel o sărută cast pe obraji şi se duse să pună de ceai, în timp ce ea se lăsă tremurând pe un scaun. Inima îi bătea atât de tare, încât se gândi c-avea un atac de cord. Îşi lăsă capul în față, cuprinzându-l în mâinile căuş.

„Dacă mă dă aşa tare peste cap când mă sărută, cum o să reacționez când...”

— Ce fel de ceai vrei, scumpo?

În vocea lui se simțea o uşoară notă de amuzament privind-o cum încearcă să-şi regăsească suflul.

Desigur, motivul pentru care el îşi revenise atât de repede era faptul că se îndepărtase de ea. Şi avea mult mai multă experiență decât ea în a-şi ascunde emoțiile, mai puțin dacă l-ar fi cercetat cineva îndeaproape.

— Lady Grey. E lângă ceainic.

Juliei îi tremura vocea.

— Nu prea beau ceai, aşa că n-o să fie atât de bun cum îl faci tu. Dar să sperăm că e băubil.

Ea ridică din sprânceană la auzul adjectivului folosit, dar îi mulțumi politicos când îi puse dinainte ceainicul cu ceaşca şi farfurioara.

— Am luat câte ceva pentru cină. Ai apucat să mănânci?

— Am mâncat nişte supă.

— Julianne.

Se aşează lângă ea, privind-o dojenitor.

— Supa nu e mâncare.

— Da, cred că mi s-a mai zis chestia asta.

Îşi dădu ochii peste cap şi Gabriel izbucni în râs.

Pentru început scoase din pungă o sticlă de vin şi un tirbuşon.

— Ai pahare de vin?

— Da.

Julia se îndreptă împleticit spre chicinetă să le aducă. Încă avea nelămuriri cu privire la relația lui cu alcoolul, gândindu-se mai ales la trecutul lui. Dar se hotărî să-i acorde prezumția de nevinovăție, deocamdată.

Când se întoarse la masă, citi eticheta de pe sticla de vin: *Serego Alighieri Vaio Armaron Amarone 2000.*

— E cine cred eu? îl întrebă Julia, arătând spre sticlă.

Gabriel îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Da. Fiul lui Dante a cumpărat podgoria în secolul al XIV-lea şi familia Masi produce şi acum vin acolo.

Se lăsă pe spătarul scaunului pliant, privind-o tăcut. Părea foarte impresionată.

— N-am ştiut că familia lui a avut o podgorie.

— E un vin foarte bun. Deşi, având în vedere trecutul nostru comun, poate că ți se pare o alegere prea sentimentală.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Am avut de lucru până târziu, dar am vrut să luăm cina împreună, aşa c-am trecut pe la Pusateri s şi am comandat ceva la pachet. Avem *manicotti*[25], salată Cesar şi o pâine. Cum îți sună?

Julia se uită la toate bunătățile înşirate dinaintea ei şi i se făcu foame.

— Ce sunt astea? întrebă, arătând spre o cutiuță de fursecuri împachetate în celofan, pe care era o etichetă cu un ren.

Gabriel zâmbi larg.

— Fursecuri cu limetă de la Dancing Deer Baking Company. Sunt preferatele mele. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta cât timp îți usuci tu părul şi-ți bei ceaiul?

Îşi trecu mâna prin buclele ei lungi, ude.

— De ce mă hrăneşti întruna?

Mâna lui se opri.

— Ți-am zis, îmi place să-ți provoc plăcere.

Îşi retrase mâna cu o expresie stranie.

— Aşa se poartă un bărbat când e atras de o femeie, Julianne. E atent şi încearcă să-i ghicească dorințele.

Schiță un zâmbet obraznic.

— Poate încerc să-ți dovedesc că, dacă sunt atât de atent în a-ți satisface poftele culinare, voi fi şi mai atent în a-ți împlini… ăă… şi alt fel de pofte.

Julia se îmbujoră pe dată şi Gabriel îi atinse obrazul.

— Ai o piele minunată, murmură. Ca un trandafir abia îmbobocit.

O privi cu admirație.

— Rachel n-a mai roşit după ce-a început să se culce cu Aaron.

— De unde ştii?

— Din câte-mi amintesc, am observat-o cu toții. Acum citea *Micul prinț* şi în secunda următoare cumpăra lenjerie intimă.

Julia îşi muşcă buza, rămânând pe gânduri.

— Mi-a plăcut la nebunie cartea aia.

— Trebuie să învățăm să vedem cu inima, nu cu ochii.

— Exact, murmură ea. Îmi place partea în care vulpea vorbeşte cu prințul despre îmblânzire. Şi vulpea hotărăşte că vrea să se lase îmblânzită, să devină vulpea micului prinț, chiar dacă asta o va face vulnerabilă.

— Julianne, cred c-ar trebui să-ți usuci părul.

Îşi desprinse mâna de pe faţa ei şi se ridică repede, întorcându-i spatele, prefăcându-se că trebuie să pregătească masa şi lăsând-o peJulia să se întrebe ce-l tulburase aşa.

* * *

După cină, se aşezară pe patul ei ca pe o canapea. Gabriel sprijini câteva perne de perete şi se rezemă de ele, cuprinzându-i mijlocul cu braţul.

— Îmi pare rău că e atât de incomod, se scuză ea spăşită.

— Nu e.

— Ştiu că urăşti locul ăsta. E mic şi e frig aici şi...

Arătă de jur-împrejur.

— O să regret toată viaţa ce ţi-am zis când tu ai fost atât de drăguţă să mă pofteşti în casă. Nu urăsc locul ăsta. Cum l-aş putea urî?

Îşi împleti degetele cu ale ei.

— Aici eşti tu.

— Mulţumesc.

— Mulţumesc pentru că faci orice loc mai frumos prin simpla ta prezenţă.

Ea zâmbi în timp ce el ridica mâinile lor împreunate în dreptul buzelor, sărutându-i tandru fiecare deget, unul câte unul.

— Acum povesteşte-mi cum a decurs întâlnirea cu Katherine.

Julia aşteptă un moment, până ce nu mai simţi furnicături în degete, înainte de a începe.

— E exact cum mi-ai descris-o. Dar a fost foarte încântată că citisem cartea lui Charles Williams. Cred că m-a privit mai binevoitor. A acceptat să-mi coordoneze disertaţia.

— Ce părere a avut de tema ta?

— Hm, i s-a părut că e ceva care s-a mai făcut, aşa că mi-a sugerat ca, în locul comparaţiei dintre iubirea curtenească şi pofta trupească, să compar aspecte ale prieteniei dintre Dante şi Virgiliu cu tema iubirii curteneşti. Aşadar, mai curând decât să discut dragostea şi pofta trupească, voi compara dragostea şi prietenia.

— Eşti împăcată cu asta?

— Cred că da. Am hotărât că ar trebui să mă înscriu la seminarul doamnei profesoare Leaming despre Toma d'Aquino semestrul următor, pentru că va fi despre dragoste şi prietenie.

Gabriel încuviință.

— O ştiu pe Jennifer Leaming. E o profesoară bună.

Julia îşi făcu de lucru cu pătura.

El îşi puse mâna peste a ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu te ascunde de mine, Julianne. Ce e?

— I-am trimis un e-mail doamnei profesoare Leaming acum o săptămână s-o întreb dacă vrea să-mi fie coordonator. Asta se întâmpla înainte ca noi să avem... discuția.

Pentru o clipă, privirea lui se înnegură.

— Şi ce ți-a răspuns?

— Nu mi-a răspuns.

— Jennifer e foarte ocupată. E doar colaborator deocamdată şi mă îndoiesc că are timp să coordoneze disertațiile unor masteranzi din afara Catedrei de Filosofie.

Rămase tăcut o clipă.

— Nu m-ai crezut când ți-am spus c-o să-ți găsesc un alt coordonator?

Julia se foi stânjenită.

— Ba da.

— Atunci de ce-ai simțit nevoia să acționezi fără ştirea mea?

— Am vrut să văd dac-o pot rezolva şi singură.

Buzele lui se subțiară.

— Şi cum a mers?

— N-a mers.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ai încredere în mine. În special în probleme legate de Universitate. Sau chestia asta n-o să meargă.

Ea încuviință, muşcându-şi uşurel obrazul.

— Spune-mi cum a decurs întâlnirea ta cu Christa.

— Mai bine nu. E o pacoste.

Julia încercă zadarnic să-şi rețină zâmbetul.

— Are destule bătăi de cap încercând să-şi salveze disertația, ca să ne mai facă zile fripte. N-o să-i accept proiectul în forma actuală, ceea ce înseamnă că va trebui să-şi găsească un alt îndrumător. Şi, după cum ştii, eu sunt singurul profesor care coordonează teze pe Dante în momentul de față.

— Aşadar, Christa va fi exmatriculată?

— I-am zis azi că are termen până pe 18 decembrie să-mi prezinte o propunere de disertație ca lumea. Şi am fost generos. Aşadar, nu-ți mai face probleme în privința ei. Viitorul ei în lumea universitară atârnă de un fir de păr şi acel fir e în mâna mea.

„Bun”, îşi zise Julia.

— Am avut o discuție interesantă cu avocatul meu azi.

Ea mai luă o gură de vin, aşteptând ca el să continue.

— A spus c-o să analizeze prevederile ce interzic relațiile dintre profesori şi studenți, dar m-a avertizat ferm să evit orice relație amoroasă cu tine cât timp îmi eşti studentă.

Ea se înroşi.

— Asta include şi săruturile?

— Categoric, dar a subliniat că Universitatea are în primul rând în vizor activitățile sexuale. Aşadar, atâta vreme cât suntem cuminți şi discreți semestrul ăsta, nu cred că vom avea vreo problemă.

Julia se înroşi şi mai tare, băgându-şi nasul în paharul cu vin.

— Aşadar, va trebui să-ți ții mâinile acasă, domnişoară Mitchell, până când îți voi trece nota în catalog. După aceea, ei bine... îi zâmbi cu subînțeles.

— Nu poți acum să mă săruți şi în clipa următoare să-mi evaluezi eseul.

— În momentul ăsta, n-aş putea să-ți apreciez obiectiv lucrările nici dac-aş vrea. O s-o rog pe Katherine să-ți evalueze eseul.

— N-o să i se pară ciudat?

Zâmbi.

— O să inventez o scuză. Şi o să-i cumpăr o sticlă de Lagavulin vechi de şaisprezece ani, care te scoală din morți.

— Îmi propui totuşi o abatere de la regulament.

El îi cuprinse fața în mâini.

— Dar e una mai puțin gravă decât o relație amoroasă, astfel că riscul să intrăm în bucluc e mult mai mic. Avocatul meu analizează toate portițele de scăpare.

— Nu vreau să fiu o portiță.

— Nici nu te consider una. Vrei să stau departe de tine cinci săptămâni şi să nu ne vedem deloc? Să nu te țin de mână şi să nu te strâng în brațe? Asta vrei?

Julia reflectă o clipă şi i se făcu rău doar imaginându-şi această perspectivă. Clătină din cap.

— Aş vrea să ne putem vedea în continuare, ca prieteni, desigur. Eşti încă în cumpănă dacă să ai sau nu încredere în mine şi suntem încă la stadiul în care ne descoperim unul pe celălalt. Cât timp administrația nu ştie anumite lucruri, n-are motive să obiecteze la ele.

Gabriel îi luă paharul din mână şi-l puse pe măsuță, lângă al lui. Când se întoarse, o trase spre el, astfel că acum aproape c-o ținea în poală.

— Putem să ne prefacem că suntem amândoi la liceu şi stăm în Selinsgrove. De-abia am început să ieşim împreună şi, ca nişte copii cuminți, cu principii de modă veche, am făcut un jurământ de castitate.

— Ai reflectat îndelung la asta.

— Am o imaginație vie şi detaliată când vine vorba de tine, şopti el. Şi poate că mi-aş dori să ne fi cunoscut când eram adolescenți amândoi.

— Aşadar, ne îndreptăm spre o aventură?

Gabriel rămase tăcut o clipă.

— Eu speram la ceva mai puțin sordid. Dar, Julianne, mare parte din ce va fi sau nu va fi relația noastră depinde doar de tine.

Ea încuviință în semn că înțelegea şi tăcură amândoi. Într-un final, ea închise ochii, mirosindu-l şi simțindu-se liniştită, ciudat, de bătăile ritmice ale inimii lui. Gabriel o mângâie pe păr şi-i şopti ceva în italiană.

— Julianne?

Nu primi niciun răspuns.

— Julia?

Se aplecă asupra ei şi descoperi că adormise. Nu voia s-o trezească. Dar nu voia nici să plece fără să-şi ia la revedere de la ea şi voia ca ea să încuie după el.

O ridică grijuliu şi-o întinse în pat, învelind-o cu cearşaful şi cuvertura, sperând că se va trezi. Dar ea dormea netulburată. Gabriel îi privi silueta minionă, felul cum pieptul i se mişca în ritmul respirației, buzele uşor întredeschise. Era tare frumoasă. Încântătoare.

Nu reuşea să-şi amintească ultima dată când petrecuse o noapte castă cu o femeie frumoasă care nu-i era rudă. O noapte castă încărcată de dorință şi pasiune şi o nevoie copleşitoare... O dorea.

Dar un conflict deja familiar se ița în mintea lui. Nu voia s-o corupă, s-o prefacă într-una ca el. Nu voia s-o facă să se simtă vulnerabilă şi nu voia s-o facă să sângereze, în niciun sens al cuvântului. Se îndoia sincer de abilitatea lui de a o atinge fără să-şi piardă autocontrolul, pentru că la vederea ei într-un prosop aproape că se alesese praful de hotărârea lui.

„Aşa se întâmplă când te abandonezi ani întregi poftelor dezlănțuite... acum nici măcar nu mai eşti în stare să-i faci curte cavalereşte. Vrei să faci dragoste cu fata asta fără să se transforme într-o simplă partidă de sex, dar poți s-o faci? Poți să ai o relație intimă cu ea fără a o trata ca pe un obiect frumos care e menit doar să-ți satisfacă poftele trupeşti? Poți s-o iubeşti fără păcat?”

Acestea erau gândurile care-l frământau pe Gabriel în timp ce privea făptura inocentă cu pielea asemenea bobocului de trandafir care avea atâta încredere în el, încât adormise în brațele lui, fără să realizeze patima care-i ardea în vene. Îşi goli buzunarele şi-şi închise telefonul înainte de a intra în baie. Închise radiatorul, aşa cum promisese, şi-şi scoase repede hainele, rămânând într-un tricou şi în boxeri. Studie rapid şamponul şi produsele de baie ale Juliei, întipărindu-şi mărcile în minte ca să-şi aprovizioneze baia pentru următoarea ei vizită. Fără doar şi poate, prefera vanilia oricărei alte arome. „Deşi vanilie şi ciocolată...”

Stinse lumina şi se strecură în patul ei de o persoană. Era mult prea mic ca să încapă amândoi; de fapt, aproape că-i stârni nostalgii lui Gabriel, amintindu-i de paturile din căminul de la Princeton sau de la Magdalen College. Aproape. De-abia se putea dormi în paturile alea şi cu siguranță nu erau cel mai bun loc pentru activități de altă natură. Noroc că astfel de activități erau strict interzise.

Când Gabriel se întoarse pe o parte, dădu de un petic de hârtie lucioasă strecurat sub pernă. Îl scoase şi îl studie în firicelul de lumină care se strecura printre draperii. Ceea ce văzu îl surprinse nespus, pentru că ținea în mână o poză veche de-a lui de când era la Princeton. Recunoscu tricoul echipei de canotaj a facultății.

„De unde are asta? De când o are?" Strecură poza la loc sub pernă, schițând un zâmbet uimit. Un sentiment care aducea a speranță îi încălzi ființa.

Nu se omorâse niciodată după ideea de a te cuibări cu cineva; era un gest mult prea intim pentru el. Dar în noaptea aceea asta îşi dorea. Se lipi de ea şi îi cuprinse mijlocul cu brațul stâng, lăsându-şi uşurel mâna pe pântecele ei. Se potriveau de minune. Gabriel oftă mulțumit, strângând-o în brațe pe tânăra pe care o prețuia şi savurând căldura şi moliciunea trupului ei, îngropându-şi nasul în părul ei lung, mătăsos, care mirosea a vanilie.

* * *

Pe la trei dimineața, Julia deschise ochii. Un braț puternic o cuprinse şi mai strâns şi o năpădi parfumul amețitor al lui Gabriel. Era în brațele lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Deşi se mişcase parcă pentru a o linişti, respirația lui ritmică sugera că dormea în continuare.

Julia îl privi prin întuneric. De câți ani aştepta să poată dormi din nou lângă el? Se mişcă uşurel, întorcându-se pe spate. Cu ochii închişi şi o expresie senină pe chip, el părea mult mai tânăr. Un băiețel aproape – un băiat blând cu păr şaten şi buze trandafirii care zâmbea suav în somn. Julia oftă, exprimându-şi admirația.

El deschise ochii. Îi luă o clipă s-o zărească în întuneric, dar, când o văzu, se aplecă spre ea şi-o sărută.

— Eşti bine? şopti, cu buzele lipite de ale ei.

— N-ai plecat.

— N-am vrut să plec din nou fără să-mi iau la revedere. Nu poți să dormi?

— Am crezut că visez.

El îi zâmbi.

— Numai eu visez.

— Eşti superb, Gabriel. Ai fost mereu, ştii.

— O ironie crudă a naturii – îngerul căzut nu şi-a pierdut frumusețea. Dar la suflet sunt hâd.

Ea îl sărută apăsat, încercând să-l convingă dinainte de adevărul a ceea ce avea să spună.

— Un om hâd la suflet nu mi-ar fi cumpărat o geantă, ascunzându-şi generozitatea.

Gabriel se uită țintă la ea.

— De când ştii de asta?

— Mi-a spus Rachel.

— Şi asta te-a făcut să accepți mai uşor sau mai greu darul?

— La momentul respectiv, undeva pe la mijloc.

— Am observat că n-o mai porți, şopti el, ridicându-i părul care-i căzuse pe față.

— O s-o port din nou.

— Aşadar, îți place?

— Foarte mult. Mulțumesc.

El îşi frecă uşurel nasul de gâtul ei, zâmbindu-i.

— La şaptesprezece ani erai frumoasă, Julianne. Acum eşti splendidă.

— Oricine arată binişor pe întuneric.

— Ba nu.

O sărută, retrăgându-se brusc şi silindu-se să se oprească.

Ea-şi lăsă capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii şi încercând să nu se lase îmbătată de energia electrizantă dintre ei.

— Julia, tocmai am realizat că pari să-mi răspunzi sincer doar când suntem în acelaşi pat.

Ea se înroşi şi Gabriel observă, chiar şi pe întuneric. Râse înfundat.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

— Când suntem împreună în pat, eşti blând cu mine. Mă simt... în siguranță.

— Nu ştiu dacă eşti în siguranță în acelaşi pat cu mine, Julianne, dar promit că voi încerca să fiu întotdeauna blând cu mine. Mai ales în pat.

Ea îl cuprinse strâns în brațe şi încuviință, cu capul pe pieptul lui, ca şi cum înțelegea pe deplin semnificația spuselor lui. Dar nu înțelegea. Cum ar fi putut să înțeleagă?

— Te duci acasă de Ziua Recunoştinței?

— Da. Trebuie să-l sun pe tata să-i dau vestea cea mare.

— I-am promis lui Richard c-o să mă duc şi eu acasă. Ai vrea... să luăm acelaşi avion?

— Mi-ar plăcea.

— Bun.

Oftă, frecându-se la ochi.

— N-o să fie o sărbătoare prea veselă.

— Nu-mi place Ziua Recunoştinței. Dar Grace o înveselea întotdeauna.

— În familia ta nu vă simțeați bine de Ziua Recunoştinței? Julia se foi stânjenită.

— Nu prea am sărbătorit-o.

— De ce nu?

— De obicei, eu găteam, mai puțin când mama era într-o perioadă de abstinență. Şi, oricând încercam să fac ceva special...

Clătină din cap.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— Spune-mi, o rugă şoptit.

— Nu vrei să auzi povestea asta.

Încercă să se desprindă de el, dar el nu-i dădu drumul.

— N-am vrut să te necăjesc. Încerc doar să aflu câte ceva despre tine.

Tonul lui o mişcă, mai mult decât cuvintele sau îmbrățişarea lui. Inspiră adânc.

— Când am petrecut ultima dată Ziua Recunoştinței la St. Louis, Sharon tocmai avusese o băută cu unul din iubiții ei. Dar fraiera demine s-a hotărât să gătească o rețetă de-a

Marthei Stewart – pui umplut la cuptor, cartofi copți cu umplutură şi legume.

Tăcu.

— Sunt sigur c-a fost delicios, spuse el.

— N-am apucat să aflu.

— Cum aşa?

— Am avut un soi de accident.

— Julianne?

Încercă să-i ridice bărbia, ca să se uite în ochii ei, dar ea îşi feri privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— N-aveam masă de bucătărie. Aşa c-am pus o măsuță pliantă în camera de zi şi am pus trei tacâmuri. A fost o prostie, sincer. N-ar fi trebuit să mă obosesc. Am pus toată mâncarea pe o tavă ca s-o servesc şi iubitul ei mi-a pus piedică.

— Intenționat?

— M-a văzut venind.

Pe Gabriel îl cuprinse un val de furie incandescentă. Îşi încleştă pumnii.

— Am zburat cât colo. Farfuriile s-au făcut praf. Mâncarea s-a împrăştiat peste tot.

— Cât de tare te-ai lovit? o întrebă, cu dinții încleştați.

— Nu-mi amintesc.

Era gâtuită de emoție.

— Mama ta a încercat să te ajute?

Ea clătină din cap.

Gabriel mârâi, din gât.

— Râdeau. Probabil că arătam jalnic, în patru labe, plângând, plină de sos. Puiul a alunecat pe gresie, s-a oprit sub un scaun.

Rămase pe gânduri.

— Am rămas în genunchi o bună bucată de vreme. Probabil c-ai fi făcut apoplexie dacă m-ai fi văzut.

Gabriel îşi înăbuşi impulsul de a izbi peretele din spatele lui.

— N-aş fi făcut apoplexie. I-aş fi tras o mamă de bătaie lui şi m-aş fi abținut cu greu să nu-i tăbăcesc şi ei pielea.

Julia îi mângâie pumnul cu degetul.

— S-au plictisit şi s-au dus în dormitorul ei să şi-o tragă. Nici măcar nu s-au obosit să închidă uşa. A fost ultima dată când am stat cu Sharon de Ziua Recunoştinței.

— Mama ta pare un fel de Anne Sexton.

— Numai că Sharon n-a scris niciodată poezii.

— Doamne, Julia!

Gabriel îşi descleştă pumnii şi o strânse mai tare în brațe.

— Am strâns tot ca să nu se înfurie pe mine şi m-am urcat într-un autobuz. Am mers cu autobuzul fără vreo destinație anume până când am văzut un centru de-al Armatei Salvării. Aveau un anunț despre o masă de Ziua Recunoştinței pentru persoane fără adăpost. Am întrebat dacă mă primesc ca voluntar să ajut la bucătărie şi m-au pus la treabă.

— Şi aşa ți-ai petrecut Ziua Recunoştinței?

Ea ridică din umeri.

— Nu puteam să mă duc acasă şi oamenii de-acolo au fost drăguți. După ce i-am servit pe oaspeți, am luat cina cu voluntarii, friptură de curcan şi toate cele. Ba chiar mi-au dat mâncare la pachet. Şi plăcintă.

Julia rămase pe gânduri.

— Nimeni nu-mi mai făcuse plăcintă până atunci.

El îşi drese glasul.

— Julianne, de ce te-a lăsat tatăl tău cu ea?

— N-a fost mereu aşa nasol.

Începu să-şi facă de lucru cu tricoul lui, strângând țesătura moale de bumbac între degete şi trăgând un picuț de ea.

— Au. Ai grijă, râse Gabriel. Îmi smulgi puținele fire de păr pe care le am.

— Scuze.

Julia îi netezi stânjenită tricoul.

— Hm, tata a locuit cu noi până ce-am împlinit patru ani, când mama l-a dat afară din casă. El s-a întors la Selinsgrove, de unde era de fel. Mă suna în fiecare duminică. Într-o zi

stăteam de vorbă cu el şi mi-a scăpat că unul din iubiții mamei intrase în camera mea în ajun, gol-puşcă, confundând camera mea cu baia.

Îşi drese glasul, vorbind repede, înainte ca Gabriel să apuce să-i pună întrebarea cu pricina.

— Tata a făcut o criză, m-a întrebat dacă individul a pus mâna pe mine. I-am zis că nu. Mi-a spus să i-o dau pe mama la telefon şi, când i-am zis că n-aveam voie s-o deranjez când avea companie, mi-a zis să mă duc în camera mea şi să încui uşa. Evident, uşa mea nu se încuia. A doua zi la prima oră, tata a venit să mă ia cu el la Selinsgrove. Cred c-a fost mai bine că prietenul mamei plecase până să ajungă el. Cred că tata l-ar fi omorât.

— Aşadar, ai plecat de-acolo?

— Da. Tata i-a zis lui Sharon că, dacă nu scapă de drăguții ei şi nu se lasă de băutură, o să mă ia definitiv la el. Ea a acceptat să intre la dezalcoolizare şi eu m-am mutat cu el.

— Câți ani aveai?

— Opt.

— De ce n-ai rămas definitiv cu el?

— Nu prea stătea pe-acasă. Lucra de dimineața până seara şi uneori trebuia să lucreze şi-n weekend. Pe deasupra, era în brigada de pompieri voluntari. Când s-a terminat anul şcolar, m-a trimis înapoi la St. Louis. Sharon ieşise de la dezalcoolizare între timp şi lucra ca manichiuristă. A crezut c-o să-mi fie mai bine cu ea.

— Dar te-ai mutat înapoi?

Şovăi.

— Poți să-mi spui, Julianne.

O strânse mai tare în brațe şi aşteptă, mângâind-o pe păr.

— N-ai de ce să te temi.

Ea înghiți în sec, ca şi cum i se pusese un nod în gât.

— În vara în care am împlinit şaptesprezece ani, tata m-a luat înapoi la Selinsgrove.

— De ce?

— Hm, Sharon a dat în mine. M-a dat cu capul de dulapul din bucătărie. L-am sunat pe tata din spital şi i-am zis că, dacă nu vine să mă ia, o să fug de-acasă. Şi asta a fost. A fost ultima dată când am văzut-o pe mama.

— Ți-a rămas semn?

Ea îi luă mâna în a ei şi i-o duse la ceafă, purtându-i degetele la o cicatrice peste care nu mai creştea păr.

— Îmi pare rău.

Îi mângâie de câteva ori cicatricea şi i-o sărută.

— Îmi pare rău că ți s-au întâmplat toate astea. Dacă aş putea, i-aş snopi în bătaie pe toți... începând cu ticălosul de taică-tău.

— Am avut noroc, de fapt. Sharon a dat o singură dată în mine.

— Nimic din ce mi-ai povestit nu pare nici pe departe o dovadă de noroc.

— Am noroc acum. Nu e nimeni care să dea în mine aici. Şi am un prieten care mă hrăneşte.

Gabriel clătină din cap, înjurând.

— Ar fi trebuit să fii alintată, adorată şi tratată ca o prințesă. Ca Rachel.

— Nu cred în basme, murmură ea.

— Aş vrea să te fac să crezi.

Se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Realitatea e de preferat fanteziei, Gabriel.

— Nu când realitatea *e* fantezia.

Ea clătină din cap, zâmbind.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Zâmbetul ei păli.

— Tu ai vreo cicatrice?

Pe chipul lui nu se citi nicio emoție.

— Nu poți să loveşti ceva despre care nici nu ştii că există.

Julia se rezemă în cot şi-şi lăsă obrazul în curbura gâtului lui.

— Îmi pare rău.

— E greu de spus ce e mai rău – să fii lovit sau să fii ignorat. Cred că depinde ce fel de durere preferi.

— Îmi pare nespus de rău, Gabriel. N-am ştiut.

Îl luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui. Inspirând adânc, întrebă:

— Pleci acasă acum?

— Doar dacă vrei să plec.

O mângâie din nou pe păr, evitând grijuliu cicatricea. Julia îşi lăsă capul pe umărul lui, oftând.

— Vreau să rămâi cu mine.

— Atunci rămân.

Julia adormi în timp ce Gabriel reflecta asupra cicatricilor pe care i le dezvăluise ea, întrebându-se cu un amestec de furie şi greață despre cele pe care nu i le dezvăluise.

— Julia? şopti.

Tăcerea şi respirația ei regulată îi spuneau că adormise.

— N-o să las pe nimeni să te rănească.

O sărută blând pe obraz.

— Mai ales pe mine.

Capitolul 19

În dimineața următoare, Julia fu trezită de zgomotul duşului, încerca să-şi dea seama cum a ajuns altcineva în baia ei când nu se mai auzi duşul şi din baie ieşi un bărbat înalt, şaten, înfăşurat într-un prosop mov, minuscul. Făcu ochii mari şi icni, ducându-şi mâna la gură.

— Bună dimineața! o salută Gabriel, ținând cu o mână prosopul care-i atârna lejer pe şolduri şi luându-şi hainele cu cealaltă.

Julia rămase holbându-se la el. Şi nu se uita la fața lui.

Indiferent la ce se uita, Gabriel avea părul ud şi țepos. Îi rămăseseră stropi de apă pe umeri şi pe piept şi licăreau în jurul tatuajului lui. Contururile trupului lui, tendoane, muşchi şi vene, simetrie şi armonie, perfect proporționat, precum o sculptură clasică, i-ar fi tăiat răsuflarea chiar şi unui observator obiectiv. Dar Julia era departe de a fi un observator obiectiv, îşi petrecuse noaptea lipită de acest trup, cuibărită în brațele lui, în timp ce mâinile lui i se jucau în păr. Şi acest trup era întregit de o minte brici şi un suflet complex şi pătimaş.

Dar Julia se holba la trupul lui şi îi veni în minte expresia „semizeu acvatic”.

Gabriel zâmbi larg.

— Am zis „bună dimineața”, Julianne!

Ea închise gura.

— Hm, bună dimineața!

Se apropie şi se aplecă spre ea, sărutând-o ferm, dar blând, cu gura deschisă. Câteva picături de apă se scuturară în jurul ei pe cearşaf.

— Ai dormit bine?

Ea încuviință încetişor, simțind că-i e foarte cald.

— Eşti foarte tăcută.

Se îndreptă şi-o privi rânjind.

— Eşti aproape dezbrăcat.

— Aşa e. Ai prefera să fiu dezbrăcat complet?

Îşi trase prosopul şi mai jos pe şolduri, provocator, zâmbind larg.

Julia părea în pragul unui atac de cord.

— Glumesc, scumpo.

O sărută din nou, cu fruntea încreţită.

Îi venise în minte un gând tulburător. Se retrase, cu o expresie gravă.

— Am uitat ce ţi s-a întâmplat în St. Louis. Când erai mică, se explică. Îmi pare rău c-am intrat aşa în cameră. Nu m-am gândit ce fac.

Ea se uită la el cu o admiraţie mută. Zâmbi sfioasă.

— Nu-i nimic. Doar că nu mă pot concentra. Pari fericit în dimineaţa asta.

El zâmbi larg.

— Îmi prieşte să dorm în acelaşi pat cu tine. Pot să-ţi pregătesc micul dejun?

— Hm, sigur. Dar ştii că n-am bucătărie.

— Sunt un tip descurcăreţ.

Îi zâmbi sincer, cu o căldură care-i risipi stânjeneala legată de lipsa de dependinţe a apartamentului.

Chiar înainte de a închide uşa de la dormitor după el, Julia surprinse un fesier minunat când Gabriel lăsă să-i cadă prosopul.

Rămase cu gura căscată, ca un peşte pe uscat.

* **

În seara următoare, Rachel se întoarse la Philadelphia din vacanţa ei romantică şi-şi verifică imediat mesageria. După ce-şi sună panicată tatăl, îl sună imediat pe Gabriel şi-i lăsă un mesaj.

„Ce naiba se întâmplă acolo, Gabriel? Ce i-ai făcut Juliei? A dispărut o singură dată în viaţă şi asta s-a întâmplat când fostul ei a făcut-o să se simtă ca ultimul om! Aşadar, ce mama naibii i-ai făcut? Jur că mă urc în primul avion. Sună-mă... Apropo, salutări de la tata, se bucură c-ai sunat. Ar fi un chin prea mare să-l suni o dată pe săptămână? S-a

hotărât să se întoarcă la lucru, pentru că nu mai suportă să stea singur acasă. Şi, apropo, a scos la vânzare casa".

Apoi, îngrijorată serios în legătură cu cea mai bună prietenă a ei, Rachel o sună pe Julia şi-i lăsă şi ei un mesaj.

„Julia, ce-a făcut Gabriel? Bătea câmpii în mesajul pe care mi l-a lăsat. Nu-mi răspunde la telefon, aşa că nu pot să aflu versiunea lui. Nu că m-aş aştepta să-mi spună adevărul. Oricum, sper că eşti bine şi îmi pare foarte rău. Orice ar fi făcut, te rog, să nu dispari din nou. Nu va fi ultima dată când petrecem Ziua Recunoştinței în casa noastră. Tata a scos-o la vânzare. Aaron vrea în continuare să-ți ia bilet, aşa că sună-mă, OK? Te iubesc".

Apoi, Rachel se întoarse la viața ei obişnuită din Philadelphia, aşteptând cu nerăbdare veşti de la fratele ei şi de la cea mai bună prietenă a ei. Şi plănuind discret o nuntă.

După ce Gabriel o convinse să nu ia primul avion spre Toronto ca să-i tăbăcească fundul şi vorbi cu Richard despre cum ar putea să nu mai vândă casa, îi lăsă imediat un mesaj Juliei, pe care o sună chiar în timp ce ea vorbea cu tatăl ei.

„Pari să nu răspunzi niciodată la telefon. [Pufneşte un pic...] N-ai opțiunea de apel în aşteptare? Vrei s-o introduci, te rog? Nu mă interesează cât costă, plătesc eu pentru ea. Dar m-am plictisit să las mesaje. [Inspiră adânc.] Bănuiesc c-ai primit mesajul lui Rachel. E furioasă pe mine, dar cred c-am reuşit s-o conving c-am avut o neînțelegere academică, dar ne-am pupat şi ne-am împăcat între timp. [Râs în barbă] Mă rog, nu i-am pomenit partea cu pupatul. Poate-o suni şi tu s-o linişteşti înainte să se urce în primul avion, cum m-a amenințat. [Oftat... inspiră adânc.] Julianne, mi-a plăcut să mă trezesc lângă tine ieri. Mai mult decât aş putea spune unui robot telefonic. Spune-mi c-o să mai am ocazia să mă trezesc lângă tine curând. [Cu voce joasă, senzuală] Stau în fața şemineului dorindu-mi să fii şi tu aici, în brațele mele. Sună-mă, *principessa".*

* * *

Între timp, Julia vorbea cu tatăl ei.

— Mă bucur că vii acasă, Jules. Eu o să fiu de serviciu, dar o să apucăm să petrecem ceva timp împreună...

Vocea lui Tom fu întretăiată de un acces de tuse şi încercă să-şi dreagă glasul.

— Bun. Rachel vrea să trec şi pe la ea. Se mărită şi cred că are nevoie de ajutor cu pregătirile, acum că Grace nu mai e.

— Deb m-a invitat să iau cina cu ea şi copiii ei. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă vii şi tu.

— Nici moartă, mormăi Julia.

— Poftim?

— Scuze, tată. Mi-ar plăcea s-o văd pe Deb, dar în niciun caz n-o să calc pe-acolo. Nici gând.

Tom tăcu stânjenit.

— Nici eu nu-i musai să... s-o văd tot timpul.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— La ce oră să te aştept la aeroport?

— De fapt, Gabriel Emerson locuieşte la Toronto. A zis c-ar urma să vină şi el acasă în weekendul ăla. O să văd dacă pot să vin cu familia Clark de la Philadelphia, dacă venim cu acelaşi avion.

Tom rămase tăcut pentru o clipă.

— Gabriel e acolo?

— Predă la facultate. Am un curs cu el.

— Nu mi-ai zis chestia asta. Jules, stai departe de el.

— De ce?

— Pentru că e soi rău.

— De ce spui asta?

Tom îşi drese glasul.

— N-a venit deloc acasă să-şi vadă mama când era pe moarte. Nu-şi petrece niciodată timpul cu familia lui. N-am încredere în el şi cu siguranță nu mi-aş lăsa fiica pe mâna lui.

— Tată, e fratele lui Rachel. Ştie că vin acasă de Ziua Recunoştinței. Probabil c-o să ne aştepte ea la aeroport oricum.

— Orice-ai face, nu duce niciun pachet dat de el şi nu accepta nimic de la el care pare suspect. O să treci prin vamă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vreau să te apăr. N-am voie să fac asta cu singura mea fiică?

Julia se abținu cu greu să nu-i dea o replică tăioasă.

— O să-mi iau biletul şi te anunț cum a rămas.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Şi astfel se încheie conversația nu foarte instructivă a Juliei cu Thomas Mitchell din Selinsgrove.

Îşi petrecu următoarea oră asigurând-o pe Rachel că da, se simțea bine şi nu (surprinzător, poate), Gabriel nu se mai purta ca un măgar. Îl convinse, totodată, pe Aaron că avea destui bani din bursă ca să-şi cumpere bilet de avion. Pomeni de planurile pe care şi le făcuse deja tatăl ei şi le promise că va lua cina de Ziua Recunoştinței cu familia Clark joi seară.

Epuizată deja, îşi mai petrecu o oră convingându-l pe Gabriel că nu era o idee bună să doarmă împreună în fiecare seară, mai ales când exista riscul să fie văzuți intrând sau ieşind unul din casa celuilalt de cineva de la Universitate. El îi dădu dreptate, cam morocănos, dar o făcu totuşi să-i promită că aveau să mai petreacă o noapte împreună în maximum o săptămână.

Julia nu voia să-l vadă pe Gabriel concediat din cauza ei, aşa că era hotărâtă să reducă riscul de a fi văzuți împreună. Era hotărâtă, de asemenea, să nu doarmă noapte de noapte în patul lui, pentru că ştia unde avea să ducă asta. Îi era încă greu să aibă încredere în el, o rezervă mai mult decât justificată având în vedere că el îşi schimbase atitudinea față de ea relativ recent. Şi recunoscuse aproape deschis că pasiunea cu care-o dorea îi punea la grea încercare capacitatea de autocontrol.

Julia nu voia să se lase convinsă să facă lucruri pe care nu era pregătită să le facă. Nu voia să-i dăruiască o parte din ea şi să se întoarcă acasă simțindu-se singură şi folosită, cum i se întâmplase de atâtea ori cu *el.* Da, Gabriel nu era ca *el.* Dar lucrul ăsta n-o făcea mai puțin precaută, chiar dacă voia să aibă încredere în el.

În ciuda dorinței ei de a se proteja, Julia dormea mult mai liniştită cu Gabriel decât fără el şi fiecare zi care trecea fără să-l vadă îi frângea inima.

* **

Luni dimineață Julia auzi soneria şi se duse să deschidă. În prag stătea un curier cu o cutie mare, albă. Semnă de primire şi, când se întoarse în garsonieră, se uită la cartea de vizită ataşată. Era scrisă de mână şi avea deasupra inițialele G.O.E. În relief.

Dragă Julianne,
Mulțumesc că ți-ai împărtăşit făptura cu mine vineri noapte.
Ai o inimă de leoaică.
Mi-aş dori nespus să te îmblânzesc, pe îndelete, dar fără lacrimi şi fără rămas-bun.
Cu drag

Gabriel

P.S. Am o nouă adresă de mail privată, unde-mi poți scrie:
goe717@gmail. com.

Julia deschise cutia şi fu învăluită pe dată de un parfum minunat, înăuntru, descoperi uluită un vas mare de sticlă plin cu apă. Pe suprafața apei pluteau şapte gardenii. Scoase cu grijă vasul din ambalaj şi-l puse pe măsuță, inspirând adânc parfumul care se răspândea în întreaga cameră.

Reciti biletul de la Gabriel şi deschise pe dată laptopul pentru a-i trimite un e-mail scurt de pe adresa ei de Gmail.

Dragă Gabriel,
Mulțumesc pentru gardenii; sunt superbe.
Mulțumesc pentru mesaj.
Mulțumesc pentru că m-ai ascultat.
De-abia aştept să ne revedem.

Julia

* * *

Miercuri după-amiază, Julia se întâlni cu Paul în dreptul tăvițelor de corespondență, înaintea seminarului domnului

profesor Emerson. Schimbară politeţuri şi stătură un pic la poveşti înainte de a fi întrerupți, destul de brutal, de telefonul Juliei. Apelul era (în mod miraculos) de la Dante Alighieri. Aşa că, desigur, îi răspunse.

— Trebuie să răspund, îi şopti lui Paul în chip de scuză, ieşind în hol.

— Alo?

— Julianne.

Ea zâmbi larg auzindu-i vocea.

— Bună.

— Vrei să iei cina cu mine?

Ea se uită repede înjur să se asigure că n-o aude nimeni.

— Hm, ce planuri ai?

— Să luăm cina la mine. Nu te-am văzut de sâmbătă. Încep să cred că vrei să corespondăm doar pe e-mail acum că am o nouă adresă, o tachină Gabriel.

Julia inspiră adânc, bucuroasă că nu era supărat pe ea.

— M-am tot pregătit pentru următoarea întâlnire cu Katherine. Tu ai lucrat la prelegere, aşa că...

— Trebuie să te văd.

— Şi eu vreau să te văd. Dar o să ne vedem în câteva minute.

— Trebuie să-ți spun ceva legat de asta. Va trebui să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic la ultimul meu seminar. Probabil c-o să te ignor, ca să fiu mai convingător. Am vrut să te avertizez, ca să nu te superi.

Făcu o pauză.

— Desigur, tot ce vreau e să te ating, dar trebuie să păstrăm aparențele.

— Înțeleg.

— Julianne... – începu, coborându-şi glasul – nu-mi place chestia asta, cum nu-ți place nici ție. Dar aş vrea să iei cina cu mine diseară, ca să-mi pot lua revanşa. După cină, putem să petrecem o seară tihnită în fața şemineului, bucurându-ne unul de compania celuilalt. Înainte de culcare.

Julia se îmbujoră imediat la față.

— Mi-ar plăcea, dar îmi propusesem să lucrez toată seara. Încă n-am terminat modificările pe care mi le-a cerut Katherine şi mă întâlnesc cu ea mâine după-amiază. E foarte exigentă.

El bombăni înfundat.

— Îmi pare rău, Gabriel, dar vreau să-i fac pe plac.

— Şi mie nu vrei să-mi faci pe plac?

— Ăăă...

Julia nu ştiu ce să-i răspundă.

El se burzului un pic.

— Îmi promiți că ne vedem vineri seară atunci?

— După prelegerea ta?

— O să merg la o cină. Aş vrea să ne vedem la mine după cină.

— N-o să fie prea târziu?

— Nu pentru ce plănuiesc eu. Mi-ai promis, mai ştii?

Julia zâmbi gândindu-se la echivalentul matur al unei petreceri în pijama pe care de-abia îl descoperise.

— Aşadar, ne vedem vineri seară? o întrebă pe un ton jos, seducător.

— Da, va trebui să găsesc o scuză pentru Paul. Mergem împreună la prelegere.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Julia se mută într-o altă parte a holului, sperând c-o să aibă semnal mai bun.

— Mai eşti?

— Sunt aici.

Tonul lui devenise brusc glacial *Scheisse.*

Rămase tăcut încă un minut.

— Înțelegerea noastră presupune sau nu fidelitate absolută? „De două ori Scheisse”.

— Hm, da, sigur.

— Eu mi-am respectat partea mea.

— Gabriel, te rog... O întrerupse.

— Spune-mi ce-am înțeles greşit din spusele tale.

— Suntem prieteni. M-a invitat să merg cu el la prelegere. Nu m-am gândit că e ceva rău în asta.

— Vrei ca eu să ies cu alte femei ca între prieteni? Să merg cu ele la evenimente publice?

— Nu, şopti ea.

— Atunci fii drăguță şi acordă-mi acelaşi tratament.

— Te rog nu te supăra pe mine.

Nu primi niciun răspuns la rugămintea ei.

— E singurul prieten pe care-l am. Te simți foarte... singur când faci un masterat într-un oraş străin.

— Credeam că eu sunt prietenul tău.

— Sigur că eşti. Dar am nevoie de cineva cu care să vorbesc despre şcoală şi chestii de-astea.

— Ar trebui să discuți cu mine orice are de-a face cu universitatea.

— Te rog, nu mă obliga să renunț la singurul prieten pe care îl am, în afară de tine. Atunci aş fi cu adevărat izolată, pentru că nu pot fi cu tine tot timpul.

Gabriel se crispă.

— I-ai spus că eşti cu cineva?

Julia scânci.

— Nu, am crezut că e secret.

— Zău aşa, Julianne. Ai mai multă minte de-atât.

Oftă adânc.

— Fie, accept că ai nevoie de un prieten, dar trebuie să înțeleagă că nu mai eşti liberă. Deja e mult prea interesat de tine şi asta ne-ar putea face probleme.

— O să-i spun că am o nouă relație. Urma să mergem la muzeu peste două săptămâni să vedem...

— Nu mai mergeți. Merg eu cu tine, mârâi Gabriel în telefon.

— În public? Cum ai putea?

— Mă îngrijesc eu de asta. Aşadar, bănuiesc că în câteva minute o să-l văd intrând în clasă şi ducându-ți rucsacul? întrebă sarcastic.

— Te rog, Gabriel.

El expiră ca să se calmeze.

— Bine. Hai să uităm de asta. Dar sunt cu ochii pe el. Cât despre vineri, o să-ți las o cheie sau o să-l sun pe portar să-ți dea drumul.

— OK.

— Ne vedem în câteva minute.

* * *

Când Julia şi Paul intrară în amfiteatru, domnul profesor era deja înăuntru. Le aruncă o privire, se uită chiorâş la Paul şi-şi întoarse atenția asupra notițelor. Se bucură să vadă, însă, că Julia purta geanta de umăr, ceea ce îl încântă la culme.

Restul masteranzilor şi doctoranzilor, inclusiv Christa, se uitară de la Julia la domnul profesor şi înapoi de vreo trei-patru ori. Părea că urmăresc un meci de tenis la Wimbledon.

Julia se aşeză la locul ei obişnuit, lângă Paul, adoptând imediat o poziție respectuoasă.

— Să n-ai emoții. A fost bine dispus toată săptămâna. Nu cred c-o să te agaseze azi.

Paul se aplecă, apropiindu-se prea mult de ea, să-i şoptească la ureche.

— Probabil că şi-a tras-o cu cineva weekendul trecut, şi nu doar o dată.

Domnul profesor Emerson tuşi tare de la catedră până ce Paul se îndepărtă de Julia.

Pe Julia însă o tulburară cuvintele lui Paul. Rămase cu capul plecat, luând notițe copioase. Era o metodă bună de a nu se mai gândi la dimineața zilei de sâmbătă şi la cum arăta Gabriel fără haine, „de-abia ieşit de la duş, lăsând să cadă de pe el un prosop mov, minuscul…”

Domnul profesor de-abia dacă se uită la ea şi nu-i ceru nici măcar o dată părerea. Pe scurt, prelegerea se dovedi o profundă dezamăgire pentru cei care sperau la un spectacol. Christa însă fu încântată că lumea revenise în sfârşit la normal şi totul era (aproape) cum ar fi trebuit să fie.

— Sunteți invitați cu toții la prelegerea pe tema poftei trupeşti în *Infernul* lui Dante pe care-o voi ține vineri după-amiază la ora 15:00 la Victoria College. Ne vedem săptămâna viitoare. Sunteți liberi pe ziua de azi.

Domnul profesor îşi strânse rapid lucrurile şi ieşi din sala de seminar fără a arunca o privire în urmă.

Paul se aplecă spre Julia.

— Pot să te conduc spre casă? Am putea să ne oprim să comandăm nişte mâncare thailandeză undeva.

— Mi-ar plăcea. Dar probabil c-o să mă apuc să lucrez până la ora cinei. Şi trebuie să-ți spun ceva…

* * *

Vineri dimineață, Julia stătea în pragul şifonierului ei micuț întrebându-se cu ce să se îmbrace. Ştia că Gabriel nu va fi prea încântat s-o vadă aşezată lângă Paul. Ştia c-o să se vadă cu Gabriel mai pe seară şi va rămâne peste noapte la el. Îşi luase deja schimburi în geanta de umăr.

Voia să facă o impresie bună. Voia ca Gabriel s-o observe printre celelalte femei şi s-o admire, aşa că, pentru prima dată în cursul semestrului, se hotărî să se gătească pentru un eveniment academic, îşi puse o rochie neagră cu ciorap negru, mat, şi cizme negre de piele cu toc, până la genunchi, pe care Rachel o convinsese să le cumpere acum câțiva ani. Nu purta prea multe bijuterii – o pereche de cercei cu periuțe care aparținuseră bunicii din partea tatălui – şi îşi înfăşură un şal violet-închis în jurul gâtului, ca nu cumva decolteul ei, foarte decent de altfel, să se dovedească exagerat pentru o prelegere ținută în timpul zilei.

Julia şi Paul ajunseră printre primii în amfiteatrul mare. Îşi aleseră repede nişte locuri mai în spate, aproape de culoar, ca să nu iasă prea tare în evidență. Cadrele didactice ocupau de regulă cele mai bune locuri, din față, şi masteranzii şi doctoranzii n-ar fi îndrăznit să încalce această regulă nescrisă.

De îndată ce intră în sală, Julia îi simți prezența. O tensiune stranie scăpăra între ei, chiar şi de la depărtare.

Simți de asemenea privirea lui ațintită asupra ei. Ştia că acea privire va fi înlocuită rapid de o grimasă. Uitându-se pe furiş spre celălalt capăt al încăperii, avuconfirmarea bănuielilor ei. Se uită furios la Paul când acesta îi puse mâna pe spate, conducând-o spre locurile lor.

Gabriel îi zâmbi pe furiş, măsurând-o din priviri, zăbovind o secundă prea mult asupra tocurilor ei. Întorcându-se, îşi continuă conversația cu unul dintre profesori.

Timp de câteva minute, Julia îi admiră pe îndelete ținuta. Arăta splendid, ca de obicei, îmbrăcat într-un costum Armani negru, foarte elegant, cu o cămaşă albă cu manşetă franțuzească şi o cravată neagră de mătase. Purta ochelarii de vedere şi o pereche de pantofi negri, din fericire, nu cu botul ascuțit. Surprinzător însă, purta o vestă la costum şi, pentru că haina era descheiată, Julia zări un ceas de buzunar din aur atârnat de unul din nasturii vestei, cu un lănțişor care dispărea într-un buzunar.

— Uită-te la el. Vestă şi ceas de buzunar? mormăi Paul, clătinând din cap. Câți ani are tipul ăsta? Pariez că în podul casei are un portret care îmbătrâneşte într-un ritm accelerat.

Julia îşi reținu un zâmbet şi nu zise nimic.

— Ştii ce m-a pus să fac ieri?

Clătină din cap.

— A trebuit să-i împachetez stilourile lui neprețuite într-o cutiuță şi să le trimit la un dispensar pentru stilouri.

— Ce mai e şi aia?

— Un atelier de reparații pentru stilouri bolnave făcut special pentru indivizi şi mai bolnavi care au prea mulți bani. Şi prea mult timp la dispoziție. Sau în buzunar.

Julia chicoti şi-şi închise telefonul mobil.

***

Vindecat de gripă porcină, domnul profesor Jeremy H. Martin, şeful Catedrei de Italienistică, întâmpină un auditoriu alcătuit din vreo sută de persoane şi făcu o prezentare entuziastă a studiilor şi realizărilor domnului profesor Emerson. Julia se uită la Gabriel, care se foia stânjenit pe

scaun, părând deranjat de toate laudele şi cuvintele frumoase. Ochii lui îi întâlniră privirea şi Julia îi zâmbi încurajator. Văzu cum umerii lui se relaxează pe dată.

Domnul profesor Martin era mândru de domnul profesor Emerson şi n-avea nicio rezervă în a declara acest lucru. Pentru el, Gabriel fusese una dintre cele mai promițătoare achiziții ale catedrei şi-i îndeplinise toate aşteptările. I se oferise un post permanent foarte repede, după ce i se publicase prima carte la Oxford University Press, şi era pe cale să păşească pe urmele lui Katherine Pieton. Sau cel puțin aşa spera domnul profesor Martin.

După aplauze nu foarte entuziaste, Gabriel păşi în mijlocul scenei, întinzându-şi notițele pe pupitru şi verificând de două ori dacă prezentarea lui în Powerpoint era gata. Studie o clipă publicul – domnul profesor Martin zâmbea nerăbdător, domnişoara Petersen se lăsase mai în față şi îşi atingea cu un aer şiret decolteul, în timp ce colegii lui stăteau tăcuți, evident interesați de tema prelegerii.

Una dintre persoanele care făcea notă discordantă era aşezată chiar în primul rând. Profesoara cu pricina nu era câtuşi de puțin interesată de studiile lui sau de calitățile lui academice. Nu, interesul ei era unul mult mai desfrânat şi Gabriel avu impresia că ea şi-l declara chiar în momentul de față, umezindu-şi buzele stacojii cu o limbă trandafirie. Un animal de pradă. Şi Gabriel se simți foarte tulburat de faptul că îl privea cu ochi de şerpoaică în timp ce era în aceeaşi cameră cu Julia. Ştia că trecutul îl pândeşte la fiecare pas, dar să-l ferească Domnul dacă cele două femei aveau să se întâlnească vreodată.

Luându-şi ochii de la profesoara blondă, se sili să zâmbească publicului. Se uită de îndată după chipul frumos al Juliei, simțindu-se încurajat de expresia ei afectuoasă, şi îşi începu prelegerea.

— Titlul prelegerii mele de azi este „Pofta trupească în *Infernul* lui Dante: Păcatul capital împotriva sinelui". De îndată, vă veți întreba de ce pofta trupească ar fi un păcat

împotriva sinelui dat fiind că întotdeauna e îndreptată spre altcineva – doreşte să se folosească de o altă fiinţă umană pentru a obţine satisfacţie personală, sexuală.

Auzi pe cineva pufnind înfundat din primul rând, dar îl ignoră, reacţionând doar printr-o încordare a muşchilor feţei.

— Ideile lui Dante despre păcat sunt influenţate preponderent de scrierile lui Toma d'Aquino. În celebra sa *Summa Theologiae,* daquino afirmă că orice faptă rea sau păcat este o formă de autodistrugere. El presupune că fiinţa umană are o natură care ar trebui să fie, prin definiţie, bună şi raţională. D'Aquino vede această natură, a animalului raţional, ca fiind creată de Dumnezeu anume pentru a se dedica binelui, mai precis, virtuţilor. Când o fiinţă umană se abate de la acest scop firesc, se vatămă pe sine, pentru că nu face ceea ce ar trebui să facă. Se războieşte cu sine şi cu propria fire.

Domnişoara Petersen se aplecă în faţă, părând că-l ascultă fascinată.

— De ce are Toma d'Aquino această perspectivă stranie asupra păcatului? Un motiv este faptul că acceptă premisa lui Boethius, conform căruia binele şi fiinţa sunt aidoma. Cu alte cuvinte, orice există are ceva bun în el pentru că e creat de Dumnezeu. Şi, oricât de întinată, zdrobită sau păcătoasă ar fi acea fiinţă, cât timp există, tot mai păstrează o anume bunătate.

Gabriel apăsă pe un buton şi pe ecranul din stânga lui apăru prima imagine din prezentare. Julia recunoscu o ilustraţie de-a lui Botticelli, reprezentându-l pe Lucifer.

— Din această perspectivă, nimeni, nici măcar Lucifer, prins în gheaţă în ultimul cerc al Infernului lui Dante, nu e complet malefic. Răul poate trăi doar pe seama binelui, ca un parazit; dacă tot ce e bun într-o fiinţă ar fi nimicit, fiinţa respectivă n-ar mai exista.

Gabriel simţi o privire vicleană aţintită asupra lui, persiflându-l, pe el şi faptul că mai credea, naiv, în concepte burgheze ca *binele* şi *răul.*

Îşi drese glasul.

— E un mod de a vedea lucrurile care ne e străin multora dintre noi – ideea că până şi un înger căzut, osândit să-şi ducă zilele în Infern, mai are ceva bun în el.

Privirea lui se îndreptă spre Julia, zăbovind asupra ei doar cât era nevoie ca ea să-i citească o rugăminte în ochi.

— Ceva bun care se cere recunoscut, chiar dacă îngerul căzut e dependent, în mod tragic, de păcat.

Pe ecran apăru o altă ilustrație de Botticelli, cea cu Dante şi Beatrice şi stelele fixe ale Paradisului. Julia recunoscu imaginea pe care i-o arătase Gabriel, din colecția lui privată.

— Pe acest fundal al binelui şi răului, gândiți-vă la Dante şi Beatrice. Relația lor exemplifică iubirea curtenească. În contextul *Divinei Comedii,* Beatrice este asociată cu Virgiliu. Ea îl roagă să-l călăuzească pe scumpul ei Dante prin Infern pentru că ea, ca suflet ce trăieşte în Paradis, nu poate coborî acolo. Prin legătura pe care o face între Virgiliu şi Beatrice, Dante ne sugerează că iubirea curtenească e asociată cu rațiunea mai curând decât cu pasiunea.

Auzindu-l pomenind de Beatrice, Julia începu să se foiască, lăsându-şi capul în jos ca nu cumva să se dea de gol. Paul observă gestul şi, interpretându-l greşit, îi luă mâna într-a lui, strângând-o blând. Erau aşezați prea departe ca Gabriel să vadă ce se întâmplă, dar observă că Paul se întorsese spre Julia şi mâna lui se făcuse nevăzută, în apropiere de poala ei. Pentru o clipă, imaginea îi distrase atenția.

Tuşi şi Julia se uită imediat la el, retrăgându-şi repede mâna.

— Cum rămâne cu pofta trupească, însă? Dacă dragostea este iepurele, pofta e lupul. Dante o spune explicit când defineşte pofta trupească drept un păcat al lăcomiei ca de lup – un păcat în care pasiunea triumfă asupra rațiunii.

La auzul acestui comentariu, Christa se trase pe marginea scaunului, aplecându-se în față astfel încât decolteul ei era vizibil de pe scenă. Din nefericire pentru ea, Gabriel tocmai arăta următoarea imagine, reprezentând *Sărutul* lui Rodin.

— Dante îi pune pe Paolo şi Francesca în cercul păcătoşilor din dragoste. În mod surprinzător, povestea căderii lor în păcat e asociată cu tradiția iubirii curteneşti. În răstimpul în care s-au abandonatpoftei trupeşti, tocmai citeau despre relația adulteră dintre Lancelot şi regina Guinevere.

Gabriel schiță un zâmbet răutăcios.

— Poate că acesta era echivalentul medieval al preludiului care face apel la pornografie.

În amfiteatru răsunară râsete politicoase.

— În cazul lui Paolo şi al Francescăi, pasiunea a triumfat asupra rațiunii, ceea ce ar fi trebuit să-i avertizeze că, dat fiind că cele două se completează, ar fi fost necesar să-şi țină mâinile acasă.

Îi aruncă o privire încruntată, cu subînțeles, lui Paul. Dar acesta din urmă crezu că privirea era pentru altcineva, poate pentru Julia sau una din femeile aşezate în fața lui, aşa că nu reacționă în niciun fel. Văzând atitudinea impasibilă a lui Paul, ochii albaştri ai lui Gabriel căpătară o sclipire verzuie, ca ochii unui dragon. Mai lipsea să sufle flăcări pe nări.

— Poate că această situație e similară cu relația posesivă pe care o au doi oameni când îşi fac curte. Dacă altcineva ar încerca să se înfrupte din plăcerile aparte care ar trebui să fie rezervate doar pentru partener, fără îndoială ar stârni reacții de furie şi gelozie.

Tonul lui devenise tăios. Julia tresări şi se trase un pic mai spre stânga, departe de Paul.

— Dar faptul că Dante vede, în Lancelot şi Guinevere, precum şi în Paolo şi Beatrice o degradare a tradiției iubirii curteneşti ne arată că înțelege primejdiile reale care pot decurge din afecțiunea lui pentru Beatrice. Dacă pasiunea lui ar triumfa asupra rațiunii, asta ar distruge viețile amândurora şi i-ar expune unui scandal. Aşa că soarta lui Paolo şi a Francescăi e un avertisment foarte personal pentru Dante că ar trebui ca afecțiunea lui pentru Beatrice să rămână castă. Ceea ce nu e deloc uşor având în vedere frumusețea şi farmecul ei aparte şi cât de mult şi de profund o doreşte.

Julia se înroşi.

— Daţi-mi voie să subliniez că, în ciuda faptului că nu s-au văzut ani de zile, Dante tânjeşte după ea. O doreşte, cu trup şi suflet.

Castitatea de care dă dovadă e cu atât mai virtuoasă datorită patimii cu care o doreşte.

Făcu o pauză şi ochii de şerpoaică îi urmăriră privirea aţintită din nou asupra Juliei înainte de a se uita în ochii lui. El îi răspunse cu o căutătură încruntată.

— În filosofia dantescă, pofta trupească e o iubire rătăcită, dar totuşi un fel de iubire. Din acest motiv, e cel mai puţin grav din cele şapte păcate mortale şi de aceea Dante plasează cercul păcătoşilor din dragoste chiar sub Limb. Pofta trupească derivă din cea mai înaltă din plăcerile pământeşti...

Ochii lui se îndreptară spre Julia, care-l privea fix la rândul ei, ca hipnotizată.

— Sexul trebuie înţeles, în adevărata sa natură, ca fiind ceva nu doar fizic, ci şi spiritual – contopirea extatică a două fiinţe, cu trup şi suflet, menită să reflecte bucuria şi extazul contopirii cu divinitatea în Paradis. Două trupuri unite de plăcere. Două suflete unite de legătura dintre trupuri şi de dăruirea entuziastă, altruistă, deplină, a sinelui.

Julia încercă să nu se mişte, amintindu-şi cum se simţise deunăzi când Gabriel îi supsese fiecare deget, lingând urmele de ciocolată, încăperea deveni înăbuşitoare şi mai multe persoane începură să se foiască pe scaun.

— E de prisos, poate, să subliniez că, dacă unul din parteneri nu se dăruieşte cu totul în timpul actului sexual, nu va exista un orgasm. Rezultatul va fi tensiune, frustrare şi un partener nemulţumit. Momentul orgasmului e un preludiu al transcendenţei absolute şi al plăcerii depline, extatice. Genul de plăcere în care sunt împlinite cele mai profunde doruri şi nevoi ale cuiva, complet, cu o intensitate care-ţi taie răsuflarea.

Gabriel zâmbi pe sub mustaţă văzând cum Julia îşi încrucişează şi îşi desface picioarele, savurându-i reacţia în

timp ce lua o gură de apă.

— Ideea unui orgasm împărtăşit, în care extazul unuia din parteneri decurge din extazul celuilalt, subliniază ideea de intimitate, decontopire fizică şi spirituală. Gâfâitul, zvârcolirile de plăcere, atingerile, tânjirea, dăruirea şi, în sfârşit, apogeul, ajungerea la orgasm.

Gabriel făcu o pauză, forțându-se să nu se uite la Julia, pentru a nu atrage atenția asupra chipului ei îmbujorat, plecat. Îşi drese glasul, cu un început de rânjet.

— Simțiți că vă ia cu leşin?

În sală răsunară râsete amuzate, dar reținute. Christa îşi ridică părul pe ceafă şi începu să-şi facă vânt cu un exemplar din cartea lui Gabriel.

— Cred că spusele mele tocmai au ilustrat teza lui Dante, anume că pofta trupească e îndeajuns de puternică pentru a distrage atenția, care e una din facultățile rațiunii, orientând-o spre preocupări pământeşti, trupeşti, şi împiedicând-o să se înalțe la contemplarea preocupărilor cereşti, anume divinitatea. Fără îndoială, unii din voi ar prefera acum să dea fuga acasă şi să-şi strângă în brațe partenerul mai curând decât să rămână aici ca să asculte restul prelegerii mele aride.

Râse încetişor, ignorând-o complet pe profesoara din primul rând, care-i arătă un obiect minuscul, dar obscen pe care-l avea în geantă, menit să-l tachineze.

— Iubirea e pusă în contrast cu pofta trupească, unul din păcatele capitale. D'Aquino spune că un îndrăgostit se raportează la persoana iubită ca şi cum ar fi o parte din sine.

La aceste cuvinte, expresia lui Gabriel se îmblânzi şi pe chipul lui se întipări un zâmbet suav.

— Bucuriile şi frumusețea intimității, exprimate în actul sexual, sunt roadele fireşti ale iubirii. În acest caz, după cum ar trebui să fie limpede, sexul nu e totuna cu pofta trupească. De aici şi distincția făcută în limbajul curent între, scuzați termenul obscen, a te fute şi a face dragoste. Dar, în acelaşi timp, sexul nu e totuna cu iubirea, după cum o dovedeşte tradiția iubirii curteneşti. Poți iubi un prieten în mod cast şi

înflăcărat fără a întreține activități sexuale cu el sau cu ea. În *Paradisul* lui Dante, pofta trupească e prefăcută în milostenie, cea mai autentică şi pură manifestare a dragostei. În Paradis, sufletul e eliberat de dorințe, pentru că dorințele i-au fost îndeplinite, şi e inundat de bucurie. Nu mai simte vinovăție pentru păcatele din trecut, ci cunoaşte împlinirea şi libertatea deplină. Dar timpul nu-mi permite să discut mai amănunțit despre Paradis. În *Divina Comedie,* descoperim o dihotomie între pofta trupească şi milostenie, precum şi o manifestare vie a castității ce caracterizează iubirea curtenească, exemplificată de relația dintre Dante şi Beatrice. Acest ideal al iubirii curteneşti îşi găseşte, poate, cea mai adecvată expresie în cuvintele rostite de Beatrice însăşi, *Apparuit i-am beatitudo vestra.* Adică, „a apărut şi fericirea ta". N-au fost rostite niciodată cuvinte mai adevărate ca acestea. Mulțumesc.

Auditoriul izbucni în aplauze reținute şi se auzeau şoapte de admirație. Domnul profesor începu apoi să răspundă întrebărilor din public. După tipic, profesorii fură primii care-i adresară întrebări, în timp ce masteranzii şi doctoranzii aşteptau răbdători să le vină rândul.

(Pentru că lumea academică, asemenea Europei medievale, este organizată ierarhic.)

Julia rămase nemişcată, încercând să înțeleagă ceea ce credea că a auzit în prelegerea lui Gabriel. Îşi repeta în sinea ei câteva din afirmațiile lui mai profunde, când Paul se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche.

— Fii pe fază. Emerson o s-o ignore pe Christa.

De unde stăteau ei, nu puteau vedea decolteul Christei (din fericire pentru ei). Era în continuare aplecată în față şi ridicase mâna acum, încercând să-i atragă atenția domnului profesor. El părea s-o ignore în mod voit, arătând spre alți auditori, răspunzându-le bine argumentat. Într-un final, domnul profesor Martin se ridică, anunțând că nu mai puteau lua alte întrebări. Abia atunci lăsă şi ea mâna jos şi un rictus îi întunecă chipul altfel plăcut.

Urmă un nou ropot de aplauze şi Gabriel coborî de pe podium. Fu întâmpinat imediat de o brunetă de înălțime medie, care părea săfie o profesoară pe la vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani. Dădură mâna.

Paul pufni.

— Ai văzut faza? N-a vrut s-o lase pe Christa să-i pună o întrebare în public. I-e teamă c-o să se ridice şi-o să-şi arunce sutienul în el sau o să ridice un poster pe care scrie „Eu V[26] Emerson".

Julia chicoti, uitându-se la bruneta care stătea de vorbă cu Gabriel şi care se îndepărtă apoi ca să stea de vorbă cu altcineva.

— Mă mir că nu i-a corectat nimeni greşeala lui Emerson.

Paul îşi scarpină perciunii, gânditor.

— Ce greşeală?

— I-a atribuit expresia *Apparuit i-am beatitudo vestra* lui Beatrice, deşi ştim cu toții că e rostită de Dante. El rosteşte acele cuvinte în a doua parte din *La Vita Nuova,* când o întâlneşte pentru prima dată pe Beatrice.

Julia ştia asta, desigur, dar n-ar fi comentat pe această temă, aşa că nu spuse nimic.

Paul ridică din umeri.

— Sunt sigur c-a fost doar o scăpare. E în stare să citeze operele din memorie în italiană şi engleză. Doar că mi s-a părut nostim că domnul profesor Perfecțiunea întruchipată a făcut o greşeală în public şi nu l-a corectat nimeni.

Râse înfundat.

— Poate de-asta ridicase Christa mâna.

Julia încuviință. Ştia că greşeala lui Gabriel fusese intenționată. Dar n-avea de gând să-i spună cuiva chestia asta, cu atât mai puțin lui Paul.

El o măsură din priviri cu admirație.

— Eşti foarte drăguță azi. Mereu eşti drăguță, dar astăzi – parcă străluceşti.

I se întipări o expresie gravă pe chip.

— Sper că nu-l calc pe prietenul tău pe bătături dacă-ți spun chestia asta. Cum spuneai că-l cheamă?

— Owen.

— Ei bine, ți se citeşte în ochi. În mod vădit eşti fericită că v-ați împăcat. După atâtea săptămâni în care te-am văzut tristă, mă bucur că eşti fericită.

— Mulțumesc, murmură ea.

— Aşadar, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Ea se uită în jur.

— Nu ştiam dacă trebuie să te găteşti pentru o ocazie ca asta. Ştiam că toți profii o să fie aici şi am vrut să arăt bine.

Paul râse.

— Majoritatea femeilor din mediul universitar nu sunt preocupate de modă.

Clătină din cap, atingându-i blând brațul.

— Sper că fostul tău o să se poarte frumos cu tine de data asta. Altfel va trebui să bat drumul până la Philadelphia ca să-i trag o mamă de bătaie.

Julia deja nu-l mai asculta decât pe jumătate pentru că observase o profesoară blondă, minionă, care-l întâmpină pe Gabriel sărutându-l pe amândoi obrajii.

Făcu ochii mari.

„Şi îmi făceai mie morală în legătură cu Paul, dom profesor. Parcă nu trebuia să te împart…”

Paul mormăi ceva în barbă.

— Ce e? îl întrebă.

— Ei bine, prelegerea a fost minunată. Îți dai seama de ce am venit aici să-mi fac masteratul cu el, spuse Paul, uitându-se cu subînțeles la Gabriel. Dar uită-te la ei.

Ca la comandă, blonda începu să râdă în hohote, lăsându-şi capul pe spate, în timp ce Emerson îi zâmbea încordat. Avea cam un metru cincizeci înălțime şi un păr blond-deschis care era strâns la spate într-un coc sever. Purta ochelari Armani cu rame roşii şilentile pătrate şi un costum negru, care probabil costa o avere, cu o fustă strâmtă, dreaptă, care de-abia îi venea până la genunchi. Julia observă de asemenea

că femeia purta pantofi negri cu tocuri foarte înalte şi dresuri cu plasă în ochiurile cărora n-ai fi prins decât plevuşcă.

Femeia era frumoasă, dar făcea notă discordantă în rândul celorlalți profesori. Şi era ceva hotărât agresiv în atitudinea ei.

— E doamna profesoară Singer, spuse Paul strâmbându-se.

— Blonda?

— Da. Bruneta din stânga ei e doamna profesoară Leaming. Ea e minunată. Trebuie s-o cunoşti. Dar ține-te departe de Singer, e precum un balaur.

Julia simți un gol în stomac văzând-o pe doamna profesoară Singer apucându-l de braț pe Gabriel cu un gest mult prea familiar, înfigându-şi ghearele în haina lui, în timp ce se ridica pe vârfuri ca să-i şoptească ceva la ureche. Expresia lui rămase impasibilă.

— De ce spui asta? îl întrebă.

— I-ai văzut site-ul?

— Nu.

— Mai bine. Ai fi şocată ce chestii o pasionează. Şi i se spune *doamna profesoară Chin.*

Julia se sili să-şi ia ochii de la spectacolul dezgustător oferit de domnii profesori Emerson şi Chin şi începu să-şi frângă mâinile. Se întrebă dacă prenumele doamnei profesoare Chin era Paulina.

Scârbită de privelişte, îşi luă haina şi se ridică.

— Cred că e vremea să ne urnim.

— Te conduc acasă.

Paul îi ținu haina, ca un cavaler.

Se ridicară de pe locurile lor şi erau gata s-o ia spre ieşire când domnul profesor Martin, şeful catedrei, întâlni privirea lui Paul şi-i făcu semn să se apropie.

— Durează doar o clipă. Aşteaptă-mă.

Julia se aşează, făcându-şi de lucru cu nasturii de la haină.

Gabriel nu se uita deloc la ea şi, judecând după poziția corpului lui, părea c-o evită. Paul avu o scurtă discuție cu şeful de catedră, întorcându-se apoi şi arătând spre ea.

Domnul profesor Martin încuviință, bătându-l pe spate. Când se întoarse, Paul zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei bine, n-o să ghiceşti de ce m-a chemat.

Julia îl privi întrebător.

— Am fost invitați să mergem la cina dată de facultate cu ocazia prelegerii domnului profesor Emerson.

— Glumeşti.

— Nu. Se pare că au bani la buget ca să invite şi câțiva studenți la cină şi şeful de catedră a hotărât să mă invite pe mine. Când i-am spus că sunt cu tine, te-a invitat să vii împreună cu mine.

Îi făcu cu ochiul.

— Biata Christa nu e pe listă. S-ar părea că e ziua ta norocoasă.

În clipa aceea, Gabriel îi întâlni privirea, peste umărul lui Paul.

Gabriel părea supărat, furios chiar, şi clătină din cap în direcția ei. Ochii lui se plimbară de la Paul la ea şi, din nou, clătină din cap.

Julia îşi încreți buzele, îndărătnică. „Cum poate Gabriel să fie gelos pe Paul când doamna profesoară Chin aproape că s-a urcat pe el? Asta da ipocrizie".

— Nu suntem obligați să mergem dacă nu vrei.

Paul îşi drese glasul.

— Ştiu că Emerson a fost măgar cu tine. Probabil că nu vrei să-i sărbătoreşti ultimul succes la o porție de *paella.*

— Ar fi nepoliticos să refuzăm invitația când vine din partea şefului de catedră, spuse Julia rar.

— Probabil că ai dreptate. Promit c-o să fie plăcut. Mergem la Segovia, care e un restaurant foarte fain. Dar cina e abia la şapte. Vrei să mergem la Starbucks până atunci? Sau în altă parte?

Paul întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Sună bine la Starbucks.

La câteva minute după ce ieşiră din clădire, Julia îşi făcu în sfârşit curaj să pună o întrebare care nu-i dădea pace.

— O cunoşti bine pe doamna profesoară Singer? întrebă, pe un ton ce se voia degajat.

— Nu. Mă țin departe de ea.

Paul înjură de câteva ori.

— Tare aş vrea să-mi şterg din memorie e-mailurile pe care i le trimitea lui Emerson. Mi s-au întipărit în minte pe veci.

— Care e prenumele ei?

— Ann.

Capitolul 20

Julia îi făcu cinste lui Paul cu o cafea pentru care plăti, pe furiş, cu un card de cadouri de la Starbucks – un card pe care era desenat un bec. Când ajunseră în sfârşit la Segovia, fură întâmpinați de un spaniol care părea foarte amabil şi care s-a prezentat drept proprietarul restaurantului. Spre încântarea lui, Paul îi răspunse în spaniolă.

În interior, pereții restaurantului erau vopsiți în galben, însoriți şi pictați cu reproduceri ale ilustrațiilor lui Picasso cu Don Quijote şi Sancho Pan za. Într-un colț se afla un chitarist care interpreta acorduri ale maestrului Segovia. O serie de mese lungi fuseseră aşezate într-un pătrat chiar în mijlocul încăperii – spațiul rezervat pentru cina festivă. Datorită configurației geometrice, toți invitații aveau să stea față în față. Pe Julia n-o încânta ideea de a sta față în față cu doamna profesoară Chin şi, dacă ar fi crezut că se poate sustrage fără a-l jigni sau a atrage atenția nedorită din partea domnului profesor Martin, ar fi făcut-o.

Paul alese două locuri într-un colț; pentru că, din nou, era perfect conştient de sistemul ierarhic şi ştia că nu poate ocupa unul din locurile de onoare. În timp ce discuta cu ospătarul despre meniu *en Español,* Julia reflecta în sinea ei asupra geloziei lui Gabriel şi-şi deschise pe furiş mobilul pentru a-i trimite un mesaj. Dar descoperi că primise deja un SMS de la el:

Nu veni la cină. Inventează o scuză pentru Paul.
Aşteaptă-mă la mine; portarul o să-ți dea drumul.
Îți explic mai târziu. Te rog fă ce-ți cer. – G

Julia se uită la ecran ca-n transă până ce Paul îi dădu un cot.

— Vrei să bei ceva?

— Hm, probabil că nu e momentul pentru sangría, dar asta aş vrea dacă au.

— Avem o sangría excelentă, o informă chelnerul înainte de a le transmite comanda la bar.

Julia îi aruncă o privire stânjenită lui Paul.

— Am primit un mesaj de la Owen. Scuze c-am fost nepoliticoasă.

— Nu-i nimic.

Paul îşi făcu de lucru cu meniul în timp ce ea scria grăbită un răspuns.

Aveam telefonul închis. E prea târziu, sunt deja aici.
N-ai motive să fii gelos – vin acasă cu tine.
O să dorm toată noaptea în patul tău.

Îşi băgă telefonul în geantă, rugându-se în sinea ei ca Gabriel să nu se înfurie prea tare. „O, zei (a se completa cu descrierea potrivită a relației mele cu Gabriel) posesivi şi excesiv de protectori, nu-l lăsați să facă o scenă. Nu în fața colegilor lui".

Din nefericire pentru ea şi persoana care-i trimitea SMS-uri, geanta mască semnalul ce anunța primirea unui nou mesaj.

După douăzeci de minute, apărură şi restul invitaților. Doamna profesoară Leaming şi câțiva alți profesori se aşezară lângă Paul. La celălalt capăt, Gabriel fu înghesuit între domnul profesor Martin şi doamna profesoară Chin.

Văzându-l pe Gabriel, între companionii lui, Julia începu să soarbă cu nesaț din sangria, sperând c-o să mai poată cere una ca să atenueze tensiunea care scăpăra în aer. Sangria era delicioasă, cu multe citrice, ceea ce-o încântă nespus.

— Ți-e frig?

Paul arătă spre şalul violet înfăşurat foarte şic la gâtul ei.

— Nu neapărat.

Îşi scoase încet eşarfa şi-o lăsă peste geantă.

Paul îşi feri curtenitor privirea la vederea gâtului şi decolteului ei, palid şi delicat. Era frumoasă şi trupul ei, deşi firav, era înzestrat cu un piept generos, astfel că avea cu ce-şi umple decolteul.

De îndată ce-şi scoase şalul, doi ochi albaştri în care se citea gelozie o priviră peste masă, sorbind cu lăcomie pielea ei dezvelită, înainte de a se retrage în grabă.

— Paul, care-i faza cu doamna profesoară Singer? îl întrebă şoptit, ascunsă după paharul de sangria.

Paul o văzu pe Singer stând mult prea aproape de Emerson şi îl văzu pe Emerson trăgându-se discret mai departe de ea. Ea se trase imediat după el. Dar Julia nu observă scena.

— Ea şi Emerson au avut o relație. S-ar părea c-au reluat-o, râse Paul răutăcios. Cred c-am descoperit motivul pentru buna lui dispoziție.

Julia făcu ochii mari şi simți că i se face rău.

— Aşadar, a fost… prietena lui?

Paul îşi trase scaunul mai aproape de ea, astfel ca doamna profesoară Leaming să nu audă conversația. Desigur, faptul că apăruse un dansator de flamenco, care începuse să danseze pe acordurile răsunătoare de chitară clasică, simplifică totul.

— O clipă.

Îi întinse o farfurie cu *tapas* Juliei.

— Gustă. Chorizo cu brânză Manchego şi crostini cu Cabrales, o varietate spaniolă de brânză albastră.

Ea se servi, înfruptându-se din aperitive în timp ce aştepta cu nerăbdare un răspuns.

— Singer n-are prieteni. Ea e interesată să producă durere. Să dețină controlul. Ştii tu…

Nu duse la capăt propoziția, lăsând-o să ghicească şi singură.

Julia clipi şocată.

— Ai văzut *Pulp Fiction*? o întrebă.

Clătină din cap.

— Nu-mi plac filmele lui Quentin Tarantino. Sunt prea întunecate pentru mine.

— Atunci să spunem că-i place să apeleze la tehnici medievale… în viața de zi cu zi… pe care le aplică pe fundul

altora. Şi nu se ruşiinează deloc de chestia asta. Scrie studii despre chestii de genul ăsta şi le publică online.

Julia înghiți o bucată de chorizo pe nerăsuflate.

— Asta înseamnă că el...

— E un ticălos pervers, ca şi ea. Dar e un cercetător dat naibii, după cum ai văzut şi în după-amiaza asta. Încerc să nu mă gândesc la ce face în viața lui personală. Eu cred că două persoane care se iubesc ar trebui să se trateze cu blândețe. Nu că iubirea ar avea ceva de-a face cu ce fac ei doi.

Paul se uită precaut în jur, şoptindu-i apoi la ureche:

— Cred că, dacă ții îndeajuns de mult la o persoană ca să ai relații intime cu ea, ar trebui s-o respecți şi să n-o tratezi ca pe un obiect. Ar trebui să fii responsabil şi grijuliu şi să n-o răneşti niciodată. Chiar dacă persoana cu pricina e destul de dusă ca să-ți ceară s-o faci.

Julia se înfiora şi luă o duşcă sănătoasă din al doilea pahar de sangria.

El se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu pot să înțeleg de ce-ar vrea cineva să simtă durere oricum, cu atât mai puțin în timpul sexului. Se presupune că sexul are de-a face cu plăcerea şi afecțiunea. Crezi că Dante ar fi legat-o pe Beatrice şi-ar fi început s-o biciuiască?

Julia şovăi, apoi clătină din cap.

— Când eram student la St. Mike, am făcut un curs de Filosofia sexului, dragostei şi a prieteniei. Am discutat despre ideea de consimțământ. Ştii că se spune că, atâta timp cât orice activitate sexuală are loc între doi adulți şi e liber consimțită, totul e în regulă? Profesorul ne-a întrebat dacă, după părerea noastră, o ființă umană poate accepta de bunăvoie să i se facă o nedreptate, de pildă să fie vândut ca sclav.

— Nimeni nu-şi doreşte să devină sclav.

— Mai puțin în lumea doamnei profesoare Chin. Unii se oferă ei singuri ca sclavi. Aşadar, e sclavia ceva normal dacă un individ îşi doreşte să fie sclav? Poate un om cu mintea

întreagă să consimtă la a deveni sclav sau pur şi simplu se comportă irațional pentru că-şi doreşte să fie sclav?

Julia începu să se simtă uşor stânjenită de această conversație care avea legătură directă cu doamna profesoară Chin şi Gabriel, aşa că dădu pe gât restul de sangria şi schimbă repede vorba.

— Care e tema disertației tale, Paul? Nu cred că mi-ai spus până acum.

El râse uşor.

— Plăcerea şi viziunea extatică. E o comparație între păcatele capitale asociate cu plăcerea – desfrânarea, lăcomia şi iubirea de arginți – şi plăcerea viziunii extatice din Paradis. Emerson e un foarte bun îndrumător, dar, cum ziceam, mă țin departe de viața lui personală. Deşi probabil c-ar fi un studiu de caz grozav pentru cercul al doilea al Infernului.

— Nu înțeleg de ce toată lumea nu-şi doreşte pur şi simplu bunătate, se gândi Julia, mai mult pentru sine. Viața e şi-aşa îndeajuns de dureroasă.

— Asta e lumea în care trăim, spuse Paul, cu un zâmbet sincer. Sper că prietenul tău e blând cu tine. Zi mersi că n-ai dat peste cineva pasionat de chestii din astea perverse.

Chiar în clipa aceea fură întrerupți de chelner, aşa că Paul n-o observă cum se albeşte la față. Julia se uită involuntar la Gabriel şi-o văzu pe Singer şoptindu-i iar ceva la ureche.

Gabriel se uita cu încăpățânare drept în față, fixând masa cu privirea, cu dinții încleştați şi maxilarul încordat. Luă paharul cu vin, sorbi din el şi îl puse din nou pe masă. În tot acest timp, Julia nu reuşea să-şi ia ochii de la el.

„Uită-te la mine, Gabriel. Dă-ți ochii peste cap, freacă-ți fața cu mâinile, strâmbă-te… fă ceva, orice. Dovedeşte-mi că e doar o neînțelegere. Dovedeşte-mi că Paul se înşală".

— Julia?

Glasul lui Paul îi întrerupse firul gândurilor.

— Vrei să luăm împreună o porție de *paella Valenciana*? O fac doar pentru două persoane. E foarte bună.

Abia acum observă că Julia era palidă şi că îi tremurau degetele.

— Hei, ți-e rău?

Ea îşi masă fruntea.

— Nu. Paella sună bine.

— Poate-ar trebui s-o iei mai încet cu sangria. N-ai mâncat cine ştie ce şi nu arăți prea bine.

Se temea c-o şocase cu dezvăluirile lui deocheate, dezvăluiri pe care n-avea niciun drept să i le împărtăşească unei colege masterande. Aşa că schimbă subiectul, începând să-i povestească despre ultima sa excursie în Spania şi pasiunea sa pentru arhitectura lui Gaudi. Ea încuviința automat, ba chiar îi punea şi întrebări din când în când, dar era cu gândul aiurea, încercând să-şi dea seama cine era bărbatul alături de care dormise cu o săptămână în urmă – un înger căzut care mai avea ceva bun în el sau o făptură mult mai întunecată.

Observă că dintr-odată mâna doamnei profesoare Singer nu se mai vedea. Nu se simțea în stare să-i întâlnească privirea lui Gabriel. Dar asta n-o împiedică pe doamna profesoară Singer s-o observe pe Julia. Privirile li se întâlniră chiar când Gabriel păru să-i dea la o parte mâna, pe sub masă. Jenată, Julia se întoarse spre Paul, în timp ce pe chipul lui Singer se întipări o expresie de curiozitate amuzată, înlocuită treptat de o privire fixă, fascinată.

Dorind să scape de spectacolul sordid la care tocmai asistase, Julia se scuză, nu foarte convingător, că nu se simte bine şi se ridică de la masă. Urcă la etajul doi şi identifică rapid toaleta. Studiindu-şi chipul în oglindă, încercă să proceseze spusele lui Paul. În minte i se învârteau cuvinte şi imagini întunecate, sordide, şi simțea cum îi sângerează sufletul.

„De ce ar vrea cineva să fie lovit? Gabriel şi Ann… durere… control… degetele ei în poala lui Gabriel… Ann lovindu-l pe Gabriel… Gabriel lovind-o pe Ann”.

Simți nevoia să se sprijine de dulăpior, năpădită de un val de greață. N-ar fi ştiut să spună cât timp rămase acolo, cu

ochii închişi, până când se auzi cineva intrând pe uşă.

— Salutare.

Doamna profesoară Singer îi zâmbi larg, dezvelindu-şi dinții strălucitori.

Julia se minună, realizând că lumina care juca pe ochelarii doamnei profesoare îi dăduse impresia că ochii ei verzi au o scânteiere roşiatică.

— Profesor-doctor Singer. Încântată de cunoştință.

Îi întinse mâna şi Julia dădu mâna cu ea, în silă, murmurând ceva.

Mâna doamnei profesoare era rece, dar deloc lipsită de vlagă, îi strânse cu putere mâna Juliei, zăbovind mult prea mult asupra ei. Când îi dădu drumul la mână, îşi lăsă degetul să alunece de-a lungul palmei ei, ca şi cum ar fi măsurat-o dinadins. Gestul îi dădu fiori pe şira spinării Juliei.

Ann îşi lăsă capul într-o parte, privind-o cu ochii îngustați.

— Credeam că mă aştepți. Te fac să te simți stânjenită?

Julia se încruntă.

— Nu, am venit să mă spăl pe mâini. Cred că fac un guturai.

— Păcat.

Doamna profesoară zâmbi şi mai larg, făcând un pas spre ea.

— Pari destul de sănătoasă. Ai o piele minunată.

— Mulțumesc.

Julia se uită involuntar spre uşă, căutând o cale de scăpare.

— N-ai pentru ce. Te-ai dat cu ruj sau asta e culoarea naturală a buzelor tale?

Se aplecă de mijloc, studiind mult prea îndeaproape gura plină, întredeschisă, a Juliei, la doar câțiva centimetri de chipul ei.

Julia făcu un pas înapoi.

— Hm, e culoarea mea naturală.

Ann făcu din nou un pas spre ea.

— Extraordinar. Ştii, desigur, că nuanța naturală a buzelor unei femei se repetă în părți mai intime ale trupului ei. Ai o culoare atât de fermecătoare pe buze. Sunt sigură că în alte locuri îți taie răsuflarea.

Julia rămase cu gura căscată.

— Uită-te în oglindă! Cum aş fi putut să nu te observ jos? Din fericire, m-ai observat şi tu.

Ann făcu încă un pas spre ea şi începu să-i vorbească şoptit.

— Îți place să priveşti? Ți-a plăcut să priveşti ce-i făceam pe sub masă?

Julia se înroşi.

— Nu ştiu despre ce vorbiți.

— Pielea îşi schimbă culoarea, să ştii, când sângele circulă mai repede. Ca acum, de pildă.

Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinții.

— Te-am excitat sau te-am făcut să te ruşinezi, aşa că te-ai îmbujorat şi buzele ți s-au făcut şi mai roşii. Dar te-ai înroşit şi-n altăparte, nu-i aşa? continuă, coborându-şi şi mai mult glasul. Şi, mai jos, sunt sigură că tânjeşti să fii mângâiată şi aţâţată…

Îşi linse buzele, zâmbindu-i.

— Micuța mea perlă trandafirie. Cred că vrei să mă tachinezi. Ai fi un animăluț de companie tare drăgălaş.

Julia o privi cu un aer răzvrătit.

— Nu-mi doresc să fiu animăluțul de companie al nimănui.

Asta o făcu pe doamna profesoară Singer să se dea înapoi.

Atitudinea deodată bătăioasă a Juliei o luase prin surprindere.

— Sunt o ființă umană, nu un animal. Lăsați-mă în pace!

Julia nu ştia de unde naiba găsise în ea curajul de a o înfrunta pe doamna profesoară Singer, dar îl găsise.

Ann râse.

— Ființele umane *sunt* nişte animale, draga mea. Avem aceeaşi fiziologie, reacționăm la fel la stimuli, avem aceleaşi

nevoi primordiale – nevoia de a ne hrăni, de a bea şi de a face sex. Doar că unii din noi sunt mai inteligenți.

Julia o privi încruntată.

— Sunt îndeajuns de inteligentă ca să ştiu ce e acela un animal. Şi nu-mi doresc să fiu futută ca un animal. Mă scuzați.

O ocoli grăbită, îndreptându-se spre uşă.

— Dacă te răzgândeşti, să mă cauți, murmură Ann, pe un ton seducător.

— N-ai să vezi, exclamă Julia.

Țâşni din încăpere, luând-o la fugă pe hol, aproape gâfâind.

Auzi nişte paşi grăbiți în urma ei. Scoase un țipăt când cineva nevăzut o trase într-o cameră întunecată, închizând şi încuind uşa în urma lor. Se izbi de un piept vânjos şi cineva o apucă strâns de mâini.

— Julianne.

Era prea întuneric pentru a-i vedea chipul, dar recunoscu vocea şi senzația stranie pe care i-o trezea atingerea lui, ca şi cum scăpăra ceva de-a lungul brațelor ei. Nu se mai zbătu.

— Te rog, aprinde lumina. Am… am claustrofobie.

Lui Gabriel vocea ei îi aminti de vocea unui copil speriat.

Îi dădu drumul şi scoase iphone-ul, ridicându-l ca pe o lanternă.

— E mai bine?

Îşi reținu impulsul de a o întreba ce-avea de-a face lumina cu claustrofobia, încolăcindu-şi brațul în jurul umerilor ei, care tremurau, şi sărutând-o pe frunte.

— Julianne?

Ea tăcu o clipă, uitându-se în jurul lor şi realizând că erau într-o debara.

— Julianne? repetă el, încercând să-i atragă atenția. Am văzut că Ann a venit după tine. Te simți bine?

— Nu.

— Ce ți-a făcut?

— A zis c-aş fi un bun animăluț de companie, şopti Julia, cu ochii-n pământ.

Gabriel se întunecă la față.

— Te-a atins?

Ea închise ochii, ştergându-şi câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Doar pe mână.

El reduse luminozitatea de la telefon, astfel că acum erau luminați doar parțial, ca nu cumva Ann să observe lumina pe sub uşă.

— De-asta mi-a fost teamă. De ce n-ai făcut ce te-am rugat?

— Ți-am zis, am văzut prea târziu mesajul tău. Nu m-aşteptam ca un profesor universitar, altcineva decât tine, să-mi facă avansuri la o cină festivă.

Gabriel mârâi.

— Te pândea de la masă şi probabil c-a fost incitată de sfiala ta, nu mai zic de frumusețe. Să aduci o persoană ca tine în aceeaşi cameră cu ea e ca şi cum ai plimba un mieluşel dinaintea lupului.

Clătină din cap, înjurând.

— Am încercat să te țin departe de ea.

Julia se uită în ochii lui.

— De-asta nu voiai să vin, nu pentru că erai gelos?

Gabriel oftă din rărunchi.

— Sigur că sunt gelos. Gelozia e o emoție nouă pentru mine, Julianne. Nu am experiență în a-i face față. Dar l-aş fi implorat pe Paul să te scoată la cină undeva, oriunde, doar ca să te țină departe de ea.

— Ai avut o relație cu doamna profesoară Singer?

Gabriel se înnegură la față şi strânse din buze.

— Nu e cel mai bun loc în care să discutăm despre asta.

Julia clătină din cap, simțind c-o năpădeşte iar greața. Sperase că Paul se înşelase. Dar reacția lui Gabriel îi spulberase speranțele.

— Cum ai putut?

— Tremuri. Îți vine să vomiți?

— De ce nu-mi răspunzi?

Gabriel îi răspunse printre dinții încleştați.

— Julianne, în momentul de față tot ce mă interesează e ca tu să fii bine. N-o să-ți răspund la nicio întrebare până când nu mă asigur de asta. Dar, dacă vomiți, promit să-ți dau părul la o parte, spuse, cu un început de zâmbet.

— N-am de gând să vomit, murmură ea. Din nefericire, nu e prima femeie care se dă la mine. Mă supără mai mult faptul că îmi ascunzi ceva.

Fruntea lui se încreți auzind-o, dar se grăbi să-şi alunge astfel de gânduri.

— Julianne, crede-mă când îți spun că nu vrei să afli mai multe despre ea. Mintea ta ar trebui să rămână neîntinată.

— Dar e în regulă ca ea să te molesteze pe sub masă? Aşa m-a observat, Gabriel. M-a prins uitându-mă la voi.

Un muşchi de pe fața lui zvâcni şi Julia văzu că ochii lui aruncau scântei.

— Încearcă să mă împungă. Şi, din motive evidente, nu pot reacționa şi nu pot face o scenă. Speram că te va ignora şi-şi va concentra toată atenția perversă asupra mea. În mod vădit, m-am înşelat.

— De ce-a trebuit să aflu de la Paul c-ai avut o relație cu ea?

— Paul ți-a zis asta?

Încuviință.

Gabriel înjură şi începu să se frece la ochi, ca şi cum îşi ştergea o imagine oribilă din minte.

— Nu m-aşteptam să vină la prelegere. N-avem aceleaşi valori şi n-avem interese de cercetare comune. Azi e prima dată când o văd după câteva luni bune. Face parte din trecutul meu – un trecut pe care n-am de gând să-l repet. Nici dacă trăiesc o veşnicie.

— Paul a zis că îi place să provoace durere. Ați... ați fost violenți unul cu altul?

El îşi încleştă pumnii pe lângă corp, simțind cum i se încordează tendoanele.

— Da. Mi-aş dori să-ți pot spune că ea a fost vrăjitoarea cea rea care m-a ademenit în mrejele ei, dar n-a fost aşa. Totuşi, o

să-ți schițez în mare contururile întunecate ale lumii ei. N-ar trebui să zăboveşti nicio clipă cu gândul acolo. Dar o să-ți spun că, în timpul uneia din întâlnirile noastre, a făcut un lucru care m-a scos din fire. Şi i-am plătit cu aceeaşi monedă. Acel singur gest a pus capăt interacțiunilor dintre noi. M-a dat afară din casă rapid.

— A dat în tine?

— Nu doar o dată, răspunse el răguşit, cu o figură sumbră. Tocmai asta a fost faza.

— *Gabriel.*

Numele lui sună aproape ca un suspin pe buzele ei, trecându-i ca un cui prin inimă.

— Cum ai putut? Cum ai putut s-o laşi să te atingă, cu atât mai mult să dea în tine?

El o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere.

— Julianne, nu vrei să ştii asta. Te rog, uită de ce-a zis Paul. Uită cu totul de ea.

— Nu pot. Nu pot să uit ce-ai zis în prelegerea ta în după-amiaza asta. Felul cum ai descris actul de a face dragoste a fost minunat, dartu nu vrei asta. Sau poate ți se pare imposibil ca doi îndrăgostiți să se poarte astfel.

El o privi drept în ochi.

— Sigur că vreau. Sigur că nu mi se pare imposibil. Doar că n-am avut niciodată parte de asta.

Îşi drese glasul.

— Nu doar tu eşti virgină în relația asta.

Ea îl privi surprinsă.

— Atunci de ce-ai vrea să fii rănit de cineva? N-ai fost rănit destul?

Pe chipul lui apăruse o expresie chinuită.

— Gabriel, viața ta parc-ar fi o înşiruire de camere secrete, încuiate. Habar n-am ce pândeşte în spatele lor. Şi nu vrei să-mi spui. Trebuie să aflu despre fosta ta iubită de la asistentul tău de cercetare!

— N-a fost niciodată iubita mea. Iar eu te-am întrebat despre Simon şi n-ai vrut să-mi spui nimic. Aşa că, până una-

alta, suntem chit.

Julia se crispă.

— Ți-am povestit despre mama.

Gabriel oftă.

— Da, aşa e. Şi să te aud povestindu-mi ce ți s-a întâmplat în St. Louis m-a rănit peste măsură. Mai mult decât a făcut-o Ann cu trucurile ei ieftine.

Clătină din cap.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți povestesc despre ea.

Îşi lăsă greutatea de pe-un picior pe altul şi Julia îl auzi îndesându-şi pumnii în buzunarele de la pantaloni.

— M-am gândit că, dacă-ți povestesc, o să fii atât de scârbită, încât vei fugi. C-o să-ți dai seama că sunt cu adevărat un demon.

— Nu eşti un demon. Eşti un înger căzut care mai are ceva bun în el. Un înger căzut care visează să facă dragoste cu o femeie şi să dea dovadă de tandrețe, şopti Julia, închizând ochii. Ar fi fost mult mai bine să aud despre ea de la tine decât să aflu aşa. Sau să mi se fluture pe dinainte relația voastră când tu nici măcar nu te uitai la mine.

— Port pe umeri o ruşine nemărginită, Julianne, o povară care ție ți-e aproape complet necunoscută.

— Nu doar tu ascunzi păcate din trecut, Gabriel.

Deschise ochii şi inspiră încet.

— Motiv pentru care nu pot să te judec pentru păcatele tale. Mai eşti atras de ea?

— Evident că nu!

Pe chip îi apăru pe dată o expresie revoltată.

— N-am avut *o relație,* Julianne – am avut doar câteva întâlniri. Asta s-a întâmplat acum mai bine de un an şi de-atunci n-am mai avut de-a face cu ea.

Oftă din rărunchi.

— Dacă insişti, o să-ți povestesc mai multe, dar nu pot s-o fac acum. Poți să mă păsuieşti până după cină? Te rog?

Ea îşi muşcă buza, gânditoare.

Gabriel o sărută blând, desprinzându-i buza dintre dinți cu buzele lui.

— Te rog, nu-ți face rău singură. Mă tulbură când o faci.

— Asta ar trebui să-ți spun şi eu.

Umerii lui se lăsară şi gemu înfundat.

— Te păsuiesc până după cină dacă-mi promiți că n-o mai laşi să te atingă.

— Cu dragă inimă.

Julia inspiră adânc.

— Mulțumesc.

— Atunci, rămâi?

Ea clătină din cap.

— Nu pot să stau la masă cu ea, mâncând *paella.* Mi se face greață când o văd.

— Te conduc acasă.

— Tu eşti invitatul de onoare. Nu poți pleca.

Gabriel îşi trecu degetele prin păr, reflectând o clipă.

— Măcar lasă-mă să-ți chem un taxi. O să încerc să mă sustrag cât mai curând posibil. Portarul o să-ți dea drumul în clădire.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un portofel.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Am şi eu banii mei.

— Lasă-mă să-ți dau cardul meu de credit ca să poți comanda ceva de mâncare pentru acasă.

— Nu pot să mănânc.

El oftă, frecându-se la ochi.

Julia se întoarse să plece, dar Gabriel întinse mâna şi-o prinse de cot.

— Stai.

Se uită la ea şi continuă, cu o voce rugătoare.

— Când te-am văzut intrând în amfiteatru, mi-a sărit inima din piept. Mi-a sărit inima, Julianne. N-ai fost niciodată mai frumoasă ca azi. Păreai… fericită.

I se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău că ți-am alungat fericirea de pe chip. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul... Crezi... că m-ai putea ierta?

— N-ai păcătuit față de mine, Gabriel.

Ochii ei se umplură încet de lacrimi.

— Încerc să-mi dau seama cât de adânc înrădăcinat e apetitul tău pentru durere şi ce semnificație are asta pentru relația dintre noi. Am senzația că nu ştiu cine eşti, de fapt, şi lucrul ăsta mă doare.

Spunându-i asta, ieşi.

* * *

Soarta fu de partea Juliei când se întoarse la masă. În timp ce-şi aduna lucrurile şi se scuza, Ann era încă la toaletă. O altă profesoară lipsea de la masă.

De cum văzu chipul palid al Juliei şi ochii ei înlăcrimați, Paul înțelese că nu era cazul să încerce s-o convingă să mai stea. Şi, când ea invocă o scuză vădit fictivă cum c-ar fi avut o migrenă, el n-o întrebă nimic decât după ce ieşiră din restaurant.

— Singer te-a urmărit la baie, nu-i aşa?

Julia îşi muşcă buza şi încuviință. Paul clătină din cap.

— E un animal de pradă, şi unul periculos. Ar fi trebuit să te avertizez. Te simți bine?

— Sunt bine. Dar trebuie să plec. Îmi pare rău pentru *paella.*

— Dă-o naibii! Mă interesează cum te simți tu.

Se crispă un pic.

— Dacă vrei să faci o plângere împotriva ei, luni merg cu tine la biroul comisiei de anchetă.

— Ce-i aia?

— E biroul care investighează acuzațiile de comportament necorespunzător la adresa membrilor facultății. Dacă vrei să le spui despre incidentul cu Singer, ai sprijinul meu.

Julia clătină din cap.

— N-am martori. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei. O să încerc să uit incidentul, mai puțin în cazul în care mă

abordează din nou.

— E decizia ta, dar să ştii că eu am făcut o plângere împotriva ei anul trecut. Chiar dacă era cuvântul meu împotriva cuvântului ei, plângerea de hărțuire a rămas la dosarul ei. Se ține departe de mine de-atunci. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Zâmbetul ei se întunecă.

— Nu cred că vreau să fac asta, dar o să mă gândesc. Şi-mi pare rău că ți s-a întâmplat şi ție.

— Nu-ți face griji în privința mea. Weekend plăcut şi încearcă să nu te mai gândeşti la asta. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, ai numărul meu. Ne vedem săptămâna viitoare.

Paul o privi cu un aer încurajator şi-i făcu semn cu mâna când porni taxiul.

În timp ce în minte îi răsunau cuvintele lui Virgil, Julia îşi verifică mobilul. Descoperi un mesaj trimis cu puțin timp înainte de sosirea profesorilor la Segovia.

Ține-te departe de doamna. Prof. Singer.
Stai lângă Paul – îl disprețuieşte.
Ai grijă, – G

„Prea puțin, prea târziu”, îşi zise abătută.

Când intră în apartamentul lui Gabriel, aprinse repede focul în şemineul pe gaz, sperând să risipească întunericul pe care-l simțea cum îi înghite inima. Dar nu păru s-o ajute prea mult. De fapt, tot ce-şi dorea era să plece acasă şi să-şi tragă cuverturile peste cap. Dar avea mai multă minte decât să se ascundă de realitate acum.

Nu-şi propusese să-şi bage nasul, dar se trezi în dormitorul lui Gabriel, îngenuncheată pe podeaua dressingului. Căuta fotografiile lui alb-negru, întrebându-se dacă doamna profesoară Singer apare în vreuna din ele. Cu siguranță avea culoarea potrivită de păr. Dar pozele dispăruseră. Studie

fiecare colțişor al debaralei şi se uită prin dormitorul lui, ba chiar şi sub pat. Fotografiile nu mai erau.

În locul lor, Gabriel atârnase pe perete şase tablouri, unele abstracte, unele renascentiste, unul de Tom Thomson, toate minunate şi răspândind un... calm straniu. Gabriel redecorase dormitorul.

Se opri în fața comodei, admirând reproducerea după *Primăvara* lui Botticelli atârnată deasupra ei, când privirea îi poposi pe o fotografie de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, cu o ramă închisă la culoare. Reprezenta un bărbat şi o femeie dansând. Bărbatul era înalt, atrăgător, elegant, cu un aer impunător, şi o fixa pe femeia mai scundă decât el cu o expresie intensă, aproape pătimaşă. Femeia, minionă şi îmbujorată la față, se uita fix la nasturii de la cămaşa lui. Purta o rochie de un violet atât de viu, încât toate celelalte culori din fotografie păreau să păleascâ prin comparație.

„De unde are o poză cu noi doi dansând la Lobby?” „Rachel”, îşi zise.

Julia puse repede fotografia la loc şi ieşi din dormitor, asigurându-se c-a lăsat toate lucrurile exact cum le găsise.

Capitolul 21

În timp ce Julia îl aştepta în apartamentul lui, Gabriel se comporta precum un cameleon, adaptându-se mediului în care se afla. Era fermecător şi curtenitor cu colegii lui, dar, în tot acest timp, simțea un ghem în stomac şi mintea îi gonea nebuneşte. Fu silit să mănânce şi să refuze băuturile cu care tot era îmbiat. Era convins că, la sosirea lui, apartamentul va fi pustiu. Julianne avea să fugă.

Nu-l surprindea lucrul ăsta – ştia c-o să se întâmple până la urmă. Doar că nu-şi închipuise că tocmai acest secret îi va despărți. Nu era demn de ea din multe motive, motive pe care i le ascunsese ca un laş. Nu era vorba de dragoste, pentru că Gabriel nu credea că ea îl va putea iubi vreodată. Nu merita să fie iubit. Şi totuşi, sperase că-i va putea face curte destul de mult timp pentru a întări afecțiunea şi prietenia dintre ei, pentru a făuri o legătură destul de puternică ca să n-o spulbere întunericul din ființa lui. Acum era prea târziu.

Când ajunse în sfârşit acasă, fu surprins s-o descopere adormită pe canapea, cu o expresie perfect împăcată pe chip. Încercă din răsputeri să rămână nemişcat, să reziste tentației de a o atinge, dar nureuşi. Întinse mâna şi-i mângâie uşor părul lung şi mătăsos, murmurându-i cuvinte melancolice în italiană.

Simțea nevoia să asculte muzică. În clipa aceea, avea nevoie de o melodie şi versuri care să-i aline chinul. Dar singurul cântec care i se păru că se potrivea momentului era cover-ul lui Gary Jules la *Mad World.* Şi Gabriel nu voia ca ăsta să fie cântecul pe care-l asculta când Julia avea să-l anunțe că-l părăseşte.

Brusc, Julia deschise ochii. Văzu că Gabriel îşi scosese haina şi cravata şi-şi descheiase primii trei nasturi de la cămaşă. Îşi scosese, totodată, butonii şi-şi suflecase mânecile.

Îi zâmbea, dar expresia lui era precaută.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Ațipisem doar.

Căscă şi se ridică încet în capul oaselor.

— Culcă-te la loc.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Ai mâncat ceva?

Julia clătină din cap.

— Vrei să mănânci ceva acum? Pot să-ți fac o omletă.

— Nu pot să înghit nimic.

El fu iritat, dar nu voia să se certe cu ea, pentru că ştia că îi păştea o ceartă pe-o temă mult mai gravă.

— Am un cadou pentru tine.

— Gabriel, un cadou e ultimul lucru de care am nevoie acum.

— Nu sunt de acord. Dar poate s-aştepte.

Se foi stânjenit pe canapea, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Ai şalul pe tine şi stai lângă un foc zdravăn, şi totuşi eşti palidă. Ți-e frig?

— Nu.

Julia vru să-şi dea jos şalul, dar el îi prinse mâna, cu degetele lui lungi şi subțiri.

— Îmi dai voie?

Îşi retrase mâna şi încuviință, precaută.

Gabriel se apropie şi Julia închise ochii, învăluită în parfumul lui. Îi desfăcu blând şalul de la gât cu amândouă mâinile şi-l puse pe canapea între ei. Apoi îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul gâtului ei, mângâind-o cu degetele îndoite.

— Eşti minunată, murmură. Nu-i de mirare că toată lumea a fost cu ochii pe tine în seara asta.

Auzindu-l, Julia se încordă şi el se retrase, înăbuşindu-şi geamătul.

Ea-şi lăsă ochii în pământ, poposind asupra picioarelor ei, şi realiză că fusese atât de cufundată în gânduri încât nici nu se obosise să-şi scoată cizmele. Dar el nu se plânse.

— Îmi pare rău că m-am întins cu cizmele în picioare pe canapea. Mi le scot acum.

Puse mâna pe unul din fermoare, dar Gabriel îngenunche imediat pe covor.

— Ce faci? îl întrebă, privindu-l nedumerită, cu ochii mari.

— Ți-am admirat cizmele. Foarte mult.

Îi atinse uşurel tocurile.

— Rachel m-a ajutat să le aleg. Are gusturi foarte bune, dar întotdeauna alege încălțăminte cu tocuri prea înalte.

El o privi cu un aer seducător.

— Nu există tocuri prea înalte. Dar lasă-mă să te ajut să ți le scoți.

La auzul vocii lui, răguşite şi pline de adorație, Juliei îi stătu inima-n loc.

Mâinile lui rămaseră suspendate deasupra genunchilor ei, de unde se trăgea fermoarul.

— Îmi dai voie?

Încuviință, ținându-şi răsuflarea.

Cu venerație aproape, trase fermoarul şi-şi lăsă degetele să-i alunece blând de-a lungul pulpei ei, până la gleznă, scoțându-i cizma. Repetă operațiunea şi la celălalt picior, lăsându-i cizmele lângă canapea. Apoi îi ridică piciorul stâng şi începu să i-l masezeuşor cu amândouă mâinile. Julia gemu involuntar şi-şi muşcă buza, ruşinată.

— Nu e nimic rău în a-ți exprima plăcerea, Julianne, o încurajă el. Asta mă linişteşte, mă asigură că nu eşti complet scârbită de mine.

— Nu sunt scârbită de tine. Dar nu-mi place să te văd în genunchi, şopti ea.

Expresia lui de încântare pieri.

— Când un bărbat îngenunchează în fața unei femei e un gest curtenitor. Când o femeie îngenunchează în fața unui bărbat e necuviincios.

Julia gemu din nou involuntar.

— De unde-ai învățat să faci chestia asta?

El o privi intrigat.

— De unde-ai învățat să faci masaj la picioare? explică ea, îmbujorându-se şi mai tare.

El oftă.

— De la o prietenă.

„Probabil c-o prietenă din fotografiile alb-negru”, îşi zise Julia.

— Da, zise Gabriel, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Mi-aş dori să-mi extind atenția asupra altor părți ale corpului tău, dar nu cred că un masaj complet e recomandat pentru noi, cel puțin nu acum.

Ochii lui se întunecară un pic când îi întâlni privirea. Îşi îndreptă atenția spre celălalt picior, plecându-şi ochii.

— Deja tânjesc după trupul tău, Julianne. Nu sunt îndeajuns de puternic pentru a te atinge cast, nu dacă ai sta întinsă dinaintea mea, acoperită doar de-un cearşaf.

Rămaseră tăcuți câteva momente, în timp ce Gabriel îi masa picioarele. Într-un final, se lăsă pe călcâie, iar degetele îi alunecau uşor de-a lungul ciorapilor ei.

— Te conduc acasă, dacă vrei, şi putem sta de vorbă mâine. Sau poți rămâne aici. Ai putea să dormi în camera mea şi eu o să dorm în camera de oaspeți.

Se uită în ochii ei, lăsând-o pe ea să aleagă.

— Nu vreau să tărăgănăm, răspunse ea. Aşa c-aş vrea să stăm de vorbă, dacă nu te superi.

— Bine. Vrei ceva de băut?

Gabriel arătă spre bucătărie.

— Pot să deschid o sticlă de vin. Sau să-ți fac un cocktail.

O privi cu patimă.

— Te rog, lasă-mă să-ți ofer ceva.

Julia simți cum i se aprinde o văpaie în pântece, învolburându-i întreaga ființă. Dar o înăbuşi.

— Apă, te rog. Vreau să fiu cu mintea limpede.

El se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Julia îl auzi spălându-se pe mâini, deschizând şi închizând apoi congelatorul. Se întoarse cu un pahar înalt plin cu Perrier, gheață şi felii de limetă.

— Hm, Gabriel, mă scuzi un moment?

— Nu te grăbi. Vino lângă foc când eşti gata.

Încercă să-i zâmbească, dar chipul lui era prea încordat pentru ca zâmbetul lui să pară autentic.

Ea se făcu nevăzută, cu paharul în mână, şi Gabriel presupuse că profita de acest prilej ca să-şi adune curajul pentru următoarea revelație legată de viața lui sordidă şi plină de păcat. Sau poate c-avea de gând să se încuie în baie şi să-i ceară să stea de vorbă prin uşa încuiată. Nu c-ar fi învinovățit-o dac-ar fi făcut asta.

Rotițele minții ei se învârteau cu viteza luminii. Nu ştia ce-avea de gând să-i spună Gabriel. Nu ştia cum va reacționa ea. Era foarte posibil să afle lucruri care vor face imposibilă continuarea relației dintre ei şi gândul acesta o termina. Pentru că, orice ar fi făcut el sau cu cine ar fi făcut acele lucruri, îl iubea. Gândul c-ar putea să-l piardă din nou, după bucuria regăsirii, era chinuitor.

Gabriel stătea în fotoliul roşu, uitându-se absent la focul din şemineu. Îmbrăcat în acea ținută, cufundat în gânduri negre, părea un personaj desprins din romanele surorilor Bronte. În timp ce se apropia de el, Julia se rugă în sinea ei lui Charlotte ca Gabriel să fie unul de-al ei, mai curând decât o creație de-a surorii sale, Emily.

„Să-mi fie cu iertare, domnişoară Charlotte, dar Heathcliff mă înspăimântă. Vă rog, faceți în aşa fel ca Gabriel să nu fie precum Heathcliff. (Nu mi-o luați în nume de rău, domnişoară Emily.) Vă rog”.

Cum stătea ea acolo, el nu o vedea. Îşi drese glasul pentru a-i atrage atenția.

Gabriel arătă spre foc.

— Vino să te încălzeşti.

Julia vru să se aşeze pe covor, în fața şemineului, dar el o opri cu un gest din mână. Se sili să zâmbească.

— Te rog. Aşază-te în poala mea. Sau pe divan, sau pe canapea.

„Tot nu-i place să mă vadă aşezată pe jos”, îşi zise Julia. Nu se opusese ideii de a sta lângă foc. Dar ideea în sine părea că-l jigneşte de moarte. Nedorind să se certe de la un mărunțiş

ca ăsta, se sustrase invitației de a-i sta în poală, aşezându-se tăcută pe divan şi uitându-se la flăcările cu sclipiri albastre şi portocalii. În mintea ei nu mai era domnul profesor; era Gabriel, profesorul şi iubitul ei.

Gabriel se foi pe scaun, întrebându-se de ce se aşezase aşa departe de el. „Pentru că nu mai ştie ce fel de om eşti şi îi e teamă".

— De ce nu-ți place să mă vezi în genunchi? îl întrebă, rupând tăcerea.

— Poate că, în lumina discuției de azi, vei înțelege motivul. Un motiv amplificat de ce ți-am spus în garsoniera ta.

Făcu o pauză şi se uită la ea.

— Şi-aşa eşti mult prea modestă şi oamenii profită de firea ta blândă.

— Masteranzii trebuie să înceapă de jos, toată lumea ştie asta.

— Asta n-are nimic de-a face cu statutul de masterand.

— Tu vei fi întotdeauna profesorul talentat şi eu îți voi fi întotdeauna studentă, remarcă ea încet.

— Uiți că te-am cunoscut cu mult înainte ca eu să devin profesor şi ca tu să-mi fii studentă. Şi n-o să fii masterandă toată viața. O să stau în primul rând când o să ții primul tău curs. Cât despre prejudecata ta împotriva profesorilor, „Dacă mă înțepi, nu sângerez?"

— „Şi dacă voi ne asupriți, noi să nu ne răzbunăm?"[27] Gabriel se sprijini de spătarul scaunului, îngăduindu-şi un zâmbet plin de admirație.

— Vezi? Cine e proful acum, doamna profesoară Mitchell? Singurele mele atuuri sunt vârsta şi experiența.

— Vârsta nu te face neapărat mai înțelept.

— Sigur că nu. Eşti tânără, dar eşti silitoare şi inteligentă şi te afli de-abia la începutul a ceea ce se anunță a fi o carieră îndelungată şi strălucită. Poate nu mi-am exprimat îndeajuns admirația pentru intelectul tău.

Ea tăcu, prefăcându-se fascinată de flăcările unduitoare. Gabriel îşi drese glasul.

— Ann nu m-a rănit, Julianne. Rareori mă gândesc la ea şi, când o fac, simt doar regret. Nu mi-a lăsat nicio cicatrice.

Julia îşi întoarse privirea tulburată spre el, uitându-se în ochii lui. O privea cu un aer sincer şi vioi.

— Nu toate cicatricele se văd pe piele. De ce-ai ales-o tocmai pe ea?

El ridică din umeri, întorcându-şi privirea spre focul din şemineu.

— De ce fac oamenii orice? Pentru că sunt în căutarea fericirii. Ea mi-a promis plăcere pură, intensă, şi eu aveam nevoie de o evadare.

— Ai lăsat-o să te rănească pentru că te plictiseai? Julia simți că i se face rău.

Chipul lui se înăspri.

— Nu m-aştept să înțelegi. Dar, la momentul respectiv, aveam nevoie de o astfel de evadare. Aveam de ales între durere fizică şi alcool şi n-aveam de gând să fac nimic care-ar fi putut ajunge la urechile lui Richard şi-ale lui Grace. Am încercat... să interacționezcu femei, dar relațiile mele îşi pierdeau rapid farmecul. Orgasmele mereu la îndemână, dar lipsite de orice implicare, pot deveni obositoare, Julianne.

„O să țin minte asta”, îşi zise ea.

— Felul cum s-a purtat doamna profesoară Singer în timpul prelegerii... la cină... nu se poartă ca o femeie care-a fost respinsă.

— Disprețuieşte slăbiciunea. Şi nu poate accepta eşecul. A fost o lovitură serioasă pentru reputația ei şi pentru egoul ei uriaş când a încercat să mă controleze şi n-a reuşit. N-are de gând să-şi recunoască eşecul.

— Ai ținut vreun pic la ea?

— Nu prea. E un succubus fără suflet.

Julia se uită din nou la foc, încrețindu-şi buzele.

— N-aveam de gând să încep o relație cu Ann fără a testa nişte lucruri. Şi n-am trecut niciodată de stadiul de test. Altfel

spus, deşi am... interacționat, n-am avut o relație propriu-zisă cu ea.

— Scuză-mă că nu dispun de vocabularul specializat care mi-ar permite să înțeleg ce încerci să spui.

— Încerc să-ți explic situația fără a te corupe mai mult decât e neapărată nevoie. Nu-mi cere să fiu explicit.

Tonul lui devenise deodată glacial.

— Îți mai doreşti ce oferă ea?

— Nu. A fost un dezastru.

— Nici cu altcineva?

— Nu.

— Şi ce se va întâmpla data viitoare când te năpădeşte întunericul? Ce-o să faci?

Gabriel se uită fix la ea.

— Credeam că m-am exprimat limpede. Tu alungi întunericul, Beatrice.

Îşi drese glasul.

— Julianne.

— Spune-mi că n-apare în vreuna din fotografiile tale.

— Categoric nu. În pozele alea apar femei la care chiar am ținut.

— De ce te-a dat afară din casa ei?

El îşi încleştă maxilarul.

— Am făcut ceva care e absolut de neacceptat în lumea ei. Şi n-o să te mint, mi-a mers la inimă expresia de pe fața ei când i-am plătit cu aceeaşi monedă. Chiar dacă, făcând chestia aia, mi-am încălcat unul din principiile mele de căpătâi.

Julia se cutremură.

— Atunci de ce se ține în continuare după tine?

— Sunt un simbol al eşecului ei, ceva ce n-a reuşit să controleze. Şi am anumite talente.

Ea se înroşi stânjenită.

— Ann era interesată şi de talentul meu de boxer. Când a auzit c-am fost boxer şi membru al clubului de scrimă la

Oxford, n-a mai vrut să-mi dea pace. Sunt două hobby-uri pe care le avem în comun, din păcate.

Julia îşi atinse cicatricea ascunsă sub păr.

— Nu pot avea o relație cu un bărbat care dă în cineva, Gabriel. Indiferent dacă o face din furie, din plăcere sau din oricare alt motiv.

— Nici n-ar trebui s-o faci. Nu-mi stă în fire să fiu agresiv cu o femeie, ci mai curând seducător. Ann a fost o excepție. Şi, dacă ai şti împrejurările, cred că m-ai ierta.

— Nu pot avea o relație nici cu o persoană care vrea să fie lovită. Violența mă sperie, Gabriel. Te rog să mă înțelegi.

— Te înțeleg. Am crezut că ceea ce-mi oferea Ann mă va ajuta să-mi rezolv problemele.

Clătină abătut din cap.

— Julianne, n-am fost niciodată mai îndurerat ca atunci când a trebuit să te privesc în ochi şi să recunosc chestia dezgustătoare pe care-am avut-o cu ea. De dragul tău, mi-aş dori să nu am un trecut. Mi-aş dori să fiu la fel de bun ca tine.

Julia îşi lăsă capul în jos, frângându-şi mâinile în poală.

— Gândul că cineva te-a rănit... te-a tratat ca pe un animal...

Începu să-i tremure vocea şi îi dădură încet lacrimile.

— Nu mă interesează c-ai făcut sex cu ea. Nu-mi pasă că nu ți-a lăsat semne. Nu pot îndura gândul că cineva te-a rănit, mai ales cu voia ta.

Gabriel strânse din buze, dar rămase tăcut.

— Numai la gândul că cineva te-ar putea lovi mi se face rău.

Îşi încleştă maxilarul văzând două lacrimi stinghere curgând pe obrajii ei.

— Ar trebui să fii cu cineva care te va trata cu blândețe.

Îşi şterse fața cu dosul palmei.

— Promite-mi că n-o să te întorci niciodată la ea. Sau la vreo persoană ca ea.

Gabriel o privi tăios.

— Ți-am promis că nu va trebui să mă împarți cu nimeni. Eu mă țin de cuvânt.

Ea clătină din cap.

— Vreau să spun, niciodată. Nici după mine. Promite-mi.

— O spui de parcă ar fi evident că va exista cineva după tine, mârâi Gabriel.

Ea-şi şterse încă o lacrimă.

— Promite-mi că n-o să laşi pe nimeni să se poarte agresiv cu tine ca să te pedepsească. Orice s-ar întâmpla.

Gabriel îşi încleştă maxilarul.

— Promite-mi, Gabriel. N-o să-ți mai cer niciodată nimic altceva, dar promite-mi lucrul ăsta.

El o privi cu ochii îngustați, măsurând-o atent. Apoi, părând convins, încuviință.

— Promit.

Trupul ei se relaxă şi-şi lăsă capul în jos, epuizată fizic şi emoțional.

El o urmărise îndeaproape, observând cum trecea de la o culoare la alta, când îmbujorată, când palidă, precum şi felul în care-şi făcea de lucru cu mâinile, trăgând de rochie. Îl îndurera mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată s-o vadă atât de necăjită. Iar la vederea lacrimilor ei…

„Îngerul cu ochi căprui plângea de mila demonului. Îngerul plângea pentru că o îndurera până şi gândul că cineva l-ar putea răni”.

Fără o vorbă, o trase în poală. Îi sprijini blând capul de pieptul lui, cuprinzând-o cu brațele.

— Nu mai plânge. Am văzut destule lacrimi pe obrajii tăi cât pentru o viață, îi şopti, lipindu-şi buzele de urechea ei. Şi nu merit nici măcar o lacrimă de-a ta.

Oftă cuprins de regrete.

— Am făcut un lucru foarte egoist când m-am apropiat de tine, Julianne. Ar trebui să fii cu o persoană de vârsta ta, un om la fel de bun ca tine. Nu cu un Caliban pervers ca mine.

— Uneori eşti la fel de inocent ca mine.

— Când anume? Spune-mi.

— Când mă ții în brațe. Când mă mângâi pe păr, şopti ea. Când suntem împreună în pat.

Pe chipul lui apăru o expresie chinuită.

— Dacă nu mă vrei, trebuie doar s-o spui şi voi dispărea pentru totdeauna din viața ta. Nu vreau să-ți fie teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mă respingi. Promit c-o să-ți redau libertatea, dacă asta-ți doreşti.

Julia rămase tăcută, pentru că nu ştia ce să spună.

— Ştiu că sunt autoritar şi, pentru a te cita, îmi place să dau ordine.

Vocea lui era joasă şi încordată.

— Dar nu ți-aş face niciodată ce face Ann. N-o să te rănesc, Julianne. N-aş putea niciodată să-ți fac rău.

Îi mângâie uşor, cu vârful degetelor, brațul dezgolit, simțind că i se făcuse pielea de găină, datorită deopotrivă cuvintelor şi atingerii lui.

— Am fost mai îngrijorată de ce ți-a făcut Ann ție.

— A trecut o bună bucată de vreme de când şi-a făcut cineva griji pentru mine.

— Ai tăi îşi fac griji pentru tine. Şi eu, să ştii, încă dinainte de a veni la Toronto. Mă gândeam la tine în fiecare zi.

El o sărută blând pe buze şi Julia-i răspunse la fel de blând.

— În ciuda aventurilor mele din trecut, prefer să le provoc plăcere nebună partenerelor mele, nu durere, te asigur. Într-o bună zi, o să-ți arăt acea latură a ființei mele. Treptat, desigur.

Julia îşi muşcă obrazul, încercând să găsească cea mai potrivită formulare.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

— Nu – nu sunt atât de inocentă pe cât crezi.

— Ce vrei să spui cu asta? se burzului el.

Ea îşi muşcă buza de jos, agitată.

— Scuze. M-ai luat prin surprindere.

Gabriel se frecă la ochi.

— Am avut un iubit.

El se încruntă.

— Ştiu.

— Hm, am făcut anumite lucruri cu el.

El făcu ochii mari.

— Ce fel de lucruri?

Întrebarea îi țâşni de pe buze fără a apuca să se gândească, dar imediat se răzgândi.

— Nu-mi răspunde, nu vreau să ştiu.

— Nu mai sunt la fel de inocentă cum eram când m-ai întâlnit prima dată, ceea ce înseamnă că ai, hm, o percepție idealizată despre mine.

El reflectă o clipă asupra mărturisirii ei. Îşi dorea să ştie amănunte, dar se temea de ce-ar putea spune ea. Gândul că altcineva, *el,* îi trezise plăcere, simplul gând c-o atinsese îl scotea din fire. Nu era deloc sigur că putea face față mărturisirii pe care ținea morțiş să i-o facă ea, oricare ar fi fost aceea.

— Tu ai fost primul băiat cu care m-am sărutat. Primul cu care m-am ținut de mână, recunoscu ea.

— Mă bucur.

Îi luă mâna într-a lui şi-o sărută.

— Mi-aş dori să fi fost primul băiat cu care ai făcut orice altceva.

— *El* n-a răpit totul.

Julia amuți brusc. Nu-şi propusese să-i spună chestia asta.

La auzul cuvântului „răpit”, pe Gabriel îl năpădiră gânduri criminale. Dacă avea să fie vreodată în aceeaşi cameră cu *el,* intenționa să-i rupă beregata cu mâinile goale.

— Când am văzut că tu nu mai vii, am început să mă văd cu un tip din Philadelphia. Şi… s-au întâmplat nişte chestii.

— S-au întâmplat cu voia ta?

Julia se foi.

— Era iubitul meu. Uneori era – nerăbdător.

— Aşa mă gândeam şi eu. A fost un ticălos fără scrupule care te-a sedus.

— Am libertatea de alegere. Nu eram obligată să-i cedez.

Gabriel rămase pe gânduri. „Gelozia – să-şi închipuie mâinile şi buzele ei pe trupul altcuiva – sau gura altcuiva pe trupul ei. Trupul ei…”

— N-am niciun drept să te întreb, dar o s-o fac. Îl iubeai?

— Nu.

Încercă să-şi ascundă uşurarea tainică produsă de răspunsul ei ridicându-i bărbia spre el.

— Niciodată să nu mă atingi sau să mă laşi să te ating decât dacă mă vrei cu adevărat. Vreau să-mi promiți chiar acum lucrul ăsta.

Ea clipi mărunt, surprinsă.

— Ştiu cum sunt. Până acum mi-am ținut pasiunea în frâu. Dar am fost îndrăzneț cu tine, ştiu, şi te-am făcut să te simți stânjenită de mai multe ori. M-ar tulbura să descopăr că lucrurile au evoluat astfel între noi doar pentru că te-ai simțit constrânsă.

— Promit, Gabriel.

El încuviință şi-o sărută pe frunte.

— Julianne, de ce nu mă laşi să-ți spun Beatrice?

— M-a întristat că atunci nu m-ai întrebat nici măcar o dată cum mă cheamă.

El o privi cu patimă.

— Vreau mai mult de-atât. Vreau să te cunosc pe tine cea adevărată.

Julia zâmbi.

— Aşadar, mă mai vrei? Sau ai prefera să-ți redau libertatea?

Încercă să-şi păstreze vocea calmă.

— Sigur că te vreau.

O sărută uşor, ridicând-o apoi în picioare, şi o conduse spre bucătărie. De cum se instală comod pe unul din taburetele de la bar, Gabriel se îndreptă spre marginea barului de unde luă o tavă cu un capac mare de argint. Îi zâmbi larg, cu o sclipire neastâmpărată în ochi, în timp ce-i punea tava dinainte.

— Plăcintă cu mere făcută în casă, anunță, ridicând capacul cu un gest teatral.

— Plăcintă?

— Ai zis că nimeni nu ți-a făcut o plăcintă până acum. Uite că ți-a făcut cineva.

Julia se uita la desert fără a-i veni să creadă.

— Tu ai făcut-o?

— Nu chiar. A făcut-o menajera mea. Îți place?

— Ai pus pe cineva să facă o plăcintă special pentru mine?

— Mă rog, speram c-o să-mi dai şi mie. Dar dacă insişti s-o mănânci pe toată singură...

Râse.

Julia îşi duse mâna la gură şi închise ochii.

— Julianne?

Neprimind niciun răspuns, începu să vorbească foarte repede.

— Ai spus că-ți place plăcinta. Când mi-ai povestit despre copilăria ta în St. Louis, ai zis că nimeni nu ți-a făcut vreodată plăcintă. M-am gândit...

Se opri – cuprins brusc de îndoieli.

Ea începu să plângă înfundat, cu umerii scuturați de suspine.

— Julia? Ce s-a întâmplat? o întrebă, cu disperare în glas, văzând-o că plânge din nou.

Dădu ocol barului şi o cuprinse în brațe.

— Ce-am făcut?

— Iartă-mă, reuşi să murmure ea.

— Iubito, nu-ți cere scuze. Spune-mi cu ce-am greşit ca să-mi pot repara greşeala.

— N-ai greşit cu nimic, îşi şterse lacrimile.

— Nimeni n-a mai făcut vreodată aşa ceva pentru mine. Schiță un început de zâmbet.

— Nu ştiam că m-aşteaptă un cadou aici.

— N-am vrut să te întristez. Încercam să te fac fericită.

— Plâng de fericire. Oarecum. Râse nu foarte convinsă.

El o îmbrățișă încă o dată, desprinzându-se apoi de ea şi dându-i părul după umăr.

— Cred că cineva are nevoie de un desert.

Îi tăie o bucată mare de plăcintă şi-i duse furculița la gură.

— Aş vrea să-ți dau eu. Dar înțeleg dacă preferi să n-o fac. Julia deschise gura imediat şi Gabriel îi dădu o bucățică.

— Mmmmmm! E foarte bună, spuse, cu gura plină, şi zâmbi larg, ştergându-şi firimiturile de pe buze.

— Mă bucur.

— Nu ştiam că ai menajeră.

— Vine doar de două ori pe săptămână.

— Şi-ți găteşte?

— Uneori. Am anumite faze. Obsesii, mai curând, dar ştii deja asta. Îşi bătu şaua nasului cu degetul, cu un gest complice.

— Asta e după rețeta bunicii ei. N-o să-ți spun ce a pus în foaie ca s-o facă mai crocantă.

Îi făcu cu ochiul.

— Şi tu? Nu vrei plăcintă? îl întrebă.

— Prefer să te văd pe tine cum o savurezi. Dar asta nu-i o cină ca lumea. Lasă-mă să-ți fac ceva de mâncare.

— Tata mănâncă întotdeauna plăcinta cu mere cu o felie de brânză. Dacă ai, dă-mi te rog nişte brânză.

El păru intrigat de rugămintea ei, dar scotoci imediat prin frigider şi-i puse dinainte o bucată zdravănă de brânză cheddar albă, veche, de Vermont.

— Perfect, murmură ea.

După ce termină porția de plăcintă, rămase tăcută, întrebându-se dacă ar fi cazul să plece acasă. Nu voia câtuşi de puțin, dar poate, după ce ea vărsase şiroaie de lacrimi şi avuseseră atâtea emoții, el nu mai voia ca ea să rămână peste noapte.

— Nu mi-ai răspuns la bilețel, spuse el, după o tăcere prelungită. Cel pe care ți l-am trimis cu gardeniile.

— Ți-am scris un e-mail.

— Dar ai uitat ceva.

Julia făcu o pauză.

— N-am ştiut ce să zic despre partea cu îmblânzirea.

— Mi-ai spus că dialogul cu vulpea e partea care-ți place cel mai mult. Credeam că e limpede că la asta mă refer.

— Ştiu ce-a vrut să spună vulpea. Dar tu...

Clătină din cap.

— Atunci o să-ți spun. Nu m-aştept să ai încredere în mine, dar mi-aş dori să-ți câştig încrederea. Poate, odată ce mintea ta se încrede în mine, îmi vei încredința şi trupul tău. La genul ăsta de îmblânzire mă refer. Vreau să fiu atent la tine... atent *la poftele, la nevoile şi la dorințele tale...* şi să ți le îndeplinesc pe îndelete.

— Cum o să mă îmblânzeşti?

— Arătându-ți, prin faptele mele, că merit încrederea ta. Şi aşa...

Gabriel se aşează în fața ei şi-i cuprinse obrajii în mâini, rămânând cu buzele la câțiva centimetri de ale ei. Julia închise ochii, ținându-şi răsuflarea şi aşteptând ca buzele lor să se întâlnească.

Dar aşteptă degeaba.

Simți pe buze răsuflarea caldă care ieşea printre buzele lui întredeschise. Scoase limba, umezindu-şi încetişor buza de jos, nerăbdătoare. Simțindu-i răsuflarea peste buza umedă, o trecu un fior pe şira spinării.

— Tremuri, şopti el, suflând încă o boare caldă pe gura ei.

Julia simți că roşeşte sub atingerea lui, sub răsuflarea lui caldă, care-i venea pe față şi pe gât.

— Te simt cum te îmbujorezi, simt roşeața şi căldura care se răspândesc pe pielea ta.

Îi mângâie sprâncenele şi ea deschise ochii, trezindu-se că se uită țintă în două lacuri de un albastru-închis.

— Ai pupilele dilatate.

Zâmbi, cu buze care le înfiorau pe ale ei.

— Şi simt că ți s-a accelerat respirația. Ştii ce înseamnă asta?

Julia se uită în ochii lui.

— *El* a zis că sunt frigidă.

Părea ruşinată.

— Rece ca gheața. Asta-l înfuria.

— Doar un băietan care nu ştie nimic despre femei ar putea fi atât de orb şi s-ar putea face de râs în halul ăsta. Să nu crezi niciodată asta despre tine, Julianne. Ştiu sigur că nu-i adevărat.

Schiță un zâmbet seducător.

— Îmi dau seama când eşti excitată, acum de pildă. O văd în ochii tăi. O simt pe pielea ta. O... simt.

Îi mângâie sprâncenele cu un deget, pentru a-i alunga încordarea.

— Te rog, nu-ți fie ruşine. Mie nu mi-e. E ceva care mă atâță şi e nespus de erotic.

Ea închise ochii, inspirând parfumul lui – Aramis şi mentă şi parfumul atât de drag al trupului lui.

El râse uşor.

— Cred că ăsta e modul tău de a-mi spune că-ți place mirosul coloniei mele.

Se aplecă spre ea, astfel că nasul ei îi atingea gâtul. Parfumul de Aramis se simțea mai puternic acolo.

— Ce faci?

— Îți întețesc dorința, Julianne. Acum spune-mi ce vrei. Eşti roşie la față, inima ta bate nebuneşte şi simt că respirația ta a luat-o la galop. *Ce doreşti în clipa asta?*

Îi cuprinse din nou fața în mâini şi-şi apropie buzele de ale ei. Se apropie, dar în continuare fără a le atinge.

— Vreau să ne sărutăm, gâfâi ea.

Gabriel zâmbi.

— Şi eu vreau să ne sărutăm.

Aşteptă, dar el nu făcu nicio mişcare.

— Julianne!

Ea deschise din nou ochii.

— *Ia ceea ce vrei.*

Ei i se tăie răsuflarea.

— Dacă nu faci şi tu primul pas din când în când, o să cred că nu mă vrei. Că-ți dau ordine. După o seară ca aceasta, singura persoană care dă ordine ar trebui să fii tu.

O privea cu ochi mari şi întunecați, care vedeau parcă în miezul ființei ei.

Ea nu mai aşteptă altă invitație. Luându-se prin surprindere chiar şi pe ea, îşi încolăci brațele de gâtul lui şi-l trase spre ea. Când buzele lor se întâlniră, mâinile lui coborâră de-a lungul spatelui ei şi el îşi închipui că-i mângâia trupul dezgolit. Ea trase uşor de buza lui de jos, aducând-o în gura ei, imitând un gest pe care-l făcuse el înainte. Era ceva mai stângace ca el, dar asta nu diminuă câtuşi de puțin plăcerea lui.

Îl fermecă ritmul agale cu care ea se lăsa purtată de pasiune şi, într-o clipă doar, simți că-i ia pielea foc şi inima începe să-i gonească. Căci, în timp ce limba lui explora cu măiestrie gura ei, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i desfacă genunchii strânşi sfios cu genunchiul lui şi să se lipească de ea. Şi s-o poarte pe sus în dormitorul lui pentru o *relație nepermisă...*

Se desprinse de ea, punându-şi mâinile pe antebrațele ei.

— Trebuie să mă opresc.

Îşi sprijini fruntea de fruntea ei, oftând adânc.

— Iartă-mă.

O sărută pe frunte.

— Să nu-ți ceri niciodată iertare pentru că te-ai lăsat purtată de dorințe. Eşti o femeie frumoasă şi senzuală. Şi extrem de incitantă. Pot să savurez prezența ta fără a ajunge la un stadiu avansat de intimitate, dar nu te pot săruta din nou. Nu în clipa asta.

Rămaseră nemişcați, ținându-se în brațe câteva minute, până când Gabriel deschise ochii şi-o mângâie pe obraz.

— Facem orice vrei tu, Julianne. În seara asta, sunt la dispoziția ta. Vrei să te conduc acasă? Vrei să rămâi?

Ea îşi frecă nasul de obrazul lui.

— Vreau să rămân.

— Atunci cred că e ora de culcare.

Îi întinse mâna şi-o ajută să se ridice.

— Nu ți se pare ciudat? Să dormi în acelaşi pat cu mine?

— Te vreau în brațele mele şi în patul meu în fiecare noapte. Julia rămase tăcută o clipă, luându-şi de pe jos geanta de umăr.

— Te deranjează? se încruntă el.

— Nu. Poate c-ar trebui.

— Mi-a fost dor de tine săptămâna asta.

— Şi mie.

— Dorm mai bine când te strâng în brațe, îi zâmbi afectuos.

— Dar te las pe tine să alegi unde vrei să dormi în noaptea asta.

— Aş vrea să dorm cu tine, spuse Julia timid. Dacă-mi dai voie.

— Nu ți-aş refuza niciodată asta. O conduse până în dormitor.

Ea se aşează pe pat şi el ridică fotografia înrămată de pe comodă.

— Ai o poză cu mine sub pernă. M-am gândit c-ar trebui să fac acelaşi lucru pentru tine, zâmbi larg, în timp ce-i întindea poza.

Julia îşi munci creierul încercând să-şi amintească când o fi găsit el poza veche pe care-o avea cu el.

— De unde ai asta?

— Ar trebui să te întreb de unde ai tu o poză cu mine de când eram în echipa de canotaj de la Princeton.

Gabriel îşi trase cămaşa din pantaloni şi începu s-o descheie, lăsând să se vadă tricoul strâmt care i se mula pe piept.

Julia se ruşină şi-şi feri privirea, deplângând în sinea ei ziua în care bărbații începuseră să poarte tricouri. Să-l vadă cum se dezbracă era încă şi mai sexy decât să-l vadă înfăşurat într-un prosop mov care de-abia dacă-l acoperea.

— Hm, Rachel o avea pe panoul cu poze din camera ei. Şi, de cum am văzut-o, am luat-o.

El se aplecă şi-i ridică faţa spre el, pentru a-i studia expresia.

— Ai luat-o? Vrei să spui c-ai furat-o.

— Ştiu că n-ar fi trebuit. Dar aveai un zâmbet minunat. Eram o fetişcană proastă de şaptesprezece ani, Gabriel.

— Proastă sau amorezată?

Julia îşi lăsă privirea în pământ.

— Cred că ştii răspunsul.

— Rachel a făcut poze cu telefonul cât a fost aici. Asta e preferata mea, de-asta am înrămat-o.

O studie îndeaproape.

— Nu-ți place?

Ea păru fâstâcită.

— Arăți bine.

El îi luă fotografia din mână şi-o puse cu grijă pe comodă.

— La ce te gândeşti? Spune-mi.

— La felul cum te uitai la mine în timp ce dansam... Nu pricep.

— Eşti o femeie frumoasă. De ce nu m-aş uita la tine?

— Mă refer la felul în care te uitai la mine.

— Aşa mă uit la tine tot timpul.

O sărută uşor.

— Aşa mă uit la tine şi în clipa asta.

Îi ridică părul de pe față.

— Mă întorc în câteva minute.

După ce se schimbă în hainele care jucau rol de pijama, ea se opri în pragul băii, scăldată într-o lumină albă.

— Nu te mişca, spuse Gabriel.

Se întorsese în cameră în lipsa ei şi era întins în pat, uitându-se fix la ea.

Julia se uită la hainele ei şi se foi un pic. Nu ştiuse cu ce să se îmbrace. Majoritatea pijamalelor ei erau prea copilăreşti pentru a le purta de față cu el şi n-avea pijamale sexy. Nu c-ar fi avut curajul să poarte aşa ceva în pat cu el. Aşa că în momentul de față era îmbrăcată într-un tricou bleumarin

destul de larg ca să-i ascundă pieptul, şi o pereche de pantaloni scurți cu sigla Universității St. Joseph.

— Arăți minunat.

Ea se strâmbă şi vru să stingă lumina.

— Aşteaptă. Cum stai acolo, în lumină, arăți ca un înger.

Ea încuviință în semn că-l auzise şi se apropie de el, fără un cuvânt.

Gabriel o trase imediat într-o îmbrățişare plină de căldură şi, în momentul acela, ea realiză că şi el purta pantaloni scurți şi un tricou.

Făceau o pereche pe cinste. Dar acum puteau să-şi tot încolăcească picioarele dezgolite sub cearşafuri. O sărută blând şi se lăsă pe pernă, oftând de plăcere când ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, încolăcindu-l cu brațul.

— Îmi pare rău că te simți singură, Julianne.

Ea păru intrigată de comentariul ce părea venit din senin.

— La începutul săptămânii, când vorbeam la telefon, ai zis că te simți izolată. Că n-ai prieteni.

Amintirea o făcu să se încordeze.

— Dacă ți-aş lua o pisicuță sau un iepuraş? Un suflet care să-ți țină de urât în apartamentul tău.

— Gabriel, mulțumesc pentru intenție, dar nu poți să arunci cu bani în stânga şi-n dreapta ca să-mi rezolvi mie problemele.

— Ştiu asta. Dar pot cheltui nişte bani ca să te fac să zâmbeşti.

O sărută din nou.

— Bunătatea face cât toți banii din lume.

— O să ai parte şi de asta. Şi de mult mai mult.

— Asta e tot ce-mi doresc.

— Rămâi tot weekendul. Aici. Cu mine.

Ea şovăi doar o clipă.

— OK, şopti.

El păru uşurat.

— Dar un peştişor? Sunt ultima modă în materie de animale de companie.

Ea râse.

— Nu cred. De-abia pot să am grijă de mine, dar de o biată creatură nefericită.

El îi ridică bărbia ca să se poată privi în ochi.

— Atunci lasă-mă pe mine să am grijă de tine, şopti, privind-o fix şi pătimaş.

— Poți avea orice femeie doreşti, Gabriel.

El îşi încreți fruntea.

— Doar pe tine te doresc.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, zâmbind.

— Viața fără tine, Julianne, e un chin asemenea unei nopți nesfârşite, fără stele.

Capitolul 22

Cei doi aproape-îndrăgostiți erau încolăciți unul în jurul celuilalt, cu picioarele goale împletite, într-un pat mare, sub o cuvertură de mătase albastru-marin şi cearşafuri albe. Femeia murmură ceva în somn, foindu-se, în timp ce el rămase nemişcat, savurând plăcerea de a o avea alături.

Ar fi putut s-o piardă. Cum stătea întins lângă ea, era conştient de faptul că seara lor s-ar fi putut încheia într-un mod foarte diferit. Nu era obligată să-l ierte. Nu era obligată să-l accepte. Dar o făcuse. Poate asta-i dădea dreptul să spere…

— Gabriel?

Nu răspunse, crezând că vorbeşte în somn. Era trei dimineața şi dormitorul era cufundat în întuneric, un întuneric accentuat de luminile oraşului, care se întrezăreau difuz prin storurile de la geam.

Ea se întoarse pe-o parte, pentru a se uita în ochii lui.

— Gabriel? şopti. Dormi?

— Nu. Stai liniştită, iubito, culcă-te la loc.

O sărută blând şi-o mângâie pe păr.

Ea se rezemă într-un cot.

— Acum m-am trezit de-a binelea.

— Şi eu.

— Pot… să vorbesc ceva cu tine?

Se aşeză şi el în aceeaşi poziție.

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

— Eşti mai fericit acum decât erai înainte?

Gabriel se uită la ea o clipă şi-i bătu uşurel nasul cu vârful degetului.

— Ce-i cu întrebarea asta filosofică în miez de noapte?

— Ai zis că erai nefericit anul trecut. Mă întrebam dacă acum eşti fericit.

— Fericirea e un lucru despre care nu ştiu mare lucru. Tu eşti?

Ea răsuci marginea cearşafului în mână.

— Încerc să fiu fericită. Încerc să găsesc bucurie în lucrurile mărunte. Plăcinta ta m-a făcut fericită.

— Dac-aş fi ştiut că plăcinta te va face fericită, ți-aş fi făcut-o cadou mai devreme.

— De ce nu eşti fericit acum?

— Mi-am vândut dreptul primului născut pe o fiertură de linte.

— Citezi din Scriptură?

Juliei nu-i venea să creadă.

Gabriel se zbârli.

— Nu sunt păgân, Julia. Am fost crescut în cadrul Bisericii episcopale anglicane. Richard şi Grace erau foarte evlavioşi. Nu ştiai?

Ea încuviință. Uitase.

Pe chipul lui se întipări o expresie gravă.

— Încă mai cred în Dumnezeu, chiar dacă nu duc o viață de bun creştin. Ştiu că asta mă face ipocrit.

— Toți credincioşii sunt ipocriți pentru că niciunul nu trăieşte în deplină armonie cu convingerile sale. Şi eu cred, dar nu sunt o persoană foarte bună. Merg la liturghie doar când sunt tristă sau de Crăciun şi de Paşte.

Întinse mâna s-o strângă pe-a lui.

— Dacă nu ți-ai pierdut credința, trebuie să ai nădejde. Trebuie să crezi că şi tu poți avea parte de fericire.

El îi dădu drumul la mână şi se întinse pe spate, cu ochii-n tavan.

— Mi-am pierdut sufletul, Julianne.

— Ce vrei să spui?

— Te uiți la unul din puținii oameni care au comis *păcatul care duce la moarte.*

— Cum aşa?

Gabriel oftă.

— Numele meu ascunde o ironie cruntă. Sunt mai curând un demon decât un înger şi pentru mine nu există izbăvire, pentru c-am făcut lucruri de neiertat.

— Cu doamna profesoară Singer, adică?

El râse amar.

— Oh, dacă acelea ar fi singurele mele păcate. Dar, nu, Julianne, am făcut lucruri mult mai rele de-atât. Crede-mă, te rog, pe cuvânt.

Ea se trase mai aproape de el. Trăsăturile ei delicate erau diminuate de îngrijorare şi fruntea i se încreţise. Reflectă pe îndelete la ce el nu spusese, în timp ce Gabriel îi mângâia braţele cu degetele, cerându-şi iertare parcă.

— Ştiu că te răneşte că am secrete faţă de tine. Ştiu că n-o să ţi le pot ascunde la nesfârşit. Te rog, păsuieşte-mă doar o vreme.

Oftă încet şi-şi coborî glasul.

— Promit că n-o să fac dragoste cu tine înainte de a-ţi spune cine sunt.

— E un pic prematur să discutăm despre asta, nu crezi?

El se încruntă, uitându-se în ochii ei.

— Este?

— Gabriel, de-abia începem să ne cunoaştem. Şi deja am avut câteva surprize.

El se crispă.

— Trebuie să ştii care sunt intenţiile mele. Nu-mi propun să te seduc şi apoi să te părăsesc. Nu-mi propun să-ţi ascund unele lucruri despre mine până când te-am făcut pe deplin a mea. Încerc să mă port cum se cuvine.

El îi făcea această promisiune cu bună-credinţă. O dorea, o dorea cu trup şi suflet, dar, stând treaz în noaptea aceea, realizase că nu-i poate răpi virginitatea înainte de a-i fi dezvăluit cine e el cu adevărat. Deşi felul cum reacţionase ea, până la urmă, în legătură cu Ann, îi dăduse speranţe, se temea totuşi că revelaţiile lui ar putea s-o alunge. Putea găsi pe cineva mai bun ca el. Cu toate astea, doar gândul că Julianne ar putea fi cu altcineva făcea să-i stea inima-n loc.

— Ai conştiinţă?

— Ce fel de întrebare e asta? mârâi el.

— Crezi că există o diferenţă între bine şi rău?

— Evident!

— Ştii să le deosebeşti?

Gabriel îşi trecu mâinile peste faţă şi rămase aşa.

— Julianne, nu sunt sociopat. Problema nu e să le deosebesc – problema e să acţionez.

— Atunci nu ţi-ai pierdut sufletul. Doar o fiinţă fără suflet nu poate face diferenţa dintre bine şi rău. Da, ai făcut greşeli, dar te simţi vinovat. Ai mustrări de conştiinţă. Şi, dacă nu ţi-ai pierdut sufletul, nu ţi-ai pierdut speranţa de a fi izbăvit

Gabriel zâmbi trist şi o sărută.

— Parc-ai fi Grace.

— Grace era o persoană foarte înţeleaptă.

— Ca şi tine, domnişoară Mitchell. Pasămite, o tachină el.

— De fapt, sunt. Cu puţin ajutor din partea lui Toma d'Aquino, domnule profesor.

El se întinse şi-i ridică un picuţ tricoul, ca s-o gâdile.

— Ah! Gabriel! încetează!

Ea începu să chicotească şi să se zbată, încercând să-i scape din mâini.

El mai continuă o clipă, doar pentru a savura plăcerea de a auzi cum răsună râsul ei în camera întunecată. Apoi îi dădu drumul.

— Mulţumesc, Julianne. O mângâie pe obraz.

— Aproape că m-ai convins.

Ea îi cuprinse mijlocul cu braţul, cuibărindu-se lângă el şi inspirându-i încântată parfumul.

— Întotdeauna miroşi frumos.

— Poţi să le mulţumeşti lui Rachel şi lui Grace. Ele au început să-mi cumpere parfum Aramis acum multă vreme. De-atunci tot asta cumpăr, din obişnuinţă.

Zâmbi larg.

— Crezi c-ar trebui să încerc altceva?

— Nu, dacă Grace ţi l-a luat prima dată. Zâmbetul lui păli, dar o sărută oricum pe frunte.

— Bănuiesc că e un lucru bun că nu mi-a luat Brut. Julia râse.

Rămaseră nemişcați câteva minute, apoi ea îi şopti la ureche.

— Aş vrea să-ți spun ceva.

Gabriel îşi încreți un picuț buzele, apoi încuviință, în ciuda întunericului, ea îşi feri sfioasă privirea.

— Ai fi putut să mă faci a ta în livadă. Te-aş fi lăsat. El îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— Ştiu.

— Ştii?

— Am oarecare experiență în a citi semnalele pe care le transmite corpul unei femei, Julianne. În noaptea aceea, ai fost foarte *receptivă.*

Ea rămase surprinsă.

— Atunci ştiai în momentul ăla că…

— Da.

— Dar n-ai…

— Nu.

— Vrei să-mi spui de ce?

El rămase pe gânduri.

— Nu mi s-a părut că se cuvenea. Şi eram atât de fericit că te-am găsit şi că te strângeam în brațe… îmi era de-ajuns. Era tot ce-aş fi putut dori.

Julia se aplecă şi-l sărută pe gât.

— A fost perfect.

— Când mergem acasă de Ziua Recunoştinței, aş vrea să ne întoarcem în livadă. Vrei să vii cu mine?

— Sigur.

Îl sărută doar la câțiva centimetri de tatuaj, pentru că ştia că el se crispează când îi atingea tatuajul.

— Sărută-mă, şopti el.

Ea-i făcu pe plac, lipindu-şi buzele întredeschise de ale lui, gustând din gura lui atâta timp cât el avea să-i îngăduie s-o facă. Până când el oftă şi se îndepărtă. Când nu-l mai simți lângă ea, se întristă şi în mintea ei se îți o grijă veche.

Gabriel o simți cum se încordează.

— Nu confunda nevoia mea de a mă stăpâni cu lipsa dorinței, Julianne. Ard de dorul tău.

O trase blând pe-o parte şi se cuibări în spatele ei, îngropându-şi fața în părul ei.

— Mă bucur că eşti aici, şopti.

Julia ar fi vrut să-i spună că dormea mai bine cu el decât fără el. Voia să-i spună că ar vrea să doarmă cu el în fiecare noapte şi că-l dorea sincer.

Dar n-o făcu.

* * *

Când se trezi, dimineața, era singură. Se uită la ceasul demodat pe care-l avea Gabriel pe noptieră şi fu şocată să descopere că era deja amiază. Dormise mult prea mult.

El îi lăsase un mic dejun în stil european şi un bilet sprijinit de un pahar cu suc de portocale. Îi citi biletul în timp ce muşca din *pain au chocolat.*

Biroul domnului prof. Gabriel O. Emerson
Draga mea,
Dormeai adânc, aşa că n-am vrut să te trezesc.
Am de făcut nişte drumuri.
Sună-mă când te trezeşti.
Sunt foarte recunoscător pentru că te-am putut strânge în brațe toată noaptea şi pentru ce mi-ai spus...
Dacă am un suflet, îți aparține.

Gabriel

Julia zâmbi larg şi începu să mănânce agale. Gabriel părea fericit şi asta o făcea şi pe ea fericită. Se spălă un pic la baie şi era gata să iasă din dormitor când se împiedică de ceva. Îndreptându-se şi înjurând, văzu că obstacolul de care se împiedicase erau, de fapt, trei pungi de cumpărături cu emblema Hoit Renfrew. Le dădu la o parte aproape furioasă şi se îndreptă spre bucătărie.

Spre surprinderea ei, îl găsi pe Gabriel aşezat la bar, bând cafea şi citind ziarul. Purta o cămaşă bleu, care-i scotea în

evidență albastrul ochilor, şi pantaloni negri, casual. Avea ochelarii la ochi şi arăta la fel de chipeş ca întotdeauna. Julia se simți îmbrăcată prea lejer, în tricou şi pantaloni scurți.

— Oh, bună dimineața!

Gabriel împături ziarul şi lăsă ceaşca din mână. Îşi desfăcu brațele, îmbiind-o să se apropie.

Julia se opri între genunchii lui desfăcuți şi el o strânse în brațe.

— Cum ai dormit? îi şopti, în păr.

— Poarte bine.

O sărută blând.

— Probabil c-ai fost obosită. Cum te simți?

O privi cu nelinişte.

— Bine.

— Pot să-ți pregătesc prânzul, dacă vrei.

— Tu ai mâncat?

— Am ronțăit ceva mai devreme, la cafea. Aşteptam să iau prânzul cu tine.

O sărută din nou, mai apăsat de data asta. Julia îşi plimbă timid mâinile de-a lungul spatelui lui, lăsându-le să poposească în părul lui. Ca răspuns, Gabriel îi muşcă uşor buza de jos şi se desprinse de ea, cu un zâmbet larg.

— O parte din mine se temea că n-o să mai fi aici când mă trezesc.

— Nu plec nicăieri, Gabriel. Mă dor şi-acum picioarele după cât am mers ieri pe tocurile alea. Nu cred c-aş putea ajunge acasă nici să vreau.

— Pot să remediez problema asta. Cu ajutorul unei băi fierbinți.

Ridică din sprânceană cu subînțeles.

Julia se îmbujoră şi schimbă subiectul.

— Cât timp ziceai c-ai vrea să stau?

— Pentru totdeauna.

— Gabriel, fii serios!

Clătină din cap, zâmbind.

— Până luni dimineață.

— N-am schimburi decât pentru azi. Va trebui să trec pe-acasă să-mi iau câte ceva.

El îi zâmbi îngăduitor.

— Te conduc acasă, dacă insişti. Sau pot să-ți împrumut Range Roverul. Dar, înainte să pleci, te aşteaptă nişte lucruri în dormitor. Poate nu va mai fi nevoie să baţi drumul până acasă.

— Ce fel de lucruri?

El dădu nonşalant din mână.

— Lucruri de care-ar putea avea nevoie cineva dacă rămâne peste noapte la un prieten acasă.

— Şi de unde-au apărut?

— De la magazinul de unde ți-a luat Rachel geanta.

— Aşadar, sunt scumpe.

Julia se încruntă şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Eşti musafirul meu. Legea ospitalității îmi cere să-ți satisfac *toate* nevoile.

Părea răguşit şi îşi linse buza de jos.

Cu un mare efort de voință, Julia îi ignoră gestul.

— Pare... imoral ca tu să-mi cumperi haine.

— Ce tot spui? Acum părea iritat.

— Ca şi cum aş fi vreo...

— Încetează!

Îi dădu drumul imediat, cu ochii întunecați. Ea îi înfruntă privirea, pregătindu-se sufleteşte pentru ce-avea să urmeze.

— Julianne, de ce ai această aversiune pentru generozitate?

— N-am nicio aversiune.

— Ba da. Crezi că încerc să te cumpăr, să te conving să faci sex cu mine?

Ea se înroşi la față.

— Sigur că nu.

— Crezi că-ți cumpăr lucruri pentru că te aştept să-mi plăteşti prin favoruri sexuale?

— Nu.

— Atunci care-i problema?

— Nu vreau să-ți rămân datoare.

— Să-mi rămâi datoare? Aşadar, acum sunt un cămătar medieval care percepe dobândă şi, dacă nu-mi plăteşti la timp, o să-ți iau o livră de carne.

— Nu cred asta, şopti ea.

— Atunci ce crezi?

— Cred că vreau să fiu pe picioarele mele. Tu eşti profesor şi eu sunt studentă şi...

— Am vorbit despre asta azi-noapte. Un cadou de la un prieten nu îți afectează cu nimic libertatea de alegere sau autonomia personală, spumegă el. N-am vrut ca tu să fii obligată să treci pe-acasă. Timpul pe care-l petrecem împreună e oricum prea scurt. Am trecut strada până la magazin şi-am pus-o pe agenta mea de cumpărături să-ți aleagă câteva lucruri. Încercam să mă port frumos. Dar, dacă nu le vrei, o să le returnez.

Se ridică şi-şi lăsă ceaşca de cafea în bucătărie. Apoi trecu pe lângă ea fără un cuvânt şi se făcu nevăzut în birou.

„N-a mers prea bine", îşi zise Julia.

Începu să-şi roadă unghiile, neştiind ce să facă. Pe de o parte, voia să fie independentă şi să nu joace rolul păsăruicii neajutorate, cu o aripă ruptă. Pe de altă parte, era miloasă din fire şi nu-i plăcea să le provoace suferință altor ființe. Văzuse expresia din ochii lui. Dincolo de explozia lui subită, era rănit. Profund.

„N-am vrut să-l rănesc".

Gabriel era atât de puternic, de autoritar, încât nu-şi dăduse seama că poate fi atât de sensibil. Mai ales în privința unui mărunțiş, câteva cadouri. Poate că ea era singura care avusese vreodată ocazia să-i vadă latura sensibilă. Asta făcea şi mai dureros faptul că-l rănise.

Îşi turnă un pahar cu apă şi o bău încet, încercând să-i lase lui Gabriel puțin timp, dar şi ei un răgaz de reflecție. În timp ce se apropia de biroul lui, sună telefonul. Ea băgă capul pe uşă şi se uită la el.

Gabriel era aşezat la birou, aranjând nişte hârtii în timp ce vorbea la telefon. Se uită cu coada ochiului la ea, arătă spre

telefon şi schiță din vârful buzelor „Richard”.

Ea încuviință şi veni spre biroul lui, luând un stilou care părea scump şi scrise pe o bucată de hârtie: „Iartă-mă”. Îi arătă hârtia şi privirile li se întâlniră. El încuviință bățos.

„Mă duc să fac un duş. Putem să vorbim după?”

El citi mesajul şi încuviință din nou.

„Mulțumesc c-ai fost aşa grijuliu. Iartă-mă”.

Acum Gabriel întinse mâna şi cuprinse încheietura mâinii ei. Lăsă un sărut în mijlocul palmei ei, îi mai strânse o dată încheietura şi-i dădu drumul.

Julia se întoarse în dormitor, închizând uşa după ea. Imediat, puse pungile în pat şi începu să le desfacă fără tragere de inimă.

În prima pungă descoperi articole de îmbrăcăminte de damă, toate pe măsura ei. Gabriel îi cumpărase o fustă dreaptă, clasică, pe negru, pantaloni negri uşor mulați, o cămaşă albă de bumbac cu coadă şi manşete franțuzeşti şi o bluză de mătase albastră precum Mediterana. Ansamblul era completat de dresuri cu model ecosez, şosete şi ghete negre, până la gleznă, cu botul ascuțit. Era o colecție în miniatură semnată de un singur designer. Nu c-ar fi vrut să caute calul de dar la dinți, dar ea ar fi fost mulțumită cu o pereche de blugi, un tricou cu mânecă lungă şi tenişi.

În a doua pungă fu şocată să descopere lenjerie. Gabriel îi cumpărase un halat de baie din mătase violet, foarte scump, fără îndoială, cu o cămaşă de noapte asortată, până la glezne, cu un decolteu cu volănaşe în V. Julia fu deopotrivă surprinsă şi încântată de croiala cuviincioasă şi sofisticată a cămăşii de noapte, pentru că era, cu adevărat, genul de îmbrăcăminte pe care-o putea purta liniştită când dormea cu el chiar şi în acest stadiu al relației lor. La fundul pungii găsi o pereche de papuci de satin, cu tocuri joase şi subțiri. Julia presupuse că, sub masca de papuci sexy, erau de fapt un pericol public.

„Clar, Gabriel are un fetiş legat de tocuri... la orice fel de încălțăminte de damă”.

A treia şi ultima pungă conținea lenjerie de corp. Julia se înroşi când desfăcu trei sutiene de dantelă cu jumătate de cupă, fiecare cu o pereche de chiloți asortată, semnate de un designer francez. Un ansamblu era de culoarea şampaniei, un altul, albastru-marin şi cel de-al treilea, roz-deschis. Chiloții de la cele trei ansambluri erau boxeri puțin decupați, din dantelă. Julia se înroşi şi mai tare când şi-l imagină pe Gabriel parcurgând rânduri-rânduri de lenjerie scumpă şi sexy, alegând articole care erau deopotrivă atrăgătoare şi elegante, fix numărul ei.

„O, zei ai (prietenilor? iubiților?) foarte generoşi, vă mulțumesc că l-ați întors dinspre articolele cu adevărat provocatoare… deocamdată”.

Era copleşită. Şi un pic ruşinată. Dar toate lucrurile erau atât de frumoase, atât de fine, absolut perfecte. „Poate că nu mă iubeşte, dar îşi doreşte să mă facă fericită”, îşi zise.

Luând ansamblul chilot-sutien de culoarea şampaniei, cămaşa albă şi pantalonii negri, intră în baia lui şi făcu un duş. În cabina de duş o aşteptau, pe lângă burețelul ei lila, şamponul, balsamul şi gelul de duş pe care le folosea de obicei, apărute ca prin minune. În stilul lui obsesiv, Gabriel se gândise la toate.

Se îmbrăcase, mândră, în halatul ei nou de baie şi tocmai îşi ştergea părul când auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Gabriel băgă capul pe uşă?

— Sigur?

Se uită la părul ei ud, apoi privirea-i alunecă de-a lungul halatului de mătase, observându-i picioarele goale, şi reveni în dreptul gâtului ei dezgolit.

— Sunt cum se cade. E OK.

Gabriel se apropie de ea, cu o expresie înfometată în ochii lui întunecați.

— Oi fi tu cum se cade, dar eu nu sunt.

Julia îi zâmbi şi el îi zâmbi la rândul lui, părând că foamea i se ostoise oarecum.

Gabriel se rezemă de măsuța de toaletă, vârându-şi mâinile în buzunar.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

— Am exagerat.

— Şi eu.

— Hai să ne împăcăm.

— Te rog, spuse ea.

— N-a mers prea greu.

Gabriel râse înfundat şi-i luă prosopul din mână, aruncându-l la o parte. O trase în brațe, strângând-o tare.

— Îți place halatul?

Atinse timid materialul.

— E superb.

— O să trimit restul hainelor înapoi.

— Nu. Îmi plac toate. Şi îmi plac şi mai mult, pentru că le-ai ales tu. Mulțumesc.

Uneori, Gabriel putea s-o sărute blând şi suav, aşa cum îşi sărută un băiat prima iubire. Dar nu era unul din acele momente. Acum îşi lipi buzele de gura ei până când buzele ei se întredeschiseră şi-o sărută îndelung, pătimaş, înainte de a se desprinde de ea. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Eu aş fi ales o pereche de blugi, dar Hilary, agenta mea de cumpărături, m-a convins că e greu să iei blugi pentru altcineva. Dacă preferi o ținută mai relaxată, mergem să-ți iei altceva.

— N-am nevoie de încă o pereche de blugi.

— Trebuie să-ți spun c-am ales tot în afară de lenjeria de corp. Acolo a ales Hilary.

Văzu expresia ei surprinsă şi se grăbi să-i explice.

— N-am vrut să te simți ruşinată.

— Prea târziu, mormăi ea, oarecum dezamăgită de dezvăluirea lui.

— Julianne, trebuie să-ți explic ceva.

Expresia lui devenise gravă şi îl simți că se înfioară cumva. Îşi lăsă greutatea de pe-un picior pe altul o dată sau de două

ori, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Tata era căsătorit, avea deja o familie, când s-a încurcat cu mama. A sedus-o, a tratat-o ca pe o târfă şi-apoi a părăsit-o. Mă îndurerează că tu ai putea crede că eu te tratez la fel. Sigur, având în vedere antecedentele mele, reacția ta e de înțeles, dar…

— Gabriel, nu cred asta. Doar că nu-mi place să mă simt ca şi cum trebuie să aibă cineva grijă de mine.

El o privi atent.

— Vreau să am grijă de tine, dar nu pentru c-ai avea nevoie de asta. Sigur că poți avea grijă şi singură de tine. Te descurci de minune încă de când erai o copiliță. Dar nu mai e nevoie să fii pe cont propriu. Acum mă ai pe mine. Vreau să te răsfăț şi să fac gesturi extravagante pentru că țin la tine.

Se foi stânjenit.

— Nu pot spune tot ceea ce simt. Tot ce pot face e să ți-o dovedesc prin fapte. Aşadar, când nu mă laşi s-o fac…

Ridică din umeri, cu o expresie chinuită.

— Nu mi-am pus problema la modul ăsta, spuse ea încet.

— De fiecare dată când fac ceva pentru tine, încerc să exprim ceea ce nu pot exprima prin cuvinte.

Îi mângâie pomeții cu degetele mari.

— Nu-mi răpi plăcerea asta. Te rog.

Julia îi răspunse ridicându-se pe vârfuri şi lipindu-se de pieptul lui, încolăcindu-i gâtul cu brațele şi sărutându-l cu patimă. Sărutul ei exprima dorință, promisiune, dăruire şi nevoie.

Gabriel cedă asaltului ei, concentrându-şi întreaga ființă asupra acestei guri perfecte, în timp ce în muşchii maxilarului lui i se citea încordarea. Când se desprinseră, gâfâiau amândoi.

Îşi lăsă bărbia pe umărul ei.

— Mulțumesc, şopti.

— Mi-e greu să învăț să mă bazez pe altcineva.

— Ştiu.

— Mi-ar fi mai uşor dacă m-ai include în planurile tale în loc să iei decizii în locul meu. M-aş simți... ca o parteneră. Nu că asta am fi.

Se îmbujoră.

El o sărută din nou.

— Vreau să fim parteneri, Julianne. Ceea ce-mi ceri e corect. Doar că mă ia valul uneori, mai ales când e vorba de tine.

Ea încuviință, cu capul lipit de pieptul lui, şi, când el îşi drese glasul, se depărtă un pic ca să-l poată privi în ochi.

— Cu aproape un an înainte de a muri, pe tata l-au izbit mustrările de conştiință şi m-a trecut în testament. Şi-o fi închipuit că, dacă-şi împarte în mod egal averea între mine şi copiii lui legitimi, îşi va răscumpăra păcatele. Ai dinainte o indulgență în carne şi oase.

— Îmi pare tare rău, Gabriel.

— Nu voiam banii lui. Dar, din cauza investițiilor pe care mi le-a lăsat, acum am mai mulți bani decât aveam la moartea lui. Oricât de repede i-aş cheltui, n-o să scap niciodată de ei. N-o să scap niciodată de el. Aşa că nu trebuie să te gândeşti la cât costă ceva. Prețul nu contează.

— De ce ai acceptat moştenirea?

El îi dădu drumul, frecându-se la ochi pe sub ramele ochelarilor.

— Richard şi Grace şi-au ipotecat casa pentru a plăti pentru prostiile pe care le-am făcut eu. Aveam datorii la nişte traficanți de droguri, ceea ce însemna că eram în pericol, şi mai erau şi alte chestii.

— N-am ştiut.

— Tatăl tău a ştiut.

— Tata? Cum aşa?

— Richard era hotărât să mă salveze. Când i-am mărturisit în ce belele mă băgasem, s-a hotărât să meargă la toți oamenii la care aveam datorii şi să le plătească. Din fericire, l-a sunat mai întâi pe tatăl tău.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău cunoştea un detectiv particular care avea contacte la Boston.

Julia făcu ochii mari, semn că recunoscuse personajul.

— Unchiul meu Jack.

Gabriel se încruntă.

— N-am ştiut că era unchiul tău. Richard era atât de naiv. Nu şi-a dat seama că le datoram bani unor personaje foarte dubioase care ar fi putut să-i ia banii şi să-l omoare. Tom a aranjat ca unchiul tău şi câțiva prieteni de-ai lui să-mi plătească datoriile, fără riscuri, din banii lui Richard. Când am ieşit de la dezintoxicare, l-am sunat pe avocatul tatălui meu la New York şi i-am zis că accept moştenirea. Le-am plătit ipoteca, dar ruşinea n-am putut să mi-o spăl. Richard ar fi putut fi ucis din cauza mea.

Julia îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Eşti fiul lui. Sigur c-a vrut să te salveze. Te iubeşte.

— Fiul rătăcitor, murmură Gabriel.

Îşi lăsă mâinile pe şoldurile ei, schimbând subiectul.

— Vreau să te simți ca acasă aici. Ți-am eliberat unul din sertarele comodei şi ți-am făcut loc în şifonier să-ți pui haine. Aş vrea să-ți laşi nişte haine la mine, ca să poți să pleci şi să vii când vrei. Şi-o să-ți dau cheia de rezervă.

— Vrei să-mi las haine aici?

— Ei bine, aş prefera să rămâi tu cu totul aici, dar mă mulțumesc cu hainele, bombăni el, zâmbind pe sub mustață.

Julia se ridică şi-l sărută spăşită pe buzele bosumflate.

— O să-mi las o parte din hainele de la tine aici şi, când mai vin, o să le găsesc aici.

El zâmbi, dar în zâmbetul lui se strecură curând o undă ironică.

— Apropo de lăsat lucruri aici, poate-mi laşi şi nişte poze.

— Vrei să-mi faci poze… aşa?

— De ce nu? Eşti superbă, Julianne.

Ea se înroşi toată.

— Nu cred că sunt pregătită să te las să-mi faci poze erotice.

El se încruntă.

— Eu mă gândeam mai curând la ceva gen fotografii alb-negru cu tine din profil, cu gâtul şi chipul tău...

Începu s-o mângâie pe spate, descriind arabescuri, un gest blând menit s-o asigure de afecțiunea lui.

— De ce?

— Pentru că mi-aş dori să pot să mă uit la chipul tău când nu eşti aici. Apartamentul meu e pustiu fără tine.

Ea îşi încreți buzele, gânditoare.

— Te supără ideea asta?

Îi mângâie încet maxilarul.

— Nu. Poți să-mi faci poze. Dar aş prefera să fiu complet îmbrăcată.

— Nici nu cred că mi-ar rezista inima dacă te-aş vedea dezbrăcată.

Ea-i zâmbi şi Gabriel izbucni în râs.

— Pot să te întreb ceva, Gabriel?

— Sigur.

— Când mergi acasă de Ziua Recunoştinței, o să stai la Richard sau la hotel?

— Eu o să stau acasă cu toată lumea. De ce?

— Rachel mi-a zis că, de fiecare dată când mergeai acasă, stăteai la hotel.

— Aşa e.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Pentru că eram oaia neagră a familiei şi pentru că Scott avea mereu grijă să-mi amintească lucrul ăsta. Era o uşurare să am opțiunea de a pleca, dacă situația devenea prea stânjenitoare.

— Ai adus vreodată o fată acasă?

— Niciodată.

— Ți-ai dorit vreodată să aduci pe cineva acasă?

— Până să te întâlnesc pe tine, nu.

Se aplecă spre ea, ca s-o sărute din nou.

— Şi, dac-ar fi după mine, tu ai fi prima fată cu care aş dormi în acelaşi pat în casa părintească. Din nefericire, nu cred c-o să se întâmple chestia asta, decât dacă te strecor în casă după ce se întunecă.

Julia se hlizi un pic, dar era foarte încântată în sinea ei.

— Richard mi-a amintit că trebuie să rezervbiletele de avion. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta şi putem să ne socotim mai târziu.

— Aş putea să-mi rezervşi singură biletul.

— Sigur că poți. Dar vreau să stăm împreună. Va trebui să plecăm spre aeroport după seminarul meu, ceea ce înseamnă că vom lua ultimul avion care pleacă din Toronto, în jur de nouă seara…

— E cam târziu.

— Aveam de gând să rezervo cameră la hotel în Philadelphia. Pentru miercuri seară, fiindcă o să ajungem în jur de unsprezece. Dacă nu cumva vrei să plecăm imediat spre Selinsgrove.

Julia clătină din cap.

— De ce nu luăm pur şi simplu un zbor direct spre Harrisburg?

— Ultimul zbor spre Harrisburg pleacă în mijlocul seminarului meu. Sigur, am putea să plecăm a doua zi, dacă preferi. Atunci nu va mai fi nevoie să stăm la hotel.

Gabriel o măsură cu privirea.

— Nu vreau să mai pierd o zi. Şi ar fi drăguț să stăm împreună la hotel.

Zâmbi.

— Bun. O să fac rezervările şi o să închiriez o maşină.

— Cum rămâne cu Rachel şi Aaron? N-ar trebui să mergem toți cu maşina?

— Ei pleacă miercuri după serviciu. Rachel mi-a făcut instructajul, a zis că e responsabilitatea mea să mă asigur că ajungi cu bine acasă. Se aşteaptă să fiu şoferul tău şi să-ți car bagajul.

Îi făcu cu ochiul, zâmbindu-i şmechereşte.

— Ştie, nu-i aşa?

— Rachel crede că ştie tot ce mişcă.

Zâmbetul lui se încordă.

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu de ea.

— Nu pentru Rachel îmi fac griji.

— N-ai niciun motiv să-ți faci griji. Suntem doar doi prieteni de familie care s-au întâlnit într-un oraş departe de casă. O să fie mai dificil pentru mine decât pentru tine.

— Cum aşa?

— Pentru c-o să fiu în aceeaşi cameră cu tine fără să te pot atinge. Ea-şi lăsă capul în jos, zâmbind timid.

Gabriel îi luă mâna într-a lui şi începu s-o mângâie.

— Când e ziua ta?

— N-o sărbătoresc.

— De ce?

— Uite-aşa.

Tonul ei devenise brusc defensiv.

— Ei bine, eu aş vrea s-o sărbătoresc cu tine. Nu-mi răpi plăcerea asta, Julianne.

În ochii lui se citea mai curând frustrare decât enervare. Julia îşi aminti cearta lor legată de haine şi decise că n-avea de gând să işte încă una atât de curând.

— A fost pe 1 septembrie. Ai ratat-o.

— Ba nu.

O cuprinse în brațe, frecându-şi obrazul de al ei.

— Eşti liberă sâmbăta viitoare? Putem s-o serbăm atunci.

— În ce fel?

— Va trebui să pun la punct nişte lucruri, dar o să ieşim în oraş.

— Nu cred că e o idee bună să ieşim împreună – în public. El se încruntă.

— Lasă asta pe seama mea. Acum, îmi accepți invitația sau nu? îşi lăsă mâna să alunece spre unul din locurile unde se gâdila.

— Accept cu recunoştință. Te rog, nu mă gâdila, începu să chicotească încă înainte ca el s-o atingă.

Gabriel îi ignoră rugămintea şi începu s-o gâdile uşor până ce Julia chiţăi de râs. Îi plăcea s-o audă râzând. Şi ei îi plăceau la nebunie rarele momente când el avea chef de joacă.

Când îşi regăsi în sfârşit suflul, începu să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău că te-am jignit mai devreme. Nu e o scuză, dar ieri a fost o zi grea şi, pe deasupra, am exces de hormoni în perioada asta.

„Exces de hormoni?" se întrebă Gabriel. Ohhh... O privi preocupat.

— Ţi-e rău?

— N-am nimic. Devin mai irascibilă când se apropie. Sunt sigură că nu te interesează.

— Dacă te simţi rău sau nu eşti în apele tale din cauza asta, sigur că mă interesează. Ţin la tine.

— Poate-ar fi cazul să-ţi notezi în calendar, să ştii când să stai departe de mine. Sigur, dacă relaţia...

Nu duse la capăt propoziţia.

— Nici gând, spuse Gabriel ţepos. Te vreau aşa cum eşti, cu bune şi rele – nu doar frânturi. Şi sigur că relaţia dintre noi va continua. *Sper.*

Revelaţia Juliei îl punea pe Gabriel într-o situaţie interesantă. Nu era vorba c-ar fi uitat aspecte elementare învăţate la lecţiile de anatomie. Mai curând, din cauza modului lui de viaţă, astfel de aspecte nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Femeile aflate la ciclu, sau irascibile din cauza excesului de hormoni, nu veneau la *Vestibul* în căutarea unei partide.

Rareori se întâmplase să se culce şi a doua oară cu aceeaşi femeie. Chiar şi-atunci, nu discutaseră teme atât de intime. Nu l-ar fi deranjat să le discute cu Julianne. Voia să-i poată înţelege starea de spirit, chiar şi-atunci când era irascibilă sau începea să bocească. Când realiză asta, fu deopotrivă încântat şi uimit.

— Ar trebui să te las să te îmbraci. Dar mai e un singur lucru despre care trebuie să discutăm.

Gabriel îi aruncă o privire gravă şi Julia se pregăti imediat pentru ce era mai rău.

— Am vorbit din nou cu avocatul meu.

— Şi?

— M-a sfătuit să mă țin departe de tine. A zis că Universitatea are o politică de toleranță zero cu privire la relațiile dintre studenți şi profesori, care se aplică ambelor părți.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că amândoi am fi în pericol dacă am începe o relație cât timp îmi eşti studentă. În anumite condiții, ai putea fi exmatriculată.

Iulia închise ochii, gemând involuntar. „De ce Universul conspiră tot timpul împotriva noastră?”

— Ştiam că se aplică politica asta şi ştiam că e un lucru serios. Trebuie doar să menținem situația actuală şi să ne comportăm discret încă vreo câteva săptămâni. De îndată ce Katherine îmi transmite nota ta de la seminar, suntem liberi să avem o relație.

— Mi-e teamă.

Gabriel întinse mâna şi-i atinse obrazul.

— De ce ți-e teamă?

— Dacă cineva ne vede împreună sau bănuieşte ceva, poate să facă o plângere. Christa te vrea pentru ea şi mă urăşte. Paul nu e încântat de cum te-ai purtat cu mine, aşa că sunt sigură c-abia aşteaptă un pretext să spună că m-ai hărțuit. Iar doamna profesoară Singer…

Julia se înfioră. Nici nu voia să se gândească ce-i trecea prin cap doamnei profesoare Singer.

— N-o să-i las să te exmatriculeze. Orice s-ar întâmpla. N-o să se ajungă niciodată la asta.

Julia încercă să protesteze, dar el îi închise gura cu un sărut, scoțând murmure liniştitoare între buzele ei, încercând să-i arate cât de mult ținea la ea fără a recurge la cuvinte.

* * *

Au petrecut o zi minunată împreună. Au râs, s-au sărutat, au povestit ore întregi. Gabriel i-a făcut mai multe poze, în diverse ipostaze relaxate, până când ea s-a ruşinat şi el a trebuit să lase aparatul foto din mână. Se hotărî să-i mai facă o poză, două, când dormea, în cursul serii, pentru că Julianne avea un chip de înger când se liniştea. Şi ştia că Julianne adormită va fi un subiect captivant.

După cină, ajunseră în faţa şemineului, dansând. Gabriel pregătise o compilaţie de cântece senzuale de-ale lui Stâng, dar Julia nu se putea concentra asupra muzicii. Îşi simţea mintea tulbure, ca întotdeauna când o săruta el. Era învăluită în senzaţii şi emoţii care aproape că-i dădeau ameţeli.

Mâinile lui se jucau în părul ei, încurcându-i şuviţele şi mângâindu-i ceafa. De-acolo coborâră spre umerii ei, mângâindu-i uşor curbura umerilor, alunecând spre mijlocul ei şi-apoi urcând încet, blând, jucăuş, spre pieptul ei. Două mâini puternice îi cuprinseră blând sânii, masându-i încetişor.

Julia se trase înapoi.

Gabriel deschise ochii, fără a-şi retrage mâinile. Păru intrigat iniţial. Ea se dăduse înapoi şi-i simţea inima bătând să-i spargă pieptul, sub degetele lui.

— Julianne? şopti.

Ea clătină din cap, îmbujorată, cu gura deschisă. Se apropie de el, fără a-şi lua ochii din ochii lui. Gabriel îşi mişcă un pic mâinile, doar pentru a-i vedea reacţia. Ea închise ochii şi, când îi deschise din nou, Gabriel văzu ceva ce nu mai apăruse până atunci în străfundurile ochilor ei căprui – dorinţă pătimaşă.

La vederea excitării ei subite, intense, se simţi tulburat profund, la nivel emoţional, dincolo de propria sa stare de excitare. Ea nu-l privise niciodată aşa, neliniştită şi animată, ca şi cum n-o mai atinsese nimeni vreodată.

La gândul ăsta, scoase un mârâit involuntar, din piept. Îi făcu semn din priviri să se apropie de el pentru un sărut şi-şi lipi buzele de ale ei, mângâindu-i sânii mai cu foc şi

înconjurând cu degetul mare proeminențele care începuseră să se ițească pe sub cămaşa ei. Julia icni de plăcere, dar sunetul fu înghițit de gura lui şi asta îl ațâță şi mai tare. În curând, Gabriel gemea, cu buzele lipite de ale ei, trăgând-o şi mai aproape de el.

„Mai mult!" îi striga trupul. Mai aproape. Mai repede. Mai strâns. Mai mult. Mai mult. „Mai mult".

— *Îâââhhh,* gemu, desprinzându-se de buzele ei şi strecurându-şi mâinile într-un loc mai puțin primejdios, pe omoplații ei.

Julia îşi lipi obrazul de pectoralii lui, prinsă într-un vârtej de emoții. Cu ochii închişi, simți că încep s-o lase picioarele, dar Gabriel se întinse şi-o prinse de mijloc.

— Cum te simți?

— Fericită.

— Pasiunea are acest efect, îi spuse, zâmbindu-i uşor.

— Ca şi degetele tale, şopti ea.

O aşează în fotoliul roşu, lângă foc.

— Trebuie să fac un duş.

Julia încercă să se adune. Talentul de seducție al lui Gabriel îi tulbura mintea şi-o făcea să tânjească după mai mult, după lucruri pentru care nu era pregătită. Încă.

„Domnul profesor Emerson are o slăbiciune pentru sâni", îşi spuse, cu o încântare considerabilă.

Văzând că el lipseşte de o bună bucată de vreme, începu să se întrebe ce-o fi cu el. Se întrebă de ce simțise, subit, nevoia să mai facă un duş. Când îşi dădu seama care era răspunsul, zâmbi în sinea ei.

Capitolul 23

Weekendul petrecut cu Gabriel a fost, poate, unul dintre cele mai fericite din viața Juliei. Purtă amintirea acelor două zile ca pe un talisman, toată săptămâna – inclusiv la seminarul de miercuri, trecând peste încercările repetate ale Christei de a o înjosi şi-a o face să se simtă prost, precum şi peste încurajările bine intenționate, dar nedorite, ale lui Paul de a înainta o plângere împotriva doamnei profesoare Singer.

Gabriel avu o săptămână infernală. Îi era greu să-şi ia ochii de la Julianne în timpul seminarului şi, din cauza efortului de a o face, era irascibil. Christa aproape că-l scosese din răbdări, implorându-l să-i acorde întâlniri suplimentare, în care să poată discuta (vorba vine) despre proiectul ei de disertație. El îi refuză toate rugămințile, scurt, dar asta n-o făcu decât să-şi întețească eforturile.

Cât despre doamna profesoară Singer... aceasta îi trimise un e-mail lui Gabriel.

Gabriel,

M-am bucurat să te revăd. Mi-au lipsit şuetele noastre.

prelegerea ta a fost reuşită din punct de vedere academic, dar mă dezamăgeşte că tu poți prezenta o viziune atât de îngustă.

tu, care erai un spirit atât de aventuros cândva. Şi liber.

Poate că dom profesor face prea multe jurăminte...[28]

trebuie să-ți accepți adevărata natură şi să te laşi dresat un pic.

Eu pot să-ți ofer exact ce-ți trebuie.

Eu pot să-ți ofer exact lucrul după care tânjeşti.

Mme. Ann

Gabriel se uită furios la provocarea în stil sado-maso pe care i-o lansa doamna profesoară Singer, indicată până şi de refuzul ei de a folosi majuscule în scrierea numelui lui şi a prenumelor referitoare la el. Dezgustul pe care i-l trezeau

cuvintele şi persoana ei îi dovedi cât de mult se schimbase el de la ultima lor întâlnire. Nu-l mai ispitea cu nimic, nu mai exercita nicio atracție asupra lui. Poate chiar dinainte ca Julianne să se întoarcă la el, începuse să păşească spre lumină, iar prezența ei îl încurajase să meargă mai departe pe acest drum. Ideea îl mulțumi.

Nu-i răspunse la e-mail şi nici nu-l şterse. În schimb, făcu ce făcuse cu toate mesajele primite de la ea până atunci – îl scoase la imprimantă şi-l puse într-un dosar aflat în biroul lui. Nu era dispus să facă o plângere împotriva ei deoarece relația lor din trecut fusese una liber consimțită. Dar nu s-ar fi dat înapoi de la a folosi propriile ei cuvinte împotriva ei, dacă avea să fie nevoie. Spera doar ca ea să rămână cu gândul la el şi să uite complet de Julianne.

În încercarea de a uita de toate cele, Gabriel îşi petrecu cea mai mare parte a orelor libere din săptămâna aceea fie pregătindu-se pentru ziua lui Julianne, fie exersând la clubul de scrimăal universității. Oricare din aceste două variante era o alegere mult mai sănătoasă decât activitățile de relaxare pe care le practicase până atunci.

În fiecare noapte, stătea cu ochii în tavan gândindu-se la Julianne şi dorindu-şi să simtă alături trupul ei cald şi moale. Începea să-i fie din ce în ce mai greu să adoarmă fără ea şi niciun fel de activitate de descărcare a tensiunii nu înlătura această problemă. Sau dorința lui mistuitoare.

De mult timp nu mai avusese o întâlnire în toată regula – cel puțin, din vremea când era la Harvard. Se ocărî pentru că fusese atât de nătâng să creadă că incursiunile lui la *Vestibul* puteau fi un substitut corespunzător sau preferabil unei relații reale. Unei relații pure.

Îi lipsea sexul, era adevărat. Uneori se întreba cum va reuşi să-şi respecte jurământul de castitate, dacă nu cumva va fi biruit de dorință şi-şi va încerca talentul de seducție pentru a corupe firea duioasă a lui Julianne. N-avea nici cea mai mică intenție de a o înşela. Nu-i lipsea sentimentul de înstrăinare pe care-l avea, în trecut, când se întorcea acasă după o

noapte în apartamentul vreunei iubite şi-şi curăța trupul de orice urmă a ei, de parcă ar fi putut fi contaminat. Nu-i lipsea sentimentul de dispreț pentru propria persoană pe care-l simțea când rememora întâlniri amoroase din trecut, acte de seducție ale unor femei pe care nu i le-ar fi prezentat niciodată lui Grace.

Julianne era altfel. Cu ea nu-şi dorea doar pasiune şi înflăcărare, ci şi tandrețe şi o companie. Şi conştientizarea acestui fapt, deşi încă proaspătă, continua să-l incite şi să-i dea fiori.

* * *

Sâmbătă după-amiază, Julia citi şi reciti cu mult entuziasm e-mailul în care el îi dădea detalii legate de serbarea zilei ei de naştere.

La mulți ani, draga mea!

Te rog să-mi faci onoarea de a mă însoți în seara aceasta, la ora şase, la Royal Ontario Museum.

Ne întâlnim la intrarea din Bloor Street.

Cum intri pe uşă, eu voi fi cel la costum şi cravată, cu un zâmbet cu gura până la urechi.

De-abia aştept să mă bucur de plăcerea companiei tale.

Al tău, cu drag şi dor nestins.

Gabriel

Ea se conformă cu dragă inimă, îmbrăcându-se în rochia de culoarea stânjeneilor pe care i-o luase Rachel, la care asortă dres negru, transparent, şi pantofii cu toc Louboutin. Era prea mult de mers pe tocurile alea (şi-un chin) de la ea până la muzeu, aşa că luă un taxi. Ajunse punctual la şase, cu ochii scânteind şi obrajii îmbujorați de emoție.

„Am întâlnire cu Gabriel. Prima noastră întâlnire adevărată".

Aproape că nu conta că el insistase să-i serbeze ziua; gândul că-l va avea pe Gabriel doar pentru ea şi vor petrece o seară romantică o făcu să-şi alunge toate temerile. Îi dusese dorul, în ciuda SMS-urilor şi a e-mailurilor pe care şi le trimiteau pe furiş şi a conversațiilor lor prelungite la telefon.

Muzeul fusese supus unei renovări de proporții şi din peretele vechi de piatră se ițea acum o sculptură de cristal, evocând carena unei corăbii. Juliei nu-i plăcea juxtapunerea arhitecturii moderne cu cea victoriană; i-ar fi plăcut ori una, ori alta. Dar poate ea era în minoritate.

Apropiindu-se de intrare, observă că muzeul era închis; conform programului de pe uşă, era închis de o jumătate de oră. Totuşi, urcă scările până la intrare şi rămase surprinsă când un agent de securitate o întâmpină imediat.

— Domnişoara Mitchell? întrebă.

— Da.

— Gazda dumneavoastră vă aşteaptă în magazinul de suveniruri.

Julia îi mulțumi şi-şi croi drum printre rafturile cu artefacte, jucării şi mărunțişuri. Un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, într-uncostum bleumarin cu dungulițe, cu crăpături în părți, stătea în magazin, cu spatele la ea. De îndată ce-i văzu silueta, umerii lați şi părul şaten, îi sări inima din piept. „Oare-aşa o să fie mereu? O să mi se taie picioarele şi respirația de fiecare dată când îl văd?”

Ştiu răspunsul încă dinainte de a se apropia de el. Când el rămase cu spatele, Julia îşi drese glasul.

— Domnul profesor Emerson, bănuiesc.

El se întoarse imediat şi, de cum o văzu, i se tăie respirația.

— Bună, frumoaso!

O sărută un pic cam prea înflăcărat şi-i scoase haina.

— Întoarce-te, îi spuse cu vocea îngroşată.

Julia se învârti încet pe loc.

— Arăți superb.

O strânse în brațe şi-o sărută mai apăsat, trăgându-i buza între ale lui şi explorându-i blând gura.

Julia se retrase ruşinată.

— Gabriel.

El îi aruncă o privire pătimaşă.

— O s-o ținem tot aşa în seara asta. Avem întreg muzeul la dispoziția noastră. Dar mai întâi…

Întinse mâna după o cutie transparentă care stătuse pe o măsuță joasă din apropiere. În cutie era o orhidee mare, albă.

— E pentru mine?

El zâmbi larg.

— Recuperez pentru c-am ratat balul tău de absolvire. Îmi dai voie?

Ea încuviință, zâmbind încântată.

Gabriel scoase floarea şi i-o legă la mână, cu o îndemânare suspectă, făcând o fundă complicată la panglica înfăşurată în jurul florii.

— E minunată, Gabriel. Mulțumesc.

Îl sărută tandru.

— Vino.

Ea veni de bunăvoie, dar el îşi realiză imediat greşeala şi se opri.

— Vreau să zic, vino, *te rog.*

Ea zâmbi şi-l luă de mână.

Se îndreptară spre un spațiu mare, larg deschis, unde fusese instalat un băruleț improvizat. Gabriel o conduse punându-i mâna pe spate.

— Cum ai aranjat toată chestia asta? îl întrebă şoptit.

— Sunt unul dintre cei care-au sponsorizat expoziția florentină. Am solicitat un tur privat – şi s-au conformat cu dragă inimă.

O privi cu un zâmbet în colțul gurii, care aproape c-o făcu să se topească instantaneu, ca în *Amélie.*

Barmanul îi întâmpină călduros.

— Ce doreşte domnişoara?

— Ştii să prepari un Flirtini?

— Sigur, domnişoară. Vine!

Gabriel ridică din sprânceană şi se aplecă să-i şoptească ceva la ureche.

— Interesant nume pentru un cocktail. Oare e o avanpremieră la atracțiile serii?

Ea izbucni în râs.

— E o combinație de vodcă Absolut cu aromă de zmeură, suc de merişoare şi ananas. N-am mai băut până acum, dar am citit pe net despre ea şi suna tare bine.

El râse, clătinând din cap.

— Şi domnul? întrebă barmanul, întinzându-i Juliei băutura, ornată cu o feliuță de ananas.

— Apă tonică, cu limetă, te rog.

Julia rămase surprinsă.

— Nu bei nimic?

— Ne aşteaptă un vin special la mine. Mă păstrez pentru el.

Îi zâmbi.

Julia aşteptă ca barmanul să-i aducă paharul lui Gabriel, ca să poată ciocni.

— Poți să-ți iei – cum îi zicea? – Flirtini-ul cu tine. Noi suntem singurii vizitatori.

— Cred că unul de-ăsta mi-ar ajunge toată noaptea. E destul de tare.

— Avem tot timpul din lume, Julianne. În seara asta lumea se învârte în jurul tău... în jurul poftelor, dorințelor şi nevoilor tale.

Îi făcu cu ochiul şi-o conduse spre lift.

— Expoziția e cu un etaj mai jos.

Când urcară în lift, Gabriel se întoarse spre ea.

— Ți-am spus cât de mult mi-ai lipsit săptămâna asta? Zilele şi nopțile parcă nu se mai terminau.

— Şi tu mi-ai lipsit, spuse ea timid.

— Arăți minunat.

Se uită admirativ la pantofii ei cu toc.

— Eşti un vis.

— Mulțumesc.

— Îmi va trebui toată puterea mea de stăpânire ca să nu te port pe sus până la expoziția de mobilă victoriană, ca să fac dragoste cu tine într-unul din paturile cu baldachin.

Julianne se uită şocată la el şi, chicotind, se întrebă ce fel de reacție ar stârni un astfel de spectacol.

El răsuflă uşurat că remarca lui necenzurată n-o făcuse să se îndepărteze de el. Va trebui să fie mai atent.

Participase activ nu numai la finanțarea expoziției ce includea multe din comorile Florenței, ci şi la selecția lor. În timp ce străbăteau sălile de expoziție, îi făcu o scurtă prezentare a unora din cele mai interesante exponate. Dar, îndeosebi, mergeau ținându-se de mână, ca doi îndrăgostiți ieşiți la plimbare, oprindu-se să se îmbrățişeze şi să se sărute când le venea cheful, ceea ce se întâmpla destul de des.

Julia îşi termină cocktailul puțin mai devreme decât anticipase, iar Gabriel găsi, îndatoritor, un loc unde să-şi lase paharul. Se bucura că în sfârşit aveau mâinile libere. Era precum o sirenă pentru el, o chemare căreia nu-i putea rezista. Îi mângâie gâtul, obrazul, clavicula. Îi sărută mâinile, buzele, gâtul. Încet-încet, ea-i spulbera orice încercare de a-i rezista şi, când zâmbea sau râdea, el avea impresia că-i va lua tot corpul foc.

Zăboviră o bună bucată de vreme să admire tabloul lui Fra Filippo Lippi, *Fecioara cu pruncul şi doi îngeri,* pentru că era o pictură care le plăcea amându-rora. Gabriel stătea în spatele ei, strângându-i mijlocul cu brațele.

— Îți place? o întrebă şoptit, lăsându-şi bărbia pe umărul ei.

— Foarte mult. Mi-a plăcut întotdeauna nespus expresia senină de pe chipul Fecioarei.

— Şi mie, spuse Gabriel, lăsându-şi buzele să coboare uşurel de sub maxilarul ei, pentru a-i poposi sub ureche, atingând-o blând cu nasul. Şi expresia ta senină e foarte îmbietoare.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— *Mmmmmmm,* gemu cu voce tare.

El râse şi repetă gestul, atingând-o cu vârful limbii. Doar o adiere, doar o promisiune, atât de uşoară încât îşi închipui că erau buzele lui.

— Asta îți place?

Ea-i răspunse înfigându-şi mâna în părul lui. Gabriel nu mai avu nevoie de altă încurajare. O întoarse şi-o lipi de el, cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

— Eşti o adevărată operă de artă, murmură, cu buzele lipite de gâtul ei. Tu eşti capodopera. La mulți ani, Julianne!

Ea-l trase blând de ureche, cu buzele, apoi i-o sărută uşurel.

— Mulțumesc.

Gabriel o sărută apăsat, implorând-o fără cuvinte să i se deschidă. Limbile lor se mişcau la unison, agale. El nu se grăbea. Erau doar ei doi într-un muzeu aproape pustiu. O sărută pe buze şi pe obraji, conducând-o spre un colț al sălii, împingând-o şovăielnic spre perete.

O privi precaut.

— Îmi dai voie?

Ea încuviință, cu răsuflarea tăiată.

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi. N-o să las lucrurile să meargă prea departe, dar… am nevoie de tine.

Ea-i încolăci gâtul cu brațele, trăgându-l spre ea.

Gabriel o lipi blând de perete, mulându-şi trupul după al ei. Fiecare muşchi, fiecare contur al trupului lui, era întâmpinat de linii unduitoare, moi, care le completau întocmai. Îşi plimbă mâinile de-a lungul trunchiului ei, poposind, şovăind, pe şolduri. Ea, răspunzându-i, se lipi şi mai tare de el. Şi, în tot acest timp, limbile şi buzele lor explorau mai departe, cu nesaț. Îşi lăsă degetele lungi, subțiri, să alunece de-a lungul spatelui ei, şi mai jos încă, până când cuprinseră două rotunjimi apetisante. Le strânse sfios şi zâmbi, cu buzele lipite de ale ei, când îi auzi geamătul.

— Eşti desăvârşită. Totul la tine e desăvârşit. Dar asta…

Îi strânse din nou fesele şi începu s-o sărute şi mai cu foc.

— Asta e modul dumneavoastră de a spune că vă place curul meu, domnule profesor?

Gabriel se retrase ca să se uite în ochii ei.

— Nu-mi spune aşa, mârâi înfundat.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să mă gândesc la toate articolele din regulamentul facultății pe care le încalc în momentul de față.

Zâmbetul ei se risipi şi Gabriel fu năpădit pe dată de regret.

— Şi n-aş numi niciodată minunăția ta de posterior un *cur* – e mult prea elegant pentru a folosi acest termen. Ar trebui să creez un cuvânt nou-nouț pentru a-l descrie în toată splendoarea lui.

De data asta, Julia izbucni în râs şi el îi strânse din nou posteriorul cu amândouă mâinile, în caz că era nevoie să-şi întărească spusele.

„Domnul profesor Emerson are o slăbiciune pentru partea dorsală".

Degetele ei preferau să-i mângâie şi să-i zbârlească părul, trăgându-i fața mai aproape de ea. Simțea cum îi bate inima lipită de pieptul lui. Ea respira sacadat, dar nu-i păsa. Îl iubea. Îl iubea încă de când avea şaptesprezece ani. Şi fusese atât de tandru cu ea. În clipa aceea i-ar fi dat orice i-ar fi cerut, indiferent de consecințe. „Ce consecințe?" Mintea ei nici nu mai reuşea să şi le amintească.

Degetele lui începură să se mişte, mângâindu-i rotunjimile şi frământându-i carnea. Mâna lui dreaptă îi cuprinse coapsa, ridicându-i piciorul. Îi înfăşură piciorul în jurul şoldului lui şi ea se împinse în el, într-un soi de tango erotic, cu spatele sprijinit de perete. Acum el putea să se mişte. Îşi împinse şoldurile înainte, în timp ce mâna lui aluneca în jos, pentru a sprijini dosul pulpei ei. Julia îi simți erecția – o apăsare minunată, începutul timid al unei mişcări de frecare.

Julia nu se putu desprinde îndeajuns de mult din sărut pentru a se întreba cum de ajunsese să stăpânească arta menținerii echilibrului sau secretul respirației cu gura lui. Se simți îndeajuns de vitează pentru a-şi desprinde mâinile din părul lui şi a-i mângâia umerii şi mijlocul, înainte de a explora rotunjimile lui minunate. Rotunjimi pe care le admirase nu doar o dată. Rotunjimi pe care le simțea tari şi musculoase sub atingerea ei. Îl trase mai aproape de ea, strângându-l cu mâinile, încurajându-l parcă.

El n-avea nevoie de încurajări. Mâinile lui alunecau de-a lungul dresurilor ei transparente, mângâindu-i coapsa. Se simțea ca-n rai. Respirând, gâfâind, întinzându-se, sărutând, pipăind. Nu i se opuse niciun fel de rezistență. Nu văzu nicio ezitare.

Ea îl accepta. Îl dorea. Trupul ei era moale, cald şi, oh, atât de receptiv.

— Julia... eu... noi... trebuie să ne oprim.

Se desprinse de ea.

Ea avea ochii închişi şi buzele ei erau roşii şi umflate. Acum tânjea şi mai mult după gura ei.

Ridicându-i părul care-i cădea peste față, o strigă blând:

— Iubito?

Ea deschise încet ochii.

Îşi lipi fruntea de a ei şi inspiră răsuflarea ei, atât de dulce şi înmiresmată. Cu o ultimă mângâiere, îi desprinse piciorul din jurul lui şi-o ajută să-l lase jos. Cu părere de rău, ea-şi desprinse mâinile din jurul posteriorului lui. Apoi, deşi îl durea inima s-o facă, el puse oarecare distanță între ei, luându-i mâinile în mâinile lui.

— N-ar fi trebuit să te încolțesc aşa. Sau să las lucrurile să meargă aşa departe.

Clătină din cap, reținându-şi o înjurătură.

— Te-am speriat?

— N-am zis „nu”, Gabriel.

Vocea ei blândă reverberă în sala spațioasă.

— Şi nu sunt speriată.

— S-a mai întâmplat să fii speriată de mine. Mai ții minte noaptea în care m-ai întrebat de una din fotografiile mele... aceea agresivă...

Gabriel strânse din buze.

— M-am mai deşteptat de-atunci.

— Julianne, nu ți-aş lua niciodată ceva fără voia ta şi n-aş încerca să te manipulez să faci ceva ce nu vrei. Te rog să mă crezi.

— Te cred, Gabriel.

Îl luă de-o mână şi îl convinse să-şi lipească palma întinsă pe pieptul ei, între sâni, deasupra inimii ei.

— Uite cum îmi bate inima.

El se încruntă.

— Îți bate prea repede. Ca aripile unui colibri.

— Aşa se întâmplă de fiecare dată când sunt lângă tine. Când mă atingi. Sunt copleşită de prezența ta, Gabriel. Nu ştii lucrul ăsta?

Îşi frecă degetul de pielea ei şi-şi întoarse blând atenția asupra buzei ei umflate.

— Eu ți-am făcut asta. Te doare? o întrebă şoptit.

— Doar în lipsa ta.

El îşi lipi buzele de ale ei, cu un aer de venerație.

— Mă omori cu zile.

Ea-şi dădu părul pe spate, zâmbind larg.

— Dar o să mori fericit.

El râse şi-o îmbrățişă.

— Hai să ne continuăm turul înainte ca omul meu să ne dea afară pentru comportament indecent. Va trebui să vorbesc cu el să obțin înregistrările de la camerele de securitate.

„Înregistrări? Camere de securitate? Scheisse", îşi zise Julianne.

„Hmmmmm. Pe de altă parte..."

* * *

Când ajunseră în sfârşit la apartamentul lui Gabriel, erau amețiți şi râdeau. Dorința lor mistuitoare se mai ostoise oarecum, dar era la fel de plină de căldură şi afecțiune. Julia era în culmea fericirii. Şi aveau o noapte întreagă la dispoziție...

Gabriel o sărută în bucătărie, insistând să-l lase pe el să facă toate pregătirile.

— Dar vreau să te ajut.

— O să gătim împreună mâine-seară.

Ea reflectă o clipă.

— Nu ştiu cum o să-ți sune, dar am rețeta lui Grace de pui Kiev. Am putea s-o facem împreună.

Se uită la el, şovăind.

— Scott îi spunea *stârpitură de pui*, zise el, zâmbind trist, şi-o sărută din nou. N-am mai mâncat de ani de zile. Mi-ar plăcea să mă înveți rețeta.

„Probabil că ăsta e singurul lucru pe care îl vei putea învăța vreodată de la mine, Gabriel. Tu, cu nenumăratele tale talente, printre care şi faptul că eşti un zeu al dragostei". Îşi şterse buzele de buzele lui şi se aşează comod pe scăunelul de bar.

— Cina din seara aceasta vă e oferită de Scaramouche. Dacă Mahomed nu poate veni la munte, trebuie să vină muntele la Mahomed.

— Serios?

— Avem de toate, inclusiv un tort cu ciocolată şi Grand Marnier de la Patisserie La Cigogne. Şi o sticlă de vin excepțională pe careo păstrez de ceva vreme şi pe care-o s-o las să răsufle înainte să începem.

Îi făcu cu ochiul.

— Am până şi lumânări să punem pe tort.

— Mulțumesc pentru o seară minunată, Gabriel. A fost... cea mai frumoasă aniversare pe care-am avut-o vreodată.

— Încă nu s-a terminat, spuse el, puțin gâjâit, cu ochii scânteietori. Încă nu ți-am dat cadoul.

Julia se înroşi şi mai tare şi se uită în jos, fixându-şi privirea asupra mâinilor, întrebându-se dacă tonul lui senzual fusese unul premeditat. Mă întreb ce „cadou" vrea să-mi dea. Ştiu ce cadou mi-aş dori eu. Gata, e clar. Deja am fantezii în care fac dragoste cu Gabriel...

Tocmai atunci îi sună mobilul, întrerupându-i reveriile erotice. Se duse unde-şi lăsase geanta şi-l verifică fără tragere de inimă.

— Nu recunosc numărul, spuse ea. Dare cu prefix de Philadelphia.

Răspunse.

— Alo?

— Bună, Jules.

Julia icni, scoțând un gâjâit ciudat, din plămâni. Se albi la față şi Gabriel veni imediat lângă ea, ştiind că se întâmplase ceva foarte grav.

— De unde ai numărul ăsta? reuşi să îngaime, simțind c-o lasă picioarele.

Se îndreptă împleticindu-se spre un scaun pe care se prăbuşi.

— Nu mă întâmpini prea călduros, Julia. Va trebui să fii mai entuziastă.

Ea-şi muşcă tare buza de jos, neştiind cum să-i răspundă.

Persoana oftă dramatic.

— Am numărul de la tatăl tău. E întotdeauna o plăcere să stau de vorbă cu el. E foarte deschis, spre deosebire de tine. Tu te-ai purtat ca un plod răzgâiat.

Julia închise ochii şi începu să respire accelerat. Gabriel o luă de mână, încercând s-o ridice în picioare, dar ea nu se urni.

— Ce vrei?

— O să ignor cât de scorpie eşti, pentru că n-am mai vorbit de ceva vreme. Dar nu întinde coarda.

Îşi coborî glasul, vorbindu-i aproape şoptit.

— Te-am sunat pentru că voiam să văd cum îți merge la Toronto! Locuieşti tot pe Madison Avenue? începu să râdă şi Julia-şi duse mâna la gât.

— Stai departe de mine. Nu vreau să vorbesc cu tine şi vreau să nu-l mai suni pe tata.

— N-ar fi trebuit să-l sun pe taică-tău dacă mi-ai fi răspuns la e-mailuri. În schimb, ți-ai şters contul.

— Ce vrei? repetă.

Gabriel se încruntă, privind-o preocupat, şi-i făcu semn să-i dea telefonul. Ea clătină din cap.

— Am avut o conversație interesantă cu Natalie deunăzi, continuă vocea.

— Şi?

— A zis că s-ar putea să ai nişte poze care-mi aparţin.

— N-am nimic de-al tău. N-am luat nimic cu mine. Cred că ştii asta.

— Poate că da. Poate că nu. Voiam doar să-ți spun că ar fi mare păcat dacă pozele alea ar ajunge pe mâna ziariştilor.

Făcu o pauză.

— Am un filmuleț sau două cu tine pe care le-aş putea face publice. Mă întreb ce-ar zice taică-tău dacă ar vedea o casetă cu tine în genunchi cu...

Auzind descrierea lui oribilă, Julia icni şi scăpă telefonul din mână. Aparatul se izbi de parchet şi alunecă spre picioarele lui Gabriel. Dar, între timp, Julia țâşnise deja spre baia de oaspeți. Se auzi până-n hol cum se chinuia să vomite şi nu reuşea.

Din nefericire pentru persoana care-o sunase, Gabriel auzise ultima lui amenințare. Ridică telefonul şi-l duse la ureche.

— Cine e la telefon?

— Simon. Cine dracu eşti tu?

Gabriel şuieră involuntar şi ochii i se îngustară.

— Sunt iubitul lui Julianne. Ce vrei?

Simon rămase tăcut pentru o clipă.

— Jules n-are iubit, imbecilule. Şi nimeni nu-i spune *Julianne*. Dă-mi-o înapoi la telefon!

Gabriel mârâi, un sunet jos, din capul pieptului.

— Dacă ştii ce e bine pentru tine, o să faci ce spune ea şi-o s-o laşi în pace.

Simon râse.

— Habar n-ai cu cine ai de-a face. Julia e labilă psihic. E o fată cu multe probleme şi are nevoie de ajutor specializat.

— În cazul ăsta, e tocmai bine că are o relație cu un specialist.

— Un specialist în ce? în prostie? Ştii măcar cu cine vorbeşti? Tatăl meu e...

— Uite ce e, javra dracu, ai noroc că nu suntem față în față, pentru că ți-ai petrece restul serii pe masa de operație, în

timp ce doctorii s-ar chinui să-ți coasă capul la loc. Dacă aflu c-ai căutat-o din nou, sub orice formă, o să-ți dau de urmă şi nici măcar tatăl tău, oricine ar fi el, n-o să te mai poată aduce în simțiri. M-ai înțeles? N-o mai căuta niciodată.

Gabriel închise telefonul şi dădu cu el de perete, făcându-l țăndări. Bucăți din el se împrăştiară pe podea.

Închise ochii şi numără până la cincizeci înainte de a se duce după ea. Nu fusese niciodată atât de furios. Sau mai dornic să omoare pe cineva. Noroc că Julia avea nevoie de el. Altfel, era sigur că i-ar fi dat de urmă puştanului ăluia şi l-ar fi omorât.

Umplu un pahar cu apă şi i-l duse Juliei. Era aşezată pe marginea rece, de ceramică, a căzii din baia de oaspeți. Era cu capul plecat şi-şi ținea brațele încrucişate la piept îi tremura mâna, cu floarea de la el cu tot.

„Ce dracu i-a făcut?”

Văzându-l, Julia încercă să-şi tragă poalele rochiei mai jos, acoperindu-şi genunchii. Observând încercarea ei instinctivă de a păstra un aer cuviincios, i se strânse inima.

— Julia?

Îi întinse paharul cu apă.

Ea bău încet, dar nu răspunse.

Se aşeză lângă ea pe marginea căzii, trăgând-o spre el.

— Ți-a povestit despre relația mea cu el, nu-i aşa?

Vocea ei era joasă, monotonă.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— A vrut să vorbească iar cu tine, dar i-am zis să nu te mai sune.

Ea-şi ridică privirea spre el, în timp ce o lacrimă i se scurgea agale pe obraz.

— Nu… nu ți-a zis nimic despre mine?

— A îndrugat ceva până când l-am amenințat, se strâmbă ■ Gabriel. Şi nu glumeam.

— E un tip foarte scârbos, şopti ea.

— Lasă-l în grija mea. Şi, dacă asta înseamnă că va trebui să iau avionul spre Philadelphia ca să-i vorbesc față în față,

asta o să fac. Şi n-o să-i placă ce va păți dacă bat drumul până acolo.

Julia îl asculta doar pe jumătate. Simon o făcea să se simtă ca un obiect de care te foloseşti. Murdară. Jalnică. Şi nu voia ca Gabriel s-o vadă aşa. Nu voia ca el să ştie ce se întâmplase. Niciodată.

— Iubito, ce voia?

— Crede c-am nişte poze cu el şi le vrea înapoi.

— Ce fel de poze?

Julia îşi trase nasul.

— Nu ştiu. Trebuie să fie unele tare nasoale dacă e aşa îngrijorat.

— Ai aşa ceva?

— Nu. Dar zice că el are filmulețe cu mine. Filmulețe personale.

Se cutremură.

— Nu cred că-i adevărat, dar dacă mă înşel? Dacă face un trucaj şi i-l trimite tatii? Sau îl postează pe net?

Gabriel îşi înăbuşi valul de dezgust şi întinse mâna să-i şteargă lacrimile.

— N-o să facă una ca asta, decât dacă e bătut în cap. Atâta timp cât crede că ai ceva care l-ar putea afecta, nu va acționa preventiv. Aş putea să vorbesc cu tatăl tău şi să-i explic că l-am auzit pe ticălosul ăsta amenințându-te. Atunci, orice ar posta el pe net, o să poți să spui că e un trucaj făcut de un individ care te hărțuieşte.

Julia se uită la el agitată.

— Nu poți. Tata deja e supărat pe mine c-o să vin la Selinsgrove cu tine. Nu trebuie să afle că suntem împreună.

Gabriel îşi trecu degetele prin părul ei, ştergându-i repede încă o lacrimă.

— Nu mi-ai spus că e supărat. Nu că l-aş învinovăți. Dar trebuie să-i spui ce s-a întâmplat în seara asta ca să nu-i mai dea lui Simon informații despre tine.

Julia încuviință.

— Pot să vorbesc mâine cu avocatul meu. Poți să faci o plângere împotriva lui şi putem încerca să obținem un ordin de restricție. Putem să încercăm să aflăm şi dacă are cu adevărat înregistrări cu tine sau dacă e doar o vrăjeală.

— Nu vreau să fac nimic care l-ar putea înfuria. Nu înțelegi – are relații sus-puse.

Gabriel strânse din buze. Voia s-o convingă să acționeze sau să acționeze el însuşi în numele ei, dar era clar că era traumatizată. Şi nu voia s-o necăjească şi mai mult.

— Dacă te mai caută, o să vorbesc cu avocatul meu şi puştiul ăsta va avea parte de chinuri cum n-a cunoscut în viața lui. Mâine mergem să-ți iei un telefon nou, cu număr de Toronto. Şi ar trebui să-i spui tatălui tău să nu-l dea nimănui.

Îi ridică bărbia ca s-o facă să se uite în ochii lui.

— Nu poate ajunge la tine. Îți promit.

Zâmbi larg.

— Nu te lăsa păcălită de ochelari şi papioane. Ştiu să mă apăr. Şi n-o să las pe nimeni să te rănească.

O sărută cast pe buze şi pe frunte.

— Când mergem acasă de Ziua Recunoştinței, o să fii ori cu tatăl tău, ori cu mine. Şi, dacă ai nevoie de mine, va trebui doar să mă suni. Bine?

Ea murmură ceva, doar ca să-l asigure că l-a auzit.

— Julia?

— Da?

O strânse mai tare în brațe.

— Totul s-a întâmplat din vina mea.

Ea-l privi întrebătoare.

— Dacă n-aş fi plecat în dimineața aia – dacă m-aş fi întors la Selinsgrove după tine…

Ea clătină din cap.

— Aveam doar şaptesprezece ani, Gabriel. Tata ar fi scos puşca dacă veneai.

— Ar fi trebuit să te aştept.

Ea oftă, cu o expresie îndurerată.

— Nu ştii cât regret că nu te-am aşteptat. El e motivul pentru care nu-mi sărbătoresc ziua de naştere. Şi tocmai mi-a stricat-o din nou.

Începu să plângă înfundat.

Gabriel o sărută, încercând să-i şteargă lacrimile.

— Nu te mai gândi la el. Acum suntem doar noi doi. Nimeni altcineva.

Julia voia să-l creadă. Dar, din nefericire, ştia că trecutul de-abia începea s-o prindă din urmă. Tremura de teamă când se gândea la ce-aveau să aducă sărbătorile.

Julia avea un ghinion crunt când venea vorba de Ziua Recunoştinței.

Capitolul 24

Marți seară, Julia avu o conversație foarte tensionată cu tatăl ei în legătură cu evenimentele din weekend, chiar dacă nu-i spuse tot. Îl sună de pe noul ei iphone, explicându-i de ce a trebuit să-şi schimbe numărul. El încercase fără succes s-o prindă de trei zile, dar îi răspunsese doar mesageria. Era nervos.

— Tată, a trebuit să-mi schimb numărul pentru că m-a sunat Simon.

— Oh, serios?

Tonul lui era ezitant, ceea ce-i trezi suspiciuni Juliei.

— Da, serios. A zis că tu i-ai dat numărul meu. Apoi m-a sunat şi-a început să mă hărțuiască!

— Jigodia, mormăi Tom.

— O să-ți dau noul meu număr, dar vreau să nu i-l dai nimănui, mai ales lui Deb. În secunda doi ea o să i-l dea lui Natalie.

Tom continuă să vorbească singur, cum făcea de obicei. Până când îşi dădu seama că mai era cineva la celălalt capăt al firului.

— Nu-ți face griji în privința lui Deb.

— Ba da, tată, îmi fac griji în privința ei! Fiica ei ține legătura cu Simon. Dacă-i spune că vin acasă? Ar putea să apară la uşă!

— Exagerezi. N-o să bată drumul până aici. Am avut o conversație plăcută săptămâna trecută. A fost foarte politicos şi a zis pur şi simplu că aveai nişte lucruri de-ale lui. Nu voia să te deranjeze, dar i-am dat numărul tău şi i-am zis că poate să te sune.

— N-am nimic de-al lui! Şi, chiar dac-aş avea, ştii că nu vreau să vorbesc cu el. Nu e un tip de treabă, tată. În fața ta aşa pare. Cu mine...

Julia tremură un pic.

— Eşti sigură ca n-a fost o neînțelegere?

— E cam greu să înțelegi greşit când cineva te amenință şi te hărțuieşte, tată. N-are dreptul să stea de vorbă cu mine. N-are dreptul să-mi fie prieten. Şi nicio scuză nu va şterge ce-a făcut.

Tom oftă.

— Bine, Jules. Îmi pare rău. N-o să dau nimănui numărul tău. Dar eşti sigură că nu vrei să-i mai dai o şansă? Vine dintr-o familie foarte bună. Şi toată lumea mai greşeşte.

Julia îşi dădu ochii peste cap, mai să-i sară din orbite şi să se rostogolească pe podea. În clipa aceea şi-ar fi dorit să fi fost o fire răzbunătoare. Şi-ar fi dorit să-şi întrebe tatăl dacă el s-ar fi împăcat cu mama ei după ce-ar fi văzut spectacolul peste care dăduse ea întâmplător când avea doisprezece ani – pe Sharon îndoită peste masa din bucătărie de unul din amicii ei. Dar nu-i stătea în fire să se răzbune, aşa că n-o făcu.

— Tată, o fi el fiul unui senator, dar e şi-o javră ordinară. Şi ce s-a rupt nu mai poate fi cârpit. Crede-mă.

Tom oftă.

— Bine. Când vii acasă?

— Joi.

— Şi vii cu maşina cu Rachel şi Aaron?

— Aşa plănuiesc. Vine şi Gabriel.

Julia încercă să mintă cât mai convingător.

— Vezi să stai pe lângă Aaron şi cât mai departe de Gabriel.

— De ce?

— Pentru că e soi rău. Mă mir că nu e la puşcărie. Tot ce pot să-ți spun e c-are noroc că s-a mutat în Canada.

Julia clătină din cap.

— Dac-ar fi fost infractor, canadienii nu i-ar fi dat viză de muncă.

— Canadienii primesc pe oricine. Chiar şi terorişti.

Julia scoase limba, iritată de prejudecățile tatălui ei la adresa canadienilor, şi începu să pună la cale vizita cu el, sperând, fără prea mult temei, că el se va ține de cuvânt.

* * *

După încă un seminar pe Dante în care Christa flirtă cu neruşinare cu Gabriel, Julia se trezi condusă acasă de Paul, care continua să fie prietenos şi fermecător. O compătimiră pe Christa pentru noua garderobă, *sexy-balamuc,* şi cizmele ei cu toc cui, *hai-să-te-seducpână-nu-mă-pici,* apoi Julia îi ură o seară bună şi intră în casă. Îşi făcu repede o supă de tăiței cu pui şi ceai Lady Grey, şi-şi admiră cadourile de aniversare.

După ce petrecerea de ziua ei fusese întreruptă brutal de Simon, Gabriel îi turnase un pahar de vin şi insistase ca ea să se aşeze comod lângă foc în timp ce el pregătea cina. După cină şi un tort aniversar cu lumânări, îi înmânase cadourile, înainte de a o conduce la culcare.

El stătuse treaz aproape toată noaptea, mângâind-o pe spate şi pe brațe, frecându-şi picioarele de ale ei. Ea se trezise de mai multe ori, confuză, ca după un coşmar, dar de fiecare dată el o alinase şi-o strânsese mai tare în brațe. Se simțea în siguranță cu el, dar se temea de cum va reacționa el când avea să afle adevărul. Dacă îşi va face vreodată curaj să i-l spună.

iphone-ul ei era unul din cadouri – oarecum. Duminică dimineață, când Gabriel îi întinsese spăşit bucățile rămase din telefonul ei vechi, pe ea o bufnise râsul, spre uşurarea lui. Când îi explică faptul că se înfuriase aşa tare pentru că Simon o necăjise, încât îi spărsesetelefonul, Julia zâmbise. Acceptase recunoscătoare telefonul mai sofisticat pe care i-l luase el în loc, precum şi lecțiile de folosire a drăcoveniei, pe care i le ținuse el răbdător.

Îi încărcase pe telefon pozele pe care le făcuse Rachel la Lobby, spre încântarea ei. Şi-o ajutase să-şi salveze toate numerele din agendă, deşi ridică din sprânceană când ea îi spusese că trebuie să salveze numărul lui sub numele „Dante Alighieri”. De asemenea, insistase cu încăpățânare să aleagă un ton de apel personalizat pentru el.

Cadoul inițial de aniversare pe care i-l dăruise era o serie de reproduceri digitale ale ilustrațiilor de Botticelli din colecția lui Gabriel. Îi făcuse un album special pentru ele, cu numele

ei gravat cu litere aurite pe copertă. Chiar dacă erau doar reproduceri, era o colecție neprețuită. Şi-i scrisese o dedicație pe prima pagină, cu scrisul lui elegant:

Draga mea Julianne, La mulți ani!

Îți urez ca fiecare an să fie mai bun ca acela dinainte şi să ai parte mereu de fericire. Cu o afecțiune vie, Gabriel

Ea atinsese cu blândețe dedicația, trasând cu degetul centrul literei G. Ilustrațiile erau, fără îndoială, cel mai frumos dar pe care-l primise vreodată.

În plus, Gabriel îi dăruise un album foto micuț, cu fotografii alb-negru. În unele din ele, era uşor de recunoscut. În celelalte, i se întrezărea doar chipul, sau o şuviță care cădea peste un gât lung şi alb, sau se vedea o fată care râdea cu ochii închişi. Se simțea frumoasă când Gabriel o săruta şi când o atingea. Dar, văzând aceste fotografii, avu senzația că Gabriel îi văzuse frumusețea. O văzuse şi o surprinsese pe peliculă, o imortalizase.

Unele fotografii erau sexy, unele erau nevinovate, pe când altele erau pline de tandrețe. Niciuna nu era stânjenitoare sau genul defotografii compromițătoare dacă cineva i le-ar fi trimis tatălui ei sau le-ar fi postat pe net. Preferata ei era o poză în care era reprezentată din profil, în timp ce o mână cu degete lungi şi albe îi ținea ridicat părul şi un bărbat, al cărui chip era învăluit în umbră, îi săruta ceafa. Ar fi fost în stare să mărească fotografia aceea, s-o scoată sub formă de poster şi s-o pună pe perete, deasupra patului ei, dând naibii reproducerea după Holiday.

„Du-te dracu, Simon, idiotule!”:

*** * ***

— De ce mă suni? S-a întâmplat ceva? I-ai făcut ceva Juliei? Jur, Gabriel, dacă ai…

Gabriel îşi îndepărtă iphone-ul de ureche, în timp ce soră-sa îl muştruluia ca la carte.

— Nu i-am făcut nimic Juliei, o întrerupse. Fostul ei prieten a sunat-o sâmbătă şi a dat-o peste cap. Aş vrea să-mi lămureşti nişte lucruri.

— Mama mă-sii! Cum se simte?

— A fost foarte tulburată. Dar nu vrea să-mi spună prea multe.

— Normal că nu. De ce-ar discuta despre asta cu proful ei?

Gabriel se zbârli.

— Tocmai vorbeam despre Ziua Recunoştinţei şi plănuiam călătoria, când ne-a întrerupt jigodia.

— Pari un picuț cam oțărât, Gabriel. Ce te doare pe tine?

— Pentru că ticălosul ăsta, oricine-ar fi el, l-a aburit pe tatăl ei să-i dea numărul ei de telefon, ținut la secret, ca s-o poată hărțui.

— Futu-i! spuse Rachel.

— Cam aşa. Prin urmare, înainte de a veni cu ea în Selinsgrove, unde e foarte posibil ca el să-i facă o vizită, aş vrea să ştiu cu cine am de-a face.

Sora lui rămase tăcută.

— Rachel? Aştept.

— Nu ştiu ce te aştepți să-ți spun. E vorba de trecutul Juliei. Trebuie s-o întrebi pe ea.

— Ți-am zis, nu vrea să-mi spună nimic despre asta.

— Poți s-o învinovățeşti? Dacă te-ai prins că e o jigodie, atunci ştii de ce nu vrea să vorbească despre el. Nu vrea nici să-i rostească numele cu voce tare – aşa de speriată e.

Rachel făcu o pauză şi inspiră adânc.

— Tatăl lui Simon e senatorul John Talbot.

Gabriel clipi mărunt, recunoscând numele.

— Şi?

— Julia l-a cunoscut pe Simon când erau amândoi în anul întâi. La început a dat-o pe spate, dar am dedus că poate fi un tip dificil. În anul doi, ea a fost plecată la Florența şi, când s-a întors, s-au despărțit. N-am mai revăzut-o până să vin la tine. Aaron îl detesta pe Simon, aşa că n-am petrecut prea mult timp cu ei.

Gabriel începu să spumege.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. În ce sens „dificil”? Era violent? O înşela? Abuza emoțional de ea?

— Sincer, nu ştiu toată povestea. Am pus câteva lucruri cap la cap dintr-o conversație pe care am avut-o cu Natalie, fosta colegă de cameră a Juliei. Simon era un imbecil arogant căruia îi plăcea s-o aibă pe Julia la braț. E clar că i-a distrus încrederea în sine. Cred că ne putem imagina restul.

— Mi-a zis că Julia are probleme. Că are nevoie de ajutor specializat.

— Individul e un mincinos ordinar, Gabriel. Ce te aşteptai să-ți spună?

Rachel oftă exasperată.

— El e cea mai mare problemă a Juliei. Dacă vrei s-o ajuți, ar trebui să încerci să-i faci viața mai uşoară, nu mai complicată. Sper că n-o intimidezi cu vrăjelile tale înfumurate. I-a ajuns cât a fost cu ăla.

— De fapt, ne înțelegem binişor, pufni el.

— La fel de bine ca în pozele pe care ți le-am trimis? întrebă Rachel, râzând răutăcios.

— Avem o relație profesională.

— I-oi aburi tu pe ceilalți, dar cu mine nu-ți merge. Julia a cedat şi-a recunoscut că avea o întâlnire sâmbătă seară şi, să vezi coincidență, erai cu ea sâmbătă când a sunat-o Simon. Aşadar, spune-mi, Gabriel, te-ai văzut cu Julia înainte sau după întâlnirea ei? Şi cum a decurs întâlnirea?

— Ajungem în Selinsgrove joi. O aduc eu pe Julia acasă.

Tonul lui era glacial.

— Bun. Cred că trebuie să-i spună tatălui ei că vrea să stea la noi. Dacă Simon va veni în oraş, n-o s-o caute acolo. Şi Gabriel, mulțumesc pentru ajutorul tău cu casa. A fost o mare uşurare pentru tata. Pentru noi toți, de fapt, inclusiv pentru Scott.

— Măcar atât puteam să fac. Pa, Rachel!

— Dacă o răneşti, te omor. Acum du-te s-o înveseleşti şi *să fii blând* cu ea. Altfel n-o s-o convingi niciodată să iasă din cochilie. Te iubesc.

— Eu – pa.

Gabriel îi închise oarecum stânjenit şi se concentră asupra seminarului de săptămâna următoare.

Dat fiind că se apropia sfârşitul semestrului, Julia avea din ce în ce mai mult de lucru. Pe lângă disertație, avea de scris eseuri pentru seminar, pe care trebuia să le predea pe 4 decembrie. Pe deasupra, lucra la dosarele de aplicare pentru programe de doctorat.

Ea şi Gabriel vorbiseră în treacăt într-o seară despre programele la care aplicase. El ştia că ea vrea să meargă la Harvard şi că-şi concentrează cea mai mare parte a atenției asupra acelui dosar de aplicare. Ce nu ştia era că gândul de a pleca din Toronto şi de a sedespărți de el era aproape de neîndurat pentru ea, astfel că, fără ştirea lui, aplică şi la Universitatea din Toronto.

În timp ce Julia îşi petrecea aproape fiecare zi şi fiecare noapte lucrând, Gabriel înota prin lucrările pe care le avea de corectat şi lucra la al doilea volum al său. Prefera să-şi petreacă serile cu Julia, chiar dacă erau amândoi ocupați, şi uneori reuşea s-o convingă să lucreze la el. El se instala în birou, în timp ce ea-şi întindea hârtiile pe masa din sufragerie. Dar de obicei nu rămânea prea mult aşezată la masă. Cumva, sfârşea aproape invariabil în fotoliul de catifea roşie, în fața şemineului, muşcând dintr-un creion şi mâzgălind ceva într-un caiet.

După un răstimp în care nu se văzuseră prea des, fu o uşurare când îşi târâră amândoi bagajele spre taxiul care-i aştepta în fața apartamentului lui Gabriel, în seara în care plecau în vacanța de Ziua Recunoştinței. În timp ce se uitau la taximetristul care le punea bagajele în portbagaj, Julia îşi ridică privirea şi văzu cum îi flutură părul lui Gabriel în bătaia vântului, care-i învârtejea şuvițele în ochi.

Involuntar, întinse mâna şi-i ridică părul de pe față, sărutându-l. Îi mângâie blând fața, încercând să-i spună din priviri ceea ce-i era teamă să spună prin viu grai.

Gabriel se uită în ochii ei, cu o văpaie în privire, şi-o cuprinse de mijloc. O trase la pieptul lui, sărutând-o mai

apăsat şi mângâindu-i spatele prin haina militară. Ea se trase înapoi mai întâi, chicotind ca o şcolăriță, în timp ce el o bătu pe furiş peste fund, cu un rânjet îngâmfat.

— Încă mai încerc să găsesc adjectivul potrivit, o tachină, bătând-o încă o dată nonşalant, pe furiş. Deşi-mi vine în minte „obraznic”.

— Fii cuminte, îl avertiză ea, jucându-se iarăşi în părul lui.

— Trebuie să mă descarc, îi replică el, mişcând sugestiv din sprâncene. Timp de trei zile va trebui să rezist fără drogul meu.

* * *

Când sosiră la Aeroportul Pearson, Gabriel o trase spre coada exclusivistă de la ghişeul de îmbarcare pentru clasa întâi şi pasagerii business al Air Canada, spre surprinderea Juliei.

— Ce facem? îl întrebă şoptit.

— Facem check-in-ul, îi răspunse el, tot în şoaptă, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Dar eu îmi permiteam doar un bilet la clasa economică.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Vreau să călătoreşti comod. În plus, ultima dată când am fost cu clasa economică, am sfârşit aşezat pe un scaun ud de urină şi asta m-a costat o pereche de pantaloni scumpi.

Julia ridică din sprânceană.

— Aveam destule puncte pentru a trece la clasa superioară, aşa c-am cumpărat bilete economy şi le-am convertit. Practic, îmi datorezi doar contravaloarea biletului inițial. Nu c-aş vrea să-ți iau banii.

Julia îl privi curioasă.

— Urină, Gabriel? Nu ştiam că avioanele de la Air Canada au un sector alocat celor care fac pe ei.

El dădu din mână.

— Nu mă întreba. Dar nu vreau să mi se mai întâmple. În plus, măcar o să ne servească ceva de băut şi o gustare mai substanțială decât covrigei.

O sărută blând, făcând-o să zâmbească.

Zborul spre Philadelphia fu relativ lipsit de incidente. După ce blocă funcția de apelare, Gabriel îşi continuă lecțiile de folosire a iphone-ului pentru începători, arătându-i diversele aplicații de pe telefonul lui şi întrebând-o dacă le voia şi ea. În timp ce-şi băga nasul în programele lui, ea descoperi funcția de ipod şi parcurse fişierele lui cu muzică – Mozart, Chopin, Berlioz, Rahmaninov, Beethoven, Matthew Barber, Sting, Diana Krall, Loreena Mckennitt, Coldplay, U2, Miles Davis, Arcade Fire, Nine Inch Nails…

Din greşeală, apăsă pe un buton şi ajunse la contul lui de mail de la facultate. Îşi aruncă un ochi în treacăt la mesaje, în timp ce încercasă treacă la aplicația pentru vizualizarea pozelor, şi fu şocată să descopere că atât doamna profesoară Singer, cât şi o anume *Paulina Gruşeva* îi trimiseseră e-mailuri în cursul săptămânii. Rezistă tentației de a-i citi mesajele şi închise aplicația. Gabriel studia atent, cu ochelarii pe nas, un articol dintr-o revistă de specialitate, fără a avea habar de ceea ce tocmai se întâmplase.

„De ce-i trimit e-mailuri?” Răspunsul era evident, dar asta n-o împiedică să-şi pună întrebarea. Începu să-şi roadă unghia, gânditoare.

Gabriel încărcase mai multe din pozele alb-negru cu ea pe telefon, inclusiv câteva pe care nu le văzuse înainte. În timp ce le parcurgea, el observă, nu se ştie cum, ce făcea Julia. Ruşinat, încercă să-i smulgă telefonul din mână, dar ea-l ținu bine, izbucnind în râs. Nedorind să facă o scenă de față cu ceilalți pasageri, el se trase mai aproape de ea şi-o amenință, în şoaptă, c-o s-o sărute până n-o să mai ştie de ea.

Ea-i înapoie telefonul.

Se cuibări lângă Gabriel, în timp ce el puse deoparte revista şi scoase din servietă un volum cartonat.

— Ce citeşti?

Vocea ei blândă îl trezi din reflecție.

Îi arătă coperta. *Sfârşitul unei iubiri,* de Graham Greene.

— E bună?

— De-abia am început-o. E considerat un scriitor foarte bun. A scris scenariul la *Al treilea om,* unul din filmele mele preferate.

— Titlul sună deprimant.

— Nu e despre ceea ce crezi.

Se foi în scaun.

— Mă rog, e, dar nu e. E despre credință şi divinitate şi poftă trupească... O să ți-o împrumut când o termin.

Îi rânji şi se aplecă s-o sărute pe ureche.

— Poate c-o să-ți citesc cu voce tare din ea când suntem amândoi în pat.

Julia se îmbujora la auzul comentariului, dar zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

O sărută blând pe frunte. Ea se cuibări în el, relaxându-se. El se trezi studiind-o din când în când pe deasupra ochelarilor.

Îi era greu să spună în cuvinte ce simțea când o avea lângă el. Cât de împăcat se simțea de fiecare dată când îl atingea sau când savurau plăceri simple – muzica, literatura, mâncarea sau vinul. Ea-i trezea cele mai stranii emoții şi dorințe, de pildă dorința de a-i citi ceva, de a împărți acelaşi pat cu ea, în mod cast, de a o acoperi de daruri, extravagante sau modeste, de a o ocroti de rău şi de a o face zilnic să zâmbească.

„Poate că asta e fericirea, îşi zise. Poate că nu-i mult diferită de relația pe care o aveau Richard şi Grace".

Gândul îl intrigă.

„O iubeşti".

Gabriel tresări brusc. „De unde venise acea voce? Oare cineva o spusese cu voce tare?" Se uită repede în jur, dar ceilalți pasageri de la clasa întâi moțăiau sau aveau alte preocupări. Nimeni nu se uita la profesorul agitat sau la frumusețea care picotea lângă el.

„E prea curând. Pur şi simplu nu e cu putință. Nu se poate să fiu îndrăgostit de ea". Gabriel clătină din cap, încercând să

alunge vocea aceea, indiferent de unde venea, şi foarte tulburat, îşi întoarse atenţia asupra cărţii.

După ce ajunseră la Philadelphia, Gabriel scoase din garajul aeroportului Jeep-ul Grand Cherokee pe care-l închiriase.

— La ce hotel ai făcut rezervare? îl întrebă Julia, uitându-se pe geam, la oraşul cufundat în întuneric.

— La Four Seasons. Îl ştii?

— Ştiu unde e, dar n-am stat niciodată acolo.

— E foarte fain. O să-ţi placă.

Ceea ce omise să-i spună Gabriel era faptul că rezervase un apartament cu vedere panoramică spre parcul Logan Circle. Totodată, omise să-i spună Juliei că apartamentul lor avea o baie superbă de marmură, cu o cadă minunată. Julia observă cada înainte să observe panorama. Asta ca să nu mai pomenim de coşul cu fructe pe care directorul hotelului îl trimitea întotdeauna din partea casei oaspeţilor de onoare.

— Gabriel, murmură ea cu respiraţia tăiată, e superbă. Mi-ar plăcea să fac o baie cu spumă, dar...

El îi zâmbi şi-o apucă blând de braţ, conducând-o spre baie.

— N-o să te deranjeze nimeni şi însoţitorul tău va fi un cavaler desăvârşit.

Făcu o pauză, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Dacă nu cumva vrei să te spăl pe spate. Caz în care va trebui, mai întâi, să mă legi la ochi.

Julia zâmbi larg.

— Am putea să te legăm cu un papion de-al tău, îi şopti.

Gabriel rămase cu gura căscată. Apoi, Julia izbucni în râs şi el realiză că-l tachina numai. „Nebunatica”.

În timp ce-o urmărea cum îşi scoate halatul de baie şi papucii din geamantan, realiză rapid că în niciun caz nu va putea sta cuminte în camera de zi în timp ce Julia făcea o baie cu spumă. Situaţia i-ar fi amintit prea mult de povestea regelui David. Aşa că bălmăji o scuză cum că trebuia să caute un ziar şi coborî în hol. Se hotărî să evite barul, din cauza femeilor cu un aer hămesit care mişunau pe-acolo, aşa că se

aşează în schimb într-un fotoliu, într-un colțişor retras, savurând un sandviş şi un pahar cu vin. Luă un exemplar din *Philadelphia Inquirer* şi-şi petrecu următoarea oră încercând să fenteze femeile mai sus-amintite şi să nu se gândească prea mult la trupul minunat al Batşebei[29] care se îmbăia la etaj.

Când se întoarse, în încăpere plutea parfumul de vanilie şi Julia era cuibărită în pat ca o pisică. Pieptul i se mişca în ritmul respirației, iar părul ei lung şi negru era revărsat pe cuvertura verde ca salvia. Era tot în halatul de baie violet şi avea în picioare papuceii cu toc.

Gabriel o privi o clipă cum doarme şi simți cum îl năpădeşte un val de emoție. În timp ce încerca să-şi lămurească sentimentele, realiză că Universitatea nu era singurul obstacol în calea evoluției relației dintre ei. El şi secretele lui reprezentau un alt obstacol.

Precum şi secretele ei.

Îşi jurase că nu va face dragoste cu ea decât după ce-i va dezvălui totul. Deşi îl îndurera, ştia c-ar fi mai bine să aştepte până ce-avea să facă şi ea acelaşi lucru. Asta însemna să aştepte până când Julianne se va simți în siguranță şi îndeajuns de în largul ei cu el pentru a-i dezvălui în sfârşit ce se întâmplase între ea şi Simon. Altfel, n-avea să cunoască decât o latură a ei, n-o va cunoaşte pe deplin. Şi trebuiau să se cunoască pe deplin.

Era important pentru el să nu încalce litera regulamentului în ceea ce privea relațiile profesor-student, chiar dacă încălcau spiritul. Pe deasupra, deşi avusese fantezii legate de împingerea relației lor fizice la un nou nivel, amenințările lui Simon îi spulberaseră acele fantezii.

Ştia, bazându-se pe reacția ei receptivă, că ar fi dispusă să-i dea o mână de ajutor când se masturba sau să facă sex oral cu el înainte de sfârşitul semestrului. Asta i-ar fi ostoit cu siguranță poftele şi i-ar fi îndeplinit o parte din dorințe, temporar. Dar, după ce auzi că exista riscul ca Simon să fi

înregistrat o întâlnire foarte intimă, Gabriel n-avea de gând în niciun caz s-o convingă să facă acel lucru. Era hotărât s-o trateze cu blândețe şi cu respect şi să nu grăbească lucrurile pentru a-şi satisface poftele. Deşi n-ar fi folosit acest termen, pe lângă o relație sexuală, Gabriel tânjea după *intimitate* şi, din cauza a ceea ce deducea că se întâmplase în trecutul Juliei, nu era dispus să aibă niciun fel de contact carnal cu ea înaintea actului sexual propriu-zis.

Ştia că, luând această decizie, hotărând să nu facă dragoste cu ea înainte de a-şi dezvălui secretele, îşi reducea progresiv şansele de a ajunge la o astfel de intimitate. Dar îşi dorea mai mult cu ea, nu mai puțin, şi cu siguranță nu ceea ce-i răpise fostul ei iubit, o bâjbâialăpe întuneric menită să imite adevărata comuniune la care se putea accede prin sex. Astfel de bâjbâieli îl lăsau întotdeauna pe Gabriel nesatisfăcut, tânjind cumva după mai mult.

Julianne merita un bărbat care era dispus să-i dăruiască totul, cu răbdare şi tandrețe, concentrându-se pe comuniune, nu unul care s-o folosească pur şi simplu pentru a-şi satisface pofta trupească. Merita să fie adorată, venerată chiar, mai ales când avea s-o facă pentru prima dată. Să fie al naibii dacă nu-i va oferi exact asta.

Oftă din rărunchi şi se uită la ceas. Era aproape două dimineața. Amândoi aveau nevoie de odihnă. O descălță uşurel şi o luă în brațe, încercând să dea la o parte cuvertura. Halatul ei se desfăcu, dezvelindu-i gâtul grațios, clavicula şi un sân. Era ceva desăvârşit. Pe pielea albă ca laptele se profila un sfârc trandafiriu. Atât de delicat. Atât de rotund.

Categoric nu era priveliştea pe care avea nevoie s-o vadă în clipa de față.

Se chinui s-o strecoare sub cuvertură astfel încât să nu-i dezvelească şi alte părți, apoi trase uşor de halat până când era acoperită la loc, rezistând eroic dorinței de a-i cuprinde sfârcul între degete. Sau cu buzele. Era o privelişte pe care n-avea s-o uite niciodată. Julianne arăta splendid

înveşmântată, dar Julianne dezgolită era precum Venus a lui Botticelli.

Se îndreptă spre fereastra cu vedere spre Logan Circle şi începu să scotocească prin coşul de fructe. Îşi turnă un pahar de apă Perrier şi mâncă un măr şi, când fu sigur că se putea controla, se schimbă într-un tricou şi pantaloni de pijama şi se strecură în pat, fără să facă vreun zgomot.

Ea oftă simțind mişcarea şi se întoarse instinctiv cu fața spre el. Acest gest simplu, mărunt, făcu să crească inima în el. Chiar şi în somn, îl recunoştea şi-l dorea. O trase în brațe, învelită, şi-o sărută de noapte bună.

Adormi mulțumind Cerului că mai era doar o săptămână până la sfârşitul semestrului.

* * *

Când sosiră în Selinsgrove, a doua zi, după-amiază, se îndreptară direct spre casa lui Richard. Julia îşi sună tatăl de îndată ce intrau cu maşina pe alee.

— Jules! Bine-ai venit acasă! Cum ai călătorit?

— Bine. A trebuit să plecăm foarte devreme, dar mă bucur că m-am întors.

Tom gâjâi în telefon.

— Apropo, Jules, deja i-am spus lui Richard că eu n-o să pot să iau cina cu voi. Deb s-a cam şucărit că voiam să-i trag clapa, aşa că i-am zis c-o să iau cina cu ea şi copiii în seara asta. Rachel a propus să rămâi la ea, ca să nu stai singură acasă.

— Oh.

Julia se uită la Gabriel, în cumpănă.

— Deb a zis că eşti bine-venită şi i-ar face plăcere dacă vrei să vii şi tu.

— Categoric nu.

Tom oftă.

— Atunci poate ne vedem la Kinfolks şi luăm micul dejun împreună mâine-dimineață.

Julia-şi fixă atenția asupra unghiilor, întrebându-se de ce era întotdeauna pe locul doi sau trei în viața tatălui ei.

— Bine. O s-o rog pe Rachel să mă aducă. Pe la nouă?

— Sună bine. Oh, şi, Jules, salutări lui Rachel şi Aaron. Şi ține-te departe de Gabriel.

Ea se înroşi de nervi.

— Pa, tată.

Îi închise telefonul şi se uită la Gabriel.

— Ai auzit, nu?

— Da.

O luă de mână şi-i mângâie podul palmei cu buricul degetului mare.

— Avem câteva minute la dispoziție până să observe lumea c-am ajuns. Pot să te întreb cum a reacționat Tom când i-ai povestit faza cu Simon? N-ai vrut să-mi spui înainte.

Julia îşi lăsă ochii în jos, privind mâinile lor împreunate, şi urmărind felul în care-o atingea el.

— Julianne?

— Scuze. Hm, a zis că n-o să-mi mai dea numărul oricui.

Gabriel avea o expresie sumbră.

— I-ai pomenit de filmuleț?

— Nu, şi nici n-am de gând.

— E tatăl tău, Julianne. N-ar trebui să ştie ce se întâmplă ca să te poată proteja?

Julia ridică din umeri, uitându-se pe geam.

— Ce poate să facă? E cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

Gabriel se opri, cu degetul în palma ei.

— Asta a zis tatăl tău?

— Nu chiar.

— O să ia în serios povestea asta?

— Simon l-a păcălit, cum păcăleşte pe toată lumea. Tata crede că e doar o neînțelegere.

— De ce Dumnezeu ar crede că e o neînțelegere? Eşti fiica lui, pentru numele Domnului!

— Tatii i-a plăcut mult de el. Şi nu ştie mai nimic despre ce s-a întâmplat între noi.

— De ce nu i-ai povestit?

Julia se întoarse spre Gabriel, cu o expresie disperată.

— Pentru că nu vreau să ştie. Oricum nu m-ar crede şi nu pot să-mi pierd singurul părinte pe care îl mai am.

— Julia, în niciun caz tatăl tău nu s-ar dezice de tine pentru că te-ai despărțit de prietenul tău.

— Toată viața a fost cu ochii pe mine să vadă dacă ajung ca mama. Nu vreau să mă privească aşa. E singura rudă pe care-o mai am.

Gabriel închise ochii şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului.

— Dacă puştiul ăla te-a obligat să faci lucruri pe care n-ai vrut să le faci, dacă te-a agresat sau a profitat de tine, atunci trebuie să-i spui tatălui tău. Trebuie să ştie.

Julia oftă încet.

— E prea târziu acum.

Deschizând ochii, Gabriel se uită la ea şi-i cuprinse fața în mâini.

— Julia, ascultă-mă. Într-o bună zi va trebui să-i spui cuiva.

Ea clipi mărunt, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Ştiu.

— Mi-aş dori ca acea persoană să fiu eu.

Ea încuviință, semn că-l înțelegea, dar nu-i făcu nicio promisiune!

Gabriel se aplecă spre ea şi-o sărută cast pe buze.

— Hai. Probabil că toată lumea ne-aşteaptă.

De îndată ce intrară pe uşă, Julia avu o senzație… bizară. Mobila era aşezată ca întotdeauna. Decorul era neschimbat, cu excepția florilor proaspete pe care Grace le punea de obicei într-o vază mare, pe una din măsuțele laterale. Dar, de cum ieşi din hol şi se uită în jur, realiză că întreaga casă părea pustie, rece, părăsită, chiar dacă era plină de oameni. Grace fusese sufletul casei şi acum toată lumea îi simțea lipsa.

Julia se înfiora involuntar şi, fără vreun avertisment, Gabriel îi puse mâna pe spate – o atingere blândă, plină de căldură, menită s-o liniştească – retrăgându-şi-o repede. Nici

măcar nu se uitaseră unul la altul. Ea simți lipsa atingerii lui liniştitoare şi se întrebă ce însemna gestul

— Julia!

Rachel veni spre ea din bucătărie, aproape în goană.

— Mă bucur aşa tare că eşti aici.

Cele două prietene se îmbrățişară şi apoi Rachel îl îmbrățişă pe Gabriel Scott, Aaron şi Richard se ridicară de pe scaune, pentru a-i întâmpina pe rând pe nou-veniți.

Julia încercă stânjenită să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-şi exprima, față de Richard, regretele pentru că nu ajunsese la înmormântare, dar Rachel o întrerupse.

— Hai să te scoatem din haina asta. Tocmai făceam cocktailuri Flirtini. Gabriel, serveşte-te. Berea e în frigider.

Julia mormăi ceva care-i scăpă lui Gabriel şi cele două femei se făcură nevăzute în bucătărie, lăsându-i pe bărbați să se întoarcă la meciul de fotbal american.

— Sper că Gabriel s-a purtat frumos cu tine în timpul călătoriei, zise Rachel, turnând câteva ingrediente într-un shaker.

— Da. Am avut noroc că m-a adus el, altfel ar fi trebuit să fac autostopul. Tata s-a hotărât să-şi petreacă seara cu Deb şi copiii ei. Cred că voi rămâne aici în seara asta.

Julia îşi dădu ochii peste cap, simțindu-se în continuare dezamăgită de alegerea tatălui său.

Rachel îi zâmbi compătimitor şi-i întinse un Flirtini.

— Ai nevoie să bei ceva. Şi poți să rămâi tot weekendul, dacă vrei. De ce să stai singură acasă când poți să stai aici cu mine, bând cocktailuri?

Julia chicoti şi luă o gură zdravănă din cocktail. Apoi cele două prietene se puseră la curent cu una, alta. Când trecură deja la al doilea rând de Flirtini şi începură să abordeze teme oarecum indiscrete, se termină meciul, astfel că bărbații fură eliberați de sub robia televizorului mare, cu plasmă, din camera de zi. Grace exilase drăcovenia la subsol, dar, între timp, Richard îl eliberase condiționat.

Bărbații li se alăturară fetelor în bucătărie, trecându-şi unul altuia snackuri şi sticle de bere şi dându-i lui Rachel sfaturi legate de cum ar trebui să gătească friptura de curcan, deşi nu le ceruse nimeni.

— L-ai lăsat prea mult la cuptor. O să fie prea uscat, ca friptura de curcan din *Național Lampoon s Christmas Vacation.*

Scott îi făcu cu ochiul Juliei peste umărul lui Rachel.

— Scott, încetează, dacă nu vrei să te tai.

Rachel deschise uşa cuptorului Viking şi începu să ungă curcanul, uitându-se îngrijorată la termometru.

— Arată superb, iubito.

Aaron o sărută pe obraz, luându-i pensula pentru uns din mână, un pic îngrijorat c-ar putea fi tentată să-şi împungă fratele cel agasant.

Scott era cel mai mare dintre copiii biologici ai lui Grace şi Richard. Era născut cu cinci ani înaintea lui Rachel. Era un tip amuzant, pus pe glume şi adesea cam slobod la gură. La un metru nouăzeci, era cu doi centimetri mai înalt decât Gabriel şi ceva mai solid. Ca şi Rachel, moştenise părul şi ochii lui Richard şi o inimă de aur, mai puțin când venea vorba de fratele lui adoptiv.

— Julia, mă bucur să te revăd. Rachel mi-a spus că îți merge bine la facultate.

Richard veni să se aşeze lângă ea, pe un scăunel liber.

Julia zâmbi. Richard era un bărbat de o frumusețe clasică, cu un păr deschis la culoare, care începuse să încărunțească, şi ochi blânzi. Era profesor de biologie la Universitatea din Susquehanne, specializat în anatomie umană, mai exact, în studiul neuronilor. În ciuda inteligenței şi a farmecului său, era adesea ultimul care deschidea gura; locvacitatea lui Grace fusese contrapunctul perfect la atitudinea lui taciturnă. Fără ea, părea... pierdut. Julia simțea cât de însingurat este şi o citea în ridurile apărute în colțul ochilor lui. Părea mai slab şi mai bătrân.

— Mă bucur tare mult să fiu aici, Richard. Îmi pare rău că n-am venit în septembrie.

Îl privi spăşită şi el o bătu liniştitor pe mână.

— Am cursuri interesante. Îmi plac.

Julia se străduí să nu se foiască, mai ales când simți doi ochi albaştri, pătrunzători, ațintiți asupra ei.

— Gabriel zicea că îi eşti studentă.

— Da, cum merge? întrebă Scott. Înțelegi vreo iotă din ce zice? Sau ai nevoie de traducător?

Scott glumea şi Julia ştia asta, dar, cu coada ochiului, îl văzu pe Gabriel crispându-se.

— E cursul meu preferat, spuse încet. Seminarul pentru masteranzi şi doctoranzi al domnului profesor Emerson e considerat celmai bun curs de profil din facultate. A ținut o prelegere în octombrie, la care au participat peste o sută de oameni. I-a apărut şi fotografia în ziarul universității.

Rachel ridică din sprânceană şi se uită cu ochii îngustați de la Julia la Gabriel şi înapoi.

— *Domnul profesor Emerson*? Trebuie să te excite teribil chestia asta, Gabe. Aşa-ți spun şi gagicile? Trebuie să fie foarte sexy când ți-o spun în dormitor, zise Scott râzând în hohote.

— În primul rând, Scott, nu am *gagici*. Şi, nu, *doamna* absolut specială cu care mă văd nu-mi spune aşa, îi răspunse Gabriel, pe un ton glacial, ieşind vijelios din cameră.

— Scott, te-am rugat să te porți frumos, îl dojeni Richard, cu voce scăzută.

— Tată, glumeam. Prea se ia în serios – cineva trebuie să-l scuture un pic. Şi i-a plăcut mereu să zburde din floare în floare. Aşa că, zău, care-i faza?

— S-ar părea că Gabriel are prietenă. Lasă-l să se bucure de asta, interveni Aaron calm, cu o undă surprinzătoare de compasiune în glas.

Pe chipul lui Richard se întipărise o expresie stranie.

— Ce-i cu voi? Sărbătoarea asta e şi-aşa dureroasă, n-avem nevoie de rahaturile voastre pasiv-agresive.

Vocea lui Rachel le acoperi pe celelalte când se ridică în picioare, cu mâinile-n şolduri, uitându-se urât la Scott.

— Scuze pentru exprimare, tată.

— De ce trebuie ca totul să se învârtă în jurul lui? Ultima dată când am verificat, era doar unul din patru fraţi, spuse Scott, fără să glumească de data asta.

Scott nu mai glumea acum.

— Pentru că se străduieşte! Spre deosebire de tine. Acum treci încoace şi scurge cartofii ăştia, în puii mei, ca să poţi să începi să-i pisezi pentru piure. Aaron o să scoată curcanul din cuptor, iar tu, Julia, vrei te rog să te duci după Gabriel? Vreau să-l pun să aleagă nişte sticle de vin din pivniţă.

— Pot să fac şi eu asta, protestă Richard. Poate trebuie să-i lăsăm un răgaz.

— A avut un răgaz. Cu condiţia ca Scott să promită c-o să se poarte frumos.

Îl privi încruntată până ce el încuviinţă.

— Pe deasupra, tată, tu trebuie să secţionezi curcanul. *Julia.*

Rachel înclină din cap, arătând spre etajul superior, şi Julia încuviinţă, ieşind tiptil din bucătărie. Urcă repede scara şi traversă holul, oprindu-se în faţa uşii întredeschise a fostului lui dormitor. Bătu încet.

— Intră.

Părea ţâfnos.

Camera nu mai fusese redecorată de când Gabriel împlinise şaptesprezece ani. Singura schimbare era că dispăruseră posterele lui cu formaţii şi pozele cu femei îmbrăcate sumar. În mijlocul camerei trona un pat dublu, sub fereastra mare, cu vedere spre pădure. Un şifonier mare, foarte vechi, străjuia de-a lungul unui perete, în timp ce peretele opus era acoperit de trei corpuri masive de bibliotecă şi un casetofon vechi. Aproape întreg decorul era într-o nuanţă masculină de bleumarin, inclusiv covorul lung cât camera.

Julia îl privi desfăcându-şi bagajul şi punând pe pat, cu gesturi metodice, hainele împăturite. Când o văzu, Gabriel se

îndreptă de spate şi-i zâmbi.

— Acum înțelegi de ce prefer să stau la hotel?

— Îmi pare rău, Gabriel. Ar fi trebuit să fac ceva. Să spun ceva.

— Trebuie să faci ce faci de obicei – să taci şi să înghiți.

Lăsă hainele pe care le avea în mână şi veni într-o clipită lângă ea.

— Noroc că ne-am hotărât să păstrăm secretul asupra relației noastre. Scott n-are o părere prea bună despre mine şi reputația ta ar fi compromisă prin asociere.

— Nu mă deranjează. N-are decât să-mi distrugă reputația.

El zâmbi, mângâind-o pe obraz.

— Pe mine mă deranjează. Foarte tare.

Îşi drese glasul.

— În seara asta, după ce se culcă toată lumea, aş vrea să te scot la o plimbare.

— Mi-ar face plăcere.

— Cel puțin voi avea ceva de aşteptat la care să mă gândesc cu nerăbdare.

Gabriel o îmbrățişă pătimaş. Îi strecură pe dată limba în gură, punându-şi mâinile pe fundul ei şi strângându-l fără urmă de ruşine.

Julia uită pentru o clipă că era în casa tatălui lui, dar când realiză se zbătu gata să-i scape din brațe.

— Nu… se poate.

Gabriel o privea.

— *Dar am nevoie de tine.*

O înşfăcă în brațe şi-şi înfipse mâinile în părul ei.

— Am nevoie de tine, Julianne. În clipa asta.

Auzindu-i tonul disperat, ea simți că se topeşte toată. Gabriel îi atinse gâtul cu buzele, îşi frecă nasul de pielea ei, muşcându-i încetişor umărul. Închise uşa de la dormitor cu piciorul şi-i descheie pe dată doi nasturi de la cămaşă, pentru a dezveli pielea imaculată de deasupra sutienului ei. Strângându-i rotunjimile posteriorului ei, o ridică şi-o lipi de uşă, încolăcindu-i picioarele în jurul şoldurilor lui. Julia icni,

şocată de apropierea subită, de contactul nemijlocit dintre trupurile lor.

Îşi lăsă buzele să-i alunece de-a lungul pieptului ei, deasupra sânilor, oprindu-se pentru a-şi strecura vârful limbii pe sub dantela roz-deschis. Julia îşi dădu capul pe spate şi gemu, întinzându-şi mâinile spre părul lui, îmbiindu-l să meargă mai departe. Ca răspuns, Gabriel trase centrul cupei cu degetul lui lung, lăsându-şi mâna să alunece încetişor în căuşul cupei, sprijinindu-i coapsa dreaptă cu cealaltă mână.

Ea făcu ochii mari când palma lui caldă îi cuprinse sânul gol şi gura lui începu să-i sugă încetişor pielea de la baza gâtului. Deşi o durea sufletul, îi dădu mâna la o parte şi se trase înapoi, făcându-l să-i dea drumul.

— Gabriel, îmi pare rău. Nu se poate.

Îşi aranjă repede sutienul. Se zbătu un pic, dar el nu-i dădu drumul. Roşie toată, îşi feri privirea de ochii lui care aruncau scântei.

— Ştiu că eşti supărat. Şi aş vrea să te consolez, dar ne aşteaptă toți jos. Rachel vrea să alegi un vin pentru cină.

Gabriel se uită lung la ea, cu o expresie nouă, şi-o lăsă cu grijă jos. Ea-şi încheie repede nasturii la cămaşă şi încercă să-şi îndrepte pantalonii.

— Ai o părere prea bună despre mine.

Julia netezi marginea covorului cu botul ascuțit al ghetei.

— Mă îndoiesc sincer.

— Ceea ce-am făcut a fost ceva urât, care nu se cade. Iartă-mă.

Îi mângâie cu degetul semnul roşiatic care răsărise pe pielea ei, în urma asaltului gurii lui, şi-i trase mai bine cămaşa, încheindu-i nasturele de sus. Acum arăta de parcă ar fi fost într-o sectă.

Ea se uită în ochii lui întunecați, tulburați.

— Gabriel, eşti obosit după ziua de ieri şi e o sărbătoare cu multe emoții. Ştiu că n-a fost cu intenție. Te simți mai bine când mă atingi. Sincer, şi eu.

Îşi lăsase din nou capul în pământ.

— Vino încoace, îi şopti el, întinzându-se şi strângând-o în braţe. Te înşeli, să ştii, a fost cu intenţie. Sigur că mă simt mai bine când te ating. Dar îmi pare rău c-am sărit aşa pe tine. Nu gândeam...

Gabriel părea dezgustat de sine.

— Nu mi-ai făcut niciun rău.

El zâmbi, cu buzele în părul ei, şi-o sărută pe frunte.

— Mă voi strădui să fiu demn de tine. Dacă n-ai fi fost tu aici, aş fi plecat deja.

— Ba nu, n-ai fi plecat. Richard are nevoie de tine. Şi nu l-ai lăsa niciodată la nevoie.

Chipul lui se înnegură. O sărută din nou, ca un prieten mai curând decât ca un iubit, şi se întoarse din nou spre bagaj.

Julia ieşi încetişor din cameră şi coborî scările, întrebându-se cum avea să decurgă cina. Se opri la parter ca să se uite în oglindă, sperând că nu se vedea că tocmai avusese, pe furiş, un moment de tandreţe cu profesorul ei.

Capitolul 25

Rachel stabilise unde avea să stea fiecare. Richard se aşează în capul mesei, în timp ce ea se aşează în locul lui Grace, la celălalt capăt, ca să fie mai aproape de bucătărie. Scott şi Aaron stăteau pe o latură a mesei, iar Julia şi Gabriel pe cealaltă. Julia îi simți privirea ațintită asupra ei, dar el nu încercă s-o atingă pe sub masă, spre dezamăgirea ei.

Rachel studie noua ținută austeră a Juliei şi se uită cu coada ochiului la Gabriel. El îşi ignoră sora, concentrându-şi toată atenția asupra şervetului de in.

Înainte de a începe să mănânce, Richard îşi rugă membrii familiei să se țină de mâini ca să poată spune rugăciunea. Când Gabriel o atinse pe Julia, ea se simți electrizată şi-şi retrase repede mâna. Rachel observă, cu ochi de vultur, reacția ei, dar nu zise nimic, mai ales că Julia îi dădu într-un final mâna lui Gabriel.

— Tatăl nostru, îți mulțumim pentru ziua de azi şi pentru multele Tale daruri. Îți mulțumim pentru țara noastră, căminul nostru, hrana noastră. Îți mulțumesc pentru familia mea minunată şi pentru că ne-am reunit, pentru scumpa mea soție, dragostea vieții mele...

Şase perechi de ochi se deschiseră brusc. Cinci se întoarseră spre capul mesei. Doi ochi cenuşii se închiseră imediat, acoperiți de o mână.

Fusese o scăpare. Descrierea ei îi venise instinctiv pe buze, ca întotdeauna când spunea rugăciunea pentru toată familia. Dar efectul iminent fu dramatic. Începură să-i tremure umerii.

— Oh, Doamne! murmură Julia.

Rachel țâşni imediat de pe scaun, cuprinzându-şi tatăl de umeri şi încercând să-şi rețină propriile lacrimi. Aaron încheie repede rugăciunea în locul lui Richard, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi, când spuseră *Amin,* toată lumea îşi şterse

o lacrimă. Începură să-şi dea din mână în mână tăvile cu friptură, legume şi piureul lui Scott.

Toată lumea, în afară de Gabriel. El rămase încremenit, cu o expresie stoică, cu pumnii încleştați pe lângă corp, uitându-se la tatăl lui adoptiv cum plânge. Pe sub masă, Julia întinse timid mâna spre genunchiul lui. Văzând că el nu tresare şi nici nu-i împinge mâna, nu şi-o luă de pe genunchiul lui. Într-un final, el îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse.

Julia simți că încordarea lui începea să se risipească înainte să-i dea drumul la mână. În timpul mesei, el îşi încolăci piciorul stâng în jurul piciorului ei drept, ținând secret contactul lor prelungit.

În timp ce familia savura o plăcintă cu dovleac cumpărată, Richard îi povesti Juliei că urma să se mute la Philadelphia în ianuarie şi să lucreze pe un post de cercetător la Centrul de Neuroştiințe din cadrul Spitalului Universitar Temple.

— Ai vândut casa?

Privirea lui se îndreptă spre Gabriel, revenind asupra Juliei.

— Da. Am cumpărat un apartament pe lângă Rachel şi Aaron. O să pot să mă concentrez pe cercetările mele din Philadelphia şi nu va mai trebui să predau. Încă nu sunt pregătit să ies la pensie, dar aş vrea să încerc altceva.

Julia se întristă la gândul că vechiul lor cămin va fi înstrăinat, dar spuse doar lucruri încurajatoare în legătură cu planurile lui. „Probabil de-asta vrea Gabriel să mergem în livadă în seara asta”.

— Aşadar, Gabriel, ce-ar fi să ne povesteşti despre călătoria pe care urmează s-o faci în Italia? spuse Richard privindu-şi zâmbind fiul adoptiv.

În clipa aceea, Rachel şi Aaron se uitară la Julia. Julia continuă să-şi mănânce plăcinta cu dovleac ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, făcând eforturi să nu pară c-a rămas încremenită. Iar Gabriel îi căută mâna pe sub masă, strângând din dinți. Julia aproape că auzi cum i se încleştase maxilarul.

— Pleci în Italia? Frate, mi-aş dori să am şi eu un fond fiduciar bine căptuşit ca să-mi permit să fac asta. Mi-ar plăcea să mă duc în Italia, spuse Scott, făcându-i cu ochiul Juliei.

Richard se uită la Gabriel răbdător, dar aşteptând. Julia văzu cum o undă de furie străbătu chipul lui Gabriel şi apoi dispăru.

— Am fost invitat să țin o prelegere la Galeria Uffizi din Florența, anunță Gabriel bățos.

— Când pleci? îl întrebă Rachel.

— La începutul lui decembrie.

— Cât timp o să stai? întrebă Aaron.

— O săptămână sau două, poate mai mult. Gazdele mele au mai multe evenimente planificate şi sperasem să pot face cercetare pentru cartea mea cât sunt acolo. Dar să vedem.

Gabriel îi strânse mâna pe sub masă, dar mâna ei se înmuiase. Se concentră pe plăcintă, mestecând îngândurată. Nimeni nu observă că îi dăduseră lacrimile. Nu îndrăznea să se uite înspre Gabriel.

După cină, toată lumea se înghesui în bucătărie, ajutând-o pe Rachel să spele şi să strângă vasele. Gabriel încercă să stea de vorbă cu Julia între patru ochi, dar erau mereu întrerupți. Într-un final, se dădu bătut şi ieşi cu Richard pe veranda din spate, în timp ce restul familiei se tolăni pe canapelele din camera de zi, ascultând o muzică execrabilă din anii ’80.

Scott alesese muzica. Şi, când se ridică să danseze pe *Tainted Love,* de la Soft Cell, Rachel şi Julia începură să-l ia la mişto fără pic de milă. Aaron nu înțelegea fascinația unora pentru muzica anilor ‘80 sau ce era atât de amuzant la stilul de dans uşor eclectic al lui Scott, dar zâmbea politicos bându-şi berea.

Când melodia fu înlocuită de *Dorit You Forget About Me,* Julia ştiu că era momentul să-şi mai ia un pahar. Intră ca o boare în bucătărie şi, uitându-se pe geam, dădu cu ochii de

Gabriel şi Richard, îmbrăcați în paltoane şi aşezați în două şezlonguri pe veranda din spate.

— Hei, Julia!

Aaron apăru din spatele ei şi îşi mai luă o bere din frigider.

— Vrei o Corona?

— Mulțam.

Julia acceptă berea cu recunoştință.

— Vrei şi limetă? o întrebă, arătând spre un bol.

Văzând-o cum se chinuia să stoarcă limeta prin gura îngustă a sticlei, i se făcu milă de ea.

— Vrei să te ajut?

— Te rog.

Aaron stăpânea tehnica. Îndesă felia de limetă în sticlă şi, acoperindu-i gura cu degetul, întoarse sticla invers, astfel că limeta se duse la fund. Când îndreptă sticla, lăsă aerul să iasă încet şi, cu o expresie îngâmfată, îi înapoie sticla Juliei.

— Aşa se face, spuse, zâmbindu-i larg.

Ea luă o gură şi zâmbi. Avea dreptate. Chiar era bună.

— Eşti un om bun, Aaron, se trezi Julia rostind cu voce tare.

El se îmbujoră, dar îi zâmbi la rândul lui.

— Cum îți merge?

Julia ridică din umeri.

— Bine. Am mult de lucru la masterat, dar s-ar părea că mă descurc. Am început să aplic la diverse programe de doctorat pentru la anul. Sper să intru undeva.

Aaron încuviință şi o privi grav, dar cu un aer de compasiune.

— Rachel mi-a zis că te-a sunat Simon. Nu vreau să te necăjesc, dar amândoi ne facem griji pentru tine. Eşti bine?

Julia clipi mărunt, procesând spusele lui şi realizând că Gabriel îi spusese probabil lui Rachel de telefon.

— M-a speriat. Chiar dacă eram atât de departe, tot m-a găsit. N-a fost tocmai încântat de cum a decurs conversația.

Aaron o bătu blând pe umăr.

— Eşti cu noi acum. Faci parte din familie şi noi suntem solidari. Dacă apare, mă ocup eu de el. La naiba, chiar mă mânca pumnul. Ce modalitate mai bună de a-ți descărca frustrarea decât să înveți minte un individ ca el?

Zâmbi larg şi luă o gură zdravănă de bere.

Julia încuviință, fără să zâmbească.

— Care-i treaba cu nunta? Rachel mi-a zis c-ați ales o dată, dar, când am întrebat-o în seara asta, n-a vrut să-mi spună nimic.

El clătină din cap.

— Să nu mai spui nimănui, dar plănuiam să facem nunta în iulie, însă asta se întâmpla înainte ca Rachel să-şi vadă tatăl clacând în timpul rugăciunii. M-a tras deoparte după cină şi-a zis că în niciun caz nu poate aduce vorba de nuntă acum. Aşa c-am revenit la stadiul inițial – suntem logodiți, dar nu avem o dată fixă a nunții.

Aaron îşi plecă un pic capul şi se şterse la ochi cu dosul palmei.

Juliei i se făcu milă de el.

— Te iubeşte. O să se mărite cu tine. Pur şi simplu îşi doreşte o familie fericită şi o nuntă mare, la fel de fericită. O să vină şi ziua aia.

— Dar un Aaron fericit? mormăi el şi expresia lui se înăspri pentru o clipă.

Oftă şi clătină din cap.

— N-am vrut să spun asta. Chiar n-am vrut. Dar o iubesc. O iubesc de ani de zile. N-am vrut niciodată doar să ne mutăm împreună – am vrut să mă însor cu ea de îndată ce am terminat liceul. Dar ea a tot vrut să aşteptăm. Aşteptarea mă omoară, Jules.

— Unii oameni cred că o căsătorie e doar o hârtie. Rachel e norocoasă că tu ai o părere diferită.

— Nu e doar o hârtie. Vreau să fac un legământ dinaintea ei şi-a lui Dumnezeu şi-a tuturor prietenilor noştri. Vreau să fie a mea. Nu doar ca iubită, ci şi ca soție. Vreau ce-au avut

Richard şi Grace, dar uneori mă întreb dac-o să se întâmple vreodată.

Julia îi cuprinse timid umărul şi-l îmbrăţişă cu un braţ.

— O să se întâmple. Nu te da bătut. De îndată ce Richard o să se mute şi va începe o viaţă nouă, Rachel va înţelege că aveţi dreptul cu toţii să fiţi fericiţi din nou. E dureros pentru toată lumea să stea în casa asta fără Grace. E atât de pustiu aici fără ea.

Aaron încuviinţă şi dădu pe gât restul de bere.

— Scott s-a hotărât să pună un cântec lent. Rachel probabil c-o să vrea să dansăm. Scuză-mă.

Se făcu nevăzut în camera de zi, lăsând-o pe Julia singură cu sticla de Corona, perfect asezonată, şi gândurile mai puţin perfecte.

Între timp, Richard şi fiul său cel mare stăteau pe verandă, bucurându-se de darurile aduse de Gabriel – trabucuri cubaneze pe care le adusese, pe sub mână, din Canada şi o sticlă cu whiskyul preferat al lui Richard, The Glenrothes.

— Grace nu ne-ar fi lăsat în veci să intrăm cu chestiile astea în casă, spuse Richard, suflând rotocoale de fum spre cerul care, în seara rece de noiembrie, părea ţesut din catifea neagră.

— Sunt sigur că n-ar mai deranja pe nimeni acum.

Richard îi zâmbi trist.

— Dar m-ar deranja pe mine. De dragul ei. Mulţumesc, apropo. Probabil că sunt cele mai faine trabucuri pe care le-am fumat vreodată.

— Cu plăcere.

Dădură noroc şi rămaseră tăcuţi, admirând pădurea din spatele casei şi arabescurile de pe cerul înstelat.

— Julia arată bine. Vă vedeţi des?

Gabriel scutură trabucul în scrumiera dintre ei, cu un gest nonşalant.

— Mi-e studentă.

— E o femeie în toată firea. Pare mai sigură pe ea.

Richard trase din trabuc, îngândurat.

— Probabil că-i prieşte la tine la facultate.

Gabriel ridică din umeri.

— Grace o iubea.

Richard studie chipul fiului său, care rămase impasibil.

— Acum că mă mut, va trebui s-avem o întâlnire de familie să vorbim despre mobilă şi... alte chestii. Ştiu c-o să fie neplăcut, dar cred c-ar fi mai bine să avem discuția asta acum mai curând decât să aşteptăm până la Crăciun. Vii acasă de Crăciun, nu?

— Da, numai că nu ştiu când. Cât priveşte mobila, Rachel şi Scott pot lua totul.

Richard strânse din buze.

— Şi tu faci parte din familie. Nu ți-ai dori nimic? Ce zici de şifonierul pe care l-a moştenit Grace de la bunica ei? A fost tot timpul în camera ta. N-ai vrea să-l iei?

Gabriel îşi studie tatăl o clipă.

— Am presupus c-o să iei toate lucrurile lui Grace.

— Pur şi simplu n-am cum. Sunt câteva lucruri de care nu mă pot despărți. Cât priveşte restul...

Oftă.

— Sincer, ăsta e lucrul cel mai prețios pentru mine.

Întinse mâna şi-i arătă lui Gabriel verigheta.

— Grace a vrut ca bijuteriile ei să fie împărțite. Rachel a făcut inventarul ieri. Ți-am lăsat câteva lucruri pe măsuța de toaletă din camera ta.

— Şi Rachel?

— Ea e mulțumită cu ce-a vrut Grace să-i lase, şi Scott de asemenea. De fapt, vor să-i dea ceva şi Juliei, dacă eşti de acord.

Gabriel se frecă la ochi.

— Da, sunt de acord. La ce se gândeau?

— Grace a avut două şiraguri de perle. Unul i l-am dat eu, pe celălalt l-a moştenit de la părinți sau şi l-a cumpărat ea când era studentă, nu mai ştiu exact. Pe acesta ar vrea Rachel să i-l dea Juliei.

— Bine.

— Bine. Înainte să pleci, să nu uiți să vorbeşti cu Rachel despre restul bijuteriilor. Ar fi bine să le iei cu tine.

Gabriel încuviință stânjenit, cu privirea ațintită asupra trabucului.

— Grace te iubea. Ea nu credea în ideea de-a avea un favorit, ştii. Dar tu ai fost… special. Credea că Dumnezeu i te-a scos în cale. Tot ce-şi dorea era ca tu să fii fericit.

Gabriel încuviință.

— Ştiu.

— De fapt, voia să-ți găseşti o fată bună şi să te aşezi la casa ta, să ai copii la rândul tău şi *apoi* să fii fericit, zâmbi Richard.

— Chestia asta n-o să se întâmple, Richard.

— N-ai de unde să ştii.

Întinse mâna într-un gest afectuos şi-i strânse uşor brațul fiului său.

— Grace nu s-a dat bătută. Nu te da nici tu bătut. Dacă ştiu ceva despre Grace e faptul că n-a încetat să te iubească şi fără îndoială aprinde lumânări şi se roagă pentru tine, chiar şi-acum. Doar că e un pic mai aproape de sursă.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. Pentru o clipă, lacrimi umeziră deopotrivă ochii de safir şi pe cei cenuşii.

„Roagă-te pentru mine, Grace. Oare cum voi putea trăi fără tine?” se întrebă Richard.

Cei doi bărbați suflau rotocoale de fum pe verandă, savurându-şi tăcuți scotchul şi amintirile. Dar niciunul nu mai zise nimic.

Când toată lumea decise în sfârşit că era ora de culcare, urcară scara aproape doi câte doi, precum animalele apropiindu-se greoi, perechi, perechi, de Arca lui Noe.

Gabriel o trase pe Julia mai la urmă, astfel că urcară ultimii. Când toată lumea dispăru, fiecare în camera sa, el se opri în fața uşii de la dormitorul ei, privind-o cu o expresie cumva lacomă. Julia se simți emoționată subit şi părea că nu-şi mai poate lua ochii de la propriile încălțări.

El întinse mâna şi-i descheie nasturele de sus de la bluză, lăsându-şi degetele să alunece pe gâtul ei.

— Iartă-mă pentru asta.

Atinse semnul pe care i-l lăsase mai devreme.

Julia rămase cu ochii în pământ.

— Julianne, uită-te la mine.

Îi ridică bărbia cu un singur deget, privind-o tulburat.

— N-am vrut să te însemnez. Ştiu că nu eşti a mea, dar, dacă ai fi, aş găsi o modalitate mai bună de a-i arăta lumii lucrul ăsta decât să las urme roşii sau vinete pe pielea ta minunată.

Ei îi dădură lacrimile. Evident că era a lui. Fusese a lui din clipa când îl luase de mână, cu atâta amar de vreme în urmă, şi-l urmase în pădure.

— Aşteaptă-mă aici o clipă.

Dispăru în dormitor şi se întoarse cu un pulover de caşmir verde-crud, care-i era foarte cunoscut.

— Ăsta e pentru tine, spuse întinzându-i-l.

Ea luă puloverul, dar îl privi curioasă.

— Mă temeam c-o să-ți fie frig. M-am gândit c-ai putea să-l iei pe tine când mergem în pădure.

— Mulțumesc. Dar tu n-ai nevoie de el?

El zâmbi sigur pe sine.

— Mai am şi-altele. Şi mă încântă gândul că ceva de-al meu va fi atât de aproape de trupul tău. Dac-ar fi după mine, aş vrea să-l porți tot weekendul.

Îşi îndreptă umerii şi făcu un pas spre ea.

— Poate că ăsta e un mod mai puțin barbar de a te însemna.

Ochii lui Gabriel scânteiau în lumina chioară din hol. Mai făcu un pas spre ea, ca şi cum era gata s-o tragă în brațe, şi tocmai atunci Scott ieşi din camera lui, fără cămaşă pe el, îmbrăcat doar în boxeri cu feţişoara zâmbitoare.

Când îl văzu, înainte ca Scott să apuce să spună ceva, Gabriel îi întinse brusc mâna Juliei.

— Noapte bună, Julia! spuse bățos, dând mâna cu ea.

Scott pufni şi o luă spre baie, scărpinându-se în fund. De îndată ce închise uşa băii, Gabriel o trase pe Julia în braţe şi-o sărută apăsat pe buze.

— Vin să te iau într-o oră. Îmbracă-te gros şi să-ţi iei încălţăminte comodă.

Se uită la pantofii ei cu toc, oftând. Îl întrista să-şi ia rămas-bun de la ei, dar ştia că trebuia s-o facă.

— Noapte bună, draga mea...

Se opri abrupt şi se făcu nevăzut în dormitor, lăsând-o pe Julia singură.

Ea se întrebă ce voise să zică el. Se întrebă dacă era cazul să-i spună că ea lui.

Julia intră în camera ei şi se schimbă în haine mai groase, lăsându-se învăluită de parfumul lui Gabriel şi cufundându-se în puloverul lui comod de caşmir, ca în îmbrăţişarea unui iubit.

Capitolul 26

În timp ce casa era cufundată în întuneric şi părea că toată lumea doarme buştean, Gabriel şi Julia stăteau în bucătărie, uitându-se unul în ochii celuilalt.

— Nu sunt sigur că te-ai îmbrăcat destul de gros. E răcoare afară, spuse el arătând spre haina ei.

— Nu-i la fel de frig ca-n Toronto, râse ea.

— N-o să te țin prea mult pe-afară. Uite ce-am găsit.

Gabriel îi arătă un fular lung şi lat, cu dungi pe alb şi negru. I-l înfăşură în jurul gâtului, răsucindu-i-l cu dichis în față.

— E fularul meu de la Oxford.

Julia zâmbi.

— Îmi place.

— Îți vine bine. Am mai găsit şi-altceva.

Îi arătă o pătură veche care i se părea extrem de cunoscută.

Julia întinse mâna şi-i atinse marginea.

— E chiar pătura de-atunci?

— Cred că da. Dar n-o să fie de-ajuns să ne țină de cald, aşa c-am mai luat două.

O luă de mână şi-o conduse spre verandă.

Era întuneric şi mai răcoare, dar, cumva, părea că timpul stătuse în loc şi se regăseau în momentul în care Julia îl luase de mână pe Gabriel şi-l urmase în pădure. Amintirea îi tăie răsuflarea Juliei şi, traversând curtea din spate, înconjurați de un întuneric de nepătruns, simți că inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Gabriel o strânse de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Eşti neliniştită, se vede. Spune-mi.

Îi dădu drumul la mână şi-i cuprinse mijlocul cu brațul, trăgând-o mai aproape.

Ea-l înconjură la rândul ei cu brațul.

— Ultima dată când am fost în pădurea asta, m-am rătăcit. Trebuie să-mi promiți că n-o să mă părăseşti acolo.

— Julia, n-am de gând să te părăsesc. Nu înțelegi cât de importantă eşti pentru mine. Nici măcar nu pot să-mi închipui cum ar fi să te pierd.

Vocea lui se schimbase; era mai joasă, încordată.

Declarația lui o luă prin surprindere.

— Dacă se întâmplă cumva să fim despărțiți, vreau să mă aştepți. O să te găsesc, îți promit.

Gabriel scoase o lanternă din buzunar şi-o aprinse, luminând poteca bătătorită care li se întindea dinainte şi dispărea printre copaci.

Pădurea avea un aer straniu noaptea – un amestec de copaci desfrunziți, care aşteptau primăvara, şi pini cu frunziş bogat. Julia se ținu mai strâns de mijlocul lui, temându-se ca nu cumva să se împiedice de vreo rădăcină sau altceva şi să cadă cât era de lungă. Când ajunseră la marginea livezii, Gabriel se opri.

Părea mai mică decât şi-o amintea Julia. Pajiştea părea neschimbată, la fel şi stânca şi merii, dar nu mai erau atât de mari şi strălucitoare cum apăreau în amintirea ei. Şi totul era mai trist, ca şi cum fusese uitat.

Gabriel o conduse spre locul care devenise al lor, cu atâția ani în urmă, şi întinse cu mare grijă pătura veche pe iarbă.

— Cine-a cumpărat casa lui Richard? îl întrebă.

— Poftim?

— Mă întrebam cine-a cumpărat casa. Spune-mi că n-a cumpărat-o doamna Roberts. O voia dintotdeauna.

Gabriel o trase pe iarbă lângă el, înfăşurând păturile în jurul lor. Ea se cuibări în el şi el o cuprinse cu brațele.

— Eu am cumpărat-o.

— Serios? De ce?

— N-aveam de gând s-o las pe doamna Roberts să se mute aici şi să taie toți pomii.

— Aşadar, ai cumpărat casa pentru livadă?

— Nu puteam îndura gândul c-avea să aparțină altcuiva, care putea decide s-o taie. Gândul că n-o să ne mai putem întoarce niciodată aici.

— Şi ce-o să faci?

El ridică din umeri.

— Agentul meu imobiliar o va închiria. Mi-ar plăcea s-o păstrez drept casă de vacanță. Nu ştiu. Pur şi simplu n-am putut să-l las pe Richard s-o vândă unui străin.

— A fost un gest foarte generos din partea ta.

— Banii nu înseamnă nimic. Nu pot niciodată să-mi răscumpăr datoria față de el.

Julia îl sărută pe gât.

El îi zâmbi.

— Stai bine?

— Da.

— Nu ți-e frig?

Ea chicoti.

— Corpul tău generează destulă căldură, aşa că nu.

— Stai prea departe de mine.

Chiar şi în lumina lunii, Julia văzu că ochii lui erau întunecați de dorință. Se trase mai aproape de el şi o trecu un fior când el o puse de-a curmezişul în poala lui.

— Aşa-i mai bine, şopti el, ridicându-i un pic haina, pentru a-i atinge pielea dezgolită a mijlocului.

— Pot să te întreb ceva? îi zise Julia privindu-l gânditoare.

— Sigur.

— De ce n-ai luat numele de familie Clark?

El oftă.

— Emerson era numele de familie al mamei. M-am gândit că, dacă-l schimb, m-aş lepăda de ea. Şi nu sunt un Clark. Nu cu adevărat.

Rămaseră tăcuți câteva minute, confruntându-se fiecare cu amintirile şi cu realitatea. Gabriel continua s-o mângâie pe spate, iar ea îşi cufunda fața în pieptul lui. El nu părea că se grăbeşte să înceapă o conversație, aşa că Julia decise să i-o ia înainte.

— Am făcut o pasiune pentru tine din clipa în care te-am văzut în poză. Am fost aşa surprinsă că m-ai observat în noaptea când ne-am întâlnit… că ai vrut să mă iei cu tine.

El îi atinse buzele, pentru o clipă doar, ațâțând flăcările care pâlpâiau în adâncuri.

— Mi-ai apărut când eram cufundat în beznă. M-ai întrebat odată de ce nu m-am culcat cu tine în noaptea aia. Mi-e foarte limpede acum motivul; m-am adăpat cu bunătatea ta şi mi-a ostoit toate dorințele.

Julia ar fi vrut să-şi ferească privirea, ruşinată, dar era ca hipnotizată de expresia vulnerabilă din ochii lui, atrasă de adâncurile acelor lacuri întunecate.

— Nu-mi amintesc totul, dar cu siguranță ştiu că ți-am remarcat frumusețea. Totul, părul tău, chipul tău, gura ta. Un poet ar fi putut scrie sonete despre gura ta, Julianne. Am tânjit s-o sărut din clipa în care te-am văzut.

Ea se lipi de pieptul lui şi-i încolăci gâtul cu brațele, îmbiindu-i gura să continue ce făcea. Îl sărută încetişor, dar pătimaş, trăgând de buza lui de jos cu dinții, în timp ce limba ei făcea incursiuni în gura lui.

Gabriel îşi lăsă mâinile mari pe spatele ei, ținând-o bine, aproape ridicând-o. Ea-i răspunse mişcându-şi picioarele şi încercând să se aşeze călare pe el. El gemu la contactul neaşteptat, electrizant, dar geamătul fu înecat de gura ei. O cuprinse şi mai strâns în brațe, începu să-şi plimbe mâinile pe trupul ei, urcând până la breteaua sutienului de dantelă, pentru a coborî apoi până la elasticul blugilor ei, care îl şicanau, fiind o barieră până la pielea ei – atât de netedă şi de catifelată. Şi-ar fi dorit s-o poată privi în lumina lunii. Şi-ar fi dorit s-o poată privi în toată splendoarea ei.

Gabriel se desprinse de gura ei când o simți tremurând.

— Te simți bine, dragostea mea?

Ea tresări la auzul termenului inedit, dar pe chip îi apăru un zâmbet.

— Bine e puțin spus. Mă…

Tăcu, clătinând din cap.

— Ce e?

— Eşti foarte… înflăcărat.

Involuntar, Gabriel îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Râdea din toată inima, din toți rărunchii, şi Juliei mai că-i venea să râdă şi ei. Dacă n-ar fi crezut că râde de ea. Cu degetul mare, Gabriel îi desprinse buza de jos dintre dinți.

— Dacă gesturile mele ți se par înflăcărate, poate-i mai bine că nu ştii ce-mi trece prin cap acum.

Se foi sub greutatea ei şi, dacă ea nu observase înainte, observă acum. În locul unde trupurile lor se atingeau, simțea căldură şi tărie, ce prevesteau satisfacții abia ghicite.

Ea se îmbujoră simțind reacția trupului lui, dar nu-şi desprinse privirea din ochii lui.

— Spune-mi.

— Vreau să fac dragoste cu tine pentru că mi-eşti dragă. Vreau să-ți venerez trupul gol cu trupul meu şi să-i învăț toate tainele. Vreau să te satisfac nu doar câteva minute, ci ore, ba chiar zile întregi. Vreau să văd cum trupul tău se arcuieşte de extaz şi să mă uit în ochii tăi când te voi purta pe culmile pasiunii.

Oftă şi clătină din cap, cu o expresie pătimaşă, dar hotărâtă.

— Dar nu aici. E prea frig şi e prima dată pentru tine şi trebuie să lămurim nişte lucruri mai întâi.

O sărută blând pe frunte, temându-se că ea i-ar putea interpreta declarația drept o respingere.

— Vreau să te simți în siguranță şi în largul tău. Vreau să ador fiecare părticică a trupului tău. Şi asta ne va lua ceva timp. Şi… ăă… vom avea nevoie de mai mult confort decât ne oferă pajiştea asta.

Îi zâmbi seducător, ridicând din sprânceană.

— Desigur, ce vreau eu nu e important. Important e ce vrei tu.

— Cred că eu mi-am exprimat destul de clar sentimentele.

— Serios?

După voce, el părea să aibă dubii.

iulia se întinse să-l sărute, dar buzele ei îi atinseră bărbia.

— N-aş fi cu tine aici pe frigul ăsta dacă nu mi-aş dori să fiu.

— Chiar şi-aşa, mi-ar plăcea să te aud c-o spui.

— Gabriel Emerson, te doresc, şopti ea gâfâind. De fapt, vreau…

Îşi muşcă buza cu putere ca să nu rostească acel cuvânt obscen.

— Poți s-o spui, şopti el. N-o să se întâmple nimic rău. Spune ceea ce simți.

— Vreau… vreau ca tu să fii primul meu iubit. Sunt a ta, Gabriel. Dacă mă vrei.

— Nu vreau nimic altceva.

De data asta îi asaltă gura. Sărutul lui exprima o promisiune şi o hotărâre de neclintit. Patima lui aprinse o vâlvătaie în vintrele ei, stârnindu-i şi învolburându-i dorințele.

Gabriel o dorea. O simțise tot timpul în sărutul lui, dar hotarul dintre poftă şi afecțiune era atât de greu de limitat, era atât de uşor de confundat. Nu mai era în stare să le distingă. Tot ce simțea era trupul lui lipit de al ei şi gurile lor împreunate în timp ce, cu mâinile, îşi explorau blând trupurile. În livada lor, care era Paradisul, nu mai exista nimeni şi nimic în afara celor doi iubiți în devenire.

Pe măsură ce săruturile le deveneau din ce în ce mai înflăcărate, Gabriel se lăsă încet pe spate, pe pătură, trăgând-o după el, până când stătea întins pe spate şi ea era îngenuncheată deasupra lui, cu un picior de-o parte şi de alta a lui. Îşi lipi pieptul de al lui şi mişcarea de frecare dintre şoldurile lor stârnea scântei în amândoi. Ea se mişca peste el, lipindu-şi cu neruşinare trupul ei moale şi rotunjimile ei de el. Era o senzație pe care Julia n-o mai trăise niciodată.

El o lăsă să continue, dar pentru scurt timp. Se desprinse de buzele ei şi, cu degetul mare, trasă uşor conturul pomeților ei, înainte şi înapoi, cu o privire aţâţată.

— Ard de dorul tău, Julianne, dar nu e doar poftă trupească. Tânjesc după tine, după toată ființa ta.

Oftă, clătinând din cap.

— Regret să te întrerup, dar trebuie să stăm de vorbă despre nişte lucruri.

Julia oftă cu la fel de mult năduf.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi excursia mea în Italia. Ar fi trebuit să-ți spun mai înainte.

Ea se ridică încet în capul oaselor.

— Profesorii universitari călătoresc în interes de serviciu. Ştiu asta.

Îşi lăsă capul în jos, ațintindu-şi privirea asupra păturii.

Gabriel se ridică la rândul lui.

— Julianne.

Îi ridică bărbia cu un deget.

— Nu te ascunde de mine. Spune-mi ce gândeşti cu adevărat.

Ea îşi frânse mâinile.

— Ştiu că n-am dreptul să... am pretenții, dar m-a durut să descopăr că Richard a aflat de excursie înaintea mea.

— Ai toate drepturile să ai pretenții. Sunt prietenul tău. Ție ar fi trebuit să-ți spun mai întâi.

— Eşti prietenul meu? şopti ea.

— Sunt mai mult decât atât. Sunt iubitul tău.

Cuvintele şi vocea lui Gabriel, joasă şi senzuală, îi stârniră fiori pe şira spinării.

— Chiar dacă nu ne culcăm împreună?

— Există mai multe feluri de intimitate între iubiți. Dar trebuie să ştii că-mi doresc toate felurile de intimitate cu tine şi doar cu tine. Aşa că termenul „prieten” nu e cel mai adecvat. Şi îmi pare nespus de rău că te-am rănit. A venit vorba de excursia în Italia când am discutat cu Richard despre casă, pentru că ne afecta planurile. Am primit invitația de la Uffizi în urmă cu câteva luni bune, cu mult înainte de venirea ta la Toronto. Am vrut să-ți pomenesc despre asta,

dar am tot amânat aşteptând să ne simțim... mai relaxați unul cu celălalt.

Ea-l studie curioasă.

— Voiam să-ți fac cadou de Crăciun o excursie la Florența. Evident că nu vreau să mă duc singur. Doar la gândul că te-aş lăsa acolo, c-aş fi despărțit de tine...

Vocea i se îngroşă.

— Mă temeam c-o să refuzi, c-o să crezi că e o stratagemă pentru a te seduce.

Fruntea ei se încreți.

— Chiar vrei să mă iei cu tine?

— Nici nu-mi vine să plec dacă nu vii şi tu.

Ea zâmbi larg şi-l sărută.

— Atunci mulțumesc pentru invitație. O accept.

Gabriel zâmbi uşurat şi-şi îngropă fața în părul ei.

— După faza cu hainele, eram sigur c-o să refuzi. O să rezervcamere separate, dacă vrei. Şi o să-ți iau un bilet de avion fără dată fixă de întoarcere, ca să poți pleca dacă te hotărăşti...

— Gabriel, am zis că accept invitația. Din toată inima. Nu-mi vine în minte nicio altă persoană cu care mi-aş dori mai mult să vizitez Florența şi, te rog, lasă-mă să stau în cameră cu tine.

Se uită sfioasă la el.

— O să se termine semestrul până atunci. N-am mai încălca regulamentul dacă am... dacă te-ai hotărî să mă conduci în dormitor ca să mă faci a ta...

El o întrerupse cu un sărut mistuitor.

— Eşti sigură? Eşti sigură că vrei ca eu să fiu primul?

Ea-l privi cu un aer serios.

— Te doresc dintotdeauna, Gabriel. N-am dorit niciodată pe altcineva. Tu eşti bărbatul pe care l-am aşteptat.

Începu să-l sărute blând, dar lucrurile se încinseră rapid. După câteva clipe doar, era întinsă peste el, lipită de el. Era atât de aproape de el, de chestiune, de tot. Şi nu tânjise

niciodată mai mult să fie şi mai aproape de el, nici măcar în timpul tangoului lor fără muzică de la muzeu.

El se trase înapoi gâfâind, ştergându-şi buzele de gâtul ei. Ocolind cu grijă semnul pe care i-l lăsase mai devreme, o sărută pe păr. Julia gemu şi-şi împleti degetele prin părul lui.

— E prea periculos, dragostea mea. Dacă te-aş săruta aşa cum aş vrea eu, n-o să mă mai pot opri.

În ciuda acestor proteste, mâinile lui continuau să descrie traiectorii chinuitor de senzuale de-a lungul rotunjimilor posteriorului ei, alunecând peste curbura şoldurilor ei, tachinând-o şi împungând-o. Julia încercă să-l sărute din nou, dar el îi prinse faţa cu o mână, dezmierdând-o blând.

— Dac-o ţinem tot aşa, o să te fac a mea aici şi-acum, îi şopti. Meriţi mai mult de-atât. Meriţi totul şi asta o să-ţi ofer.

Ea îşi lăsă obrazul în palma lui.

— Având în vedere ce-ai hotărât, au mai rămas nişte lucruri de discutat.

Vocea lui nu mai era senzuală şi jucăuşă. Îşi drese glasul şi inspiră adânc de câteva ori.

— Dacă decizi să începi să iei anticoncepţionale sau dacă iei deja, e treaba ta. Dar trebuie să-ţi spun că n-ai nevoie de mijloace de contracepţie.

— Nu înţeleg.

— Nu pot avea copii, Julianne.

Ea clipi mărunt, şocată.

— Ţi-ai dorit dintotdeauna copii? Poate-ar fi trebuit să-ţi pomenesc mai demult lucrul ăsta?

El se foi, părând cam neliniştit.

Ea rămase tăcută, încercând să proceseze mărturisirea lui.

— Nu că aş proveni dintr-o familie fericită. Uneori m-am gândit că mi-ar plăcea să am un soţ şi un copil. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că eu aş putea avea parte de aşa ceva.

— De ce nu?

Ea ridică din umeri, ferindu-şi privirea.

— N-am crezut niciodată că voi găsi pe cineva care să mă iubească. Nu sunt tocmai sexy. Sunt timidă. Şi o fire slabă.

— Oh, Julia.

Gabriel o îmbrățişă şi-o sărută pe amândoi obrajii.

— Te înşeli. Eşti incredibil de sexy. Şi eşti departe de a fi o fire slabă.

Ea se jucă o vreme cu reverul gecii lui de piele.

— Îmi pare rău să aflu că nu poți avea copii. Multe perechi au probleme când încearcă să facă un copil.

Gabriel se crispă.

— Astfel de situații sunt complet diferite.

— Cum aşa?

— Infertilitatea lor are cauze naturale.

Julia observă că el o privea cu ochii îngustați şi cu o expresie foarte preocupată.

Îşi duse mâna către fața lui şi-i atinse blând obrazul.

— Ai fost foarte dezamăgit când ai aflat?

El o apucă de încheietură şi-i dădu mâna la o parte.

— Am fost uşurat, Julianne. Şi n-am aflat.

— Atunci cum…

— Am decis să-mi fac vasectomie când am ieşit de la dezintoxicare.

Ea simți un nod în gât.

— Oh, Gabriel, de ce?

— Pentru că unul ca mine n-ar trebui să se înmulțească. Ți-am povestit despre tatăl meu. Ți-am spus cum eram când mă drogam. M-am gândit că e un gest iresponsabil să mă expun oricărui risc de a deveni tată. Aşa c-am rezolvat problema şi n-am de gând să fac operația inversă. Am hotărât că nu voi avea copii. Niciodată.

Îşi întoarse privirea pătrunzătoare spre ea.

— Însă n-am luat în calcul posibilitatea de a te întâlni. Şi acum aproape că-mi regret decizia. Dar, sincer, Julianne, e mai bine aşa. Crede-mă.

Trupul lui se încordă brusc, ca şi cum se pregătea pentru o lovitură.

— Poate că acum vei decide că e mai bine să nu te încurci cu mine.

— Gabriel, te rog. Eu doar… am nevoie de un răgaz.

Julia se aşează lângă el, încercând să proceseze informațiile pe care tocmai le aflase.

Gabriel îi imită gestul, trăgând una din pături pentru a o înfăşura bine în jurul ei. Ea realiză că el îi făcuse o mărturisire printre rânduri, indicând că adevăratul secret era evenimentul sau evenimentele care-l împinseseră la deznădejde. Cu siguranță, acele evenimente n-aveau de-a face doar cu copilăria lui şi cu dependența de droguri.

„Oare contează? Există vreun secret care m-ar face să încetez să-l mai iubesc?”

El rămăsese ca o stană de piatră, scăldat în lumina lunii, aşteptând răspunsul ei. Minutele îi păreau ore.

„Îl iubesc. Orice mi-ar spune, nimic n-ar putea să schimbe asta. Nimic”.

— Îmi pare nespus de rău, Gabriel.

Îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Dar te vreau în continuare. Îmi dau seama că, la un moment dat, va trebui, poate, să reluăm această discuție, dar deocamdată mă mulțumesc cu ceea ce mi-ai zis.

La început fu şocat de reacția ei. Apoi fu copleşit de blândețea şi înțelegerea ei. Îl lăsară fără cuvinte.

— Julia, trebuie să-ți spun cine sunt. Ce sunt.

Tonul lui devenise brusc imperios.

— O să ascult orice ai de zis, dar te vreau în continuare. Te-am vrut dintotdeauna, Gabriel.

El îi cuprinse fața în mâinile făcute căuş şi-o sărută blând, ca şi cum sufletul lui tânjea să fie reunit cu al ei.

— Te-am dorit dintotdeauna, Julianne. Doar pe tine.

O strânse în brațe şi se lăsă alinat de parfumul ei, de prezența ei. Deodată, viitorul îi străfulgera dinainte. Avea speranță. Avea credința că poate, poate-poate, când ea va şti totul, îl va privi cu ochii ei mari şi căprui şi-i va spune că-l vrea în continuare.

„O iubeşti”. Vocea de dinainte se făcu auzită din nou, din senin, numai că de data asta Gabriel o recunoscu. Şi-i mulțumi şoptit în sinea lui.

— Pari foarte departe de-aici, dragostea mea, îi spuse Julia zâmbind, folosind cuvintele lui de mai devreme.

El o sărută tandru.

— Sunt exact unde vreau să fiu. Poate că noaptea asta nu e momentul cel mai potrivit să ne împărtăşim toate secretele. Dar nu pot să te iau cu mine în Italia fără să-ți spun totul. Şi mi-aş dori ca şi tu să-mi destăinui totul.

Se uită în ochii ei, cu o expresie gravă.

— Nu-ți pot cere să-ți dezgoleşti trupul dinaintea mea fără a te ruga să-ți dezgoleşti şi sufletul. Vreau s-o fac la rândul meu cu tine. Sper că mă înțelegi.

Privirea lui încerca să-i transmită tot ceea ce simțea, faptul că impunea această condiție gândindu-se la ea.

Ea încuviință încet. Gabriel o sărută pe buze şi Julia oftă, lăsându-şi capul pe pieptul lui şi ascultând bătăile ritmice, împăcate, ale inimii lui. Timpul se scurgea sau poate că se oprise în loc. Doi iubiți în devenire stăteau îmbrățişați sub cerul înnegurat de noiembrie, luminați doar de lună şi de stele.

* * *

În dimineața următoare, Julia se trezi devreme şi făcu duş. Se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul, bătând la uşa camerei lui Gabriel la opt. Dar nu primi niciun răspuns. Ascultă la uşă. Nu se auzea nicio mişcare, niciun zgomot.

Îşi trase valijoara cu rotile de-a lungul holului şi coborî scările. Când intră în camera de zi, îi văzu pe Richard şi pe Rachel aşezați pe una din canapele. Rachel plângea şi tatăl ei încerca s-o liniştească.

Amândoi întoarseră capul spre Julia. Ea începu să se tot scuze când îi căzu din greşeală geanta din mână.

— Nu-i nimic, Julia, o întâmpină Richard. Cum ai dormit?

— Bine, mulțumesc. Rachel, te simți bine?

Prietena ei se şterse la ochi.

— N-am nimic.

— Ce-ar fi să stați voi la poveşti cât pregătesc eu micul dejun? Lui Rachel îi plac clătitele cu afine, Julia. Ție-ți plac? interveni Richard.

Se ridică, arătând spre bucătărie.

— Mulțumesc, dar tata m-a rugat să luăm micul dejun împreună la Kinfolks, la nouă.

— Te duc eu. Stai numai să încropesc nişte clătite.

Richard se făcu nevăzut şi Julia se aşează pe canapea lângă Rachel, cuprinzându-i umerii.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu Aaron. Nu era în apele lui azi-dimineață, aşa că l-am întrebat ce s-a întâmplat. A început să vorbească despre nuntă şi să se întrebe dacă voi fixa cândva vreo dată. Când i-am zis că vreau să mai aşteptăm, m-a întrebat cât să mai aşteptăm.

Îşi aruncă mâinile în lături, frustrată.

— I-am zis ce îi tot spusesem şi până atunci... nu ştiu. Apoi m-a întrebat dacă vreau să pună capăt logodnei, ca să-mi redea libertatea!

Julia icni şocată.

— Noi nu ne certăm niciodată. Dar era atât de supărat, că nu putea nici măcar să se uite la mine. Apoi, în toiul discuției, a ieşit pe uşă, a urcat în maşină şi-a plecat. Habar n-am unde s-a dus şi nici măcar dacă se mai întoarce, exclamă Rachel, printre sughițuri de plâns.

Julia o strânse în brațe.

— Sigur c-o să se întoarcă. Sunt sigură că era supărat pe el însuşi pentru că s-a luat la ceartă cu tine şi a plecat să dea o tură ca să se răcorească.

— Tata ne-a auzit certându-ne. Aşa că normal c-a vrut să ştie de ce voiam să amân nunta.

Se şterse la ochi.

— A zis că Aaron are dreptate şi că nu-mi pot pune toată viața în suspensie. A zis că mama s-ar necăji dac-ar şti că amân lucrurile din cauza ei.

Chipul ei se schimonosi de plâns şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Tatăl tău are dreptate – amândoi meritați să fiți fericiți. Aaron te iubeşte foarte mult, vrea doar să vă căsătoriți. Se teme că vrei să dai bir cu fugiții.

— Nu vreau să dau bir cu fugiții. Îl iubesc dintotdeauna.

— Atunci spune-i-o. Te-a dus pe-o insulă ca să vă regăsiți după înmormântare. A avut atâta răbdare cu toate cele. Sunt sigură că nu-l interesează când programați nunta, vrea doar să stabiliți o dată.

Rachel îşi trase nasul, abătută.

— Nici n-am bănuit că era atât de supărat.

— Poate c-ar trebui să mănânci ceva şi-apoi să-l suni. Până atunci se va fi liniştit şi puteți să vă vedeți undeva să stați de vorbă. Nu puteți să lămuriți lucrurile aici, cu atâta lume în jur.

Rachel se cutremură.

— Slavă Domnului că n-a intrat Scott peste noi când ne certam. Mi-ar fi luat apărarea şi l-ar fi enervat şi mai tare pe Aaron.

Chiar atunci se deschise uşa de la intrare şi un bărbat înalt şi şaten, transpirat după alergarea de dimineață, intră în camera de zi. Avea părul zbârlit şi ud şi purta un trening negru Nike. Când se apropie de ele, îşi scoase căştile din ureche şi apăsă pe un buton al iphone-ului.

Se uită la Rachel şi la Julia, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu Aaron.

Pe obrajii lui Rachel începură să curgă iar şiroaie de lacrimi. Gabriel rămase încremenit.

Se apropie de ea şi-o îmbrățişă, sărutând-o pe creştet.

— Îmi pare rău, Rach. Unde e?

— A plecat.

El clătină încet din cap, frustrat. Îl întrista să-şi vadă sora plângând.

Până să apuce să ceară mai multe amănunte, Richard ieşi din bucătărie, anunțându-i că micul dejun e gata.

— Şi, Julia, dacă mai aştepți câteva minute, te duc eu la Kinfolks.

Gabriel îi dădu drumul lui Rachel.

— Ce se întâmplă?

— Julia trebuie să se vadă cu tatăl ei la nouă.

Gabriel se uită la ceas.

— Nu e nici opt jumate.

— Nu-i nimic. Pot să beau o cafea la restaurant cât îl aştept.

Julia îi evită privirea. Nu voia să le dea bătăi de cap.

— Fac un duş şi te duc eu. Oricum trebuie să trec pe la agentul meu imobiliar.

Julia încuviință şi intrară toți trei în bucătărie, iar Gabriel urcă la etaj. În timp ce mâncau clătite cu afine, Rachel scoase un obiect din poşetă şi i-l puse la gât Juliei.

Ea pipăi surprinsă şiragul de perle.

— Ce-i cu ăsta?

— A fost al mamei. Am vrut să ai ceva de la ea.

— Nu-l pot primi, Rachel. Ar trebui să-ți rămână ție.

— Eu am alte lucruri de la ea, spuse Rachel zâmbind.

— Dar Scott?

Rachel chicoti.

— Scott a zis că nu sunt stilul lui.

— Vrem să ți-l dăm ție, spuse Richard, privind-o cu căldură.

— Sunteți siguri?

— Sigur!

Rachel îşi îmbrățişă prietena, bucuroasă c-avea ocazia să-i răsplătească bunătatea printr-un gest concret.

Julia se simțea copleşită, dar încercă să-şi rețină lacrimile de dragul lui Richard.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc amându-rora.

El o sărută părinteşte pe creştet.

— Grace s-ar fi bucurat să te vadă purtând ceva de-al ei.

— Ar trebui să-i mulțumesc şi lui Scott.

Rachel îşi dădu ochii peste cap, reținându-şi pufnitul ironic.

— N-o să se trezească înainte de amiază. Eu şi Aaron a trebuit să dăm drumul la casetofon azi-noapte ca să nu-l mai auzim cum sforăie. Îl auzeam şi prin perete.

Observă expresia uşor dojenitoare a tatălui ei.

— Îmi pare rău, tată, dar ăsta-i adevărul. Oricum, ia-l şi pe tatăl tău, Julia, şi veniți mâine-seară la cină şi o să-i poți mulțumi personal lui Scott.

Julia încuviință, jucându-se îngândurată cu perlele şi minunându-se de forma lor netedă, perfect sferică.

* * *

Gabriel şi Julia nu vorbiră prea mult pe drumul către restaurant, îşi spuseseră aproape tot ce-avuseseră de spus. Pe drum se ținură de mână ca doi puştani. Julia se lumină toată când Gabriel îi oferi fularul lui de la Magdalen College, spunând că vrea să i-l dea de tot. Când ajunseră la restaurant, camioneta lui Tom nu se vedea nicăieri.

— Cred c-avem noroc, zise Julia uşurată.

— Va trebui să-i spui până la urmă. Dacă preferi, îi spun eu.

Julia întoarse capul, ca să vadă dacă vorbea serios. După chip, părea că da.

— Mi-a zis să stau departe de tine. Crede că eşti un infractor.

— Atunci lasă-mă pe mine să-i spun. Tu ai luat-o pe coajă cât să-ți ajungă toată viața.

— Gabriel, tata n-a fost niciodată violent cu mine. Nu e un om rău. Pur şi simplu – nu ştie ce face.

Gabriel se frecă la gură, dar nu zise nimic.

— N-o să-i spun nimic decât după ce ne întoarcem la Toronto şi se termină semestrul. Îmi va fi mai uşor să-i explic prin telefon. Dar ar trebui s-o şterg. Tre' s-apară din clipă-n clipă.

Gabriel o sărută uşor, mângâindu-i obrazul cu dosul palmei.

— Sună-mă mai târziu.

— Bine.

Îl mai sărută o dată şi coborî din Jeep.

El îi scoase geanta din portbagaj şi i-o puse la picioare, aplecându-se să-i şoptească la ureche:

— Deja îmi imaginez cum vom face dragoste pentru prima dată.

Julia se îmbujoră şi murmură:

— Şi eu.

Tom Mitchell era o fire taciturnă. Arăta foarte comun – de statură şi constituție medie, cu părul şaten şi ochi căprui, nici prea-prea, nici foarte-foarte. În ciuda defectelor sale ca tată şi a păcatelor pe care le va fi avut ca soț, era un voluntar devotat şi era foarte implicat în viața comunității. De fapt, se bucura de o reputație foarte bună în rândul locuitorilor din Selinsgrove şi i se cerea adesea părerea în orice problemă a municipalității.

Spre lauda lui, el şi Julia petrecură o zi plăcută împreună. Obişnuiții restaurantului o întâmpinară cu bucurie şi el avu ocazia să se laude cu succesele ei de la master şi cu faptul că intenționa să-şi facă doctoratul la Harvard.

O plimbă prin oraş cu maşina ca să-i prezinte câteva din noile proiecte arhitectonice, arătându-i că oraşul se extinsese chiar şi în scurtul răstimp cât fusese ea plecată. Şi o luă cu el la un curs de instructaj pentru acordarea primului ajutor ținut la stația de pompieri, pentru ca amicii lui să-i poată spune Juliei cât de des o pomenea taică-său. Apoi merseră să cumpere de-ale gurii, pentru că, din diverse motive, Tom n-avea prea multe pe acasă. El renunță la meciul de fotbal de după-amiază ca să se uite la un film vechi, împreună cu Julia. Ce-i drept, era *Vânătorul de recompense,* în versiunea de montaj a regizorului, dar era un film pe care voiau amândoi să-l vadă şi chiar le-a plăcut.

Când s-a terminat filmul, Julia îi întinse o bere, încurajându-l tacit să se uite la meci în timp ce ea se apuca să pregătească cina – celebra rețetă de pui Kiev a lui Grace.

Rămasă în sfârşit singură, îi trimise un mesaj scurt lui Gabriel.

G,
Tocmai fac puiul Kiev al lui Grace şi o plăcintă cu lămâie şi bezea pentru tata.
El se uită la meci. Sper că ai o zi fainã.
Te sun în jur de 6:30.

A ta, Julia

După câteva minute, în timp ce Julia tocmai pregătea două caserole de pui Kiev, una pe care s-o mănânce împreună în cursul serii, cealaltă de pus la congelator, auzi semnalul de mesaj.

Draga mea Julia,
Mi-ai lipsit. Şi noi ne uităm la meci.
R ŞI A s-au pupat şi s-au împăcat şi-au stabilit data.
Richard are darul de-a face minuni, cred, sau o fi fost mâna ta?
Nu ştii ce înseamnă pentru mine să te aud zicând că eşti a mea.
De-abia aştept să mă suni.

Al tău, Gabriel

Julia se învârtea prin bucătărie mai mult plutind, însufleţită de cuvintele lui Gabriel şi de momentele pe care le împărtăşiseră în ajun. Visul ei urma să se adeverească. După ce visase la asta ani de zile, Gabriel avea să devină primul ei iubit.

Uitase deja toate lacrimile, suferinţa şi umilinţa produse de Simon. Îl aşteptase pe bărbatul iubit şi acum avea să aibă o primă noapte de dragoste aşa cum o visase dintotdeauna. Şi la *Florenţa,* nici mai mult, nici mai puţin. Avea multe motive de recunoştinţă, inclusiv şiragul de perle pe care-l purta la gât. Era sigură că în tot ce se întâmplase era şi mâna lui Grace, aşa că-i mulţumi în sinea ei.

Odată ce termină cu pregătirile, Julia puse una din caserole la cuptor şi coborî în pivniță cu cea de-a doua. Când deschise congelatorul, descoperi surprinsă mai multe sortimente de mâncare gătită, puse în caserole de plastic sau înfăşurate în folie de aluminiu. Observă că multe din ele erau însoțite de bilețele pe care scria „Cu drag, Deb".

Julia reuşi să nu verse. Deb Lundy era o femeie de treabă şi părea să aibă grijă cum se cuvine de Tom. Însă fiica ei Natalie era din alt film şi Julia ar fi fost necăjită peste poate dacă Deb şi Tom se hotărau să se mute împreună sau, Doamne fereşte, să se căsătorească. Perspectiva era îngrijorătoare din multe privințe.

Julia alungă toate gândurile legate de Deb şi Natalie şi-şi dedică întreaga atenție pregătirii desertului preferat al lui Tom, plăcintă cu lămâie şi bezea. El prefera de obicei plăcinta de la Kinfolks, dar asta n-o împiedica pe Julia să-i facă şi ea acasă.

Tocmai punea plăcinta la cuptor când sună telefonul. Tom răspunse şi, câteva secunde mai târziu, înjura cât îl ținea gura. Dupăcâteva propoziții care păreau să aibă de-a face cu activitatea lui, trânti receptorul în furcă şi dispăru la etaj. Apoi se întoarse îmbrăcat în uniformă.

— Jules, trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— A izbucnit un incendiu la sala de bowling. Băieții sunt deja acolo, dar cred că e posibil să fi pus cineva foc dinadins.

— La Best Bowl? Cum aşa?

— Asta încerc să aflu. Nu ştiu când mă întorc.

Era gata să iasă pe uşă când se opri, cu umerii lăsați.

— Îmi pare rău că ți-am stricat cina. De-abia o aşteptam. Ne vedem mai târziu.

Julia îşi privi tatăl scoțând camioneta în marşarier şi demarând. Fără îndoială, Gabriel lua deja cina cu ai lui, aşa că se hotărî să nu-i mai trimită mesaj. O s-aştepte să se facă şase jumate, ca să-l sune, cum stabiliseră.

Când auzi țârâitul ceasului de la aragaz, scoase plăcinta din cuptor şi inspiră mireasma dulce-acrişoară de lămâie. Cât aşteptă să se răcească, împachetă puiul Kiev şi-l puse la frigider. O să reziste până mâine – ea o să-şi facă doar un sandviş.

După vreun sfert de oră, auzi cum deschide şi închide cineva uşa de la intrare. Luă repede o farfurie ca să-i taie lui Tom o bucată de plăcintă.

— Cum de te-ai întors aşa repede? S-a făcut plăcinta, îi strigă.

— Mă bucur, Jules.

La auzul acelei voci, îi scăpă farfuria din mână şi se izbi de linoleum, făcându-se țăndări.

Capitolul 27

Simon intră în bucătărie şi se opri rezemat în prag, cu braţele încrucişate. Ea se uită şocată la un chip atrăgător, cu ochi albaştri, încadrat de părul lui scurt şi blond.

Julia ţâşni spre uşă ţipând şi încercând să se strecoare pe lângă el. Simon îşi rezemă mâna mare de tocul uşii, efectiv doborând-o. Se agăţă de braţul lui ca să nu cadă.

— Te rog, îl rugă ea. Dă-mi drumul.

— Aşa mă întâmpini? După atâta vreme?

El zâmbi larg, trăgându-şi braţul şi încercând s-o domine cu înălţimea lui de un metru optzeci.

Julia se ghemui în prag, uitându-se speriată în jur.

Simon o împinse înapoi în bucătărie, o prezenţă ameninţătoare în ciuda staturii sale medii. Odată ce reuşi s-o încolţească, îşi înfăşură braţele în jurul mijlocului ei, trăgând-o într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Simon, lasă-mă jos!

Icni şi începu să se foiască.

El o strânse şi mai tare, cu un rânjet răutăcios, cu gura până la urechi.

— Hai, Jules, relaxează-te!

Ea se zbătu în braţele lui.

— Am prieten. Dă-mi drumul!

— Nu mă interesează că ai prieten.

Îşi apropie faţa de a ei şi Julia se temu c-avea s-o sărute. Dar n-o făcu. Se lipi de ea şi începu s-o pipăie, rânjind când îi văzu stânjeneala. Într-un final, se retrase.

— Oau, tot frigidă ai rămas. Mă gândeam că prietenul tău o fi rezolvat problema.

O cântări din priviri cu un aer libidinos.

— Măcar ştiu că n-am ratat nimic. Deşi tot mă simt jignit că i-ai da lui ce nu vrei să-mi dai mie.

Julia se îndepărtă de el şi porni grăbită spre uşa de la intrare, deschizând-o şi făcându-i semn să iasă.

— Pleacă. Nu vreau să vorbesc cu tine. Şi tata o să se întoarcă în curând.

Simon veni agale după ea, ca un lup care urmăreşte un mieluşel.

— Nu mă minți. Ştiu că de-abia a plecat. S-ar părea că au ceva bătăi de cap la Best Bowl. Cineva le-a pus foc şi a ars toată clădirea. O să lipsească ore bune.

Julia clipi speriată.

— De unde ştii?

— Am auzit la radio. Oricum eram prin zonă, aşa că mi s-a părut momentul ideal să-ți fac o vizită.

Ea încercă să pară calmă în timp ce-şi cântărea alternativele. Ştia că, dacă încerca să fugă, el ar fi prins-o mai mult ca sigur, şi nu voia să încerce, pentru că risca să-l înfurie. Măcar, dacă rămânea în casă, exista şansa să ajungă la mobil, pe care-l lăsase în bucătărie.

Îşi întipări un zâmbet prefăcut pe chip şi se sili să adopte un ton amabil.

— Drăguț din partea ta să-mi faci o vizită. Dar ştim amândoi că totul s-a sfârşit. Ai găsit pe altcineva, eşti fericit cu ea. Hai să lăsăm trecutul în urmă, bine?

Încercă să-şi ascundă neliniştea, şi chiar îi reuşi.

Până când el se apropie de ea şi începu să-şi treacă mâinile prin părul ei lung, trăgându-i şuvițele la nas şi adulmecându-le.

— N-am fost fericit cu ea. N-avea nimic de-a face cu fericirea – avea de-a face cu sexul. Şi nu e genul de fată pe care aş putea-o prezenta părinților mei. Tu, în schimb, erai prezentabilă măcar. Chiar dacă te-ai dovedit o dezamăgire.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El îi desprinse mâna de pe uşă şi-o trânti.

— N-am terminat ce aveam de spus. Şi nu-mi place când mă întrerupe cineva.

Julia făcu un pas înapoi, precaută.

— Iartă-mă, Simon.

— Hai să terminăm cu vrăjeala. Ştii de ce-am venit. Vreau pozele.

— Ți-am zis, nu sunt la mine.

— Nu te cred.

Îşi înfipse mâna în gâtul ei şi-o trase spre el, apucând de şiragul de perle.

— Chiar vrei să te joci cu mine? Am văzut ce are Natalie. Ştiu că pozele alea există. Dacă mi le dai acum, rămânem prieteni. Dar nu mă înfuria. N-am bătut drumul trei ore până aici ca să înghit rahaturile tale. Nu-mi pasă câte şiraguri de perle porți, *eşti un nimic.*

Începu să tragă de colier, slăbind nodurile dintre perle.

Julia ridică mâinile ca să-l oprească.

— Te rog, nu. A fost al lui Grace.

— Oh, a fost al lui *Grace.* Scuză-mă. Am cheltuit mai mulți bani pe fundul tău într-o săptămână decât valorează ăsta.

Trase din nou de colier, sfidător.

Julia înghiți în sec şi el simți cum îi tremură gâtul sub degetele lui.

— Natalie minte. Nu ştiu ce motive are, dar îți spun, n-am luat nicio poză cu tine din cele pe care le aveam. N-am niciun motiv să te mint. Crede-mă, Simon.

Simon râse.

— Joci teatru foarte convingător, dar nu-i nimic altceva decât teatru. Ştiu că erai furioasă pe mine după tot ce s-a întâmplat şi cred c-ai luat ceva ca să te răzbuni pe mine.

— Dacă e aşa, de ce nu le-am folosit? De ce nu le-am trimis la vreun ziar sau de ce nu ți-am cerut bani? De ce le-aş păstra de mai bine de un an? N-are nicio logică!

El o lipi de el, mai s-o zdrobească, şi-şi apropie buzele de urechea ei.

— Nu eşti o fată prea descurcăreață, Jules. Nu mi-e greu să cred că ai o chestie de care nu ştii cum să te foloseşti. Ce-ar fi să ne continuăm discuția la etaj? Eu pot să mă uit după poze, în timp ce tu o să încerci să mă îmbunezi.

Îi cuprinse lobul urechii în gură, muşcând-o uşor.

Julia inspiră şi expiră de câteva ori, încercând să-şi adune orice fărâmă de curaj. Se uită în ochii lui reci, albaştri.

— N-am de gând să fac nimic până ce nu-ți iei mâinile de pe mine. De ce nu poți să te porți frumos?

Ochii lui se înnegurară pe dată şi-i dădu drumul.

— Oh, o să mă port frumos.

Începu s-o mângâie pe obraz.

— Dar aştept ceva în schimb. Dacă nu pot să plec de-aici cu pozele, o să iau altceva în schimb. Aşadar, fă bine şi gândeşte-te ce poți face ca să mă înveseleşti.

Julia se crispă.

— Chiar s-a schimbat treaba, nu-i aşa? O să mă distrez de minune.

O trase în brațele lui şi-şi lipi gura lacomă, larg deschisă, de buzele ei.

* * *

La şase şi jumătate fix, Gabriel se scuză, se ridică de la masă şi trecu în camera de zi, în aşteptarea telefonului de la Julia. Dar acesta nu mai veni.

Îşi verifică mesageria. N-avea niciun mesaj de la Julia. Niciun SMS. Niciun e-mail. La şapte fără zece, o sună. După ce se auzi că sună de câteva ori, intră mesageria.

— Julianne? Pe unde eşti? Sună-mă.

Închise şi intră pe aplicația Pagini Albe de pe iphone ca să caute numărul de fix al lui Tom. Suna încontinuu, dar nu răspundea nimeni. Apoi intră robotul. Închise fără să lase vreun mesaj.

„De ce nu răspunde la telefon? Unde-o fi? Şi unde e Tom?”

În minte i se înfiripă o bănuială sinistră. Nevrând să mai irosească niciun moment, ieşi ca vijelia pe uşă, fără a mai spune vreo vorbă nimănui. Porni Jeep-ul şi o ținu într-o goană până acasă la Tom, pe drum încercând întruna să-i prindă la telefon. Şi, dacă îl oprea un polițist pentru depăşirea vitezei legale, cu atât mai bine.

* * *

Simon aproape că simțea gustul victoriei. Ştia că Julia nu era o persoană puternică şi era obişnuit să se folosească de slăbiciunea ei în avantajul lui. Când ea se uită în ochii lui şi-l imploră s-o creadă că n-avea pozele, o crezu. Era mult mai probabil că Natalie înscenase povestea, încercând să-i distragă atenția de la propriile ei manevre de răzbunare. În timp ce-o strângea din nou pe Julia în brațe, renunță la misiunea de găsire a pozelor. Acum avea un obiectiv cu totul diferit.

Fără a se lăsa intimidat de țârâitul telefonului din bucătărie, care alterna cu o suită de acorduri din *Message în a Bottle,* venind dinspre iphone-ul Juliei, Simon continuă s-o sărute, trăgând-o spre el până când Julia ajunse să stea călare pe el, pe canapeaua lui Tom.

Tot frigidă era. Îi tolera avansurile, dar numai atât, cu trupul şi brațele moi. Nu-i plăcuse niciodată ca el să-i bage limba-n gură. De fapt, nu-i plăcuse ca el să-i bage nicio parte a corpului în gură şi, chiar şi acum, se zbătea în brațele lui. Dar împotriveala ei îl excita şi, în timp ce limba lui îi dădea târcoale limbii ei, simți o erecție care-i împungea fermoarul de la blugi.

O sărută până ce ea găsi curajul de a-l lovi cu pumnii în piept şi atunci realiză că era momentul să treacă la alte activități. Începu să-i descheie nasturii la cămaşă, ignorând zbaterile ei.

— Te rog, nu face asta, scânci Julia. Te rog, dă-mi drumul.

— O să-ți placă.

Râse înfundat şi îi cuprinse fesele în mâini, frământând şi pipăind în timp ce Julia încerca să-i scape.

— O să mă asigur că-ți place. Apoi o să-ți dau drumul.

Îşi şterse gura de maxilarul ei, coborând de-a lungul gâtului şi sugându-i pielea, chiar deasupra şiragului de perle.

— Nu cred că vrei să reconstituim ultima noastră ceartă, nu-i aşa, Julia?

Ea începu să tremure.

— Julia?

— Nu, Simon.

— Bun.

Deoarece închisese ochii, Simon nu observă semnul vizibil de pe partea dreaptă a gâtului ei. Oricum n-ar fi contat. Deja îşi propusese s-o însemneze. O muşcătură de toată frumusețea, ca să vadă iubitul ei din Canada de ce nebunii se ținuse drăguța lui. O muşcătură menită să regleze conturile între ei. Supse până când se adună sângele sub pielea ei şi, ca să fie tacâmul complet, îşi înfipse dinții în carnea ei.

Julia țipă de durere.

El îi linse pielea uşurel, savurând-o – sărat şi dulce, gustul sângelui şi al Juliei. Când termină, se dădu înapoi ca să-şi admire opera. Va trebui să poarte o bluză pe gât ca să acopere semnul şi ştia că Juliei nu-i plac bluzele pe gât. Semnul era oribil, roşu şi adânc. Îi rămăsese urma dinților lui. Era perfect.

Julia se uită la el printre genele ei chinuitor de lungi şi el văzu o scânteie în ochii ei. Se aplecă spre ea, lingându-se pe buze. Brusc, Julia îl plesni peste obraz, tare, cu zgomot. Într-o clipită, ea țâşni pe scări, căutându-şi scăparea la etaj.

— Cățeaua dracu'! răcni Simon, luând-o la fugă după ea şi prinzând-o rapid din urmă.

Chiar înainte ca ea să pună piciorul pe ultima treaptă, o apucă de gleznă cu amândouă mâinile şi trase. Julia căzu în genunchi, urlând de durere.

— O să-ți dau o lecție s-o ții minte toată viața, spuse Simon, apucând-o de păr.

Îi trase capul pe spate, făcând-o să urle.

Zvârcolindu-se disperată, Julia îl lovi furioasă cu piciorul teafăr şi, printr-o minune, reuşi să-l nimerească în prohab, făcându-l să-i dea drumul la păr şi să cadă împleticindu-se pe scări. Julia se îndreptă şchiopătând spre dormitor şi încuie uşa după ea în timp ce Simon se îndoia de durere.

— Las că pun eu mâna pe tine, cățeaua naibii! zbieră el, ținându-se cu amândouă mâinile de prohab.

Julia propti un scaun în uşă şi începu să tragă de un scrin aflat lângă ea. Fotografii vechi înrămate veniră una peste alta pe mobila veche în timp ce se chinuia s-o urnească, iar o păpuşă de porțelan căzu pe podea şi se făcu praf. Ignorând durerea de la glezna vătămată, trecu şchiopătând de cealaltă parte a scrinului, împingându-l cât de tare putea, cu opinteli disperate. Între timp, Simon se chinuia să deschidă uşa, făcând-o în fel şi chip.

Într-un final, reuşi să împingă scrinul în dreptul uşii. Spera doar să câştige destul timp cât să dea un telefon înainte ca Simon să dea buzna în camera ei. Se apropie şontâc-şontâc de telefonul de pe noptieră, dar, în grabă, îl răsturnă.

— La dracu'!

Ridică telefonul şi, cu degetele tremurânde, începu să formeze numărul de mobil al lui Gabriel. Intră imediat mesageria. În timp ce aştepta semnalul sonor, Simon se izbi de uşă. Julia privi îngrozită cum se lăsa uşa veche şi începea să iasă din balamale.

— Gabriel, te rog vino imediat la tata acasă. A venit Simon şi încearcă să spargă uşa de la camera mea!

Simon înjura şi mârâia, izbind neîncetat uşa. De îndată ce va sparge uşa, va răsturna scrinul ca să ajungă la ea.

„Până aici mi-a fost", îşi zise Julia.

Nu-şi putea închipui niciun scenariu în care avea şanse să scape fără a fi rănită grav sau a păți ceva şi mai rău. Realizând că n-avea nicio clipă de pierdut, lăsă telefonul din mână şi deschise fereastra, pregătindu-se să se strecoare pe acoperiş şi eventual să sară de-acolo. Chiar când încerca să treacă peste pervaz, văzu Jeep-ul lui Gabriel intrând în trombă pe alee. El lăsă maşina în viteză şi-o luă la fugă peste pajişte.

Gabriel o strigă şi Simon îl înjură. Se auziră paşi uşori, grăbiți, pe scară, urmați de zgomotele unei încăierări şi un şuvoi de înjurături. Se auzi o bufnitură. Cineva căzuse pe scări.

Julia se furişă până în dreptul uşii aproape dărâmate, ciulind urechea. Zgomotele păreau să vină de afară acum. Se apropie din nou şchiopătând de geam şi-l văzu pe Simon zăcând pe pajiştea din faţa casei. Înjura şi-şi duse mâna la nas. Îl urmări cu respiraţia tăiată cum se ridică greoi în picioare, cu sângele ţâşnindu-i pe nas. Într-o clipită, sângele care-i curgea din nas se contopi cu şuvoiul care-i ţâşni din gură când Gabriel îi trase un croşeu de dreapta, spărgându-i buza şi rupându-i câţiva dinţi.

— Dobitocule!

Simon îşi scuipă dinţii şi se năpusti spre Gabriel. Deşi rănit, reuşi să-i tragă un pumn în piept lui Gabriel.

Gabriel se clătină, icnind. Simon mai făcu un pas spre el, dornic să profite de punctul slab al adversarului. Gabriel îşi reveni rapid, pocnindu-l pe Simon în stomac şi cu stânga, şi cu dreapta. Simon se îndoi de durere şi căzu în genunchi.

Gabriel se îndreptă încet de spate şi-şi trosni gâtul într-o parte. Părea extrem de relaxat, îmbrăcat în sacoul lui de tweed, cu o cămaşă Oxford. Părea că e în drum spre facultate, pentru o întâlnire deconsiliu, şi nu în curs de a-l snopi în bătaie pe fiul unui senator din Philadelphia.

— Ridică-te, spuse, cu o voce care-i îngheţă sângele în vene Juliei.

Simon gemu.

— Am zis *să te ridici!*

Gabriel stătea lângă el, dominându-l, precum un înger al răzbunării, frumos şi înfiorător şi absolut necruţător.

Văzând că Simon rămâne nemişcat, Gabriel îl apucă de păr, dându-i capul pe spate.

— Dacă-ţi *trece* măcar prin cap să te apropii din nou de ea, te omor. Singurul motiv pentru care nu te-am omorât deja e că Julianne s-ar necăji dacă aş fi închis. Şi n-am de gând s-o las singură după ce i-ai făcut tu, jigodie scârboasă! Dacă vreo poză sau vreun filmuleţ cu cineva care aduce cătuşi de puţin cu ea va ajunge pe internet sau în vreun ziar, o să-ţi dau de urmă. Am rezistat zece runde în ring cu cei mai de temut

bătăuşi irlandezi din Boston şi am supravieţuit experienţei. Aşa că să nu-ţi închipui că voi avea vreo ezitare în a-ţi crăpa capul data viitoare.

Gabriel se dădu înapoi şi-i zdrobi maxilarul cu un upercut de stânga. Simon căzu moale pe pământ şi rămase complet nemişcat. Gabriel scoase o batistă din buzunarul pantalonilor de lână şi-şi şterse nonşalant mâinile de sânge. În clipa aceea, Julia se ivi în pragul uşii de la intrare şi-i ieşi şchiopătând înainte.

— Julia!

O prinse în braţe când ea aproape că se prăbuşi pe trepte.

— Eşti bine?

O ajută cu grijă să coboare, strângând-o la piept.

— Julia?

Îi ridică părul de pe faţă ca s-o vadă. Avea buzele roşii şi umflate, urme de zgârieturi pe gât, o privire tulbure şi semnul ăla mare era cumva… o *muşcătură?*

„Javra a muşcat-o, la dracu'!"

— Eşti bine? A…?

Gabriel se uită la hainele ei, temându-se de ce-avea să descopere. Dar nu, n-avea hainele rupte şi era încă îmbrăcată, din fericire, chiar dacă avea cămaşa descheiată.

Închise ochii şi mulţumi Cerului că ajunsese la timp. Cine ştie ce-ar fi găsit dacă mai întârzia.

— Hai! spuse ferm, scoţându-şi haina şi punându-i-o pe umeri.

Îi încheie repede nasturii la cămaşă şi-o duse în braţe la maşină, aşezând-o pe scaunul din dreapta şi închizând portiera.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, urcându-se lângă ea.

Julia îşi ţinea glezna vătămată cu amândouă mâinile şi mormăia ceva în barbă.

— Julia?

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, întinse mâna să-i ridice părul de pe ochi.

Ea se feri, trăgându-se spre uşă.

Gabriel încremeni.

— Julia, sunt eu, Gabriel. Te duc la spital. Bine?

Ea nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit. Nu plângea, nici nu tremura. „E în stare de şoc”, îşi zise. Scoase telefonul şi formă un număr.

— Richard? S-a întâmplat ceva cu Julia.

Tăcu şi se uită înspre ea.

— Şi-a făcut apariția fostul ei prieten şi-a agresat-o. O duc la spitalul din Sunbury. Dar vino şi tu dacă vrei. Ne vedem acolo.

Se uită înspre Julia, sperând că ea va vrea să-l privească.

— Richard o să vină şi el în Sunbury. O să sune un prieten de-al lui care e medic.

Pentru că Julia nu reacționă în niciun fel, sună la informații pentru a cere numărul stației de pompieri din Selinsgrove. Îi lăsă un mesaj urgent lui Tom, explicându-i ce se întâmplase şi c-o ducea pe Julia la spital.

„E vina nenorocitului de taică-său. De ce dracu a lăsat-o singură?”

I-am tras o palmă.

Vocea Juliei, pițigăiată şi nefirească, îi întrerupse firul gândurilor.

— Ce-ai făcut?

— M-a sărutat... I-am tras o palmă. Iartă-mă, iartă-mă. N-o să mai fac niciodată aşa ceva. N-am vrut să-l sărut.

În acel moment îngrozitor, Gabriel aproape că fu recunoscător pentru faptul că trebuia s-o ducă la spital. Dacă n-ar fi avut grija ei, s-ar fi întors şi l-ar fi terminat pe Simon. Definitiv.

Ea începu să spună cele mai bizare chestii. Bălmăjea ceva despre cum *el* o sărutase şi apoi ceva legat de Natalie şi apoi ceva cum că el, Gabriel, n-o s-o mai vrea pentru că fusese însemnată şi oricum n-avea să fie bună la pat...

„Ce dracu i-a făcut?”

— Sssst, Beatrice. Uită-te la mine. Beatrice?

Îi luă o clipă să percuteze la porecla de odinioară, dar, când o făcu, se uită la el şi ochii ei, cu acea expresie hăituită, se concentrară încet asupra feței lui.

— Nu e vina ta. Bine? Nu e vina ta că te-a sărutat.

— N-am vrut să te înşel. Îmi pare nespus de rău, şopti ea.

Auzindu-i tonul, văzând panica din ochii ei, Gabriel simți că-lia cu greață.

— Julia, nu m-ai înşelat. Bine? Şi mă bucur că l-ai plesnit. A meritat-o, ba chiar a scăpat uşor.

Gabriel clătină din cap, întrebându-se îngrozit ce se întâmplase de fapt până să ajungă el.

* * *

Când Richard ajunse la spital, îl găsi pe fiul său cu Julia în sala de aşteptare. Gabriel o mângâia pe păr şi-i vorbea încetişor. Era o scenă înduioşătoare, dar gradul de apropiere dintre cei doi îl surprinse. Enorm.

În timp ce-l aşteptau pe prietenul lui Richard, el îi studie blând glezna. Julia scânci. Richard se uită cu coada ochiului la Gabriel, care-şi muşca mâna ca să-şi înfrâneze reacția.

— Nu cred că e fractură, dar cu siguranță e o leziune. Gabriel, ce-ar fi să ne aduci nişte ceai şi poate şi nişte biscuiți?

Gabriel îşi luă mâna de la gură.

— Nu plec de lângă ea.

— Durează doar un minut. Vreau să vorbesc ceva cu Julia.

Gabriel încuviință reticent şi se îndreptă spre cantina spitalului.

Richard observă fără să vrea semnele de pe gâtul ei. Muşcătura se vedea limpede, celălalt semn era mai estompat. Privirea îi alunecă involuntar spre locul unde stătuse fiul lui cu un minut în urmă. Semnul acesta era mai vechi, data cu siguranță de o zi, două. Clar, relația dintre Gabriel şi Julia era una mai intimă decât crezuse el.

— Grace a lucrat ca voluntar aici, la spital. Ştiai?

Julia încuviință.

— De-a lungul anilor, s-a îndeletnicit cu mai multe lucruri, dar cel mai adesea s-a ocupat de victimele violenței domestice, spuse oftând. A văzut multe cazuri nasoale, unele în care erau implicați copii. Unele cazuri s-au încheiat tragic.

Se uită în ochii Juliei.

— O să-ți spun ce le spunea Grace pacienților ei. Nu e vina ta. Nu contează ce-ai făcut sau ce n-ai făcut, n-ai meritat să ți se întâmple asta. Şi nu ştiu dac-am fost vreodată mai mândru de fiul meu.

Ea se uită la glezna ei vătămată, fără să spună nimic.

Un minut mai târziu, un domn de origine asiatică, cu o figură blândă, se apropie de ei.

— Richard, spuse, întinzându-i mâna.

Richard se ridică imediat în picioare, salutându-şi prietenul.

— Stephen, ți-o prezint pe Julia Mitchell. E o prietenă de familie. Julia, dumnealui e domnul doctor Ling.

Stephen o salută cu un gest din cap şi chemă o asistentă s-o conducă pe Julia într-un cabinet. O urmă la scurt timp, asigurându-l pe Richard c-o va trata ca pe propria lui fiică.

Ştiind că Julia e pe mâini bune, Richard se hotărî să-şi caute fiul la cantină. De cum ieşi în hol, îl auzi pe Gabriel certându-se cu Tom Mitchell. Țipau unul la altul.

— Cred că mă pricep mai bine la oameni decât te pricepi tu.

Tom se apropiase foarte tare de Gabriel, încercând să-l intimideze prin statura lui, dar îşi găsise naşul în Gabriel.

— Ei bine, în mod clar nu-i aşa, domnule Mitchell. Dac-ar fi, n-aş fi fost obligat să-l scot pe animalul ăla cu forța din casa dumitale ca nu cumva să-ți violeze fiica chiar în camera ei, futu-i mama mă-sii!

— Domnilor, suntem într-un spital. Continuați discuția afară, îi întrerupse Richard, venind spre ei cu un aer sever.

Tom îi aruncă doar o privire prietenului său, apoi se întoarse iar spre Gabriel.

— Mă bucur că Julia n-a pățit nimic. Şi, dacă tu eşti cel care-a salvat-o, îți rămân dator. Dar tocmai am primit un

telefon de la un polițist care zice că l-ai snopit în bătaie pe fiul senatorului Talbot. De unde ştiu că n-ai început tu? Tu eşti drogatul!

— Sunt dispus să fac un test de sânge.

Ochii lui Gabriel aruncau scântei.

— N-am nimic de ascuns. În loc să-ți faci griji pentru fiul senatorului, mai bine te-ai preocupa mai mult de fiica ta, nu crezi? Era *de datoria ta* s-o aperi pe Julianne. Datoria ta ca tată. Dar te-ai descurcat execrabil în privința asta toată viața. Pentru Dumnezeu, Tom. Cum ai putut s-o trimiți înapoi să locuiască la maică-sa când era doar o copilă?

Tom îşi încleştă pumnii într-atât, încât aproape că-i plesniră vasele de sânge.

— Nu ştii ce vorbeşti, aşa că tacă-ți fleanca. Chiar ai tupeu să-mi faci tu morală în legătură cu fiica mea. Nu eşti decât un drogat cu antecedente de comportament agresiv. Nu vreau să te apropii de ea şi-o să cer să fii arestat dac-o faci.

— Nu ştiu ce vorbesc? Zău aşa, Tom, trezeşte-te la realitate! Vorbesc despre toți bărbații care se perindau prin apartamentul ăla din St Louis trăgându-i-o fostei tale neveste în fața fetiței tale. *Şi tu ai stat cu mâinile în sân.* De fapt, ai salvat-o în sfârşit înainte să devină încă un caz în statisticile privind minorii molestați sexual şi apoi ai trimis-o înapoi. De ce? Era o delincventă infantilă? Era prea dornică de afecțiune? Sau erai prea ocupat cu a face pe şeful brigăzii de pompieri voluntari?

Tom se uită la Gabriel cu o ură nedisimulată. Îi trebui toată puterea lui de stăpânire ca să reziste impulsului de a-l pocni să-i sune apa-n cap sau de a-şi lua puşca din camionetă ca să-l împuşte. Dar n-avea de gând să facă niciunul din lucrurile astea la doi paşi de o anticameră plină cu martori. Însă îi mai trase câteva înjurături lui Gabriel şi o luă cu paşi apăsați spre recepție ca să rezolve cu formularele de plată pentru consultația şi tratamentul Juliei.

Când Julia apăru în sfârşit, în cârje, Tom era calm. Stătea proțăpit în dreptul uşii de la Urgențe, cu mâinile în buzunar,

copleşit de sentimentul de vinovăție.

Gabriel îi ieşi imediat înainte, încruntându-se la vederea gleznei ei bandajate.

— Eşti bine?

— Nu e fracturată. Mulțumesc, Gabriel. Nu ştiu ce m-aş fi…

Juliei i se puse un nod în gât şi, pentru prima dată în acea seară, începu să plângă.

Gabriel o cuprinse cu brațul şi-o sărută blând pe frunte.

Tom urmări scena dintre fiica lui şi drogatul violent, dar curajos şi se îndreptă spre Richard. Cei doi prieteni stătură puțin de vorbă şi apoi dădură mâna.

— Julia? Vrei să mergi acasă? Richard spune că poți să stai la el dacă preferi, îi spuse Tom târşâindu-şi picioarele stânjenit. Nu pot să vin acasă.

Julia se desprinse de Gabriel şi-şi îmbrățişă tatăl doar cu o mână. Lui îi dădură imediat lacrimile şi îi şopti o scuză la ureche, înainte de a ieşi din spital.

Richard îşi luă rămas-bun de la cei doi, lăsând-o pe Julia să-şi şteargă lacrimile.

Gabriel se întoarse imediat spre ea.

— Putem să luăm medicamentele în drum spre casa lui Richard. Sunt sigur că poți să împrumuți ceva de îmbrăcat de la Rachel sau de la mine. Dacă nu cumva preferi să treci pe-acasă şi să-ți faci bagajul.

— Nu pot să mă întorc acolo, scânci Julia, făcându-se mică.

— Nici nu trebuie.

— Cum rămâne cu el?

— Nu mai e nevoie să-ți faci griji în privința lui. L-a ridicat deja poliția.

Julia se uită în ochii lui şi simți că se îneacă în valul de căldură şi îngrijorare care-i inundase.

— Te iubesc, Gabriel.

La început, el nu reacționă în niciun fel la declarația ei, rămase nemişcat, ca şi cum n-o auzise. Apoi, expresia lui se îmblânzi. O trase lângă el, cu cârje cu tot, şi-o sărută pe obraz, fără un cuvânt.

Capitolul 28

După cină, Scott îi făcuse o vizită unui prieten. Când ajunse acasă, fu şocat să descopere două maşini de poliție pe alee. Agentul Jamie Roberts îi luă o declarație Juliei în camera de zi, în timp ce agentul Ron Quinn îi luă o declarație lui Gabriel în sufragerie. Richard vorbise deja cu poliția.

— Binevoieşte să-mi explice cineva ce caută poliția la noi acasă? Ce-a mai făcut Gabriel de data asta?

Scott stătea proțăpit în bucătărie, uitându-se la tatăl şi la sora lui. Aaron se îndreptă spre frigider şi scoase o bere Samuel Adams. O desfăcu şi i-o întinse lui Scott, care luă o gură, recunoscător.

— Simon Talbot a atacat-o pe Julia. Scott aproape că scuipă berea.

— Ce? Se simte bine?

— A muşcat-o, în puii mei, zise Rachel. Şi aproape că i-a rupt glezna.

— A...

Tonul lui Scott părea calm, dar, cu toate astea, nu se simți în stare să pronunțe cuvintele.

Rachel clătină din cap.

— Am întrebat-o. Poate n-ar fi trebuit s-o întreb, dar am făcut-o. Şi-a zis că nu.

Toată lumea răsuflă uşurată.

Scott trânti berea pe dulapul de bucătărie.

— Ei bine, unde e individul? Haide, Aaron! Cineva trebuie să-i dea o lecție.

— Gabriel ți-a luat-o înainte. Ron mi-a zis c-au trebuit să-l ducă pe Simon la spital să-i coasă maxilarul. Gabriel i-a spart fața, îi explică Aaron.

Scott făcu ochii cât cepele.

— Dom profesor? De ce-ar face una ca asta?

Surprinse un schimb de priviri cu subînțeles între Aaron şi Rachel.

— Chiar şi-aşa, aş vrea să-i fac o vizită jigodiei.

Scott îşi trosni articulaţiile de la mâna dreaptă.

— Doar ca să stau de vorbă cu el.

Aaron clătină din cap.

— Tu te auzi? Tu eşti procuror, el e fiu de senator. Nu poţi să te duci să-i ceri socoteală. Şi, în plus, Gabriel a rezolvat-o. De îndată ce doctorii îşi termină treaba, va fi arestat.

— Tot nu mi-ai explicat de ce Gabriel şi-ar murdări mânuşiţele de dragul Juliei. De-abia dac-o cunoaşte.

Rachel se aplecă spre el peste micul separeu.

— Sunt un cuplu.

Scott clipi mărunt, ca un semafor defect.

— Poftim?

— Ce-ai auzit. Sunt împreună.

— Să fiu al naibii! Ce naiba caută cu el?

Înainte să apuce cineva să emită vreo ipoteză, Gabriel intră în bucătărie. Se uită la feţele îngrijorate ale rudelor sale şi se încruntă.

— Unde-i Julianne?

— Încă mai dă declaraţia.

Richard îi zâmbi fiului său cel mare şi-i puse o mână pe umăr.

— Sunt foarte mândru de tine, pentru că ai salvat-o pe Julia. Ştiu că suntem cu toţii uşuraţi c-ai ajuns la timp.

Gabriel strânse din buze şi încuviinţă stânjenit.

— Meriţi o medalie pentru că l-ai pocnit pe Simon Talbot. Dar meriţi o mamă de bătaie pentru că îţi faci de cap cu Julia. N-o meriţi. Nici pe departe.

Scott lăsă berea din mână şi-şi trosni din nou articulaţiile.

Gabriel îi aruncă o privire glacială fratelui său.

— Viaţa mea personală nu te priveşte.

— Acum mă priveşte. Ce fel de profesor şi-o trage cu studentele lui? N-ai deja destule păsărici?

Rachel icni şi se trase încet spre uşă, ferindu-se din calea cataclismului care stătea să izbucnească.

Gabriel îşi încleştă pumnii pe lângă corp şi făcu un pas spre fratele lui mai solid, dar mai necopt.

— Dacă te mai aud vorbind aşa despre Julianne, o să se lase cu scântei.

— În regulă, băieți, terminați cu rahaturile astea de Cain şi Abel. Sunt doi polițişti în camera de zi şi o speriați pe sora voastră.

Aaron se băgă între cei doi bărbați furibunzi, punându-i blând o mână pe piept lui Scott.

— Julia nu e genul de fată cu care-ți faci de cap ca s-o arunci apoi. E genul de fată cu care te însori, spuse Scott, peste umărul lui Aaron.

— Crezi că eu nu ştiu chestia asta? spuse Gabriel, cu o ostilitate vădită.

— Nu crezi c-a avut de-a face cu destui dobitoci la viața ei?

Richard ridică mâna.

— Scott, ajunge!

Scott se uită intrigat la tatăl său.

— Gabriel a salvat-o pe Julia de agresorul ei, spuse Richard, dând încetişor din cap.

Scott se uită la tatăl lui ca şi cum tocmai îi spusese că Pământul e plat. Şi că toată lumea, cu excepția lui, ştia deja chestia asta.

Rachel interveni, încercând să schimbe vorba.

— Apropo, Gabriel, n-am ştiut c-o cunoşti pe Jamie Roberts. Ați fost colegi de liceu?

— Da.

— Ai fost prieten cu ea?

— Oarecum.

Toate privirile se întoarseră spre Gabriel, care făcu stânga împrejur şi dispăru.

Richard aşteptă câteva minute să se mai risipească tensiunea din aer, apoi îşi întoarse atenția spre celălalt fiu al său.

— Am ceva de vorbit cu tine, dacă nu te superi.

Tonul lui era calm, dar ferm.

Cei doi bărbați urcară la etaj şi intrară în biroul lui Richard. Acesta închise uşa în urma lor.

— Ia loc, spuse, arătând spre scaunul din fața biroului. Vreau să discutăm despre felul în care te porți cu fratele tău.

Scott se aşează în fața tatălui său şi se pregăti pentru ce avea să urmeze. Richard îşi chema copiii în biroul lui doar când avea lucruri foarte grave de discutat cu ei.

Arătă spre o reproducere a tabloului lui Rembrandt reprezentând *întoarcerea fiului risipitor,* care era atârnată pe unul din pereți.

— Îți aminteşti pilda pe care se bazează acest tablou?

Scott încuviință încet. O încurcase.

* * *

Julia se ridică brusc în capul oaselor, simțind că se sufocă.

„A fost doar un coşmar. A fost doar un coşmar. Ai scăpat".

Îi trebui un moment să-şi regăsească suflul. Dar, odată ce realiză că era în siguranță, în camera de oaspeți a familiei Clark, şi nupironită de Simon pe podeaua fostului ei dormitor, reuşi să se liniştească. Mai mult sau mai puțin.

Se aplecă să aprindă veioza. Lumina risipi bezna din încăpere, dar n-o înveseli. Luă paharul cu apă şi calmantele pe care i le lăsase Gabriel când o băgase în pat, cu câteva ore în urmă. Se cuibărise lângă ea, complet îmbrăcat, şi-o ținuse în brațe până când o luase somnul. Dar acum plecase.

„Am nevoie de el".

Mai mult decât de analgezice sau de lumină sau de aer, avea nevoie de Gabriel, avea nevoie să-i simtă trupul înfăşurat în jurul ei, să-l audă şoptindu-i vorbe de alinare cu vocea lui joasă. Era singura persoană care-o putea face să uite de cele petrecute. Avea nevoie să-l atingă. Avea nevoie să-l sărute ca să-şi şteargă coşmarul din minte.

Luă pastilele ca să-i aline durerea de gleznă. O porni sărind într-un picior spre camera lui Gabriel ca să-i aline durerea din inimă. Nu scoase nici măcar un sunet, ciulind urechea să vadă dacă se aude vreo mişcare din celelalte camere. Când fu

convinsă că nu era nimeni care s-o prindă, deschise tiptil uşa camerei lui Gabriel şi-o închise după ea.

Îi luă puțin să înceapă să desluşească ceva în semiîntunericul din cameră. El uitase să tragă storurile şi era întins acum pe jumătatea ei de pat de două persoane. Se întrebă dacă putea spune că are o jumătate a ei de pat. Se îndreptă şchiopătând spre cealaltă latură a patului, trase cuvertura şi puse un genunchi pe saltea.

— Julianne.

Tresări când auzi şoapta lui înfundată. Îşi duse mâna la gură ca să-şi rețină un țipăt.

— Opreşte-te.

Ea rămase încremenită. Când îşi veni în sfârşit în fire, îşi lăsă capul în jos.

— Hm, iartă-mă. N-ar fi trebuit să te deranjez.

Fu copleşită de ruşine şi clipi mărunt, încercând să-şi alunge lacrimile, în timp ce se întorcea să plece.

— Nu asta am vrut să zic. Aşteaptă.

Julia îl privi cum dă la o parte cuvertura şi se ridică, întors cu spatele la ea. Era dezbrăcat şi spatele lui era scăldat în lumina care se strecura printre jaluzele. Luminițele care jucau pe trupul lui atletic creau un soi de iluzie optică. Îi văzu omoplații, şira spinării şi muşchii spatelui, profilați pe sub piele când se aplecă să-şi caute pantalonii de pijama. Şi, desigur, un posterior şi nişte picioare minunate…

Odată ce-şi trase pantalonii pe el, se întoarse cu fața la ea, cu umerii şi pieptul lui lucrat perfect conturate în clarobscur, în timp ce tatuajul cu dragonul era estompat, dar prezent.

— Acum poți să te bagi în pat cu mine, râse el. M-am gândit c-o să te cam sperii dacă descopereai că n-am nimic pe mine.

Julia îşi dădu ochii peste cap. O deranja că râsese pe seama ei, dar înțelese raționamentul lui.

(Sau, mai curând, nu *înțelese* cu adevărat, dar se prinsese unde bătea el.)

— Vino încoace, şopti el, întinzându-i mâna şi trăgând-o lângă el astfel încât, când se întinseră, capul ei poposi, firesc,

pe pieptul lui. Mi-am pus ceasul să sune ca să vin să văd ce faci. Urma să sune într-un sfert de oră. Ce-ți mai face glezna?

— Mă doare.

— Ai luat pastilele pe care ți le-am lăsat?

— Da. Încă nu şi-au făcut efectul.

Gabriel se întinse cu grijă şi-o luă de mână, sărutându-i blând degetele.

— Micuța mea războinică.

Îi mângâie părul, îmblânzindu-i buclele cu vârful degetelor.

— Nu poți să dormi?

— Am avut un coşmar.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu.

El o strânse mai tare în brațe, în semn c-o înțelegea şi că era gata s-o asculte dacă se răzgândea cumva.

— Vrei să mă săruți, te rog?

— M-am gândit că, după ce s-a întâmplat, n-ai vrea să te ating.

Julia îşi înclină capul şi-şi apropie buzele de ale lui, punând capăt conversației.

Buzele lui erau moi şi blânde, de-abia atingându-le pe ale ei. Simțea c-o dor şi-acum buzele şi-l înjură în sinea lui pe Simon pentru că-i făcuse asta. Dar Julia nu se lăsă oprită de asta. Voia să-l soarbă ca pe-o licoare, să se lase învăluită de văpaia dorinței lui, astfel încât să nu mai simtă şi să nu se mai gândească la nimic altceva în afară de el.

Deschizând gura, Julia trasă conturul buzei lui de jos cu vârful limbii, savurându-i dulceața. Îi strecură limba în gură, ştergând-o pe a lui, inițiind un dans, un tango, încălecând-o. El îşi înfipse degetele în părul ei, trăgându-i încet capul pe spate. Acum limba lui o dădu la o parte pe a ei, pătrunzând în gura ei şi începând s-o mângâie.

Julia scotea exclamații nedesluşite, legănată de plăcerea pe care i-o trezeau gesturile lui tandre. Cât timp îl săruta, nu se putea gândi la nimic altceva. Îşi ținea glezna accidentată

departe de el, ferind-o, în timp ce mâinile i se agățară de părul lui, trăgându-l şi răsucindu-l.

Gabriel gemu, dar nu se opri. Julia îl simți cum se învârtoşează, frecându-se de coapsa ei dezvelită. Îşi lăsă mâna dreaptă să alunece de-a lungul trunchiului ei, plutind deasupra rotunjimii unui sân, frecându-se apoi de coastele şi şoldul ei. Îi plăcea cum pantalonii scurți şi maioul lui Rachel se mulau pe formele ei, lăsând să se întrevadă o porțiune generoasă din pielea ei albă, în jurul umerilor şi deasupra sânilor. Era frumoasă, chiar şi în camera cufundată în semiîntuneric. Deodată, ea era întinsă pe spate şi el era aplecat asupra ei, sprijinindu-se în brațe. Îşi strecură genunchiul între picioarele ei şi ea şi le desfăcu de bunăvoie.

Julia voia mai mult de-atât. Avea nevoie de mai mult. Respira sacadat, gâfâind, agățându-se la fel de strâns de părul lui, împingându-şi gura într-a lui.

Gabriel îi răspunse mângâindu-i sânii prin maiou, cu degetele lui lungi, îndeajuns de apăsat pentru a-i stârni furnicături pe piele, făcând-o să tânjească după mai mult, dar nu îndeajuns pentru a-i ostoi dorințele. Apoi se retrase, rezemându-se într-o mână, cu ochii închişi. Acum era momentul ei. Fără a mai sta pe gânduri, apucă marginea maioului şi încercă să şi-l scoată.

Mâna lui poposi peste mâinile ei, oprind-o. O sărută şi în curând se ațâțau, într-un joc al limbilor, gâfâind, într-o contopire de răsuflări calde şi umede. Julia îşi trase mâinile de sub mâna lui când el se aplecă să-i mângâie coapsa, trăgându-i piciorul în jurul şoldului lui şi lipindu-se şi mai mult de ea. Acum, că-şi eliberase mâinile, nimic n-o mai împiedica să-şi scoată maioul. Găsi din nou marginea şi începu să-l tragă în sus, răsucindu-se şi foindu-se sub pieptul lui dezgolit.

El îi cuprinse mâinile cu mâinile lui.

— Julianne, icni, respirând sacadat. Opreşte-te... te rog.

Se lăsă în spate, sprijinindu-se pe călcâie, şi îngenunche lângă ea, încercând să-şi recapete suflul.

— Nu vrei? îl întrebă cu o voce blândă, nevinovată, care făcu să i se strângă inima lui Gabriel.

Clătină din cap şi închise ochii. În timp ce procesa răspunsul lui, Julia păru să proceseze şi altceva. Începură să-i răsune în minte toate vorbele crude pe care i le spusese vreodată Simon.

„Eşti o cățea proastă. O să fii dezastru la pat. Eşti frigidă. Niciun bărbat n-o să te dorească vreodată".

Se întoarse pe o parte, sărind practic peste el, şi-şi lăsă picioarele jos din pat, cu grijă. Voia să ajungă la uşă înainte să înceapă să plângă. Dar până să apuce să-şi lase greutatea pe glezna teafără, două brațe lungi, vânjoase, se încolăciră în jurul mijlocului ei, ținând-o prizonieră.

Gabriel îşi întinse picioarele de-o parte şi de alta a ei şi-o trase astfel încât să stea cu spatele rezemat de pieptul lui dezgolit, în timp ce picioarele li se legănau peste marginea patului. Julia îi simțea bătăile inimii, accelerate, şi ritmul respirației în omoplați. Era o senzație stranie, dar extrem de senzuală.

— Nu pleca, îi şopti, sărutând-o blând pe ureche.

Se aplecă pentru a-şi apropia buzele de partea dreaptă a gâtului ei, mângâind-o cu nasul.

Julia scoase un suspin.

— N-am vrut să te necăjesc. Te-am rănit foarte tare?

Văzând că ea nu spune nimic, o sărută din nou pe ureche şi-o strânse mai tare în brațe.

— Nu fizic, reuşi să murmure ea, reținându-şi un hohot de plâns.

— Atunci spune-mi, îi şopti el. Spune-mi în ce fel te-am rănit.

Julia îşi aruncă brațele în lături, exasperată.

— Ai zis că mă doreşti, dar când îmi fac în sfârşit curaj, mă respingi!

Gabriel icni, şuierând în urechea ei. Ea simți cum i se încordează muşchii brațelor şi tendoanele, împingându-se în

pielea ei. Şi, mai jos, o altă parte a corpului lui se împingea în rotunjimea părții ei dorsale.

— Crede-mă, Julianne, nu te resping. Sigur că te doresc. Eşti nespus de frumoasă. Eşti minunată.

Gabriel îşi înclină capul, sărutând-o pe obraz.

— Am mai vorbit despre asta. Se apropie momentul când vom face dragoste. Chiar vrei ca prima noastră noapte de dragoste să se petreacă acum?

Julia şovăi, iar ezitarea ei fu, în sine, un răspuns pentru el.

— Chiar dacă ai fi pregătită, draga mea, n-aş vrea să fac dragoste cu tine în noaptea asta. Eşti rănită, ceea ce înseamnă c-o să stai pe bară o vreme. Trebuie să mă asigur că te-ai recuperat pe deplin înainte de a explora... ăă... diverse poziții.

Ea sesiză zâmbetul uşor din tonul lui. Încerca s-o facă să râdă.

— Dar, cel mai important, mai e şi chestia asta.

Se întoarse, aplecându-se spre ea şi trasând blând conturul muşcăturii urâte de pe gâtul ei.

Julia se crispă la atingerea lui, stârnind o scânteie de furie în el. Inspiră şi expiră de câteva ori, pentru a-şi ține în frâu emoțiile, apoi începu să sărute tandru, repetat, pielea din jurul semnului, până când ea oftă şi-şi lăsă capul moale pe umărul lui.

— Cu doar câteva ore în urmă, erai devastată. N-aş fi un iubit foarte bun dacă aş profita de starea ta vulnerabilă de-acum. Mă înțelegi?

Julia reflectă la spusele lui şi încuviință încet.

— Ți s-a întâmplat ceva înfiorător în seara asta. E normal să vrei să te simți iubită şi în siguranță. Nu-i nimic rău în asta, Julianne. Şi vreau să te alin, dragostea mea, tare mult. Dar sunt multe feluri în care pot s-o fac. Nu e nevoie să te dezbraci ca să-mi atragi atenția. O ai deja. Pe deplin. Nu e nevoie să te culci cu mine ca să te fac să te simți dorită.

— Cum? şopti ea, cu sfială în glas.

— Aşa.

Gabriel o sărută pe gât şi-o întinse pe spate. Se întinse lângă ea, pe o parte, rezemat în cot, uitându-se în ochii ei mari şi trişti. Începu s-o mângâie blând, pe îndelete, pornind de la părul ei. O mângâie pe față, ştergându-i lacrimile. Cu vârful degetelor, îi trasă conturul bărbiei, maxilarului, sprâncenelor. Trecu la gât şi de-acolo la linia claviculei.

Ea icni când degetele lui alunecară de-a lungul sternului ei, printre sâni, până în dreptul pântecelui, unde începu să țeasă modele pe pielea ei dezgolită. Îşi lăsă palma, cu degetele răsfirate, pe trupul ei şi se aplecă să-i sărute crestele sânilor.

Când se retrase, Julia închisese ochii.

— Iubito?

Îi deschise.

— În patul ăsta, suntem doar noi doi. Tu şi eu. Doar tu contezi.

Îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul mijlocului ei, până pe şoldul stâng, pe care-l cuprinse, fără să strângă prea tare.

— Dacă vrei să te întorci în camera ta, te conduc. Dacă vrei să dormi singură, eşti liberă s-o faci. Trebuie doar să-mi spui ce vrei *tu* şi, atâta timp cât depinde de mine, o să-ți ofer ce vrei. Dar, te rog, draga mea, nu mă ruga să-ți răpesc virginitatea. Nu în noaptea asta.

Ea cântări spusele lui şi înghiți în sec.

— Vreau să rămân cu tine. Nu dorm bine fără tine.

— Eu de-abia dacă pot să dorm fără tine. Mă bucur că sentimentul e reciproc.

O sărută pe buze şi începu să-i mângâie uşor coapsa şi rotunjimea feselor.

— Ştii că mi-eşti dragă, nu-i aşa?

Ea încuviință şi-i puse mâna pe piept, în timp ce Gabriel se aplecă spre ea, ştergându-şi buzele de gâtul ei, într-un loc neatins.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta, spuse, atingând semnul pe care i-l lăsase deunăzi.

Julia citi vinovăție în ochii lui.

— Nu spune asta, Gabriel. A fost cu totul altceva.

— Trebuie să fiu mai grijuliu cu tine.

Ea oftă.

— Eşti foarte grijuliu cu mine.

— Întoarce-te, iubito.

Ea-l privi întrebător, dar se întoarse şi-şi ridică privirea spre el, cu o expresie de încredere necondiționată.

El îngenunche lângă ea, ridicându-i blând părul de pe ceafă.

— Relaxează-te. Vreau să te fac să simți cât eşti de frumoasă.

Începu agale, masându-i uşor trupul, cu amândouă mâinile, explorând fiecare centimetru de piele, din cap până-n picioare. Apoi se întinse în dreptul picioarelor ei şi i le ridică, acordând deosebită atenție curburii tălpii şi călcâielor.

Ea gemu încetişor, făcându-l să râdă.

— Mai ții minte când ai rămas la mine după seminarul ăla dezastruos?

Julia încuviință, muşcându-şi buza.

— Erai foarte suspicioasă în privința mea. Desigur, aveai dreptate să fii, dar încă de pe-atunci decisesem că... Eşti în siguranță cu mine, dragostea mea. Îți promit.

Când încheie cu picioarele, Gabriel îşi reluă ascensiunea de-a lungul trupului ei, lăsându-şi buzele să exploreze în locul mâinilor, atingând, sărutând, muşcând uşor.

Julia se uită în ochii lui şi citi o afecțiune profundă. Când se lăsă lângă ea, îl sărută la rândul ei, apăsat.

— Mulțumesc, Gabriel, murmură.

El zâmbi mulțumit, trecându-şi degetele prin pletele ei.

În această oază de linişte şi tihnă, Julia realiză că venise momentul adevărului. Conveniseră deja că îşi vor dezgoli sufletele înainte de a-şi dezgoli trupurile. Şi o parte din ea se săturase să mai aibă secrete. Secrete legate de *el.*

Gabriel îi împărtăşise deja frânturi din trecutul lui. Oare de ce ea nu voise să i se destăinuie? Va fi dureros să spună acele cuvinte cu voce tare, dar poate c-ar fi şi mai dureros să nu-i

explice ce se întâmplase între ei. Inspiră adânc şi închise ochii, începând fără vreun preambul.

— L-am întâlnit la o petrecere în anul întâi de facultate…

Îşi drese glasul de câteva ori şi continuă în şoaptă.

— El era la Universitatea din Pennsylvania. Auzisem de tatăl lui, dar nu de-asta mă atrăgea. Mi-a plăcut de el pentru că era amuzant şi drăguț şi întotdeauna ne simțeam bine împreună. În anul acela, de Crăciun, a apărut pe neaşteptate la mine acasă. Ştia că-mi plac lucrurile italieneşti, aşa că mi-a făcut cadou un scuter Vespa, roşu-aprins. „Roşu Julia”, îi spunea.

Gabriel ridică din sprânceană.

— Desigur, pasiunea mea pentru toate lucrurile italieneşti era inspirată de tine. Dar îmi pierdusem speranța c-o să te mai văd vreodată. Credeam că nu-ți pasă de mine, aşa c-am încercat să te uit. Părinții lui erau de acord cu relația noastră şi eram invitați întruna să-i vizităm la Washington sau să luăm parte la întruniri politice în Philadelphia. Am avut o relație relaxată vreo câteva luni, timp în care am fost mai degrabă prieteni, apoi mi-a zis că vrea mai mult. Am acceptat. Din momentul ăla, lucrurile au început să se schimbe. Voia mai mult pe toate planurile şi a început să aibă pretenții.

Julia se înroşi, în ciuda întunericului.

Gabriel simți o fierbințeală care se răspândea pe pielea ei, aşa că începu să-i maseze blând umerii.

— A zis că sexul era ceva ce i se cuvenea de drept, pentru că era iubitul meu. Când i-am zis că nu sunt pregătită pentru asta, a zis că sunt frigidă. Asta n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea să mai aştept. Nu te aşteptam neapărat pe tine, dar nu voiam să fiu presată s-o fac. Ştiu că sună adolescentin.

— Julianne, nu e nimic adolescentin în a declara că tu şi numai *tu* ai dreptul să decizi cu cine vrei să te culci.

Ea schiță un zâmbet firav.

— Cu cât insista mai mult, cu atât mai mult am încercat să compensez cedându-i în alte feluri. Era extrem de posesiv.

Nu-i plăcea că petreceam timp cu Rachel, probabil pentru că ea nu-l înghițea. Făceam tot ce-mi stătea în puteri să evit confruntările cu el. Şi, hm, nu se purta întotdeauna frumos.

Făcu o pauză, încercând să găsească o modalitate de a-i spune restul poveştii.

— A dat în tine?

Gabriel se sforță să mențină un ton calm.

— Nu chiar.

— Ăsta nu e un răspuns, Julianne. A *dat în tine?*

Simți că Gabriel începuse să tremure de furie. N-avea de gând să-l mintă, dar se temea de ce va zice când îi va spune. Aşa că-şi alese următoarele cuvinte cu multă grijă.

— M-a îmbrâncit de câteva ori. Natalie, colega mea de cameră, a trebuit să-l tragă de pe mine odată.

— Sper că-ți dai seama că asta se cheamă agresiune.

Când Julia îşi feri privirea, continuă.

— O să vreau să revin la subiectul ăsta. Cu altă ocazie.

— Sincer, lucrurile pe care mi le spunea erau mult mai nasoale decât tot ceea ce mi-a făcut.

Râse încet.

— În mare, m-a tratat mai bine decât m-a tratat mama. Deşi aveam momente când aş fi preferat să mă lovească. Aş fi putut să suport un pumn şi n-ar fi durat decât câteva clipe. Ar fi fost mult mai bine decât să trebuiască să-l aud spunându-mi întruna că sunt frigidă şi nu sunt bună de nimic.

Se cutremură.

— Măcar dacă m-ar fi lovit, aş fi putut să-i spun tatii. Aş fi putut să-i arăt vânătaia şi m-ar fi crezut.

Gabriel se simți îngrețoşat de mărturisirea ei, care nu făcu decât să-i ațâțe furia față de Simon şi de tatăl ei. Deşi o ascultase răbdător, fără să scoată un cuvânt, Julia aproape că auzea cum i se învârt rotițele în minte.

— Tot timpul simțeam că nu sunt îndeajuns de bună pentru el. Şi el de asemenea, cu siguranță. Fiindcă n-am vrut să mă culc cu el, mi-a cerut să fac... hm, alte chestii. Dar nu

m-am descurcat prea bine. A zis că, dacă acele chestii prevesteau cum voi fi la pat, semnele nu erau prea bune.

Râse din nou, jucându-se cu câteva şuviţe.

— N-aveam de gând să-ţi spun chestia asta, dar cred că ai dreptul s-o ştii înainte să te dezamăgesc. Pe lângă faptul că sunt frigidă, de ce m-ai vrea când nu sunt în stare nici măcar să satisfac un bărbat pe alte căi?

Lui Gabriel îi scăpă un şuvoi de înjurături care i-ar fi făcut părul măciucă până şi unuia mai slobod la gură.

Julia rămase nemişcată, strâmbând un pic din nas ca un şoricel. Sau ca un iepuraş.

— Julianne, uită-te la mine.

Îi atinse blând obrazul, aşteptând ca ea să-i întâlnească privirea.

— Tot ce ţi-a zis el a fost o minciună. Trebuie să mă crezi. Ţi-a zis chestiile alea ca să te poată manipula. Evident că te vreau. Uită-te la tine! Eşti frumoasă, afectuoasă, inteligentă. Eşti o fire blândă şi iertătoare. Poate că nu-ţi dai seama de asta, dar scoţi la lumină aceleaşi calităţi în mine. Mă faci să *vreau* să fiu blând şi bun. Şi aşa o să mă port cu tine, când vom face dragoste.

Îşi drese glasul, continuând răguşit.

— O persoană atât de pătimaşă şi generoasă ca tine n-ar putea în veci să fie antitalent la orice are de-a face cu sexul. Trebuie doar să fii cu cineva cu care să te simţi în siguranţă, ca să-ţi poţi da frâu liber emoţiilor. Atunci va ieşi la lumină tigroaica din tine. El nu merita să vadă acea latură a ta şi ai avut dreptate să nu i-o dezvălui. Dar între noi doi e cu totul altă poveste. Noaptea trecută, în noaptea când am fost la muzeu, ţi-am văzut pasiunea. Am simţit-o. Şi îmi taie răsuflarea. *Tu* îmi tai răsuflarea.

Julia se uită în ochii lui, care-o priveau serios, minunându-se în tăcere de ce vedea în ei.

— Mi-ai zis că tu crezi în izbăvire, îi şopti Gabriel. Dovedeşte-o. Iartă-te pentru lucrul de care te simţi ruşinată,

oricare-ar fi acela, şi dă-ți voie să fii fericită. Pentru că, sincer, Julianne, asta e tot ceea ce-ți doresc. Să fii fericită.

Ea îi zâmbi şi-l sărută, savurând pentru moment atingerea şi cuvintele lui. După o clipă, se retrase, ştiind că urma partea cea mai urâtă a poveştii ei.

— Voiam să aplic la programul care oferea o bursă în străinătate pentru anul doi. El n-a fost de acord cu plecarea mea. Aşa c-am aplicat fără ştirea lui şi i-am dat vestea abia la începutul verii. A fost furios, dar părea că i-a trecut. Cât am fost în Italia, îmi scria e-mail-uri minunate şi-mi trimitea poze. Mi-a zis că mă iubeşte.

Înghiți în sec.

— Nimeni nu mă mai iubise până atunci.

Inspiră adânc.

— N-am venit acasă de Crăciun şi nici peste vară, pentru că aveam cursuri suplimentare şi am făcut câteva excursii. Când m-am întors, la sfârşitul lui august, Rachel m-a luat la cumpărături, un cadou de bun-venit. Grace îi dăduse nişte bani şi, împreună, mi-au luat o rochie foarte drăguță şi o pereche de pantofi de la Prada.

Se îmbujoră.

— Hm, ştii pantofii de care zic. I-am purtat la prima noastră în… vreau să zic, când am ieşit să mâncăm friptură.

El o mângâie pe obraz.

— Nu-ți face griji, Julianne, poți să zici c-a fost prima noastră întâlnire. Aşa o consider şi eu. Chiar dacă m-am purtat ca un măgar.

Ea trase din nou aer în piept.

— El plănuise ceva foarte special pentru ziua mea. Rachel a insistat să mă ajute să mă pregătesc la ea acasă şi urma să mă întâlnesc cu el la Ritz-Carlton. Dar mi-am uitat aparatul foto. Aşa c-am trecut mai întâi pe la cămin.

Julia începu să tremure. Tremura toată, fiecare muşchi, fiecare părticică a trupului ei, de parcă-i era frig.

Gabriel o strânse în brațe.

— Nu e nevoie să-mi spui mai departe. Îmi ajunge cât am auzit.

— Nu.

Continuă, chiar dacă-i tremura vocea.

— Trebuie să-i povestesc cuiva. Nici măcar Rachel nu ştie toată povestea.

Inspiră adânc de câteva ori.

— Am deschis uşa. Înăuntru nu se vedea nicio lumină, cu excepția veiozei de pe biroul colegei mele de cameră. Dar casetofonul lui Natalie era pornit. Se auzea *Closer,* de la Nine Inch Nails. În prostia mea, m-am gândit că l-o fi uitat deschis. Aveam de gând să-l închid, dar, până s-apuc să mai fac un pas, i-am văzut.

Julia rămase încremenită, ca o stană de piatră.

Gabriel aşteptă.

— Simon i-o trăgea lui Natalie în patul meu. Am fost atât de şocată c-am rămas țintuită locului. La început, m-am gândit că nu se poate să fie el. Şi apoi m-am gândit că nu se poate să fie ea. Dar ei erau. Şi...

Glasul ei deveni o şoaptă.

— Eram colege de cameră din anul întâi. Eram prietene din liceu. M-au văzut c-am rămas acolo, holbându-mă la ei ca o imbecilă. Şiel s-a uitat la mine şi-a râs, mi-a zis că şi-o trag dintr-a zecea. Am rămas încremenită pentru că, sincer, nu reuşeam să pricep ce-mi spune. Natalie a venit spre mine, dezbrăcată, şi m-a invitat în pat.

Julia tăcu brusc. Dar era prea târziu. Rostise cuvintele. Le spusese cu voce tare. Şi o năpădiră iar angoasa şi groaza pe care le simțise atunci. Se lăsă în genunchi şi-şi lipi obrazul de pieptul lui. Dar nu-i curse nicio lacrimă.

Gabriel o strânse în brațe, sărutând-o pe creştet. „Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia”.

În sinea lui, se bucură că nu ştiuse. L-ar fi omorât pe Simon, era sigur de asta. „El e Violatorul de îngeri. Avea de gând s-o fută pe Julianne a mea ca pe-un animal. Numai c-a exersat mai întâi pe colega ei de cameră”.

Rămaseră îmbrățișați o vreme, răstimp în care ea încercă să-şi alunge ruşinea, iar Gabriel încercă să-şi alunge gândurile criminale. Când simți că inima ei nu mai bate chiar aşa de năvalnic, începu să-i vorbească şoptit. Îi spuse cât de mult ținea la ea. Îi spuse că era în siguranță cu el. Apoi o întrebă încet dacă îl lăsa să-i vorbească un pic.

Ea încuviință.

— Julia, îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

Clătină din cap.

— Şi îmi pare rău că n-ai crescut într-o casă cu un bărbat şi o femeie care dormeau în acelaşi pat şi se iubeau. Eu am avut acest avantaj. Ştii cum erau Richard şi Grace, se atingeau mereu, râdeau întruna. Nu l-am auzit niciodată ridicând glasul la ea. Şi, oricât de stânjenitor ar fi să te gândeşti că părinții tăi au o viață sexuală, era evident că erau foarte pătimaşi. Când Richard mi-a ținut celebrul discurs despre cum se fac copiii, mi-a citat un pasaj din *Cartea de rugăciuni obşteşti*, un jurământ pe care i l-a făcut lui Grace în timpul slujbei de cununie: „Cu acest inel mă cunun cu tine, *cu trupul meu te venerez* şi toate bunurile mele lumeşti ție ți le dăruiesc”.

— Am mai auzit pasajul ăsta, e foarte frumos.

— Este, nu-i aşa? Şi, în contextul conversației mele destul de jenante cu Richard, el a afirmat că, prin acest jurământ, soțul se angajează să facă dragoste cu soția, nu s-o folosească doar ca pe un obiect sexual. A spus că acest jurământ exprimă ideea că a face dragoste e un act de venerare. Soțul o *venerează* pe soție cu trupul lui, iubind-o şi dăruindu-i-se şi apropiindu-se, împreună cu ea, de extaz.

Gabriel îşi drese glasul, deja răguşit.

— Cred că putem spune, fără a greşi, că scena la care te-a expus prietenul tău a fost ceva josnic şi animalic. Ştiu că ai asistat la scene similare în copilăria ta, la St. Louis, lucruri pe care n-ar trebui să le vadă o copilă. E posibil ca tu să-ți fi închipuit că la asta se reduce actul sexual – şi poate ți-ai închipuit că toți bărbații sunt ca *el* animale crude, de pradă,

care se folosesc şi abuzează de alții. Richard mi-a descris cu totul altfel ce înseamnă să faci dragoste. Mi-a zis că presupune la fel de multă pasiune ca alte plăceri, pentru că întregul cadru oferă libertatea şi toleranța de a-ți explora dorințele în cele mai diferite forme, năvalnic şi neostoit sau agale şi tandru. Ideea e că actul dragostei se bazează pe respect şi pe dăruire reciprocă – nu pe a răpi şi a te folosi de celălalt.

Gabriel îşi lipi buzele de urechea ei, continuând şoptit.

— Eu m-am abătut foarte mult de la stilul de viață al lui Richard, dar întotdeauna mi-am dorit ce-au cunoscut el şi Grace. Când ți-am spus că intenționez să te venerez cu trupul meu, am vorbit serios. Din toată inima. Nu voi lua niciodată nimic de la tine. Doar îți voi dărui. În dormitor şi nu numai.

Julia zâmbi, cu capul pe pieptul lui.

— E un nou început pentru amândoi şi *iată că toate au devenit noi*[30].

Ea se ridică şi-l sărută uşor pe buze, şoptindu-i cuvinte de mulțumire. Afirmația lui îi aducea o alinare. Nu-i alunga durerea şi nu-i ştergea amintirile, dar era o uşurare să audă că el nu va invoca slăbiciunile ei din trecut împotriva ei. Pentru că, de fapt, unul dintrelucrurile de care se ruşina cel mai tare era faptul că *acceptase* să fie tratată în halul ăla. Din cauza asta păstrase secretul. Din cauza asta se temuse că va fi dată în vileag.

— Acum mă simt un măgar şi mai mare pentru c-am făcut gluma aia legată de Nine Inch Nails când eram la Lobby. Nu-i de mirare c-ai fost atât de tulburată când am pomenit de cântecul ăla.

Julia încuviință încet.

— De îndată ce ne întoarcem la Toronto, o să schimb setările la radioul meu de maşină. N-o să mai ascult postul ăla.

Îşi drese glasul.

— Iubito, nu eşti obligată să-mi spui dacă nu vrei. Dar mă întrebam ce i-ai spus tatălui tău. Trebuie să-ți cer scuze pentru că m-am certat cu el la spital. I-am zis nişte chestii pe care n-ar fi trebuit să i le spun.

Ea îl privi curioasă.

— I-am zis că n-ar fi trebuit să te trimită înapoi la mama ta. Că era de datoria lui de tată să te apere şi c-a dat-o în bară.

Julia fu surprinsă. Nimeni, nici măcar Richard şi Grace, nu-l luase vreodată la întrebări pe Tom în legătură cu deciziile sale. Nimeni. Pe chipul ei frumos se întipări o expresie uimită.

— Nu eşti supărată pe mine?

Părea surprins.

— Nu pot să fiu. Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, Gabriel. Nimeni n-a mai făcut asta până acum.

Îi luă mâna în mâinile ei şi-i sărută articulațiile uşor umflate şi toate locurile unde-i crăpase pielea. Rănile suferite de el în timpul încăierării îi erau aproape la fel de dragi ca ochii lui frumoşi, expresivi.

— Nu i-am spus totul tatii. Doar că l-am prins cu Natalie şi că nu mai puteam să stau cu ea. Asta a creat o problemă având în vedere că tata are o relație cu mama ei. Dar el nu s-a plâns niciodată.

— Ce dovadă de noblețe, comentă Gabriel sarcastic.

— Am rămas câteva zile în Selinsgrove încercând să mă liniştesc şi apoi tata m-a condus înapoi la şcoală. M-am mutat din cămin într-o garsonieră micuță. Ai fi râs dac-o vedeai, Gabriel. Era încă şi mai mică decât cea în care stau acum.

— N-aş fi râs.

Părea jignit.

— Faza e că eşti tare greu de mulțumit. Ai fi detestat-o şi mai mult decât deteşti garsoniera mea de-acum.

— Julianne, nu detest apartamentul în care stai. Ți-am mai zis-o deja, detest faptul că trebuie să stai acolo. Ce s-a întâmplat apoi, după ce te-ai întors la facultate?

— M-am ascuns. Ei au devenit oarecum oficial un cuplu după incident şi mi-era teamă să nu dau nas în nas cu ei, aşa că evitam toate locurile în care i-aş fi putut întâlni. Mergeam la ore, învățam la italiană, mă ocupam de dosarele pentru masterat şi nu ieşeam nicăieri. Am devenit... mai retrasă.

— Rachel a pomenit ceva de genul ăsta.

— Nu i-am fost o bună prietenă lui Rachel. După noaptea aceea, am început să nu-i mai răspund la telefon. N-am vrut să vorbesc nici măcar cu Grace, deşi mi-a scris o scrisoare superbă. Le-am trimis o felicitare de Crăciun alor tăi, dar mi-a fost prea ruşine să le explic ce se întâmplase. Rachel ştie că i-am prins împreună pentru că Natalie i-a spus până la urmă. Dar nu ştie cât de nasol a fost. Şi nici nu vreau să ştie.

— Orice îmi spui va rămâne între noi.

— N-am vrut să recunosc c-am fost atât de proastă încât să ajung în situația asta. Că i-am cedat atât de mult timp. Că am fost atât de oarbă încât să nu văd că erau împreună. Am vrut să mă prefac că i se întâmplase altcuiva.

Îşi ridică privirea spre chipul lui, pe care citi o profundă compasiune.

— Să nu mai spui niciodată că eşti proastă. Să le fie ruşine lor pentru cum s-au purtat cu tine. Ei sunt personajele negative în povestea asta, nu tu.

O sărută de două ori pe frunte şi-şi îngropă fața în părul ei.

— Cred că ai nevoie de puțină odihnă, scumpo. A fost o zi lungă şi vrem să te faci bine.

— Ai tăi n-o să se supere când îşi vor da seama că suntem amândoi în camera ta?

— Şi-au dat seama că suntem împreună. Şi, în mare, cred că sunt de acord.

— *În mare?*

Gabriel oftă.

— Richard n-are obiecții la faptul că suntem împreună; are vederi de modă veche asupra sexului. Aşa că, deşi i-am promis că n-o să facem nimic în casa lui, ar prefera să dormim în camere separate. Dar sunt sigur c-o să închidă

ochii în noaptea asta şi mâine-noapte din cauza celor petrecute.

— Cum rămâne cu Rachel şi Aaron? Ei dorm în aceeaşi cameră.

— Richard nu e de acord cu asta, dar, din perspectiva lui, măcar ei sunt logodiți. Rachel m-a susținut întotdeauna şi cred că ne susține.

— Şi Scott?

— Scott are o atitudine foarte protectoare față de tine şi ştie că eu am fost un desfrânat, aşa că...

— N-ai fost un desfrânat. Pur şi simplu te simțeai singur.

El o sărută blând.

— E foarte generos din partea ta, dar amândoi ştim că nu-i adevărat.

Se lăsară amândoi pe spate şi Julia-şi sprijini capul pe pieptul lui, mângâindu-i trupul. Îngâna ceva în sinea ei în timp ce reflecta la ce spusese Gabriel. La faptul că ținea la ea şi voia s-o venereze. Erau, poate, cele mai importante cuvinte pe care le auzise vreodată. Îi atinse timid pieptul, trasând cu degetul conturul tatuajului lui.

Mâna lui Gabriel o acoperi imediat pe-a ei.

— N-o face, murmură, trăgându-i mâna la o parte.

— Iartă-mă. Ce înseamnă M-A-I-A?

Julia îl auzi icnind.

— N-am vrut să aduc vorba de asta. Dar tot ne destăinuiam secretele. M-am gândit că...

Gabriel se frecă la ochi cu cealaltă mână, dar nu-i dădu drumul.

— Maia e un nume. Vocea i se înăsprise.

— Ai... iubit-o?

— Sigur c-am iubit-o.

— Ați fost mult timp împreună? El tuşi.

— N-a fost genul ăla de relație.

Julia îl strânse în brațe şi închise ochii.

Dar Gabriel rămase treaz, cu ochii în tavan, mult timp după aceea.

Capitolul 29

Când se trezi, Gabriel stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat, şi o privea. Julia căscă uşor şi se întinse, scăldată în razele soarelui care pătrundea printre jaluzele.

— Bună dimineața, îi spuse zâmbind.

El se aplecă spre ea şi-o îmbrățişă afectuos.

— Eu m-am trezit de mult, dar m-am întors un pic mai devreme să văd ce faci. Arăți foarte liniştită când dormi.

O sărută tandru, apoi se duse să-şi scoată un pulover din şifonier.

Julia se întoarse pe burtă şi-l măsură din priviri fără ruşine, admirând felul în care cămaşa îi cădea pe umeri. De unde era, putea să-i admire, totodată, posteriorul, pus în valoare de blugii lui negri, mulați.

„Are un posterior al naibii de apetisant", îşi zise.

Gabriel se uită la ea peste umăr.

— Poftim?

— N-am zis nimic.

El strânse din buze, de parcă şi-ar fi reținut un rânjet.

— Ah, nu?

Veni spre ea şi se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Nu ştiam că eşti genul de fată care se uită după „funduri".

— Gabriel!

Oarecum stânjenită că se dăduse de gol, îl lovi uşurel peste braț şi izbucniră amândoi în râs.

El îi cuprinse mijlocul cu brațul şi-o trase în poala lui.

— Totuşi, aş vrea să declar fără echivoc că fundul meu se simte măgulit.

— Oh, serios?

Julia ridică din sprânceană.

— Extrem de măgulit. Şi vrea să-ți transmit cele mai calde urări şi – ah – de-abia aşteaptă să vă cunoaşteți *îndeaproape* când vom fi la Florența.

Julia clătină din cap şi se aplecă spre el, cerând să fie sărutată. Fu răsplătită cu un sărut scurt, dar tandru, înainte ca Gabriel să se retragă.

Brusc, expresia lui deveni gravă.

— Trebuie să vorbim despre nişte lucruri.

Ea îşi muşcă buza, aşteptând.

— Simon a fost arestat şi au formulat mai multe acuzații împotriva lui. Tatăl lui a trimis avocatul familiei să-l salveze şi circulă zvonul că vor obține o înțelegere.

— Serios?

— Se pare că domnul senator vrea să țină această poveste sordidă departe de urechile presei. Scott l-a sunat pe procuror şi a primit asigurări că vor acorda o deosebită atenție cazului. Scott a subliniat că noi toți am vrea ca pedeapsa să fie închisoarea, şi nu să fie trimis în vreun centru de reeducare sau la un program de tratament. Dar, având în vedere ce relații are, cred că e puțin probabil să facă închisoare.

Julia se gândi că va trebui să-i mulțumească lui Scott pentru că pusese o vorbă bună pentru ea.

— Dar tu? E vreun pericol pentru tine?

Gabriel zâmbi larg.

— Avocatul familiei Talbot a sugerat c-ar vrea să înainteze o plângere. Din fericire, fratele meu a avut o discuție scurtă, dar lămuritoare, cu el, asigurându-l că presa ar fi foarte interesată să audă versiunea mea, dar şi a ta, despre cele întâmplate. N-o să formuleze nicio acuzație împotriva mea. Evident, tuturor celor implicați li s-a acrit deja de Scott.

Julia închise ochii, oftând. Gândul c-ar putea să i se întâmple ceva lui Gabriel era chinuitor, mai ales când ea îl băgase în beleaua asta.

— Trebuie să fac un duş şi să mă îmbrac, spuse, deschizând ochii.

Gabriel îi aruncă o privire aţâţată şi-şi lăsă degetul să alunece de-a lungul brațului ei.

— Mi-ar plăcea nespus să fac duş cu tine, dar mă tem că o astfel de acțiune i-ar scandaliza pe membrii familiei mele.

Julia se înfioră.

— Ei bine, nu vă pot lăsa să-i scandalizați pe membrii familiei dumneavoastră, domnule profesor Emerson.

— Într-adevăr, domnişoară Mitchell. Ar fi ceva scandalos. Absolut scandalos. Aşadar, de dragul bunei cuviințe, eu şi fundul meu extrem de măgulit vom rezista tentației de a face duş cu dumneavoastră.

Se aplecă spre ea, cu o văpaie în ochi.

— *Deocamdată.*

Ea izbucni în râs şi Gabriel ieşi, lăsând-o să se spele.

Când se întoarse în dormitorul ei după duş, îl găsi pe Gabriel pândind în hol.

— S-a întâmplat ceva?

El clătină din cap.

— Voiam să m-asigur că nu te-ai împiedicat sau ceva de genul ăsta. Unde-ți sunt cârjele?

— În camera mea. N-am nimic, Gabriel.

Trecu şchiopătând pe lângă el. Îşi găsi peria de păr şi începu să şi-o treacă stângaci prin părul ei lung, încurcat.

— Lasă-mă pe mine.

Gabriel veni spre ea şi-i luă peria din mână.

— Vrei să-mi perii părul?

— De ce nu?

Trase un scaun şi-o îmbie să se aşeze, apoi veni în spatele ei şi începu să-şi treacă degetele prin părul ei, dinspre scalp spre vârfuri, descurc îndui-l.

Julia închise ochii.

Gabriel continuă aşa câteva momente, apoi îşi apropie buzele de urechea ei.

— Îți place?

În loc de răspuns, ea murmură ceva cu ochii închişi.

El râse încetişor, clătinând din cap. Era atât de dulce şi de uşor de mulțumit. Şi-şi dorea s-o mulțumească, enorm. Când reuşi să-i descurce părul, începu s-o perie blând, luând-o încet, pe secțiuni.

Nici în visele ei cele mai nebuneşti nu şi l-ar fi imaginat pe Gabriel în această ipostază. Dar era ceva instinctiv în felul în care o atingea şi senzația pe care i-o trezeau degetele lui lungi, îmblânzindu-i părul, îi dădea fiori. Nu putea decât să-şi închipuie de ce plăceri va avea parte la Florența când va putea să se bucure de el în toată splendoarea lui. *Dezbrăcat.* Îşi încrucişă repede picioarele.

— Te ispitesc, domnişoară Mitchell? o întrebă şoptit, cu o voce dulce.

— Nu.

— Atunci probabil că nu fac bine chestia asta.

Îşi reținu râsul şi începu să treacă mai încet peria prin păr, lipindu-şi buzele de marginea urechii ei.

— Deşi adevăratul meu scop e să te fac să zâmbeşti.

— De ce eşti atât de bun cu mine?

El se opri brusc.

— Asta-i o întrebare foarte neobişnuită pe care să i-o pui iubitului tău.

— Vorbesc serios, Gabriel. De ce?

El îşi trecu din nou degetele prin părul ei.

— Tu eşti bună cu mine de când ne-am întâlnit pentru prima dată. De ce n-aş fi şi eu? Nu crezi că meriți să fii tratată cu bunătate?

Julia alese să nu meargă mai departe cu întrebarea inițială. Deşi fusese surescitată în seara trecută, îşi amintea că îi declarase la spital că-l iubeşte. Dar el nu-i răspunsese cu o declarație similară.

„Ajunge şi-atât, îşi zise. Gesturile lui, bunătatea lui, felul cum mă ocroteşte. Ajunge cu vârf şi îndesat. N-am nevoie să mi-o spună prin cuvinte".

Julia îl iubea atât de mult, c-o durea; îl iubise dintotdeauna şi dragostea ei fusese o văpaie atât de vie încât lumina ei dăinuise chiar şi în zilele cele mai întunecate. Dar Gabriel nu părea să-i împărtăşească dragostea.

Când termină cu periatul, el insistă să-i pregătească prânzul. După aceea, rămaseră amândoi în bucătărie, făcând

planuri pentru seara care urma. Până când sună telefonul şi intră Richard să-l ducă.

— E tatăl tău, spuse, întinzându-i telefonul Juliei.

Gabriel îl luă şi acoperi receptorul cu mâna.

— Nu eşti obligată să stai de vorbă cu el. Mă ocup eu.

— Va trebui să stăm de vorbă, până la urmă.

Julia se dădu jos de pe scaunul de bar şi trecu şchiopătând în sufragerie.

Richard clătină din cap, privindu-şi fiul.

— Nu poți să te bagi între Julia şi Tom.

— N-a fost cine ştie ce tată.

— E singurul tată pe care-l are. Şi ea e lumina ochilor lui.

Gabriel îl privi cu ochii îngustați.

— Dacă i-ar fi păsat câtuşi de puțin de ea, ar fi apărat-o.

Richard îi puse o mână pe umăr.

— Părinții mai şi greşesc. Şi, uneori, e mai uşor să-ți vâri capul în nisip decât să recunoşti că fiul sau fiica ta are probleme. Şi că e vina ta. Ştiu asta din proprie experiență.

Gabriel strânse din buze, dar nu zise nimic.

După zece minute, Julia se întoarse. Deşi Richard era încă în bucătărie, Gabriel o îmbrățişă şi-o sărută pe obraz.

— Totul e în regulă?

— Tata vrea să luăm cina împreună în seara asta, exclamă Julia.

Richard luă declarația ca pe un semnal că trebuie să se retragă, aşa că se întoarse la biroul lui de la etaj.

— Tu vrei să te vezi cu el?

— O să fie stânjenitor. Dar i-am zis c-o să mă duc.

— Julianne, nu eşti obligată să faci nimic. Te scot eu la cină.

Ea clătină din cap.

— Se străduieşte, Gabriel. E tatăl meu. Trebuie să-i acord o şansă.

Gabriel clătină din cap, frustrat, dar alese să n-o contrazică.

La şase fix, Tom Mitchell apăru la uşa familiei Clark, purtând o cămaşă şi cravată. Trase stânjenit de cravată. Nu

era obişnuit să poarte aşa ceva. Dar, pentru Julia...

Richard îl pofti imediat în camera de zi şi-i ținu companie cât o aşteptau pe Julia să coboare.

— Eşti sigură că vrei să te duci?

Gabriel era întins în pat, privind-o cum îşi dă cu ruj, uitându-se în oglinjoara de la pudrieră.

— N-am de gând să-i țin piept tatii. Pe deasupra, Rachel îl târăşte pe Richard la un film pentru fete şi tu ieşi cu băieții. Aş rămâne singură.

Gabriel se ridică de pe pat şi veni spre ea, cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

— N-ai rămâne singură. Ai fi cu mine. Şi eu unul ştiu cum să-i țin companie unei doamne.

Începu s-o îmbie cu sărutări umede după ureche încercând s-o convingă.

— Eşti superbă, îi şopti. Julia se îmbujoră.

— Mulțumesc.

— Rachel ți-a găsit o eşarfă.

Pipăi marginea eşarfei albastre de mătase Hermès pe care sora lui i-o înfăşurase cu dichis la gât Juliei pentru a-i ascunde muşcătura de pe gât.

— A fost a lui Grace, spuse Julia încet. Un cadou de la Richard.

— Lui Richard îi plăcea s-o răsfețe. Mai ales când mergeau la Paris.

— Îi semeni foarte mult.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Stai numai să ajungem la Florența.

O trase lângă el şi-o sărută pătimaş, înainte să-i dea drumul.

— Aşadar, unde mergi cu băieții? Sper că nu la... vreun club de striptease.

Îl privi printre gene, arătând periculos de bine. Gabriel o privi încruntat.

— Chiar crezi c-aş face asta?

— Nu asta se întâmplă la o seară cu băieții? El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Crezi că Rachel ar accepta o astfel de escapadă?

— Nu.

— Cum rămâne cu mine? Crezi că asta e ceea ce-mi doresc? Julia îşi feri privirea, fără să-i răspundă.

— De ce m-aş duce să mă uit la alte femei când cea mai frumoasă femeie din lume doarme în fiecare noapte lângă mine în pat? protestă el, sărutând-o încetişor. Singura femeie pe care vreau s-o văd dezbrăcată eşti tu.

Julia chicoti.

— Ce te întrebasem? Nu-mi mai amintesc ce te întrebam. El rânji larg.

— Bun. Vino încoace.

* * *

Mai târziu, în noaptea aceea, când casa era cufundată în întuneric şi toată lumea mersese la culcare, Julia se furişă în camera lui, purtând o cămaşă de noapte simplă, albastră. El stătea în pat, citind ceva, relaxat, cu genunchii ridicați. Era cu pieptul gol şi cu ochelarii la ochi.

— Oh, bună.

Îi zâmbi, lăsând *Sfârşitul unei iubiri* pe noptieră.

— Arăți minunat.

Ea-şi lăsă cârjele deoparte şi-şi mângâie mulțumită cămaşa de noapte.

— Mulțumesc c-ai trecut pe la tata pe-acasă ca să-mi iei lucrurile.

— Cu plăcere.

Îi întinse mâna şi ea se strecură în pat lângă el.

O sărută, observând abia atunci că purta în continuare eşarfa lui Grace. Trase de un capăt al ei.

— De ce nu ți-ai scos asta?

Julia îşi plecă privirea.

— Nu vreau să fii obligat să-mi vezi semnul.

El îi ridică bărbia.

— Nu e nevoie să te ascunzi de mine.

— E urât. Nu vreau să-ți trezească amintiri.

El se uită în ochii ei, studiind-o. Apoi îi desfăcu încet eşarfa. O trase, făcând-o să-i alunece uşurel pe ceafă, pentru a cădea apoi în palma lui.

Ea simți că i se face pielea ca de găină, la atingerea senzuală a mătăsii şi sub privirea mistuitoare a lui Gabriel. El lăsă eşarfa pe noptieră şi se aplecă spre ea, sărutându-i de mai multe ori semnul.

— Amândoi avem cicatrice, Julianne. Ale mele pur şi simplu nu se văd.

— Mi-aş dori să nu fie aşa, şopti ea. Mi-aş dori să fiu desăvârşită.

Gabriel clătină din cap.

— Îți place Caravaggio?

— Foarte mult. Pictura mea preferată e *Sacrificiul lui Isaac.*

El încuviință.

— Eu am preferat întotdeauna *Neîncrederea Sfântului Toma.* Richard are o reproducere după el în biroul lui. Mă uitam la ea chiar azi.

— Tabloul acela mi s-a părut întotdeauna... straniu.

— Chiar e straniu. Iisus îi apare Sfântului Toma după înviere şi Toma îi atinge urma de suliță din coastă. E o imagine cu multe semnificații.

Julia nu înțelegea care erau acele semnificații, aşa că nu spuse nimic.

— Dacă vrei să aştepți până o să-ți dispară semnul, Julianne, vei aştepta o veşnicie. Cicatricele nu dispar. Tabloul lui Caravaggio m-a ajutat să înțeleg asta. Poate că unele cicatrice se vindecă şi uităm de ele cu timpul, dar sunt pentru totdeauna. Nici măcar cicatricele lui Iisus n-au dispărut.

Gabriel îşi frecă bărbia îngândurat.

— Dacă n-aş fi fost atât de egoist, mi-aş fi dat seama de asta. Şi m-aş fi purtat mai atent cu Grace şi familia mea. M-aş fi purtat mai atent cu tine în septembrie şi în octombrie.

Îşi drese glasul.

— Sper c-o să mă ierți pentru cicatricele pe care ți le-am lăsat. Ştiu că sunt multe.

Julia se strecură în brațele lui şi-l sărută apăsat.

— Te-am iertat demult, pentru lucruri mult mai puțin grave. Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta.

Pentru o clipă, între cei doi iubiți-în-devenire se lăsă liniştea, apoi Gabriel o întrebă cum decursese seara.

Julia se foi stânjenită.

— A început să plângă.

Gabriel făcu ochii mari. „Tom Mitchell a plâns? Nu-mi vine să cred".

— Mi-a descris ce-a găsit acasă. Şi, când i-am povestit ce s-a întâmplat până să mă salvezi tu, a început să plângă. I-am povestit despre unele certuri şi despre lucrurile pe care mi le spunea *el*. Şi tata a plâns când i-am povestit, acolo, în mijlocul restaurantului ăla de fițe.

Clătină din cap.

— Am izbucnit în plâns amândoi. A fost un dezastru.

Gabriel îi ridică părul de pe față ca s-o vadă mai bine.

— Îmi pare rău.

— Am vrut să-i spun nişte lucruri şi el m-a ascultat – poate pentru prima dată în viață. Măcar se străduieşte. Asta deja e un pas uriaş. Şi, când am terminat cu asta, am vorbit despre tine. M-a întrebat de cât timp suntem împreună.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am spus că nu suntem de mult timp împreună, dar că... îmi place de tine. I-am spus că m-ai ajutat mult şi că țin la tine.

— I-ai spus ce simt eu pentru tine?

Ea îl privi sfioasă.

— Ei bine, am sărit peste partea cu intenția de a face dragoste la Florența, dar i-am zis că am impresia că mă placi şi tu.

Gabriel se încruntă.

— Te *plac*? Zău aşa, Julianne, asta e tot ce-ai găsit?

Ea ridică din umeri.

— E tata. Nu vrea să audă chestiile siropoase. Vrea doar să ştie dacă te mai droghezi şi te mai baţi cu lumea la beţie. Şi dacă îmi eşti fidel.

Gabriel se crispa.

Ea-l strânse în braţe.

— Desigur, i-am zis că eşti un cetăţean model şi că mă tratezi ca pe-o prinţesă. Că nu te merit.

— Ei bine, asta-i o minciună.

O sărută pe frunte.

— Eu nu te merit *pe tine.*

— Aiurea.

Se sărutară încetişor, apoi Gabriel îşi scoase ochelarii şi-i puse pe carte. Stinse lumina şi se cuibări fericit lângă ea.

Chiar când aţipeau, Julia îi şopti:

— Te iubesc.

Văzând că el nu-i răspunde, se gândi că adormise deja. Oftă înfundat şi închise ochii, lipindu-se cu spatele de pieptul lui. Un braţ vânjos îi încolăci mijlocul, strângând-o şi mai tare.

Îl auzi inspirând adânc şi făcând o pauză.

— Julianne Mitchell, şi eu te iubesc.

Capitolul 30

Când se trezi dimineață, Julia simți ceva cald în dreptul inimii şi o răsuflare ca o adiere pe gât. Uitându-se mai bine, realiză că mâna mare a lui Gabriel îi cuprinsese sânul drept, cum stăteau ei cuibăriți unul în celălalt. Râse şi se răsuci în brațele lui.

El mârâi simțind mişcarea subită.

— Bună dimineața, Gabriel!

— 'Neața, frumoaso!

Îi găsi obrazul cu buzele şi i-l sărută.

— Să înțeleg că ai… dormit bine?

— Foarte bine. Tu?

— Bine, mulțumesc.

— Te deranjează mâna mea? o întrebă, mângâind-o blând prin cămaşa de noapte.

— Nu. E plăcut.

Se întoarse cu fața la el.

Gabriel îşi strecură mâna pe mijlocul ei, ca s-o poată trage înspre el şi s-o sărute apăsat.

— Julianne.

Îi dădu la o parte câteva şuvițe din ochi.

— Aş vrea să-ți spun ceva. Fruntea ei se încreți.

El îi netezi sprâncenele cu un deget, îmblânzindu-i ridurile.

— Nu te încrunta. E de bine. Cred. Ea îl privi întrebător.

Gabriel continuă, privind-o grav, cu ochii mari şi întunecați.

— *Te iubesc.*

Ea clipi de două ori şi încet i se înfiripă un zâmbet pe chip.

— Şi eu te iubesc. Am crezut că mi s-a părut când ai spus-o aseară.

El o sărută blând.

— Nici eu nu eram sigur că m-ai auzit.

— Ştii, mi-ai mai zis-o o dată.

— Când?

— În noaptea când te-am salvat de Christa. Te-am ajutat să te bagi în pat şi mi-ai zis Beatrice. Ai zis că mă iubeşti.

Lui i se puse un nod în gât.

— Julianne, îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să ți-o spun cum se cuvine.

Julia îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui şi-şi lipi fruntea de bărbia lui nerasă.

— Mulțumesc.

— Nu, draga mea, eu ar trebui să-ți mulțumesc. N-am… n-am mai simțit niciodată aşa ceva. Realizez cât timp am irosit.

Ochii lui fură inundați de tristețe. Julia îl sărută încetişor.

— Amândoi a trebuit să ne coacem. E mai bine c-a fost aşa.

— Regret felul în care m-am purtat cu toate femeile alea. Şi că mi-am irosit vremea cu ele. Ştii asta, nu-i aşa?

— Eu regret c-am fost cu *el.* Dar niciunul din noi nu mai poate schimba ce-a fost, putem doar să fim fericiți că ne-am regăsit.

— Mi-aş dori să putem să lenevim toată ziua în pat.

Tonul lui devenise brusc melancolic.

Ea râse.

— Mă tem că asta le-ar şoca şi le-ar scandaliza pe rubedeniile tale.

— Cel mai probabil. La naiba.

Izbucniră amândoi în râs, dar râsetele lăsară curând locul unor sărutări pătimaşe.

Ea fu prima care se desprinse.

— Pot să te întreb ceva?

Gabriel îşi încleştă maxilarul.

— Sigur.

„Nu fi prea curioasă în dimineața asta, Julianne. Nu pot să-ți povestesc totul în casa lui Richard”.

Ce gen de lenjerie preferi la o femeie?

Maxilarul lui se relaxă pe dată şi pe buze îi apăru un zâmbet sardonic.

— Mă întrebi pentru că… faci un sondaj?

Râse înfundat, luând-o de mână şi sărutându-i încheieturile.

Ea se uită la mâinile lor împreunate.

— Aş vrea să fac nişte cumpărături înainte să plecăm în excursie. Mă întrebam ce preferințe ai.

El îi aruncă o privire plină de dorință.

— Julianne, sunt bărbat. Dacă e să-ți răspund sincer – *niciun fel de lenjerie.*

Îi ridică bărbia ca să se uite în ochii ei.

— Eşti superbă. Când îmi imaginez cum va fi o noapte cu tine, îmi imaginez că îți voi admira pe îndelete frumusețea – chipul, umerii, sânii, fiecare părticică a corpului tău. Rotunjimi moi, alburii şi trandafirii, pe care să le venerez.

O împinse blând, întinzând-o pe spate, lăsându-se în genunchi, cu un picior de-o parte şi de alta a ei.

— Vreau să porți ceva comod în care *tu* să te simți frumoasă şi în largul tău, pentru că aşa vreau să te simți când suntem împreună.

Îi asaltă gura cu sărutări.

Când el se trase înapoi, Julia îi aruncă o privire jucăuşă.

— Cât de comod? Gen un trening Lululemon?

El păru intrigat.

— Nu ştiu ce-i aia *lou lemon,* dar, dacă te simți în largul tău în aşa ceva, eu n-am nimic împotrivă.

Ea îşi întinse gâtul ca să-şi frece nasul de al lui.

— Eşti minunat, ştii asta? Dar vorbeam serios. Vreau să aleg ceva care să-ți placă.

— O să-mi placă orice atâta timp cât îl porți *tu.*

O sărută din nou şi, de data asta, îşi îngădui luxul de a-şi apropia pieptul gol de al ei, mai s-o atingă. Chiar şi fără a se atinge, între trupurile lor părea să se fi înfiripat un câmp electric şi în curând Juliei i se tăie răsuflarea.

— O culoare? îl întrebă icnit. Preferințe de stil?

De data asta, Gabriel începu să râdă, mângâindu-i obrazul care se îmbujoră la atingerea lui.

— Ei bine, orice în afară de roşu şi negru.

— Credeam că astea sunt etalonul. Toată lumea spune că au un efect *seducător.*

El se lăsă într-o parte ca să-i poată şopti la ureche.

— M-ai sedus deja. Sunt ispitit, prins în mreje şi foarte, foarte aţâţat.

În încăpere se făcuse deodată foarte cald şi ea uită ce-avea de gând să-l mai întrebe. Într-un final, îşi aminti.

— Aşadar, fără roşu şi negru. Vreo culoare preferată?

— Eşti perseverentă, nu-i aşa? Cred că ţi-ar sta bine în culori deschise – alb, roz, albastru. S-ar putea spune că mi te-am imaginat în ceva cu croială clasică, cu părul revărsat pe umeri. Dar nu e vorba de mine aici, ci de *tine.* Şi cred că ar trebui să fie alegerea ta.

Rânji.

— Sigur, poate c-o să mă hotărăsc să-ţi cumpăr şi eu câte ceva, în timpul sejurului. Dar, pentru prima dată, important e ce-ţi doreşti *tu.* Ce te face să te simţi specială şi sexy şi iubită. Asta îmi doresc eu pentru că te iubesc.

— Şi eu.

Îi zâmbi şi Gabriel avu senzaţia c-o să i se topească inima-n piept. Julia îi cuprinse faţa cu o mână, mângâindu-i cu degetul mare maxilarul colţuros, iar el închise ochii şi îşi lăsă obrazul în palma ei. Când îi deschise din nou, ochii lui erau limpezi, strălucitori şi plini de dorinţă mistuitoare.

Ea îşi feri involuntar privirea.

— Trebuie să mă pregătesc. La cât plecăm spre Philadelphia?

El începu să-i sărute umerii.

— După – *sărut* – micul dejun – *sărut.* Avionul pleacă în jurul cinei – *sărut* – şi trebuie să ajungem din vreme la aeroport *Sărut şi iar sărut.*

Ea-l mai sărută o dată la rândul ei şi ieşi, sprijinindu-se în cârje, în hol.

Jos, Richard se învârtea ca titirezul, pregătind şi servind micul dejun familiei înfometate. Scott înfuleca tot ce prindea sau nu era revendicat de altcineva, în timp ce Rachel şi Aaron

studiau poze cu localuri de nuntă din Philadelphia pe Blackberry-ul lui Aaron.

— Iată-i, îşi întâmpină Rachel fratele şi pe cea mai bună prietenă.

— Trebuie să-ți dau asta înapoi, îi şopti Julia, începând să-şi desfacă eşarfa de la gât.

— Păstreaz-o. Mama s-ar fi bucurat s-o ştie la tine.

Julia îşi îmbrățişă recunoscătoare prietena. Încă o dată simțea că trebuie să-i mulțumească pentru generozitatea ei, precum şi pentru Grace, a cărei bunătate o simțea şi acum în preajma lor.

— Pari fericită în dimineața asta, spuse Scott, turnându-i un pahar de suc de portocale, în timp ce ea se aşeza pe un scaun.

— Chiar sunt.

— Ai grijă să te trateze aşa cum meriți, îi şopti el, cu o expresie gravă.

— S-a schimbat, Scott. Mă... iubeşte, îi răspunse încet, ca să n-o mai audă altcineva.

Scott o privi surprins.

— Să fiu al naibii, mormăi.

Îşi lăsă greutatea de pe-un picior pe altul, stânjenit, şi schimbă vorba.

— Ieri ar fi trebuit să fie înfățişarea pentru cauțiune în procesul lui Simon. Avocatul lui îşi propunea să-l scoată din închisoare.

O privi precaut.

— N-am reuşit să aflu care-a fost decizia.

Îi luă puțin să proceseze spusele lui, dar, când o făcu, fu copleşită de nelinişte. Răsturnă din greşeală paharul cu suc de portocale, transformând farfuria cu micul dejun într-o chestie jalnică, lipicioasă şi îmbibată în suc.

Clipi mărunt, încercând să-şi vină în fire şi să şteargă urmele noului dezastru pe care-l provocase, ocărându-se pentru că era aşa un pachet de nervi.

„Lui Gabriel probabil că i s-a acrit să mă tot vadă scăpând chestii din mână. Tare proastă mai sunt”.

Până să apuce să se ridice în picioare, cineva îi întinse o mână. Ridicând privirea, întâlni doi ochi de safir, în care citi îngrijorare. Gabriel scutură uşor din mână, îndemnând-o să-i accepte ajutorul. O trase spre el şi-o aşeză pe un alt taburet de bar, sărutând-o repede pe frunte.

— Eşti în siguranță acum, îi şopti. N-o să-l las să se apropie de tine.

Vrând parcă să-şi întărească spusele, îi masă brațele, cu gesturi liniştitoare. În timp ce Richard îi pregătea o altă gofră, Gabriel luă farfuria cu micul dejun compromis de pe masă, îndreptându-se spre chiuvetă.

— O curăț eu. Du-te să stai cu fata ta, auzi vocea lui Scott, joasă şi îmbufnată. Şi iartă-mă.

Nimeni nu observă conversația discretă dintre cei doi frați – fiul risipitor şi fiul cuminte. Se uitară unul la altul, iar în ochii amându-rora se citi înțelegere, poate chiar împăcare. Gabriel încuviință, recunoscător, şi se aşeză lângă Julia, cuprinzându-i mijlocul cu brațele şi şoptindu-i vorbe de alinare la ureche, până când ea se opri din tremurat.

Trebuia să plece cu ea din Selinsgrove.

În timp ce se îndepărtau de casă, Julia închise ochii şi răsuflă uşurată. Avusese o dimineață cu emoții. Întotdeauna îi era greu să-şi ia rămas-bun de la familia ei de suflet. Şi o epuizase să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei după evenimentele din weekend.

— Îți pare rău că pleci?

Gabriel întinse mâna şi-o mângâie pe obraz. Julia deschise ochii.

— O parte din mine n-ar fi vrut să plece. O alta de-abia aştepta să lase totul în urmă.

— Te înțeleg perfect.

— Ce ți-a zis tata când ați dat mâna? Gabriel se foi stânjenit.

— Mi-a mulțumit A zis că ştie că ai fi putut s-o păţeşti mult mai rău. Îşi împleti degetele cu ale ei, ducându-i mâna la gură şi sărutând-o.

— M-a rugat să fiu cu ochii pe fetița lui. A zis că eşti totul pentru el.

O lacrimă apăru pe obrazul Juliei. O şterse şi se uită pe geam. Cu siguranță, relația cu tatăl ei se schimbase.

În avionul spre Toronto, Julia se cuibări lângă Gabriel, lăsându-şi temele şi rezemându-şi capul de umărul lui.

— Trebuie să pun totul la punct pentru excursie, îi spuse el, sărutând-o pe creştet.

— Când plecăm?

— Eu îmi propusesem să plec vineri, imediat după ultimul curs. Dar, dacă vii şi tu, trebuie să aştept până când îmi trimite Katherine nota ta de la seminar. Prelegerea mea e programată pe 10 decembrie. Crezi că putem pleca pe 8?

— Cred că da. Am de predat nişte eseuri vineri şi Katherine aşteaptă să-i trimit tot atunci o schiță de proiect. Presupun c-o să-mi trimită notele în câteva zile, aşa că probabil o să pot pleca pe 8. Când aveai de gând să te întorci?

Gabriel o înconjură cu brațul, ca ea să-şi lase capul pe pieptul lui.

— Rachel nici nu vrea să audă că n-o să venim toți acasă de Crăciun. Asta te include şi pe tine. Aşa că ar trebui să plecăm din Italia pe **23** sau pe **24** şi să luăm un zbor spre Philadelphia, în loc să mai trecem prin Toronto. Dacă nu cumva preferi să petreci Crăciunul în Italia, cu mine.

Julia râse.

— Nu, dacă risc să stârnesc furia lui Rachel. Şi m-aşteaptă şi tata, chiar dacă ştie că nu pot să stau la el.

Se înfioră involuntar.

Gabriel o strânse în brațe.

— Atunci poți să stai cu mine. O să rezervăm o cameră la hotel. N-am de gând să mai dorm nicio noapte în camera de vizavi.

Julia se înroşi auzindu-l şi îi zâmbi.

— Avem două săptămâni la dispoziție să ne bucurăm de Florența. Sau putem merge la Veneția şi Roma, dacă vrei. Am putea să închiriem o vilă în Umbria. Ştiu un loc foarte frumos pe lângă Todi. Aş vrea să te aduc acolo.

— Cât timp sunt cu tine, dragostea mea, nu-mi pasă unde mergem.

El strânse din buze pentru o clipă.

— Slavă Domnului, murmură.

— Rachel plănuieşte să facă nunta pe la sfârşitul lui august, cu condiția să fie liber localul pe care îl vor. Mă întreb de ce vrea să aştepte aşa mult, încercă Julia să-l tragă de limbă.

El ridică din umeri.

— La cum o ştiu pe Rachel, are nevoie de câteva luni să se asigure că va fi anunțată toată lumea bună şi că nunta va fi transmisă la CNN.

Se hlizir amândoi.

— Cred că Rachel vrea să întemeieze o familie în curând, continuă Julia. Mă întreb ce părere are Aaron despre asta.

— O iubeşte. Vrea să se însoare cu ea. Probabil că-l încântă ideea că dragostea vieții lui va vrea să-i poarte copilul.

Tăcu o clipă, întorcându-se spre ea.

— Julianne, te deranjează că eu nu pot...?

— Nu chiar, cel puțin deocamdată nu. Vreau să-mi termin masteratul, să-mi fac doctoratul. Mi-aş dori să predau.

Ridică din umeri.

— Poate că ăsta e avantajul când ai o relație cu o femeie mai tânără.

Gabriel pufni.

— O zici de parc-aş fi un boşorog. Sper că-ți dai seama c-o să te răzgândeşti, probabil, când o să faci treizeci de ani, dacă nu chiar mai devreme. Şi, când se va întâmpla asta...

Ea se încruntă, scuturând din cap.

— Ce vrei să-ți spun – că nu te vreau? **N**-am de gând să-ți spun asta. Te iubesc, Gabriel, cu bune şi cu rele. Te rog, nu încerca să mă alungi când în sfârşit ne-am apropiat.

Închise ochii.

— Mă doare când o faci.

— Iartă-mă, îi şopti el, sărutându-i dosul palmei.

Ea acceptă scuzele lui şi încercă să se relaxeze, epuizată după toate emoțiile din cursul zilei.

Gabriel se frecă la ochi, încercând să-şi adune gândurile. Dar realiză rapid că avea nevoie de un răgaz departe de ea ca să facă asta.

„Nu va trebui să încerc să te alung când o să-ți povestesc despre Paulina...”

*** * ***

Prima săptămână din decembrie era ultima săptămână de şcoală. A fost liniştită, în mare. CumințI, Gabriel şi Julia s-au ținutdeparte unul de altul. În fiecare seară el lucra, în apartamentul lui spațios, la prelegerea pe care urma s-o țină la Galeria Uffizi, în timp ce ea lucra neîncetat în căsuța ei de hobbit, pregătindu-şi eseurile şi proiectul de disertație.

Îşi trimiteau SMS-uri la foc continuu.

Draga mea, mi-e dor de tine. Vii pe-aici? Cu drag, G.

Zâmbetul ei la vederea mesajului făcu să roşească până şi ecranul iphone-ului. Tastă repede:

G, şi mie mi-e dor de tine. Tocmai termin un eseu pentru un seminar bizar despre Dante. Probabil c-o să stau trează toată noaptea. Proful te topeşte, te bagă-n boală, dar e exigent. Te iubesc, Julia.

Îşi întoarse atenția asupra laptopului, continuând să corecteze eseul pentru Katherine. După câteva minute, se auzi din nou clinchetul iphone-ului.

Draga mea, ai noroc – sunt specialist în Dante. Ce-ar fi să vii cu eseul la mine şi-o să te ajut să lucrezi la el... toată noaptea... Cu drag, G.

P.S. Cât de tare te bagă în boală?

Julia chicoti citind mesajul şi începu să scrie răspunsul.

Scumpul meu Specialist în Dante, proful meu te bagă în boală ca ardeii iuți Ati Mochero şi puiul Vindaloo[31]. Ştiu în ce-ar consta o noapte albă cu tine – şi în niciun caz n-ar consta în finalizarea eseului meu. O lăsăm pe vineri? Cu drag, Julia ta.

Julia se uită la iphone, aşteptând un răspuns. Dar acesta veni abia când era în baie.

Scumpa mea Julia, chiar că te bagă în boală. Faptul că mi-ai respins invitația m-a cufundat într-o mare de amar, pe care voi încerca s-o îndulcesc cu un shot de scotch şi două capitole din Graham Greene. Sărutările şi îmbrățişările tale aproape că mă consolează. Te iubesc, G.

P.S. Tu mă topeşti ca soarele gheața, dar eşti mult mai frumoasă.

Julia zâmbi şi-i răspunse printr-un mesaj scurt, spunându-i cât de mult îl iubeşte. Apoi îşi dedică restul serii studiului.

Se întâlniră în sfârşit față în față miercuri la ultimul lui seminar, care se dovedi încă şi mai incitant din cauza atitudinii complet atipice a Christei Peterson. N-a scos o vorbă. Era la fel de înțolită ca de obicei, într-o rochie tricotată, viorie, mulată ispititor pe fund şi pe piept. Era machiată şi pieptănată impecabil. Dar avea o figură acră şi nu luă notițe. Rămase cu brațele încrucişate peste sânii ei generoşi, într-o postură defensivă.

Când domnul profesor Emerson puse o întrebare la care ştia răspunsul, refuză să ridice mâna. Când se uită la ea peste ochelari să vadă dac-o poate îmbia să participe la

seminar, se uită urât la el şi-şi întoarse privirea. Dacă el n-ar fi fost cu gândul la *Paradisul* lui Dante, poate c-ar fi început să se îngrijoreze. Dar n-o făcu.

Christa ieşi în evidență nu doar prin tăcerea ei, ci şi prin ostilitatea ei vădită față de Julia, căreia îi arunca priviri otrăvite.

— A muşcat-o ceva de fund? îl întrebă Julia şoptit pe Paul după seminar.

El râse răutăcios.

— Poate s-a prins în sfârşit că Emerson n-o să-i accepte în veci proiectul de disertație, aşa că se gândeşte să se reorienteze. E un club de striptease pe Yonge Street care angajează personal. Poate că are calificările necesare pentru a se angaja acolo. Sau poate că nu.

De data asta, Julia chicoti răutăcios.

— Apropo, îmi place eşarfa ta. Îți dă un aer foarte franțuzesc. Paul îi zâmbi prietenos.

— Cadou de la prietenul tău?

— Nu. De la prietena mea cea mai bună de-acasă.

— Îți vine bine.

Julia îi zâmbi şi, după ce îşi adunară cărțile, o luară amândoi spre casă, prin ninsoarea rară, povestindu-şi fiecare cum a petrecut Ziua Recunoştinței (tăind amândoi câte ceva la montaj).

Capitolul 31

Vineri, domnul profesor Emerson era deja într-o dispoziție sumbră. Trebuise să-şi petreacă aproape toată săptămâna departe de Julianne şi s-o vadă plecând cu Paul, după seminar, fără a-i arunca nici măcar o privire. Trebuia să stea departe de ea, când tot ce-şi dorea era s-o atingă şi să spună lumii întregi că-i aparține. Cât dormise singur, dezgolit, în beznă, îi dăduseră târcoale demonii şi fusese chinuit din nou de coşmaruri – coşmaruri ținute la depărtare de simpla ei prezență, de lumina ei mai vie decât cea mai strălucitoare stea. O stea care va ieşi, în curând, din viața lui.

Ştia că trebuia să-şi destăinuie secretele în fața ei înainte să se urce în avion. Ca urmare, deplângea faptul că îşi petrecuse (poate) ultima săptămână a relației lui cu Julianne fără ea. Schimbase data biletului şi făcuse toate rezervările necesare pentru ca Julianne să-l însoțească la Florența, dar făcu toate astea cu inima îndoită, investind, totodată, într-o poliță de asigurare în cazul anulării, pentru că era sincer convins că ea o să-l părăsească. Se gândea cu groază la clipa când ochii ei mari, inocenți, se vor întuneca şi ea îl va respinge, considerând că nu e demn de ea. Dar nu putea s-o lase să-şi dăruiască inocența unui demon ca el fără să ştie ce face. N-avea să se comporte precum Cupidon cu Psyche.

Pentru că aşa ceva chiar *ar fi fost* un gest demonic.

Aşadar, vineri seară, când ea ajunse la el fără să întârzie, pentru cină, o întâmpină cu o răceală vădită. O sărută fratern pe frunte şi se dădu la o parte, făcându-i semn să intre.

„Lăsați orice speranță”, îşi spuse.

Julia realiză că se întâmplase ceva, şi nu doar pentru că din camera de zi se revărsau acordurile unei arii din *Madama Butterfly* de Puccini. De obicei, Gabriel o întâmpina cu o îmbrățişare şi câteva săruturi pătimaşe, înainte de a o ajuta să-şi scoată haina. Acum, în schimb, rămase nemişcat, evitându-i privirea, aşteptând ca ea să spună ceva.

— Gabriel? S-a întâmplat ceva?

— Nu, minți el, ferindu-şi privirea. Vrei ceva de băut?

Julia rezistă impulsului de a insista, cerând în schimb un pahar cu vin. Spera că el va fi mai vorbăreț la cină.

N-a fost. Gabriel îi servi cina în tăcere şi, când Julia încercă să inițieze o conversație relaxată, în timp ce mâncau friptura de vită, îi răspunse monosilabic. Ea îi spuse că terminase toate lucrările pe semestrul respectiv şi că Katherine Pieton acceptase să-i trimită notele înainte de 8 decembrie, dar Gabriel încuviință doar cu un gest din cap, uitându-se încruntat la paharul lui de vin, aproape gol.

Julia nu-l văzuse niciodată bând atât de mult. Era deja beat în seara când îl salvase de la Lobby. Dar de data asta se purta diferit. Nu era cu chef, nu încerca să flirteze, era chinuit de ceva. De la un pahar la altul, Julia era din ce în ce mai îngrijorată, dar, de fiecare dată când deschidea gura, gata să spună ceva, surprindea o undă de tristețe pe chipul lui şi se abținea. Cu fiecare pahar pe care-l bea, el devenea din ce în ce mai rece şi mai detaşat, aşa încât, când aduse la masă desertul – o nouă plăcintă cu mere pregătită de menajeralui – Julia dădu la o parte farfuria şi-i ceru să oprească înregistrarea cu Maria Callas, ca să poată sta de vorbă.

Asta îi atrase atenția, pentru că plăcinta (ca şi *Madama Butterfly)* era încununarea cinei. Cina cea de taină, ultima cină împreună cu ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, pufni el, îndreptându-se spre casetofon şi oprind înregistrarea.

— Gabriel, nu mă minți. În mod evident te supără ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat. Te rog.

La vederea lui Julianne, Julianne cea inocentă, cu ochii ei mari şi căprui şi fruntea încrețită acum, aproape că se rupse ceva în el.

„Chiar trebuia să fie atât de blândă? Atât de generoasă? Atât de înțelegătoare? Un suflet minunat?”

Asta îi accentuă sentimentul de vinovăție. Poate că era mai bine că nu apucase s-o seducă. Sufletul ei rănit se va vindeca

mai uşor, dat fiind că încă nu se cunoscuseră trupeşte. Fuseseră împreună doar câteva săptămâni. Ea o să-l uite repede şi poate că va găsi o relație bazată pe o afecțiune caldă, liniştită, cu un om bun şi statornic, ca Paul.

La gândul ăsta, fu copleşit de greață.

Fără un cuvânt, se îndreptă spre bufet, luând o carafă şi un pahar de cristal. Se întoarse la locul lui şi turnă două degete de scotch în pahar. Bău jumătate din el dintr-o înghițitură şi trânti paharul pe masă. Aşteptă să i se mai ostoiască senzația că-l arde ceva pe gât. Aşteptă ca lichidul să i se răspândească prin măruntaie, dându-i tărie şi curaj. Dar urma să aibă nevoie de mult mai mult scotch ca să-şi amorțească durerea din inimă.

Inspiră adânc.

— Trebuie să-ți vorbesc despre nişte... lucruri neplăcute. Şi ştiu că, odată ce-am terminat povestea, o să te pierd.

— Gabriel, te rog, eu...

— Te rog, lasă-mă să-ți spun ce am de spus, îngăimă el, înfigându-şi mâinile în păr, ca ieşit din minți. Înainte să-mi pierd curajul.

Închise ochii şi trase din nou aer în piept. Când îi deschise, o privi cu expresia unui dragon rănit.

— Ai în față un ucigaş.

Ea auzi cuvintele, dar nu reuşi să le proceseze. Crezu că nu-l auzise bine.

— Nu numai că sunt ucigaş, dar am ucis o făptură nevinovată. Dacă mai rezişti câteva minute în aceeaşi cameră cu mine, o să-ți explic cum am ajuns să fac asta.

Aşteptă o reacție din partea ei, dar ea nu spuse nimic, aşa că Gabriel continuă.

— Mi-am făcut masteratul la Oxford, la Magdalen College. Ştii asta deja. Ceea ce nu ştii e că, în perioada cât am fost acolo, am cunoscut o americancă pe nume Paulina.

Julia icni, făcându-l să se oprească. De fiecare dată când îl întrebase de Paulina, el o dăduse cotită. Încercase s-o convingă că Paulina nu e o amenințare, dar Julia nu-l

crezuse. Evident că era o amenințare la adresa relației din ce în ce mai apropiate dintre ei. Paulina îl silise să plece în mijlocul cinei, în octombrie. Şi, înainte să fugă, Gabriel rămăsese țintuit locului, cu un aer hăituit, citând replica lui Lady Macbeth. Julia fu străbătută de un tremur, încercând să anticipeze ce-i va spune.

— Paulina era studentă. Era atrăgătoare, înaltă, blondă, cu un aer de regină. Îi plăcea să le spună oamenilor că provine din aristocrația rusă, un fel de Anastasia. Ne-am împrietenit şi ne petreceam timpul împreună uneori, dar nu era nimic fizic între noi. Eu mă vedeam cu alte fete, în timp ce ea era îndrăgostită fără speranță de cineva.

Îşi drese glasul tulburat.

— Am absolvit şi m-am mutat la Harvard. Am ținut legătura pe e-mail un an sau doi, foarte relaxat, şi-apoi m-a anunțat că fusese acceptată la Harvard la masterat. Voia să se specializeze în Dostoievski. Avea nevoie de ajutor ca să-şi găsească o locuință, aşa că i-am zis că se eliberase un apartament în clădirea mea. S-a mutat în anul ăla, în august.

Se uită la Julia, studiindu-i expresia. Ea încuviință, încercând să-şi ascundă încordarea.

— Anul în care a venit ea a fost cel mai greu an pentru mine. Scriam la teză, lucrând, totodată, ca asistent pentru un profesor foarte exigent. Stăteam treaz aproape toată noaptea, scriind, dormind pe sponci. De-asta am început să mă droghez.

Îşi lăsă privirea în pământ şi începu să bată darabana pe masă, făcându-şi de lucru.

— În weekend ieşeam la băute cu colegii de la doctorat. Se lăsa şi cu bătăi uneori.

Râse.

— Nu eram întotdeauna un cetățean model şi uneori ne-o căutam cu lumânarea. Asta mi-a folosit, însă, când cu Simon.

Se aplecă în față, lăsându-şi fruntea pe genunchi. Julia văzu că dădea din picioare de nervi. Cu fiecare propoziție,

devenea şi mai agitat, semn că se apropia treptat de buza prăpastiei în care îşi ascunsese secretul.

— Într-o noapte cineva ne-a împărțit nişte coca. M-am întrebat dacă m-ar ajuta să stau treaz ca să pot lucra. Aşa am început. Am folosit-o pe post de stimulent, alternând-o cu băutura. M-am gândit că, dacă sunt student la Harvard, era ceva respectabil, că puteam să mă droghez ocazional, fără să devin dependent. Am crezut că pot să țin sub control obiceiul.

Oftă adânc şi-şi coborî glasul.

— M-am înşelat. Paulina venea tot timpul pe la mine. Îmi bătea la uşă la orice oră, pentru că eram mereu treaz. Eu scriam şi ea stătea pe canapea, citind, sau îmi făcea ceai rusesc. A început să-mi facă de mâncare. Într-un final, i-am dat cheia ei, pentru că oricum era pe la mine tot timpul. Când mă drogam, nu mâncam cine ştie ce. Doar datorită ei mai mâncam ceva hrănitor pe-atunci.

Tonul lui deveni mai sumbru, ca şi cum vina care-l măcina se zbătea să iasă la lumină. Citi întrebarea din ochii ei şi-şi încleştă maxilarul.

— Ştia despre cocaină. La început am încercat să mă ascund de ea, dar era mereu acolo. În cele din urmă, am început să mă droghez de față cu ea. N-a deranjat-o.

Acum îi evită privirea Juliei. Părea ruşinat.

— Ea dusese o viață ocrotită. N-avusese niciodată de-a face cu drogurile şi nici cu multe alte chestii. Am corupt-o. Într-o noapte, s-a dezbrăcat complet şi mi-a propus să tragem dungi unul de pe trupul celuilalt. Evident, nu gândeam limpede şi ea era dezbrăcată...

Expiră încet şi scutură din cap, fără a-şi lua ochii de la mâinile pe care şi le tot foia.

— N-o să caut scuze. A fost vina mea. Era o fată drăguță care era obişnuită să obțină întotdeauna ceea ce voia. Şi mă voia pe mine – drogatul care locuia sub ea.

Îşi frecă bărbia cu dosul palmei şi Julia realiză brusc că era neras.

El se foi în scaun.

— A doua zi i-am zis că fusese o greşeală. Nu voiam o relație monogamă. Cocaina îmi trezea pofta de sex, deşi în cele din urmă mi-a afectat capacitatea de a ajunge la orgasm. Karma, aş zice. Eram obişnuit să mă culc în fiecare weekend cu o altă femeie. Dar, când i-am spus toate astea, a zis că nu-i pasă. Orice aş fi făcut sau aş fi zis, oricât de măgar eram cu ea, se întorcea de fiecare dată. Aşa a stat treaba între noi. Ea se purta ca şi cum era prietena mea, în timp ce eu o tratam ca pe o bucățică mereu la îndemână. Nu-mi păsa de ea, nu-mi păsa decât de mine şi de droguri şi de nenorocita de teză.

Julia simți că i se strânge inima. Ştia că Gabriel nu dusese niciodată lipsă de companie feminină. Era un bărbat arătos, şi nespus de senzual pe deasupra. Femeile se dădeau peste cap să-i atragă atenția. Ea nu era încântată de trecutul lui, dar se resemnase cu asta şi-şi spusese că nu contează.

Dar cu Paulina era altă poveste. Simțise asta de prima dată când îi auzise numele. Chiar dacă credea că Gabriel nu mai era cu ea, ceea ce începea el să-i descrie era ceva mult mai serios decât o aventură de-o noapte. Şarpele geloziei se încolăci în jurul inimii ei, împungând-o.

Gabriel se ridică şi începu să se plimbe înainte şi-napoi prin cameră.

— Situația asta s-a încheiat brusc când m-a anunțat c-a rămas gravidă. Am acuzat-o că încearcă să mă prindă în plasă şi i-am zis să avorteze.

Chipul lui era schimonosit de emoție şi părea torturat de ceva.

— A început să plângă. S-a pus în genunchi şi mi-a zis că era îndrăgostită de mine încă de la Oxford şi că voia copilul. N-am vrut s-o ascult. I-am aruncat câțiva bani pentru avort şi am îmbrâncit-o afară din apartamentul meu, ca pe-un gunoi.

Gabriel gemu – un strigăt chinuit care părea să vină din străfundurile ființei lui. Se frecă la ochi.

Julia îşi duse mâna tremurândă la gură. Nu se aşteptase la asta. Dar, în timp ce i se învârteau rotițele, în mintea ei mai

multe se adunau laolaltă, ajutând-o să desluşească enigma reprezentată de domnul profesor Emerson.

— N-am mai văzut-o o bună bucată de vreme. Am presupus că făcuse avort. Nici măcar nu m-am obosit să aflu, atât de dus cu capul eram. După câteva luni, am intrat în bucătărie într-o zi şi-am descoperit o ecografie pe uşa de la frigider. Cu un bilețel.

Se trânti la loc pe scaun, lăsându-şi capul în mâini.

— Îmi scrisese: „Aceasta e fiica ta, Maia. Nu-i aşa că e frumoasă?”

Cuvintele lui Gabriel fură înecate de hohotul de plâns care-i scutură pieptul.

— I se vedeau conturul căpşorului şi nasul, mânuțele şi picioruşele. Mânuțe şi picioruşe tare mici. Era frumoasă. O fetiță frumoasă, fragilă. Fetița mea. *Maia.*

Îşi înăbuşi un nou hohot de plâns.

— N-am ştiut. Nu era ceva real. *Ea* n-a fost ceva real pentru mine până în clipa în care i-am văzut poza şi…

Gabriel plângea.

Julia văzu lacrimile care îi curgeau pe obraji şi simți că i se rupe inima. Cu ochii plini de lacrimi, vru să se apropie de el, dar el ridică mâna s-o oprească.

— I-am zis Paulinei c-o s-o ajut cu copilul. Evident, eram falit, îmi dădusem toți banii pe droguri şi luam droguri pe datorie. Paulina ştia chestia asta şi totuşi mă voia. Ne-am împăcat şi ea stătea din nou pe canapea, citind, în timp ce eu scriam la teză. Ea n-a mai luat droguri şi a încercat să aibă grijă de ea şi de copil. Eu am încercat să mă las, dar n-am reuşit.

Îşi ridică privirea, uitându-se la Julia.

— Mai vrei s-auzi şi restul? Sau eşti gata să pleci?

Ea nu şovăi nicio clipă. Veni spre el şi-i cuprinse umerii cu brațele.

— Sigur că vreau s-aud şi restul.

El o strânse tare în brațe, dar numai pentru o clipă, împingând-o apoi deoparte şi ştergându-şi obrajii cu dosul

palmei. Ea rămase lângă el, cu un aer stingher, în timp ce el îşi continua mărturisirea.

— Părinții Paulinei trăiau în Minnesota. Nu erau bogați, dar îi trimiteau bani. Şi Grace îmi trimitea bani, oricând o sunam. Cumva am reuşit să ne menținem pe linia de plutire. Sau măcar să amânăm inevitabilul. Dar eu dădeam aproape toți banii pe droguri.

Râse amar.

— Ce fel de om ia bani de la o femeie gravidă şi-i sparge pe cocainã?

Continuă repede.

— Într-o noapte, prin septembrie, am ținut-o din bar în bar. Am lipsit vreo două zile şi, când m-am întors în sfârşit acasă, am căzut în nesimțire pe canapea. N-am reuşit să ajung nici măcar până-n dormitor. M-am trezit în dimineața următoare, cu o mahmureală cruntă. M-am târât până-n hol şi-am văzut urme de sânge pe podea.

Gabriel îşi acoperi fața cu mâinile, de parcă încerca să-şi şteargă imaginea din minte. Julia realiză că-şi ținea respirația, aşteptând restul dezvăluirii lui.

— M-am luat după dâra de sânge şi-am găsit-o pe Paulina zăcând pe gresia din baie, într-o baltă de sânge. Am încercat să-i iau pulsul, dar n-am reuşit. Am crezut că murise.

Rămase tăcut câteva minute.

— Dacă aş fi încercat să văd ce face când am ajuns acasă, aş fi putut să chem salvarea. Dar n-am făcut-o. Eram drogat, am căzut în nesimțire şi nu mi-a mai păsat decât de mine. Când mi-au zis că pierduse copilul, am ştiut că era vina mea. Era o moarte care ar fi putut fi prevenită cu uşurință. Aş fi putut la fel de bine s-o omor cu mâinile mele.

Îşi ținu mâinile pavăză în dreptul feței şi le coborî încet, ca şi cum le vedea pentru prima dată.

— Sunt un ucigaş, Julianne. Un ucigaş şi un drogat.

Ea deschise gura, gata să-l contrazică, dar el o întrerupse rapid.

— Paulina a stat săptămâni bune în spital, mai întâi cu probleme fizice, apoi cu probleme psihice. A trebuit să-mi iau concediu de la Harvard pentru că eram prea beat sau drogat să lucrez. Le datoram câteva mii de dolari unor personaje periculoase şi n-aveam nicio posibilitate să fac rost de bani. Paulina a încercat să se sinucidă în spital, aşa c-am vrut s-o internez într-un centru privat pentru persoane cu probleme psihice, un loc unde să fie tratată cu blândeţe. Când i-am sunat pe ai ei, implorându-i să ne ajute, mi-au zis că sunt un individ abject. Că trebuie să mă însor cu ea şi atunci o să ne ajute.

Făcu o pauză.

— Aş fi făcut-o. Dar Paulina era prea instabilă ca să putem măcar să abordăm subiectul. Am hotărât c-o să-mi fac datoria faţă de ea şi-apoi o să mă sinucid. Asta avea să pună capăt tuturor problemelor noastre.

Gabriel se uită la ea cu ochii stinşi, lipsiţi de orice emoţie.

— Aşa că vezi, Julianne, sunt unul dintre damnaţi. Prin indiferenţa mea depravată, am provocat moartea unui copil şi am distrus pentru totdeauna viitorul luminos al unei tinere. „Mai bine mi-ar fi mie dacă mi s-ar lega de gât o piatră de moară şi aş fi aruncat în mare”[32].

— A fost un accident, zise Julia. N-a fost vina ta.

El râse amar.

— N-a fost vina mea că m-am culcat cu Paulina şi am făcut un copil? N-a fost vina mea că am tratat-o ca pe o curvă, am făcut-o să ajungă dependentă de droguri şi am încercat s-o împing să facă avort? Nu e vina mea că am venit acasă, drogat, şi nici măcar nu m-am obosit să văd dacă era acolo?

Julia îi luă mâinile într-ale ei şi i le strânse.

— Gabriel, ascultă-mă. Ai luat parte la ceea ce s-a întâmplat, da, dar a fost un accident. Dacă pierduse atât de mult sânge, atunci se întâmplase ceva cu copilul. Dacă n-ai fi chemat salvarea când ai făcut-o, Paulina ar fi murit. I-ai salvat viaţa.

El nu vru să-şi ridice privirea, dar ea îi puse mâna pe bărbie şi îl sili să se uite la ea.

— I-ai salvat viața. Ai zis chiar tu că voiai copilul. Nu i-ai dorit moartea.

El tresări la atingerea ei, dar ea nu vru să-i dea drumul.

— Nu eşti un ucigaş. A fost doar un accident tragic.

— Nu înțelegi.

Vocea lui era rece, lipsită de expresie.

— Sunt exact ca *el. El* s-a folosit de tine, iar eu m-am folosit de ea. Mai rău chiar. Am tratat-o ca pe o jucărie şi i-am dat droguri, când ar fi trebuit s-o ocrotesc. Ce fel de demon sunt?

— Nu eşti *deloc* ca el, rosti ea printre dinți, copleşită de emoție. El n-are nicio mustrare de conştiință pentru ce mi-a făcut şi, dacă i s-ar oferi ocazia, ar face-o din nou. Sau ar face lucruri şi mai nasoale.

Inspiră adânc.

— Gabriel, ai făcut nişte greşeli. Ai făcut lucruri cumplite. Dar le regreți. Încerci să-ți răscumperi vina de ani întregi. Asta n-ar trebui să atârne în balanță?

— Toți banii din lume nu pot să răscumpere o viață.

— O viață pe care n-ai luat-o tu, îl contrazise, cu ochii scăpărând.

El îşi ascunse fața în mâini. Nu aşa credea că va decurge conversația.

„De ce e încă aici? De ce nu m-a părăsit?”

Ea făcu un pas înapoi şi-l privi un moment. Simțea disperarea care se revărsa în valuri şi începu să-şi muncească mintea, căutând o cale de comunicare cu el.

— Ştii cartea lui Victor Hugo, *Mizerabilii?*

— Sigur c-o ştiu, mormăi el. Ce legătură are asta?

— Protagonistul se leapădă de păcat şi face un gest de penitență; are grijă de o fetiță ca şi cum ar fi fiica lui. Dar, în tot acest timp, un polițist îl vânează, convins că nu s-a căit cu adevărat. N-ai prefera să fii persoana care face gestul de penitență mai curând decât polițistul?

Gabriel nu-i răspunse.

— Crezi c-ar trebui să suferi o eternitate pentru păcatul tău?

Niciun răspuns.

— Pentru că asta mi se pare că spui – nu-ți îngădui dreptul la fericire. Nu-ți îngădui să ai copii. Crezi că ți-ai pierdut sufletul. Dar cum rămâne cu izbăvirea, Gabriel? Cum rămâne cu iertarea?

— Nu le merit.

— Ce păcătos merită să fie iertat? scutură ea din cap. Când ți-am povestit ce mi s-a întâmplat cu *el,* mi-ai zis să mă iert şi să-mi îngădui dreptul la fericire. De ce nu poți să faci şi tu acelaşi lucru?

El îşi lăsă privirea în pământ.

— Pentru că tu ai fost victima. Eu sunt ucigaşul.

— Hai să zicem că aşa e. Care ar fi forma potrivită de penitență, Gabriel? Cum s-ar face dreptate?

— *Ochi pentru ochi,* murmură el.

— Bine. Ochi pentru ochi ar însemna că trebuie să salvezi viața unui copil. Eşti vinovat de moartea unui copil, pentru a se face dreptate, trebuie să dai înapoi o viață. Nu bani, nu cadouri, ci o viață.

El rămase nemişcat, dar Julia ştia c-o ascultă.

— I-ai salvat viața Paulinei, dar ştiu că n-o pui la socoteală. Aşa că trebuie să salvezi copilul altcuiva. Oare asta nu ți-ar răscumpăra păcatul? Sau n-ar compensa într-o oarecare măsură pentru el?

— N-ar aduce-o pe Maia înapoi. Dar ar fi ceva. M-ar face mai puțin... malefic.

Umerii lui se lăsară, iar privirea îi coborî în pământ.

Durerea din glasul lui aproape că-i sfâşie inima Juliei, dar continuă neînfricată.

— Ar trebui să găseşti un copil aflat în pericol de moarte şi să-l salvezi. Şi asta ar fi o formă de ispăşire.

El încuviință, înăbuşindu-şi un geamăt.

Julia se lăsă în genunchi, luându-i mâinile într-ale ei.

— Nu înțelegi, Gabriel? Eu sunt copilul acela.

El ridică privirea, uitându-se la ea ca şi cum ar fi fost ieşită din minți, țintuind-o cu ochii înlăcrimați.

— Simon era în stare să mă omoare. Era atât de furios că l-am plesnit, încât avea de gând să spargă uşa de la camera mea şi să mă omoare. Chiar dacă aş fi sunat la Urgențe, n-ar fi ajuns la timp. Dar tu m-ai salvat. L-ai tras din fața uşii mele. Nu l-ai lăsat să se întoarcă în casă. Sunt în viață numai datorită ție. Sunt fetița lui Tom şi tu mi-ai salvat viața.

El rămase nemişcat, neştiind ce să spună.

— O viață în schimbul unei alte vieți – aşa ai zis. Crezi c-ai luat o viață şi acum ai salvat una. Trebuie să te ierți. Roag-o pe Paulina să te ierte, roagă-L pe Dumnezeu să te ierte, dar trebuie să te ierți şi tu.

— Nu-i de-ajuns, şopti el, cu ochii lui mari, trişti, încă înlăcrimați.

— N-o s-o aducă pe fiica ta înapoi, e-adevărat. Dar gândeşte-te la darul pe care i l-ai făcut lui Tom – singura lui fiică. Transformă-ți datoria într-un act de penitență. Nu eşti un demon, eşti un înger, îngerul meu.

Gabriel o privi tăcut, încercând să-i citească emoțiile în ochi, pe buze, pe chip. Când o făcu, întinse mâna şi-o trase în brațe, aşezând-o în poala lui. O ținu în brațe mult timp, o veşnicie parcă, vărsând lacrimi pe umărul ei.

— Îmi pare nespus de rău, şopti el. Îmi pare rău c-am aşteptat atât să-ți spun. Îmi pare rău că povestea mea e adevărată. Ți-am distrus încrederea în mine. Ştiu.

— N-am încetat să te iubesc.

Încercă să-l aline şoptindu-i la ureche, lăsându-l să-şi descarce suferința plângând. Şi, când şuvoiul lacrimilor se potoli în sfârşit, îi atinse nasturii de la cămaşă şi începu să-i descheie repede, până s-apuce el s-o întrebe ce face. Îi desfăcu cămaşa, dezvelindu-i pieptul, şi-i atinse tatuajul. Apoi încet, foarte încet, îşi lipi buzele de gura dragonului şi îl sărută.

Când se retrase, Gabriel o privea uluit, fără să poată spune ceva.

Îşi scoase eşarfa şi-i ridică blând mâna, punând-o pe semnul de pe gâtul ei, care se estompase un pic, dar nu dispăruse complet. Şi-şi lăsă mâna pe tatuajul lui. El se încordă şi închise ochii.

— Amândoi avem cicatrice. Şi poate că ai dreptate, poate că n-or să dispară. Dar eu îți sunt ispăşirea, Gabriel. Viața mea e darul tău pentru un tată care ar fi putut să-şi piardă copilul pe veci. Mulțumesc.

— Sunt un ipocrit.

Tonul lui era aspru.

— I-am zis lui Tom c-a fost un tată groaznic. Eu ce fel de tată am fost?

— Unul tânăr. Lipsit de experiență. N-ar fi trebuit să te droghezi. Dar ai vrut-o pe Maia. Chiar tu ai spus-o.

El se cutremură în timp ce se strângeau în brațe.

— Nimic din ce-ți spun n-o poate aduce înapoi. Dar, dacă te consolează, o să-ți spun că sunt convinsă că fetița ta cântă acum în Paradis cu cei pururea fericiți. Cu Grace.

Îşi şterse lacrimile.

— Sunt convinsă că Maia şi Grace ar vrea ca tu să găseşti dragoste şi iertare. Că s-ar ruga pentru izbăvirea ta. Că n-ar crede că eşti un om rău.

— Cum poți să fii sigură de asta? o întrebă el şoptit.

— Am învățat-o de la tine. Cântul 32 al *Paradisului* lui Dante descrie locul special pregătit de Dumnezeu pentru prunci. *Că a lore împărăția cerurilor.* Iar în Paradis e doar iubire şi iertare. Acolo nu e ură. Nici răutate. Doar împăcare.

El o trase mai aproape şi se strânseră în brațe. Julia nu şi-ar fi închipuit în veci secretul lui Gabriel. Şi, deşi o tulbura forma pe care o luase suferința lui, pe fondul unei firi melancolice, nu-i putea nega acea suferință.

Ea nu trăise experiența de a iubi un copil doar pentru a-l vedea murind. Aşa că fu copleşită de compasiune şi de dorința stăruitoare de a-l ajuta să înțeleagă tot ce era bun în el şi să accepte că merita să fie iubit, în ciuda păcatelor din trecut. Stând în brațele lui, cu bluza udă de lacrimile lui,

adevăratul chip al lui Gabriel Emerson îi apăru desluşit în minte. În multe privințe, era de fapt precum un băiețel speriat, care se temea că nimeni n-o să-i ierte greşelile. Şi că nimeni n-o să-l iubească, cu acele greşeli cu tot.

Dar ea avea să facă şi una, şi alta.

— Gabriel, nu stai bine pe scaunul ăsta.

El încuviință, cu capul pe umărul ei.

— Vino.

Se ridică şi-l luă de mână, făcându-l să se ridice. Îl conduse spre canapea şi-l pofti să se aşeze, în timp ce aprindea focul în şemineu.

El se descălță şi ea îl îmbie să se întindă pe canapea, în lung, lăsându-şi capul în poala ei. Îi contură sprâncenele şi începu să-şi treacă degetele prin părul lui nepieptănat. El închise ochii.

— Unde e Paulina acum?

— La Boston. Când mi-am primit moştenirea, am creat un fond fiduciar pentru ea şi i-am cumpărat un apartament A trecut de mai multe ori prin clinici de dezalcoolizare. Dar e bine îngrijită şi acum un an sau doi s-a întors la Harvard şi face un program cu frecvență redusă.

— Ce s-a întâmplat în seara aia când te-a sunat în timpul cinei?

Gabriel îi aruncă o privire intrigată, înainte să-şi amintească la ce se referea ea.

— Uitasem c-ai auzit acel apel. Băuse şi avusese un accident de maşină. Se crizase la telefon şi-am crezut că va trebui să iau avionul într-acolo. Mă sună doar când intră în belele. Sau când vrea ceva de la mine.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Am dat fuga acasă, dar, până să plec spre aeroport, mi-am sunat avocatul din Boston. El s-a dus s-o vadă la spital şi m-a asigurat că nu era atât de grav rănită pe cât îmi dăduse ea de înțeles. Dar după o zi sau două i-au deschis dosar. Tot ce-am putut să fac a fost să-i angajez un avocat. A fost destul

de cuminte în ultimul timp, dar din când în când se întâmplă chestia asta.

Poate că era din cauza luminii tremurătoare a focului. Poate că era din cauza emoțiilor provocate de dezvăluirea celui mai întunecat secret al său. Dar, în clipa aceea, Gabriel părea foarte bătrân şi ostenit pentru cei treizeci şi ceva de ani ai săi.

— O iubeşti?

Gabriel clătină din cap.

— Nu cred că ce simt pentru ea e dragoste, deşi simt un fel de afecțiune. N-am fost niciodată *apropiat* de ea, spre ruşinea mea. Dar nu puteam s-o părăsesc. Nu când ai ei erau departe de ea şi-au refuzat s-o ajute. Din cauza mea a ajuns în situația asta şi probabil că nu va mai putea avea copii.

Vocea începu să-i tremure şi-l străbătu un fior.

— De-asta te-ai hotărât să nu mai ai copii?

— „Ochi pentru ochi", aminteşte-ți. Când a început să plângă în brațele mele şi mi-a spus, am luat acea decizie. Mi-a fost greu să conving un doctor să-mi facă operația; toți îmi spuneau că sunt prea tânăr şi c-o să mă răzgândesc. Dar, într-un final, am găsit unul dispus s-o facă. Ciudat, am simțit alinare în momentul ăla.

O mângâie pe obraz.

— I-am povestit despre tine. A fost mereu geloasă, dar ştie că nu-i pot da ceea ce-şi doreşte. Relația noastră e... complicată. Va face mereu parte din viața mea, Julianne. Vreau să realizezi lucrul ăsta. Asta, dacă mai...

Ea îşi lipi buzele de ale lui.

— Sigur că te mai iubesc. O întreții şi-o ajuți oricând intră în belele. Asta ar face orice om de onoare.

— Crede-mă, Julianne, sunt departe de-a fi un om de onoare.

— Vrei să-mi... povesteşti despre tatuaj?

El se ridică în capul oaselor ca să-şi scoată cămaşa, pe care-o trânti fără a se formaliza pe covorul persan. Se lăsă la loc în poala ei, uitându-se în ochii ei, care îl priveau cu grijă şi înțelegere.

— Mi l-am făcut în Boston, după ce-am ieşit de la dezintoxicare.

Julia sărută o dată dragonul, nespus de blând.

Lui Gabriel i se tăie răsuflarea când simți atingerea buzelor ei.

Ea începu să-l mângâie pe păr, sperând că gestul îl va alina.

— Ce reprezintă dragonul?

— Dragonul mă reprezintă pe mine sau drogurile sau şi una, şi alta. Inima e a mea şi e frântă, evident. Maia va fi întotdeauna în inima mea. Probabil că ți se pare oribil – faptul că am o chestie atât de urâtă şi morbidă pe trupul meu. Pentru totdeauna.

— Nu, Gabriel, nu mi se pare aşa. E ca un... monument.

— Paulina era însărcinată cam în cinci luni când a pierdut copilul. Nu gândea limpede, nici eu de altfel, aşa că n-am organizat o înmormântare. Acum câțiva ani am pus o lespede de mormânt pentru Maia în Boston.

O luă de mână şi-i sărută podul palmei.

— Nu e îngropată acolo.

Vocea lui era îndurerată.

— Oricum n-ar fi acolo, Gabriel. E cu Grace acum.

El făcu o pauză, uitându-se fix la ea, şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Mulțumesc pentru asta, îi şopti, sărutându-i din nou mâna. De-o parte şi de alta a lespezii e câte un înger de piatră. Am vrut să fie ceva frumos.

— Sunt sigură că e minunat.

— Deja ai primit o parte din monumentul închinat ei.

Ea îl privi intrigată.

— Bursa. Îi poartă numele – *Maia Paulina Emerson.*

Julia îşi şterse o lacrimă care-i apăru brusc în colțul ochiului.

— Îmi pare tare rău c-am încercat să renunț la ea. N-am ştiut.

Gabriel se ridică şi-o sărută pe nas.

— Ştiu, iubito. La momentul acela, nu eram pregătit să-ți explic cât de importantă e bursa pentru mine. Voiam doar să ți-o dau. Nimeni altcineva n-o merita.

O sărută din nou blând.

— Ar trebui să-ți spun c-am întrebat-o pe Rachel despre bursă. Nu ştia nimic despre asta.

— Nimeni nu ştie despre existența Maiei şi a Paulinei, în afară de Richard. Şi Grace a ştiut. Îmi era atât de ruşine de cele întâmplate. Ei s-au gândit că e de-ajuns dacă le spun lui Scott şi Rachel doar de droguri. Însă nimeni nu ştie de tatuaj. Tu eşti singura.

Ea îşi împleti degetele în părul lui, încercând să-l liniştească.

— Când am auzit că asculți Puccini, m-am speriat, şopti.

— Părea... alegerea potrivită.

Ea scutură din cap.

— Felul cum m-am purtat cu Paulina. M-a iubit ani de zile şi eu nu i-am putut împărtăşi sentimentele.

Ridică din umeri, stânjenit, şi se uită țintă la ea, cu ochii care aruncau văpăi.

— Nu te-aş trata niciodată ca pe un fluture, ca pe o făptură pe care am prins-o în plasă ca să mă amuz. Nu te-aş țintui niciodată pe o bucată de carton şi nu ți-aş smulge aripile.

Ea clătină din cap, cu o expresie îndurerată pe chipu-i frumos.

— Gabriel, te rog. Am încredere în tine. Tu nu eşti Pinkerton. Ştiu asta.

Şi pentru a-şi întări declarația, îl sărută, şi gurile lor se mişcară la unison, până când ea trebui să se retragă ca să răsufle.

— Nu te merit, şopti el.

— Poate că niciunul din noi nu-l merită pe celălalt, dar pot alege pe cine iubesc. Şi eu te aleg pe tine.

El se încruntă ca şi cum n-ar fi crezut-o.

— Te rog, lasă-mă să te iubesc.

Vocea ei se frânse la ultimele două cuvinte şi i se ivi o lacrimă stingheră pe obraz.

— Ca şi cum aş putea să-mi închipui viața fără tine.

O trase spre el, uniți de patima disperată care mistuia sufletul lui îndurerat.

Ea îi oglindi fiecare gest, primind şi dăruind în aceeaşi clipă în timp ce se apleca asupra bărbatului minunat care-şi odihnea capul în poala ei. Gura lui poposi pe încheieturile mâinilor ei, sărutând-o senzual, sugând blând porțiunea delicată unde venele subțiri se întrezăreau prin pielea translucidă, ca foița de hârtie.

— Iartă-mă, Julianne, dar am nevoie de tine. Fata mea scumpă. Am atâta nevoie de tine.

Ochii săi păreau nişte văpăi albastre şi glasul lui era răguşit.

Până să apuce ea să se dezmeticească, se ridică şi-o trase spre el, aşezându-se în fund pe canapea, acoperit de ea. Trupurile lor erau lipite, în timp ce mâinile lui venerau valea domoală a şalelor ei şi rotunjimea fundului ei prin pantalonii de lână.

Julia văzu cu ochii minții una din fotografiile alb-negru din dormitorul lui Gabriel. Şi, în clipa aceea, îi înțelese frumusețea şi pasiunea din perspectiva unuia din protagonişti. Exprima nevoie şi dorință disperată şi o dragoste necondiționată, profundă, eliberată prin destăinuirea unor secrete întunecate.

El îi simți dragostea în sărut, în îmbrățişarea ei, în felul cum degetele ei îi atingeau ceafa şi tatuajul, lăsând sărutări cu gura deschisă pe pieptul lui. I-ar dărui totul. Ar face orice pentru a-i alina durerea, inclusiv să se jertfească pe sine.

„Sacrificiul lui Isaac”.

Cu degete tremurânde, ea îşi descheie bluza şi lăsă să-i cadă de pe umeri. Un geamăt stins țâşni de pe buzele lui, odată cu foşnetul mătăsii care aluneca lin pe podea.

Ea era ispăşirea lui.

Capitolul 32

În dimineața următoare, Julia se trezi goală-puşcă. Sau cel puțin aşa i se păru.

Era în patul lui Gabriel şi erau încolăciți unul în jurul celuilalt. Capul lui se odihnea pe umărul ei, brațul lui stâng îi cuprindea şoldul drept, picioarele li se împleteau, şoldurile le erau lipite.

Îl mângâie pe spate până ce atinse țesătura de bumbac care-i acoperea rotunjimile minunate, pe care le exploră pe furiş. Apoi se uită între ei şi realiză că avea pe ea chiloții şi sutienul roz.

În visul ei, se făcea că se prăbuşiseră în pat, dezbrăcați, şi făcuseră dragoste ore întregi. Gabriel o acoperise cu trupul lui şi o privise aproape hipnotic în timp ce-o pătrundea încet, până când trupurile lor se contopiră într-unul singur. Un cerc etern, fără început sau sfârşit. O venerase cu trupul şi cuvintele lui şi fusese o experiență mult mai frumoasă şi emoționantă decât ar fi cutezat să-şi închipuie.

Dar fusese doar un vis. Oftă şi închise ochii, în timp ce în minte îi reveniră evenimentele din ajun. Durerea şi uşurarea se împleteau în inima ei; durere pentru pierderea suferită de Gabriel, pentru chinulşi deznădejdea lui, uşurare că toate secretele lor fuseseră împărtăşite acum.

Gabriel îi şopti numele, în timp ce globii oculari i se mişcau sub pleoapele închise, cufundat în faza MRO de somn profund. Fusese atât de obosit în seara dinainte. Atât de devastat. Julia îl sărută pe obraz şi se desprinse încet din brațele lui, luând-o lipăind spre baie.

Când se uită în oglindă, văzu că avea părul răvăşit, i se întinsese machiajul şi buzele îi erau umflate de sărutări. Gâtul şi pieptul îi erau presărate cu semne, deschise la culoare şi deloc adânci ale dinților lui. Fusese un iubit blând, dar înflăcărat.

Se spălă pe față şi se pieptănă, prinzându-şi coama într-o coadă în vârful capului, şi alese, provocator, una din cămăşile lui Gabriel în locul halatului de baie mov. Luă ziarul din holul blocului şi-i făcu sfioasă cu mâna vecinului de alături al lui Gabriel, un tip stângaci, dar arătos în felul lui, care se holbă, prin ochelarii fără rame, la picioarele ei goale, grațioase, înainte de a se refugia ca un şoricel speriat înapoi în apartamentul lui. Nu era obişnuit să vadă asemenea frumuseți în zori de zi şi n-avea pe el decât o pereche de pantaloni de pijama cu Superman, care cine ştie de când erau.

Când intră în bucătărie, Julia descoperi un dezastru, pentru că niciunul din ei nu strânsese vasele după cină, prea prinşi cu alte griji pentru a se mai gândi la lucruri atât de prozaice. După ce se răsfăță cu o felie de plăcintă cu mere, cu brânză de Vermont, Julia se apucă să facă ordine în apartamentul lui Gabriel, pentru a-l readuce la starea sa naturală, imaculată. Îi luă mai mult decât se aşteptase.

Când bucătăria arăta impecabil şi Gabriel încă nu se trezise, îşi turnă o cană mare de cafea şi se aşeză în fotoliul lui preferat, lângă şemineu, cu ziarul în mână. La vederea cămăşii lui şi a bluzei ei de mătase, zăcând una peste alta pe podea, se îmbujoră şi-i apăru un zâmbet pe buze.

„Pe lângă fapta asta, ce-ți cer nimic n-ar fi".

Gabriel o oprise. Ea i s-ar fi dăruit de bunăvoie pentru că-l iubea. Pentru ea, întrebarea nu era *dacă* voia să facă dragoste cu el, ci *când* o s-o facă. Dar Gabriel murmurase ceva cu capul pe sânul ei dezgolit şi se oprise.

Se temuse că ea o să-l părăsească când va afla despre relația lui cu Paulina şi despre moartea tragică a fiicei lor. Dar, dacă mărturisirea lui avusese vreun efect, fusese să-i apropie şi mai mult. Măcar reuşise să-l facă să înțeleagă asta.

„Şi, peste trei zile, poate că vom cunoaşte apropierea supremă pe care-o poate cunoaşte un cuplu". Peste două zile aveau s-o pornească spre Italia şi ea îl va însoți pe Gabriel la prelegere în calitate de iubită. Şi, la sfârşitul sejurului în

Florența, poate că vor merge la Veneția sau în Umbria, ca iubiți.

În ciuda tuturor încercărilor prin care trecuseră ea şi Gabriel, se simțea foarte împăcată aşezată în fotoliul lui, îmbrăcată cu cămaşa lui. Erau făcuți unul pentru celălalt, o credea cu tărie. Şi, atâta timp cât Soarta nu conspira împotriva lor, vor fi fericiți împreună. Asta spera. Şi totuşi, gândul că Paulina putea să-l dea peste cap cu un singur telefon o tulbura profund.

După o oră, nici mai mult, nici mai puțin, Gabriel intră în camera de zi scărpinându-se în cap şi căscând. Părul îi stătea în toate direcțiile, cu excepția unei bucle stinghere, perfecte, care îi îmbrățişa afectuos fruntea. N-avea altceva pe el decât o pereche de blugi decolorați şi ochelarii la ochi. N-avea nici măcar şosete în picioare. (în treacăt, trebuie observat că Gabriel avea nişte picioare foarte atrăgătoare.)

— Ziua bună, dragostea mea.

O mângâie pe obraz şi se aplecă s-o sărute apăsat.

— Îmi place... ținuta ta.

Îi observă pielea dezgolită care se întrezărea pe sub poalele cămăşii.

— Şi mie îmi place ținuta ta. Aveți un aer foarte *relaxat* în dimineața asta, domnule profesor.

El se aplecă şi-i aruncă o privire aţâţată.

— Domnişoară Mitchell, ai noroc că m-am obosit să-mi iau şi asta pe mine.

Râse văzând-o cum se înroşeşte toată şi se făcu nevăzut în bucătărie.

„O, zei ai virginelor care se pregătesc să facă dragoste cu iubiții lor, zei ai sexului (nu mă osândiți pentru blasfemie), vă rog ajutați-mă să nu fiu mistuită de flăcări când se va culca în sfârşit cu mine. Chiar am nevoie de un extaz marca Gabriel, mai ales după noaptea trecută. Vă rog. Vă rog. Vă rog frumos...”

După câteva minute, Gabriel se întoarse şi se trânti pe canapea, cu ceaşca de cafea în mână, frecându-şi obrazul

neras cu cealaltă mână. Într-un final, se uită la ea, cu un aer încruntat.

— Stai prea departe.

Îşi atinse genunchiul, îmbiind-o să se aşeze.

Ea zâmbi larg şi veni lângă el, lăsându-l s-o aşeze, până când va găsi poziția comodă în poala lui. Gabriel îi cuprinse şoldurile cu un gest admirativ, ridicându-i cămaşa ca să-şi poată sprijini brațul de marginea chiloților ei de dantelă.

— Şi cum se simte domnişoara Mitchell în dimineața asta?

— Obosită, oftă ea. Dar fericită.

Se uită țintă la el.

— Dacă pot s-o spun.

— Da, poți. Şi eu sunt fericit. Şi, Doamne, nespus de uşurat.

Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, oftând adânc.

— Eram sigur c-o să te pierd.

— De ce?

— Julianne, dacă mi-ai face o evaluare în termeni de investiție, aş fi clasificat ca o investiție cu costuri şi risc ridicat şi profituri reduse.

— Aiurea. Eu nu te văd deloc aşa.

El schiță un zâmbet în colțul gurii.

— Doar pentru că tu eşti iertarea şi compasiunea în persoană. Deşi, trebuie să recunosc, cele mai mari calități şi talente ale mele au rămas ascunse până acum.

Acum tonul lui era răguşit şi în ochii lui albaştri apăruse scânteia binecunoscută, plină de erotism.

— Dar de-abia aştept să le pun în slujba ta în mod repetat,*ad infinitum,* până când te plictiseşti de ele şi de mine. Şi până când vei cunoaşte o satisfacție deplină, extatică.

Julia înghiți în sec.

El se ridică s-o sărute pe frunte, lăsându-şi cafeaua pe măsuță ca s-o poată cuprinde în brațe.

— Mulțumesc c-ai rămas.

— Te iubesc, Gabriel. Trebuie să înțelegi că n-am de gând să plec nicăieri.

El o îmbrăţişă, dar nu spuse nimic.

— Şi nu e nevoie să mă cucereşti prin plăcerea trupească. M-ai cucerit deja, îi şopti. Principala ta calitate e sufletul tău, Gabriel, nu talentul tău de seducţie. De sufletul tău m-am îndrăgostit.

El rămase tăcut o bună bucată de vreme, astfel încât Julia îşi închipui că-l supărase. Sau îl jignise.

„Nu-i o mişcare prea inspirată să-i insulţi talentele de amorez ale iubitului tău înainte de a apuca să le guşti". Deschise gura, gata să se scuze, dar el ridică mâna şi-o opri.

O sărută apăsat, un sărut cast la început, care lăsă curând locul dezghiocării buzelor, jocului lin al limbilor, în timp ce mâinile lui îi mângâiau obrajii.

Când se desprinse din sărut, o strânse tare la piept şi-i şopti la ureche:

— Tu mă faci să-mi lepăd orice mască. Tu mă vezi aşa cum sunt. Tu eşti singura care a aflat totul despre mine şi m-a vrut în continuare. Doar tu, dragostea mea.

Ea ştiuse instinctiv că Gabriel îşi folosise sexualitatea ca pe un scut menit să ţină la distanţă dragostea şi adevărata intimitate. Dar, odată cu această mărturisire, înţelese cât de însingurat trebuie să se fi simţit el atâţia ani, cât de dureroasă trebuie să fi fost acea perioadă. Şi asta se întâmpla după anii devastatori în care fusese invizibil pentru propria lui mamă şi procesul dificil de adaptare la viaţa de copil adoptiv. Realizând toate astea, combinate cu durerea provocatăde pierderea Maiei, făcu mari sforţări să-şi reţină lacrimile, pentru că nu voia să-l necăjească. Dar nu reuşi.

— Ssssttt, nu plânge, murmură Gabriel.

Îi şterse lacrimile şi-o sărută pe frunte.

— Te iubesc. Te rog, nu plânge. Nu din cauza mea.

Ea se cuibări în braţele lui, încercând să zăgăzuiască şuvoiul de lacrimi. El îi atinse spatele, mângâind-o blând, întruna. Şi, când reuşi să se liniştească, îi vorbi.

— Te iubesc, Gabriel. Şi sunt sigură că Grace ar fi foarte mândră de tine.

El se încruntă.

— Nu sunt prea sigur de asta. Dar cu siguranță ar fi mândră de tine şi tot ce-ai reuşit să îndeplineşti.

Julia zâmbi.

— Grace avea darul milei.

— Aşa e. E interesant c-ai ales tocmai cuvintele astea. *O milă aspră* era una din cărțile preferate ale lui Grace. Ani de-a rândul a încercat să mă convingă s-o citesc. Am un exemplar pe undeva prin birou. Poate c-ar trebui să-l caut.

— Despre ce e vorba?

— Despre doi tineri. Bărbatul ajunge să studieze la Oxford şi mi se pare c-ajunge unul din protejații lui C.S. Lewis. E o poveste autobiografică.

— Mi-ar plăcea să merg la Oxford. Să văd unde ieşeau la bere şi stăteau la poveşti cei din cercul The Inklings". Katherine Pieton povesteşte întruna despre Oxford.

Gabriel o sărută pe frunte.

— Mi-ar plăcea să te duc acolo. Pot să-ți arăt statuile de la Magdalen College care i-au inspirat lui Lewis animalele de piatră din *Leul, vrăjitoarea şi dulapul.* Am putea să mergem în iunie dacă vrei.

Celebru grup de discuții literare de la Oxford, între membrii căruia s-au numărat J.R.R. Tolkien şi C.S. Lewis. *(N. T.)*

Julia zâmbi şi-l sărută.

— Dacă-mi împrumuți cartea de la Grace, o s-o iau cu mine în Italia. Poate n-ar strica să-mi iau la mine ceva de citit pe perioada vacanței.

El îi rânji, atingându-i uşurel vârful nasului.

— Ce te face să crezi c-o să-ți las vreun răgaz să citeşti?

Ea se înroşi şi bălmăji un răspuns nelămurit, dar el continuă, cu o expresie gravă.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te opresc azi-noapte. Nu e frumos din partea mea să te tachinez aşa şi-apoi să…

Se uită în ochii ei, studiindu-i reacția.

Ea-l cuprinse cu brațele şi-l strânse afectuos.

— A fost o seară cu multe emoții. Am fost fericită să fiu lângă tine şi să adorm în brațele tale. Voiam doar să te alin cum ştiam mai bine. N-ai de ce să-ți ceri scuze.

El îi cuprinse fața în căuşul palmelor.

— Julianne, simpla ta prezență e o alinare pentru mine. Dar eram epuizat şi băusem… o rețetă sigură pentru dezastru.

Clătină din cap, cu un aer ruşinat.

— N-am vrut ca prima noastră noapte de dragoste să fie atât de încărcată, cu toate umbrele din trecutul meu plutind în jurul nostru. Vreau să mergem într-un loc care e doar al nostru şi să creăm amintiri noi. Amintiri fericite.

— Sigur. Deşi, trebuie să-ți spun, şi *interacțiunile* noastre de azi-noapte m-au făcut fericită.

Râse încet şi-l sărută.

El îi răspunse întocmai.

— Aşadar, nu eşti supărată?

— Gabriel, eşti un cavaler şi meriți aşteptarea. Ce fel de persoană aş fi dacă m-aş da cu fundul de pământ pentru că tu ai zis: „Opreşte-te”. Dacă eu aş zice „opreşte-te”, mi-aş dori ca tu să înțelegi şi să nu te superi.

El se încruntă.

— Desigur, Julianne. Poți oricând să spui: „Opreşte-te”.

— Ei bine, dacă merge pentru găină, merge şi pentru cocoş.

— Aha, deci acum sunt şi *cocoş.*

— Mai bine decât să fii *cocoşat de ani.*

— Ah, nu.

O strânse mai tare.

— Fără glume legate de vârstă. Şi-aşa sunt susceptibil când vine vorba de diferența de vârstă dintre noi.

Ea scutură din cap.

— Sufletele noastre sunt de-o vârstă. Aşadar, ce contează un număr?

El o trase de coadă.

— Eşti extraordinară. Eşti inteligentă şi amuzantă şi, la naiba, superbă. Azi-noapte, în timp ce-ți sărutam sânii…

Îşi puse mâna cu un gest plin de venerație pe inima ei.

— O întreci pe muza lui Botticelli.

— Botticelli?

— N-ai observat că în mai multe tablouri de-ale lui apare aceeaşi femeie? Despre ea voi vorbi în prelegerea pe care-o s-o țin la Galeria Uffizi – muza lui Botticelli.

Ea-i zâmbi cald, punându-i la rândul său mâna în dreptul inimii.

— De-abia aştept.

— Şi eu.

După un duş făcut singură, Julia avu mari bătăi de cap în a-l convinge pe Gabriel s-o lase să plece la cumpărături. El insistă s-o însoțească. Dar când ea îi explică, într-un final, că voia să cumpere articole de lenjerie, *singură,* se dădu bătut.

— Promite-mi că rămâi la mine până când plecăm în Italia, o rugă, privind-o printre gene.

— Trebuie să-mi fac bagajul. Valiza şi hainele mele sunt la garsonieră.

— Odată ce termini cumpărăturile, ia un taxi până acasă, fă-ți bagajul şi-apoi roagă-l pe şofer să te aducă înapoi aici. Eu am de făcut nişte drumuri, dar ai cheia şi cardul tău de acces, aşa că poți să intri singură.

— Şi ce fel de drumuri are de făcut domnul profesor Emerson? El îi zâmbi seducător şi Julia simți cum îi alunecă chiloții pe şolduri, gata să cadă.

— Poate c-am şi eu nişte cumpărături... ăă... *personale* de făcut. Se aplecă spre ea şi-şi apropie buzele de urechea ei, pentru a-i şopti suav:

— Ți-am zis că sunt un iubit bun, Julianne. Crede-mă pe cuvânt, îți voi ghici fiecare dorință.

Ea se înfioră simțindu-i răsuflarea pe gât, ca o adiere, fluturându-i uşor de tot eşarfa pe care o purta în permanență ca să-şi ascundă cicatricea. Habar n-avea la ce făcea el aluzie, dar se trezi aţâţată de felul în care pronunță el cuvintele. Era a lui, cu trup şi suflet.

În timp ce Julia scotea articole de lenjerie de pe rafturi, adăugându-le la teancul din ce în ce mai mare de lucruri pe

care urma să le probeze, auzi țârâitul iphone-ului. Se uită la el şi descoperi un mesaj:

La ce te uiți? – G

Chicoti involuntar şi tastă un răspuns laconic.

Chestii tare micuțe. – Julia

El îi răspunse imediat:

Cât de micuțe? – G P.S. Trimite-mi poze.

Julia îşi dădu ochii peste cap, scriindu-i un răspuns.

Prea micuțe. Fără poze – ar spulbera surpriza. Cu drag, Julia

Următorul mesaj de la Gabriel se lăsă un picuț aşteptat.

Draga mea.

Nicio poză n-ar putea spulbera experiența de a te vedea pentru prima dată în toată splendoarea. Atât de frumoasă eşti. Cu drag, G.

Degetele ei se împiedicau pe taste în graba de a-i răspunde.

Mulțumesc, Gabriel. Te iubesc.

Primi ultimul mesaj al lui Gabriel tocmai când intra în cabina de probă.

Şi eu te iubesc, scumpo. Distracție plăcută... Vino mai repede acasă, la mine, G.

Următoarele două zile trecură pe nesimțite. Gabriel îşi îndeplini ultimele activități administrative, asigurându-se c-a trecut toate notele. Semestrul se încheiase în sfârşit.

Julia făcu un drum special la un centru de înfrumusețare pentru puțin răsfăț înainte de călătoria în Italia. Având în vedere toleranța ei scăzută la durere fizică şi temperamentul ei mai curând mediteranean, refuză politicos invitația cosmeticienei de a recurge la o tehnică tipic braziliană.

Gabriel păstrase secretul cu privire la planurile de călătorie, dorind să-i facă o surpriză. Aşadar, spre uimirea ei, după ce-au ajuns în Florența într-o zi de decembrie neobişnuit de caldă, s-au îndreptat spre Gallery Hotel Art. Hotelul era modern, luxos, situat foarte aproape de Ponte Vecchio, podul preferat al Juliei, şi la câteva minute de Ponte Santa Trinita,

care era reprezentat în pictura lui Holiday cu Dante şi Beatrice.

Administratorul, Paolo, le ieşi imediat în întâmpinare. Deşi era prima şedere a lui Gabriel aici, Paolo fusese instruit de Dottore Massimo Vitali, directorul executiv al Galeriei Uffizi, să-i trateze pe domnul profesor Emerson şi pe *fidanzata* sa ca oaspeți de onoare. De fapt, Paolo îi însoți personal pe cei doi îndrăgostiți, împreună cu băiatul cu bagajele, până la apartamentul aflat la ultimul etaj (al şaptelea), care era numit Apartamentul Palazzo Vecchio.

Juliei i se tăie răsuflarea când bărbații se dădură de-o parte şi de alta, deschizându-i calea precum Moise Marea Roşie, ca s-o lase să intre prima. Era, poate, cea mai frumoasă cameră pe care-o văzuse vreodată. Parchetul era din lemn negru, contrastând minunat cu pereții zugrăviți în culori deschise. Camera de zi era împodobită cu mobilier rafinat şi un perete mobil de sticlă, care-o despărțea de dormitor.

Dormitorul în sine era spațios şi avea ca principală piesă de mobilier un pat mare încărcat cu lenjerii albe, imaculate. La doar câțiva paşi era o uşă de sticlă care dădea pe *terrazza* de pe acoperiş. Prin ea lumina strălucitoare a soarelui se revărsa în cameră, scăldând patul. Într-una din băi se afla o cadă uriaşă, instalată pe un piedestal, amintind întru câtva de cada în care se răsfățase Julia în hotelul din Philadelphia, în timp ce în cealaltă baie existau o cabină de duş şi două măsuțe de toaletă asortate. Gabriel aruncă o singură privire spre cadă şi decise că el şi Julianne trebuiau să facă baie în ea împreună chiar în seara aceea.

Dar piesa de rezistență a apartamentului era *terrazza* în sine, de pe care aveau o panoramă minunată a Domului, a Palazzo-ului şi a colinelor învecinate. Julia îşi închipui cum avea să fie să se cuibărească, împreună cu Gabriel, pe canapeluța comodă care domina terasa, cu un pahar de Chianti, uitându-se la cerul înstelat. Sau poate (se îmbujoră) să facă dragoste cu el la lumina lumânărilor sub acelaşi cer înstelat.

Orgasme cu Gabriel sub lumina stelelor...

De îndată ce rămaseră singuri, Julia îl strânse în braţe şi-i mulţumi îndelung pentru că alesese o cameră aşa frumoasă.

— Tot ce vezi e pentru tine, dragostea mea, îi spuse el, sărutând-o blând. Doar pentru tine.

De altfel, el nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât s-o întindă pe Julianne pe pat şi să facă dragoste cu ea pe dată, dar ea nu dormise bine în avion şi ştia că e obosită. Căscă de două ori, una după alta, şi chicoti când el încercă s-o sărute.

— Ar trebui să mă dichisesc şi să trec pe la Galerie. Te superi dacă te las singură? Poţi să tragi un pui de somn, dacă vrei, sau poţi să-l rogi pe administrator să-ţi facă rezervare la spa, pentru un masaj.

Ei îi surâse cea de-a doua sugestie, dar ştia că e prea adormită pentru a savura un masaj.

— Un pui de somn sună bine. Ştiu că nu e cea mai bună strategie pentru a te adapta la schimbarea de fus orar, dar o să fiu o companie mult mai plăcută la cină şi, hm, *mai târziu,* dacă mai dorm un pic.

Se îmbujoră.

Gabriel îşi lăsă degetul să alunece de-a lungul obrazului ei.

— Îţi zic asta o singură dată, Julianne. *Nu ne grăbim.* Putem să luăm lucrurile pe îndelete şi să ne relaxăm pur şi simplu. Deşi cred c-ar fi plăcut dacă am testa cada. *Împreună.*

În colţul gurii îi apăruse un zâmbet seducător.

— Mi-ar plăcea, spuse ea.

O sărută pe nas, râzând.

— Am comandat nişte produse speciale de la *Farmacia di Santa Maria Novella.* Vezi dacă vreuna din arome e pe placul tău şi o s-o folosim. Între timp, o să fac o rezervare la cină pentru nouă, nouă şi jumătate.

— Sigur. Unde mergem?

El zâmbi larg.

— Palazzo dell'Arte dei Giudici. Îl ştii?

— Am trecut pe lângă el, dar nu, nu ştiam că au şi restaurant.

— De-abia aştept să ți-l arăt.

Îi duse mâna la buze şi-o sărută blând.

— Am comandat un coş cu fructe şi câteva sticle de apă minerală. Comandă ce vrei, în contul camerei.

Zâmbi larg.

— Dar lasă şampania pe mai târziu, ca s-o bem împreună. *În cadă.*

Julia se uită în pământ.

— Mă răsfeți.

El îi ridică bărbia.

— Nu, dragostea mea, nu te răsfăț. Te tratez aşa cum meritai să fii tratată de la bun început. Ai fost înconjurată de imbecili toată viața. Cu mine în frunte.

— Gabriel, oi fi tu în fel şi chip, dar imbecil nu eşti.

Se ridică pe vârfuri, atingându-şi buzele de ale lui, înainte de a se retrage la duş.

După vreo câteva ore, Gabriel se întoarse cu un mesaj cordial din partea prietenului său Massimo Vitali. Savurând câte un espresso, cei doi discutaseră despre prelegerea lui Gabriel programată pentru seara următoare şi un banchet de gală care urma să fie ținut în interiorul galeriei în cinstea lui. Gabriel îi fu foarte recunoscător pentru acest gest, dar mai mult în numele Juliei decât pentru el, pentru că nu se gândi decât la cât de încântată va fi ea să ia parte la un astfel de eveniment festiv. Mai mult, ținut în galeria de artă preferată.

Intrând în apartamentul de la ultimul etaj, Gabriel trecu prin camera de zi, îndreptându-se spre dormitor şi-o găsi pe Julia adormită în mijlocul patului, peste cuvertură. Purta o pijama de satin de culoarea şampaniei, iar părul ei lung era revărsat ca într-un nimb roşiatic. Părea o versiune şaten-brunetă a Frumoasei din Pădurea Adormită.

O privi cum doarme pentru o clipă şi-o sărută pe obraz. Văzând că ea nu se mişcă, se hotărî să-şi toarne ceva de băut şi să iasă pe terasă până când se făcea ora s-o trezească. De fapt, se bucura că are un răgaz în care să plănuiască şi să viseze la următoarele zile. Se simțea de parcă i se ridicase o

povară uriaşă de pe umeri. Nu numaică ea aflase adevărul despre Paulina şi Maia, dar, culmea, nu încetase să-l iubească. Şi scăpaseră de posibilele represalii din partea comisiei de disciplină, şi supraviețuiseră semestrului. Avea multe motive de recunoştință. Şi, mai ales, o avea pe draga lui Julianne doar pentru el pentru două săptămâni întregi.

„Julia nu e genul de fată cu care-ți faci de cap ca s-o arunci apoi. E genul de fată cu care te însori", îi răsunară în minte cuvintele lui Scott.

Fratele lui avea dreptate. Julianne era o persoană specială: o femeie frumoasă, inteligentă, plină de compasiune, care iubea din tot sufletul şi se dăruia cu generozitate. Merita mult mai mult decât o simplă aventură, deşi Gabriel nu voia să considere relația lor o aventură, orice ar fi zis lumea. Atinse, pe furiş, cutiuța de catifea pe care o ascunsese în buzunarul sacoului. Gândul de a se implica într-o relație pe termen lung fusese întotdeauna foarte departe de el. Julianne schimbase asta.

În seara asta îşi propunea să-i arate cât de mult o iubeşte. S-o scalde în admirație şi s-o ajute să se relaxeze. O baie cu spumă, un masaj... orice îi stătea în puteri ca s-o facă să treacă peste stânjeneala de a-şi dezvălui trupul dinaintea lui. Julianne era încă sfioasă în preajma lui şi voia ca ea să se simtă sexy şi atrăgătoare. Simon îi lăsase răni adânci, afectându-i încrederea în sine. Se considera frigidă. Se considera stângace şi lipsită de îndemânare în arta sexului. Se temea că-l va dezamăgi pe Gabriel când vor face în sfârşit dragoste.

Gabriel ştia că-i va lua mult timp să alunge acele minciuni din mintea ei şi să-i vindece rănile. Era hotărât să-i consolideze încrederea treptat, s-o ajute să se vadă aşa cum o vedea el – sexy, atrăgătoare şi pasională.

Singurul mod în care putea face asta era s-o ia încet, cu răbdare, încurajând-o mereu. De-abia aştepta să-şi dovedească dragostea pentru ea şi să-şi pună toate talentele lui erotice în slujba ei. Ea nu i-ar cere niciodată aşa ceva, o

astfel de atenție, ceea ce făcea şi mai îmbietor gândul de a-i dărui totul.

Dacă relația lor ar fi fost mai avansată şi Julia mai puțin timidă, i-ar propune să facă dragoste pe terasă. Numai închipuindu-şi cum ar străluci pielea lui Julianne, o contopire de alburiu şi trandafiriu, în lumina stelelor, simți că-i saltă inima şi zvâcneşte altceva în pantalonii lui. Dar probabil să facă dragoste în aer liber ar fi prea stresant pentru ea şi al naibii să fie dac-o s-o împingă vreodată să facă ceva care-ar stânjeni-o câtuşi de puțin.

Va trebui pur şi simplu să mai venim...

Capitolul 33

În aceeaşi seară, la opt, domnişoara Julianne Mitchell făcea ultimele retuşuri la coafura ei, în timp ce iubitul o privea cu jind din pragul băii. O adora. Sentimentele lui erau trădate de fiecare privire, de fiecare atingere, de felul cum urmărea, fără să clipească, şi cele mai mici gesturi ale ei.

Îşi răsucise părul într-un coc şi-l prinsese în creştetul capului, lăsând câteva şuviţe să-i cadă în jurul feţei, şuviţe pe care Gabriel tânjea să le răsucească în jurul degetelor lui. Cosmeticiana ei din Toronto îi dăduse un tub mic de fond de ten corector, menit să acopere şi cele mai urâte cicatrice. Era atât de eficient, încât Julia nu mai trebuia să poarte eşarfa pentru a ascunde urma lăsată de Simon. Simplul fapt că putea să uite de cicatrice o făcea să se simtă exuberantă, mai ales că eşarfa superbă a lui Grace nu s-ar fi asortat cu rochia ei nouă.

Rochia era dintr-o mătase verde-smarald, cu mânecă lungă şi decolteu în V – croiala ei preferată – şi-i venea până deasupra genunchilor. Purta dresuri negre, transparente, care ascundeau unaccesoriu-surpriză, şi tocmai se pregătea să-şi ia pantofii negri cu toc cui de la Prada. Privind-o cum se apleacă să se încalţe, Gabriel îşi jură c-o să-i cumpere mai multe perechi. Îi puneau foarte bine în valoare picioarele – şi decolteul, când se aplecă.

— Dă-mi voie, spuse, îngenunchind în faţa ei, în costumul lui bleumarin, proaspăt călcat.

Îi luă mâna şi-o puse pe umărul lui, ca s-o ajute să-şi ţină echilibrul, ridicându-i fiecare picior şi punându-i pantofii.

— Mulţumesc, murmură ea.

El îi zâmbi şi-i sărută mâna.

— Orice pentru tine, Cenuşăreaso.

Julia îşi scoase trenciul negru, până la genunchi, din dulap şi tocmai se pregătea să-l tragă pe ea, când Gabriel i-l luă din mână.

— Lasă-mă pe mine, protestă el. Vreau să mă ocup cum se cuvine de tine.

— E doar o haină, Gabriel. Nu-i nevoie să te dai peste cap.

— Da, ştiu că e doar o haină. Dar e o ocazie să fiu cavaler şi să-ți aduc un omagiu. Te rog, nu-mi răpi această plăcere, Julianne.

Ea se îmbujoră, stânjenită, şi încuviință încet. Nu era obişnuită să-i acorde cineva atâta atenție, desigur, în afară de el. Voia să fie drăguță şi să-l lase s-o ajute, dar era mult mai mult decât se aşteptase sau credea c-ar merita. Se ridică să-l sărute şi-i mulțumi şoptit, cu buzele lipite de ale lui. El o luă de braț şi-o conduse la parter, de unde o porniră spre restaurant.

Julia şi Gabriel o luară încet pe străduțele pietruite, de la Palazzo Vecchio spre Palazzo dell'Arte dei Giudici e Notai, râzând şi depănând amintiri despre vizitele lor anterioare la Florența. Trebuiau să meargă încet, pentru că era o provocare să mergi prin Florența în pantofi cu toc cui. Din fericire, Gabriel o luase de braț ca un adevărat cavaler, ajutând-o să se țină bine pe picioare şi apărând-o, de asemenea, oarecum, de fluierăturile şi strigătele obscene ale junilor florentini. Oraşul nu se schimbase prea mult din vremea lui Dante.

Restaurantul pe care-l alesese Gabriel se numea *Alle Murate*. Era situat într-o veche sală de întrunire de breaslă din secolul al XIV-lea, la mică distanță de Dom, şi era împodobit cu fresce originale extraordinare, între care un portret al lui Dante însuşi. Julia fu copleşită de frumusețea picturilor şi se simți tentată să mai hoinărească un pic atunci când şeful de sală îi conduse la masă.

Gabriel rezervase o masă retrasă, la etaj, cu vedere spre camera centrală, chiar sub tavanul boltit. Era cea mai bună masă din restaurant, pentru că oferea cea mai bună şi mai apropiată vedere a ilustrațiilor medievale. Julia îl luă de mână pe Gabriel, strângându-i-o, cu ochii la cei patru îngeraşi surprinşi în zbor, în frescele de deasupra lor. Era în culmea fericirii.

— E superb. Mulțumesc. Habar n-aveam de existența acestor fresce.

El zâmbi văzând-o atât de entuziasmată.

— Mâine-seară o să fie şi mai şi. Massimo mi-a zis că prelegerea mea e programată după ce se închide muzeul şi va avea loc o recepție cu profesori universitari şi oficialități locale. Mai târziu, se va ține un banchet în interiorul Galeriei. O să fie ceva semioficial şi noi vom fi invitații de onoare.

Julia zâmbi, uşor încordată.

— Nu mi-am luat nicio toaletă destul de elegantă pentru un eveniment semioficial.

— Sunt sigur că orice ținută ți-ai luat va fi minunată. Dar te înțeleg dacă nu vrei să porți aceeaşi rochie de două ori. Aşa că va trebui să mergem la cumpărături.

— Eşti sigur că n-ai prefera să mergi doar tu? Banchetul e în cinstea prelegerii tale, aşa că vei fi foarte prins. Poate că te vei simți mai în largul tău dacă vei putea să socializezi liber.

El întinse mâna, ridicându-i o şuviță de pe față.

— Julianne, prezența ta nu e doar recomandată, e obligatorie. Nu-mi place să merg la astfel de evenimente de unul singur. Niciodată nu mi-a plăcut Te asigur, prezența ta va fi singura plăcere de care o să am parte acolo. Nu vrei să mă însoțeşti?

Pe chipul lui apăru o expresie îngrijorată.

— E întotdeauna o plăcere să te însoțesc. Dar lumea o să mă întrebe cine sunt şi cu ce mă ocup... asta n-o să te pună într-o poziție stânjenitoare?

El se înnegură imediat la față.

— Sigur că nu! Am tot aşteptat să se termine semestru] ca să mă pot bucura de prezența ta în public şi să te pot prezenta ca iubita mea. Şi nu e nimic ruşinos în a fi masterandă. Jumătate din oamenii de la banchet au fost masteranzi cândva. Eşti o femeie în toată firea, eşti frumoasă, inteligentă...

Îi zâmbi sardonic.

— Eu va trebui să nu mă îndepărtez prea mult de *tine,* ca să-mi țin rivalii la distanță. O să-ți dea târcoale ca lupii din legendele etrusce, războindu-se să atragă atenția celei mai frumoase fete de la banchet.

Julia îi zâmbi recunoscătoare şi se aplecă să-l sărute.

— Atunci va fi o plăcere să te însoțesc.

În loc de răspuns, el îi sărută mâna, palma şi încheietura, mişcându-şi uşurel buzele spre mâneca rochiei. I-o suflecă, pentru ca buzele lui să se bucure de pielea brațului ei. Ea închise involuntar ochii în timp ce el o săruta pasional, tihnit, de-a lungul mâinii ei delicate. Gabriel îşi apropie buzele de pielea sensibilă de la îndoitura cotului, sugând uşurel. Pentru că, spre deosebire de Julia, ştia că acolo este o zonă extrem de erogenă pentru femei.

Auzindu-l pe chelner cum îşi drege glasul în spatele lui, Gabriel nu făcu decât să-şi încetinească asaltul. Julia se înroşi ca racul pentru că fusese prinsă în flagrant delict, astfel că el îi dădu drumul la mână, fără tragere de inimă.

În timp ce savurau câteva *antipasti* şi un vin toscan, Gabriel o întrebă despre programul de bursă la care participase, unde locuise şi cu ce se îndeletnicise. Când ea îi spuse că vizita Uffizi aproape zilnic ca să admire capodoperele lui Botticelli, el se întrebă dacă exista cu adevărat un destin. Şi se întrebă cum de avusese norocul s-o găsească nu o dată, ci de două ori.

După ce terminară felul principal şi se priveau în tăcere, ochi în ochi, împărtăşind sărutări caste, Gabriel îi dădu drumul la mână şi se scotoci în buzunarul de la sacou.

— Am ceva pentru tine.

— Gabriel, călătoria e un dar în sine şi acum vrei să-mi cumperi şi-o rochie. Nu pot să mai accept altceva.

El clătină din cap.

— E un dar aparte. Înainte să ți-l dau, vreau să-mi promiți că n-o să-l refuzi.

Ea se uită în ochii lui albaştri, care-o priveau foarte serios. Nu glumea. De fapt, avea un aer chiar grav. Se întrebă ce

ținea ascuns în căuşul mâinii drepte.

— Nu pot să-ți promit ceva fără să ştiu despre ce e vorba.

El se strâmbă.

— Îmi promiți că n-o să-l refuzi din start?

— Sigur.

— Întinde mâna.

Julia făcu cum îi ceruse şi Gabriel îi puse o cutiuță mică, de catifea neagră, în palmă. Ei i se tăie răsuflarea.

— Nu e un inel. Aşa că poți să respiri din nou.

Chipul îi era zâmbitor, dar în ochi i se citea încordare.

Deschise cutia şi rămase şocată. Pe învelişul de mătase neagră erau cuibăriți doi cercei mari, rotunzi, minunați, cu câte un diamant fiecare.

— Gabriel, eu...

Îşi căută cuvintele, dar nu le găsi.

— Înainte să-i refuzi, trebuie să-ți spun povestea lor. Vrei s-o asculți? De dragul meu?

Ea încuviință, privind ca hipnotizată pietrele scânteietoare.

— Au fost ai lui Grace. Sunt cadoul pe care i l-a făcut Richard când i-a spus prima dată c-o iubeşte. N-au fost împreună mult timp până ce el s-a îndrăgostit la nebunie de ea. Se spune că şi-a vândut maşina ca să-i ia cerceii ăştia.

Julia rămase cu gura căscată. Acum îi recunoştea. Grace îi purta aproape tot timpul.

— Vreau să ți-i dăruiesc.

Ea scutură din cap, închizând blând, cu venerație, cutiuța. I-o întinse.

— Nu pot să-i accept. Au fost ai mamei tale. Trebuie să-i păstrezi tu.

— Nu.

— Gabriel, te rog. Ar trebui să-i dai lui Rachel sau lui Scott.

— Rachel şi Scott au alte lucruri de-ale ei. Richard mi i-a dăruit mie.

Simțindu-se cuprins de panică, Gabriel îşi aținti privirea asupra peticului de catifea, înconjurat de pielea ei de porțelan. O privi cu ochii puțin îngustați.

— Dacă-i refuzi, mă vei răni.

Vorbise aproape şoptit, dar cuvintele lui o loviră pe Julia cu intensitatea unui țipăt.

Înghiți în sec şi făcu o scurtă pauză, adunându-şi gândurile.

— Îmi pare rău. Sunt superbi. Şi nu pot să-ți spun cât de minunat mă simt ştiind că vrei să mi-i dăruieşti mie, dar nu se cuvine.

Julia văzu că întristarea lui lăsa locul supărării, aşa că-şi lăsă capul în jos, uitându-se țintă la fața de masă, ferindu-şi privirea.

— M-ai înțeles greşit, Julianne. Nu ți-i dăruiesc pentru că mă gândesc c-ar trebui să ai o amintire de la Grace. Nu sunt echivalentul unei eşarfe sau al unui şirag de perle.

Ea îşi muşcă obrazul, aşteptând ca el să continue.

Gabriel se aplecă peste masă, cuprinzându-i obrazul în palmă.

— Ți-i dăruiesc ca amintire a faptului că deja ți-am dăruit inima mea.

I se puse un nod în gât şi ochii lui îi căutară privirea.

— E felul meu de-a spune că tu, Julianne, eşti dragostea vieții mele şi că vreau să ai mereu cu tine ceva de-al meu. Nu înțelegi? Aceste diamante reprezintă inima mea. Nu le poți refuza.

Julia văzu, în ochii lui, că era foarte serios. Ştia că, dacă el i-ar fi dat un inel de logodnă, ar fi fost şocată, dar ar fi acceptat. Nu exista nimeni pe lume pentru ea în afară de el. Aşadar, de ce ezita?

Era prinsă între mândria ei şi gândul, dureros, de neîndurat, că o să-l rănească dacă îi refuza darul. Nu voia să-l rănească. Îl iubea, ceea ce însemna că luase deja o hotărâre.

— Sunt minunați. Cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, în afară de dragostea ta. Mulțumesc.

El îi sărută degetele, cu recunoştință.

— Grace s-ar bucura că ne-am găsit unul pe celălalt. Chiar cred asta, Julianne. Cred că ne priveşte din cer şi ne

binecuvântează. Şi ar fi în culmea fericirii c-am putut să-i dăruiesc cerceii ei femeii pe care-o iubesc.

Îi zâmbi, întinzându-i mâna şi îmbrățişând-o înflăcărat.

— Mulțumesc, îi şopti.

După ce o sărutase, îi luă cutiuța din mână şi-o ajută să-şi pună cerceii. Şi îi sărută tandru fiecare ureche.

— *Meravigliosa.*

Julia râse stânjenită.

— Toată lumea de jos se holbează la noi.

— Nu chiar toată lumea. Chelnerul e în bucătărie, spuse el, zâmbind larg, şi izbucniră amândoi în râs.

El îi întâlni privirea şi se aplecă să-i şoptească la ureche.

— „Cât de frumoasă eşti, iubita mea!”

Julia se înroşi toată auzindu-l cum îi recită poezie erotică ebraică şi-i murmură răspunsul la ureche:

— „Eu noaptea-n pat l-am căutat pe cel iubit al sufletului meu; l-am căutat şi nu am dat de el... Scula-mă-voi să dau ocol cetății; prin târguri şi pe străzi voi căuta pe cel iubit al sufletului meu”[33].

Gabriel schiță, încet, un zâmbet surprins şi-o sărută până când apăru chelnerul.

Julia refuză desertul şi goliră sticla de vin, apoi o porniră, plutind, spre hotel.

— Ce-ți mai fac picioarele?

Gabriel se uită compătimitor la pantofii ei cei minunați cu toc cui.

Ea îi strânse mâna.

— Nu-mi mai simt picioarele. Nu mai simt nimic în clipa asta, doar fericire.

El îi zâmbi înduioşat.

— Draga mea.

Îi apucă o şuviță şi-o răsuci blând pe deget, dându-i drumul apoi.

— Mai rezişti să facem un ocol? Domul arată splendid noaptea şi nu te-am sărutat niciodată până acum la umbra

lui.

Ea încuviință şi el o conduse spre biserică, ca să poată admira domul lui Brunelleschi. Era o capodoperă a arhitecturii renascentiste, un dom uriaş în formă ovoidală, cu un acoperiş înclinat, care se înălța în zbor deasupra bisericii superbe.

Gabriel o trase la pieptul lui, sărutând-o drăgăstos, încolăcindu-şi pe deget şuvițele răzlețe.

Ea gemu înfundat în timp ce el îi ştergea lobul urechii cu buzele, sugându-l uşurel.

— Nici nu bănuieşti cum mă simt ştiind că eu ți i-am dăruit.

Îşi frecă nasul de unul din cercei.

— Ştiind că porți semnul dragostei mele, în văzul întregii lumi.

Ea-i răspunse sărutându-l cu nesaț.

Cu degetele împletite, o luară, ca atraşi de un magnet, spre Ponte Santa Trinita, podul unde Dante a întâlnit-o pe Beatrice. Stând pe pod, se uitară la Arno, peste care scânteiau, noaptea, luminile clădirilor de pe cele două maluri.

— Julianne, murmură el, strângând-o în brațe în timp ce priveau râul năvalnic.

— Gabriel.

Îi zâmbi şi-şi înclină fața pentru a fi sărutată.

El o sărută blând la început, dar sărutările lor deveniră din ce în ce mai pătimaşe. Se desprinse, realizând că le ofereau un adevărat spectacol celor care treceau pe sub pod.

— Mă bucur nespus că te-am regăsit. Niciodată n-am mai fost atât de fericit.

Îi mângâie leneş obrazul şi-o sărută pe frunte.

Mânată de un impuls, ea înfipse mâna în cravata lui de mătase şi-l trase spre ea, astfel că fețele lor erau doar la câțiva centimetri depărtare.

— Te doresc, îi murmură.

Şi, cu aceste cuvinte, îl trase şi mai aproape şi-l sărută.

Şi ce sărut... Tigroaica ieşea la lumină, din spatele aparenței de mâță blândă. Patima Juliei, ațâțată de afecțiunea lui Gabriel, i se revărsă pe buze, într-o încercare de a-i arăta intensitatea dragostei ei. Mâinile ei, care poposeau de obicei pe umerii sau în părul lui, îi dădură drumul la cravată pentru a-i explora pieptul şi umerii, simțindu-i muşchii pe sub haine, lipindu-l strâns de ea.

El era fermecat de asaltul ei. Îi răspunse cum putu, conştient că era lipit cu spatele de parapetul podului şi erau ținta privirilor grupurilor de tineri neobrăzați care treceau pe lângă ei.

Când se desprinseră amândoi să-şi tragă sufletul, ea îşi lipi buzele de urechea lui.

— Fă-mă femeia ta. Acum.

— Eşti sigură? o întrebă răguşit, mângâindu-i şoldurile şi fundul.

— Din toată inima.

Cu degetul mare, îi mângâie buza deja umflată.

— Doar dacă te simți pregătită.

— Te vreau dintotdeauna, Gabriel. Nu mă mai lăsa să aştept.

El râse încetişor.

— Atunci ar trebui să plecăm de pe pod.

O mai sărută o dată, apoi se scuză ca să dea un telefon scurt. Urmă un dialog rapid în italiană, iar Gabriel părea să-i confirme administratorului nişte aranjamente, dar Julia nu auzi decât frânturi. El se întorsese intenționat cu spatele la ea şi vorbea şoptit.

Când îl întrebă despre conversație, îi zâmbi larg.

— O să vezi.

Le luă un pic mai mult decât ar fi trebuit să ajungă la hotel, pentru că, la fiecare câțiva paşi, unul din ei îl săruta pătimaş pe celălalt. Popasurile includeau râsete şi mângâieri tandre; îmbrățişări drăgăstoase şi şoapte de amor, şi dansuri pătimaşe lipiți de câte un zid, pe alei lăturalnice.

Dar, de fapt, ritualul de seducție se încheiase deja. Pentru că se petrecuse cu ani în urmă, într-o livadă părăsită.

Când Gabriel o conduse în sfârşit pe Julianne în apartamentul lor de la ultimul etaj şi, de-acolo, pe *terrazza,* trupurile lor scăpărau ca electrizate şi tânjeau amândoi după mai mult. De aceea, Juliei îi luă un moment până să observe transformarea. De-a lungul terasei fuseseră instalate lumânări înalte, țesând o lumină caldă, tremurătoare, care venea să completeze lumina stelelor. În aer plutea un parfum de iasomie. Pe canapea fuseseră întinse perne şi o pătură de caşmir, care-i îmbiau să se aşeze.

O sticlă de şampanie era lăsată la rece într-o frapieră şi, lângă ea, Julia văzu o farfurie cu căpşune în ciocolată şi ceea ce părea a fi tiramisu. Şi, în sfârşit, auzi vocea Dianei Krall.

Gabriel îi cuprinse mijlocul pe la spate, frecându-şi nasul de urechea ei stângă.

— Îți place?

— E o feerie.

— Am planuri pentru tine în seara asta, dragostea mea. Mă tem că aceste planuri nu vor include dormitul, decât mult, mult mai târziu.

Julia fu străbătută de un fior la auzul vocii lui, joase, senzuale.

El o cuprinse şi mai strâns în brațe.

— Te fac să te simți agitată?

Ea scutură din cap.

El începu s-o sărute uşor pe gât, atingându-i pielea ca o adiere.

— O declarație de dorință, murmură el. Dar în seara asta îmi voi întări această declarație, când te voi purta în dormitor pentru a te face iubita mea.

Ea tremură din nou şi, de data asta, el o luă pe după umeri, lipind-o de el.

— Liniştește-te, draga mea. În seara asta totul se învârte în jurul plăcerii. Plăcerea ta. Şi am de gând să-ți dăruiesc plăcere necontenită în noaptea asta.

O sărută pe obraz, apoi o întoarse încet cu fața spre el.

— Preludiul e esențial. Şi, pentru că e ceva nou pentru amândoi, aş vrea să încerc câte ceva mai întâi.

Se uită în ochii ei, aşteptând o reacție.

— Sunt a ta, Gabriel.

Îi zâmbi şi-o îmbrățişă blând.

— Vreau să-ți explorez simțurile – auzul, gustul, văzul, pipăitul. Vreau să te ațât şi să te incit pe îndelete.

Îşi coborî glasul.

— Dar, mai ales, vreau ca trupul tău să învețe să-l recunoască pe bărbatul care te venerează, doar după atingere.

— Te recunosc deja, Gabriel. Nu există nimeni în afară de tine.

El o sărută pătimaş şi se opri când în jurul lor răsunară acordurile de la *Besame Mucho.*

— Vrei să-mi acorzi acest dans?

— Desigur.

„Ca şi cum aş refuza vreodată un pretext să te strâng în brațe…”

El o trase mai aproape, iar ea îşi lipi buzele de brațul lui, în semn de mulțumire.

— Ăsta e cântecul nostru? îl întrebă, mângâindu-i buza de jos cu un deget.

— Ar trebui să fie. Îmi amintesc fiecare amănunt legat de noaptea aceea. Părul tău, rochia ta. Păreai un vis. Şi eu am fost un barbar. Ce lucruri am putut să-ți spun!

Scutură din cap.

— Cum de m-ai putut ierta?

Julia îi aruncă o privire dojenitoare.

— Gabriel, îmi oferi basmul pe care n-am crezut vreodată că-l voi trăi. Te rog, nu spulbera vraja.

El o sărută pe buze, pocăindu-se, şi-o strânse şi mai tare în brațe, plimbându-şi degetele de-a lungul coastelor ei. Pentru că ştia, spre deosebire de Julia, că acolo e o altă zonă erogenă la femei.

În timp ce se legănau în ritmul muzicii, el îi cânta încetişor, revărsându-şi pasiunea în versurile cântecului, dar modificându-le pe alocuri, ca ea să ştie că el n-avea s-o părăsească nicicând. Ce-i oferea el era pentru totdeauna, nici mai mult, nici mai puțin, şi nici măcar infernul n-avea să-l împiedice să-şi țină acest jurământ. Doar că nu-i spusese lucrurile astea cu voce tare.

Nu încă.

Ridicându-şi privirea, ea rămase uitându-se la gura lui, întipărindu-şi în minte rotunjimile ei, felul cum buza lui de jos ieşea în afară. O trase încet în gura ei, trecându-şi degetele prin părul lui. Simțea pe buzele lui dulceață şi căldură, poftă şi dorință pătimaşă, dragoste şi devotament. Şi sărutul lui o pătrunse până în adâncul sufletului, răspândind fiorul dorinței şi adorației lor în fiecare colțişor al ființei ei.

Două trupuri unite într-un dans al dragostei, care nu-şi mai încăpeau în piele de nerăbdare.

Capitolul 34

Julia se întinse pe spate pe canapeaua de pe terasă, uitându-se fericită în ochii scânteietori ai lui Gabriel. El îşi dăduse jos haina de la costum şi-şi lărgise nodul cravatei, dar refuză s-o scoată, amintindu-şi cât de excitant fusese când Julia îl trăsese de ea pe Ponte Santa Trinita.

Ea era fascinată de el – nasul lui, pomeții, maxilarul colțuros, ochii lui albaştri, superbi, străjuind sub sprâncenele negre. Şi părul de pe pieptul lui, îțindu-se deasupra tricoului alb care se întrezărea pe sub gulerul descheiat al cămăşii.

El stătea într-o rână, uitându-se la ea, cu capul rezemat pe brațul ridicat, cu piciorul drept îndoit de la genunchi, turnând şampania. Ciocniră în cinstea dragostei lor şi savurară varietatea de Dom Perignon preferată de Gabriel, apoi el se aplecă şi-i luă cu asalt buzele.

— Aş vrea să te hrănesc, murmură.

— Da, te rog.

— Închide ochii, spuse. Gustă doar.

Julia avea încredere deplină în el, aşa că închise ochii şi simți ceva frecându-se de buza ei inferioară; apoi acel ceva îi pătrunse în gură, aducând gustul de ciocolată şi căpşună zemoasă, dulce, şi senzația provocată de degetul mare al lui Gabriel când îi atinse pielea înfierbântată. Deschizând ochii, îl apucă de mână, trăgându-i încet degetul în gură.

El făcu ochii mari şi gemu. Ea îi şterse degetul cu limba, atingându-l uşor, şi sugându-l hotărâtă, lingându-i apoi vârful degetului pentru a savura orice urmă de ciocolată. Gabriel gemu din nou, aţâţat de felul în care Julianne îl privea printre gene, uitându-se la ea cu un amestec de surprindere şi patimă.

Ea îi dădu drumul la mână şi-şi feri privirea.

— N-am vrut să-ți dau speranțe false. Degetele sunt una, dar sunt dezastru la...

El îi întrerupse scuzele cu un sărut aproape brutal. Îi mângâie gâtul cu un deget, în timp ce limba lui îi explora gura. Când se desprinse din sărut, în ochii lui ardea o văpaie.

— Vreau să încetezi să te mai subestimezi. Nu vreau să aud aşa ceva. Ce se întâmplă între noi ține doar de noi. Nu veni cu păreri preconcepute legate de tine sau de mine sau de ce putem face împreună.

O sărută blând pe obraz, ca şi cum voia să compenseze tonul sever, şi-şi şterse buzele de urechea ei.

— Şi n-am nicio îndoială că te-ai descurca minunat la *chestia aia*. O gură atât de înzestrată ca a ta n-ar putea în veci să dea greş.

Îi făcu cu ochiul cu un aer diabolic.

Ea se făcu roşie precum căpşuna, dar nu-i răspunse.

El începu din nou să-i dea căpşune învelite în ciocolată, între care strecura câte o gură de şampanie, până când ea refuză desertul pentru a se putea revanşa.

Luă o bucată de tiramisu în furculiță şi se uită la el, ridicând din sprânceană.

— Închide ochii.

Gabriel făcu aşa cum i se poruncise şi ea îi strecură încetişor furculița între buze. El zumzăi de încântare, pentru că desertul era delicios. Dar nici nu se compara cu plăcerea de a fi hrănit de iubita lui. Ea tocmai se pregătea să-i mai dea o bucată când Gabriel o întrerupse.

— Cred c-ai uitat ceva, domnişoară Mitchell.

Îşi linse buza de jos.

O apucă de mână, cufundându-i două degete într-un colțişor de prăjitură şi ducându-le languros la gură. Se mişca la fel de agale ca de obicei, sugându-i blând fiecare deget, lingându-le de sus în jos înainte de a le suge de la articulații până la vârf.

În timp ce Gabriel îi venera degetele cu gura, trupul Juliei tânjea după el. Îşi imagină involuntar acea limbă măiastră lingându-i buricul şi alunecând mai jos chiar, unde nu poposise nicio gură până atunci...

— Eşti fericită, dragostea mea?

Julia deschise ochii şi clipi.

— Da, spuse cu vocea tremurândă.

— Atunci sărută-mă.

Îl trase de cravată, exact cum sperase el, şi el se lăsă tras de bunăvoie, întorcându-se astfel aproape acoperind-o cu trupul lui, cu genunchiul între coapsele ei. Îl simțea în căldura trupului şi în săruturile umede şi în degetele lungi care îi mângâiau coastele, coborând spre posteriorul ei, cuprinzându-l strâns.Îi simți pieptul cald prin cămaşă când se lipi de sânii ei şi bărbăția lui învârtoşată lipită de coapsa ei şi tânjea după mai mult, tot mai mult... deasupra, între, *înăuntru...*

Gabriel se desprinse din sărut şi-i luă mâna într-a lui, sărutându-i dosul palmei.

— Hai în pat.

— Poți să mă ai şi-aici.

La început fruntea lui se încreți, însă, când îi reveni zâmbetul, o sărută pe nas.

— Oh, nu. Te vreau în patul meu. În plus, e răcoare aici şi nu vreau să faci pneumonie.

Ea părea uşor dezamăgită.

El se grăbi s-o consoleze.

— Dacă nu te răzgândeşti între timp, o să ne întoarcem aici mâine. Dar, deocamdată, ar fi mai bine să fim înăuntru. Ne vedem în cameră. Nu te grăbi.

O sărută, stăpânindu-şi patima, şi urmări cu privirea posteriorul ei apetisant în timp ce ea ieşea de pe terasă, îndreptându-se spre dormitor. Se sprijini de spătarul canapelutei şi-şi lăsă brațul peste față, strunindu-şi fără nicio ruşine erecția prin pantalonii bleumarin de lână, de mai multe ori chiar. Murea de nerăbdare. Nu mai fusese niciodată atât de excitat, atât de nerăbdător s-o întindă dinaintea lui şi s-o facă a lui, fără un gând. Dar tocmai asta n-avea să-şi îngăduie să facă.

Nu în seara asta.

Cum putuse să-şi închipuie vreodată că era excitant să i-o tragă unei femei pe care nici măcar n-o cunoştea, într-una din toaletele de la Lobby? Cum putuse să creadă că orgasmele cu acele străine fără nume, fără chip, îl vor putea mulțumi vreodată? îşi petrecuse viața închinându-se unui zeu tăcut, absent, care-i promitea totul, dar nu-i oferea decât ceva efemer, care-l lăsa mereu cu dorul neostoit. Se dăruise poftei trupeşti care încerca să treacă drept *eros.* Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

„Deşertăciunea deşertăciunilor. Toate sunt deşertăciune".

Totul se schimbase din clipa când o regăsise pe Julia şi, mai ales, de când se îndrăgostise de ea. Ea îl făcuse să se deschidă şi-i răpise virginitatea emoțională, dar o făcuse cu o blândețe şi o răbdare nemăsurate. Şi-avea să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

În timp ce Gabriel reflecta asupra modurilor în care va putea s-o venereze, Julia se sprijinea de măsuța de toaletă din baie, încercând să-şi regăsească suflul. Preludiul în varianta lui Gabriel era echivalentul unei vâlvătăi ce mistuia totul în calea ei. Nu exista cale de întoarcere. Nimic nu mai putea încetini atracția irezistibilă, catadismică, pe care o simțeau unul față de celălalt.

„Oh Doamne, cât îl doresc!"

Se uită în oglindă, refăcându-şi coafura şi machiajul şi spălându-se pe dinți. Din nou imaculată, cu o respirație proaspătă şi mentolată, întinse mâna după cămaşa de noapte şi halatul de baie, doar pentru a descoperi că intrase în camera greşită. Lenjeria ei era în cealaltă baie.

Merda.

Putea să se dezbrace şi să se înfăşoare într-unul din halatele de bumbac turcesc atârnate pe uşă. Dar asta sfida întregul scop al ideii de a cumpăra lenjerie. Putea încerca să se furişeze în baia cealaltă, dar pentru asta ar trebui să treacă prin dormitor, şi Gabriel sigur intrase în cameră de pe terasă între timp. Fără îndoială era deja tolănit în pat, precum regele Solomon în toată splendoarea.

Numai la gândul ăsta, Julia începu să tremure de emoție. „Oare ar trebui să fac un duş mai întâi şi să ies pur şi simplu înfăşurată într-un prosop? Oare ar trebui să rămân doar în chiloți?”

În timp ce creierul ei oscila, căutând cea mai bună modalitate de a-şi face intrarea, Gabriel strânse ce era de strâns de pe terasă şi mută totul înăuntru. Puse lumânările de jur împrejurul camerei, grupând mai multe pe lângă pat. Schimbă muzica, făcând să răsune în încăpere un playlist pe care-l crease special pentru această ocazie. Salvase playlist-ul sub numele „Iubind-o pe Julia” şi era tare mândru de melodiile alese. Puse câteva articole personale pe noptieră şi stinse toate luminile.

Apoi aşteptă.

Şi tot aşteptă. Dar ea nu mai venea. Începu să-şi facă griji.

Se apropie de baie şi-şi lipi urechea de uşă. Nu se auzea nimic, nici măcar apa sau foşnetul mătăsii. Îşi simți inima-n gât. Dacă ea era speriată? Sau tulburată de ceva?

„Dacă a încuiat uşa la baie?”

Inspiră adânc şi bătu la uşă.

— Intră.

Fu surprins că era poftit să intre. Deschise cu grijă uşa şi se uită înăuntru. Julia stătea în fața oglinzii, cu un aer sfios.

— Te simți bine?

— Da.

O privi intrigat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că... Gabriel, vrei să mă iei în brațe? îmi făcusem atâtea planuri şi-apoi am venit aici şi m-am blocat şi.

Dădu fuga spre el.

Pe chipul lui se întipări o expresie preocupată.

— Sunt doar eu, iubito. Poate c-am exagerat.

Ea clătină din cap, ascunzându-şi fața la pieptul lui.

— Nu, eu mă gândesc prea mult, despic firul în patru, ca de obicei.

— Atunci gândeşte-te la cât de mult te iubesc, scumpa mea. În seara asta o să-ți arăt cât de mult.

O sărută blând şi, când ea îi zâmbi, încuviințând, o luă în brațe ca s-o ducă în dormitor.

Julia nu era înspăimântată. Se gândise c-o să fie, poate, dar, în timp ce Gabriel o purta în brațe, oprindu-se la fiecare pas ca s-o sărute, începu să se relaxeze. Îl iubea. Îl dorea. Şi ştia că şi el o doreşte.

O lăsă pe marginea patului şi o privi cu blândețe. Ritmul respirației ei se linişti; aşa o privise în livadă. În livada lor. Acum îl dorea mai mult ca oricând.

— Ai stins luminile, spuse.

— Ai o piele minunată. O s-arate şi mai îmbietor la lumina lumânărilor.

O sărută pe frunte.

— Un trup ca al tău i-ar fi inspirat pe oamenii cavernelor să creeze picturi rupestre.

Îngenunche în fața ei şi-i scoase încet pantofii cu toc.

— Eşti sigur? îl întrebă ea şoptit.

El se lăsă pe călcâie, uitându-se la ea şi ridicându-i o şuviță care-i căzuse pe ochi.

— Doar dacă eşti sigură şi tu, dragostea mea.

Ea-i zâmbi.

— Mă refeream la pantofi. Aş putea să rămân cu ei în picioare.

Ideea îi trezi un fior, nu putea nega asta. Dar îşi făcea griji că nu va fi prea comod pentru ea şi vor fi destule ocazii pentru momente mai jucăuşe.

— N-ar fi trebuit să te las să mergi pe străzi pietruite cu tocuri aşa înalte. Probabil că te-au durut picioarele. Fără pantofi în seara asta.

Îi mângâie încet picioarele, lăsându-şi degetul să alunece de-a lungul boltei plantare, o mişcare menită s-o relaxeze, dar, totodată, s-o excite. Ea începu să scâncească; era o senzație tare plăcută. Se întrebă în treacăt cum ar fi să-i

simtă degetul mare masându-i alte părți ale corpului şi simți un fior pe şira spinării.

Gabriel se opri.

— Tremuri. Nu e musai să facem chestia asta.

— Tremur de plăcere, murmură ea.

El continuă să-i mângâie picioarele încă vreo câteva minute, apoi mâinile lui îi urcară pe pulpe, oprindu-se la îndoitura genunchilor. Degetele lui măiestre frământară zona erogenă ascunsă, făcând-o să strige de plăcere aproape. Ea închise involuntar ochii şi începu să respire sacadat.

„Ştie tainele trupului unei femei aşa cum... cineva ştie o chestie. Ce ziceam?”

Într-adevăr, ştia tainele trupului ei mai bine decât le ştia ea, o situație regretabilă, de altfel. Cu toate astea, începu să tremure doar gândindu-se la plăcerile care-o aşteptau când mâinile lui aveau să urce un picuț mai sus.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el nu mai zăbovi asupra genunchilor şi-şi lăsă mâinile să-i urce pe coapsele ei, apăsându-se şi desfăcându-le un pic, ca să-şi poată plimba degetele de-a lungul lor, făcând o pauză înainte de a ajunge la marginea superioară a dresurilor ei. Încerca din răsputeri s-o ia pe îndelete, asigurându-se că ea savura fiecare clipă şi că nu-i scăpa nimic.

— Gabriel, te rog, nu mai sta pe podea.

Îi întinse mâna şi el i-o sărută.

— Seara asta e un dar. Acceptă-l pur şi simplu.

Un zâmbet juca în colțul gurii lui care era perfecțiunea întruchipată.

— Sfântul Francisc de Assisi ar fi de acord.

— Dar şi eu vreau să te fac fericit.

— Deja m-ai făcut fericit, Julia. Mai mult decât îți închipui. Ar ajuta la ceva dacă ți-aş mărturisi că şi eu am emoții?

— De ce-ai avea tu emoții?

— Vreau să te satisfac pe deplin. N-am mai fost cu o virgină de când mi-am pierdut virginitatea la rândul meu şi e tare mult de-atunci. O s-o luăm încet. Vreau să te relaxezi şi să te

simți în largul tău. Şi, dacă la un moment dat te simți... aiurea, vreau să-mi spui. Imediat. Vrei să faci asta pentru mine?

— Sigur.

— Țin la tine – mi-eşti tare dragă. Şi unul din lucrurile care-mi sunt cel mai dragi la tine e vocea ta. Te rog să-mi spui ce vrei, de ce ai nevoie, ce *doreşti*...

Ultimele două cuvinte le rosti cu o voce răguşită, care-i trezi un tremur involuntar Juliei.

Ea se aplecă şi-l sărută pe buze.

— Doresc să nu mai stai în genunchi în fața mea, Gabriel. Aşa că ridică-te de pe podea...

Încercă să adopte o expresie fioroasă, dar el îi rânji larg.

„Salutare, tigroaico!”

— Aşteaptă doar un moment, mă întorc imediat.

Se făcu nevăzut în baia mai apropiată şi Julia auzi sunetul apei de la robinet.

El se întoarse la scurt timp şi-o găsi în picioare, cu mâinile pe fermoarul rochiei. Îi acoperi pe dată mâinile cu ale lui.

— Aş vrea să fac eu chestia asta, spuse cu o voce îngroşată.

Îi trase încet fermoarul de la rochie, uitându-se țintă în ochii ei. Apoi lăsă mătasea verde să-i cadă uşor de pe umeri. Materialul alunecă lin pe podea, cu un soi de suspin, de parcă şi rochia ar fi fost sedusă de el.

Julia îi stătea dinainte într-un furou de satin crem, al cărui tiv de-abia dacă atingea marginea ciorapilor negri, cu jartiere. Lui Gabriel i se tăie respirația când o văzu, pentru că arăta ca un înger. Un înger cu ochi căprui şi părul negru, răvăşit, revărsat peste pielea ei albă ca laptele, purtând un furou crem peste lenjeria neagră de dantelă. O juxtapunere a virtuții şi a posibilității crosului.

El întinse un deget timid, atingând una din jartiere.

— Nu mă aşteptam la asta.

Julia se înroşi.

— Ştiu că n-ai vrut să port negru, dar, sincer, nu mă aşteptam să mă vezi cu ele. Credeam c-o să apuc să mă

schimb.

— Hei.

Îi ridică blând bărbia şi-i mângâie obrazul îmbujorat.

— *Arăți spectaculos.* Şi n-am zis niciodată că nu-mi place negrul. Dar, dacă vrei să te schimbi, te aştept.

Se uită la ea întrebător, dar Julia scuturã din cap. Aşteptase destul. Îşi lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui vânjos, trăgându-l apoi de cravată. Îl sărută apăsat şi-i desfăcu cravata, încercând să se mişte cât mai subtil, lăsând-o să alunece pe ceafa lui şi, de-acolo, dându-i drumul fără menajamente pe podea. Trecu apoi la nasturii de la cămaşă, descheindu-i rapid şi lăsându-i cămaşa şi tricoul să cadă peste cravată. Când el îi stătu dinainte, pe jumătate dezbrăcat, îşi lipi buzele de pieptul lui, încolăcindu-şi brațele în jurul trunchiului lui, pentru a-i simți muşchii umerilor şi ai spatelui.

— Simt cum îți bate inima, îi şopti.

— Pentru tine, îi spuse el, cu o expresie înflăcărată.

Ea zâmbi în timp ce-i atingea muşchii abdominali şi mijlocul. Pielea lui era caldă, mult mai caldă decât a ei şi, oh, atât de îmbietoare.

Următorul pas – desfacerea cataramei de la cureaua lui şi scoaterea pantalonilor – îi cam puse nervii la încercare, dar el îi acoperi mâinile cu mâna lui sigură şi-o ajută când părea că s-a blocat. Când îi stătu dinainte în boxeri, după ce-şi scosese deja pantofii şi ciorapii, ea inspiră adânc, Julia aşteptă o încuviințare din partea lui şi-i trase chiloții peste şolduri.

Făcu un pas înapoi pentru a-l admira. Se linse pe buze şi zâmbi larg. Cu gura până la urechi. Gabriel arăta mortal.

Probabil că era moştenire genetică, sau poate era un dar din partea zeilor, sau o combinație a celor doi factori, la care-şi aduseseră contribuția dieta lui şi ceva sport. Dar, în timp ce măsura din priviri trupul lui musculos şi muşchii abdominali bine conturați, se aprinse ceva în ea, topindu-i măruntaiele. Simți cum se răspândea văpaia în pântecele ei şi mai jos, mai ales când observă triunghiul care avea baza între

şoldurile lui. Era precum *David* al lui Michelangelo în variantă modernă, dar mult mai bine proporţional şi cu mâini nespus de frumoase. Poate că era o observaţie de prost-gust, dar se simţi mândră de dotarea lui.

Karma... exclamă glasul conştiinţei sale. Îşi înăbuşi un chicotit, muşcându-şi tare buza ca să nu se comporte ca o şcolăriţă când făcu acea descoperire importantă.

Gabriel îi observă reacţia stranie, dar nu zise nimic. Îşi reţinu un rânjet, spunându-şi că probabil nu era momentul oportun să vorbească despre dimensiuni. Nu voia s-o copleşească şi ştia al naibii de bine cât de arătos este, mai ales acum că se învârtoşase.

„Numai datorită ei".

Îmi dai voie?

Se apropie de ea şi-i atinse foarte uşor, ca o adiere, părul, oprindu-se şi aşteptând permisiunea ei.

Ea încuviinţă şi el începu să-i scoată agrafele, una câte una, lăsându-i şuviţele să-i cadă pe umeri. Julia închise ochii şi savură senzaţia pe care i-o dădeau degetele lui Gabriel, trecându-i prin păr. Îi amintea de ziua aceea, în timpul vizitei la Richard, când el o făcuse pe coaforul.

Îi descâlci cu răbdare fiecare buclă, de la scalp spre vârf, până când şuviţele îi atârnau în jurul feţei ca o perdea întunecată. Îşi frecă degetele de curbura gâtului ei până când atinse bretelele furoului. Le lăsă să alunece peste umerii ei. Julia îi stătea dinainte într-un sutien negru de dantelă, cu chiloţi din acelaşi material, cu jartiere, şi dresuri negre transparente.

„Fantezia erotică perfectă combinată cu îmbujorarea inocenţei".

Era, într-adevăr, minunată. Dar părea intimidată de privirea lui atentă. Nu-i plăcea să se uite cineva la ea o perioadă îndelungată; se simţea stingherită. Aşa că o strânse în braţe şi-o sărută până când simţi că umerii i se relaxează.

— Julia, vreau să-ţi văd fiecare părticică, îi şopti.

Ea încuviință şi el îi scoase pe îndelete dresurile, desfăcând jartiera şi coborând pe coapsele ei, făcând un scurt popas pentru a-i mai mângâia o dată îndoitura genunchiului. Respirația ei sacadată îi confirmă că făcea ce trebuia. Apoi veni în spatele ei şi o asaltă cu sărutări pe umeri înainte de a-i desface blând sutienul. Ea îl trase în față şi-l lăsă să-i cadă la picioare, spunându-şi în sinea ei cât de sexy arătau hainele lor căzute laolaltă pe podea.

Îşi acordă un răgaz pentru a-i cuprinde sânii din spate, lipindu-se de ea. O mângâie uşor, atingându-i sfârcurile cu degetele mari în timp ce cu gura îi venera pielea din spatele urechii. Apoi îşi strecură mâinile până la coastele ei, lăsându-le să se plimbe în sus şi în jos, înainte de a-şi strecura degetele sub marginea materialului din jurul şoldurilor ei. Continuă să-i frământe pielea din spatele urechii cu limba, în timp ce-i scotea chiloții.

Julia era în sfârşit, miraculos, dezbrăcată complet.

Îi cuprinse mijlocul şi-o întoarse cu fața la el, observând că-şi lăsase privirea în pământ şi-şi muşca involuntar buza. Începu să-şi facă de lucru cu mâinile şi Gabriel înțelese că era la un pas de a se acoperi.

— Eşti o zeiță.

Îi desprinse buza dintre dinți, atingându-i blând povârnişul buzelor, înainte de a-i ridica bărbia. O măsură din cap până-n picioare şi invers, pentru ca ea să-i observe admirația din priviri.

— Când voi fi bătrân şi n-o să-mi mai amintesc nimic altceva, îmi voi aminti clipa asta. Prima dată când am văzut cu ochii mei un înger în carne şi oase. Îmi voi aminti trupul tău şi ochii tăi, preafrumosul tău chip şi sânii tăi, rotunjimile trupului tău şi asta.

Trasă cu mâna conturul buricului ei, coborând-o uşurel spre baza triunghiului de dedesubt.

— Îmi voi aminti parfumul tău şi atingerea pieleii tale şi cum a fost să fac dragoste cu tine. Dar, mai ales, îmi voi aminti cum a fost să privesc frumusețea pură, exterioară şi

lăuntrică. Pentru că eşti frumoasă, iubita mea, şi la suflet, şi la trup. Ai un suflet şi un spirit generoase. Şi pe lumea asta nicicând nu voi mai vedea o făptură mai frumoasă ca tine.

O cuprinse în braţe, acoperind-o de sărutări uşoare, menite să-i arate cât de mult o iubea. Îi atinse diamantele pe care le purta la urechi şi-şi lipi gura de lobul urechii ei.

— Acum că te-am văzut dezbrăcată, ar trebui să-ți cer ca, de-acum înainte, să nu mai porți nimic altceva în prezența mea în afara cerceilor. Orice altceva e de prisos.

Julia îi fură un sărut şi-apoi se întinse pe pat, uitându-se sfioasă la el. Gabriel trebui să respire adânc pentru a se aduna. S-o vadă pe Julia dezbrăcată şi îmbiindu-l la mai mult aproape că-i puse capac.

— Ce-ar fi să te întinzi pe burtă, iubito? Vreau să-ți admir spatele tău minunat.

Ea zâmbi şi se întoarse, încrucişându-şi braţele şi rezemându-şi capul pe ele, ca să se poată uita în continuare la el. Gabriel era aplecat deasupra ei, cu o expresie de încântare pe chip, sărutându-i, pe rând, fiecare omoplat.

„Exact ca în fotografia mea preferată din cele alb-negru”, îşi zise.

— Frumusețea ta îmi taie răsuflarea, din orice unghi te-aş privi. Eşti o adevărată operă de artă.

Îşi lăsă degetul să alunece de-a lungul şirei spinării, oprindu-se când o simți că se înfioară la atingerea lui, apoi îşi lăsă o mână pe una din fesele ei.

— Ai schimbat muzica, spuse ea, recunoscând melodia romantică a lui Matthew Barber, *And You Give.*

— Tu m-ai inspirat.

Luă de pe noptieră o sticluță cu ulei de masaj, cu aromă de santal şi mandarin pitic, şi îşi turnă un pic în palmă, încălzindu-l, apoi începu să-i maseze umerii. Julia închise ochii oftând.

— Lasă-te în voia senzațiilor.

Gabriel o sărută pe obraz şi continuă, cu gesturi blânde, coborându-i agale pe spate până când îi exploră cele două

gropițe de deasupra povârnişului posteriorului ei desăvârşit.

Julia se crispă, aşa că Gabriel se opri. Când continuă, ea începu să se relaxeze. După o bună bucată de vreme – ei i se păru că trecuse o oră – îi şopti la ureche să se întoarcă. Ea avea impresia că pluteşte pe un norişor. Îl privi, clipind agale, în timp ce pe față i se răspândea un zâmbet tihnit.

El se aplecă, frecându-şi nasul de urechea ei, în timp ce se urca peste ea, cu un picior între ale ei şi celălalt atârnând într-o parte, cu coatele sprijinite lângă ale ei.

— Eşti superbă, îi şopti, lăsându-se în jos până când trupurile lor se atingeau, abia-abia. Apoi începu să o sărute uşor, ca o adiere, pe gât şi pe umăr, în timp ce cu o mână continua să-i maseze partea din față a corpului.

Juliei îi plăcea la nebunie cum se frecau sânii ei de pieptul lui tare, dar şi să simtă cum se atinge abdomenul lui musculos de trupul ei moale – felul cum mâna lui vânjoasă se strecură sub fundul ei, lipind-o de şoldurile lui.

— Nu ştii cât de mult te doresc, murmură el, cu buzele lipite de gâtul ei. Cât de sexy eşti!

Îşi frecă nasul de adâncitura de la baza gâtului ei, oprindu-se să-i dea roată cu limba.

Fără vreun avertisment, Julia se arcui, strigând de plăcere. Se agăță cu mâinile de spatele lui şi începu să-i mângâie muşchii conturați pe sub piele, poposind pe şoldurile lui, împingându-se în ele.

— Nu încă, dragostea mea.

O veneră cu gura, cu buzele, cu muşcături în joacă, adorând pe îndelete trupul iubitei lui. Ea se încordă când el îi sărută coapsa, gustându-i pielea cu limba şi-apoi sugând-o.

— Ce s-a întâmplat? murmură el, frecându-şi nasul de vintrele ei, de la un şold la celălalt.

— Nimeni n-a...

Se opri stânjenită.

El zâmbi sardonic, cu buzele lipite de şoldul ei, îmblânzindu-l cu sărutări şi frământându-i carnea cu limba.

„Sigur că el nu ți-a făcut niciodată asta. Nu e doar o jigodie, mai e şi imbecil”.

— Iubito, desfă-ți picioarele pentru mine.

Ochii ei erau întunecați de dorință, cu o undă de neliniște, dar se conformă. Îi urmări privirea plină de admirație, ochii care se ațintiră într-ai ei. Gabriel îi zâmbi şi începu s-o mângâie blând cu degetele. Julia gemu.

La început o atinse uşor, explorând terenul cu degetele, mişcându-se precaut. Apoi o lărgi cu două degete, îndoindu-le pe spate, descriind rotocoale minuscule cu degetul mare. În tot acest timp nu-şi luă ochii de la chipul ei, pândind să vadă orice semn de disconfort, ascultând cum i se accelerează ritmul respirației când degetele lui încovoiate găsiră centrul plăcerii ei. Îşi lăsă capul în jos, cu un gest de adorație, lăsând un sărut la curbura coapsei ei, aţâţând-o înainte de a-i cuprinde carnea între buze, sugând-o cu nesaț, mişcându-şi în continuare mâna. Combinația de senzații era extraordinară.

Trupul ei țâşni din pat, cu o mişcare arcuită, şi ea atinse extazul cu un geamăt atât de puternic încât părea mai curând un țipăt. El continua s-o atingă, dar gura lui îşi temperă mişcările, până când ea se zvârcoli de plăcere, încercând să-şi strângă picioarele. El îşi desprinse gura de coapsa ei şi-o sărută blând pe buze.

— Mulțumesc, şopti ea, simțindu-se uşoară ca un fulg. Ar *trebui să fie interzis prin lege să ai degete atât de pline de măiestrie... şi ce gură...*

— Ți-am dăruit plăcere?

Ea încuviință, respirând sacadat, cu o expresie puțin rătăcită.

El se îndoia că fiul senatorului i-ar fi găsit vreodată centrul plăcerii şi, la gândul ăsta, îi crescu inima de mândrie. De-abia aştepta s-o ajute să descopere toate locurile de pe trupul ei care o puteau purta pe culmile plăcerii, unul câte unul. Îşi lăsă degetul să coboare de pe gâtul ei, dând târcoale unui

sân, poposind în dreptul locului de pe coapsa ei unde apăruse un semn proaspăt. Îi apăsă blând pielea înroşită.

— Te doare?

— Nu. Dar cum...?

— Această porțiune a coapsei e foarte sensibilă. O persoană egoistă sau pripită ar ignora-o şi te-ar atinge mai întâi aici.

Îşi strecură degetul mai sus, mângâind-o blând între picioare.

Ea era încă sensibilă la stimuli, după orgasm, aşa că tresări. El îşi retrase mâna şi-i atinse din nou coapsa.

— Julia, singurul aspect care compensează experiențele mele de până acum e faptul că pot să pun tot ce-am învățat în slujba ta. Singura femeie pe care vreau s-o satisfac de-acum încolo eşti tu.

Ea îi mângâie fața şi el îşi lăsă obrazul în palma ei, închizând ochii. Julia îşi lipi degetul mare de buzele lui, atingându-i buza de jos, şi-l trase spre ea pentru un sărut pătimaş. Ca răspuns, el o acoperi cu trupul lui şi inima ei începu să bată mai repede, gândindu-se că momentul contopirii lor era iminent.

Din nou, îi cuprinse posteriorul frumos conturat în mâini, trăgându-l mai aproape de ea. El zâmbi răbdător şi se sprijini într-un cot

— Nu suntem în cea mai bună poziție. Va trebui să te mut.

— Credeam că... eu stau dedesubt, nu e bine aşa?

— E cea mai proastă poziție în care să-ți pierzi virginitatea, îi explică el, lăsându-i sărutări gingaşe pe umăr.

— Cred c-o să-mi placă.

Gabriel se dădu înapoi.

— Nu când faci dragoste pentru prima dată. Ar fi mult prea uşor să te rănesc fără să-mi dau seama.

„Să mă răneşti?” se întrebă ea.

Lui i se opri inima-n piept văzând unda de îngrijorare din ochii ei. Îi cuprinse fața în palme.

— N-o să te rănesc, Julianne. Nu sunt un puştan. Nu sunt *el.* O să fiu foarte blând. De-asta nu putem s-o facem în

poziția asta.

— De ce?

— Din cauza unghiului. Din cauza greutății trupului meu, care apasă pe tine, chiar dacă încerc s-o las în genunchi. Efectul gravitației. Dacă eşti tu deasupra, poți controla mişcările, cât de adâncă va fi penetrarea. Îți încredințez ție controlul. Ai încredere în mine, îi şopti, sărutând-o pe ureche.

Continuă s-o mângâie, murmurându-i vorbe de adorație, cu buzele lipite de pielea ei netedă, aproape translucidă. Apoi îi cuprinse spatele cu brațele, ridicând-o din pat şi făcând rocada, astfel încât el era întins pe spate acum şi ea stătea deasupra lui.

În timp ce ea era întinsă pe pieptul lui, el îi recită versurile lui Dante, în original:

Color di perle ha quasi in forma, quale
convene a donna aver, non for misura:
el la e quanto de ben pe far natura;
per esemplo di lei bieltasi prova.
De li occhi suoi, come ch'el la li mova,
escono spirti d'amore inflammati,
che feron li occhi a qual, che ailor la guati,
e passan si che 'i cor ciascun retrova:
voi le vedete Amor pinto nel viso,
la ve non pote alcun mirarla fiso[34].

Gabriel îi lăuda frumusețea şi bunătatea, comparând-o cu o perlă şi declarând că însuşi Amor era înfățişat pe chipul ei. Julia îimulțumi şoptit pentru cuvintele frumoase, tăcând apoi ca să asculte bătăile inimii lui. Fu copleşită la gândul că îl ținea în sfârşit în brațe pe omul acesta, pe bărbatul pe care-l iubea de atâta vreme. Simțea nevoia să-l atingă neîncetat, urmărindu-i cu degetele fiecare muşchi, fiecare tendon de pe trupul lui desăvârşit. Îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul sprâncenelor lui, în adâncitura care străjuia deasupra buzei

lui de sus, chiar la jumătate, de-a lungul perciunilor lui de jur-împrejurul urechilor...

El se ridică s-o sărute, conturându-i buzele cu limba, trăgându-i buza de jos în gură. Pentru câteva momente, contă numai atingerea dintre pielea lor, două trupuri dezgolite, strâns lipite şi mânate de aceeaşi dorință. Ea continuă să exploreze, cu mâinile, trupul lui Gabriel, chipul lui, pieptul, şoldurile. Începu să-i mângâie încetişor, cu sfială, penisul învârtoşat, lăsându-i o ploaie de sărutări pe gât, în timp ce-l frământa cu mâna.

El îi mârâi în ureche, semn că-i plăcea ce face. Într-un impuls de curaj, începu să-l mângâie cu o mână mai sigură, accelerând ritmul, în timp ce-şi apropia buzele de pieptul lui, sărutându-i pectoralii şi tatuajul. El gâfâia deja.

— Lasă-mă să te venerez cu trupul meu, Julia, îi spuse răguşit, nedorind să fie purtat pe culmile extazului de mâna ei.

Ea-i dădu drumul în timp ce el îi cuprindea coapsele, desfăcându-le blând şi trăgându-le de-o parte şi de alta a şoldurilor lui înguste. Îl simți sub ea, ridicându-se instinctiv între picioarele ei. Ea se mişcă un pic şi o expresie neliniştită îi umbri chipul frumos.

Gabriel îşi lăsă mâna pe inima ei. Micul ceasornic din pieptul ei zbârnâi într-o veselie la atingerea lui şi începu să bată mai repede.

— Te simți bine?

Ea se aplecă spre el, lăsându-şi părul peste față ca un paravan.

El se ridică puțin ca să-i dea părul după umeri, pentru a o vedea mai bine.

— Te rog, nu te-ascunde. Vreau să te privesc.

Julia îşi muşcă buza de jos şi-şi feri privirea.

— Cee?

Ea scutură din cap.

— Iubito, nu e momentul să te ruşinezi. Spune-mi.

Ea se uită la pieptul lui, străduindu-se din răsputeri să nu se uite la dragonul care-i râdea în față prin faptul c-avea să fie acolo pentru totdeauna.

— Nu aşa mi-am închipuit eu că va fi, şopti, atât de încet încât el se chinui s-o audă.

— Atunci spune-mi cum ți-ai închipuit.

— Am crezut că tu o să fii… *deasupra.*

Şi dragoste îngrămădiți deasupra-mi![35]

— Îmi place să fiu deasupra, nu zic nu, dar tu eşti minionă, iubito, şi foarte firavă. Mă tem c-o…

— Ştiu că te-am făcut să aştepți mult timp, Gabriel.

Vocea ei era aproape un murmur.

— Nu-i nimic dacă nu poți să fii grijuliu. Dacă simți nevoia să fii… brutal.

Comentariul ei îl tulbură profund, pentru că, dincolo de cuvintele rostite, recunoscu nu vocea ei, ci pe-a lui Simon. „Desigur că asta-şi închipuie ea – aşa a tratat-o el. Bărbații sunt nişte javre care n-au pic de autocontrol şi ea e doar o jucărie pe care-şi descarcă ei poftele". Ideea îl îngrețoşă, dar se strădui să-şi ascundă dezgustul. O mângâie blând pe obraz.

— Julia, te iubesc. Dac-aş fi genul de bărbat care se poartă brutal cu tine pentru că l-ai făcut să aştepte, atunci nici n-ar trebui să te culci cu mine. Eşti un suflet, nu o jucărie sexuală. Nu vreau să mă folosesc de tine, vreau să te satisfac. Nespus.

Spunând acestea, se uită la ea cu ochi mari şi întunecați de emoție şi continuă şoptit.

— Te vreau pentru toată viața, nu doar pentru o noapte. Aşa că, te rog, lasă-mă s-o fac cum ştiu eu.

O rugă, din priviri, să-l creadă pe cuvânt. Nu voia să-i explice *din ce cauză* era îngrijorat şi ce posibilă consecință se străduia să evite. Vor avea destul timp pentru asta a doua zi.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost o persoană care să mă iubească, spuse ea încet.

— Şi acum o ai.

Îşi lăsă buzele pe sânii ei, cuprinzând unul în mână, blând, în timp ce-şi freca nasul de celălalt. Erau desăvârşiți. Având greutatea şi dimensiunile ideale, frumoşi şi naturali. „De culoarea laptelui, cu irizări trandafirii". Îşi aminti de noaptea în care îi întrezărise pentru prima dată unul din sâni, ițindu-se din halatul ei de baie mov, în camera de hotel din Philadelphia. Cât tânjise să-l cuprindă în gură! O linse uşurel şi-i agăță blând sfârcul între buze, simțind că i se întăreşte în gură.

Julia îşi dădu capul pe spate, scoțând sunete nearticulate. Gabriel îi cântări atent reacția. Voia s-o ațâțe şi, dacă acest simplu gest avea s-o poarte spre orgasm, aşa să fie. Asta ar uşura nespus totul.

— Lasă-te în voia senzației, iubito. Nu te împotrivi, îi spuse, apropiindu-şi buzele de celălalt sân şi pregătindu-se să-i dedice toată atenția.

Julia se înfioră auzindu-l şi începu să se legene lipită de el, cu ochii închişi, purtată înainte şi înapoi. După câteva minute, o simți încordându-se şi dându-şi drumul, lăsându-se moale când ajunse din nou la orgasm. Deschise ochii, clipi, apoi îi zâmbi aproape languros.

„Şi mulțumesc foarte mult pentru orgasmul numărul **2...**"

Preluă inițiativa sărutându-l, murmurându-i vorbe drăgăstoase cu buzele umflate de sărutări. Când se desprinse de el, Gabriel întinse mâna după ceva aflat pe noptieră. Îl văzu ieşind de sub ea, storcând un lichid transparent dintr-un tub în palma dreaptă şi masându-l destul de energic în carnea lui.

Observând expresia de pe chipul ei, se grăbi să-i explice:

— O să fie mai uşor pentru tine aşa.

Julia se înroşi toată. Auzise de chestii de-astea, deşi n-avusese niciodată motive să le folosească până atunci. Se simți ruşinată că nu-i trecuse prin cap să cumpere ea aşa ceva. Venise nepregătită la Florența.

— Eşti foarte prevenitor.

El schiță zâmbetul lui şmecheresc.

— Ți-am zis c-o să-ți ghicesc fiecare nevoie.

O sărută şi se lăsă la loc pe pernă.

— Pot să folosesc prezervativ dacă te-ai răzgândit.

— După toate analizele pe care le-ai făcut, nu cred c-avem motive de îngrijorare.

— Tu decizi.

— Am încredere în tine c-ai fost complet sincer cu mine.

— Mă bucur că sunt primul tău iubit.

Ea zâmbi larg auzindu-i declarația.

— Vreau să fii unicul, Gabriel.

Îl sărută pătimaş, cu inima plină de emoție, bătându-i năvalnic, din cauza cuvintelor lui. Din cauza faptelor lui.

— Dar vreau să-ți cer ceva acum.

— Orice.

— Vreau să fii deasupra.

Când fruntea lui se încreți şi păru că era gata-gata să se încrunte, ea se aplecă peste el, privindu-l cu un aer grav.

— Deja mi-ai dovedit că eşti un iubit generos. Dar nu-i o idee bună să mă laşi pe mine la cârmă când nu ştiu ce fac. Mă face să mă simt stingherită. N-o să mă pot relaxa şi n-o să pot savura senzația. Te rog...

Adăugă rugămintea de la final mai mult pentru efect, pentru că nu voia să se roage de el. El o rugase să-şi exprime dorințele şi exact asta făcea.

În clipa aceea, el realiză cât de stresant ar fi pentru ea să fie deasupra lui, dezbrăcată şi vulnerabilă, purtând responsabilitatea pentru ce avea să se întâmple. Mai târziu, poate, dar nu prima dată. În ciuda temerilor lui, n-o putea refuza. Gabriel încuviință, cu maxilarul un pic încordat, şi, dintr-o mişcare grațioasă, era din nou întinsă pe spate, iar el stătea îngenuncheat între picioarele ei.

Zâmbetul ei era luminos ca zorii, pentru că aşa îşi închipuise întotdeauna că va fi.

— Mulțumesc, murmură, sub buzele lui, în timp ce el o săruta tandru.

— Trebuie atât de puțin să te facă omul fericită.

— N-aş zice că e*puțin lucru,* chicoti ea, frecându-şi coapsa de el.

Gabriel îi zâmbi larg, savurând un interludiu jucăuş.

Chiar atunci începu o nouă melodie, care-i stârni interesul Juliei.

— Cum se cheamă melodia asta?

— *Lying in the Hands of God,* de Dave Matthews Band.

— Îmi place.

— Şi mie.

Ea îl privi curioasă.

— De ce l-ai ales?

— Versurile, muzica...

Zâmbi şi mai larg, cu o scânteie în ochi.

— *Ritmul.*

— Oh, serios?

— Simte-l. Concentrează-te pe ritmul melodiei. E acompaniamentul perfect pentru a face dragoste.

Îi cuprinse şoldurile în mâini şi se lipi de ea, frecându-se de ea în ritmul muzicii, ştiind că atingerea îi va trezi la fel de multă plăcere ca lui.

Ea gemu şi începu să se împingă spre el. Râsetele de mai devreme erau uitate acum.

— Inspiră adânc, iubito, îi şopti.

În timp ce ea trăgea aer în piept, el se împinse în ea, un picuț doar. Ea închise ochii, savurând senzația.

Acum că Gabriel îşi făcuse o primă idee despre cum îl va cuprinde trupul ei, propriul lui trup îl ispitea să se împingă odată tare în ea. Dar ştia că, dacă o făcea, ar fi frânt-o. O dorea. Dorea s-o pătrundă. Dar îşi lăsă propriile dorințe la o parte deocamdată şi rămase complet nemişcat, lăsându-şi greutatea în coate, aflate de-o parte şi de alta a umerilor ei, lingându-i şi sugându-i sânii.

Acum c-avea şi ea o idee despre cum va fi să se unească astfel cu el, să-l simtă cum o umple, îşi dorea mai mult. Mult mai mult. Tânjea după întreg trupul lui.

— Ai grijă, o avertiză el, când ea îşi ridică şoldurile, dornică să-l aţâţe. Nu va fi prea plăcut ce urmează.

Văzând că ea rămâne cu ochii închişi, îi duse mâna la faţă, mângâind-o cu degetul pe obraz.

— Uită-te la mine. Uită-te în ochii mei.

Când deschise ochii, el o privi ţintă.

— Îţi dăruiesc orice vrei. Trupul, sufletul meu, ia-le. Ia totul.

Se priviră în ochi în timp ce el pătrunse un pic mai adânc, împingând încet, foarte încet…

Ea făcu ochii mari şi icni când el o pătrunse.

Imediat, Gabriel rămase nemişcat, ţinând-o cu o mână de şold, asigurându-se că niciunul din ei nu se mişcă.

— Îmi pare rău, iubito, îi gânguri.

Începu s-o mângâie pe faţă.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Promit. Te simţi bine?

Îi studie nerăbdător chipul, să vadă dacă are lacrimi în ochi.

Dar nu avea. Nu era atât de dureros pe cât se aşteptase ea. Simţea un uşor disconfort, dar senzaţia pe care i-o dădea să-l aibă în ea, emoţiile pe care le citea pe chipul lui, în ochii lui, toate astea îi distraseră atenţia de la spasmele dinlăuntrul ei… era ceva aproape de neîndurat.

Tânjea după mai mult. Mai mult Gabriel. Mai mult din *asta* şi din *ei doi*… îşi dorea să-l vadă explodând deasupra ei şi să ştie că provocaseră această explozie împreună. Să-şi găsească propriul lor ritm, care-avea să fie minunat. Muzica plutea şi se înălţa deasupra lor, un ritm ispititor cu care îşi dorea să ţină pasul. Zâmbi şi el simţi cum acel zâmbet îi pătrunde drept în inimă, alinându-i temerile. Fără a-şi lua ochii de la ea, începu să se mişte în ea, împingând şi retrăgându-se, chinuitor de încet.

Ea clipi mărunt, copleşită de senzațiile pe care i le trezea Gabriel înăuntrul ei. Îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul muşchilor încordați ai spatelui lui, până în dreptul posteriorului lui, mângâindu-i rotunjimile şi simțindu-l cum se împinge ritmic. El se sprijini într-un cot, trasând modele senzuale în dreptul coastelor ei şi peste umărul ei. Julia arăta minunat. Cu părul ei lung şi negru revărsat pe perna albă, cu ochii ei căprui, adânci, uitându-se țintă în ochii lui. Şi cu gura ei roşie, întredeschisă, gemând de-acum de fiecare dată când el se împingea în ea.

Gabriel îşi puse mâna, cu degetele răsfirate, pe fundul ei, călăuzind-o, mişcând-o, dar într-un ritm agale. Aşteptase atâta timp. Ea văzu cum fruntea lui se încrețeşte şi cum îşi muşcă buza de jos. Se mişcau şi se tot mişcau, nu prea repede, dar hotărât, comuniunea sincronizată a doi îndrăgostiți care nu-şi luau ochii unul de la celălalt.

Julia citi atât de multe emoții în ochii lui – dragoste, preocupare, patimă, adorație, afecțiune, *dorință carnală...* Se uita la ea de parcă ar fi fost singura femeie de pe Pământ, de parcă n-ar mai exista nimic altceva în universul lor aparte în afară de ei doi şi de muzica senzuală care plutea în jurul lor în timp ce Gabriel făcea dragoste cu ea, punctată de gemetele lor.

Julia se auzi cum gemea şi gâfâia, lepădându-se de orice stânjeneală legată de sunetele sexuale care-i țâşneau, involuntar, din gât. Gabriel fu încântat s-o audă cum scoate acele sunete, care-i dădeau elan, aţâțându-l parcă şi mai tare, dacă n-ar fi ajuns deja la aţâțarea supremă. Îşi strecură mâna între ei şi, pe măsură ce accelera ritmul, începu s-o mângâie în ritm cu zbaterile lui. Ea se apucă şi mai strâns de fesele lui, dovada plăcerii pe care-o simțea, în timp ce ochii i se închideau involuntar.

— Uită-te la mine. Vreau să mă uit în ochii tăi când ajungi la orgasm.

Tonul lui era la fel de pătimaş ca expresia de pe chipul lui.

Ea făcu ochii mari şi scoase un strigăt când degetele lui îşi accelerară ritmul. Julia se arcui ca o coardă prea întinsă şi apoi se prăbuşi brusc, spectaculos.

În urechi îi răsunau şoapte de amor şi adorație. El nu scosese nicio imprecație. Ea era prea absorbită pentru a observa acest lucru şocant. N-avea de unde să ştie că el era un amant slobod la gură care gemea şi striga imprecații pe măsura poftelor şi satisfacției lui. Dar în acest spațiu, sacru sau nu, exclamațiile lui spontane fuseseră pure şi neîntinate.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, intonase, aplecat asupra ei, în ritmul mişcărilor lui.

Julia savura senzația de împlinire vie, fără precedent, care-o străbătea. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Şi, până s-apuce să-şi găsească o cale prin vârtejul de senzații, îl simți împingându-se adânc de tot în ea şi îl auzi strigându-i numele.

Gabriel se prăbuşi, având grijă să-şi lase greutatea pe coate, simțindu-se străbătut de un val de emoție în timp ce aluneca de pe culmile extazului. O strânse în brațe, şoptindu-i vorbe duioase în italiană, aşteptând ca ea să deschidă ochii.

„O iubesc pe femeia asta. Mai mult decât viața…”

Frumoasa lui Beatrice nu mai era virgină. El luase – şi dăruise – lucrul de care Dante nu avusese parte. Se rugă în sinea lui ca ea să nu ajungă vreodată să regrete decizia care-o purtase în pat cu el sau faptul că-l alesese pe el să-i fie cel dintâi iubit.

Se lăsă pe pat lângă ea, mângâindu-i bărbia. Abia atunci observă roşeața care se răspândise pe gâtul şi pieptul ei şi mai jos chiar. Pielea coapselor ei căpătase o nuanță de trandafiriu-aprins şi Gabriel îşi înăbuşi un regret amestecat cu greață.

„Oh! Doamne, am rănit-o”.

— Julia?

De data asta, ea deschise ochii. La început avea o privire tulbure, pierdută. Dar asta se schimbă într-o clipită. Îl văzu şi pe buze îi răsări încet un zâmbet fermecător, dezvelindu-i

dinții strălucitori. Se simțea ca un fulg purtat de o briză. Nimic nu se putea compara cu experiența asta... să-l vadă şi să-l audă, să-l atingă şi să-l guste, şi apoi, într-un final, miraculos, orgasmul pur, violent, cum rar ți-e dat să trăieşti.

El oftă şi-o sărută apăsat.

— Te simți bine?

— Da, murmură ea, aproape torcând.

— Te iubesc. Tot ce vreau e să te fac fericită, să te văd zâmbind. Pentru totdeauna.

— O să mă faci să plâng.

Julia nu reuşi să mai spună altceva; rămăsese fără cuvinte. Îl sărută, cu ochii închişi, fericită să fie în brațele iubitului ei. Primul şi ultimul

— Nu plânge, scumpa mea.

Îi sărută pleoapele, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Deodată, se făcu nevăzut şi Julia se trezi singură în patul mare, ce părea şi mai mare şi mai rece în lipsa lui. O năpădi instantaneu durerea de a nu-l mai simți lângă ea, dar mintea ei se mişca în continuare cu încetinitorul, amorțită de gustul proaspăt descoperit al extazului. Până să apuce să întindă o mână pe cearşaf în căutarea lui, îl simți din nou lipindu-se de ea.

— Lasă-mă să mă uit, scumpo, îi şopti şovăielnic.

Ea habar n-avea ce-o ruga el, aşa că pur şi simplu încuviință cu o şoaptă. Apoi, degete sfioase îi cuprinseră genunchii, desfăcându-i, şi o mână blândă ridică un genunchi, desfăcându-i larg, dar nu prea larg, picioarele. Acum deschise ochii.

Gabriel rămase nemişcat când privirile lor se întâlniră.

— Îmi arunc doar un ochi să mă asigur că totul e în regulă.

Când se curățase la baie, nu observase urme de sânge. Simțise o uşurare nemăsurată când realizase asta. Îşi lăsă capul în jos şi la scurt timp oftă uşurat, simțind că i se relaxează umerii. Îi apăsă ceva cald şi moale între picioare.

Ea tresări.

— Iartă-mă.

Îi apăsă din nou pielea sensibilă cu cârpa umedă. Se vedeau câteva semne rozalii, dar nimic îngrijorător. Ce-i drept, şi-ar fi dorit să nu fie nici măcar urme rozalii, dar era mult mai bine aşa decât să fi fost dâre roşii.

— N-am nimic. Doar că m-ai luat prin surprindere.

Vocea Juliei tremura, dar numai pentru că plutea în continuare, iar atingerea lui acolo îi accentuase senzațiile.

Gabriel luă un pahar cu apă de pe noptieră şi i-l puse într-o mână, răsturnându-i o pastiluță albă dintr-un flacon în cealaltă.

— Ibuprofen, îi explică repede. Să calmeze durerea.

— Nu-i aşa de rău, Gabriel. Nici nu i-aş zice *durere.*

— Te rog, o imploră el.

Ea fu intrigată de reacția lui exagerată, dar alese să nu se încăpățâneze, băgând pastila în gură şi dând pe gât toată apa din pahar, îi era sete.

Odată ce-o liniştise şi-o spălase, el o luă în brațe, lăsându-i o puzderie de sărutări pe frunte. O duse în brațe în baie.

Julia auzi curgând apa dinainte să intre.

— Ce se întâmplă? îngăimă, ținându-şi capul sus.

— Lasă-mă să am grijă de tine, iubito.

O sărută pe frunte şi-o puse cu grijă în cada mare şi îmbietoare.

Apa fierbinte şi spuma cu aromă de trandafiri îi dădură o stare de bine. Încă plutea ca prin vis, dar, încet-încet, lumea începea să-i apară mai desluşit. Deschise ochii şi-l văzu pe Gabriel stând în picioare în dreptul ei, tot dezbrăcat, la fel de arătos, verificând temperatura apei cu degetele şi potrivind robinetele.

— Îți mai e sete?

Ea dădu din cap.

Gabriel se făcu nevăzut pentru o clipă şi se întoarse cu un pahar de vin în care era un lichid rubiniu.

— Suc de merişoare cu apă minerală, îi spuse. Îți face bine.

Ea ridică din sprânceană, întrebându-se când devenise specialist în prevenirea problemelor femeieşti, dar, din nou,

hotărî să nu-l ia la întrebări. Bău cu nesaț şi-i întinse paharul gol.

— Ai schimbat muzica. Ce melodie e asta?

— *Sogno* de Andrea Bocelli.

— E frumoasă, murmură ea.

— Nu-i la fel de frumoasă ca tine.

El închise apa şi se strecură în cadă în spatele ei, întinzându-şi picioarele lungi de-o parte şi de alta a ei, trăgând-o la pieptul lui. Oftară amândoi mulțumiți. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui, iar el îi mângâie părul, încet şi blând.

— A fost… bine pentru tine? îl întrebă ea şoptit.

„Ăsta-i un eufemism", îşi zise Gabriel.

— N-am mai trăit niciodată aşa ceva. Ai fost perfectă. Eşti perfectă.

O sărută pe creştet, iar ea se cuibări în brațele lui.

— Şi extrem de sexy. Dar pentru tine?

— A fost încă şi mai frumos decât mi-am imaginat că va fi. Mulțumesc.

El începu să-i mângâie pielea udă, alunecoasă.

— Care-i faza cu baia? îl întrebă ea, frecându-se un pic de el şi simțindu-i mădularul învârtoşat din nou, lipit de fundul ei.

Buzele lui îi atinseră urechea.

— Am vrut să am grijă de tine.

— Mulțumesc, Gabriel, pentru că eşti aşa bun cu mine. Ştiu că n-ar fi fost o experiență la fel de plăcută dac-aş fi fost cu altcineva.

El o sărută pe păr.

— Meriți mult mai mult şi pe cineva mult mai bun ca mine, Beatrice, îi şopti. *Lagloriosa donna della mia mente. Slăvită doamnă a cugetului meu*[36].

— Dante al meu.

Se întoarse şi-i sărută obrazul ud.

— Când putem s-o facem din nou?

Gabriel zâmbi.

— Abia mâine. Trebuie să te refaci mai întâi.

Ea se foi un pic.

— Dar nu-i aşa rău. Ai fost foarte grijuliu.

— După tot ce-am împărtăşit împreună, vreau doar să te strâng în braţe şi să te simt aproape. Odihneşte-te în braţele mele şi nu uita că te iubesc. O să facem dragoste din nou foarte, foarte curând.

Julia se simţi alinată şi se relaxă complet, cu trupul lipit de al lui. Le mulţumi în sinea ei zeilor care domneau peste căzi spaţioase, iubiţi sexy şi arătoşi şi spumă de baie cu aromă de trandafiri. (Nu neapărat în această ordine.) Şi le mulţumi, totodată, zeilor virginelor care urmau să facă sex cu iubiţii lor, zei ai sexului (nu mă osândiţi pentru blasfemie), pentru un orgasm-monstru. La puterea a treia.

Spre dimineaţă, îndrăgostiţii aflaţi în Paradis se încolăciră unul în jurul celuilalt, trup pe trup, adormiţi şi satisfăcuţi, într-un pat mare şi alb. Lumina şi întunericul, inocenţa şi experienţa, se sărutau şi se îmbrăţişau în oaza de căldură şi înţelegere ţesută de dragostea lor. Îngerul întunecat îi murmură muzei lui cuvinte în italiană până când îi adormi în braţe, mai fericită decât fusese vreodată. Cineva o iubea.

Mulțumiri

Le sunt îndatorat regretaților Dorothy L. Sayers şi Charles Williams, Mark Musa, prietenei mele Katherine Pieton şi Societății Americane pentru Studiul lui Dante pentru informațiile lor valoroase asupra *Divinei Comedii*, al cărei spirit impregnează cartea de față. În acest roman, am respectat convenția instituită de Societatea pentru Studiul lui Dante, privind scrierea cu majuscule a unor nume de locuri precum Infernul şi Paradisul.

Am fost inspirat de ilustrațiile lui Sandro Botticelli la *Divina Comedie,* care-i reprezintă pe Dante şi pe Beatrice aşa cum mi i-am închipuit întotdeauna.

În scrierea poveştii de față, mi-au fost de ajutor mai multe arhive electronice, în special Digital Dante Project de la Columbia University, Danteworids creat de University of Texas din Austin şi World of Dante de la University of Virginia. Aceste portaluri oferă resurse prețioase pentru cititorii care doresc să studieze mai îndeaproape viața şi operele lui Dante. Am consultat de asemenea traducerea în limba engleză a lucrării *La Vita Nuova,* semnată de DanteGabriel Rossetti, disponibilă pe site-ul Archive, în paralel cu originalul, din care citez în această carte.

Le sunt îndatorat de asemenea, sub o altă formă, Universității din Toronto şi oraşului în sine, care oferă, împreună, cadrul poveştii de față.

Aş vrea să-i mulțumesc lui Jennifer, care a citit prima versiune brută a acestei poveşti şi mi-a oferit critici constructive în fiecare stadiu al procesului. Sprijinul şi încurajările ei, precum şi ochiul ei ager, s-au dovedit neprețuite. Aş vrea, de asemenea, să-i mulțumesc Ninei pentru asistența tehnică.

Le datorez, totodată, mulțumiri oamenilor minunați de la Omnific, în special lui Elizabeth, Lynette, CJ, Kim, Coreen şi Amy. A fost o plăcere să colaborez cu voi.

Aş vrea să le mulțumesc, de asemenea, celor care au citit o versiune mai timpurie a manuscrisului meu şi mi-au oferit comentarii critice, sugestii şi sprijinul lor, în special celor trei Muze, Tori, Kris şi Erika.

În sfârşit, vreau să-i mulțumesc familiei mele. Să-i oferi încurajări constante unui romancier debutant, pe o perioadă de doi ani, nu e treabă uşoară, mai ales când ai lucruri mai importante de făcut. Fără sprijinul lor, acest proiect nu ar fi existat.

SR aprilie, 2011

Observații

[←1]

Parafrazarea unei exclamații din *Vita Nuova* ce descrie reacția lui Dante în momentul primei întâlniri cu Beatrice. *(N.t.)*

[←2]
Băutură alcoolică provenită din Italia, asemănătoare tescovinei *(N.t.).*

[←3]

Joc de cuvinte intraductibil: inițialele G. O. D. Ar putea fi citite „God”, adică „Dumnezeu” sau „zeu” în limba engleză (N.t.).

[←4]

În limba franceză în original, aici cu sensul de „foarte sumar”. (n. *T.).*

[←5]

Personajul principal al poveştii pentru copii *Iepuraşul de catifea sau cum prind viață jucăriile*, de Margery Williams (*N.t.).*

[←6]

Confuzie a autorului, în topografia dantescă Vestibulul este, de fapt, locul de osândă alindiferenților şi nehotărâților *(N.t.)*.

[←7]

„Penis”, în it. În original (n. *Red.).*

[←8]

În *Divina Comedie* Sfânta Lucia este mesagerul trimis de „doamna bună” la Beatrice pentru a o îndemna să i se înfățişeze lui Virgiliu şi pentru a-l trimite în ajutorul lui Dante. (N.t.).

[←9]
În traducere. „Cântecele Iepurelui” (n.t.).

[←10]

Macbeth, William Shakespeare, Actul IV, Scena 1, în traducerea lui Ion Vinea (n. t.).

[←11]

Aluzie la „Cavalerii care spun Ni", personaje din comedia britanică *Monty Python and the Holy Grail (Monty Python şi Sfântul Graal) (N.t.).*

[←12]

Macbeth, W. Shakespeare, Actul V, Scena 1, în traducerea lui Ion Vinea *(N.t.).*

[←13]

Simbol în limbajul internaut pentru „Hugs and Kisses" („te îmbrățişez şi te sărut"). *(N. red.).*

[←14]

„Departe, departe”. (n.t.).

[←15]

Vita Nuova/Viața Nouă, Cântul XXVIII, Dante Aligheri, Trad. de Oana Busuioceanu şi Romulus Vulpescu, Humanitas, Bucureşti, 2009, ediția citată. (N.t.).

[←16]

Sonete, W. Shakespeare, *Sonetul* u6, trad. De Gh. Tomozei, Ed. Pandora, Bucureşti, 1998. (N. t.).

[←17]

„Ceartă, gâlceavă”, în idiş. *(N.t.).*

[←18]

Eneida, Vergiliu, Cântul X. (N.t.).

[←19]

Aluzie la piesa *Negustătorul din Veneția.* (N.T.).

[←20]

Negustătorul din Veneția, William Shakespeare, Actul IV, Scena 1, în traducerea lui Petre Solomon. *(N.t.).*

[←21]

„Nu, doar apă în seara asta. îngerul meu". *(N. t.).*

[←22]

„Lumina smereniei tale". (N. t.).

[←23]

Furtuna, William Shakespeare, Actul V, Epilog. (N.t.).

[←24]

Divina Comedie, Purgatoriul, Dante, Cântul XXX.

[←25]

Tip de paste în formă de rulouri umplute cu diverse ingrediente. *(N. T.).*

[←26]

„Heart" în original („inimă"). (N. t.).

[←27]

William Shakespeare, *Negu̧ătorul din Venei̧ia,* Actul III, Scena 1, în traducerea lui Mihnea Gheorghiu, Ed. Junimea, 1971. (.N. T.).

[←28]

Parafrazarea unei replici de referință din *Hamlet,* care subliniază că, cu cât cineva neagă mai mult un lucru, cu atât e mai probabil că minte de fapt. *(N. T.).*

[←29]

Una din soțiile regelui David, de o frumusețe legendară, pe care acesta ar fi văzut-o pentru prima dată, conform legendei, în timp ce ea se îmbăia. (N. T.).

[←30]

Epistola a doua către Corinteni, 5:17, versiunea Anania, Ed. Renaşterea, 2001. (N. T.).

[←31]

Specialitate foarte picantă a bucătăriei indiene. *(N. T.).*

[←32]

Evanghelia după Marcu, 9:42, ed. citată. (N. T.).

[←33]

Cântarea Cântărilor, 1:14; 3:1-2 ed. citată. (N.t.).

[←34]

Vita Nuova, Dante Aligheri, Cântul I. *(N. T.).*

[←35]

Cântarea Cântărilor, 2:4, ed. menționată. [N. t.).

[←36]

Vita Nuova, Dante Aligheri, Cântul I. (N. T.).